ROATA TIMPULUI
CARTEA A ŞAPTEA

ROBERT JORDAN

COROANA DE SĂBII

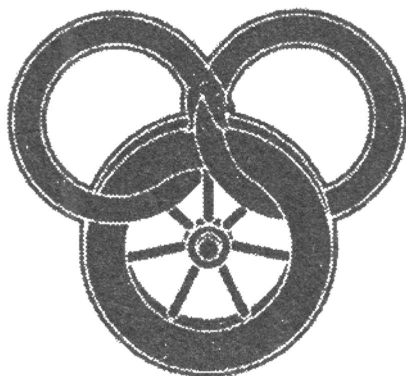

Cărţile seriei Roata Timpului *s-au vândut în peste 80 de milioane de exemplare în toată lumea*

ROBERT JORDAN

COROANA DE SĂBII

Roata Timpului 07

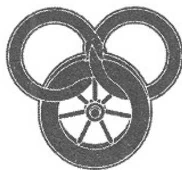
Pentru Harriet,
căreia îi aparține, din nou, tot meritul

Nu poate exista sănătate în noi, nici nu poate crește ceva bun, fiindcă pământul este una cu Dragonul Renăscut, iar el e una cu pământul. Suflet de foc, inimă de piatră, cu mândrie el cucerește, obligându-i pe cei mândri să se supună. El face ca munții să îngenuncheze, mările să se retragă, iar însuși cerul să se închine. Rugați-vă ca inima de piatră să-și amintească de lacrimi, iar sufletul mistuitor, de iubire.

Dintr-o traducere mult disputată a cărții *Profețiile Dragonului,* efectuată de poetul Kyera Termendal, din Shiota, despre care se crede că ar fi fost publicată între FY 700 și FY 800.

Roata Timpului
Marea Moartă
Coasta Westlands
Oceanul Aryth
Aile Dashar
Nord
Bandar Eban
Râul Dhagon
ARAD DOMAN
Râul Arinelle
Katar
Vârful Toman
Falme
Câmpia Almoth
Baerlon
Emond's Field
Oceanul Aryth
Tanchico
TARABON
Jehannah
Elmora
Amador
Amadicia
Pădurea Umbrelor
Râul Shakia
Tremalking
Peninsula Windbiter's Finger
Ebou Dar
Qaim
Shayol Ghul
Ținuturile Pârjolite
Marea Pustiitoare
Munții Dhoom
Pasul lui Tarwin
Maradon
Chachin Shol Arbela
Fal Dara
DARA
Pasul Niamh
Fal Dara
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
DAEA
Pustiul Aiel
Dealurile Negre
Tar Valon
Râul Ivo
Râul Haevin
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
LUMII
Pajiștea Caralain
Cairhien
CAIRHIEN
ASIA
Pădurea Braem
ANDOR
Cel patru Regi
Whitebridge
Caemlyn
Avingill
Râul Iralell
Lugard
MURANDY
FAR MADDING
Haddon Mirk
Stedding-ul Shangtai
Salidar
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Godan
Degetele Dragonului
Illian
Marea Furtunilor
Mayene
Cindaking
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Fulgere

De la fereastra înaltă și arcuită, la aproape optsprezece de metri deasupra pământului, nu cu mult sub Turnul Alb, Elaida vedea în depărtare, dincolo de Tar Valon, înspre câmpiile și pădurile mărginind întinderea Râului Erinin, care curgea dinspre nord și dinspre apus înainte să îmbrățișeze zidurile albe ale marelui oraș-insulă. Pe pământ, umbrele lungi ale dimineții trebuie să fi acoperit orașul, însă de la înălțimea aceea totul părea limpede și strălucitor. Nici măcar legendarele „turnuri nesfârșite” din Cairhien nu rivalizau în realitate cu Turnul Alb și, cu siguranță, nici cu vreunul dintre turnurile mai mici din Tar Valon, deși li se dusese vestea în lumea întreagă, atât lor, cât și podurilor lor suspendate.

La înălțimea aceea, o briză aproape constantă domolea căldura nefirească ce pusese stăpânire pe lume. Odată Sărbătoarea Luminilor trecută, zăpada ar fi trebuit să acopere pământul într-un strat gros, însă, cu toate astea, parcă era toiul verii. Era un alt semn că se apropia Ultima Bătălie și că, într-adevăr, Cel Întunecat atingea lumea, în cazul în care n-ar fi fost de ajuns. Elaida nu permitea ca dogoarea s-o atingă nici măcar atunci când cobora din turn, desigur. Nu briza fusese motivul pentru care se mutase acolo, sus, în acele încăperi simple, în ciuda inconvenienței atâtor trepte.

Gresia simplă și pereții din marmură albă, decorați cu câteva tapiserii, nu se comparau cu grandoarea biroului și a încăperilor Supremei Înscăunate Amyrlin. (Ca o paranteză, să reamintim despre ea că este Conducătoarea femeilor Aes Sedai. Este aleasă pe viață de Divanul Turnului, care constă din câte trei reprezentante ale fiecărei Ajah, numite „Conducătoarele Ajah”. Suprema Amyrlin deține deplina autoritate în rândul Aes Sedai, cel puțin teoretic, și are rang egal cu un rege sau cu o regină. I se mai spune informai „Amyrlin”) Ea mai folosea din când în când aceste încăperi, pentru că, în unele minți, ele mai păstrau

o asociere cu puterea Tronului Amyrlin, însă, de cele mai multe ori, locuia și muncea aici. Pentru priveliște. Dar nu cea cu vedere la oraș sau la râu, sau la păduri, ci cea pe care i-o oferea ceea ce se pregătea în perimetrul Turnului.

Săpături mari și fundații împânzeau ceea ce fusese odinioară terenul de pregătire al Paznicilor, precum și macarale înalte din lemn și stive alcătuite din bucăți de marmură și de granit. Zidarii și muncitorii mișunau pe șantier ca niște furnici. Pe porți pătrundea în perimetrul Turnului un râu nesfârșit de vagoane care transportau și mai multă piatră. Într-o parte, se afla un „model de lucru” din lemn, cum îl numeau zidarii, suficient de mare încât muncitorii să între ghemuiți ca să vadă fiecare detaliu, unde trebuia așezată fiecare piatră. Cei mai mulți dintre muncitori însă nu știau să citească nici cuvintele, nici planurile zidarilor. „Modelul de lucru” era la fel de mare ca unele dintre conace.

Dacă un rege sau o regină avea un Palat, atunci Suprema Amyrlin de ce trebuia să se mulțumească, oare, cu niște apartamente puțin mai mari decât cele pe care le ocupau multe surori obișnuite? Palatul ei va egala în splendoare Turnul Alb și va avea o turlă mare, cu trei metri mai înaltă decât însuși Turnul. Zidarul-șef se îngălbenise la față când auzise asta. Turnul fusese construit de Ogieri, cu ajutorul surorilor care-și folosiseră puterile. Cu toate astea, nu fu nevoie să arunce decât o singură privire la fața Elaidei ca Jupânul Lerman să facă o plecăciune și s-o asigure, bâlbâindu-se, că i se va face voia. De parcă ar fi avut încotro.

Ea strânse din buze, exasperată. Și-i dorea din nou pe meșterii Ogieri, însă ei stăteau ascunși în *așezările* lor dintr-un anumit motiv. Când apelase la ajutorul celei mai apropiate așezări, Jentoine, din Dealurile Negre, fusese refuzată. Deși politicos, tot refuz era, fără să i se ofere nicio explicație, nici măcar Tronului Amyrlin. Ogierii erau solitari, în cel mai fericit caz. Sau poate doreau să se retragă dintr-o lume plină de frământări; Ogierii nu se implicau în conflictele oamenilor.

Elaida îi alungă cu hotărâre pe Ogieri din gândurile ei. Se mândrea cu faptul că făcea deosebirea între ceea ce ar putea fi și ceea ce nu putea fi. Ogierii erau o trivialitate. Contribuția lor în lume se rezuma la orașele pe care le construiseră cu mult timp în urmă și pe care le vizitau arareori, exceptând

momentele în care erau nevoiți să facă anumite reparații.

Oamenii de jos, care mișunau ca niște gândaci prin șantier, o făceau să se încrunte ușor. Construcția înainta anevoie. Deși Ogierii nu mai intrau în discuție, poate va reuși totuși să întrebuințeze din nou Puterea. Puține surori dețineau adevărata forță de a mișca Pământul, însă nu era nevoie de prea multă forță ca să șlefuiești piatra sau să faci ranforsări ori să lipești blocurile din piatră. Da. În mintea ei, Palatul era terminat. Galerii cu coloane și domuri impresionante strălucind de poleială și singura turlă care se înălța până la cer... Își ridică ochii spre cerul senin, acolo unde s-ar fi aflat vârful turlei, și oftă îndelung. Da. Va da poruncă tocmai în acea zi.

În spatele ei, deasupra capului său, ceasul mare de perete bătu al Treilea Răsărit, iar în oraș, gongurile și clopotele marcau, de asemenea, ora. Însă de acolo, de sus, zgomotul abia dacă se auzea. Elaida se retrase de la fereastră zâmbind, își netezi rochia din mătase crem cu dungi roșii și își potrivi pe umeri șalul lat cu dungi al Supremei Amyrlin.

Pe ceasul ornat și poleit, figurinele din aur, argint și email se mișcau în ritmul clinchetului. Pe un nivel, troloci cu coarne și boturi stăteau ascunși îndărătul mantiei unei Aes Sedai; pe un alt nivel, un bărbat reprezentând un Dragon fals încerca să evite fulgerele argintii care, evident, fuseseră trimise de o a doua soră. Iar în partea de sus a cadranului ceasului, un rege și o regină îngenuncheau în fața unei Supreme Amyrlin, care purta șalul din email cu Flacăra albă a Tar Valonului, sculptată dintr-o uriașă Piatră a Lunii, vizibilă pe o boltă din aur de deasupra capului său.

Deși nu râdea des, Elaida nu se putu abține să nu chicotească privind ceasul. Cemaile Sorenthaine, o Cenușie, îl blamase, visând plină de speranță la o reîntoarcere la vremea dinainte de Războaiele Troloce, când niciun domnitor nu urca pe tron fără aprobarea Turnului. Însă se alesese praful atât de planurile lui Cemaile, cât și de ea și, vreme de trei secole, ceasul rămăsese într-un depozit prăfuit, fiind considerat o rușine pe care nimeni nu îndrăznea s-o afișeze. Până la Elaida. Roata Timpului se învârtea. Ce fusese cândva se putea întâmpla din nou. *Se va întâmpla* din nou.

Ceasornicul ticăia deasupra ușii care dădea înspre salon, înspre dormitor și garderobă. Tapiseriile fine, lucrări viu colorate

din Tear și Kandor și Arad Doman, cusute cu fir de aur și fir de argint strălucind printre cele vopsite simplu, atârnau fiecare în partea opusă perechii sale. Ei îi plăcuse întotdeauna ordinea. Covorul care acoperea cea mai mare parte a gresiei provenea din Tarabon. Avea modele roșii, verzi și aurii; covoarele de mătase erau cele mai valoroase. În fiecare colț al încăperii, trona câte un suport din marmură, gravat cu linii verticale simple, pe care era așezată câte o vază albă din porțelan fragil de la Oamenii Mării, în care se găseau câte două duzini de trandafiri roșii, aranjați cu grijă. Pentru ca florile să înflorească era nevoie de Putere, având în vedere seceta și căldura; o utilizare a acesteia merita osteneala, în opinia ei. Sculpturi ornamentale acopereau singurul scaun – în acele momente nimeni nu mai ședea în prezența ei – și masa de scris, însă în stilul izbitor specific orașului Cairhien. Era o încăpere simplă, de fapt, cu un tavan nu mai înalt de un metru, dar care îi era de-ajuns până când Palatul ei va fi gata. Îi era suficientă datorită priveliștii.

Scaunul cu spătar înalt conținea Flacăra albă a Tar Valonului, care strălucita Piatra Lunii deasupra părului ei negru atunci când se așeză. Pe suprafața lustruită a mesei nu se afla nimic în afară de trei cutii Altaran smălțuite, aranjate cu grijă. Deschise cutia care înfățișa niște șoimi din aur care zburau printre norii albi și luă de pe grămada de rapoarte și scrisori o coală de hârtie subțire.

Citi pentru a suta oară, poate, mesajul adus din Cairhien de un porumbel în urmă cu douăsprezece zile. Puțini din Turn știau despre existența lui. Nimeni în afară de ea nu-i cunoștea conținutul. Și dacă l-ar fi citit, ar fi înțeles doar o frântură din semnificația lui. Acest gând aproape că o făcu din nou să râdă.

Inelul a fost vârât în botul taurului. Mă aștept la o zi frumoasă în piață.

Deși nu exista nicio semnătură, știa de la cine îl primise. Numai Galina Casban ar fi fost în stare să trimită acel mesaj minunat. Galina, căreia Elaida îi încredințase o sarcină pe care nu i-ar fi dat-o nimănui altcuiva în afară de ea. Nu că ar fi avut pe deplin încredere în cineva, însă în Conducătoarea Ajah Roșie avea mai multă încredere decât în oricine altcineva. La urma urmei, ea însăși se trăgea din frăția Ajah Roșie și, în multe privințe, încă se considera o soră Roșie.

Inelul a fost vârât în botul taurului.

Rand al'Thor – Dragonul Renăscut, bărbatul care păruse a fi pe punctul de a înghiți lumea, și pe urmă chiar înghițise o mare parte din ea – era protejat și se afla sub influența Galinei. Niciunul dintre cei care l-ar fi sprijinit nu știa acest lucru. Dacă ar fi existat și cea mai mică șansă să se afle, exprimarea ei ar fi fost diferită. Din mesajele anterioare, se pare că el redescoperise cum să Călătorească, o înzestrare pe care Aes Sedai o pierduseră de la Frângerea Lumii, și totuși acest lucru nu-i fusese de folos. Ba dimpotrivă, Galina îl utiliză în avantajul ei. Pare-se că el avea obiceiul să vină și să plece fără niciun avertisment. Cine ar fi bănuit că de astă dată el nu plecase, ci fusese luat? Elaidei îi veni să chicotească.

Peste o săptămână, două, cel mult, al'Thor se va afla în Turn, supravegheat îndeaproape și îndrumat în siguranță până când Tarmon Gai'don, cu dorința lui de a distruge lumea, se va fi încheiat. Era o nebunie să lași în libertate un om care putea Călători, mai ales omul despre care profeția spunea că trebuia să-l înfrunte pe Cel Întunecat în Tarmon Gai'don, sau Ultima Bătălie, o Lumină trimisă să strălucească în pofida vremurilor grele. Era nevoie de mulți ani pentru a rândui lumea cum se cuvenea, fiindcă trebuia reparat mai întâi ceea ce stricase al'Thor.

Dezastrul pe care-l provocase nu se compara, firește, cu cel pe care l-ar fi stârnit în libertate. Ca să nu mai pomenim de posibilitatea de a fi omorât înainte să fie de vreun folos. Ei bine, acel tânăr neastâmpărat va fi legat în fașe și ținut în siguranță, ca un copilaș în brațele mamei lui, până când va sosi vremea să fie dus la muntele Shayol Ghul din Ținuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare, și locul în care se afla temnița Celui Întunecat. După aceea, dacă el va supraviețui…

Elaida își țuguie buzele. Se pare că Profețiile Dragonului spuneau că el nu va supraviețui. Cu siguranță, ar fi fost mai bine așa.

— Mamă?

Elaida tresări când auzi vocea lui Alviarin Freidhen. Aceasta intrase fără să bată la ușă!

— Am primit vești de la Ajah, mamă.

Zveltă și afișând o mină serioasă, Alviarin purta șalul îngust și alb al Păstrătoarelor Cronicilor, care se asorta cu rochia ei,

pentru a arăta că provenea din Ajah Albă. În gura ei, „mamă“ era mai puțin o formă de respect și mai mult o formulă de adresare de la egal la egal.

Prezența lui Alviarin era suficientă ca s-o indispună pe Elaida. Faptul că Păstrătoarea Cronicilor provenea din Ajah Albă, și nu din cea Roșie, era ca o amintire neplăcută a slăbiciunii de care dăduse dovadă atunci când fusese aleasă. Era adevărat că o parte din acea amintire se risipise, însă nu de tot. Încă nu. Elaida se săturase să regrete faptul că avea prea puțini ochi și prea puține urechi dincolo de Andor. Și că predecesoarea ei și a lui Alviarin fugise – fusese ajutată să fugă; trebuie să fi avut ajutoare! — înainte ca să-i fie smulse cheile marii rețele de iscoade ale Supremei Amyrlin.

Ea își dorea mai mult decât orice acea rețea, care-i aparținea de drept. Prin tradiție, frățiile Ajah transmiteau Păstrătoarei frânturi de informații pe care iscoadele lor erau dispuse să le dezvăluie Supremei Amyrlin, însă Elaida era convinsă că femeia îi ascundea unele dintre aceste informații. Cu toate astea, ea nu le putea cere direct informații frățiilor Ajah. Era și așa suficient de rău să fii slab și fără să implori lumea. Sau Turnul, cea mai importantă parte a lumii.

Elaida păstra aceeași mină serioasă ca și cealaltă femeie, salutând-o doar din cap în timp ce se prefăcea că citea niște hârtii din cutia smălțuită. Ea le întoarse încet pe rând, apoi le așeză la fel de încet în cutie, fără să vadă măcar un cuvânt. A o face pe Alviarin să aștepte era teribil, pentru că era meschin, însă doar prin mijloace josnice o putea ataca pe cea care ar fi trebuit să-i fie servitoare.

O Supremă Amyrlin putea emite orice decret dorea, cuvântul ei era lege și era absolut. Totuși, în realitate, fără sprijinul Divanului Turnului, multe dintre aceste decrete nu erau decât cerneală și hârtie irosite. Nicio soră n-ar ieși din cuvântul unei Amyrlin, cel puțin nu pe față, cu toate astea, multe decrete necesitau o sută de alte lucruri pentru a putea fi implementate. În cele mai multe cazuri, acest lucru se întâmpla anevoie, uneori atât de greu, încât nu se mai întâmpla nimic niciodată. Acestea erau departe de a fi cele mai bune cazuri.

Alviarin aștepta calmă precum un lac înghețat. Închizând cutia Altaran, Elaida lăsă afară coala de hârtie care anunța victoria ei sigură. O pipăi absentă, ca pe un talisman.

— Teslyn sau Joline au găsit, într-un final, de cuviință să trimită ceva mai mult decât vorbă că au sosit în siguranță?

Aceste cuvinte erau menite să-i reamintească lui Alviarin că niciuna nu trebuia să se considere imună. Nimănui nu-i păsa ce se întâmpla în Ebou Dar, cu atât mai puțin Elaidei; capitala Altarei ar fi putut să se prăbușească în mare și, în afară de negustori, nici măcar ceilalți locuitori din Altara n-ar fi observat. Însă Teslyn fusese membră a Divanului vreme de aproape cincisprezece ani înainte ca Elaida să-i poruncească să renunțe la poziția ei. Dacă Elaida ar putea trimite o Conducătoare – o Conducătoare Ajah Roșie – care-i susținuse ascendența de la ambasadoare la un tron minuscul, fără să fi știut cu adevărat cineva motivul, deși existaseră nenumărate rumori, atunci ar fi avut putere asupra tuturor. Cu Joline însă, lucrurile stăteau altfel. Își păstrase poziția pentru Ajah Verde doar câteva săptămâni și toată lumea era convinsă că frăția o alesese ca să demonstreze că nu se vor supune noii Amyrlin, care o pedepsise crunt. O asemenea obrăznicie nu putea fi trecută cu vederea, desigur, și nici nu fusese. Toată lumea știa asta.

Trebuia să-i reamintească lui Alviarin că și ea era vulnerabilă, însă pe chipul împietrit al femeii zvelte abia dacă se zărea un zâmbet. Atât timp cât Divanul rămânea așa cum era, ea era imună. Femeia frunzări hârtiile pe care le ținea în mână, alegând una.

— Nicio veste de la Teslyn sau de la Joline, mamă, nimic, dar cu veștile pe care le-ai primit până acum de la tronuri… rosti ea și zâmbetul i se transformă într-o grimasă frizând amuzamentul și deopotrivă răutatea. Toate recurg la orice tertipuri ca să vadă dacă ești la fel de puternică precum… predecesoarele tale.

Până și Alviarin dădea dovadă de suficient bun-simț încât să nu rostească numele femeii Siuan Sanche în prezența ei. Era adevărat însă ce spunea; fiecare rege și fiecare regină, chiar și nobilimea simplă se pare că-i testau limitele puterii. Trebuia să dea exemple.

— În orice caz, am primit vești din Ebou Dar. Prin Ajah Cenușie, continuă Alviarin aruncând o privire peste hârtie.

Oare accentuase acest cuvânt ca să răsucească și mai mult cuțitul în rană?

— Se pare că Elayne Trakand și Nynaeve al'Meara sunt acolo. Se dau drept surori bune, cu binecuvântarea… *ambasadei…*

rebele… de pe lângă Regina Tylin. Mai există alte două surori, neidentificate, care e posibil să facă la fel. Lista celor care sunt de partea rebelelor este incompletă. Sau s-ar putea să fie doar însoțitoare. Ajah Cenușie nu știe sigur.

— De ce s-ar afla în Ebou Dar? întrebă Elaida cu dispreț. Cu siguranță, Teslyn ar fi trimis vești despre *asta.* Cred că Ajah Cenușie răspândește zvonuri. În mesaj, Tarna spunea că ele se află cu rebelele din Salidar.

Tarna Feir îi raportase și lui Siuan Sanche. Iar Logain Ablar răspândise acele minciuni sfruntate pe care nicio soră Roșie nu s-ar fi ostenit să le recunoască, darămite să le nege. Dacă Sanche nu era implicată în aceste fapte obscure, atunci soarele să răsară de la apus în ziua următoare. De ce nu murise sau n-avusese decența să dispară, la fel ca alte femei ferecate?

Ea se abținu să nu inspire adânc. Logain va putea fi spânzurat în tăcere de îndată ce se va ocupa de rebele; majoritatea lumii îl credea de mult mort. Acea minciună sfruntată, cum că Ajah Roșie îl pusese să joace rolul falsului Dragon, va muri odată cu el. Și după ce problema rebelelor va fi rezolvată, Sanche va fi obligată să predea cheile rețelei iscoadelor, care-i aparținea Supremei Amyrlin, și să rostească numele trădătorilor care o ajutaseră să fugă. Era în van să speri că Alviarin va fi numită printre ei.

— Nu mi-o imaginez pe al’Meara dând fuga în Ebou Dar și pretinzând că este Aes Sedai, așa cum nu mi-o imaginez nici pe Elayne. Tu poți?

— Dar ai poruncit să fie găsită Elayne, mamă. Ai spus că este la fel de important ca și a-l pune în lesă pe al’Thor. Atunci când ea s-a aflat în mijlocul a trei sute de rebele în Salidar, acest lucru a fost imposibil, însă nu se va bucura de aceeași protecție în Palatul Tarasin.

— N-am timp pentru bârfe și zvonuri.

Elaida pronunță fiecare cuvânt cu dispreț. Oare Alviarin știa mai mult decât ar fi trebuit despre al’Thor și lesă?

— Îți sugerez să recitești raportul Tarnei, apoi să te întrebi dacă *rebelele* ar permite ca o Aleasă să aibă pretenții la șal.

Alviarin așteptă cu o răbdare vizibilă ca ea să termine, apoi privi cu atenție teancul din mână și scoase alte patru coli de hârtie.

— Iscoada Cenușie a trimis desene, spuse ea sec, întinzându-i

paginile. N-o fi el artist, însă Elayne și Nynaeve pot fi ușor de recunoscut.

După o clipă, văzând că Elaida refuză să ia desenele, le vârî sub celelalte foi.

Elaida simți cum se îmbujorează din cauza furiei și a stânjenelii. Alviarin o îndrumase în mod voit în această direcție, atunci când hotărâse să nu-i arate desenele de la început. Ignorând acest lucru – orice altceva ar fi încă și mai stânjenitor –, ea îi zise pe un ton rece:

— Vreau să puneți mâna pe ele și să le aduceți la mine.

Lipsa de curiozitate de pe fața lui Alviarin o făcu pe Elaida să se întrebe din nou cât de multe știa femeia din ceea ce n-ar fi trebuit să știe. Al'Meara ar putea oferi informații despre al'Thor, având în vedere că era din același sat cu el. Toate surorile știau asta, așa cum știau că Elayne era Domnița-Moștenitoare a Andorului și că mama ei murise. Zvonurile vagi care o legau pe Morgase de Mantiile Albe erau niște bagatele, fiindcă ea n-ar fi cerut niciodată ajutorul Copiilor Luminii. Ea era moartă, nu i se găsise nici măcar trupul, iar Elayne va deveni Regină. Dacă ar putea fi îndepărtată de rebele, înainte ca familiile din Andor să apuce s-o pună pe Dyelin pe Tronul Leului! Nu toată lumea știa ce o făcea pe Elayne să fie mai importantă decât un alt nobil cu pretenții la tron. În afară de faptul că, într-o bună zi, va fi o Aes Sedai, bineînțeles.

Elaida avea viziuni uneori, o înzestrare despre care mulți credeau că și-o pierduse. Cu mult timp în urmă, ea prevestise că Familia Regală din Andor știa cum se putea câștiga Ultima Bătălie. După douăzeci și cinci de ani, poate mai mult, de îndată ce devenise evident că Morgase Trakand va accede la tron prin Succesiune, Elaida se atașă de fată, așa cum era și în acel moment. Elaida nu știa de ce Elayne avea o importanță crucială, însă prevestirile nu mințeau niciodată. Uneori, ea detesta această înzestrare. La fel și lucrurile pe care nu le putea controla.

— Le vreau pe toate patru, Alviarin.

Celelalte două nu erau importante, evident, însă nu voia să riște deloc.

— Transmite-i de îndată porunca mea lui Teslyn. Spune-i atât ei, cât *și* Jolinei că, dacă nu vor trimite rapoarte periodice de acum înainte, vor ajunge să-și dorească să nu se fi născut.

Include și informațiile de la femeia numită Ronde Macura.

Ea strâmbă din buze când rosti acest ultim cuvânt.

Acest nume o făcu și pe Alviarin să se simtă inconfortabil și nu era de mirare. Infuzia dezgustătoare a Rondei Macura ar fi făcut-o pe oricare dintre surori să se simtă inconfortabil. Planta cu rădăcini tip furculiță nu era letală – cel puțin te trezeai dacă beai suficient încât să adormi dar un ceai care paraliza capacitatea unei femei de a controla Puterea părea special făcut pentru Aes Sedai. Păcat că informația nu fusese primită înainte să plece Galina; dacă rădăcina avea același efect asupra bărbaților ca și asupra femeilor, i-ar fi înlesnit considerabil sarcina.

Stinghereala lui Alviarin dură doar o clipă; într-o fracțiune de secundă, ea își recăpătă sângele-rece, devenind impenetrabilă ca un zid de gheață.

— Cum dorești, mamă. Sunt sigură că nu vor pregeta să se supună, cum, desigur, ar trebui.

Un val de iritare o străbătu pe Elaida, ca un foc care mistuie brusc o pășune uscată. Soarta lumii se afla în mâinile ei, însă dinainte îi apăreau mereu obstacole meschine. Nu era suficient de rău că trebuia să se ocupe de rebele și de domnitori recalcitranți, mai avea de-a face și cu multe Conducătoare Ajah care bombăneau pe la spatele ei, oferind un teren propice pentru cealaltă femeie. Doar șase ascultau cu supunere de ea și bănuia că tot la fel de multe ascultau de Alviarin înainte să-și dea votul. Cu siguranță, nimic important nu trecea de Divan fără consimțământul lui Freidhen. Nu era o încuviințare fățișă, nici o recunoaștere că Alviarin deținea puțin mai multă influență sau putere decât ar trebui să dețină o Păstrătoare, dar dacă Freidhen se opunea… Cel puțin, nu merseseră până într-acolo încât să respingă tot ceea ce le trimitea Elaida. Își târau, pur și simplu, picioarele și prea adesea lăsau ceea ce-și dorea ea să zacă pe jos. Un lucru mărunt și demn de milă pentru care să te bucuri. Unele Amyrlin deveniseră niște marionete odată ce Divanul prinsese gustul de a respinge ceea ce propuneau ele.

Ea își strânse pumnii, iar coala de hârtie foșni oarecum ciudat, chiar sinistru.

Inelul a fost vârât în botul taurului.

Alviarin era la fel de inexpresivă ca o statuie din marmură, însă Elaidei nu-i mai păsa. Păstorul era în drum spre ea.

Rebelele vor fi nimicite și Divanul intimidat, Alviarin va fi îngenuncheată și toți domnitorii arțăgoși, de la Regina Tenobia din Saldaea, care se ascunsese ca să-l evite pe emisarul ei, și până la Regele Mattin Stepaneos din Illian, care încerca din nou să joace la mai multe capete, dar și să cadă la o înțelegere cu ea *și* cu Mantiile Albe, precum și cu al'Thor din câte știa ea. Elayne va fi așezată pe tronul din Caemlyn, fără ca fratele ei s-o împiedice și cu recunoașterea deplină a celei care o așezase acolo. După puțin timp petrecut în Turn, fata va deveni ca lutul moale în mâinile Elaidei.

— Vreau ca *bărbații aceia* să fie eliminați, Alviarin.

Nu era nevoie să spună la cine se referea; de fapt, jumătate din Turn nu contenea să vorbească despre *acei bărbați* din Turnul lor *Negru,* iar cealaltă jumătate șușotea despre ei pe la colțuri.

— Există niște rapoarte tulburătoare, mamă.

Alviarin răsfoi din nou hârtiile, însă Elaida credea că făcea asta doar ca să aibă o ocupație. Nu scoase din teanc nicio altă foaie de hârtie. Dacă nimic altceva n-o tulbura pe femeie, atunci acea mizerie spurcată din afara Caemlyn trebuie s-o fi tulburat.

— *Alte* zvonuri? Crezi poveștile acelea despre turma aia compusă din mii de suflete, care s-a strâns la Caemlyn drept răspuns la acea *amnistie* obscenă?

Nu se compara nici pe jumătate cu ceea ce făcuse al'Thor; nu era motiv de îngrijorare. Nu era decât o grămadă de mizerie, care trebuia îndepărtată înainte ca Elayne să fie încoronată în Caemlyn.

— Firește că nu, mamă, dar…

— Toveine se va ocupa de asta; sarcina aceasta aparține Roșiilor.

Toveine Gazai stătuse cincisprezece ani departe de Turn, până când Elaida o chemase înapoi. Celelalte două Conducătoare Ajah Roșii care demisionaseră și se retrăseseră „de bunăvoie”, concomitent, erau între timp femei cu ochi încruntați, însă, spre deosebire de Lirene și de Tsutama, Toveine nu făcuse decât să se călească pe durata exilului.

— Va fi însoțită de cincizeci de surori.

Elaida era convinsă că în acel Turn *Negru* nu existau mai mult de doi sau trei bărbați care puteau, într-adevăr, să controleze Puterea. Cincizeci de surori le-ar fi făcut față cu ușurință.

Oricum, ar fi existat și alții care să le dea bătăi de cap: lingeblide, adepți, idioți plini de speranțe deșarte și ambiții nebunești.

— Și va lua cu ea și o sută – nu, două sute – de gărzi.

— Ești convinsă că este o decizie înțeleaptă? Zvonurile cum că ar fi cu miile sunt, cu siguranță, o nebunie, însă o iscoadă Verde din Caemlyn pretinde că sunt peste patru sute în Turnul Negru. E un tip deștept. Se pare că a numărat căruțele cu provizii care ies din oraș. Presupun că știi despre zvonul cum că Mazrim Taim ar fi cu ei.

Elaida se luptă să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar abia dacă reuși. Interzisese ca numele lui Taim să mai fie rostit și era dureros că nu cuteza – nu îndrăznea! — s-o admonesteze pe Alviarin. Femeia o privi drept în ochi; observă absența de astă dată a unei exclamații gen „Mamă!”, fie și rostită de mântuială. Și *îndrăzneala* de a o întreba dacă hotărârile ei erau *înțelepte*! Ea era Suprema Amyrlin! Nu prima între egali; Suprema Amyrlin!

Când o deschise pe cea mai mare dintre cutiile lăcuite, aceasta lăsă să se vadă niște figurine sculptate în fildeș, așezate pe catifea cenușie. De cele mai multe ori se liniștea atunci când se ocupa de colecția ei, însă mai mult, asemenea croșetatului care-i făcea plăcere, îi transmitea persoanei din subordine să-și vadă lungul nasului, atunci când părea că acorda mai multă atenție figurinelor decât ce-i spusese. După ce își plimbă degetele mai întâi peste o pisică splendidă, cu blană netedă, apoi peste o femeie în robă cu un animăluț ciudat, vreo fantezie a sculptorului, care semăna care avea un bărbat acoperit de păr, ghemuit pe umărul ei, Elaida alese, într-un final, un pește care se unduia, sculptat cu atâta finețe, încât părea real în ciuda fildeșului îngălbenit de ani.

— O gloată de patru sute, Alviarin.

Era deja mai calmă, deoarece grimasa lui Alviarin dispăruse. Deși dură doar o fracțiune de secundă, ea savură fiecare fisură de pe chipul împietrit al femeii.

— Măcar de ar fi atât de mulți. Numai un prost ar crede că mai mult de unul sau doi ar putea conduce Puterea. Cel mult! În zece ani, am descoperit doar șase bărbați cu această abilitate. Doar douăzeci și patru în ultimii douăzeci de ani. Iar tu știi că am scotocit prin tot ținutul. Cât despre Taim…

Numele îi stârnea fiori; singurul Dragon fals care scăpase vreodată să nu fie liniștit de mâna femeilor Aes Sedai. Nu era un lucru pe care și-l dorea apărut în Cronicile din timpul domniei ei, cu siguranță nu până când se va hotărî cum să fie amintit. Până în acel moment, în Cronici nu mai apăruse nimic după ce el fusese capturat.

Ea își trecu degetul mare peste solzii peștelui.

— Este mort, Alviarin, altminteri am fi auzit de mult vești de la el. Și nu-l slujește pe al'Thor. Crezi că a trecut de la a pretinde că este Dragonul Renăscut la a-i *sluji* Dragonului Renăscut? Ai convingerea că ar putea fi în Caemlyn fără ca Davram Bashere să încerce măcar să-l ucidă?

Ea își trecu mai repede degetul mare peste peștele de fildeș, când își aminti că Mareșalul General din Saldaea se afla în Caemlyn și primea ordine de la al'Thor. Ce *punea la cale* Tenobia? Însă Elaida ținu totul pentru ea, afișând o expresie la fel de calmă precum cea a figurinelor ei.

— Douăzeci și patru este un număr periculos ca să-l rostești cu voce tare, zise Alviarin cu un calm de rău augur, la fel de periculos ca și două sute. Cronicile amintesc doar de șaisprezece. Ultimul lucru de care am avea nevoie acum ar fi ca anii aceștia să se dea din nou înapoi. Sau ca surorile, care știu doar ceea ce li s-a spus, să afle adevărul. Până și cele pe care le-ai adus înapoi tac.

Elaida afișă o expresie amuzată. Din câte știa ea, Alviarin aflase adevărul despre acei ani când fusese pregătită pentru a deveni Păstrătoare, însă cunoștințele ei erau personale. Nu că Alviarin ar fi avut de unde să știe asta. Nu cu certitudine, oricum.

— Fiică, nu mi-e teamă, indiferent ce se va afla. Cine mă va pedepsi pe *mine* și cu ce motiv?

Deși ocoli adevărul cu tact, cealaltă femeie nu păru prea impresionată.

— Cronicile amintesc despre o serie de Supreme Amyrlin care au fost pedepsite public, de obicei, pentru motive obscure, dar mi s-a părut întotdeauna că așa ar porunci o Supremă Amyrlin să fie scris dacă n-ar fi avut de ales decât…

Elaida lovi cu palma în masă.

— Ajunge, fiică! Eu *sunt* legea Turnului! Ceea ce a fost tăinuit va rămâne tăinuit, din același motiv pentru care a fost tăinuit

vreme de douăzeci de ani – pentru binele Turnului Alb.

Abia atunci simți cum palma începe să i se învinețească; își ridică mâna și văzu că peștele era rupt în două. Câți ani avea? Cinci sute de ani? O mie? Era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu tremure de furie și starea asta, cu siguranță, se simțea în vocea ei.

— Toveine va conduce cincizeci de surori și două sute de gărzi ale Turnului în Caemlyn, la acest Turn Negru, unde îi vor ademeni pe toți cei care mânuiesc Puterea, apoi îi vor spânzura, pe lângă ceilalți, cât mai mulți, pe care îi vor prinde în viață.

Alviarin nici măcar nu clipi când auzi cum este încălcată legea Turnului. Elaida rostise adevărul, așa cum îl voise ea, fiindcă ea *era* legea Turnului.

— De fapt, să fie spânzurați și morții. Să fie un avertisment pentru toți cei care se gândesc să atingă Adevăratul Izvor. Trimite-o pe Toveine la mine. Mă interesează să-i aflu planul.

— Va fi cum poruncești, mamă, replică femeia cu un ton la fel de rece și de sec ca expresia de pe fața ei. Deși, dacă îmi permiți o sugestie, poate ar trebui să te mai gândești în cazul în care vrei să trimiți atât de multe surori departe de Turn. Din câte se pare, rebelelor li s-a părut tentantă oferta ta. Nu mai sunt în Salidar. Au pornit la drum. Am primit vești din Altara, dar cred că ele sunt în Murandy. Și și-au ales și o Supremă Amyrlin, adăugă ea scrutând foaia de deasupra teancului de coli, ca și când ar fi căutat un nume. Egwene al'Vere, pare-se.

Faptul că Alviarin lăsase la urmă cea mai importantă informație ar fi trebuit s-o facă pe Elaida să explodeze de furie. În schimb, ea își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Doar demnitatea o împiedica să nu bată cu călcâiele în pardoseală. Nedumerirea de pe chipul lui Alviarin o făcu să râdă și mai tare, până când fu nevoită să-și șteargă ochii cu degetele.

— Nu înțelegi, spuse ea când reuși să vorbească printre hohotele de râs. Ești Păstrătoare, Alviarin, nu Conducătoare Ajah.

În Divan, oarbă cum ești, celelalte te vor ține într-o odaie vreme de o lună și te vor scoate când ar avea nevoie de votul tău.

— Înțeleg suficient, mamă, rosti Alviarin cu o voce în care nu se simți nici urmă de căldură, dimpotrivă, ar fi îmbrăcat pereții într-un strat de gheață. Îmi dau seama că sunt trei sute de

rebele Aes Sedai, poate mai multe, mărșăluind spre Tar Valon cu o oaste condusă de Gareth Bryne, recunoscut ca mare căpitan. Nesocotind rapoartele mai ridicole, oastea asta ar putea număra peste două mii și, condusă de Bryne, s-ar putea înmulți cu fiecare sat și cetate prin care va trece. Desigur, nu afirm că ar putea prelua orașul, dar nu este un motiv să râdem. Seniorul Căpitan Chubain ar trebui să primească poruncă să sporească numărul gărzilor Turnului.

Elaida privi cu amărăciune peștele rupt în două, pe urmă se ridică în picioare și se îndreptă agale spre cea mai apropiată fereastră, rămânând cu spatele la Alviarin. Palatul care se afla în construcție îi înlătură gustul amar, la fel și bucata de hârtie pe care o ținea în pumnul strâns.

Ea zâmbea în timp ce-și privea viitorul Palat.

— Trei sute de rebele, într-adevăr, însă ar trebui să recitești raportul Tarnei. Cel puțin o sută sunt deja pe punctul de a ceda.

Avea încredere în Tarna într-o oarecare măsură. Era o Roșie cu capul pe umeri, care-i spusese că rebelele erau speriate. Niște oi rătăcite, căutându-și păstorul, îi relatase aceasta. Era o sălbatică, desigur, totuși sensibilă. Tarna urma să se întoarcă în curând și îi va prezenta un raport detaliat. Nu că ar fi avut nevoie. Planurile Elaidei își făceau deja efectul printre rebele. Și tocmai ăsta era secretul ei.

— Tarna a fost mereu încrezătoare că-i poate convinge pe oameni să facă exact ceea ce este evident că nu vor face.

Oare se simțea un anume accent în aceste cuvinte, un ton aparte? Elaida alese să nu-i acorde atenție. Era nevoită să-i treacă prea multe cu vederea lui Alviarin, dar avea să vină și ziua aceea. În curând.

— Cât despre oastea lor, fiică, ea spune că numără două sau trei mii de oameni, cel mult. Dacă ar fi fost mai mulți, ar fi făcut în așa fel încât ea să-i vadă, ca să ne intimideze.

Elaida credea că iscoadele exagerau mereu, încât informațiile lor să pară mai prețioase. Nu putea avea încredere deplină decât în surori. În surorile Roșii, mai exact. În unele dintre ele.

— Puțin îmi pasă și dacă ar fi numărat douăzeci, cincizeci, chiar și o sută de mii, continuă Elaida. Poți să ghicești de ce? întrebă ea și, când se întoarse, expresia de pe chipul lui Alviarin era impenetrabilă, o mască așezată peste o ignoranță oarbă. Pari a cunoaște toate aspectele legii Turnului. Ce pedeapsă crezi

că le așteaptă pe rebele?

— Pentru lidere, ferecarea, răspunse încet Alviarin.

Ea se încruntă ușor. Veșmântul i se legănă imperceptibil când își mișcă picioarele. Bine. Până și Alesele știau și nu înțelegea de ce Elaida o întrebase asta. Prea bine.

— La fel vor păți și majoritatea dintre ele.

— Poate.

Liderele puteau scăpa de pedeapsă, cele mai multe dintre ele, dacă se supuneau. Pedeapsa minimă prevăzută de lege era să fii biciuit cu crengi de mesteacăn în Sala Mare, în prezența surorilor, urmată de penitența în public ce dura cel puțin un an și o zi. Cu toate astea, nu se menționa nicăieri că pedeapsa trebuia aplicată dintr-odată; o lună ici, o lună colo. Rebelele își puteau ispăși pedeapsa vreme de zece ani, o permanentă aducere-aminte că i se împotriviseră. Unele vor fi ferecate, desigur – Sheriam, una dintre cele mai influente așa-zise Conducătoare atât cât să le facă pe celelalte să se teamă în a mai greși, însă nu suficient de mult încât să slăbească Turnul. Turnul Alb trebuia să rămână întreg și puternic. Puternic și ferm în mâinile ei.

— O singură nelegiuire dintre cele pe care le-au comis *necesită* ferecarea, preciză Alviarin.

Mai existaseră rebeliuni atât de vechi și de bine îngropate, încât puține surori știau despre ele; Cronicile păstrau tăcerea, iar listele cu cele ferecate și executate erau atât de secrete, încât doar Suprema Amyrlin, Păstrătoarea și Conducătoarele Ajah aveau acces la ele, plus câteva bibliotecare în grija cărora se aflau acestea. Elaida nu-i acordă ocazia lui Alviarin să vorbească.

— Orice femeie care revendică în mod fals titlul de Supremă Amyrlin *trebuie* ferecată. Dacă ele cred că au vreo șansă de reușită, atunci Sheriam va fi *Suprema Amyrlin* a lor sau Lelaine, sau Carlinya, sau una dintre celelalte.

Tarna raportase că Romanda Cassin ieșise din ascunzătoarea ei. Cu siguranță că Romanda ar fi încercat să pună mâna pe șal dacă i s-ar fi ivit și cea mai mică ocazie.

— În schimb, au optat pentru o *Aleasă*!

Elaida clătină amuzată din cap. Știa pe de rost fiecare cuvânt din legea care stabilea cum era aleasă Suprema Amyrlin – la urma urmei, chiar ea se folosise de această lege –, însă aceasta

nu stipulase niciodată ca femeia respectivă să fie o soră bună. Evident, *trebuia* să fie, deși cei care instituiseră legea nu afirmaseră niciodată asta, iar rebelele profitaseră de această omisiune.

— Ele știu că nu vor avea sorți de izbândă, Alviarin. Merg țanțoș și vociferează, vor încerca să găsească o cale prin care să evite pedeapsa, apoi o vor preda pe fată drept sacrificiu.

Ceea ce era păcat. Fata aceea al'Vere putea fi folosită drept un alt avantaj în fața lui al'Thor. Dacă ar fi ajuns să dețină controlul deplin în Putere, ar fi fost una dintre femeile cu cea mai mare autoritate din ultimii o mie de ani, sau mai bine. Mare păcat.

— Nu mi se pare că Gareth Bryne și oastea lui ar merge țanțoș. Le va lua cinci sau șase luni să ajungă la Tar Valon. În acest timp, Seniorul Căpitan Chubain ar putea spori numărul gărzilor…

— *Oastea* lor, pufni Elaida.

Alviarin era o naivă; în ciuda stăpânirii de sine pe care o afișa, era fricoasă ca un iepure. În curând va începe să răspândească absurditățile Sanchei cum că Rătăciții, sau cei care-și mai spun „Cei Numiți", erau în libertate. Firește că ea nu cunoștea acest secret, dar oricum…

— Fermieri cu lănci, măcelari cu arcuri și croitori călare! Ei se gândesc la fiecare pas la Zidurile Strălucitoare, care l-au ținut departe pe Artur Aripă-de-Șoim.

Nu, nu ca un iepure, ci ca o nevăstuică. Și totuși, mai devreme sau mai târziu, va ajunge blana de nevăstuică de pe mantia Elaidei. Lumina s-o ajute să facă asta cât mai repede.

— Cu fiecare pas, vor pierde câte un om, dacă nu zece. Nu m-aș mira ca rebelele noastre să-și facă apariția însoțite doar de Străjerii lor.

Prea multă lume știa despre diviziunea din Turn. Odată ce rebeliunea va fi înăbușită, ar putea face să pară că totul fusese un șiretlic, pentru a câștiga controlul asupra tânărului al'Thor, o încercare istovitoare necesitând mulți ani, a mai multor generații, înainte ca amintirile să se estompeze. Toate rebelele, până la ultima, ar putea plăti pentru asta în genunchi.

Elaida își încleștă pumnul ca și când ar fi vrut să le strângă de gât pe toate rebelele. Sau pe Alviarin.

— Intenționez să le distrug, fiică. Le voi despica așa cum ai

crăpa un pepene putred.

Secretul pe care-l deținea o asigura de asta, indiferent câți fermieri și croitori ar fi strâns laolaltă Seniorul Bryne, însă o lăsă pe cealaltă femeie să creadă ce voia. Brusc, avu o viziune, o certitudine despre lucrurile pe care nu le putea vedea limpede decât dacă se derulau dinaintea ei. Ar fi fost în stare să sară de pe o stâncă în privința acelei certitudini.

— Turnul Alb va fi întreg din nou, cu excepția celor care vor fi alungate și disprețuite. Va fi întreg și mai puternic ca niciodată. Rand al'Thor o va înfrunta pe Suprema Amyrlin și furia ei. Turnul Negru va pieri în sânge și foc, iar surorile vor pune stăpânire pe el. Asta prezic.

Cum se întâmpla, de obicei, după ce avea o previziune, ea începu să tremure și să gâfâie. Se strădui să rămână nemișcată și să-și păstreze echilibrul, să respire încet; nu îngăduia nimănui să-i vadă slăbiciunile. Însă Alviarin... Aceasta făcu ochii mari de uimire și rămase cu gura căscată, ca și când ar fi uitat cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească. O foaie de hârtie se desprinse din vraful pe care-l ținea în mâini și fu cât pe ce să cadă pe jos înainte ca s-o prindă. Acest lucru o readuse în prezent. Într-o fracțiune de secundă, își recăpătă masca senină, imaginea perfectă a calmului de care dădeau dovadă Aes Sedai, însă era, evident, tulburată. Oh, foarte bine. N-avea decât să rumege asupra certitudinii victoriei Elaidei. Să rumege și să-și rupă dinții.

Elaida inspiră adânc și se așeză din nou la masa de scris, punând peștele rupt deoparte, ca să nu-l mai vadă. Sosise momentul să profite de victoria ei.

— Avem de lucru azi, fiică. Primul mesaj trebuie să ajungă la Doamna Caraline Damodred...

Elaida își dezvălui planul, elaborând ceea ce știa Alviarin și aducându-i la cunoștință alte lucruri pe care nu le cunoștea. La urma urmei, Suprema Amyrlin trebuia să lucreze prin Păstrătoarea ei, indiferent cât de mult o ura pe femeie. Era o plăcere să privească ochii lui Alviarin, să vadă mirarea din ei când se întreba ce altceva nu mai știa. Dar, în vreme ce Elaida dădea porunci, împărțind lumea între Oceanul Aryth și lanțul muntos Osia Lumii, în mintea ei se perinda imaginea tânărului al'Thor, care venea la ea ca un urs în cușcă, pentru a fi învățat cum să danseze la cină.

Cronicile abia dacă ar putea înregistra anii Ultimei Bătălii fără să nu-l pomenească pe Dragonul Renăscut, însă ea știa că numele acela va fi scris cu litere mai mari decât celelalte. Elaida de Avriny a’Roihan, Păstrătoare a Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, fiica mai mică a unei Case neimportante din nordul ținutului Murandy, O Aes Sedai, ridicată Supremă Înscăunată Amyrlin din rândul Ajah Roșii, pe vremuri sfetnica Reginei Morgase a Andorului, va rămâne în istorie ca fiind cea mai mare și mai influentă Amyrlin a tuturor timpurilor. Cea mai puternică femeie din istoria lumii. Femeia care a salvat omenirea.

Aielii care stăteau într-un șanț adânc de pe dealurile joase, acoperite cu iarbă veștedă, semănau cu niște figurine sculptate. Ei ignorau perdelele de praf pe care le aduceau rafalele de vânt. Nu-i deranja faptul că zăpada ar fi trebuit să fi acoperit deja în straturi groase pământul în acea perioadă a anului; niciunul nu văzuse vreodată zăpadă, iar dogoarea era mai puțin arzătoare decât cea de unde veneau ei, deși soarele strălucea cu putere. Atenția lor era fixată înspre dealul dinspre miazăzi, așteptând semnalul care-i va anunța că destinul clanului Shaido Aiel se apropia.

În aparență, Sevanna arăta întocmai celorlalți, deși era înconjurată de un cerc de Fecioare, care stăteau calme și ale căror fețe erau acoperite de văluri negre, ascunse de privirile celorlalți. Și ea aștepta, mai nerăbdătoare decât lăsa să se vadă, fără a-și pierde însă concentrarea. Acesta era unul dintre motivele pentru care ea poruncea, iar ceilalți o urmau. Al doilea motiv era acela că ea înțelegea ce se putea întâmpla dacă refuzai să lași obiceiurile uzate și tradiția învechită să te lege la mâini.

Când ochii ei verzi priviră scurt în stânga, văzură doisprezece bărbați și o femeie, fiecare cu un scut rotund și trei sau patru lănci scurte. Erau îmbrăcați în straie *cadin’sor* cenușiu cu maroniu, care le ofereau un camuflaj perfect atât aici, cât și în Ținutul Întreit. Efalin, măruntă, cu părul cărunt ascuns sub *shoufa* înfășurată în jurul capului, arunca uneori câte o privire în direcția Sevannei; dacă se zicea că o Fecioară a Lăncii putea fi neliniștită, atunci Efalin era aceea. Unele dintre Fecioarele Shaido o luaseră înspre miazăzi, alăturându-se nebunilor care-l urmau pe Rand al’Thor, iar Sevanna nu se îndoia că unii

vorbeau despre asta. Efalin trebuie să se fi întrebat dacă, oferindu-i Sevannei o escortă de Fecioare, ca și când ar fi fost ea însăși *Far Dareis Mai*, era suficient pentru a echilibra situația. Cel puțin, Efalin știa sigur unde se afla adevărata putere.

Ca și Efalin, bărbații conduceau frățiile de războinici Shaido. Aceștia se uitau mirați unii la alții, pe urmă au privit înspre miazăzi. În special, solidul Maeric, care provenea din frăția războinică Ochi Negri (*Seia Doon*), și Bendhuin, cu fața brăzdată de cicatrici, făcând parte din Frăția Vulturului (*Far Aldazar Din*). După ziua aceea, nimic nu-i va mai putea împiedica pe cei din clanul Shaido să trimită un om la Rhuidean, pentru a fi numit șeful clanului, dacă va supraviețui. Până atunci, Sevanna fusese vocea șefului clanului, având în vedere că era văduva ultimului șef. A ultimilor doi șefi. Cei care bombăneau că ea aducea ghinion n-aveau decât să-și înghită limba.

Brățările din aur și fildeș zornăiră ușor, când ea își aranjă șalul negru de pe brațe și își potrivi colierele de la gât. Cele mai multe erau tot din aur și fildeș, însă unul dintre ele era un șirag de perle și rubine, care aparținuse unei femei nobile din ținuturile umede – ea era îmbrăcată în alb și mișuna alături de ceilalți *gai'shain,* în munții numiți Piscul Dragonului –, cu un rubin de mărimea unui ou de găină odihnindu-i-se între sâni. Locuitorii din ținuturile umede dețineau comori neprețuite. Smaraldul mare de pe degetul ei împrăștia razele soarelui în văpăi verzi; inelele erau un obicei al locuitorilor din ținuturile umede care merita însușit, indiferent de privirile insistente îndreptate asupra sa. Își va procura și altele dacă vor fi la fel de splendide ca și acesta.

Mai toți oamenii credeau că Maeric sau Bendhuin vor fi primii care vor primi permisiunea Înțeleptelor de a încerca în Rhuidean. Doar Efalin era singura din acel grup care bănuia că niciunul dintre ei n-o va primi, însă doar bănuia; totodată, fu suficient de inspirată să-i spună, cu băgare de seamă, despre această bănuială Sevannei, și doar ei. Mințile lor nu acceptau posibilitatea de a renunța la ceea ce era învechit, iar dacă Sevanna era, într-adevăr, nerăbdătoare să îmbrățișeze noul, atunci era conștientă că va trebui să-i convingă să-l accepte încetul cu încetul. Datinile se schimbaseră mult de când clanul Shaido trecuse Zidul Dragonului în ținuturile umede – care contrastau cu Ținutul întreit în privința climei – și se vor mai

schimba încă. Odată ce va ajunge pe mâinile ei și se va căsători cu *car'a'carn,* în Limba Străveche „Căpetenie a căpeteniilor", șeful șefilor tuturor clanurilor Aiel – această absurditate referitoare la Dragonul Renăscut era o născocire a locuitorilor din ținuturile umede –, va exista o altă cale de a numi șefii clanurilor, precum și șefii ginților. Poate și conducătorii frățiilor războinicilor. Rand al'Thor îi va numi. Sub îndrumarea ei, desigur. Iar acesta va fi doar începutul. Posibilitatea locuitorilor din ținuturile umede de a transmite rangul copiilor lor și copiilor copiilor lor, de pildă.

Vântul se înteți preț de o secundă și suflă înspre miazăzi, acoperind zgomotul făcut de caii și căruțele cu coviltir ale celor din ținuturile umede.

Ea își aranjă șalul din nou, mascându-și o grimasă. Nu trebuia să lase să i se vadă agitația, sub nicio formă. Când aruncă o privire în dreapta, îngrijorarea îi dispăru. Acolo stăteau îngrămădite peste două sute de Înțelepte Shaido. În mod normal, cel puțin unele dintre ele ar fi urmărit-o cu ochi de vultur, însă privirea lor era îndreptată înspre miazăzi. Câteva își ajustau neliniștite șalurile sau își netezeau pulpanele rochiilor grele. Sevanna strâmbă din buze. Unele fețe erau pline de broboane. Sudoare! își pierduseră, oare, mândria, de își arătau emoțiile sub privirile tuturor?

Toți se încordară ușor când un tânăr *Sovin Nai* își făcu apariția de pe o culme, coborându-și vălul când se înghesui jos, lângă ei. El veni la ea, cum se și cuvenea, dar, spre iritarea ei, tânărul rosti destul de răspicat ca să audă și ceilalți:

— Una dintre iscoadele lor a fost rănită, însă a scăpat călare.

Conducătorii frăției se puseră în mișcare înainte ca el să termine de vorbit. Era inadmisibil! Chiar dacă ei vor conduce bătălia – Sevanna nu ținuse niciodată o lance în mână –, n-avea de gând să-i lase să uite nici măcar o clipă cine era ea.

— Aruncați și ultima lance spre ele, înainte să apuce să se pregătească de luptă! le porunci ea cu voce tare.

Oamenii se strânseră în jurul ei.

— Și ultima lance? întrebă neîncrezător Bendhuin. Cu excepția scuturilor, adică…

Maeric îl întrerupse, încruntându-se:

— Dacă nu vom lăsa câteva deoparte, am putea fi…

Sevanna îi întrerupse pe amândoi:

— Și ultima lance! Avem de-a face cu Aes Sedai. Trebuie să le strivim de îndată!

Efalin și majoritatea celorlalți nu făcură nicio grimasă, însă Bendhuin și Maeric se încruntară, gata să protesteze. Netrebnicii! Aveau de-a face cu câteva zeci de Aes Sedai și cu sute de soldați din ținuturile umede și, deși erau însoțiți de mai bine de patruzeci de mii de *algai'd'siswai,* tot voiau să-și păstreze scuturile și sulițele, de parcă ar fi înfruntat alți Aiel sau o oaste a celor din ținuturile umede.

— Vorbesc în calitate de șef al clanului Shaido, tună ea și, deși nu era nevoie să spună acele cuvinte, nu strica să le reamintească. Sunt doar o mână de oameni, accentuă ea în continuare fiecare cuvânt, cu dispreț. Pot fi învinși dacă lăncile vor fi lansate repede. Ați fost pregătiți să-l răzbunați pe Desaine la acest răsărit. Simt, oare, mirosul fricii? Teamă de câțiva războinici din ținuturile umede? Oare onoarea i-a părăsit pe Shaido?

Aceste cuvinte îi făcură să se crispeze, cum fusese și intenția ei. Până și ochii lui Efalin erau ca două nestemate cenușii când se acoperi cu voalul; ea își mișcă degetele în limbajul semnelor specific Fecioarelor, conducătorii frățiilor țâșniră pe pantă în sus, iar Fecioarele din jurul Sevannei îi urmară. Nu *asta* își dorise ea, dar cel puțin lăncile erau gata să fie lansate. Chiar și de pe fundul șanțului putea vedea ceea ce părea a fi pământ sterp, năpădit cu siluete înveșmântate în *cadin'sor,* toți luând-o la fugă înspre miazăzi cu pași mari care ar fi întrecut și caii. Nu era vreme de irosit. Cu gândul de a vorbi mai târziu cu Efalin, Sevanna se întoarse către Înțelepte.

Deși erau alese dintre cele mai puternice Înțelepte Shaido care stăpâneau Puterea și erau șase sau șapte pentru fiecare Aes Sedai care-l înconjurau pe Rand al'Thor, Sevanna observa îndoiala pe chipurile lor. Ele încercau s-o ascundă în spatele fețelor împietrite, însă aceasta exista, în privirile ezitante, în buzele umezite. Multe tradiții erau încălcate în acea zi, tradiții vechi și puternice ca și legea. Înțeleptele nu luau parte la bătălii, se țineau departe de Aes Sedai. Cunoșteau poveștile străvechi, cum că poporul Aiel fusese trimis în Ținutul Întreit pentru că le dezamăgiseră pe Aes Sedai, că va fi distrus dacă le va mai dezamăgi vreodată. Aflaseră poveștile, ceea ce revendicase Rand al'Thor, că poporul Aiel jurase să nu se mai implice în acte

de violență drept serviciu adus femeilor Aes Sedai.

Cândva, Sevanna fusese convinsă că poveștile astea erau minciuni, însă, în ultima vreme, ea credea că Înțeleptele le considerau adevărate. Niciuna nu recunoștea acest lucru în fața ei, desigur. N-avea importanță. Nici ea nu făcuse acea călătorie de două zile până la Rhuidean, necesară pentru a deveni o Înțeleaptă, dar celelalte o acceptaseră, chiar dacă unele dintre ele fuseseră destul de reținute. Însă în acel moment, n-aveau de ales decât să accepte. Tradițiile inutile vor lăsa locul altora noi.

— Femeile Aes Sedai, zise Sevanna încet și ele se aplecară înspre ea cu un zornăit înăbușit de brățări și coliere, ca să-i audă cuvintele șoptite. Au pus mâna pe Rand al'Thor, pe *car'a'carn.* Trebuie să li-l luăm.

Câteva frunți se încruntară. Mai toți credeau că ea voia să-l captureze pe *car'a'carn* în viață, ca să răzbune moartea lui Couladin, cel de-al doilea soț al ei. Deși înțelegeau asta, n-ar fi venit aici din acest motiv.

— Femeile Aes Sedai, șuieră ea printre dinți, mânioasă. Ne-am ținut de cuvânt, însă ele l-au încălcat pe al lor. Noi n-am încălcat nimic, dar ele au încălcat totul. Știți prea bine cum a fost ucisă Desaine.

Firește că știau. Privirile ațintite asupra ei se înăspriră dintr-odată. A omorî o Înțeleaptă era la fel de grav cu a ucide o femeie însărcinată, un copil sau un fierar. Unele dintre acele priviri erau *extrem* de aspre – a Theravei, a Rhialei și a celorlalte.

— Dacă le vom lăsa pe aceste femei să scape basma curată, atunci *vom* fi mai prejos decât animalele, nu *vom* avea onoare. Nu vreau să-mi pierd onoarea.

Zicând astea, ea își strânse fustele cu demnitate și o luă pe pantă în sus cu fruntea ridicată, fără să privească în urmă. Era sigură că o vor urma și celelalte. Therava, Norlea și Dailin se vor îngriji de asta, precum și Rhiale, Tion, Meira și celelalte care o însoțiseră în urmă cu câteva zile ca să-l vadă pe Rand al'Thor cum era bătut și legat cu lanțuri în cușca din lemn de către Aes Sedai. Făcuse aluzia mai mult pentru cele treisprezece decât pentru celelalte, iar acestea nu vor îndrăzni s-o dezamăgească. Adevărul despre felul în care murise Desaine le lega de ea.

Înțeleptele, cu fustele puse peste brațe ca să-și elibereze picioarele, nu țineau pasul cu *algai'd'siswai* în straie *cadin'sor,*

oricât de tare fugeau, și fugeau de mâncau pământul. După ce străbătură opt kilometri peste acele dealuri joase și vălurite, o distanță nu prea mare, ajunseră în vârful unei creste și văzură că dansul lăncilor începuse deja. Conform unei tactici anume.

Mii de *algai'd'siswai* ca o mare uriașă de cenușiu și maroniu formau un cerc în jurul căruțelor cu coviltir ale celor din ținuturile umede, care, la rândul lor, încercuiau unul dintre pâlcurile de copaci aflate în acea regiune. Sevanna trase aer în piept furioasă. Femeile Aes Sedai avuseseră timp să-și ducă toți caii la adăpost. Lăncile încercuiau căruțele, apropiindu-se tot mai mult, iar săgețile cădeau ca o ploaie asupra lor, deși cele din față se izbeau parcă de un zid invizibil. La început, săgețile care se ridicară cel mai sus trecură de acest zid, apoi și ele începură să se lovească de ceva nevăzut și să ricoșeze. Înțeleptele începură să murmure.

— Vedeți ce fac Aes Sedai? întrebă Sevanna, de parcă și ea vedea cum acționa Puterea.

Îi venea să rânjească; femeile Aes Sedai erau niște neroade, împreună cu mult lăudatul lor Sceptru al Legămintelor. Când vor hotărî, într-un final, să folosească Puterea ca armă, nu doar ca să ridice obstacole, atunci va fi prea târziu. Cu condiția ca Înțeleptele să nu zăbovească prea mult cu gura căscată. Undeva, în acele căruțe, se afla Rand al'Thor, poate îndoit în vreun cufăr ca o bucată de mătase, așteptând-o pe ea să-l scoată de acolo. Dacă femeile Aes Sedai îl puteau deține, atunci îl putea deține și ea, cu ajutorul Înțeleptelor. Și al unei promisiuni.

— Therava, du-ți imediat jumătatea de Înțelepte înspre apus. Fii pregătită să ataci odată cu mine. Pentru Desaine și pentru *ji'e'toh,* onoarea și obligația pe care femeile Aes Sedai ni le datorează! Le vom face să respecte *toh*-ul așa cum n-a mai făcut-o nimeni.

Era o fală nesăbuită să spui că vei face pe cineva să respecte o obligație pe care n-a recunoscut-o, cu toate astea însă, printre bombănelile furioase ale celorlalte femei, Sevanna auzi alte promisiuni de a le face pe femeile Aes Sedai să respecte *toh*-ul. Doar cele care o omorâseră pe Desaine din porunca Sevannei rămaseră tăcute. Therava strânse ușor din buze, apoi spuse într-un final:

— Se va face voia ta, Sevanna.

Dintr-un salt ușor, Sevanna își conduse jumătatea de Înțelepte înspre partea de răsărit a câmpului de luptă, dacă i se putea spune astfel. Voise să rămână pe coama unui deal, de unde să aibă o panoramă bună – așa conducea dansul lăncilor și al sulițelor un șef de clan sau un conducător de luptă –, însă nu găsi sprijin nici la Therava, nici la celelalte care cunoșteau secretul morții lui Desaine. Înțeleptele contrastau puternic cu *algai'd'siswai* atunci când ea le alinie, cu bluzele lor albe *algode* și fustele negre din lână și șalurile, brățările și colierele lor strălucitoare, și cu părul lung până la talie și strâns la spate cu eșarfe negre, înnodate. Deși ele hotărâseră că, dacă vor fi nevoite să între în dansul lăncilor și al sulițelor, atunci vor intra, și nu vor privi de pe un deal, ea nu credea că femeile conștientizau că adevărata bătălie din acea zi vor trebui s-o poarte chiar ele. La sfârșitul acelei zile, nimic nu va mai fi la fel, iar capturarea lui Rand al'Thor era detaliul cel mai nesemnificativ.

Doar după înălțime îi puteai diferenția pe bărbații *algai'd'siswai* de Fecioare. Voalurile și *shoufa* ascundeau capete și fețe, iar *cadin'sor* era tot *cadin'sor,* cu excepția croielii specifice clanului, ginții și frăției. Cei aflați la marginea împrejmuirii păreau nedumeriți, bombănind între ei în timp ce așteptau să se întâmple ceva. Veniseră să danseze cu fulgerul femeilor Aes Sedai. În schimb, în acele clipe se agitau nerăbdători, aflându-se prea în spate pentru a folosi măcar arcurile care se odihneau în continuare în tolbele lor din piele. Nu vor mai fi nevoiți să aștepte prea mult dacă Sevannei i se va îndeplini dorința.

Punându-și mâinile în șold, ea se adresă Înțeleptelor:

— Cele aflate în partea dinspre miazăzi de mine vor contracara acțiunile femeilor Aes Sedai. Cele dinspre miazănoapte vor ataca. Pregătiți-vă lăncile!

Cu această poruncă, ea se întoarse să privească distrugerea femeilor Aes Sedai, care credeau că nu aveau de înfruntat decât oțelul.

Nu se întâmplă nimic. În fața ei, marea de *algai'd'siswai* clocotea inutil, iar cel mai puternic sunet care se auzea era cel scos ocazional de sulițele lovindu-se de scuturi. Furia Sevannei devenea din ce în ce mai mare. Fusese atât de sigură că ei vor fi pregătiți după ce văzuseră trupul măcelărit al lui Desaine! Dacă

un atac asupra femeilor Aes Sedai li se părea însă de neimaginat, atunci ea îi va hăitui, chiar dacă va fi nevoită să-i facă de rușine până când aceștia vor cere să îmbrace *gai'shain* alb.

Dintr-odată, o minge de flăcări vii de mărimea unui cap de om zbură înspre căruțele cu coviltir, descriind un arc, sfârâind și șuierând, apoi o alta, pe urmă alte zeci. Și, brusc, nucleul sferei de foc explodă. Alte mingi de foc zburau dinspre apus, de la Therava și de la ceilalți războinici. Fumul începu să se ridice din căruțele care ardeau. Mai întâi fură niște firicele cenușii, apoi coloane de fum gros; murmurele *algai'd'siswai* își schimbară tonalitatea și, deși cei din fața ei se mișcară puțin, își dădeau seama că ei luaseră brusc decizia de a înainta. Din căruțe răzbăteau strigăte, oamenii țipau furioși, urlau de durere. Indiferent ce bariere ridicaseră femeile Aes Sedai, acestea căzuseră. Începuse totul, și nu exista decât un sfârșit. Rand al'Thor va fi al ei; el i-i va da pe Aieli, ca să pună stăpânire peste cei din ținuturile umede, iar înainte să moară, îi va oferi fii și fiice care să conducă poporul Aiel după ea. S-ar putea să-i placă de el, fiindcă era destul de drăguț, puternic și tânăr.

Sevanna nu se aștepta ca femeile Aes Sedai să cedeze prea ușor și nici n-o făcură. Mingile de foc cădeau sfârâind printre sulițe și lănci, transformând siluetele îmbrăcate în *cadin'sor* în torțe, iar fulgerele loveau din cerul senin, aruncând oamenii și pământul în aer. Înțeleptele învățau din ceea ce vedeau sau poate știau deja și ezitaseră înainte; cele mai multe mânuiau Puterea atât de rar, mai ales acolo unde nimeni nu putea vedea, în afară de Înțelepte, încât doar o altă Înțeleaptă își dădea seama care femeie era în stare de asta. Oricare ar fi fost motivul, de îndată ce un fulger căzu printre lăncile Shaido, altele începură să se abată asupra căruțelor.

Nu toate își atinseră ținta. Mingile de foc brăzdau văzduhul, unele mari cât un cal, fulgere argintii străpungeau pământul ca niște sulițe căzute din cer, uneori țâșnind în lateral ca și când ar fi țintit un scut invizibil, sau explodau în aer, sau dispăreau, pur și simplu. Detunături și trosnete umpleau văzduhul, însoțite de strigăte și țipete. Sevanna privea încântată cerul. Acesta semăna cu spectacolul de artificii al artificierilor despre care citise.

Deodată, totul deveni alb în ochii ei; i se părea că plutea.

Când își recăpătă vederea, era întinsă pe pământ la câțiva metri de locul unde stătuse. Simțea dureri peste tot, abia putea respira și era acoperită cu un strat de praf. Părul parcă voia să i se desprindă de cap. Alte Înțelepte erau și ele întinse pe jos, în jurul unei gropi neregulate, căscate în pământ; din rochiile unora se ridicau firicele de fum. Nu toată lumea căzuse la pământ – lupta dintre foc și fulger se desfășură în continuare pe cer –, totuși erau prea mulți căzuți. Trebuia să-i arunce din nou în luptă.

Încercând să-și recapete răsuflarea, ea se ridică anevoie în picioare, fără să se ostenească să se scuture de praf.

— Sus lăncile! strigă ea.

Apucând-o pe Estalaine de umerii lați, dădu s-o ridice în picioare, însă când văzu privirea goală din ochii ei albaștri, înțelese că femeia era moartă și o lăsă să cadă. Atunci, o ridică în picioare pe Dorailla, care era amețită, luă lancea unui războinic căzut la pământ, din frăția Tunătorii (*Sha'mad Conde*), și o înălță în aer.

— Sus lăncile!

Unele dintre Înțelepte se pare că i-au urmat porunca, aruncându-se în marea de *algai'd'siswai*. Altele, aparent, și-au păstrat cumpătul și le ajutau pe celelalte să se ridice. Furtuna de foc și fulgere continua în timp ce ea se agita în fața Înțeleptelor, fluturând lancea și strigând:

— Sus lăncile! Pregătiți-vă lăncile!

Îi venea să râdă; și râse. În ciuda faptului că era acoperită cu praf din cap și până-n picioare, iar lupta se dezlănțuia în jurul ei, Sevanna nu se mai simțise niciodată atât de însuflețită. Aproape că-și dorea să fi ales să devină o Fecioară a Lăncii. Aproape. O *Far Dareis Mai* nu putea fi niciodată șef de clan, așa cum niciun bărbat nu putea fi Înțeleaptă; drumul unei Fecioare spre putere era să renunțe la lance și să devină Înțeleaptă. Ca soție de șef de clan, ea deținuse puterea la vârsta la care unei Fecioare abia dacă i se încredința dreptul de a mânui o suliță sau o lance, sau ucenicei unei Înțelepte dreptul de a aduce apă. Și cum avea totul, era și Înțeleaptă, și șefă de clan, însă mai trebuia să aștepte până să obțină titlul pe care și-l dorea. Titlurile nu aveau o prea mare importanță atât timp cât ea deținea puterea, dar de ce să nu le aibă pe amândouă?!

Un țipăt brusc o făcu să se întoarcă și dădu cu ochii de un lup

cenușiu, cu blană lățoasă, care-i sfârteca gâtul Doserei. Fără să stea pe gânduri, ea împlântă lancea în trupul vietății. Când aceasta se răsuci ca să prindă cu dinții de mânerul lăncii, un alt lup, care-i ajungea până la talie, țâșni pe lângă ea și îl atacă din spate pe unul dintre *algai'd'siswai,* apoi un altul, pe urmă mai mulți, care sfârtecau siluetele îmbrăcate în *cadin'sor* oriunde se uita.

O cuprinse un val de teamă atunci când scoase lancea din trupul lupului. Femeile Aes Sedai îi chemaseră pe lupi ca să lupte pentru ele. Nu-și putea lua privirea de la lupul pe care tocmai îl omorâse. Aes Sedai... Nu. Nu! Asta nu putea schimba nimic. Nu va îngădui acest lucru.

Într-un final, reuși să-și dezlipească privirea de la el, însă, înainte să apuce să le încurajeze din nou pe Înțelepte, altceva o făcu să tacă și să se holbeze. În mijlocul *algai'd'siswai* se afla un grup de călăreți din ținuturile umede cu coifuri și platoșe roșii, așteptând cu săbiile trase și cu lăncile lungi îndreptate spre ei. De *unde* apăruseră?

Nu conștientiză că vorbise cu voce tare până când îi răspunse Rhiale:

— Am încercat să te previn, Sevanna, dar nici măcar n-ai vrut să auzi.

Femeia cu părul de foc privi dezgustată lancea plină de sânge; Înțeleptele n-aveau voie să mânuiască lancea. Sevanna și-o așeză ostentativ pe a ei în îndoitura cotului, așa cum îi văzuse făcând pe șefii clanurilor.

— Luptătorii din ținuturile umede au atacat dinspre miazăzi, împreună cu *siswai'aman,* continuă Rhiale și pronunță acest cuvânt cu tot disprețul pe care-l meritau cei numiți în Limba Străveche „Sulițele Dragonului”. Sunt și Fecioare. Și... și Înțelepte.

— Care luptă? întrebă Sevanna sceptică, înainte să-și dea seama cum suna.

Dacă ar putea înlătura obiceiurile învechite, cu siguranță, nerozii aceia orbiți de soare de la miazăzi, care-și spuneau încă Aieli, ar face la fel. Nu se așteptase însă la una ca asta. Negreșit, îi adusese Sorilea; femeia aceea bătrână o făcea pe Sevanna să se gândească la o alunecare de teren pe un munte, care mătura totul în calea ei.

— Trebuie să-i atacăm de îndată. Rand al'Thor nu va fi al lor,

nici nu ne vor împiedica s-o răzbunăm pe Desaine, adăugă ea când Rhiale făcu ochii mari de uimire.

— Sunt Înțelepte, zise cealaltă femeie pe un ton sec, iar Sevanna se amărî, fiindcă înțelegea.

Era suficient de grav că se alăturaseră dansului lăncilor și sulițelor, dar Înțeleptele să le atace pe Înțelepte era mai mult decât ar fi îngăduit Rhiale. Fusese de acord că Desaine trebuia să moară – cum altcumva ar fi putut fi convinse celelalte Înțelepte și *algai'd'siswai* să pornească la atac împotriva femeilor Aes Sedai, lucru necesar ca să pună mâna pe Rand al'Thor și, odată cu el, pe ceilalți Aieli –, însă această faptă fusese făcută în taină, împreună cu femeile care-i împărtășeau ideile. Acest lucru se va înfăptui dinaintea tuturor. Erau toate niște netrebnice și niște lașe!

— Atunci, alegeți voi împotriva căror dușmani veți lupta, Rhiale.

Ea rosti fiecare cuvânt cu dispreț, iar Rhiale încuviință ușor cu un semn din cap și-și aranjă șalul, aruncând o ultimă privire lăncii pe care Sevanna o ținea în mână, apoi își reluă locul din rând.

Poate exista o cale prin care să le facă pe celelalte Înțelepte să acționeze primele. Era mai bine să atace prin surprindere, și încă și mai bine dacă vor reuși să-l smulgă pe Rand al'Thor din mâinile lor. Ar fi dat orice pentru o femeie care conducea Puterea și să asculte poruncile fără să crâcnească. Ar fi dat orice să se afle pe un deal, de unde să vadă cum se desfășura bătălia.

Cu lancea pregătită și cu un ochi vigilent la lupi – cei pe care-i vedea fie ucideau bărbați și femei în *cadin'sor,* fie erau morți –, se întoarse și începu să strige încurajări. Înspre miazăzi, focul și fulgerele cădeau printre Shaido mai abitir decât înainte, însă ea nu observă vreo diferență. Bătălia, cu toate exploziile de flăcări, de pământ și oameni aruncați în aer, continua nestingherită.

— Sus lăncile! strigă ea, fluturându-și-o pe a ei. Sus lăncile!

Nu reuși să distingă printre *algai'd'siswai* care se agitau pe niciunul dintre nesăbuiții care-și legaseră o cârpă roșie în jurul tâmplelor, pretinzând a fi *siswai'aman.* Poate erau prea puțini ca să schimbe cursul evenimentelor. Pâlcurile de luptători din ținuturile umede erau, cu siguranță, prea puține și prea depărtate. Chiar în timp ce privea, unul fu copleșit brusc de sulițe, bărbați și cai deopotrivă.

— Sus lăncile! Sus lăncile! porunci ea cu o voce însuflețită.

Chiar dacă femeile Aes Sedai chemaseră zece mii de lupi și deși Sorilea adusese o mie de Înțelepte și sute de mii de lănci, clanul Shaido tot va ieși învingător în acea zi. Clanul Shaido și ea însăși. Sevanna din clanul Jumai Shaido va fi un nume care nu va fi uitat niciodată.

Deodată, un bubuit puternic răsună printre strigătele de luptă, răzbătând, din câte se pare, dinspre căruțele femeilor Aes Sedai, însă nu putea să-și dea seama dacă-l provocaseră ele sau Înțeleptele. Deși îi displăceau aspectele pe care nu le înțelegea, n-avea de gând să le întrebe pe Rhiale sau pe celelalte și să-și demaște ignoranța și lipsa de abilități pe care toate celelalte le aveau, în afară de ea. Cu toate că pentru celelalte acest lucru n-avea nicio importanță, ei nu-i plăcea ca femeile celelalte să aibă puteri pe care ea nu le avea.

Sevanna surprinse cu coada ochiului un licăr de lumină printre *algai'd'siswai,* ceva care se rotea, însă, când se întoarse să se uite, nu văzu nimic. Se întâmplă din nou același lucru: un licăr de lumină zărit cu coada ochiului, pe urmă se întoarse iar să se uite și nu distinse nimic. Erau prea multe lucruri pe care nu le înțelegea.

În timp ce striga încurajări, privea cu atenție rândul de Înțelepte Shaido. Unele erau într-o stare deplorabilă – își pierduseră basmalele de pe cap, iar părul lung le era despletit, fustele și bluzele, murdare de praf sau chiar pârlite. Cel puțin douăsprezece erau întinse pe jos în șir și gemeau, iar alte șapte zăceau nemișcate, cu șalurile peste fețe. Pe ea o interesau cele care rămăseseră în picioare. Rhiale și Alarys, cu părul ei negru complet răvășit, Someryn, care alesese să-și poarte bluza desfăcută ca să-și afișeze decolteul mai generos decât al Sevannei, și Meira, cu fața sa îmbufnată, mai întunecată decât de obicei. Corpolenta Trion și sfrijita Belinde, și Modarra, la fel de înaltă ca și cei mai mulți dintre bărbați.

Una dintre ele ar fi trebuit să-i spună dacă făceau ceva nou. Secretul lui Desaine le lega de ea; dezvăluirea unui asemenea secret ar fi însemnat o viață plină de durere chiar și pentru o Înțeleaptă – ba mai rău, rușine – încercând să respecte *toh*-ul, asta în cazul în care cea demascată nu era, pur și simplu, dusă în sălbăticie dezbrăcată, ca să trăiască sau să moară acolo. Exista însă posibilitatea să fie ucisă ca o fiară de oricine ar fi

găsit-o. Chiar și așa, Sevanna era sigură că lor le plăcea la fel de mult precum celorlalte să-i ascundă anumite lucruri, pe care Înțeleptele le învățau în timpul uceniciei sau pe durata călătoriilor la Rhuidean. Trebuia să întreprindă ceva în privința asta, însă mai târziu. N-avea de gând să-și arate slăbiciunea, întrebându-le ce lucruri știau.

Când își îndreptă din nou atenția la bătălie, observă că balanța se schimbase în favoarea ei, pare-se. Înspre miazăzi, ploaia de mingi de foc și de fulgere continua, dar nu și în fața ei și nici înspre apus și miazănoapte, din câte remarca ea. Aparent, ceea ce izbea căruțele nu reușea să atingă pământul, cu toate astea însă, puterile femeilor Aes Sedai se pare că se atenuau. Erau obligate să se apere. Ea *câștiga*!

Când acest gând o străbătu ca un val de căldură, femeile Aes Sedai încetară să mai lupte. Doar înspre miazăzi, focul și fulgerele continuau să-i lovească pe *algai'd'siswai.* Deschise gura să strige victorie, când un alt gând o făcu să tacă. Focul și fulgerele năvăleau înspre căruțe, izbindu-se de o barieră invizibilă. Fumul de la căruțele care ardeau începu să descrie forma unui dom în timp ce se ridica în aer, înainte să iasă ca un talaz printr-o gaură din vârful cupolei invizibile.

Sevanna se răsuci pe călcâie ca să înfrunte șirul de Înțelepte. Din cauza expresiei de pe fața ei, câteva făcură un pas în spate, sau să fi fost imaginea lăncii pe care o ținea în mână? Ea știa că era pregătită s-o întrebuințeze; chiar era pregătită.

— De ce le-ați îngăduit să facă asta? țipă ea. De ce? Ar fi trebuit să le împiedicați orice mișcare, nu să le îngăduiți să ridice alte ziduri!

Tion era gata să-și verse stomacul, însă își propti pumnii în șoldurile late și o înfruntă pe Sevanna:

— N-au fost femeile Aes Sedai.

— N-au fost femeile Aes Sedai? pufni Sevanna. Atunci, cine? Celelalte Înțelepte? V-am spus că trebuie să le atacăm!

— Nu femeile au făcut asta, interveni Rhiale, cu o voce ezitantă. Nu ele…

Nu-și încheie fraza și înghiți în sec, palidă.

Sevanna se întoarse încet ca să privească domul, abia atunci amintindu-și să respire. Ceva ieșise prin gaura prin care se furișase afară fumul. Era unul dintre steagurile celor din ținuturile umede.

Fumul nu reușea să-l ascundă de tot. Era cărămiziu, cu un disc jumătate alb, jumătate negru, culorile fiind despărțite de o linie sinuoasă, din același material ca și hainele pe care le purtau *siswai'aman.* Era stindardul lui Rand al'Thor. Oare era posibil ca el să se fi eliberat, să le fi învins pe femeile Aes Sedai și să fi înălțat steagul? Asta trebuie să se fi întâmplat.

Furtuna se abătea în continuare asupra domului, iar Sevanna auzi murmure în spatele ei. Celelalte femei se gândeau să bată în retragere. Însă nu și ea. Știuse întotdeauna că modalitatea cea mai ușoară de a accede la putere era aceea de a-i învinge pe oamenii care o dețineau. De mică fusese convinsă că avea armele necesare pentru a-i învinge. Suladric, șeful clanului Shaido, căzuse în grija ei la șaisprezece ani, iar când acesta murise, ea îi alesese pe cei care aveau șansele cele mai mari să reușească. Muradin și Couladin credeau că fiecare în parte îi stârnise interesul, însă când Muradin nu se mai întoarse de la Rhuidean, așa cum nu mai reveniseră mulți bărbați, un singur zâmbet fu suficient ca să-l convingă pe Couladin că o cucerise. Oricum, puterea unui șef de clan pălea în fața celei a unui *car'a'carn* și chiar și aceea nu se compara cu ceea ce-și dorea ea. Sevanna tremură ca și când tocmai îl văzuse pe cel mai chipeș bărbat dintr-un cort de vânătoare. Când Rand al'Thor va fi al ei, ea va cuceri întreaga lume.

— Insistați mai mult! porunci ea. Mai mult! Le vom umili pe aceste Aes Sedai pentru Desaine!

Iar ea îl va avea pe Rand al'Thor.

Dintr-odată se auzi un zgomot infernal răzbătând din rândurile din față ale bătăliei, oameni strigând, țipând. Sevanna blestemă, deoarece nu vedea ce se întâmpla. Ea le strigă Înțeleptelor să insiste mai mult, deși atacul mingilor de foc și al fulgerelor asupra domului se pare că se mai domolise. Apoi ea reuși să vadă ceva.

Aproape de căruțe, siluetele în *cadin'sor* și pământul țâșneau în aer cu un bubuit puternic, nu doar într-un singur loc. Pământul exploda iar și iar, de fiecare dată puțin mai departe de căruțele împrejmuite. Nu era o linie, ci un cerc solid de pământ. Oameni și Fecioare săreau în aer. Cercul, era convinsă Sevanna, împrejmuia căruțele, se mărea treptat și, brusc, *algai'd'siswai* trecură în fugă pe lângă ea, străpungând șirul Înțeleptelor.

Sevanna îi lovea cu lancea, aplicând lovituri în capete și în

umeri, fără să-i pese că vârful acesteia deveni mai roșu decât înainte.

— Rămâneți și luptați! Rămâneți, pentru onoarea clanului Shaido! striga ea, dar ei fugeau pe lângă ea fără s-o bage în seamă. N-aveți pic de onoare! Rămâneți și luptați!

Sevanna înjunghie în spate o Fecioară care fugea, iar ceilalți fugari o călcară în picioare pe femeia căzută. Deodată, ea conștientiză că unele dintre Înțelepte dispăruseră, pe când celelalte le ridicau de jos pe cele rănite. Rhiale se întoarse s-o ia la fugă, însă Sevanna o apucă de braț pe femeia mai înaltă, amenințând-o cu lancea. Nu-i păsa că Rhiale mânuia Puterea.

— Trebuie să rămânem pe poziție! Încă îl putem avea!

Pe fața celeilalte femei se citea frica.

— Dacă vom rămâne, vom muri! Sau vom fi legate în lanțuri lângă cortul lui Rand al'Thor! N-ai decât să rămâi și să mori, Sevanna. Nu sunt „Câine de Piatră"!

Smucindu-și brațul, femeia o luă la fugă înspre răsărit.

Preț de o clipă, Sevanna rămase locului, îmbrâncită încoace și-ncolo de bărbații și Fecioarele care fugeau panicați pe lângă ea. Apoi lăsă lancea jos pe pământ și-și pipăi săculețul în care se afla o bucată de piatră sculptată, cu un model complicat. Ezitase dacă s-o arunce sau nu. Lupta nu se încheiase încă. Adunându-și fustele ca să-și elibereze picioarele, se alătură mulțimii care fugea haotic. Oricum, în comparație cu ceilalți care fugeau îngroziți, avea alte planuri în minte. Îi *va* face atât pe Rand al'Thor, cât și pe femeile Aes Sedai să îngenuncheze în fața ei.

Într-un sfârșit, Alviarin părăsi apartamentele Elaidei, aparent la fel de stăpână pe sine și de calmă ca întotdeauna. Dar în forul ei interior se simțea stoarsă ca o cârpă udă. Reuși să-și mențină echilibrul în timp ce coborî scările unduitoare, care erau din marmură chiar și la acea înălțime. Servitorii în livrele făceau plecăciuni pe când își vedeau mai departe de sarcinile lor, observând-o doar pe Păstrătoare în toată seninătatea ei de Aes Sedai. Pe măsură ce cobora, surorile începeau să-și facă apariția, multe purtându-și șalurile cu franjuri în culorile grupului Ajah de care aparțineau, de parcă ar fi vrut să scoată în evidență, prin această formalitate, că *erau* surori cu drepturi depline. Și în timp ce trecea pe lângă ele, acestea îi aruncau priviri neliniștite. Singura care o ignoră fu Danelle, o soră Brună

visătoare. Luase parte la detronarea lui Siuan Sanche și la ascensiunea Elaidei, însă, cum era o femeie pierdută în gânduri și retrasă, care n-avea prieteni nici măcar în frăția Ajah din care făcea parte, ea nici măcar nu-și dădea seama că fusese înlăturată. Dar alte surori înțelegeau asta prea bine. Berisha, o Cenușie uscățivă, cu ochi pătrunzători, și Kera, cu păr bălai și ochi albaștri, care apăreau uneori printre taireni, și cu aroganța specifică celor din Ajah Verde, îndrăzniră să facă o reverență. Norine vru să le imite, apoi se răzgândi; cu ochii mari și aproape la fel de visătoare ca și Danelle uneori, și la fel de lipsită de prieteni, ea o detesta pe Alviarin; dacă Păstrătoarea provenea din frăția Albă, atunci aceasta ar fi trebuit să fie Norine Dovarna, în opinia sa.

Nu era obligatoriu ca o soră să facă o reverență în fața Păstrătoarei, însă, fără îndoială, ele sperau ca ea să intervină pe lângă Elaida la nevoie. Celelalte se întrebau doar ce porunci avea de îndeplinit dacă vreo soră urma să fie aleasă în ziua respectivă, fiindcă o dezamăgise pe Suprema Amyrlin. Nici măcar surorile Roșii nu urcau cele cinci etaje până în apartamentele Supremei Amyrlin decât dacă erau chemate, ba una dintre surori se ascunse atunci când Elaida coborâse. În aerul fierbinte plutea un sentiment de teamă, care n-avea nimic de-a face cu rebelele sau cu bărbații care conduceau Puterea.

Câteva dintre surori încercară să vorbească, însă Alviarin trecu repede pe lângă ele, ceea ce era un gest nepoliticos. În plus, abia observă îngrijorarea din privirile lor când ea refuză să se oprească în loc. Și Alviarin se gândea la Elaida la fel de mult ca și ele. Elaida era o femeie cu multe fețe. Când te uitai prima oară la ea, vedeai o femeie frumoasă, discretă și demnă, dar la o a doua privire, distingeai o femeie de oțel, dură ca tăișul sabiei. Ea copleșea acolo unde alții convingeau, ciomăgea acolo unde alții foloseau diplomația sau Jocul Caselor, nume dat intrigilor, comploturilor și manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Toți cei care o știau își dădeau seama că era inteligentă, însă abia ulterior înțelegeau că, în ciuda inteligenței, ea vedea doar ceea ce voia să vadă și încerca să facă să se adeverească doar numai lucrurile pe care le voia ea îndeplinite. Dintre cele două însușiri înspăimântătoare care o caracterizau, cea mai puțin înfricoșătoare era că, de cele mai multe ori, ea reușea. Cel mai înfiorător lucru însă era înzestrarea

ei de a Profeți.

Era ușor să uiți de asta, fiindcă se întâmpla rar; trecuse atât de multă vreme de la ultima Profeție, încât caracterul său imprevizibil o făcea să lovească precum un fulger. Nimeni nu știa când venea Profeția, nici măcar Elaida, și nimeni nu putea spune ce va dezvălui. Alviarin aproape că simțea prezența femeii, urmărind-o și privind-o ca o umbră.

S-ar putea să fie nevoită s-o omoare. Dacă era așa, Elaida n-ar fi fost prima pe care ea o omorâse în taină. Și totuși, ea ezita să facă pasul ăsta fără să primească poruncă sau măcar permisiune.

Alviarin intră în apartamentul ei, simțindu-se oarecum ușurată, de parcă umbra Elaidei n-ar fi fost capabilă să treacă pragul. Un gând prostesc. Dacă Elaida ar fi bănuit adevărul, nici măcar o mie de alianțe n-ar fi oprit-o să nu sară la gâtul lui Alviarin. Elaida se aștepta ca Freidhen, o soră Albă, să-și ia sarcina în serios, să scrie cu mâna ei poruncile, ca apoi Suprema Amyrlin să le semneze și să pună sigiliul – însă nu se hotărâse care dintre acele porunci urmau să fie îndeplinite. Nu de către Elaida, desigur. Nu de către ea.

Odăile erau mai mici decât cele pe care le ocupa Elaida, deși tavanele erau mai înalte, iar balconul domina piața mare din fața Turnului, de la o înălțime de treizeci de metri. Uneori, ieșea în balcon și vedea orașul Tar Valon întinzându-se dinaintea ei, cel mai mare oraș din lume, plin cu mii de oameni care nu erau decât niște pioni pe o tablă de șah din piatră. Piesele de mobilier erau din Doman, lemn striat și deschis la culoare, gravat cu mărgăritare și chihlimbar, covoarele colorate erau incrustate cu modele florale, iar tapiseriile, mai viu colorate, reprezentau imagini cu păduri, flori și căprioare păscând. Piesele de mobilier aparținuseră ultimei ocupante ale acelor odăi și ea le păstrase dintr-un alt motiv în afară de acela că nu voia să-și irosească vremea alegând altele noi, și anume ca să-i reamintească de prețul eșecului. Leane Sharif țesuse intrigi și eșuase, din această cauză fiind izolată de Putere pentru totdeauna. Nu era decât o refugiată neajutorată, care trăia din milă, condamnată la o viață de mizerie până când ar fi decis că sosise vremea să fie pusă cu fața la zid sau să-și ia singură zilele. Alviarin auzise de câteva femei ferecate care reușiseră să supraviețuiască, însă până nu va întâlni una, nu va crede în aceste povești. Nu că ar fi avut și

cea mai mică dorință să facă asta.

Prin ferestre vedea strălucirea difuză a primelor ore ale după-amiezii, dar, când traversă salonul până la jumătate, lumina dispăru brusc, de parcă s-ar fi înserat. Întunericul n-o surprinse. Se întoarse și căzu de îndată în genunchi.

— Mare Stăpână, trăiesc ca să-ți slujesc.

Mesaana, o femeie înaltă, învăluită într-o mantie de umbră întunecată și lumină argintie, stătea în fața ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, copilă, o îndemnă Mesaana cu o voce cristalină, precum clinchetul clopoțeilor.

Stând în genunchi, Alviarin repetă fiecare cuvânt pe care-l rostise Elaida, deși se întreba de ce trebuia să facă asta. La început, ea lăsă deoparte frânturi neimportante din discuție, însă Mesaana își dădea seama de fiecare dată și întreba despre *fiecare* cuvânt, fiecare gest și expresie facială. Era evident că trăsese cu urechea la acele întâlniri. Alviarin încercase să găsească o logică, dar nu reușise. Unele lucruri însă aveau logică.

Cunoscuse și alți „Cei Numiți”, pe care nerozii îi numeau „Rătăciți”. Lanfear și Graendal veniseră în Turn, impunătoare prin forța și cunoștințele lor, arătând clar, fără a folosi cuvintele, că Alviarin le era cu mult inferioară, o simplă servitoare ignorantă îndeplinind comisioane și chicotind încântată atunci când i se adresa câte un cuvânt blând. Be’lal o înhățase pe Alviarin și o dusese cu el în toiul nopții, în timp ce ea dormea – unde, nici în clipa aceea nu știa; se trezise în patul ei, iar acest lucru o înspăimânta chiar mai mult decât dacă s-ar fi aflat în prezența unui bărbat capabil să conducă Puterea. Pentru el, ea nu era nici măcar un vierme, nici măcar o creatură vie, ci doar o piesă dintr-un joc, pe care o putea manevra după bunu-i plac. Mai întâi fusese Ishamael, cu mulți ani înaintea celorlalți, care o scosese din rândurile frăției Ajah Neagră, ca s-o pună în fruntea ei.

Ea îngenunchease dinaintea fiecăruia, spunând că trăia ca să-i slujească, într-o deplină sinceritate și îndeplinind poruncile, indiferent care fuseseră acestea. La urma urmei, aceștia se aflau doar cu o treaptă mai jos față de Marele Senior al Întunericului, iar dacă ea voia să fie răsplătită pentru serviciile ei, era bine să se supună, mai ales că, din câte se părea, aceștia dețineau deja imortalitatea. Ea îngenunchease, așadar,

dinaintea fiecăruia, însă doar Mesaana își făcuse apariția fără să poarte chip de om. Mantia aceea de întuneric și lumină trebuie să fi fost țesută cu Puterea, deși Alviarin nu vedea nicio împletitură. Ea simțise forța lui Lanfear și a lui Graendal, știuse încă de la început cât de puternice erau față de ea, dar la Mesaana nu reușea să simtă... nimic. Ca și când femeia nu mânuia deloc Puterea.

Logica era limpede și uluitoare. Mesaana se ascundea de teamă să nu fie recunoscută. Trebuie să fi locuit chiar în Turn. Aparent, acest lucru părea imposibil, cu toate astea, nimic nu se potrivea. Pornind de la acest aspect, ea trebuie să fi fost una dintre surori; cu siguranță, nu era servitoare, obligată să muncească și să asude. Atunci, cine era? Prea multe femei trăiseră departe de Turn ani în șir, înainte să le cheme Elaida, prea multe dintre ele n-aveau prieteni apropiați sau chiar deloc. Mesaana trebuie să se fi numărat printre ele. Alviarin își dorea foarte mult să afle acest lucru. Deși ea n-o prea înțelegea, cunoașterea însemna putere.

— Așadar, Elaida noastră a avut o Profeție, rosti monoton Mesaana, iar Alviarin conștientiză uimită că femeia își terminase discursul.

Deși o dureau genunchii, știa că nu trebuia să se ridice în picioare fără a i se da voie. Mesaana își trecu îngândurată un deget peste buzele argintii. Oare mai văzuse vreo soră făcând acest gest?

— Mi se pare ciudat că a vorbit atât de clar și totuși atât de imprevizibil în același timp. A fost mereu o Înzestrare rar întâlnită, iar cei care o au vorbesc în așa fel încât doar poeții îi înțeleg. De obicei, când e prea târziu ca să mai aibă vreo importanță. Atunci, totul devine limpede.

Alviarin păstră tăcerea. Nici unul dintre Cei Numiți nu purtau conversații; ei porunceau sau cereau.

— Interesante profeții. Rebelele care vor fi despicate asemenea unui pepene putred, așa era?

— Nu sunt sigură, Mare Stăpână, răspunse ea încet – așa era, oare?

Mesaana ridică din umeri.

— Ori e, ori nu e, oricum, ne putem folosi de ea.

— Este periculoasă, Mare Stăpână. Înzestrarea ei poate dezvălui ceea ce n-ar trebui dezvăluit.

Un râs cristalin fu răspunsul.

— Cum ar fi? Despre tine? Despre surorile tale din frăția Ajah Neagră? Sau poate te gândești să mă protejezi? Ești o fată bună uneori, copilă.

Vocea cristalină era amuzată. Alviarin simți cum îi ardea fața și spera ca Mesaana să-și dea seama că era rușine, nu furie oarbă.

— Sugerezi să ne descotorosim de Elaida, copilă? Cred că n-a venit încă momentul. Ne este încă folositoare. Cel puțin până când al'Thor va ajunge la noi, și foarte posibil și după aceea. Transcrie-i poruncile și du-le la bun sfârșit. Mă amuză să-i urmăresc intrigile. Uneori vă ridicați la nivelul frăției *Ajah* în ansamblul ei. Va reuși, oare, să-i răpească pe Regele din Illian și pe Regina din Saldaea? Voi, *Aes Sedai,* reușeați odinioară să faceți asta, nu-i așa, dar a trecut mult timp de atunci. Cât să fie, oare? Două mii de ani? Pe cine va încerca să pună pe tronul din Cairhien? Oare oferta de a fi rege în Tear va înlătura aversiunea Înaltului Senior Darlin față de Aes Sedai? Oare Elaida își va înghiți frustrarea mai întâi? Păcat că se opune ideii de a avea o oaste mai mare! Am crezut că ambiția ei o va face să accepte această idee.

Întrevederea se apropia de sfârșit – nu dura niciodată suficient de mult încât Alviarin să aibă timp să raporteze și să primească porunci –, însă mai avea o întrebare la care aștepta răspuns.

— Turnul Negru, Mare Stăpână.

Alviarin își umezi buzele. Învățase multe de când Ishamael apăruse în fața ei și anume că Rătăciții nu erau nici omnipotenți, nici atotcunoscători. Ascensiunea sa se datora faptului că Ishamael o omorâse pe predecesoarea ei într-un acces de mânie când descoperise ceea ce începuse Jarna Malari, deși terminase abia peste doi ani, după moartea unei alte Amyrlin. Se întrebase adesea dacă Elaida avusese vreo legătură cu moartea celeilalte, Sierin Vayu; cu siguranță, Ajah Neagră nu se implicase. Jarna poruncise ca Tamra Ospenya, Suprema Amyrlin dinaintea lui Sierin, să fie stoarsă ca un ciorchine de struguri – obținând și niște suc, pare-se – și înscenase totul ca să pară că Ospenya murise în somn, însă Alviarin și celelalte douăsprezece surori din Consiliul Suprem suferiseră mult înainte să reușească să-l convingă pe Ishamael că nu fuseseră implicate. Deși Rătăciții nu

erau atotputernici și atotcunoscători, uneori aceștia știau ceea ce nimeni nu cunoștea. A pune întrebări putea fi un demers periculos totuși. Întrebarea „de ce“ era cea mai periculoasă; Rătăciților nu le plăcea să fie întrebați de ce.

— Este înțelept să trimitem cincizeci de surori să se ocupe de ei, Mare Stăpână?

Când ochii strălucitori ca două Luni gemene o priviră în tăcere, Alviarin simți un fior pe șira spinării. Prin minte îi trecu soarta Jarnei. Declarată Cenușie, Jarna nu vădise prea mult interes pentru relicvele *ter'angreal,* a căror utilizare n-o cunoștea nimeni – asta până când fusese trasă în vâltoarea uneia care nu mai fusese folosită de secole întregi. Activarea lor rămăsese un mister. Și-și mai aminti ceva: fiecare *ter'angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt utilizate de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaște scopul. Pentru unele trebuie să conduci Puterea, în timp ce altele pot fi întrebuințate de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a mânui Puterea oricărei femei care le folosește. Ca și în cazul *angrealurilor* și *ter'angrealurilor,* arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii.

Timp de zece zile, nimeni nu reuși să ajungă la Jarna, i se auzeau doar țipetele sfâșietoare. Mai toate locuitoarele din Turn o considerau pe Jarna un model al virtuții; atunci când rămășițele ei fură recuperate, fiecare soră din Tar Valon și toți cei care reușiră să ajungă în oraș la timp participaseră la înmormântare.

— Ești o fire curioasă, copilă, zise, într-un final, Mesaana. Asta poate constitui un avantaj, dacă este folosit cum se cuvine. Utilizat greșit…

Amenințarea atârna în aer ca un pumnal scânteietor.

— Îl voi întrebuința după cum poruncești, Mare Stăpână, rosti Alviarin, cu respirația întretăiată și simțindu-și gura uscată ca nisipul. Doar cum vei porunci.

Alviarin va avea grijă în continuare ca nicio soră Neagră să n-o urmeze pe Toveine. Mesaana se mișcă, dominând-o, încât Alviarin tu nevoită să-și întindă gâtul când își ridică ochii ca să privească fața de lumină și umbră și, brusc, se întrebă dacă Rătăcita îi putea citi gândurile.

— Dacă vrei să-mi slujești, copilă, atunci trebuie să mi te supui. Nu lui Semirhage sau lui Demandred. Nu lui Graendal sau

oricui altcuiva. Doar mie. Și Marelui Senior, firește, însă doar mie dintre toți, în afară de el.

— Trăiesc ca să-ți slujesc, Mare Stăpână, veni răspunsul ei, care semănă cu un cârâit, deși reuși să accentueze ultimele cuvinte.

Ochii argintii o țintuiră un moment îndelungat, fără să clipească.

— Prea bine, adăugă Mesaana. Atunci, te voi învăța. Dar ține minte că elevul nu este profesor. Eu aleg cine ce învață și tot eu hotărăsc când se poate folosi de ce a învățat. Dacă voi afla cumva că ai spus mai departe sau ți-ai însușit și cea mai mică frântură de cunoștință fără permisiunea mea, te voi distruge.

Lui Alviarin i se umezi din nou gura. Nu se simțea nici urmă de mânie în acea voce cristalină, doar certitudine.

— Trăiesc ca să-ți slujesc, Mare Stăpână. Trăiesc ca să mă supun ție, Mare Stăpână.

Tocmai aflase ceva despre Rătăcită, ceva ce abia dacă admitea: cunoașterea însemna putere.

— Ai o oarecare forță, copilă. Nu prea multă, însă suficientă.

O urzeală apăru, brusc, de nicăieri.

— Aceasta este o poartă, o lămuri Mesaana, cu aceeași voce cristalină, o gaură în țesătura realității.

Pedron Niall mormăi când Morgase puse, cu un zâmbet triumfător, o piatră albă pe tablă. Pedron Niall, nu orice Mantie Albă, ci însuși Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. Jucători mai puțin pricepuți ar fi așezat alte douăzeci de pietre fiecare, însă el vedea în acel moment cursul inevitabil al jocului, la fel și ea. La început, femeia bălaie care ședea în partea cealaltă a măsuței jucase ca să piardă, ca să facă jocul suficient de interesant pentru el, însă n-avu nevoie de prea mult timp pentru a pricepe că asta ar fi dus la înfrângere. Ca să nu mai pomenim de faptul că el era destul de inteligent ca să se prindă de șiretlic și să nu îngăduie acest lucru. Folosindu-și toată priceperea, ea reuși să câștige aproape jumătate din jocuri. Nimeni nu-l mai bătuse atât de des de ani buni.

— Jocul este al tău, îi spuse el, iar Regina din Andor încuviință.

Ei bine, va fi din nou Regină; se va îngriji el de asta. Îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, cu un guler înalt din dantelă care-i mângâia bărbia, ea semăna, într-adevăr, cu o

regină, în ciuda broboanelor de transpirație care i se prelingeau pe obrajii fini. Abia dacă arăta suficient de în vârstă ca să aibă o fiică de vârsta lui Elayne, cu atât mai puțin un fiu de vârsta lui Gawyn.

— Nu ți-ai dat seama că m-am prins de capcana pe care mi-ai întins-o de la cea de-a treizeci și una piatră, Seniore Niall, și ai crezut că simularea mea de la a patruzeci și treia piatră era un atac adevărat.

În ochii ei albaștri se citea încântarea; lui Morgase îi plăcea să câștige, dar mai ales să joace ca să câștige.

Toate erau menite ca să-l îmbuneze, desigur, jocul cu pietrele, politețea. Morgase știa că era prizonieră în Fortăreața Luminii, chiar dacă era o prizonieră răsfățată. Și una ținută în taină. Deși îngăduise să se răspândească povești despre prezența ei, el nu emisese nicio proclamație. Andorul se opusese vehement Copiilor Luminii de-a lungul istoriei. El n-avea de gând să anunțe nimic până când legiunile nu vor intra în Andor, cu ea în fruntea lor. Morgase știa prea bine acest lucru. Mai știa, probabil, că el era conștient de încercările ei de a-l îmbuna. Tratatul pe care ea îl semnase le oferea Copiilor Luminii drepturi în Andor pe care nu le deținuseră nicăieri decât acolo, în Amadicia, iar el se aștepta ca ea să fi plănuit deja cum să-l facă să renunțe la pământul ei cât mai repede cu putință. Morgase semnase doar pentru că el o prinsese la strâmtoare și, din acea situație stânjenitoare, ea continua lupta cu aceeași îndemânare cu care muta pietrele pe tablă. Era o femeie frumoasă și dârză. Nu, era o femeie dârză și-atât. Morgase se lăsa prinsă în plăcerea jocului, iar el n-o putea învinui pentru asta de vreme ce-i oferea atâtea momente plăcute.

Dacă ar fi fost măcar cu douăzeci de ani mai tânăr, el i-ar fi făcut adevăratul joc. Văduv de ani buni, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii avea prea puțin timp la dispoziție ca să socializeze cu femeile, dar și pentru orice altceva decât *să fie* Seniorul Căpitan Comandant. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr – poate, cu douăzeci și cinci –, iar ea n-ar fi fost pregătită de vrăjitoarele din Tar Valon. În prezența ei, îi era ușor să uite acest lucru. Turnul Alb era o năpastă, o colcăială de fărădelegi pătate de Umbră. Și ea era afectată grav de Umbră. Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor, ar fi judecat-o luni în șir în Turnul Alb și ar fi spânzurat-o fără întârziere dacă Niall ar fi

îngăduit una ca asta. El oftă cu părere de rău.

Morgase își păstră zâmbetul victorios, însă ochii ei mari îi cercetau chipul cu o inteligență pe care ea n-o putea ascunde. El umplu pocalurile, al ei și al lui, cu vin din carafa de argint așezată în vasul cu apă rece, care fusese gheață cu puțin timp în urmă.

— Stăpâne Niall…

Ea ezită doar atât cât fu nevoie și-și întinse mâna subțire până la jumătatea mesei, vădind respect în modul în care i se adresă. Odată, ea i se adresă simplu cu „Niall”, cu mai mult dispreț dacă ar fi vorbit unui mire beat. Ezitarea din tonul ei ar fi fost suficientă dacă el n-ar fi cunoscut-o prea bine.

— Stăpâne Niall, sunt convinsă că-i poți porunci lui Galad să vină la Amador ca să-l pot vedea. Fie și pentru o zi.

— Regret faptul că îndatoririle îl țin pe Galad în nord replică el cu blândețe. Ar trebui să fii mândră; este unul dintre cei mai buni tineri ofițeri ai Copiilor Luminii.

Fiul ei vitreg era un atu pe care-l putea folosi împotriva sa la nevoie, iar în acea clipă era momentul să-l țină departe de ea. Tânărul *era* un ofițer bun, poate cel mai bun care se alăturase Copiilor Luminii în vremea lui Niall și nu era nevoie să exercite presiuni asupra jurământului depus de acesta, anunțându-i că mama lui se afla acolo. Un „musafir” doar din curtoazie.

Doar o ușoară strângere a buzelor, care dispăru repede, îi trădă dezamăgirea. Nu era prima oară când ea îi ceruse acest lucru și nu va fi nici ultima. Morgase Trakand n-avea de gând să renunțe, deși era limpede că era înfrântă.

— Am înțeles, stăpâne Niall, zise ea atât de resemnată, încât el fu cât pe ce să se înece cu vinul.

Supunerea era o nouă tactică, una pe care ea trebuie s-o fi adoptat cu mare greu.

— Doar că o mamă…

— Seniore Căpitan Comandant? se auzi din prag o voce groasă și răsunătoare. Mă tem că am vești importante, care nu pot suferi întârziere.

Abdel Omerna stătea în poziție de drepți în tunica lui alb cu auriu de Căpitan al Copiilor Luminii. Trăsăturile lui dârze erau încadrate de fire argintii la tâmple. Ochii lui negri erau adânci și gânditori. Era neînfricat și impunător din cap și până-n picioare, dar și nesăbuit, deși acest lucru nu se observa la o primă

vedere.

Morgase se făcu mică la apariția lui Omerna, o mișcare aproape imperceptibilă pentru majoritatea bărbaților. Ea credea că el era iscoadă pentru Copiii Luminii, așa cum bănuia toată lumea, un bărbat aproape la fel de temut ca și Asunawa, poate și mai de temut. Doar că Omerna nu știa că el era doar o simplă momeală menită să țină departe privirile de la adevăratul stăpân al iscoadelor, un bărbat pe care doar Niall îl știa. Sebban Balwer, secretarul uscățiv al lui Niall. Momeală sau nu, ceva util trecea uneori prin mâinile lui Omerna. În cazuri rare, ceva extrem de grav. Niall nu se îndoia de veștile pe care le aducea bărbatul; doar Rand al’Thor, care se afla la porți, l-ar fi făcut să dea buzna astfel. Se ruga Luminii să fie doar nebunia unui negustor.

— Mi-e teamă că jocul nostru se termină aici, îi spuse Niall reginei Morgase, ridicându-se în picioare.

El făcu o plecăciune ușoară când se ridică și ea în picioare, iar ea îi răspunse dând din cap.

— Până diseară, poate? sugeră ea cu o voce în care se simțea aceeași blândețe. Asta dacă vom lua cina împreună?

Niall acceptă, desigur. Nu știa unde voia să ajungă folosind această nouă tactică – nu acolo unde ar fi crezut un nerod, era convins –, dar va fi amuzant să descopere. Femeia era plină de surprize. Păcat că era pângărită de vrăjitoare.

Omerna înaintă până la soarele auriu din pardoseală, care fusese șters de picioare și de genunchi de-a lungul secolelor. În afară de asta, era o încăpere simplă, iar steagurile, aliniate de-a lungul pereților și ajungând până sub tavan, erau uzate de timp. Omerna privi cum femeia trece pe lângă el fără să-l bage în seamă, apoi când ușa se închise în urma ei, el spuse:

— Stăpâne, n-am reușit s-o găsesc pe Elayne Trakand sau pe fratele ei, Gawyn.

— *Asta* este vestea importantă? întrebă Niall, pe un ton vădit iritat.

Balwer raportase că fiica Morgasei se afla în Ebou Dar, vârâtă până la gât în păcatele vrăjitoarelor; Jaichim Carridin primise deja porunci în privința ei. Celălalt fiu al ei se afla și el în cârdășie cu vrăjitoarele, pare-se, în Tar Valon, unde Balwer avea câteva iscoade. Niall luă o gură sănătoasă de vin. În ultima vreme, își simțea oasele bătrâne, fragile și reci, cu toate astea

căldura provocată de Umbră îl făcea să transpire suficient de mult și îi usca gura.

— Ah... nu, stăpâne, începu Omerna să vorbească, apoi scotoci în buzunarul vestei și scoase un cilindru mic din os, cu trei dungi roșii verticale. Ai cerut să-ți fie adus de îndată ce porumbelul va fi sosit...

Tăcu atunci când Niall îi smulse cilindrul din mână.

Asta așteptase el; acesta era motivul pentru care o legiune nu se afla încă pe drum înspre Andor cu Morgase călărind în fruntea ei, dacă nu cumva la conducerea ei. Dacă nu era totul doar o nebunie a lui Varadin, delirurile unui bărbat dezechilibrat, care văzuse cum Tarabon se prăbușește în anarhie, Andor va trebui să aștepte. Andor și, probabil, și alte țări.

— Am... am primit confirmarea că Turnul Alb a cedat, într-adevăr, continuă Omerna. Ajah Neagră a pus stăpânire pe Tar Valon.

Nu era de mirare că părea agitat, fiindcă vorbea precipitat. Nu exista nicio Ajah Neagră; toate vrăjitoarele erau prietene ale Iscoadelor Celui Întunecat.

Niall îl ignoră și rupse cu unghia de la degetul mare ceara care sigila cilindrul. El îl folosise pe Balwer ca să răspândească zvonurile astea și iată că ele ajungeau din nou la urechile lui. În schimb, Omerna credea orice zvon pe care-l auzea, și le auzea pe toate.

— Stăpâne, avem informații că vrăjitoarele țin sfat cu Dragonul fals al'Thor.

Firește că vrăjitoarele se sfătuiau cu el! Doar era creația lor, marioneta lor. Niall ignoră trăncănelile nerodului și se duse la masa de joc, unde scoase un sul subțire de hârtie din cilindru. Nu îngăduia niciodată nimănui să afle mai multe despre aceste mesaje decât că ele existau și puțini știau chiar și atât. Desfăcu sulul emoționat. Nu-i mai tremuraseră mâinile de pe vremea când fusese doar un băiat care mergea pentru prima oară la luptă, în urmă cu mai bine de șaptezeci de ani. Nu mai rămăseseră decât oasele și tendoanele din acele mâini, însă aveau suficientă forță pentru ceea ce trebuia să facă.

Scrisul nu era al lui Varadin, ci al lui Faisar, trimis la Tarabon cu un alt scop. Lui Niall i se puse un nod în stomac în timp ce citea; era într-un limbaj simplu, nu în codul folosit de Varadin.

Rapoartele lui Varadin fuseseră opera unui bărbat aflat la un

pas de nebunie, dacă nu înnebunise deja, iar Faisar confirmase acest lucru și încă altele. Multe alte lucruri. Al'Thor era o fiară sălbatică, un distrugător care trebuia oprit, însă între timp un al doilea animal turbat își făcuse apariția, unul care putea fi mai periculos decât vrăjitoarele Tar Valon cu dragonul lor înlănțuit. Dar cum să lupte împotriva amândurora?

— Se… se pare că Regina Tenobia a plecat din Saldaea, stăpâne. Iar… iar cei jurați Dragonului pârjolesc și ucid peste tot în Altara și Murandy. Am auzit că a fost găsit Cornul lui Vaiere în Kandor.

Când își ridică privirea pe jumătate distras, Niall îl văzu pe Omerna lângă el, lingându-și buzele și ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Fără îndoială, spera să se uite peste mesaj. Ei bine, toată lumea va afla în curând.

— Se pare că una dintre închipuirile tale nebunești nu este chiar atât de necugetată, zise Niall.

În acel moment, simți cum pumnalul îi străpunge coastele.

El rămase încremenit suficient de mult încât Omerna să-l înjunghie încă o dată. Seniorul Căpitan Comandant dinaintea lui își aflase moartea în același mod, însă el nu se gândise niciodată că făptașul ar putea fi Omerna. Încercă să se lupte cu ucigașul lui, dar n-avea forță în brațe. Se agăță de Omerna, care-l susținea, iar cei doi bărbați se priviră în ochi.

Omerna era roșu la față și aproape că lăcrima.

— A trebuit să fac asta. Chiar era nevoie. Ai îngăduit ca vrăjitoarele să rămână în Salidar, nestingherite și…

Ca și când ar fi conștientizat brusc că își ținea brațele în jurul bărbatului pe care-l ucidea, îl împinse pe Niall.

Cu picioarele și brațele fără vlagă, Niall se prăbuși greoi peste masa de joc, răsturnând-o. Pietrele negre și albe se împrăștiară în jurul lui pe pardoseala din lemn lustruit; carafa din argint se legănă, iar vinul se vărsă. Răceala din oase începu să i se răspândească în tot trupul.

Nu era sigur dacă timpul încetinise pentru el sau dacă totul se întâmplase foarte repede. Se auzi tropăit de cizme pe pardoseală. Când își ridică anevoie capul, îl văzu pe Omerna retrăgându-se din calea Seniorului Căpitan al Mantiilor Albe, Eamon Valda, cu gura căscată și ochii mari de uimire. Îmbrăcat asemenea unui Senior Căpitan ca și Omerna, în tunică alb cu auriu și vestă albă, Valda nu era la fel de înalt și de impunător

ca Abdel, totuși fața lui întunecată era mai aspră ca niciodată. Ținea în mână sabia, cu semnul bâtlanului incrustat pe tăișul atât de apreciat.

— Trădare! strigă Valda, împlântându-și sabia în pieptul lui Omerna.

Niall ar fi râs dacă ar fi putut; abia respira și simțea cum sângele îi gâlgâia în gât. Nu-l plăcuse niciodată pe Valda – de fapt, îl disprețuia dar cineva trebuia să știe. El își mută privirea și zări bucata de hârtie de la Tanchico zăcând pe jos, nu departe de mâna lui; ar fi putut rămâne acolo, însă nu și dacă va fi descoperită asupra trupului său neînsuflețit. Mesajul acela trebuia citit. Mâna lui părea să se târască pe pardoseală, abia atingând și împingând sulul subțire de hârtie pe care încerca să-l recupereze. Vederea îi devenea din ce în ce mai încețoșată. Se sili să vadă. Trebuia… Ceața era mai groasă. O parte din el încercă să înlăture acest gând; nu exista nicio ceață. Și totuși, pâcla era din ce în ce mai groasă, iar pe undeva se afla un dușman, nevăzut, ascuns, la fel de periculos ca și al'Thor sau mai mult. Mesajul. Ce? Ce mesaj? Sosise vremea să sară în șa și să-și scoată sabia, pentru un ultim atac. Fie vrerea Luminii! Era pregătit fie să câștige, fie să moară. Încercă să rânjească.

Valda își șterse tăișul sabiei de tunica lui Omerna, apoi, brusc, își dădu seama că bătrânul lup încă respira. Era un hârâit. Făcând o grimasă, el se aplecă pentru a termina treaba, când o mână sfrijită, cu degete lungi, îl apucă de braț.

— Vrei să fii Seniorul Căpitan Comandant? șuieră Asunawa, al cărui chip scofâlcit semăna cu al unui martir, însă în ochii lui negri se citea atâta fervoare, încât i-ar fi descumpănit chiar și pe cei care nu-l cunoșteau. Totuși, ai putea fi, după ce voi confirma că l-ai ucis pe asasinul lui Pedron Niall. Dar nu și dacă trebuie să menționez că i-ai tăiat beregata lui Niall.

Valda își îndreptă spatele, dezvelindu-și dinții în ceea ce putea trece drept zâmbet. Asunawa iubea adevărul. Era o iubire ciudată; îl putea lega cu noduri, apoi să-l biciuiască în timp ce acesta țipa, dar, din câte știa Valda, Rhadam nu mințea niciodată. O privire la ochii sticloși ai lui Niall și la balta de sânge care se răspândea sub el fu suficientă ca să-l mulțumească pe Valda. Bătrânul murea.

— Aș putea, Asunawa?

Privirea Marelui Inchizitor deveni mai arzătoare când el începu să se retragă, îndepărtându-și mantia albă de sângele lui Niall. Nici măcar unui căpitan nu-i era permis să i se adreseze atât de neceremonios.

— Am spus „ai putea”, fiule. E ciudat că ai șovăit când a trebuit să-ți dai consimțământul ca vrăjitoarea Morgase să fie dată pe Mâna Luminii. În afară de cazul în care această aprobare...

— Încă avem nevoie de Morgase.

Nesupunerea îi dădea lui Valda un sentiment de plăcere imens. Îi detesta pe Inchizitori, „Mâna Luminii”, cum își spuneau ei. Cine n-ar fi detestat niște oameni care nu înfruntau dușmanul decât dacă era dezarmat sau prins în lanțuri? Aceștia se țineau deoparte de Copii, separat. Mantia lui Asunawa purta doar semnul blazonului roșu de cioban specific Inchizitorilor, nu și pe cel al soarelui auriu pe un fond alb, al Copiilor, care-i împodobea tunica. Mai rău, se pare că ei credeau că tortura și înfierarea reprezentau singura operă adevărată înfăptuită de Copii.

— Morgase ne va da Andorul, prin urmare n-o puteți avea până când noi nu vom pune stăpânire pe el. Iar noi nu putem pune stăpânire pe Andor până când gloatele Profetului nu vor fi zdrobite.

Profetul trebuia să fie primul, deoarece predica despre venirea Dragonului Renăscut, iar gloatele lui ardeau satele prea încet ca al’Thor să fie proclamat șef. Pieptul lui Niall abia dacă tresălta.

— Asta dacă nu vrei să dai la schimb Amadicia pentru Andor, în loc să le ai pe amândouă? Adică să-l vezi pe al’Thor spânzurat și Turnul Alb transformat în praf, Asunawa. N-am fost de acord cu planul tău doar ca să văd cum arunci totul la gunoi.

Asunawa nu se pierdu cu firea; nu era laș. Nu acolo, cu sute de Inchizitori în Fortăreața Luminii și cu majoritatea Copiilor având grijă să nu facă un pas greșit. Ignorând sabia din mâna lui Valda, observă că pe chipul lui de martir apăru întristarea. Broboanele de sudoare păreau a fi lacrimi de regret.

— În acest caz, din moment ce Seniorul Căpitan Canvele crede că legea trebuie respectată, mi-e teamă...

— Mi-e teamă că Seniorul Căpitan Canvele este de acord cu mine, Asunawa.

De la ivitul zorilor se temuse, de când înțelesese că Valda

adusese jumătate de legiune în Fortăreață. Canvele nu era vreun prost.

— Întrebarea nu este dacă eu voi fi Seniorul Căpitan Comandant până la asfințitul soarelui, ci cine va îndruma Mâna Luminii în aflarea adevărului.

Asunawa nu era nici laș, nici mai nerod decât Canvele. Acesta nici nu tresări, nici nu-l întrebă pe Valda cum credea că va realiza acest lucru.

— Înțeleg, rosti el într-un final, apoi continuă cu blândețe: Ai de gând să încalci complet legea, fiule?

Lui Valda îi veni să râdă.

— N-ai decât s-o interoghezi pe Morgase, însă nu va fi supusă torturii. Fă ce vrei cu ea după ce voi termina eu cu ea.

Ceea ce ar fi necesitat mai mult timp; găsirea unei succesoare la Tronul Leului, una care să înțeleagă relația ei cu Copiii, așa cum înțelegea Regele Ailron, n-avea să se întâmple peste noapte.

Poate că Asunawa înțelegea, poate că nu. Dădu să deschidă gura, când auzi un geamăt în prag. Era secretarul lui Niall, tras la față, cu buzele țuguiate și ochii mijiți, încercând să privească oriunde altundeva, numai la trupurile întinse nu.

— E o zi tristă, jupâne Balwer, declară Asunawa, cu o voce tristă. Trădătorul Omerna l-a omorât pe Seniorul Căpitan Comandant Pedron Niall, Lumina să-i ilumineze sufletul.

Nu era o minciună; pieptul lui Niall nu se mai mișca, iar uciderea lui fusese o trădare.

— Seniorul Căpitan Valda a intervenit prea târziu ca să-l salveze, continuă Asunawa, dar l-a ucis pe Omerna pentru păcatul lui.

Balwer tresări și începu să-și scuture mâinile.

Individul care semăna cu o pasăre îl irita pe Valda.

— Dacă tot ești aici, Balwer, mai bine te-ai face util, continuă Asunawa, care detesta oamenii inutili, iar conțopistul era întruchiparea inutilității. Du mesajul acesta tuturor Seniorilor Căpitani din Fortăreață. Spune-le că Seniorul Căpitan Comandant a fost omorât și că am de gând să convoc întrunirea Consiliului Unșilor.

De fapt, primul lucru pe care-l va face după ce va fi ales Senior Căpitan Comandant va fi să-l alunge pe bărbatul uscățiv din Fortăreață atât de departe, încât să nu se mai întoarcă, și

să-și aleagă un secretar supus.

— Nu mă interesează dacă Omerna a fost cumpărat de vrăjitoare sau de Profet, vreau ca Pedron Niall să fie răzbunat.

— Cum spui tu, stăpâne, rosti încet Balwer. Așa va fi.

Într-un sfârșit, își găsi forța să privească trupul neînsuflețit al lui Niall; abia dacă se mai uită la altceva, în timp ce se chinui să facă o plecăciune.

— Așadar, se pare că, la urma urmei, vei fi următorul Senior Căpitan Comandant, conchise Asunawa după ce plecă Balwer.

— Așa se pare, răspunse Valda pe un ton sec.

Un sul subțire de hârtie zăcea lângă mâna întinsă a lui Niall; era genul de răvaș folosit pentru a trimite mesaje cu porumbelul. Valda se aplecă și-l luă de pe jos, apoi pufni dezgustat. Sulul nimerise într-o baltă de vin; scrisul de pe el dispăruse, iar cerneala se estompase.

— Morgase va ajunge pe Mâna Luminii odată ce nu va mai fi nevoie de ea.

Aceasta nu era deloc o întrebare.

— O voi da în grija voastră chiar eu.

Se putea face o mică înțelegere care să astâmpere o vreme foamea lui Asunawa și să asigure că Morgase rămânea spusă. Valda aruncă răvașul inutil pe trupul neînsuflețit al lui Niall. Odată cu vârsta, bătrânul lup își pierduse îndemânarea și îndrăzneala, iar în acele momente era rândul lui Eamon Valda să le îngenuncheze pe vrăjitoare și pe falsul lor Dragon.

Întins pe burtă pe un delușor, Gawyn urmărea dezastrul care se desfășura sub soarele după-amiezii. Deși fântânile din Dumai, trei puțuri din piatră în mijlocul unui desiș, se aflau la kilometri depărtare către miazăzi, dincolo de câmpiile și dealurile joase, el tot reușea să vadă fumul ridicându-se din căruțele incendiate. Nu știa ce se întâmplase acolo după ce Tinerii, conduși de el, o luaseră la fugă. Al’Thor împreună cu acei bărbați cu mantii negre și capabili să conducă Puterea se pare că dețintuseră controlul, doborând Aes Sedai și Aiel deopotrivă. Când surorile începură s-o ia la fugă care încotro, atunci înțelese și el că sosise momentul să se retragă.

Își dorea să-l fi ucis pe al’Thor. Pentru mama lui, omorâtă de mâna omului; deși Egwene al’Vere nega, ea n-avea nicio dovadă. Pentru sora lui. Dacă Min spusese adevărul, ar fi trebuit

s-o oblige să părăsească tabăra împreună cu el, indiferent de dorințele ei; existau prea multe lucruri pe care și le dorea să le fi făcut altfel; dacă Min avea dreptate, iar Elayne îl iubea pe al'Thor, atunci acea soartă îngrozitoare reprezenta un motiv suficient de bun pentru a ucide. Poate că Aielii se ocupaseră de asta în locul lui, deși se îndoia.

Râzând trist, el își ridică ocheanul. Pe una dintre laturile aurii se afla o inscripție: „De la Morgase, Regina din Andor, pentru fiul ei iubit, Gawyn. Fie ca el să fie o sabie vie pentru sora lui și Andor". Ce cuvinte amare!

În afară de iarba uscată și câteva pâlcuri de copaci, împrăștiate pe ici, pe colo, nu prea avea ce vedea. Vântul sufla în continuare în rafale, ridicând nori de praf. Deplasările ocazionale dintr-o trecătoare dintre culmi îi spuneau că oamenii se puseseră în mișcare. Aielii, era convins de asta. Erau prea bine camuflați ca să fie Tinerii, care purtau mantii verzi. Slavă Luminii că scăpaseră mai mulți decât cei pe care-i salvase el.

Era un nesăbuit. Ar fi trebuit să-l omoare pe al'Thor; trebuia să-l ucidă. Însă nu putea. Nu pentru că bărbatul era Dragonul Renăscut, ci fiindcă îi promisese lui Egwene că nu va ridica mâna împotriva lui al'Thor. Fiind o Aleasă umilă, ea dispăruse din Cairhien, lăsându-i lui Gawyn doar o scrisoare, pe care el o citise și o recitise până când hârtia era gata să se rupă pe la îndoituri. N-ar fi fost surprins să afle că ea plecase ca să-l ajute pe al'Thor, într-un fel sau altul. Nu-și putea călca promisiunea, mai ales cea dată femeii pe care o iubea. Niciodată. Indiferent cât ar fi avut el de pătimit. Spera ca ea să accepte compromisul pe care el îl făcuse cu onoarea lui; nu-și ridicase mâna ca să rănească, dar nici nu și-o întinsese ca să ajute. Slavă Luminii că ea nu-i ceruse asta! Se spunea că iubirea îți amorțea simțurile, iar el era dovada vie.

Apoi, brusc, își duse ocheanul la ochi când o femeie pe un cal înalt și negru traversă în galop câmpul deschis. Deși nu reușea să-i deslușească trăsăturile, știa că servitoarele nu purtau rochii croite pentru călărit. Așadar, cel puțin o Aes Sedai reușise să scape. Dacă surorile scăpaseră vii din capcană, poate scăpaseră și alți Tineri. Cu puțin noroc, poate va reuși să dea de urma lor înainte ca ei să fie uciși în grupuri de către Aieli. Mai întâi însă, era problema acestei surori. În multe privințe, ar fi preferat să meargă mai departe fără ea, dar a o lăsa singură, ținta unei

săgeți neașteptate, nu era un comportament care să-l caracterizeze. Când el se ridică în picioare ca să-i facă semn cu mâna, calul se împiedică și căzu, cu tot cu fugară.

Gawyn blestemă, apoi încă o dată când zări prin ochean o săgeată împlântată în crupa calului. Cercetă repede dealurile, înăbușindu-și un alt blestem; vreo douăzeci și ceva de Aieli acoperiți cu văluri stăteau pe o ridicătură și priveau calul și călărețul pe care-i doborâseră. Se aflau la vreo șaptezeci de metri de Aes Sedai. El aruncă repede o privire înapoi. Sora se ridică în picioare, clătinându-se. Dacă nu se va pierde cu firea și va folosi Puterea, Aielii n-aveau cum s-o rănească, mai ales dacă ea se va adăposti de săgeți după calul căzut. Chiar și așa, el se va simți mai bine odată ce o va ști la adăpost. Rostogolindu-se de pe coama dealului, de teamă să nu-l zărească Aielii, se lăsă se alunece pe pantă în jos până când reuși să stea în picioare.

El condusese înspre miazăzi cinci sute optzeci de Tineri, aproape pe toți cei suficient de pregătiți ca să părăsească Tar Valon, însă mai puțin de două sute așteptau călare la poalele dealului. Înainte să lovească dezastrul de la fântânile Dumai, era convins că existase un complot menit să le aducă moartea atât lui, cât și Tinerilor, împiedicându-i astfel să se întoarcă la Turnul Alb. Nu cunoștea nici motivul, nici dacă Elaida sau Galina puseseră la cale complotul, însă acesta reușise în mare parte, dacă nu cumva așa cum îl gândiseră conspiratorii. N-ar fi fost de mirare dacă el ar fi preferat să continue fără Aes Sedai, în cazul în care n-ar fi avut de ales.

Gawyn se opri lângă un jugan înalt și cenușiu în șaua căruia stătea un călăreț tânăr. La fel de tânăr cum erau și ceilalți Tineri – mulți dintre ei se bărbiereau doar o dată la trei zile, iar câțiva doar se prefăceau –, Jisao purta turnul argintiu pe guler, ceea ce însemna că era un veteran în luptă atunci când Siuan Sanche fusese detronată, și avea cicatrici sub veșminte de la bătăliile care urmaseră. Se număra printre cei care nu erau nevoiți să folosească briciul în fiecare dimineață; însă ochii lui negri păreau a fi ai unui bărbat în vârstă de treizeci de ani. „Ochii mei cum arată, oare?” se întrebă Gawyn în gând.

— Jisao, trebuie să scoatem o soră din…

Mai bine de o sută de Aieli, care se îndreptau la trap înspre apus, peste deal, se opriră surprinși când dădură peste Tinerii de jos, însă nici surprinderea, nici numărul cu mult peste cel al

Tinerilor nu-i făcură să dea înapoi. Într-o clipită, ei își acoperiră fețele cu vălul și coborâră panta în galop, doi câte doi, cu sulițele și lăncile pregătite, care-i împungeau pe cai la fel de des ca și călăreții. Dacă Aielii știau cum să lupte împotriva călăreților, Tinerii abia învățaseră, pe propria piele, cum să se războiască împotriva Aielilor. Cei care nu învățau repede nu supraviețuiau prea mult. Unii țineau în mâini lănci subțiri, cu lama de oțel lungă de treizeci de centimetri și cu apărătoarea transversală care împiedica vârful să pătrundă prea adânc. Toți știau să mânuiască sabia la fel de bine ca oricine, cu excepția stăpânului sabiei. Luptau câte doi sau câte trei, fiecare dintre ei păzindu-i spatele celuilalt și mișcându-se încontinuu ca Aielii să nu schilodească bidiviii. Doar cei mai rapizi Aieli reușiră să străpungă acele cercuri de oțel strălucitor. Caii, dresați pentru luptă, erau ei înșiși o armă. Aceștia spărgeau țestele cu copitele, apucau oamenii cu dinții și-i scuturau, așa cum un câine scutură un șobolan, și mușcau din fețele oamenilor. Caii nechezau în timp ce luptau, iar oamenii gâfâiau din cauza efortului și strigau, cuprinși de febra luptei, acea înflăcărare care arăta că erau vii și că vor supraviețui să vadă un alt răsărit, chiar dacă ar fi trebuit să înoate în sânge până la brâu. Strigau în timp ce omorau, răcneau pe când mureau și, aparent, nu exista nicio diferență.

Însă Gawyn n-avea timp nici să privească, nici să asculte. Fiind singurul Tânăr pe jos, el atrăgea atenția. Trei bărbați în *cadin'sor* își croiră drum printre călăreți, alergând spre el cu sulițele pregătite. Probabil că-l vedeau ca pe o pradă ușoară, trei contra unu. El îi trezi la realitate. Își scoase domol sabia din teacă, la fel de încet cum aterizează șoimul sau cum o plantă cățărătoare îmbrățișează un stejar, sau cum Luna se ridică deasupra lacurilor. De trei ori simți șocul în încheietura mâinii atunci când sabia tăie în carne. Cei trei bărbați Aiel, cu văluri pe față, se prăbușiră repede la pământ; doi dintre ei încă mai mișcau, însă fuseseră eliminați din luptă la fel ca și celălalt. Următoarea confruntare fu una diferită.

Un individ zvelt, cu un cap mai mare decât Gawyn, se mișca asemenea unui șarpe. Sabia lui lucea, iar scutul para fiecare lovitură de spadă cu o forță pe care Gawyn o simțea în umeri. „Dansul șoimului în picaj" se transformă în cel al „Plantei agățătoare îmbrățișând stejarul", care se transformă la rândul lui în „Luna răsare deasupra lacurilor", însă bărbatul Aiel pară

fiecare lovitură cu costul unei tăieturi de-a lungul coastelor, în vreme ce Gawyn primi o tăietură pe coapsă. Doar o răsucire rapidă îl salvă să nu fie străpuns de-a binelea.

Își dădeau târcoale unul altuia, ignorând ceea ce se petrecea în jurul lor. Sângele cald se prelingea pe piciorul lui Gawyn. Bărbatul Aiel schiță o fentă, sperând ca astfel să-l facă să-și piardă echilibrul, pe urmă fentă din nou; Gawyn își schimba mereu poziția, ținându-și sabia când sus, când jos, nădăjduind ca bărbatul să fandeze înspre el puțin mai mult și să-l doboare.

Într-un final, norocul hotărî lucrurile. Brusc, bărbatul Aiel se împiedică, iar Gawyn îl străpunse în inimă înainte să observe calul care dăduse cu spatele, izbindu-i pe bărbat.

Odinioară, ar fi regretat; crescuse cu convingerea că, dacă doi bărbați trebuie să lupte, atunci duelul ar trebui să se desfășoare în mod onorabil și curat. Mai bine de șase luni de lupte și de încăierări îl învățaseră să-și schimbe tactica. Își așeză un picior pe pieptul bărbatului și-și smulse sabia, eliberând-o. Un gest vulgar, dar rapid, fiindcă în luptă cel încet era adesea omorât.

Doar că atunci când își eliberă sabia, nu fu nevoie să fie rapid. Pe jos erau căzuți Tineri și Aieli deopotrivă. Unii gemeau, alții zăceau nemișcați, iar ceilalți Aieli o luaseră la fugă înspre răsărit, hăituiți de vreo două duzini de Tineri.

— Rămâneți pe loc! strigă el.

Dacă nerozii aceia se vor separa, Aielii îi vor măcelări, transformându-i în mâncare pentru câini.

— Nu-i urmăriți! Rămâneți pe loc, v-am spus! Rămâneți pe loc, arză-v-ar focul!

Tinerii se opriră, șovăind.

Jisao își struni juganul.

— S-au gândit să-și facă loc printre noi în drum spre locul înspre care s-or fi îndreptând, stăpâne.

Tăișul sabiei lui era muiat până la jumătate în sânge, care picura pe pământ.

Gawyn apucă hățurile armăsarului său cafeniu și sări în șa, fără să-și mai curețe sabia sau s-o vâre în teacă. N-avea timp să vadă cine murise sau cine supraviețuise.

— Lăsați-i! Sora ne așteaptă. Hal, jumătate din trupa ta va avea grijă de răniți. Fiți cu ochii în patru la Aieli; doar pentru că sunt pe moarte nu înseamnă că au renunțat. Voi, ceilalți, urmați-mă!

Hal salută cu sabia, dar Gawyn dăduse deja pinteni calului.

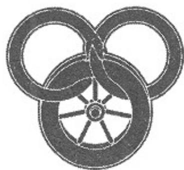
Deși încăierarea nu durase prea mult, oricât de scurtă ar fi fost, tot lungă păruse. Ajuns pe creastă, Gawyn văzu doar calul mort, cu desagii întorși pe dos. Uitându-se prin ochean, nu zări nici urmă de soră, de Aiel sau de altă vietate, doar praful răscolit de rafalele de vânt și rochia ce zăcea lângă cal. Femeia trebuie să fi fugit mâncând pământul, altminteri n-ar fi reușit să se facă nevăzută atât de repede.

— Nu cred că a ajuns prea departe, chiar și dacă ar fi fugit, fu de părere Jisao. O putem găsi dacă ne vom împrăștia.

— Vom începe căutarea după ce le vom acorda îngrijiri răniților, răspunse Gawyn pe un ton ferm.

N-avea de gând să le poruncească oamenilor lui să se împrăștie, atât timp cât Aielii se aflau prin preajmă. Mai erau câteva ceasuri până la asfințit, iar el voia să ridice tabăra pe ridicătură înainte să apună soarele. Ar fi fost bine dacă ar fi reușit să găsească o soră sau două; cineva trebuia să-i explice acea catastrofa Elaidei și el spera ca o soră să cadă pradă furiei acesteia, nu el.

Își întoarse armăsarul oftând și coborî dealul ca să vadă urmările măcelului. Aceasta fusese prima lecție adevărată pe care o învățase în calitate de soldat. Vorbind metaforic, măcelarul trebuia întotdeauna plătit. Avea senzația că, în curând, urmările încleștărilor vor fi și mai serioase. Lumea va uita de fântânile din Dumai odată cu ceea ce va veni.

CAPITOLUL 01

High Chasaline

Roata Timpului se învârte neîncetat. Timpul, de fapt, este o roată cu șapte spițe, fiecare dintre ele reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârtește, Vârstele vin și trec, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit, și sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiași Vârste. Pânza unei Vârste este întotdeauna ușor diferită și de fiecare dată pot apărea schimbări importante. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă demult trecută, o adiere începu să crească. Nu era începutul. Întoarcerea Roții Timpului n-are nici începuturi, nici sfârșituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla la miazănoapte și la răsărit pe când soarele dogoritor se ridica tot mai sus pe cerul senin, bătea printre copacii uscați, cu frunze veștede și ramuri golașe, printre satele împrăștiate, unde aerul vibra din cauza arșiței. Vântul nu aducea nici ușurare, nici urmă de ploaie, darămite de zăpadă. Sufla la miazănoapte și la răsărit, măturând o arcadă străveche din piatră sculptată migălos, despre care unii spuneau că ar fi intrarea într-un mare oraș, iar alții, un monument rămas în urma unei bătălii de mult uitate. Pe pietrele masive rămăseseră doar urmele sculpturilor șterse de vreme, amintind în taină gloriile pierdute ale legendarei Coremanda. Câteva căruțe treceau pe lângă arcadă, pe Drumul Tar Valonului, iar oamenii care mergeau pe jos își fereau ochii de praful ridicat în aer de copite, de căruțe și de vânt. Cei mai mulți dintre ei habar n-aveau încotro se îndreptau, doar că lumea li se părea că se prăvălea, că nu mai exista nicio ordine, deși nici măcar nu fusese stabilită. Unii erau mânați de teamă, în vreme ce alții erau îmboldiți de ceva ce nu puteau nici vedea, nici înțelege; mai mult, multora dintre ei le era teamă.

Vântul își continua călătoria, peste râul cenușiu Erinin, legănând corăbiile care încă făceau negustorie la miazănoapte

și la miazăzi, fiindcă trebuia să existe negoț în vremurile acelea, deși nimeni nu știa unde era mai sigur să faci negoț. La răsărit de râu, pădurile începeau să se rărească, lăsând locul dealurilor acoperite cu iarbă uscată ca iasca și presărate pe ici, pe colo cu pâlcuri de copaci. Pe coama unui deal se aflau niște căruțe așezate în cerc, multe dintre ele cu acoperișurile din pânză pârlite sau arse complet de pe scheletul din fier. Pe un catarg improvizat, tăiat dintr-un copac tânăr care se uscase din cauza arșiței și legat de coviltirul golaș al unei căruțe pentru a fi mai înalt, flutura un steag cărămiziu, cu un disc negru cu alb în centru. Unii îi spuneau Flamura Luminii sau Steagul lui al'Thor. Alții aveau în minte denumiri mai întunecate și se cutremurau atunci când le rosteau în șoaptă. Vântul scutura steagul cu violență, iar acesta se desprinse repede din catarg, bucuros că scăpase.

Perrin t'Bashere Aybara, Perrin Ochi-de-aur, Senior al Ținutului celor Două Râuri, ședea pe jos, cu spatele lat rezemat de roata unei căruțe, dorindu-și ca vântul să se mai domolească. Preț de o clipă, se mai răcori. Vântul care sufla dinspre miazăzi îi îndepărtase mirosul de moarte din nări, un miros care-i amintea unde ar fi trebuit să fie, ultimul loc unde și-ar fi dorit să fie. Era mai bine acolo, în interiorul cercului de căruțe, cu spatele înspre miazănoapte, unde putea uita într-o oarecare măsură. Căruțele care au scăpat neincendiate sau n-au avut stricăciuni fuseseră urcate pe coama dealului cu o zi în urmă, după-amiază, de îndată ce oamenii își regăsiseră forța să facă mai mult decât să mulțumească Luminii pentru că încă respirau. În acea zi, soarele se ridica din nou pe cer, odată cu arșița.

Perrin își scărpină iritat barba scurtă și cârlionțată; cu cât transpira mai mult, cu atât mai tare îl mânca. Broboanele de sudoare se prelingeau pe fețele tuturor, cu excepția Aielilor, iar apa se găsea abia la un kilometru și jumătate depărtare, înspre miazănoapte. La fel și ororile și duhorile. Mulți considerau asta un târg echitabil. Măcelarul și plata lui inevitabilă. Ar fi trebuit să-și facă datoria, cu toate astea sentimentul de vină se pare că nu-l afecta. În acea zi se sărbătoarea „High Chasaline“ sau „Ziua Reflecției”, a douăsprezecea zi Taisham, iar acasă, în Ținutul Celor Două Râuri, lumea se va înveseli toată ziua și va dansa toată noaptea; era „Ziua Reflecției”, când trebuia să-ți aduci aminte de toate lucrurile bune din viața ta. Cei care se

văicăreau se puteau trezi cu o găleată de apă deasupra capului care să le spele ghinionul. Nu era ceva ce să-ți dorești atunci când afară era frig; însă pe arșița aia, o găleată cu apă ar fi fost bine-venită. Pentru un om care avusese norocul să rămână în viață, el descoperi că îi era extrem de greu să-și amintească de lucrurile bune. În urmă cu o zi, aflase unele lucruri despre el. Sau o fi fost în dimineața aceea, după ce totul luase sfârșit?

Încă simțea prezența câtorva lupi care supraviețuiseră și care în acel moment se îndreptau într-o altă direcție, departe de acel loc, departe de oameni. În tabără se mai discuta despre ei. Exista o bănuială, care aducea neliniștea, despre locul de unde își făcuseră apariția și motivul pentru care veniseră. Câțiva credeau că îi chemase Rand. Cei mai mulți aveau convingerea că-i chemaseră femeile Aes Sedai. Doar că ele nu-și exprimau gândurile. Lupii n-aveau nicio vină – se întâmplase ceea ce se întâmplase dar el nu le anticipase forța distrugătoare. Ei veniseră pentru că el îi chemase. Umerii suficient de lați îl făceau să pară mai scund decât era, cum stătea adunat sub povara responsabilității. Din când în când, îi auzea pe ceilalți lupi, care nu veniseră, urlând disprețuitor către ceilalți care o făcuseră: acestea erau urmările dacă te amestecai cu cei cu două picioare. La ce altceva să te aștepți?

Era un chin să-și țină gândurile doar pentru el. Îi venea să strige în gura mare că lupii urlând în batjocură aveau dreptate. Își dorea să fie acasă, în Ținutul Celor Două Râuri. Existau mici șanse să se întâmple asta, poate nu se va mai întoarce niciodată. Își mai dorea să fie împreună cu soția lui, oriunde, iar lucrurile să fie la fel ca înainte. Șansele erau la fel de mici, aproape inexistente. Mai rea decât dorul de casă și decât lupii era grija pentru Faile ni Bashere t'Aybara, care-l rodea pe dinăuntru ca un dihor încercând să iasă din vizuina lui. Ea se pare că s-a bucurat văzându-l plecând din Cairhien. Ce o să se facă, oare, cu ea? Nu putea să descrie dragostea pe care i-o purta soției lui și cât de mult îi simțea lipsa, însă era geloasă când n-avea niciun motiv, rănită, deși el nu făcuse nimic și furioasă fără ca el să afle vreun răspuns la mânia ei. Trebuia să facă totuși ceva, dar ce? Răspunsul îl ocolea. N-avea decât considerație pentru Faile.

— Aielii ar trebui să pună niște haine pe ei, bombăni Aram afectat, scrutând terenul.

Acesta se ghemuise în apropiere, ținând răbdător frâiele unui jugan cenușiu, sprinten; arareori se îndepărta de Perrin. Sabia prinsă la spate făcea notă discordantă cu haina specifică seminției Pribegilor, cu dungi verzi, care atârna desfăcută din cauza arșiței. Basmaua răsucită pe care și-o legase la frunte împiedica broboanele de transpirație să-i între în ochi. Odinioară, Perrin îl considerase a fi prea chipeș pentru un bărbat. O amărăciune sumbră pusese însă stăpânire pe el și de aceea era mai mereu încruntat.

— Nu este cuviincios, stăpâne Perrin.

Fără voia lui, Perrin lăsă deoparte gândul la Faile. Cu timpul, va reuși să-i dea de capăt. Trebuia. Cumva.

— Așa e cutuma lor, Aram.

Aram făcu o grimasă ca și când ar fi vrut să scuipe.

— Ei bine, nu e o cutumă cuviincioasă. Îi ține sub control, presupun – nimeni n-ar putea fugi prea departe și nici să pricinuiască astfel necaz –, dar tot necuviincios e.

Aielii mișunau peste tot, desigur. Bărbați înalți și indiferenți în veșminte cenușii, maronii și verzi. Singura pată de culoare era fâșia de material stacojiu pe care o purtau în jurul tâmplelor. Pe frunți aveau pictat discul alb cu negru. Își ziceau *siswai'aman.* Uneori, acel cuvânt îi stătea pe vârful limbii, ca și cum ar fi trebuit să-l știe. Dacă l-ai fi întrebat pe vreunul dintre Aieli, acesta s-ar fi uitat la tine ca și când ai fi îndrugat prostii. Aielii ignorau și fâșiile de material. Fecioarele Lăncii nu purtau acea basma stacojie. Fie că erau cărunte, fie că abia împliniseră vârsta să-și părăsească mama, fiecare Fecioară se plimba agale, aruncându-le bărbaților *siswai'aman* priviri provocatoare, care păreau oarecum suficiente, în vreme ce Aielii le aruncau priviri indiferente, în care se simțea totuși invidia. Perrin însă nici măcar nu-și imagina motivul. Indiferent despre ce era vorba, se pare că nu era o noutate și nici nu amenința să răbufnească. Oricum, câteva dintre Înțelepte se aflau în căruțe, îmbrăcate în rochii voluminoase și bluze albe. În ciuda căldurii, își purtau șalurile negre, brățările și colierele strălucitoare din aur și fildeș, care confereau o notă distinctivă simplității celorlalte veșminte. Unele păreau amuzate de purtarea Fecioarelor și a bărbaților *siswai'aman,* altele, exasperate. Toți însă – Înțelepte, Fecioare și *siswai'aman* – îi ignorau pe Shaido la fel de mult cum Perrin și-ar fi dorit să aibă un taburet sau un covoraș.

Cu o zi în urmă, Aielii luaseră prizonieri două sute și mai bine de Shaido, bărbați și Fecioare – nu erau mulți, având în vedere numărul celor implicați – și mișunau în voie, într-un fel. Perrin s-ar fi simțit mai liniștit dacă persoanele din captivitate ar fi fost păzite. Și îmbrăcate. În schimb, prizonierii aduceau apă și îndeplineau diferite comisioane goi-pușcă, așa cum veniseră pe lume. Față de ceilalți Aieli, aceștia erau sfioși ca niște șoareci. Celorlalți le aruncau priviri mândre și sfidătoare pentru că-i observau. Perrin nu era singurul care încerca să *nu* îi observe, iar Aram nu era singurul care bombănea. Mulți dintre bărbații din Ținutul Celor Două Râuri, aflați în tabără, încercau și una, și alta. Și mai toți cairhienii aproape că dădeau în apoplexie când vedeau vreun Shaido. Mayenerii nu făceau decât să clatine din cap, de parcă totul ar fi fost o glumă. Și să se zgâiască la femei. Mayenerii erau la fel de nerușinați ca și Aielii.

— Mi-a explicat Gaul, Aram. Știi ce e un *gai'shain,* nu? Știi despre *ji'e'toh,* despre a servi un an și o zi și toate cele?

Celălalt bărbat încuviință, ceea ce era un semn bun. Știa din Limba Străveche că *gai'shain* putea fi tradus ca „Juruit Păcii în Bătălie", că un Aiel care era luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid era obligat de *ji'e'toh* a-l sau a o sluji cu umilință pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an și o zi, interval în care n-avea voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent; și că o Înțeleaptă, un fierar, un copil și o femeie însărcinată nu puteau fi făcuți *gai'shain.* Tot cam atât știa, probabil, și Perrin, și poate ceva mai mult. Explicațiile lui Gaul despre cutumele Aielilor îl făceau adesea să fie și mai nedumerit. Lui Gaul i se părea întotdeauna că totul era de la sine înțeles.

— Ei bine, *gai'shain* n-au voie să poarte nimic din ce ar purta un *algai'd'siswai* – asta înseamnă „luptători cu suliță", adăugă el când îl văzu pe Aram încruntându-se nedumerit.

Brusc, Perrin își dădu seama că privea țintă la o Shaido care venea în fugă în direcția lui. Era o tânără înaltă, cu părul bălai și frumoasă, în ciuda cicatricii lungi și subțiri care-i brăzda obrazul și a celorlalte cicatrici de pe tot corpul. Era foarte frumoasă și foarte dezbrăcată. Dregându-și glasul, își luă privirea de la ea. Simțea cum îi ardea fața.

— În fine, de aceea ei sunt... așa cum sunt. *Gai'shain* poartă robe albe și n-au așa ceva aici. Asta este cutuma lor.

„N-ai decât să arzi, Gaul, cu explicațiile tale cu tot, chibzui el. *Gai'shain* s-ar putea acoperi cu ceva totuși!”

— Perrin Ochi-de-aur, Carahuin m-a trimis ca să te întreb dacă dorești apă, rosti o voce de femeie.

Aram se înroși la față și se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele la ea.

— Nu, mulțumesc.

Nu era nevoie ca Perrin să-și ridice privirea ca să știe că era o femeie Shaido cu părul bălai. Se uita în gol, într-o altă direcție. Aielii aveau un simț al umorului ciudat, iar Fecioarele Lăncii – Carahuin era o Fecioară – îl aveau pe cel mai ciudat. Imediat ce observaseră reacția luptătorilor din ținuturile umede față de Shaido – ar fi trebuit să fi fost orbi ca să nu fi observat –, brusc, *gai'shain* erau trimiși la cei din ținuturile umede în stânga și în dreapta, iar Aielii mai că nu se tăvăleau pe jos când vedeau cum aceștia se înroșeau, se bâlbâiau sau chiar strigau. Era convins că Fecioara Carahuin și prietenele ei îl urmăreau în acel moment. Era cel puțin a zecea oară când una dintre *gai'shain* fusese trimisă la el ca să-l întrebe dacă nu dorea apă sau n-avea o tocilă în plus, sau te miri pentru ce alt fleac.

Deodată, prin minte îi trecu un gând. Rareori se întâmpla ca mayenerii să fie astfel deranjați. Câțiva cairhieni erau încântați să privească scena, chiar dacă nu la fel de vizibil ca și mayenerii, precum și câțiva bărbați mai în vârstă din Ținutul Celor Două Râuri, care ar fi trebuit să știe mai bine. Ideea era că niciunul dintre ei n-avea vreun mesaj ascuns de care el să fi știut. Pe de altă parte, cei care reacționau cel mai vehement… erau cairhienii, ei vociferaseră cel mai tare împotriva necuviinței, și doi sau trei dintre bărbații tineri din Ținutul Celor Două Râuri, care se bâlbâiau și se îmbujorau atât de tare, încât erau aproape gata să se topească de rușine; mai mult, fuseseră cicăliți până când o luaseră la fugă de lângă căruțe…

Perrin reuși cu greu să-și ridice fruntea și să se uite la fața femeii *gai'shain.* În ochii ei. „Concentrează-te la ochii ei”, își zise el cuprins de o pasiune subită. Erau verzi și mari și deloc supuși. Mirosul ei era îmbătător.

— Mulțumește-i lui Carahuin din partea mea și spune-i că-mi poți unge șaua de rezervă, dacă nu se împotrivește. Și n-am nicio cămașă curată. Crezi că va fi de acord să-mi speli niște haine?

— Probabil că da, răspunse femeia cu o voce sugrumată, apoi se întoarse și se îndepărtă în fugă.

Perrin privi în altă parte, deși acea imagine îi stărui în minte. Pe sfânta Lumină, Aram avea dreptate! Cu puțin noroc, poate reușise să oprească și alte vizite. Va trebui să le spună asta și lui Aram, și celorlalți bărbați din Ținutul Celor Două Râuri. Poate vor asculta și cairhienii.

— Ce-ai de gând să faci în privința lor, stăpâne Perrin? îl întrebă Aram, cu privirea rătăcită, fără să se mai refere la *gai'shain.*

— Rand va decide, răspunse încet Perrin, fără urmă de satisfacție.

Era ciudat ca oamenii să-i considere pe cei dezbrăcați o problemă minoră, deoarece, dimpotrivă, era foarte de serioasă, una pe care o evitase la fel de mult precum cea care se afla la miazănoapte.

La capătul îndepărtat al cercului format din căruțe, aproape douăzeci de femei ședeau pe pământ. Toate erau îmbrăcate pentru călătorie, multe purtau mătase și majoritatea, mantii împotriva prafului, însă n-aveau nici măcar o broboană de transpirație pe fețe. Trei păreau suficient de tinere încât să le invite la dans, dacă nu s-ar fi căsătorit cu Faile.

„Dacă n-ar fi fost femeile Aes Sedai”, reflectă el cu amărăciune.

Dansase odată cu o Aes Sedai și fusese cât pe ce să-și înghită limba când își dăduse seama cu cine se legăna. Și îi fusese prietenă, dacă termenul ăsta putea fi folosit când venea vorba despre Aes Sedai. „Cât de nouă trebuie să fie o Aes Sedai ca să-i pot da o vârstă?” Celelalte păreau veșnic tinere, desigur; să fi avut douăzeci de ani, poate patruzeci. Era tot mai nesigur cu fiecare privire. Asta se citea pe fețele lor, cu toate că unele dintre ele aveau părul cărunt. Când venea vorba despre Aes Sedai, pur și simplu, nu puteai să-ți dai seama. Despre nimic.

— Măcar ele nu mai prezintă un pericol, spuse Aram, arătând cu capul în direcția a trei surori care stăteau separat de celelalte.

Una plângea, cu fața îngropată în genunchi; celelalte două priveau în gol, una din ele trăgând îngândurată de rochie. Stăteau astfel din ziua trecută; cel puțin niciuna dintre ele nu mai țipa. Dacă Perrin nu se înșela cumva, și nu era convins de

asta, ele fuseseră ferecate, se pare, atunci când Rand evadase. Nu vor mai putea folosi niciodată Puterea. Pentru Aes Sedai, probabil că era mai bine să moară decât să nu-și mai întrebuințeze puterile.

Se așteptase ca, de fapt, celelalte Aes Sedai să le consoleze sau să aibă grijă într-un fel sau altul de ele, însă mai toate le ignorau complet pe cele trei, încăpățânându-se să privească în altă parte, oriunde numai la ele nu. Oricum, și cele trei Aes Sedai ferecate refuzau să le bage în seamă pe celelalte. La început, cel puțin, câteva dintre celelalte surori se apropiaseră, pe rând, calme în ochii celorlalți, însă afișând aversiune și reținere, dar nu primiseră nici măcar un cuvânt sau o privire pentru osteneala lor. Niciuna nu se mai apropie de ele în dimineața aceea.

Perrin clătină din cap. Din câte observa el, femeile Aes Sedai îi ignorau pe ceilalți mai mult decât ar fi vrut ele să recunoască. De pildă, bărbații în mantii negre, care stăteau în picioare, dominându-le. Exista câte un *asha’man* (în Limba Străveche gardian sau gardieni) pentru fiecare soră, chiar și pentru cele trei care fuseseră ferecate, însă acestea nici măcar nu clipeau. Aes Sedai priveau indiferente dincolo de *asha’mani* sau prin ei; parcă gardienii nici măcar n-ar fi existat.

Era o provocare. Nu reușea să-i ignore pe *asha’mani,* deși el nu era păzit de aceștia. Printre gardieni se numărau băieți cărora abia le mijea mustața, dar și bărbați cu părul cărunt și început de chelie, însă nu veșmintele lor de culoare neagră, cu guler înalt, și săbiile pe care le purta fiecare la șold îi făceau amenințători. Fiecare *asha’man* conducea Puterea și, cumva, ei reușeau să le oprească pe Aes Sedai să comunice la rândul lor. Bărbații care foloseau Puterea erau un coșmar. Și Rand putea, desigur, însă el era Rand și Dragonul Renăscut pe deasupra. Acești bărbați îl făceau pe Perrin să simtă fiori pe șira spinării.

Străjerii personali Aes Sedai, care supraviețuiseră, se aflau la o oarecare distanță, păziți de alte gărzi. Erau mai bine de treizeci de ostași ai Seniorului Dobraine, cu coifuri cairhiene în formă de clopot și tot pe atâtea Gărzi Înaripate din Mayene, cu platoșe roșii, fiecare cu ochii în patru, de parcă ar fi păzit niște leoparzi. Era o atitudine bună, având în vedere circumstanțele. Erau mai mulți Străjeri decât Aes Sedai; câteva prizoniere erau din frăția Ajah Verde, pare-se. Erau mai multe gărzi decât

Străjeri, mult mai multe.

— Pe sfânta Lumină, sper să nu vedem mai multă suferință printre ei, murmură Perrin.

În timpul nopții, Străjerii încercaseră de două ori să evadeze. Adevărul fie spus, acele răbufniri fuseseră înăbușite mai mult de *asha'mani* decât de cairhieni sau de cei din Mayene, și aceștia nu fuseseră tocmai blânzi. Niciun Străjer nu fusese omorât, însă cel puțin vreo zece se aleseseră cu oase rupte pe care nicio soră nu primise îngăduința să le vindece.

— Dacă Seniorul Dragon nu va putea lua această decizie, zise Aram încet, atunci poate că altcineva ar trebui s-o ia. Ca să-l protejeze.

Perrin îi aruncă o privire piezișă.

— Ce decizie? Surorile le-au spus să nu încerce din nou, iar ei le-au ascultat pe Aes Sedai.

Cu oase rupte sau nu, neînarmați și cu mâinile legate la spate, Străjerii semănau cu o haită de lupi care aștepta comanda masculului alfa ca să atace. Niciunul nu-și va găsi liniștea până când Aes Sedai pe care o păzea nu va fi liberă, poate până când toate surorile nu vor fi libere. Aes Sedai și Străjerii lor erau precum o grămadă de lemne uscate gata să ia foc. Însă se pare că nici măcar Străjerii și Aes Sedai nu-i egalau pe *asha'mani.*

— Nu mă refeream la Străjeri, adăugă Aram ezitând o clipă, apoi se trase mai aproape de Perrin și-și coborî vocea, care deveni doar o șoaptă răgușită. Aes Sedai l-au răpit pe Seniorul Dragon. El nu va putea avea niciodată încredere în ele, dar nici nu va face ce trebuie să facă. Dacă ele vor muri înainte ca el să afle…

— Ce tot spui acolo?

Perrin fu cât pe ce să se înece când sări în picioare. Nu era pentru prima oară când se întreba dacă bărbatul celălalt mai era cumva din seminția Pribegilor.

— Sunt neajutorate, Aram! Niște femei neajutorate!

— Sunt Aes Sedai, replică Aram și ochii lui negri îl țintuiră pe Ochi-de-aur. Nu sunt de încredere și nu pot fi eliberate. Câtă vreme pot fi ținute Aes Sedai împotriva voinței lor? Fac ceea ce fac de mult mai mult timp decât *asha'mani.* Trebuie să știe mai multe. Sunt un pericol pentru Seniorul Dragon și pentru tine, stăpâne Perrin. Am văzut cum se uită la tine.

În partea cealaltă a cercului de căruțe, surorile vorbeau între ele în șoaptă, încât nici măcar Perrin nu reușea să audă. Din când în când, câte una se uita la el sau la Aram. La el, nu la Aram. Reușise să memoreze câteva nume: Nesune Bihara, Erian Boroleos, Katerine Alruddin, Coiren Saeldain, Sarene Nemdahl, Elza Penfell, Janine Pavlara, Beldeine Nyram și Marith Riven. Ultimele erau surori tinere, însă tinere sau mai în vârstă, ele îl scrutau cu niște fețe atât de senine, încât ai fi zis că dețineau un avantaj în ciuda *asha'man*-ilor. Nu era ușor să învingi o Aes Sedai; a le face să recunoască înfrângerea era un lucru aproape imposibil.

El reuși cu greu să-și desfacă mâinile și să și le așeze pe genunchi, încercând să pară calm, deși nu era nici pe departe așa. Femeile știau că el era *ta'veren,* unul dintre puținii oameni al cărui destin răsucea în jurul său viețile celorlalți, o vreme, așa cum o cerea Pânza. Mai rău, ele știau că el avea o legătură cu Rand pe care nimeni n-o înțelegea, cu atât mai puțin el sau Rand. Sau Mat. Acesta se afla și el în legătura aceea, fiindcă era tot *ta'veren,* deși niciunul dintre ei nu era la fel de puternic ca Rand. Dacă li s-ar fi oferit și cea mai mică ocazie, femeile i-ar fi dus atât pe el, cât și pe Mat în Turnul Alb la fel de repede cum l-ar fi dus pe Rand și i-ar fi priponit ca pe niște capre până când ar fi venit leul. *Ele* îl răpiseră pe Rand, îl maltrataseră. Aram avea dreptate într-o privință – nu putea avea încredere în ele. Însă n-avea de gând să îngăduie, nu putea, ceea ce sugerase Aram. Gândul îi provoca greață.

— Nu mai vreau să aud nimic despre asta… bombăni Pribeagul de odinioară.

— Niciun cuvânt, Aram, m-ai auzit? Niciun cuvânt! îl întrerupse Perrin.

— Cum poruncește stăpânul Perrin, murmură Aram, înclinându-și capul.

Perrin și-ar fi dorit să-i fi văzut fața bărbatului. Nu simțea la el nicio urmă de furie sau de ranchiună, ceea ce era și mai grav. Nu se mâniase nici măcar atunci când Aram îi sugerase crima.

Doi bărbați din Ținutul Celor Două Râuri se urcară pe roțile căruței de care stătea rezemat Ochi-de-aur, privind dincolo de ea spre dealuri, în direcția miazănoapte. Fiecare purta o tolbă cu săgeți țeapănă la șoldul drept și un pumnal solid, cu lama lungă, ce semăna cu o sabie scurtă, la șoldul stâng. Mai bine de trei

sute de bărbați de acasă îl urmaseră pe t'Bashere până acolo. El îl blestemă pe primul care i se adresase cu „stăpâne Perrin”, blestemă ziua în care nu mai încercase să se împotrivească. În ciuda murmurelor și a zgomotelor obișnuite într-o tabără atât de mare, reuși să-i audă pe cei doi bărbați.

Tod al'Caar, cu un an mai tânăr decât Perrin, expiră prelung, de parcă atunci ar fi văzut pentru prima oară ceea ce se afla la poalele dealului. Perrin aproape că deslușea bărbia subțire a bărbatului mișcându-se. Mama lui Tod îl lăsase de bunăvoie să plece, doar fiindcă era o onoare pentru fiul ei să-l urmeze pe Ochi-de-aur.

— O mare victorie, zise într-un final Tod. Asta am câștigat. Nu-i așa, Jondyn?

Căruntul Jondyn Barran, noduros ca o rădăcină de stejar, era unul dintre puținii bărbați mai în vârstă dintre cei trei sute. Cel mai bun arcaș din Ținuturile Celor Două Râuri, în afară de Meșterul al'Thor, și cel mai priceput vânător dintre toți, bărbatul era unul dintre locuitorii mai puțin onorabili ai Ținutului Celor Două Râuri. Jondyn nu muncise nicio zi în plus de când fusese suficient de mare încât să părăsească ferma tatălui său. Nu-l interesau decât pădurile și vânătoarea. Asta, și să exagereze cu băutura în zilele de sărbătoare.

— Dacă spui tu, băiete, rosti Jondyn printre dinți și scuipă zgomotos. Nenorociții aceia de *asha'mani* au câștigat-o. Și s-au ospătat. Păcat că nu s-au dus în altă parte pentru a sărbători.

— Nu-s chiar atât de răi, protestă Tod. Nu m-aș supăra să fiu și eu unul.

Dădea impresia mai mult că se lăuda decât că spunea adevărul. Fără să privească, Perrin era convins că băiatul își lingea buzele. Mai mult ca sigur că, nu cu mulți ani în urmă, mama lui Tod obișnuia să-i spună povești despre bărbați capabili să conducă Puterea ca să-l sperie.

— Am vrut să zic Rand, adică Seniorul Dragon. E cam ciudat că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, nu-i așa? râse scurt și neliniștit Tod. Ei bine, el mânuiește Puterea și nu pare atât de… nu știu… vreau să zic… se poticni Tod, înghițind în sec, cu zgomot. Și-apoi, ce ne-am fi făcut cu Aes Sedai fără ei? rosti el aceste cuvinte în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost teamă. Jondyn, ce vom face cu *prizonierele* Aes Sedai?

Bărbatul mai în vârstă scuipă din nou, mai zgomotos ca

înainte. Nici nu se osteni să coboare tonul. Jondyn spunea mereu ce gândea, fără să-l intereseze cine-l auzea. Acesta era un alt motiv pentru reputația lui proastă.

— Era mai bine pentru noi dacă ar fi murit toate ieri, băiete! O să plătim noi pentru asta înainte ca totul să ia sfârșit. Vom plăti cu vârf și îndesat, ascultă-mă pe mine.

Perrin ignoră restul conversației, cu toate că nu era o sarcină ușoară, având în vedere că avea un auz fin. Mai întâi Aram, pe urmă Jondyn și Tod, chiar dacă n-o spuneau fățiș. „Arză-te-ar focul, Jondyn!” Nu, bărbatul l-o fi făcut pe Mat să pară sârguincios, însă, dacă vorbea, alții ar putea avea aceleași gânduri. Niciun bărbat din Ținutul Celor Două Râuri n-ar răni de bunăvoie o femeie, dar cine altcineva își dorea să le vadă pe prizonierele Aes Sedai moarte? Și cine ar încerca să îndeplinească dorința asta?

Ochi-de-aur cercetă din priviri cercul de căruțe, cuprins de neliniște. Deși nu era plăcut gândul că s-ar putea să fie nevoit să le apere pe prizonierele Aes Sedai, el nu-l înlătură. Adevărul este că nu le prea îndrăgea pe Aes Sedai, crescuse cu certitudinea negrăită că orice bărbat și-ar risca viața ca să apere o femeie, atât cât îi îngăduia aceasta; n-avea importanță dacă o plăcea sau o cunoștea. Era adevărat că Aes Sedai puteau lega orice bărbat voiau cu nouă noduri, dar, atunci când nu foloseau Puterea, deveneau niște femei obișnuite. Acesta era gândul care-l chinuia de fiecare dată când le privea. Douăzeci și patru de Aes Sedai. Douăzeci și patru de femei care s-ar putea să nu știe *cum* să se apere fără Putere.

Preț de o clipă, el îi privi cu atenție pe *asha’mani.* Fiecare purta pe față o mască a morții sumbre. În afara celor trei care le păzeau pe femeile ferecate. Bărbații se străduiau să pară la fel de sumbri ca și ceilalți, însă în spatele acestei încercări se ascundea altceva. Satisfacție, poate. Dacă s-ar fi aflat mai aproape de ei ca să le simtă mirosul! Oricare dintre Aes Sedai reprezenta o amenințare pentru *asha’mani.* Poate că și invers era adevărat. Poate nu vor face decât să le ferece. Din puținul pe care-l aflase, ferecarea unei Aes Sedai se termina cu un omor, iar cadavrul avea nevoie de câțiva ani ca să se descompună.

Indiferent cum ar fi fost, chibzui el fără tragere de inimă, va trebui să-i lase pe *asha’mani* pe mâna lui Rand. Aceștia vorbeau

doar între ei și cu prizonierele, iar Perrin se îndoia că vor asculta de altcineva în afară de Rand. Întrebarea era următoarea: ce va spune Rand? Și ce ar putea face Perrin în cazul în care acesta ar rosti cuvintele greșite?

Lăsând deoparte aceste gânduri, își scărpină barba cu un deget. Deși cairhienii erau prea agitați în privința Aes Sedai ca să le facă vreun rău, iar cei din Mayene prea respectuoși, el se hotărî să stea totuși cu ochii pe ei. Cine ar fi crezut că Jondyn va merge atât de departe? Avea o oarecare influență printre cairhieni și cei din Mayene, deși aceasta ar dispărea, cu siguranță, dacă ei și-ar pune mintea la contribuție măcar o dată. La urma urmei, nu era decât un simplu fierar. Mai rămâneau Aielii. Perrin oftă. Nu știa câtă influență avea, într-adevăr, Rand asupra Aielilor.

Îi era greu să simtă mirosurile personale cu atâția oameni în jurul lui, totuși se obișnuise să discearnă la fel de multe lucruri după miros, ca și după vedere. *Siswai'aman*-ii, care se apropiau suficient de mult, fiind însă vigilenți, miroseau a calm. Era un miros fin și puternic. Abia dacă le băgau în seamă pe Aes Sedai. Aromele Fecioarelor erau înțepătoare, cu o furie înăbușită, devenind mai înțepătoare atunci când se uitau la prizoniere. Iar Înțeleptele...

Fiecare Înțeleaptă care venise acolo din Cairhien conducea Puterea, cu toate că niciuna n-avea un chip veșnic tânăr. El bănuia că ele foloseau arareori Puterea. Cu toate astea, indiferent că aveau obrazul fin ca al Edarrei sau aspru ca al căruntei Sorilea, ele afișau aceeași stăpânire de sine ca și Aes Sedai. Femei grațioase în mare parte, majoritatea dintre ele înalte, așa cum erau aproape toți Aielii, acestea păreau să le ignore complet pe surori.

Sorilea se uită dincolo de prizoniere, fără a-și opri privirea asupra lor, apoi i se adresă cu blândețe Edarrei și altei Înțelepte, o femeie zveltă cu părul bălai, pe care el n-o cunoștea după nume. Dacă ar reuși să discearnă ce spuneau! Când trecură pe lângă el, Perrin nu observă nici măcar o cută pe cele trei fețe netede, însă mirosurile lor spuneau altceva. După ce Sorilea își plimbă privirea peste grupul Aes Sedai, mirosul ei deveni rece și distant, feroce și intenționat, iar când ea se adresă celorlalte două, mirosurile acestora se schimbară, potrivindu-se cu ale ei.

— O amestecătură nenorocită, mârâi el.

— Necazuri? întrebă Aram, proptindu-se mai bine pe călcâie și pregătindu-se să apuce cu mâna mânerul sabiei în formă de cap de lup, care se ridica deasupra umărului său.

Devenise foarte priceput în mânuirea sabiei într-un timp foarte scurt și nu se dădea niciodată îndărăt s-o folosească.

— Niciun necaz, Aram.

Nu era tocmai o minciună. Smuls din starea lui de încruntare, Perrin se uită pentru prima oară cu atenție la ceilalți. La toți, împreună. Nu-i plăcea ce vedea, iar Aes Sedai erau doar o parte din acest tablou.

Cairhienii și cei din Mayene îi priveau cu suspiciune pe Aieli. La fel de neîncrezători erau și Aielii, mai ales față de cairhieni. Nu era o noutate, de fapt. La urma urmei, Aielii își construiseră o anumită reputație prin atitudinea lor neprietenoasă față de toți cei născuți de partea aceasta a munților Osia Lumii, îndeosebi față de cairhieni. Adevărul era că Aielii și cairhienii se urau din tot sufletul. Deși niciuna din părți nu lăsă deoparte antipatia – cel mai bun lucru care se putea spune era că ea era ținută sub control –, până în acel moment el fusese convins că ei și-o vor înăbuși. De dragul lui Rand, dacă nu din alt motiv. În tabără însă domnea o dispoziție aparte, o tensiune care-i făcea pe toți să se încordeze. Rand era liber, iar alianțele temporare erau doar atât, temporare. Aielii își ridicau lăncile și sulițele atunci când se uitau la cairhieni, iar aceștia își pipăiau încruntați săbiile. La fel făceau și cei din Mayene; deși n-aveau nimic de împărțit cu Aielii și nu luptaseră niciodată împotriva lor, în afară de Războiul Aielilor, la care participase, de altfel, toată lumea, dacă ar fi trebuit să lupte, existau puține îndoieli vizavi de tabăra pe care ar fi ales-o. Probabil la fel ar fi ales și cei din Ținutul Celor Două Râuri.

Proasta dispoziție pusese stăpânire atât pe *asha'mani,* cât și pe Înțelepte. Bărbații cu mantii negre nu le acordau mai multă atenție Fecioarelor și *siswai'amani*-lor decât cairhienii sau cei din Mayene sau bărbaților din Ținutul Celor Două Râuri, însă le priveau cu atenție pe Înțelepte, cu aceleași fețe întunecate cu care le observau pe Aes Sedai. Aceștia păreau să facă o oarecare deosebire între o femeie care folosea Puterea și cealaltă. Oricare dintre ele putea fi un dușman, chiar periculos; treisprezece laolaltă erau mortal de periculoase. Erau mai bune decât cele nouăzeci de Înțelepte aflate în tabără sau în

apropiere. Erau mai puține decât jumătate din numărul *asha'man*-ilor, însă suficiente cât să facă pagube dacă voiau. Deși erau femei care mânuiau Puterea, ele păreau să-l urmeze pe Rand, cu toate că erau femei cu această abilitate de a conduce Puterea.

Înțeleptele îi priveau pe *asha'mani* poate cu aceeași răceală cu care se uitau la Aes Sedai. *Asha'manii* erau bărbați care conduceau Puterea, însă îl urmau pe Rand; dar acesta era un caz aparte. După spusele lui Gaul, abilitatea lui de a mânui Puterea nu era pomenită în profețiile despre *car'a'carn*-ul lor, însă Aielii se prefăceau că neplăcerea asta nu exista. *Asha'manii* nu apăreau deloc în acele profeții. Era ca și când ai fi descoperit că o haită de lei turbați lupta de partea ta. Cât timp vor rămâne loiali? Poate era mai bine să fie îngenuncheați chiar atunci.

Își sprijini capul de roata căruței și închise ochii. Își umflă pieptul în tăcere, înăbușindu-și un râs amar. Trebuia să se gândească la lucruri plăcute de Ziua Reflecției. „Arză-m-ar focul, ar fi trebuit să merg cu Rand”, medită el cu tristețe. Nu, era mai bine să știe, mai bine mai devreme decât mai târziu. Dar ce putea face? Dacă Aielii și cairhienii și cei din Mayene se întorceau unii împotriva celorlalți sau, mai rău, dacă *asha'manii* se întorceau împotriva Înțeleptelor… Un butoi plin cu șerpi, iar singura cale de a afla care erau vipere era să-ți vâri mâna înăuntru. „Oh, Lumină, mi-aș fi dorit să fiu acasă, cu Faile, să lucrez la fierărie și nimeni să nu-mi mai spună stăpâne.”

— Calul tău, stăpâne Perrin. N-ai spus dacă-l vrei pe Stepper sau pe Stayer, așa că l-am înșeuat pe…

Când Perrin îi aruncă o privire amenințătoare, Kenly Maerin se lipi de armăsarul fumuriu pe care-l conducea de căpăstru.

Ochi-de-aur făcu un gest liniștitor. Nu era vina lui Kenly. Lucrurile făcute nu mai puteau fi desfăcute.

— Ușurel, flăcăule. Ai făcut bine. Stepper e potrivit. Ai ales bine.

Detesta să-i vorbească astfel lui Kenly. Scund și îndesat, Kenly abia dacă era suficient de mare încât să se căsătorească sau să plece de acasă – cu siguranță, nu era suficient de mare pentru peticul de barbă pe care și-l lăsase să crească pentru a semăna cu Perrin –, și totuși, el luptase împotriva trolocilor în Bătălia de la Emond's Field și se descurcase bine în ziua precedentă. Însă el zâmbi larg auzind lauda primită de la

afurisitul de stăpân Ochi-de-aur.

Ridicându-se în picioare, Perrin își scoase toporul de sub căruță, unde îl proptise pentru a fi ascuns vederii și, pentru o vreme, dat uitării, apoi îl vârî pe jumătate în cingătoare. Avea o lamă grea, în formă de semilună echilibrată de un vârf ascuțit, gros și curbat; era o armă care n-avea alt scop decât acela de a ucide. Jumătatea de topor îi dădea o senzație prea familiară ca să se simtă liniștit. Oare își mai amintea măcar cum era să ții în mână un ciocan de fierar? Poate era prea târziu ca unele lucruri să fie schimbate, în afară de sintagma „stăpâne Perrin”. Un prieten îi spusese cândva să păstreze toporul până când va începe să-i placă să-l mânuiască. Gândul ăsta îl făcu să tremure, în ciuda arșiței.

Sări în șaua lui Stepper, urmărit cu privirea de Aram pe cenușiul lui, și se întoarse cu fața înspre miazăzi, în interiorul cercului de căruțe. Cu cel puțin un cap mai înalt decât oricare Aiel de statură mare, Loial tocmai pășea cu grijă peste osiile căruțelor. Având în vedere mărimea lui, părea că era gata să rupă una dintre osiile grele din lemn dacă ar fi făcut un pas greșit. Cum îi era obiceiul, Ogierul ținea o carte în mână, cu degetul gros pe post de semn de carte, iar în buzunarele încăpătoare ale hainei lui lungi mai erau îndesate și altele. Își petrecuse dimineața lângă un pâlc de copaci, un loc liniștit și umbros cum îl numea, însă în ciuda umbrei pe care i-o oferiseră copacii, căldura îl afectase și pe el. Părea obosit. Haina îi era descheiată, șireturile cămășii desfăcute, iar cizmele, rulate sub genunchi. Sau poate nu doar căldura o fi fost de vină. Când ajunse în interiorul cercului de căruțe, Loial se opri, aruncând o privire pe furiș la Aes Sedai și la *asha’mani.* Urechile lui păroase fremătară ușor. Pe urmă, îndreptându-și ochii mari cât niște cești de ceai către Înțelepte, urechile lui fremătară din nou. Ogierii simțeau starea de spirit care domnea într-un loc.

Zărindu-l pe Ochi-de-aur, Loial traversă tabăra cu pași mari. Deși ședea în șa, Perrin era cu două capete mai scund decât Loial, care stătea în picioare.

— Perrin, i se adresă Loial în șoaptă, nu e deloc bine. Nu e bine și mai e și periculos pe deasupra.

Pentru un Ogier era o șoaptă. Dar vocea lui suna ca bâzâitul unui bondar de mărimea unui dulău. Unele dintre Aes Sedai își întoarseră capetele.

— N-ai vrea să vorbești mai tare? îi șuieră Perrin, aproape în barbă. Cred că unii din Andor n-au auzit. Din vestul Andorului.

Loial păru nedumerit, iar când făcu o grimasă, sprâncenele lui lungi îi mângâiară obrajii.

— Știu cum să vorbesc în șoaptă, să știi, replică el și de astă dată era puțin probabil să fi auzit limpede cineva dacă nu s-ar fi aflat la o distanță de doi metri. Ce ai de gând să faci, Perrin? Nu e bine că Aes Sedai sunt ținute împotriva voinței lor. Nu e bine și e greșit. Am mai spus-o și altă dată și o voi spune din nou. Atmosfera de aici... Ajunge doar o scânteie și locul ăsta o să explodeze ca o căruță plină cu artificii. Rand știe despre asta?

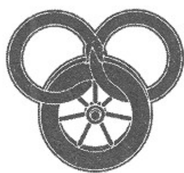
— Nu știu, răspunse Perrin ambelor întrebări.

După o clipă, Ogierul încuviință din cap cu amărăciune.

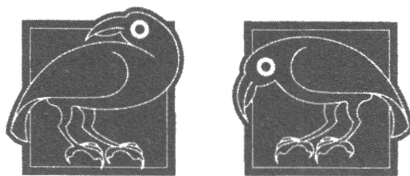
— Cineva trebuie să știe, Perrin. Cineva trebuie să facă totuși ceva.

Loial privi înspre miazănoapte, peste căruțele din spatele lui Perrin, iar acesta știu că nu mai putea amâna prea mult.

El se întoarse către Stepper fără tragere de inimă. Ar fi preferat să fie îngrijorat pentru Aes Sedai, *asha'mani* și Înțelepte până când i-ar fi căzut părul, însă trebuia să-și îndeplinească datoria. Să se gândească la ce putea face bine de Ziua Reflecției.

CAPITOLUL 02

Curtea măcelarului

La început, Perrin nu privi în josul pantei în direcția înspre care urma să călărească și în care ar fi trebuit să meargă împreună cu Rand în acea dimineață. În schimb, își îndrumă calul la marginea căruțelor și se uită în altă parte, deși priveliștea îi provoca greață. Parcă ar fi fost lovit în stomac cu un ciocan.

Lovitură de ciocan. Înspre răsărit, pe coama unui deal se aflau nouăsprezece morminte noi; nouăsprezece oameni din Ținutul Celor Două Râuri care nu se vor mai întoarce acasă. Arareori se întâmpla ca un fierar să vadă oameni murind din cauza deciziilor lui. Cel puțin, oamenii din Ținutul Celor Două Râuri îi ascultaseră poruncile. Altminteri, ar fi fost și mai multe morminte. Lovitură de ciocan. Dreptunghiuri de pământ reavăn acopereau următoarea pantă. Erau aproape o sută de mayeneri și mai mulți cairhieni care veniseră la fântânile din Dumai ca să-și găsească moartea. Cauzele și motivele n-aveau importanță; aceștia îl urmaseră pe Perrin t'Bashere Aybara. Lovitură de ciocan. Creasta dinspre apus semăna cu un cimitir din piatră. Să fi fost o mie de morminte, poate mai multe. O mie de Aieli fuseseră îngropați în poziție verticală, cu fața înspre răsărit. O mie. Unii dintre ei erau Fecioare. Când se gândea la bărbați, simțea un nod în stomac; când se gândea la femei, îi venea să se așeze și să plângă. Încerca să-și spună că toți aleseseră să fie acolo, că *trebuiau* să fie acolo. Deși ambele lucruri erau adevărate, el dăduse ordinele și era răspunzător pentru acele morminte. Nu erau răspunzători nici Rand, nici Aes Sedai, doar el.

Aielii care supraviețuiseră încetaseră să-și cânte morții cu puțin timp în urmă. Erau cântece obsedante, cântate pe fragmente, care-ți stăruiau în minte.

Viața e un vis – care nu cunoaște umbră.

Viața e un vis – de durere și jale.
Un vis din care – ne rugăm să ne trezim.
Un vis din care – ne trezim și plecăm.

Cine să doarmă – când un nou răsărit așteaptă?
Cine să doarmă – când simți dulcea adiere?
Visul trebuie să ia sfârșit – când vine o nouă zi.
Acest vis din care – ne trezim și plecăm.

Păreau să-și găsească alinarea în aceste cântece. Și el și-ar fi dorit să-și găsească alinarea, însă, din câte observa, Aielilor se pare că nu le păsa dacă trăiau sau mureau, iar asta era o nebunie. Orice om întreg la minte își dorea să trăiască. Orice om sănătos la minte ar fi fugit cât mai departe de o bătălie, ar fi fugit mâncând pământul.

Stepper dădu din cap, cu nările fremătând din cauza mirosurilor care veneau de jos. Perrin îl bătu ușor pe gât. Aram rânji când observă că Perrin încerca să-și alunge gândurile. Fața lui Loial era atât de inexpresivă, încât părea sculptată în lemn. El își mișcă buzele ușor, iar Perrin crezu că aude:

— Sfântă Lumină, nu mă lăsa să mai văd o asemenea priveliște!

Inspirând adânc, Loial privi în direcția în care se uita ei, înspre fântânile din Dumai.

Într-un fel, nu era la fel de grav ca și mormintele – pe unii dintre acei oameni îi cunoscuse din copilărie –, dar era copleșit, ca și când mirosul pe care-l simțea în nări ar fi prins formă și l-ar fi lovit peste ochi. Fântânile din Dumai fusese un câmp de luptă, un câmp al morții, însă în acele clipe arăta și mai rău. La mai puțin de un kilometru depărtare, rămășițele arse ale căruțelor zăceau în jurul unui pâlc de copaci, aproape ascunzând zidurile joase din piatră ale fântânilor. Iar împrejurimile…

O mare clocotitoare în culori întunecate, vulturi și corbi, și ciori cu zecile de mii ridicându-se în aer în valuri, apoi coborând din nou, acoperind pământul distrus. Lucru pentru care Perrin era mai mult decât recunoscător. Metodele *asha'man*-ilor fuseseră violente, nimicind oamenii și distrugând împrejurimile cu aceeași imparțialitate. Prea mulți Shaido muriseră pentru a putea fi îngropați în câteva zile, dacă ar fi vrut cineva să-i îngroape, prin urmare vulturii, corbii și ciorile aveau parte de un

festin. Și lupii morți erau tot acolo; și-ar fi dorit să-i îngroape, dar nu aceasta era cutuma lupilor. Fuseseră găsite trupurile neînsuflețite a trei Aes Sedai, a căror abilitate de a conduce Puterea nu le salvaseră din calea lăncilor, a sulițelor și a săgeților în vâltoarea luptei. Mai fuseseră găsiți și vreo șase Străjeri morți. Aceștia erau îngropați în luminișul de lângă fântâni.

Păsările nu erau singure cu morții. Nici pe departe. Valuri de pene negre se ridicau în jurul Seniorului Dobraine Taborwin și deasupra a două sute dintre călăreții lui cairhieni și a Seniorului Locotenent Havien Nurelle, cu ce mai rămăsese din mayenerii lui, în afară de gărzile care-i păzeau pe Străjeri. Ofițerii cairhieni, toți în afară de Dobraine, purtau însemnele specifice, un pătrat albastru ornat cu două diamante albe, în vârful unui *băț scurt,* care indica ofițerii sau nobilii de mai mică importanță aflați în serviciul casei Taborwin, iar mayenerii cu armurile roșii și sulițele cu flamuri de aceeași culoare luptau vitejește încercând să pună capăt masacrului. Dobraine nu era singurul care-și ținea o cârpă la nas. Pe ici, pe colo, câte un soldat se apleca în șa ca să-și golească stomacul care fusese deja golit mai devreme. Mazrim Taim, aproape la fel de înalt ca și Rand, era pe jos, îmbrăcat în haina lui neagră cu Dragoni albastru cu auriu pe mâneci, alături de mai bine de o sută de *asha'mani.* Unii își goleau și ei măruntaiele. În plus, mai erau Fecioare în număr mare și mai mulți *siswai'amani* decât cairhieni, mayeneri și *asha'mani* la un loc, plus câteva zeci de Înțelepte. Toți se aflau acolo în caz că Shaido s-ar fi întors sau în eventualitatea că morții doar se prefăceau, deși Perrin credea că oricine s-ar fi prefăcut mort ar fi luat-o razna în curând. Totul se învârtea în jurul lui Rand.

Perrin ar fi trebuit să fie acolo, jos, alături de bărbații din Ținutul Celor Două Râuri. Rand îi ceruse asta, spunând că avea încredere în cei de acasă, însă Perrin nu-i făgăduise nimic. „Va trebui să se mulțumească, mai târziu, cu mine”, reflectă el. În scurt timp, când își va face curaj să coboare în curtea măcelarului. Oricum, cuțitele măcelarului nu secerau oamenii și erau mai curate decât topoarele, mai curate decât vulturii.

Asha'manii în mantii negre dispăreau în marea de păsări, moartea înghițind moartea, iar corbii și ciorile care țâșneau în aer îi ascundeau pe ceilalți. Rand ieșea în evidență în cămașa lui

albă, zdrențuită în acel moment, pe care o purtase atunci când fusese salvat. Cu toate că, poate, până atunci nu mai avea nevoie să fie salvat. Când o zări pe Min stând lângă Rand, în haina ei de un roșu-pal și pantaloni comozi, Perrin făcu o grimasă. Nu era locul ei acolo, al nimănui, însă, de când fusese salvat, ea rămăsese mai aproape de Rand decât Taim. Rand reușise cumva să se salveze atât pe el, cât și pe ea cu mult timp înainte ca Perrin să intervină, sau chiar *asha'manii.* Ochi-de-aur bănuia că femeia considera prezența lui Rand ca fiind singura siguranță reală.

Uneori, în timp ce pășea peste cadavre, Rand o bătea ușor pe braț pe Min sau își înclina capul ca și când i s-ar fi adresat, deși părea pierdut în gânduri. Nori negri de păsări se formau în jurul lor. Cele mai mici țâșneau în sus și se îndreptau spre alte locuri ca să găsească hrană, iar vulturii se retrăgeau în silă. Unele înaripate refuzau să-și ia zborul, întinzându-și gâturile golașe și țipând sfidător în timp ce dădeau înapoi, clătinându-se. Din când în când, Rand se oprea locului și se apleca deasupra unui cadavru. Uneori, din mâinile lui țâșneau flăcări, doborându-i pe vulturii care nu renunțau. De fiecare dată, Nandera, conducătoarea Fecioarelor, sau Sulin, secunda ei, se certau cu el. Uneori, și Înțeleptele ridicau glasul la el, admonestându-l și trăgându-l de haină de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva. Rand încuviința din cap și mergea mai departe. Nu fără să arunce priviri în urma lui, desigur. Asta până când un alt cadavru îi atrăgea atenția.

— Ce face? se auzi o voce răstită lângă genunchiul lui Perrin.

După miros, el știu cine era, înainte să-și coboare privirea.

Statuară și elegantă în rochia ei de mătase verde și mantia subțire din in, Kiruna Nachiman era sora Regelui Paitar din Arafel și o aristocrată puternică. Deși devenise o Aes Sedai, atitudinea ei rămăsese aceeași. Copleșit de ceea ce vedea, Perrin n-o auzise când se apropiase.

— De ce se află acolo, jos? N-ar trebui să fie acolo.

Nu toate Aes Sedai din tabără erau prizoniere, iar cele care nu erau se ținuseră departe încă din ziua precedentă, sfătuindu-se, bănuia Perrin, și încercând să înțeleagă ce se întâmplase la sfârșit. Poate încercau să găsească o cale să se eschiveze. În acel moment, ieșiseră la iveală. Bera Harkin, o altă Ajah Verde, stătea lângă Kiruna. După înfățișare părea a fi soție de fermier

în ciuda feței sale veșnic tinere și a rochiei din lână fină. Atitudinea ei era la fel de semeață precum cea a Kirunei. Această femeie de fermier i-ar spune pe un ton hotărât unui seamăn al ei să-și șteargă cizmele înainte să între în casa ei. Ea și Kiruna le conduceau împreună pe surorile care veniseră la fântânile din Dumai cu Perrin sau poate conduceau pe rând. Nu-i era limpede, fiind un lucru neobișnuit în ceea ce le privea pe Aes Sedai.

Celelalte șapte stăteau în grup nu prea departe, niște leoaice neînfricate, după atitudinea lor semeață. Străjerii se aflau în spatele lor. Dacă surorile afișau seninătate, Străjerii nu șovăiau să-și arate sentimentele. Erau niște bărbați deosebiți, unii purtând mantiile acelea care-și schimbau culoarea și făceau, parcă, să dispară anumite părți din ei. Fie că erau scunzi sau înalți, robuști sau zvelți, păreau gata să scape din lesă, cu o violență dezlănțuită.

Perrin le cunoștea bine pe două dintre femeile acelea, pe Verin Mathwin și pe Alanna Mosvani. Scundă și îndesată, aproape maternă uneori, atunci când nu te privea insistent așa cum privește pasărea un vierme, Verin făcea parte din frăția Ajah Brună. Misterioasa Alanna, o femeie frumoasă, înaltă și subțire, cu trăsături vulpești și un păr negru care cădea în cascade și o licărire în ochi ce-i trăda firea iute, deși în ultima vreme avea cearcăne adânci în jurul ochilor dintr-un anumit motiv, era din frăția Verde. În total, cinci din nouă erau din Ajah Verde. Odată, cu ceva timp în urmă, Verin îi spusese să n-aibă prea multă încredere în Alanna, iar el o crezuse pe cuvânt. Nu că ar fi avut încredere în celelalte sau în Verin. Nici Rand n-avea încredere în ele, deși acestea luptaseră alături de el în ziua precedentă și în ciuda a tot ceea ce se întâmplase la sfârșit. Perrin nu era convins dacă ar fi trebuit să se încreadă în spusele ei, deși văzuse totul cu ochii lui.

Câteva zeci de *asha'mani* trândăveau lângă o căruță, la vreo cincisprezece metri depărtare de surori. Un individ înfumurat, pe care îl chema Charl Gedwyn, preluase comanda asupra lor în acea dimineață, un bărbat cu trăsături aspre, care umbla țanțoș ca un cocoș. Toți purtau o insignă în forma unei săbii argintii pe gulerele înalte ale hainelor, iar patru sau cinci, pe lângă Gedwyn, aveau un Dragon auriu cu roșu în email, prins pe rever. Perrin bănuia că însemnul avea cumva legătură cu rangul.

Văzuse amândouă simbolurile la unii dintre ceilalți *asha'mani.* Deși nu erau tocmai gărzi, aceștia reușeau să fie prezenți oriunde se aflau Kiruna și celelalte. Stăteau în repaus, dar cu ochii în patru. Nu că Aes Sedai ar fi observat, nu că ar fi fost evident acest lucru. Chiar și așa surorile erau precaute, nedumerite și furioase, cel puțin în parte și din cauza *asha'man*-ilor.

— Ei bine?

În ochii negri ai Kirunei se citea multă nerăbdare. Ochi-de-aur era convins că nu prea mulți își permiteau s-o facă să aștepte.

— Nu știu, minți el, bătându-l ușor cu mâna pe gât pe Stepper. Rand nu-mi împărtășește tot.

Înțelegea puțin sau așa i se părea, însă n-avea de gând să spună nimănui. Rand trebuia să facă dezvăluirea, dacă alegea s-o facă. Fiecare trup la care se uita Rand era al unei Fecioare; Perrin era încredințat de asta. O Fecioară Shaido, fără îndoială, dar nu era convins dacă pentru Rand avea vreo importanță. Seara trecută, când se îndepărtase de unul singur de căruțe și, pe măsură ce râsetele oamenilor, bucuroși că scăpaseră cu viață, se estompau, Perrin îl găsise pe Rand. Dragonul Renăscut, spaima tuturor, ședea pe pământ, singur în întuneric, cu brațele înfășurate în jurul lui și legănându-se înainte și înapoi.

În ochii lui Perrin, Luna era aproape la fel de bună ca și soarele, însă în acel moment și-ar fi dorit să fi fost întuneric beznă. Fața lui Rand era trasă și schimonosită, precum cea a unui om care ar fi vrut să țipe sau să plângă, poate, și care se lupta din răsputeri să-și înăbușe lacrimile. Indiferent ce truc cunoșteau Aes Sedai ca să împiedice căldura să le doboare, Rand și asha'manii *îl cunoșteau și ei, dar el nu-l folosea în acel moment. Aerul nopții era mai cald decât într-o zi de vară, iar broboanele de transpirație se prelingeau atât pe obrajii lui Rand, cât și pe cei ai lui Perrin.*

Rand nu privi în jurul lui, deși iarba veștedă îi foșnea sub tălpi, apoi spuse cu o voce răgușită, continuând să se legene: „O sută cincizeci și una, Perrin. O sută cincizeci și una de Fecioare au murit azi. Pentru mine. Vezi tu, le-am făgăduit. Nu mă contrazice! Taci! Pleacă!" În ciuda faptului că transpira, Rand tremura. „Nu tu, Perrin, nu tu. Vezi, trebuie să mă țin de cuvânt. Trebuie, oricât de mult m-ar durea, să-mi țin și făgăduința pe

care mi-am făcut-o mie. Oricât de mult m-ar durea.”

Perrin încerca să nu se gândească la soarta bărbaților cu abilitatea de a mânui Puterea. Cei norocoși muriseră înainte să înnebunească; iar cei mai puțin norocoși muriseră după. Că Rand era sau nu avantajat, totul depindea de el. Totul. „Rand, nu știu ce să zic, însă...”

Rand părea să n-audă. Se *legăna înainte și înapoi. Înainte și înapoi. „Isan, din septul Jarra Chareen, ea a murit pentru mine azi. Chounde de pe coastele muntoase din Miagoma a murit azi pentru mine. Agirin din Daryne...”*

N-avusese de ales decât să stea și să-l asculte pe Rand înșirând cele o sută cincizeci de nume cu o voce plină de durere. Asculta și nădăjduia că Rand nu-și va pierde mințile.

Însă fie că Rand era sau nu întreg la minte, dacă o Fecioară care venise să lupte alături de el pierise acolo, jos, Perrin era pe deplin convins că ea nu va fi doar îngropată cuviincios alături de ceilalți pe creastă, dar că vor exista o sută cincizeci și două de nume pe listă. Iar asta n-o privea pe Kiruna. Nici asta, nici îndoielile lui Perrin. Rand trebuia să rămână întreg la minte sau suficient de întreg, oricum, și-atât. Sfântă Lumină, fă să fie astfel!

„Arză-m-ar Lumina pentru că gândesc la rece”, chibzui Ochi-de-aur.

Brusc, zări cu coada ochiului cum ea strânse din buze pentru o clipă. Kiruna detesta că știa totul la fel de mult cum ura să fie lăsată să aștepte. Ar fi fost frumoasă, cu o oarecare grandoare, doar că fața ei era obișnuită să obțină ceea ce-și dorea. Nu era bosumflată, ci absolut convinsă că tot ceea ce-și dorea era corect, potrivit și trebuia să se îndeplinească până la urmă.

— Cu atâtea ciori și corbi într-un singur loc, cu certitudine vor fi sute, poate mii pregătite să ducă vestea unui Myrddraal despre ceea ce au văzut, zise ea și nu încercă să-și ascundă iritarea, rostind acele cuvinte de parcă însuși Perrin adusese păsările acolo. La hotare, le omorâm de cum le vedem. Tu ai oameni, noi avem arcuri.

Era adevărat, fiindcă era foarte probabil ca un corb sau o cioară să fie o iscoadă a Umbrei. El simțea dezgust, dar și oboseală.

— Până când?

Erau atât de multe păsări, încât, chiar dacă oamenii din Ținutul Celor Două Râuri și Aielii și-ar fi irosit și ultima săgeată, iscoadele tot ar fi dus vestea mai departe. De cele mai multe ori n-aveai de unde să știi dacă pasărea pe care ai omorât-o era iscoadă sau cea care și-a luat zborul.

— N-au murit destui? Și vor mai muri în curând. Sfântă Lumină, femeie, până și *asha'mani* s-au săturat!

Surorile din grup priveau uimite. Nimeni nu-i vorbea astfel unei Aes Sedai, nici rege, nici regină. Bera îi aruncă o privire care spunea că-i venea să-l arunce din șa și să-l ia la bătaie. Uitându-se în continuare la măcelul de jos, Kiruna își netezi rochia, cu o hotărâre glacială întipărită pe față. Lui Loial îi tremurau urechile. Vădea un adânc respect pentru Aes Sedai, deși acestea îi dădeau o stare de neliniște. Cu toate că era aproape de două ori mai înalt decât majoritatea surorilor, uneori se comporta de parcă una l-ar fi călcat fără să-l observe dacă el i-ar fi aținut calea.

Perrin nu-i acordă Kirunei șansa să vorbească. Dă-i un deget unei Aes Sedai și îți va lua toată mâna, dacă nu cumva va hotărî că vrea mai mult.

— Te-ai ținut departe de mine, însă am să-ți dezvălui câteva lucruri. N-ai ascultat poruncile ieri. Spune-i schimbare de plan, continuă el când ea deschise gura. Dacă vrei și crezi că este mai bine așa.

Ea și celelalte opt primiseră ordin să rămână împreună cu Înțeleptele departe de câmpul de luptă, ca să fie păzite de oamenii din Ținutul Celor Două Râuri și de mayeneri. Însă ele se alăturaseră luptei, amestecându-se printre cei care încercau să se măcelărească unii pe ceilalți cu săbii, lănci și sulițe.

— L-ai luat pe Havien Nurelle cu tine și jumătate din mayeneri au murit din cauza asta. Nu vei mai hotărî de una singură de acum înainte. Nu mai vreau să văd oameni murind pentru că, brusc, tu vezi o cale mai bună, iar Cel Întunecat îi revendică pe ceilalți. M-ai înțeles?

— Ai terminat, fermiere? rosti Kiruna cu o voce periculos de calmă.

Fața pe care o întoarse către el putea fi la fel de bine sculptată dintr-un soi de gheață neagră, iar expresia pe care o afișa era extrem de sfidătoare. Deși nu era călare, ea reușea cumva să facă să pară că se uita de sus la el. Acela nu era un

truc al Aes Sedai. O văzuse și pe Faile făcând asta. Bănuia că mai toate femeile știau să facă asta.

— Acum îți voi spune eu ceva, cu toate că și cel mai tâmp om ar putea să înțeleagă. Conform Celor Trei Jurăminte, nicio soră n-are voie să folosească Puterea drept armă, decât împotriva unei creaturi a Întunericului sau ca să-și apere viața, sau pe cea a Străjerilor ei sau pe cea a altei surori. Am fi stat unde ne-ai poruncit să stăm și să privim până la Tarmon Gai'don, fără să intervenim în mod eficient, cu condiția ca viețile noastre să nu fi fost puse în pericol. Nu-mi place să dau socoteală pentru faptele mele, fermiere! Nu mă obliga s-o fac din nou. *M-ai înțeles?*

Lui Loial i se blegiră urechile și privea atât de intens în față, încât era limpede că și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva numai acolo nu, chiar și cu mama lui, care voia să-l însoare. Aram rămase cu gura căscată, deși se prefăcea mereu că Aes Sedai nu-l impresionau deloc. Jondyn și Tod coborâră de pe roata căruței cu un aer puțin prea degajat; Jondyn reuși să se îndepărteze agale, însă Tod o luă la fugă, aruncând priviri peste umăr.

Explicația ei părea satisfăcătoare; probabil era și adevărată. Nu, conform Celor Trei Jurăminte, *era* adevărată. Existau și portițe de scăpare însă. Cum era să nu spui tot adevărul sau să-l eviți. Surorile s-ar fi pus singure în pericol folosind Puterea drept armă, iar Perrin era gata să facă rămășag că se gândiseră să ajungă la Rand înaintea tuturor. Oricine ar fi ghicit ce s-ar fi întâmplat, dar el era convins că planurile lor nu prevăzuseră nimic din ceea ce se întâmplase în realitate.

— Vine! Priviți! Vine Rand! spuse brusc Loial, apoi adăugă în șoaptă: Fii cu băgare de seamă, Perrin.

Pentru un Ogier, era, într-adevăr, o șoaptă. Aram și Kiruna probabil că auziseră destul de bine, poate și Bera, însă cu siguranță nu și ceilalți.

— Nu ți-au jurat nimic! rosti Loial cu o voce ca un bubuit de tunet. Crezi că ar vrea să-mi vorbească despre ce s-a întâmplat în tabără? Pentru carte. Scria o carte despre Dragonul Renăscut sau cel puțin făcea însemnări pentru a scrie una. N-am mai reușit să văd prea multe odată ce… odată ce a început lupta.

Fusese alături de Perrin în mijlocul bătăliei, mânuind un topor care era aproape jumătate din înălțimea lui; era greu să mai observi ce se întâmpla în jurul tău atunci când încercai să rămâi

în viață. Dacă l-ai fi ascultat pe Loial, ai fi crezut că el se afla mereu în altă parte atunci când lucrurile deveneau periculoase.

— Crezi că ar vrea, Kiruna Sedai?

Kiruna și Bera schimbară o privire, pe urmă, fără a rosti un cuvânt, alunecară de-a lungul solului până la Verin și la celelalte. Privind pe furiș în urma lor, Loial lăsă să-i scape un oftat prelung, asemenea vântului care sufla prin peșteri.

— Chiar ar trebui să fii cu băgare de seamă, Perrin, zise el în barbă. Ai limba ascuțită.

Semăna cu un bondar de mărimea unei pisici, nu a unui dulău. Ochi-de-aur se gândi că poate acesta va învăța totuși să vorbească în șoaptă dacă vor sta suficient timp prin preajma Aes Sedai. Îi făcu semn Ogierului să păstreze tăcerea ca să asculte. Surorile începură să vorbească de îndată, însă niciun sunet n-ajunse la urechile lui Perrin. Era limpede că ridicaseră o pavăză cu ajutorul Puterii.

Era clar și pentru *asha'mani.* Cât ai bate din palme, ei trecură de la starea de amorțeală la o stare de alertă, fiecare dintre ei concentrându-se asupra surorilor. Nimic nu trăda faptul că ele puseseră stăpânire pe *saidin,* partea bărbătească a Adevăratului Izvor, însă Perrin ar fi pus rămășag pe Stepper că asta făcuseră. După zâmbetul disprețuitor al lui Gedwyn, el părea pregătit s-o și folosească.

Indiferent ce pavăză ridicaseră Aes Sedai, aceasta trebuie să fi căzut. Ele își împreunară mâinile și se întoarseră ca să privească în vale în tăcere. *Asha'manii* schimbară câteva ocheade, apoi, într-un sfârșit, Gedwyn le făcu semn să ia aceeași atitudine aparent nepăsătoare. Părea dezamăgit. Mormăind iritat, Perrin se întoarse pentru a se uita dincolo de căruțe.

Rand urca panta agale cu Min la brațul lui, bătând-o ușor pe mână și vorbind cu ea. La un moment dat, el își dădu capul pe spate și râse, iar ea și-l aplecă pe al ei ca să facă la fel, înlăturându-și cârlionții negri care-i atârnau pe umeri. Ai fi zis că era un compatriot care ieșise la plimbare cu iubita lui, atât doar că avea sabia prinsă la cingătoare, iar uneori își trecea mâna de-a lungul mânerului lung. Oricum, alături mergea și Taim, deci nu erau singuri. Înțeleptele îi urmau îndeaproape, pe când Fecioarele, *siswai'aman*-ii, cairhienii și mayenerii întregeau procesiunea.

Se simțea ușurat că nu mai era nevoit să coboare în acel câmp al măcelului; însă trebuia să-l avertizeze pe Al'Thor despre toate dușmăniile pe care le observase în acea dimineață. Ce va face dacă Rand nu va vrea să asculte? Al'Thor se schimbase de când plecase din Ținutul Celor Două Râuri, mai ales de când fusese răpit de către Coiren și ceata ei. Nu. *Trebuia* să fie întreg la minte.

Când Rand și Min pătrunseră în cercul de căruțe, cei mai mulți dintre cei care alcătuiau procesiunea rămaseră afară, deși erau și aceștia însoțiți, formând o adunare în sine.

Taim îl umbrea pe Rand, desigur. Era întunecat, cu nasul ușor încovoiat. Perrin bănuia că mai toate femeile l-ar fi găsit atrăgător. Câteva Fecioare îi aruncaseră, cu siguranță, mai mult de o privire; erau directe când venea vorba despre astfel de lucruri. Când Taim păși înăuntru, el îi aruncă o privire lui Gedwyn, care clătină din cap aproape imperceptibil. O grimasă trecu peste chipul lui Taim, dispărând la fel de repede cum apăruse.

Nandera și Sulin erau chiar în spatele lui Rand, umăr lângă umăr, firește, iar Perrin se miră că ele n-aduseseră cu ele alte douăzeci de Fecioare. Abia dacă-l lăsau pe Rand să se îmbăieze fără ca Fecioarele să nu stea de strajă lângă albie, Perrin înțelegea asta. Nu pricepea însă de ce Rand îngăduia acest lucru. Fiecare își purta *shoufa* în jurul umerilor, dezvelindu-și părul scurt, prelungit cu o coadă pe spate. Nandera era o femeie vânjoasă, cu părul mai mult alb decât bălai, iar trăsăturile ei aspre o făceau chipeșă, dacă nu chiar frumoasă. Sulin – viguroasă, brăzdată de cicatrici, cu pielea aspră și cu părul alb – o făcea pe Nandera să pară frumoasă și aproape delicată.

Și cele două femei le aruncară o privire *asha'man-ilor,* fără să pară că fac asta, apoi priviră cele două grupuri de Aes Sedai la fel de precaute. Nandera începu să-și miște degetele folosind limbajul prin semne al Fecioarelor. Nu era pentru prima oară când Perrin își dorea să-l înțeleagă, dar o Fecioară ar fi renunțat mai degrabă la suliță ori la lance ca să se mărite cu o broască râioasă decât să-l învețe pe un bărbat limbajul semnelor. O Fecioară, pe care Perrin n-o observase și care stătea lângă o căruță la câțiva metri depărtare de Gedwyn, îi răspunse în același mod, la fel și o alta care, până în acel moment, jucase moara cu o soră de-a ei lângă prizonieri.

Amys le aduse pe Înțelepte înăuntru și le trase deoparte ca să țină sfat cu Sorilea și cu alte câteva care stătuseră în căruțe. În ciuda feței sale prea tinere pentru părul lung și alb până la brâu, Amys era o femeie importantă, a doua printre Înțelepte după Sorilea. Deși nu Foloseau Puterea pentru a-și proteja discuția, șapte sau opt Fecioare le încercuiră pe dată și începură să cânte încet. Unele ședeau, altele stăteau în picioare, altele ghemuite, fiecare de una singură și toate ca din întâmplare. Dacă erai nerod.

Perrin avea ciudata impresie că oftase de prea multe ori de când se amestecase cu Aes Sedai, cu Înțeleptele și cu Fecioarele. În ultima vreme, femeile, în general, se pare că-i dădeau bătăi de cap.

Dobraine și Havien, conducându-și caii, fără soldații lor, încheiau procesiunea. Havien văzuse, în sfârșit, o bătălie. Perrin se întreba dacă era dornic s-o vadă și pe următoarea. Deși de aceeași vârstă cu Ochi-de-aur, acesta n-arăta la fel de tânăr ca alaltăieri. Dobraine, cu părul lui lung și încărunțit, tăiat scurt în față în stilul soldaților cairhieni, cu siguranță nu era tânăr, iar bătălia din ziua precedentă categoric nu fusese prima luptă la care luase parte. Totuși, adevărul fie spus, părea mai îmbătrânit și îngrijorat. La fel și Havien. Bărbații îl căutau din priviri pe Perrin.

Kiruna și Bera se duseră puțin mai încolo în momentul în care Rand pășise în interiorul căruțelor. Și când Perrin se apropie, Kiruna îi spuse lui Rand pe un ton plin de emfază:

— Ai refuzat Tămăduirea ieri, însă oricine poate vedea că tot suferi.

Ea tăcu atunci când Bera îi atinse brațul, apoi reluă aproape fără ezitare:

— Poate acum ești pregătit să fii Tămăduit? întrebă ea și asta suna astfel: „Poate acum ți-a venit mintea la cap?”.

— Problema Aes Sedai trebuie rezolvată fără întârziere, *car'a'carn,* anunță pe un ton oficial Amys, întrerupând-o pe Kiruna.

— Ar trebui date în grija noastră, Rand al'Thor, adăugă Sorilea, vorbind în același timp cu Taim.

— Problema Aes Sedai nu trebuie rezolvată, Seniore Dragon. *Asha'manii* mei știu ce să facă în cazul lor. Pot fi ținute cu ușurință în Turnul Negru.

Ochi negri și scânteietori se întoarseră pieziș către Kiruna și Bera, iar Perrin conștientiză cu stupoare că Taim se referea la *toate* Aes Sedai, nu doar la prizoniere. De altfel, deși Amys și Sorilea se încruntară la Taim, privirile pe care le îndreptară către cele două Aes Sedai aveau aceeași semnificație.

Kiruna îi zâmbi lui Taim și Înțeleptelor. Era un zâmbet slab, cât să-i încapă pe buze. Îi fu poate mai greu atunci când îi zâmbi bărbatului în mantie neagră, deși nu părea să-și dea seama încă de planul lui. Era suficient că el era cine era. Și mai ales ce anume era.

— Având în vedere împrejurările, zise ea pe un ton rece, sunt convinsă că sora Cenușie, Coiren Sedai, și celelalte îmi vor da cuvântul lor de onoare. Nu mai există motiv de îngrijorare…

Ceilalți începură să vorbească în același timp.

— Aceste femei n-au pic de onoare, spuse Amys cu dispreț și de astă dată era limpede că se referea la toate. Cum ar putea avea vreo valoare cuvântul lor? Sunt…

— Sunt *da'tsang,* o completă Sorilea pe un ton sumbru, ca și când ar fi pronunțat o sentință, iar Bera o privi încruntată.

Perrin se gândi că era un cuvânt din Limba Străveche – din nou, cuvântul semăna cu ceva ce el ar fi trebuit să recunoască –, dar nu știa de ce le făcea pe Aes Sedai să se încrunte. Sau de ce Sulin dădea din cap, aprobându-le pe Înțelepte, care Continuară asemenea unui bolovan prăvălindu-se pe deal la vale:

— Nu merită să fie tratate mai bine decât orice alt…

— Seniore Dragon, zise Taim, ca și când totul ar fi fost limpede, cu siguranță că-ți dorești ca toate Aes Sedai să între în grija celor în care ai încredere, în grija celor despre care știi că le pot face față, și cine ar putea mai bine…

— Ajunge! strigă Rand.

Deși tăceau cu toții, reacțiile lor erau foarte diferite. Expresia de pe chipul lui Taim deveni impenetrabilă, cu toate că mirosul lui arăta că era furios. Amys și Sorilea schimbară o privire și-și potriviră șalurile aproape la unison; mirosurile le erau identice și se potriveau cu fețele lor, pe care se citea hotărârea. Intenționau să obțină ceea ce-și doreau, cu sau fără *car'a'carn.* Kiruna și Bera schimbară și ele câteva priviri, atât de grăitoare, încât Perrin și-ar fi dorit să le descifreze așa cum nasul lui descifra mirosul. El văzu două Aes Sedai senine, aparent

stăpâne pe ele însele și pe tot ce-și doreau să fie stăpâne; nasul lui le mirosea pe cele două femeie care erau neliniștite și mai mult decât temătoare. Se temeau de Taim, Perrin era convins de asta. Credeau în continuare, se pare, că le puteau face față, într-un fel sau altul, lui Rand și Înțeleptelor. Taim și *asha'manii* însă băgau spaima în ele.

Min îl trase pe Rand de mânecă. Ea îi privise pe toți foarte atent, iar mirosul ei era aproape la fel de îngrijorat ca și cel al surorilor. El o bătu ușor pe mână, în timp ce se uită aspru spre ceilalți. Inclusiv spre Perrin, când acesta deschise gura. Toți cei din tabără priveau, de la bărbații din Ținutul Celor Două Râuri până la prizonierele Aes Sedai, cu toate că doar câțiva Aieli se aflau suficient de aproape ca să audă ceva. Deși îl scrutau pe Rand, oamenii se țineau departe de el.

— Înțeleptele se vor ocupa de prizoniere, zise Rand într-un final, iar Sorilea mirosi brusc atât de satisfăcută, încât Perrin își frecă viguros nasul.

Taim clătină din cap înfuriat, însă Rand se răsti la el înainte ca Mazrim să spună ceva. Își vârâse degetul mare după catarama centironului, pe care se afla gravat un Dragon aurit, și articulațiile degetelor i se albiseră, atât de tare o strângea. Își așeză cealaltă mână pe pielea de mistreț care acoperea mânerul sabiei.

— *Asha'manii* ar trebui să instruiască și să recruteze, nu să păzească. Mai ales pe Aes Sedai.

Lui Perrin i se zbârli părul când simți mirosul pe care-l emană Rand atunci când acesta se uită la Taim. Ură amestecată cu frică. Pe sfânta Lumină, trebuia să aibă o judecată sănătoasă.

Taim încuviință scurt din cap, fără tragere de inimă.

— Cum poruncești, Seniore Dragon.

Min îi aruncă o privire neliniștită bărbatului în mantie neagră și se apropie mai mult de Rand.

Kiruna mirosea a ușurare. Aruncându-i o ultimă privire Berei, ea afișă o certitudine încăpățânată.

— Aceste femei Aiel sunt niște femei demne – unele dintre ele ar fi reușit asta dacă ar fi venit în Turn –, însă nu poți să le dai pe *Aes Sedai* în grija lor, pur și simplu. Este de neconceput! Bera Sedai și cu mine vom...

Rand își ridică o mână, iar cuvintele ei rămaseră parcă suspendate în aer. Sau o fi fost din cauza privirii din ochii lui,

care semănau cu două pietre albastre-cenușii. Sau o fi fost din cauza a ceea ce se vedea limpede prin mâneca lui sfâșiată – unul dintre Dragonii roșu cu auriu care urca unduindu-se pe antebrațe. Dragonul străluci în lumina soarelui.

— Nu mi-ai jurat, oare, credință?

Kiruna făcu ochii mari ca și când ar fi primit o lovitură în stomac.

După o clipă, ea încuviință cu o mișcare din cap, împotriva voinței ei. În acel moment, părea la fel de neîncrezătoare ca și în ziua precedentă, când îngenunchease lângă fântâni la sfârșitul bătăliei și-i jurase pe Lumină și pe speranța mântuirii și a renașterii – că va asculta poruncile Dragonului Renăscut și că-l va sluji până când Ultima Bătălie va fi venit și va fi luat sfârșit. Perrin îi înțelegea uluirea. Dacă ea ar fi negat acest lucru, în ciuda Celor Trei Jurăminte, el nu s-ar fi îndoit de amintirile lui: nouă Aes Sedai stând în genunchi, cu fețele îngrozite de cuvintele care le ieșeau pe gură, mirosind a neîncredere. Bera își țuguie buzele ca și când ar fi mușcat dintr-o prună stricată.

Un bărbat Aiel se alătură micului grup. Era mare de statură, aproape la fel de înalt ca și Rand, cu fața arsă de soare și tușe cenușii în părul roșcat-închis. Acesta îl salută din cap pe Ochi-de-aur și-i atinse ușor mâna lui Amys. Și ea îi apăsă mâna drept răspuns. Rhuarc era soțul ei. În prezența altora, Aielii își afișau afecțiunea doar prin acest gest. Bărbatul era, de asemenea, șeful clanului Taardad Aiel – el și Gaul erau singurii bărbați care nu purtau bandanele *siswai'aman* – și, din noaptea trecută, el împreună cu o mie de lăncieri fuseseră plecați într-o misiune de cercetare.

Până și un orb dintr-o altă țară ar fi simțit dispoziția lui Rand, iar Rhuarc nu era prost.

— Este un moment potrivit, Rand al'Thor?

Când Rand îi făcu semn să vorbească, bărbatul continuă:

— Câinii Shaido fug mâncând pământul înspre răsărit. La nord, am văzut niște bărbați în haine verzi, călare, însă ne-au ocolit. Ai spus să-i lăsăm în pace dacă nu ne creează necazuri. Cred că le vânează pe Aes Sedai care au reușit să scape. Erau însoțiți de câteva femei.

Niște ochi albaștri și reci căzură pe cele două Aes Sedai. Odinioară, Rhuarc ar fi pășit cu grijă în preajma femeilor Aes Sedai, oricare dintre Aieli ar fi procedat astfel, dar acest lucru se

schimbase din ziua precedentă, dacă nu cumva dinainte.

— Sunt vești bune. Aș da aproape orice s-o am pe Galina, dar, și așa, tot vești bune sunt.

Rand își așeză din nou mâna pe mânerul sabiei, scoțând-o din teaca întunecată. Părea un gest mecanic.

Galina, din frăția Ajah Roșie, se aflase în fruntea surorilor care-l ținuseră prizonier și, dacă în acea zi Rand era calm în opinia ei, cu o zi înainte turbase de furie, pentru că ea reușise să scape. Chiar și în acel moment calmul lui era de gheață, care putea ascunde o furie mocnită, iar pe t'Bashere îl străbătu un fior când îi simți mirosul.

— Vor plăti. Până la ultima.

Nu puteai să-ți dai seama dacă Rand se referea la Shaido sau la Aes Sedai care scăpaseră, sau la amândouă variantele.

Bera își mișcă neliniștită capul, pe urmă al'Thor își îndreptă din nou atenția la ea și la Kiruna.

— Mi-ați jurat credință și am încredere în voi, continuă el și-și ridică o mână, cu degetul mare și arătătorul aproape atingându-se, ca să arate cât de mult se încredea în ele. Aes Sedai se cred întotdeauna mai deștepte decât ceilalți, cel puțin așa susțin ele. Prin urmare, sunt convins că nu veți ieși din cuvântul meu, însă nici măcar baie nu veți face fără permisiunea mea. Sau a unei Înțelepte.

De astă dată, Bera fu cea care arăta de parcă ar fi fost trăsnită. Ochii ei căprui-deschis pendulară între Amys și Sorilea cu o indignare uimită, iar Kiruna abia se abținu să nu facă la fel. Cele două Înțelepte abia dacă-și atinseră șalurile, însă încă o dată mirosurile lor erau identice. Mulțumirea răzbătea din ele în valuri, o satisfacție extrem de necruțătoare. Perrin se bucura că Aes Sedai n-aveau nasul lui, fiindcă altminteri ar fi început un război chiar atunci și acolo. Sau poate ar fi luat-o la fugă, uitând de demnitate. Asta ar fi făcut el.

Rhuarc stătea nepăsător și examina vârful uneia dintre sulițele lui scurte. Era treaba Înțeleptelor. Spunea mereu că nu-i păsa ce făceau Înțeleptele atâta vreme cât nu-și vârau nasul în treburile șefului clanului. Însă Taim... Acesta se prefăcea că nu-i păsa. Își încrucișase brațele la piept și-și plimba privirea prin tabără cu o expresie plictisită întipărită pe față. Cu toate astea, mirosul lui era ciudat, complex. Perrin ar fi zis că bărbatul era amuzat, cu siguranță era mai binedispus decât înainte.

— Jurământul pe care l-am făcut, spuse Bera într-un final, proptindu-și mâinile în șoldurile late, ajunge ca să lege pe oricine, în afară de Iscoadele Celui Întunecat.

Ea rosti cuvântul „jurământ” pe un ton la fel de rece cum rosti sintagma „Iscoadele Celui Întunecat”. Nu, nu le plăcea jurământul pe care-l făcuseră.

— Îndrăznești să ne acuzi…?

— Dacă aș fi gândit asta, izbucni Rand, acum ați fi în drum spre Turnul Negru împreună cu Taim. Ați jurat să vă supuneți. Atunci, supuneți-vă!

Bera ezită timp îndelungat, apoi, într-o clipită, adoptă aceeași atitudine semeață, din cap până-n picioare, pe care o afișau Aes Sedai. Lucru care însemna ceva. O Aes Sedai putea face orice regină de pe tron să pară șleampătă. Ea făcu o reverență, înclinând imperceptibil din cap.

Kiruna, pe de altă parte, făcea eforturi vizibile să se abțină. Calmul de care dădea dovadă era la fel de tăios ca și vocea.

— Atunci, trebuie să le cerem *permisiunea* acestor *respectabile* Aiele, ca să întrebăm dacă dorești să fii Tămăduit. Știu că Galina a fost nemiloasă cu tine. Știu că porți răni de la umeri până la genunchi. Acceptă Tămăduirea. Te rog!

Până și cuvintele „te rog” sunau ca o poruncă.

Min se foi lângă Rand.

— Ar trebui să fii recunoscător, așa cum am fost și eu, păstorule. Nu-ți place să suferi. *Cineva* trebuie s-o facă, altminteri… zâmbi ea răutăcios, semănând foarte mult cu Min cea pe care Perrin și-o amintea înainte să fie răpită… Altminteri nu vei putea sta în șa.

— Tineri și nerozi, interveni dintr-odată Nandera, fără să se adreseze cuiva anume. Uneori îndură durerea ca o mărturie a mândriei și a nesăbuinței lor.

— *Car’a’carn,* adăugă Sulin pe un ton sec, nu este nerod. Cel puțin așa cred.

Rand îi zâmbi drăgăstos lui Min, iar Nanderei și lui Sulin le aruncă priviri piezișe. Când se uită din nou la Kiruna, aceasta era la fel de semeață.

— Prea bine.

— Dar nu de la tine, adăugă el când ea păși în față.

Ea avea o expresie atât de împietrită, încât părea gata să crape. Cu gura strâmbată într-un rânjet, Taim păși înspre Rand.

Fără să-și ia privirea de la Kiruna, Rand își duse mâna la spate.

— De la ea. Vino aici, Alanna!

Ochi-de-aur tresări. Rand arătase în direcția Alannei fără măcar să-i arunce o privire. Lui Perrin i se zbârli părul pe ceafa, fără să știe din ce motiv anume. Taim părea să aibă aceeași reacție. Fața bărbatului deveni o mască impenetrabilă, însă ochii lui negri și scânteietori treceau de la Rand la Alanna. Singurul cuvânt care-i veni în minte lui Perrin atunci când simți mirosul în nări fu „nedumerit”.

Alanna tresări la rândul ei. Indiferent de motiv, ea fusese agitată de când i se alăturase lui Perrin ca să vină aici. Seninătatea abia dacă i se citea pe chip. Își netezi rochia, le aruncă o privire sfidătoare Kirunei și Berei, apoi se apropie lin, postându-se în fața lui Rand. Celelalte două surori o urmăreau cu privirea, asemenea unor profesoare care voiau să se asigure că eleva lor se va descurca bine, totuși nu erau convinse că, într-adevăr, o va face. Ceea ce n-avea nicio logică. O fi fost una din ele Conducătoarea, însă Alanna *era* Aes Sedai, la fel ca și ele. Totul făcea ca Perrin să fie și mai suspicios. Amestecându-te cu Aes Sedai era ca și când ți-ai fi croit drum printre râurile din Codrul cu Bălți, de lângă Mlaștină. Oricât de lină ar fi fost suprafața, curenții din adâncuri te-ar fi tras în jos. În acel loc păreau să-și facă apariția tot mai mulți curenți submarini în fiecare moment, și nu toți veneau de la surori.

În mod surprinzător, Rand își făcu mâna căuș sub bărbia Alannei, ridicându-i capul. Bera șuieră când inspiră adânc și, pentru prima oară, Perrin era de acord cu ea. Acasă, dacă ar fi mers la un bal, Rand n-ar fi fost niciodată atât de direct cu o fată. Și Alanna nu era o fată care mergea la baluri. La fel de surprinzătoare fu reacția ei. Alanna se îmbujoră, mirosind a nesiguranță. Aes Sedai nu se îmbujorau niciodată, din câte știa Perrin, și nu erau *niciodată* nesigure.

— Vindecă-mă! îi ceru Rand.

Era o poruncă, nu o rugăminte. Alanna se înroși mai tare, iar mirosul său aducea a furie. Mâinile îi tremurau când și le ridică pentru a-i lua capul între ele.

Fără să gândească, Perrin își frecă palma, cea pe care o despicase o suliță Shaido cu o zi în urmă. Kiruna îi tămăduise câteva răni. Mai fusese tămăduit și în trecut. Aveai senzația că plonjai cu capul înainte într-un iaz înghețat; te lăsa gâfâind,

tremurând și fără putere în picioare. Și înfometat, de obicei. Însă singurul semn care se desluși la Rand după ce totul luă sfârșit fu un ușor tremurat.

— Cum suporți durerea? îl întrebă Alanna în șoaptă.

— S-a terminat, așadar, zise el, îndepărtându-i mâinile.

Pe urmă îi întoarse spatele fără nici măcar un cuvânt de mulțumire. Dădu să vorbească, apoi se opri, răsucindu-se pe jumătate ca să privească înspre fântânile din Dumai.

— Au fost găsiți toți, Rand al'Thor, îl anunță cu blândețe Amys.

El încuviință cu un semn din cap, pe urmă spuse pe un ton aspru:

— E vremea să pornim la drum. Sorilea, vrei să numești Înțeleptele care le vor lua pe prizoniere din grija *asha'man-ilor?* Și pe cele care vor fi însoțitoare pentru Kiruna și... pentru celelalte vasale ale mele.

El zâmbi, preț de o secundă.

— N-aș vrea să păcătuiască din cauza ignoranței.

— Se va face întocmai, *car'a'carn,* confirmă Înțeleaptă cu fața aspră aranjându-și șalul cu hotărâre, apoi se adresă celor trei surori: Alăturați-vă prietenelor voastre până când voi găsi pe cineva să vă țină de mână.

Nu era o surpriză că Bera se încruntă indignată, iar Kiruna rămase țintuită locului. Alanna își coborî privirea în pământ, resemnată, aproape posomorâtă. Sorilea n-avea de gând să suporte o asemenea atitudine. Bătând scurt din palme, ea făcu gesturi vioaie ca să le urnească din loc.

— Ei bine, ce mai așteptați? Mișcați-vă!

Aes Sedai se conformară îndemnului fără tragere de inimă, lăsând să pară că se supuneau, pur și simplu. Amys veni lângă Sorilea și-i șopti ceva la ureche, însă Perrin nu reuși să înțeleagă ce anume. Totuși, cele trei Aes Sedai se pare că s-au înțeles. Acestea încremeniră pe loc și-și întoarseră fețele *extrem* de uimite către Înțelepte. Sorilea bătu din nou din palme, mai tare de astă dată, apoi le făcu semn să plece.

În timp ce se scărpina în barbă, Perrin întâlni privirea lui Rhuarc. Șeful de clan schiță un zâmbet și ridică din umeri. Era treaba Înțeleptelor. Lui îi convenea; Aielii erau fataliști ca și lupii. Perrin îi aruncă o privire lui Gedwyn. Individul o privea pe Sorilea cum le ținea prelegeri femeilor Aes Sedai. Nu, pe surori

le privea. Era ca o vulpe care pândea găinile dintr-un coteț la care nu putea ajunge. „Înțeleptele trebuie să fie mai bune decât *asha'mani.* Trebuie să fie”, chibzui Ochi-de-aur.

Dacă Rand observa jocul de scenă, atunci nu-l băga în seamă.

— Taim, te vei întoarce cu *asha'mani* la Turnul Negru de îndată ce Înțeleptele le vor prelua pe prizoniere. Deci imediat. Ține minte să fii cu băgare de seamă la orice învață foarte repede. Și nu uita ce am spus despre recrutare.

— N-am cum să uit, Seniore Dragon, răspunse pe un ton sec bărbatul cu mantie neagră. Mă voi ocupa personal de acea călătorie. Dacă-mi dai voie să aduc din nou vorba… Ai nevoie de o gardă de onoare cum se cuvine.

— Am mai discutat despre asta, replică scurt Rand. Am alte planuri pentru *asha'mani.* Dacă voi avea nevoie de o gardă de onoare, atunci cei pe care îi *voi* păstra vor fi de-ajuns. Perrin, vrei să…?

— Seniore Dragon, interveni Taim, ai nevoie de mai mult decât de câțiva *asha'mani* în jurul tău.

Rand își întoarse capul către Taim. Chipul lui nu trăda nimic, la fel ca al femeilor Aes Sedai, însă mirosul lui îl făcu pe Perrin să se cutremure. Furia tăioasă dispăru brusc lăsând locul curiozității și precauției, una scrutătoare, cealaltă cețoasă; apoi o furie nimicitoare le distruse pe amândouă. Rand clătină ușor din cap și mirosul lui se transformă într-o hotărâre de neclintit. Nimeni nu-și schimba mirosul atât de repede. Nimeni.

Taim nu putea să vadă dincolo de ochii acestuia, desigur, și tot ce-i spuneau aceștia era că Rand clătinase din cap, chiar dacă abia imperceptibil.

— Gândește-te! Ai ales patru Consacrați și patru ostași. Ar trebui să ai *asha'mani.*

Perrin nu înțelegea. Trăise cu impresia că erau *toți* niște *asha'mani.*

— Crezi că nu-i pot învăța la fel de bine ca și tine?

Vocea lui Rand era blândă, ca șoapta unei săbii vârâte în teacă.

— Am convingerea că Seniorul Dragon este prea ocupat ca să-i mai învețe și pe alții, răspunse Taim pe un ton blând, deși se simțea din nou furia. Prea important. Alege oameni care n-au nevoie să fie învățați. Pot să-l aleg pe…

— Unul singur, îl întrerupse Rand. Îl voi alege eu.

Taim zâmbi, desfăcându-și brațele în semn de aprobare, însă mirosul frustrării aproape că-l copleși pe cel al furiei. Rand arătă din nou cu degetul fără să se uite.

— Pe el.

De astă dată, Taim păru surprins să descopere că arăta înspre un bărbat de vârstă mijlocie, care ședea pe un butoi răsturnat, din partea cealaltă a cercului de căruțe. Și nu acorda atenție celor strânși în jurul lui Rand. Bărbatul stătea cu cotul proptit pe genunchi și cu bărbia în palmă și le privea încruntat pe prizonierele Aes Sedai. Sabia și Dragonul strălucea pe gulerul înalt al hainei lui negre.

— Cum îl cheamă, Taim?

— Dashiva, răspunse încet Taim, privindu-l cu atenție pe Rand.

Mazrim mirosea și mai surprins decât Rand, dar și iritat.

— Corlan Dashiva. E de la o fermă din Dealurile Negre.

— E bun, zise Rand, deși nu părea prea convins.

— Dashiva își recapătă forța rapid, însă e mai tot timpul cu capul în nori. Chiar și când nu este, pare absent. Poate o fi doar un visător și spurcarea *saidinului* i-a afectat deja creierul. Ar fi mai bine dacă l-ai alege pe Torval sau pe Rochaid, sau...

Împotrivirea lui Taim părea să-i alunge incertitudinea lui Rand.

— Am spus că Dashiva e bun. Anunță-l că mă va însoți, apoi dă prizonierele în grija Înțeleptelor și pleacă. N-am de gând să-mi irosesc ziua întreagă certându-mă cu tine. Perrin, pregătește-i pe toți de plecare. Caută-mă când vor fi pregătiți.

Zicând acestea, el se îndepărtă cu Min la braț și cu Nandera și Sulin urmându-i ca niște umbre. Ochii negri ai lui Taim scânteiau. Apoi plecă și el, strigându-i pe Gedwyn și pe Rochaid, pe Torval și pe Kisman. Oamenii în haine negre veniră în fugă.

Perrin făcu o grimasă. Deși avea atât de multe să-i spună lui Rand, nu deschisese gura nici măcar o dată. Poate că vorbele îi vor veni mai ușor odată ce vor fi departe de Aes Sedai, de Înțelepte și de Taim.

Nu prea avea mare lucru de făcut. El ar fi trebuit să se ocupe de tot, având în vedere că adusese ajutoarele, însă Rhuarc știa mai bine decât el ce trebuia făcut, iar un singur cuvânt adresat lui Dobraine și lui Havien fu de-ajuns pentru cairhieni și mayeneri. Aceștia aveau ceva de spus, dar tăcură până când

rămaseră singuri și Perrin îi întrebă ce se întâmplase.

Atunci, Havien izbucni:

— Stăpâne Perrin, este vorba despre Seniorul Dragon. Scotocirea aceea printre cadavre…

— Pare puțin cam… exagerată, îl întrerupse cu blândețe Dobraine. Ne facem griji pentru el, după cum poți înțelege. Lucruri importante depind de el.

Deși arăta ca un soldat, și chiar era unul, Dobraine era, de asemenea, un senior cairhien, implicat, ca orice alt cairhien, în Jocul Caselor, unde se foloseau vorbe atente.

Perrin nu era implicat în Jocul Caselor.

— Nu și-a pierdut mințile, rosti el pe un ton sec.

Dobraine se mulțumi să încuviințeze din cap, ca și când ar fi vrut să zică „desigur”, și ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu intenționase niciodată să întrebe, însă Havien se făcu roșu ca racul la față. Perrin clătină din cap în timp ce-i privea cum se duceau la oamenii lor. Spera că nu spusese o minciună.

Strângându-și oamenii din Ținutul Celor Două Râuri, Ochi-de-aur le zise să-și înșeueze caii și ignoră plecăciunile. Cei mai mulți păreau a fi sub impulsul momentului. Chiar și Faile spunea că, uneori, locuitorii Ținutului Celor Două Râuri exagerau cu plecăciunile. Și că încă încercau să înțeleagă cum trebuiau să se comporte față de un senior. Lui îi trecu prin gând să le strige „Nu sunt senior”, dar o mai făcuse și înainte și nu dăduse roade.

Pe când ceilalți se grăbeau să ajungă la caii lor, Dannil și Tell Lewin rămaseră în urmă. Erau frați. Amândoi erau slăbănogi și semănau foarte bine unul cu celălalt, doar că Dannil purta o mustață aducând cu niște coarne întoarse în jos, în stilul celor din Tarabon, în vreme ce la Tell se observa sub nasul lui coroiat un început de mustață de culoare neagră, cum era moda în Arad Doman. Refugiații aduseseră cu ei multe lucruri noi când veniseră în Ținutul Celor Două Râuri.

— *Asha'manii* ăia vin cu noi? întrebă Dannil.

Când Perrin clătină din cap în semn că nu, el răsuflă ușurat și cu atâta forță, încât mustățile groase îi fremătară.

— Dar Aes Sedai? întrebă Ban, nerăbdător. Vor fi libere, nu-i așa? Rand e liber. Seniorul Dragon, adică. Nu pot rămâne prizoniere, nu Aes Sedai.

— Mergeți și pregătiți-i pe ceilalți de plecare, le ceru Perrin.

Lăsați grijile pentru Aes Sedai în seama lui Rand.

Cei doi frați tresăriră la fel. Când îi văzu scărpinându-și îngrijorați mustățile cu degetele, Perrin își retrase repede mâna de sub bărbie, de parcă ar fi avut păduchi.

În scurt timp, în tabără se instală forfota. Deși toți se așteptaseră să se pună în mișcare cât mai curând, fiecare mai avea câte ceva de făcut. Servitorii care le slujeau pe Aes Sedai captive și cei care mânau căruțele încărcară în mare grabă ultimele lucruri și începură să lege caii câte doi, cu un zornăit de hamuri. Cairhienii și mayenerii păreau să fie peste tot, verificând șeile și hățurile. *Gai'shain*-ii dezbrăcați fugeau în toate direcțiile, cu toate că Aielii n-aveau prea multe pregătiri de făcut.

Luminile intermitente din exteriorul căruțelor anunțau plecarea lui Taim și a *asha'man*-ilor. Acest lucru îl făcu pe Perrin să se simtă mai bine. Dintre cei nouă care rămăseseră, unul, în afară de Dashiva, de vârstă mijlocie, un individ îndesat cu față de fermier, iar un altul care șchiopăta și avea părul cărunt, ar fi fost cu ușurință bunici. Deși ceilalți erau mai tineri, unii doar niște băieți, aceștia priveau toată agitația cu stăpânirea de sine a celor care mai văzuseră așa ceva de nenumărate ori. Ei stăteau deoparte, împreună, cu excepția lui Dashiva, care se afla la câțiva metri mai încolo și privea în gol. Amintindu-și de avertismentul lui Taim în privința individului, Perrin spera că insul visa cu ochii deschiși.

Îl găsi pe Rand așezat pe o ladă din lemn, cu coatele rezemate pe genunchi. Sulin și Nandera stăteau ghemuite de o parte și de cealaltă a lui Rand, amândouă evitând în mod intenționat să privească sabia de la șoldul lui. Deși țineau în mâini sulițele și scuturile rotunde cu un aer degajat, în mijlocul oamenilor care-i erau loiali lui Rand, ele erau atente la tot ce mișca în jurul lui. Min ședea pe pământ la picioarele lui, ghemuită, zâmbindu-i.

— Nădăjduiesc că știi ce faci, Rand, îi spuse Perrin, strângând mânerul toporului.

Prin apropiere nu se afla nimeni altcineva în afară de Rand, de Min și de cele două Fecioare. Dacă Sulin și Nandera vor da fuga la Înțelepte, atunci n-aveau decât. Fără nicio introducere, el începu să-i relateze ceea ce observase în acea dimineață. Și ceea ce mirosise, cu toate că nu spuse asta. Rand nu se număra

printre puținii care știau despre el și despre lupi; Ochi-de-aur povestea tot ceea ce văzuse și auzise: *asha'mani* și Înțeleptele, *asha'mani* și Aes Sedai, Înțeleptele și Aes Sedai – un butoi cu pulbere care putea exploda oricând. Nu uită nici de oamenii din Ținutul Celor Două Râuri.

— Își fac griji, Rand, iar dacă își vor bate capul, poți fi convins că unii dintre cairhieni se vor gândi să facă totuși ceva. Sau vreun tairenian. Poate doar să-i ajute pe prizonieri să scape, poate altceva mai grav. Pe sfânta Lumină, parcă îi văd pe Dannil și pe Ban și alți cincizeci ajutându-i să scape, dacă ar ști cum!

— Crezi că s-ar putea întâmpla ceva mai rău? îl întrebă Rand încet, iar Perrin se înfioră.

T'Bashere îl privi în ochi pe Rand.

— De o mie de ori, răspunse Perrin în șoaptă. N-o să iau parte la o crimă. Dacă o vei face, am să mă pun în calea ta.

Se așternu o tăcere lungă. Ochii de un albastru-cenușiu îi priveau insistent pe cei aurii.

— Nu vă mai zburliți! rosti Min încruntându-se pe rând la cei doi, scoțând un sunet gutural. Rand, știi prea bine că nu vei da o astfel de poruncă, nici nu vei îngădui altcuiva s-o dea. Perrin, știi prea bine că el n-o va face. Așa că încetați să vă mai purtați ca și când ați fi doi cocoși străini într-un țarc.

Sulin chicoti. Perrin voia s-o întrebe pe Min cât de convinsă era de asta, însă nu era o întrebare căreia să-i dea glas acolo. Rand își trecu mâna prin păr și clătină din cap, ca și când ar fi dezaprobat pe cineva care nu se afla acolo. O voce pe care doar nebunii o auzeau.

— Nu-i niciodată ușor, nu-i așa? reluă Rand după o vreme, cu amărăciune în glas. Adevărul crunt este că nu știu care variantă ar fi mai rea. Nu știu cum aș putea face vreo alegere bună. S-au ocupat ele de asta, zise el și pe chip i se citea descurajarea, însă clocotea de furie, după miros. Vii sau moarte, sunt ca o povară pe umerii mei, pe care doar ele o pot ridica.

Perrin se uită și el în direcția prizonierelor Aes Sedai. Ele stăteau în picioare, împreună, dar chiar și așa reușeau să creeze o oarecare distanță între cele trei care fuseseră ferecate și restul. Înțeleptele, care stăteau în jurul lor, le dădeau porunci scurte, după gesturile pe care le făceau și fețele serioase ale surorilor. Poate era mai bine ca prizonierele să rămână în grija Înțeleptelor decât în a lui Rand. Și-ar fi dorit să fi fost sigur de

asta.

— Ai văzut ceva, Mân? o iscodi Rand.

Perrin tresări și le aruncă o privire amenințătoare lui Sulin și Nanderei, însă Min râse ușor. Cum stătea rezemată de genunchiul lui Rand, ea părea, într-adevăr, a fi Min cea pe care o știa el, pentru prima oară de când o găsise lângă fântâni.

— Perrin, Înțeleptele, Fecioarele, poate chiar toate știu despre mine. Și nu le pasă.

Ea avea o înzestrare pe care o ținea ascunsă, așa cum făcea el cu lupii. Uneori vedea imagini și aure în jurul oamenilor și câteodată le cunoștea semnificația.

— N-ai de unde să știi cum este, Perrin. Aveam doisprezece ani când a început totul și nu știam să păstrez secretul. Toată lumea credea că inventam lucruri. Asta până când am spus că un bărbat de pe strada următoare se va căsători cu femeia cu care-l văzusem, doar că el era deja însurat. Când acesta a fugit în lume cu femeia, soția lui a venit însoțită de o gloată acasă la mătușa mea și m-a învinuit pentru asta, spunând că am folosit Puterea pe soțul ei sau că le-am dat să bea cine știe ce poțiune, spuse Min clătinând din cap. N-avea dovezi clare, continuă ea, doar simțea nevoia să dea vina pe cineva. Ba chiar au circulat vorbe despre mine cum că aș fi o Iscoadă a Celui Întunecat. Cu ceva timp în urmă, în oraș își făcuseră apariția câteva Mantii Albe, care încercaseră să agite spiritele. În fine, mătușa Rana m-a convins să spun că doar i-am auzit povestind pe Copiii Luminii, iar mătușa Miren mi-a promis c-o să-mi tragă o mamă de bătaie pentru că am răspândit povești. Mătușa Jan a spus că o să-mi administreze o doză. N-au făcut-o, firește, deoarece cunoșteau adevărul. Dacă n-ar fi fost atât de categorice, afirmând că nu eram decât un copil, poate aș fi fost rănită sau chiar omorâtă. Unora nu le place ca altcineva să știe lucruri despre viitorul lor; cei mai mulți oameni nu vor să-l afle, decât dacă e de bine. Nici măcar mătușile mele nu voiau. Însă pentru Aieli, sunt un soi de Înțeleaptă din curtoazie.

— Unii au înzestrări, alții, nu, preciză Nandera, ca și când ar fi fost o explicație suficientă.

Min râse din nou și-și întinse mâna ca să-i atingă genunchiul Fecioarei.

— Mulțumesc.

Vârându-și picioarele sub ea, Min își ridică privirea la Rand. Ea

râdea din nou, radia. Acea strălucire zăbovi chiar și după ce deveni serioasă. Serioasă și nu prea încântată.

— Ca să revin la întrebarea ta, n-am văzut nimic interesant. Taim are un trecut sângeros și un viitor la fel, dar cred că ai ghicit deja asta. Este un bărbat periculos. Par să strângă imagini ca și Aes Sedai.

O privire lungă, printre genele coborâte, în direcția lui Dashiva și a celorlalți *asha'mani* fu suficient de grăitoare. Mai toți oamenii aveau puține imagini în jurul lor, însă Min zicea că Aes Sedai și Străjerii aveau întotdeauna.

— Problema e că sunt estompate. Cred că se datorează faptului că dețin Puterea. Acest lucru este adesea adevărat în cazul Aes Sedai și e și mai rău atunci când ele conduc Puterea. Kiruna și suratele ei sunt înconjurate de tot soiul de imagini, dar pentru că stau atât de aproape unele de celelalte, toate imaginile se amestecă între ele. Acestea sunt și mai neclare în cazul prizonierelor.

— Prizonierele nu sunt importante, o lămuri Rand. Asta vor spune ele.

— Dar, Rand, simt că e ceva important, doar că nu-mi dau seama ce anume. Trebuie să știi.

— „Dacă nu știi totul, trebuie să te folosești de ceea ce știi", câtă Rand cu amărăciune în glas. Mi se pare că nu știu niciodată totul. Prea puțin, de cele mai multe ori. Însă n-am de ales decât să merg mai departe, nu-i așa?

Nu era deloc o întrebare.

Loial se apropie cu pași mari, debordând de energie în ciuda oboselii care i se citea pe față.

— Rand, oamenii spun că sunt gata de plecare, dar mi-ai făgăduit c-o să-mi povestești cât încă îți este totul proaspăt în minte, rosti el și, brusc, își mișcă urechile stânjenit, iar vocea bubuitoare îi deveni rugătoare. Îmi cer iertare. Știu că nu poate fi plăcut. Dar trebuie să știu. Pentru cartea mea. Pentru Vârste.

Rand se ridică în picioare râzând și trase ușor de haina desfăcută a Ogierului.

— Pentru Vârste? Toții scriitorii vorbesc astfel? Nu-ți face griji, Loial. Totul va fi proaspăt în mintea mea când îți voi povesti. N-am să uit, îl asigură al'Thor, moment în care un miros amenințător, acru răzbătu dinspre el în ciuda zâmbetului, apoi dispăru. Însă după ce vom ajunge în Cairhien, când vom face cu

toții o baie și vom trage un pui de somn în patul nostru.

Rand îi făcu semn lui Dashiva să se apropie.

Deși nu era slab, bărbatul se mișca într-un mod ezitant, cu mâinile împreunate în față, ceea ce-l făcea să pară sinistru.

— Seniore Dragon? rosti el, înclinându-și capul.

— Poți deschide o poartă, Dashiva?

— Desigur.

Dashiva începu să-și fluture mâinile și să-și lângă buzele cu vârful limbii, iar Perrin se întrebă dacă bărbatul era întotdeauna atât de agitat sau doar când vorbea cu Dragonul Renăscut.

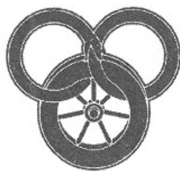
— Cu alte cuvinte, M'hael îl învață pe un ucenic Călătoria de îndată ce acesta se dovedește a fi suficient de puternic.

— M'hael? întrebă Rand, clipind.

— Este titlul stăpânului Mazrim Taim, Seniore Dragon. Înseamnă „conducător” în Limba Străveche, explică bărbatul cu un zâmbetul nervos și superior în același timp. Citesc mult când sunt la fermă, orice carte care-mi cade în mână.

— M'hael, repetă Rand, pe un ton dezaprobator. Fie cum zici tu. Deschide-mi o poartă aproape de Cairhien, Dashiva. A sosit vremea să văd ce s-a mai întâmplat de când am fost plecat și ce trebuie să fac în privința asta.

El râse din nou. Era un râs amar care-l făcu pe t'Bashere să simtă fiori pe șira spinării. Apoi Rand chibzui: „Mazrim Taim. Înaintea mea, de-a lungul veacurilor, și alți bărbați pretinseseră că ar fi Dragonul Renăscut. Câțiva ani înainte de mine, fusese o adevărată epidemie de Dragoni, unii dintre ei chiar conducând Puterea. Mazrim Taim fusese unul dintre ei, adunând o armată și răvășind Saldaea înainte de fi prins”.

CAPITOLUL 03

Dealul dimineții aurii

Pe coama lată a unui mic deal, la câțiva kilometri nord-est de orașul Cairhien, departe de orice drum sau așezare omenească, o rază subțire și verticală de lumină își făcu apariția, mai înaltă decât un om călare. Pământul cobora în pante în toate direcțiile, ondulându-se ușor, doar câteva tufișuri răzlețe obturând vederea pe o rază de mai bine de un kilometru, până la pădurea înconjurătoare. Fire veștejite începură să cadă când lumina păru să se învârtă, creând o deschizătură pătrată în aer. Câteva tulpini moarte erau despicate pe lungime, tăiate cu precizia unei lame ascuțite de o gaură în cer.

În clipa în care poarta se deschise complet, Aieli cu fețele acoperite, bărbați și Fecioare, năvăliră afară și se împrăștiară în toate direcțiile ca să încercuiască dealul. Aproape ascunși de acel puhoi, patru *asha'mani* cu ochi ageri se postară în jurul porții, privind înspre pădurea înconjurătoare. Nimic nu mișca în afară de vânt, de praf, de iarba înaltă și de ramurile din depărtare. Cu toate astea, *asha'mani* cercetau din priviri panorama cu fervoarea cu care un șoim înfometat căuta din priviri un iepure. Un iepure care era cu ochii în patru la un șoim putea fi la fel de vigilent, însă niciodată cu același aer amenințător.

Puhoiul nu se mai termina. În acel moment era un val de Aieli, iar în clipa următoare soldați cairhieni călare năvăleau în galop doi câte doi, steagul cărămiziu al Luminii ridicându-se deasupra capetelor lor de îndată ce ieșiră prin poartă. Fără pic de răgaz, Dobraine își trase oamenii deoparte și începu să-i așeze în formație de luptă puțin mai în josul pantei. Coifurile și mănușile se aliniară în șiruri exacte, ținând lăncile și sulițele ridicate la același unghi. Soldați experimentați, aceștia erau pregătiți să pornească la atac oriunde le-ar fi indicat el.

Aflat pe urmele ultimilor cairhieni, Perrin ieși prin poartă călare pe Stepper, bidiviul cenușiu trecând cu un singur salt de

pe dealul de la poalele fântânilor din Dumai pe dealul din Cairhien. Perrin se feri din instinct. Deși marginea de sus se afla cu mult deasupra capului său, el văzuse ce dezastru putea provoca o poartă și n-avea de gând să verifice dacă erau în siguranță stând pe loc. Loial și Aram îl urmau îndeaproape. Ogierul era pe jos, cu toporul pe umăr și cu genunchii îndoiți. Apoi veneau oamenii din Ținutul Celor Două Râuri, aplecați în șei cu mult după ce trecură de poartă. Rad al'Dai ducea steagul cu Capul De Lup Roșu – era al lui Perrin pentru că toată lumea spunea asta –, iar Tell Lewin pe cel cu Vulturul Roșu.

Ochi-de-aur evită să le privească, mai ales pe cel cu Vulturul Roșu. Oamenii din Ținutul Celor Două Râuri le voiau pe amândouă. Deoarece el era senior, trebuia să aibă ambele steaguri. Era senior, însă când le spuse să arunce nenorocitele alea de steaguri, acestea nu dispărură pentru prea mult timp. Capul de Lup Roșu îi dădea un titlu pe care nu-l avea și pe care nu și-l dorea, în vreme ce Vulturul Roșu... La mai bine de două mii de ani după ce poporul Manetheren dispăruse în Războaiele Troloce și la aproape o mie de ani după ce Andor înghițise o parte din ceea ce fusese odinioară Manetheren, steagul acela reprezenta în continuare un act de răzvrătire pentru un andorian. Legendele mai stăruiau încă în mințile unora. Trecuseră, firește, câteva generații de când oamenii din Ținutul Celor Două Râuri știau că erau andorieni, însă mentalitățile Reginelor nu puteau fi schimbate atât de ușor.

O întâlnise pe Regina din Andor cu mult timp în urmă, sau așa i se părea, în Stânca din Tear, o mare fortăreață din orașul Tear, despre care se spune că a fost făcută cu ajutorul Puterii Supreme la puțin timp de la Frângerea Lumii. Pe atunci nu era Regină, fiindcă trebuia să fie încoronată în Caemlyn, dar Elayne părea o tânără plăcută și frumoasă, deși nu era părtinitor cu femeile cu păr bălai. Ușor narcisistă, firește, doar era Domnița-Moștenitoare. Atrasă și de Rand, dacă a adulmeca pe la colțuri însemna ceva. Rand voia să-i ofere nu doar Tronul Leului din Andor, ci și Tronul Soarelui din Cairhien. Cu siguranță, ea va fi suficient de îngăduitoare încât să treacă cu vederea un steag care nu mai avea nicio semnificație. Perrin clătină din cap în timp ce-i privea pe oamenii din Ținutul Celor Două Râuri așezându-se în spatele acelor steaguri. Oricum, era o grijă pentru o altă zi.

Nu exista o precizie soldățească precum cea a oamenilor din Ținutul Celor Două Râuri. Deși cei mai mulți erau doar niște băieți, ca Tod, fii de fermieri și păstori, totuși știau ce aveau de făcut. Fiecare al cincilea bărbat lua hățurile a patru cai, pe când ceilalți călăreți descălecau în grabă, cu arcurile lungi deja întinse și la îndemână. Cei care nu erau călare se așezară în șiruri dezordonate, privind în jurul lor cu un vădit interes, verificându-și tolbele cu gesturi exersate și manevrându-și arcurile cu pricepere – acele arcuri mari din Ținutul Celor Două Râuri, aproape la fel de înalte ca și cei care le foloseau. Puteau trage cu acele arcuri mai departe decât și-ar fi închipuit oricine din afara Ținutului Celor Două Râuri. Și să nimerească ținta.

Perrin nădăjduia că nu se va întâmpla asta în ziua aceea. Uneori visa la o lume în care nu se întâmpla niciodată asta. Iar Rand...

— Crezi că dușmanii mei au dormit câtă vreme am fost... plecat? îl întrebase brusc Rand în timp ce așteptau ca Dashiva să deschidă poarta.

Purta o haină găsită prin căruțe, din lână verde bine croită, dar care nu semăna deloc cu ceea ce purta el, de obicei. Deoarece nu dorise să ia Haina de pe spatele vreunui Străjer sau un cadin'sor *de pe spatele vreunui Aiel, această haină era singurul veșmânt din tabără care i se potrivise. După cum poruncise să fie scotocite acele căruțe în ziua precedentă și în acea dimineață, ai fi zis că și-ar fi dorit ceva din mătase și broderii fine.*

Căruțele erau înșiruite, fără cai, cu coviltirele din pânză și cu un schelet din fier coborâte. Kiruna împreună cu celelalte surori care au jurat supunere oarbă ședeau îngrămădite în căruța din față și nu păreau prea fericite. Ele încetaseră să *mai protesteze de îndată ce observaseră că opoziția lor nu dădea roade, însă Perrin le mai auzea bombănind furioase. Cel puțin stătea în căruță. Străjerii erau pe jos, în jurul căruței, tăcuți și cu fețele împietrite, în vreme ce prizonierele Aes Sedai ședeau în grup, rigide și posomorâte, fiind păzite de Înțeleptele care nu-l însoțeau pe Rand, adică toate în afară de Sorilea și Amys. Străjerii prizonierelor înaintau cu priviri încruntate într-un alt grup, la vreo șaptezeci de metri mai în spate, moartea rece așteptându-i în ciuda rănilor lor și a gărzilor* siswai'aman. *Cu excepția armăsarului negru al Kirunei, pe care Rand îl ținea de*

căpăstru, și a unei iepe cenușii cu glezne subțiri pentru Min, toți caii aparținând Aes Sedai și Străjerilor fuseseră legați într-un șir lung în spatele căruțelor, cu excepția celor care fuseseră împărțiți asha'man*-ilor sau întrebuințați să tragă căruțele; acest lucru îi făcu pe stăpânii acestora să vocifereze mai tare decât dacă li s-ar fi cerut să meargă pe jos!*

— Credeți asta? Flinn? Grady?

Unul dintre asha'mani *care aștepta să treacă primul prin poartă, individul îndesat cu față de fermier,* se *uită nesigur la Rand, apoi la bătrânul cu fața aspră, care șchiopăta. Fiecare dintre ei purta pe guler o insignă în formă de sabie din argint, însă nu și Dragonul.*

— Doar un nebun ar crede că dușmanii lui stau nemișcați atunci când el nu se uită, Seniore Dragon, răspunse bătrânul cu o voce aspră.

Părea a fi soldat.

— Dar tu, Dashiva?

Dashiva tresări, surprins că i se adresa cineva.

— Eu… am crescut la fermă.

El trase de centiron, îndreptându-l, deși nu era nevoie. Asha'manii *ar fi trebuit să mânuiască sabia la fel de mult ca și Puterea, însă Davisha nu părea să facă deosebirea. Nu prea știa cum era să ai dușmani. În ciuda stângăciei lui, avea un oarecare are insolent. Toți păreau să fie obișnuiți cu aroganța.*

— Dacă vei rămâne prin preajma mea, vei ști, rosti încet Rand.

Zâmbetul lui îl făcu pe t'Bashere să se cutremure. De obicei, el zâmbea în vreme ce poruncea să se treacă prin poartă, de parcă ar fi fost atacați din partea cealaltă. Dușmanii erau pretutindeni, le spuse el. Să nu uite asta. Dușmanii erau pretutindeni și n-aveai de unde să știi cine erau.

Exodul continuă neîntrerupt. Căruțele depășiră huruind fântânile din Dumai și o luară spre Cairhien. Surorile ședeau în prima căruță ca niște statui de gheață, legănându-se încoace și încolo. Străjerii lor mergeau alături la trap, cu mâinile pe mânerele săbiilor și cu ochii în patru; era limpede că ei credeau că Aes Sedai trebuiau să fie protejate nu doar de cei care se aflau pe deal, ci și de cei care și-ar fi făcut apariția. Înțeleptele trecură prin poartă, mânându-le pe cele pe care le aveau în grijă; câteva se foloseau de niște bețe ca să le împungă pe Aes

Sedai, însă surorile reușeau să se comporte ca și când n-ar fi existat nici Înțelepte, nici împunsături. Apoi fu rândul prizonierilor *gai'shain* Shaido, care trecură prin poartă la trap într-o coloană de câte patru, sub privirea unei singure Fecioare; ea le indică un loc retras înainte să se alăture celorlalte *Far Dareis Mai.* Prizonierii *gai'shain* îngenunchează, așezându-se pe rânduri, goi-pușcă și mândri nevoie-mare. Urmară Străjerii rămași, păziți de gărzile lor, degajând o furie colectivă pe care Perrin o putea simți peste toate mirosurile. Pe urmă veniră Rhuarc și ceilalți *siswai'aman* și Fecioarele, și încă patru *asha'mani,* fiecare conducând de căpăstru un al doilea cal, și, în sfârșit, Nurelle și Gărzile sale Înaripate, cu lăncile lor cu panglici roșii.

Mayenerii se umflau în pene pentru că erau ariergarda, râzând și lăudându-se în fața cairhienilor despre ce ar fi făcut dacă s-ar fi întors Aielii Shaido, cu toate că, în realitate, nu erau ultimii. La urmă de tot veneau Rand, călare pe armăsarul Kirunei, și Min, pe iapa ei. Sorilea și Amys mergeau la pas de o parte a armăsarului înalt și negru, iar Nandera și vreo șase Fecioare, de partea cealaltă. Dashiva pășea pe urmele lor, mânând o iapă cafenie și ascultătoare. Poarta se închise. Dashiva privi clipind locul în care se deschisese aceasta și zâmbi șters, apoi se urcă cu stângăcie în șaua iepei. Părea să vorbească de unul singur: probabil, sabia i se încurcase între picioare, iar el fu cât pe ce să cadă. Cu siguranță, nu înnebunise încă.

Oastea acoperea dealul. Toți erau pregătiți pentru un atac care n-avea să vină. Era o mică armată, alcătuită doar din câteva mii de luptători, dar care ar fi reușit să pară o armată destul de mare, înainte ca Aielii să-și treacă soldații peste Zidul Dragonului. Îndrumându-și încet calul înspre Perrin, Rand scrută peisajul rural. Cele două Înțelepte îl urmară îndeaproape, vorbind încet fără să-și ia ochii de la el; după aceea urmară Nandera și Fecioarele, care erau cu ochii în patru. Dacă Rand ar fi fost lup, Perrin ar fi zis că sălbăticiunea întruchipată de al'Thor adulmeca aerul. Rand ținea Sceptrul Dragonului peste oblâncul înalt – cu un vârf de suliță lung de o jumătate de metru, ornat cu ciucure verde cu alb și Dragoni sculptați –, pe care-l cântărea în mână uneori ca și când ar fi vrut să-și reamintească de el.

Când Rand trase de hățuri, îl cercetă din priviri pe t'Bashere

la fel de atent cum examinase și împrejurimile.

— Am încredere în tine, zise el, într-un sfârșit, dând aprobator din cap, pe când Min se mișcă tulburată în șa, pe urmă adăugă: Și în tine, Min, firește. Și în tine, Loial.

Ogierul se foi stingherit, aruncându-i o privire nesigură lui Perrin. Rand privi în partea cealaltă a dealului, la Aieli și la *asha'mani,* și la ceilalți.

— Sunt atât de puțini în care pot avea încredere, șopti el obosit.

Mirosul lui era suficient de amestecat cât pentru doi oameni:

furie și teamă, hotărâre și disperare, iar printre ele, oboseală.

„Rămâi lucid, voia să-i spună Perrin. Rezistă." Un sentiment de vină îl făcu să tacă însă. Dragonului Renăscut voia să-i spună asta, nu prietenului său din copilărie. Își dorea ca prietenul lui să rămână lucid; Dragonul Renăscut *trebuia* să rămână lucid.

— Seniore Dragon! strigă brusc unul dintre *asha'mani.*

Era doar un băiat, cu ochi negri la fel de mari ca ai unei fete. N-avea nici sabie, nici Dragon pe gulerul hainei, ci doar o atitudine mândră. Jahar Narishma, așa auzise Perrin că i se spunea.

— Înspre sud-vest!

O siluetă își făcuse apariția, ieșind din pădure la mai bine de un kilometru depărtare. Era o femeie, cu fustele ridicate până la coapse. În ochii lui Perrin, aceasta era limpede o Aiel. O Înțeleaptă, poate, deși nu-și putea da seama la prima vedere. Era însă convins. Imaginea ei îi readuse starea de neliniște. Faptul că se afla acolo cineva, tocmai în locul în care se deschisese poarta pentru ei, nu putea fi semn bun. Clanul Shaido crease din nou probleme în Cairhien atunci când el pornise la drum după Rand, însă pentru Aieli, o Înțeleaptă era o Înțeleaptă, indiferent de clanul din care provenea aceasta. Se vizitau ca niște vecini care veneau la ceai în vreme ce clanurile lor se omorau între ele. Doi Aieli care încercau să se omoare unul pe celălalt ar fi făcut un pas în spate ca să lase o Înțeleaptă să treacă printre ei. Poate că ziua precedentă schimbase asta, poate că nu. El oftă încet. Femeia nu putea fi un semn bun.

Aparent, aproape toți cei strânși pe deal credeau același lucru. Mulțimea începu să se agite, ridicându-și sulițele și lăncile și pregătindu-și arcurile. Cairhienii și mayenerii se foiau în șei, iar Aram își scoase sabia. Ochii îi străluceau, în ei citindu-se

nerăbdarea. Loial se sprijini în topor, verificându-i cu părere de rău tăișul, cu degetele. Forma capului era cea a unui topor uriaș de tăiat lemne, însă era gravat cu frunze și suluri de pergament și avea un model din aur. Modelul era ușor șters din cauza ultimei utilizări a toporului. Dacă va fi nevoit să-l folosească din nou, o va face, dar cu aceeași reținere cu care Perrin l-ar utiliza pe al său și din aceleași motive.

Rand stătea în șa și privea, cu fața inexpresivă. Min se apropie cu iapa suficient de aproape încât să-l mângâie pe umăr ca și când ar fi încercat să liniștească un dulău cuprins de agitație.

Deși Înțeleptele nu trădau niciun semn de tulburare, ele începură să se miște. Când Soriela gesticulă, câteva dintre femeile care le păzeau pe Aes Sedai se apropiară de ea și de Amys, îndepărtându-se de Rand. Acestea erau prea departe ca Perrin să le audă. Puține aveau fire albe în cap, Sorilea fiind singura cu fața ridată, iar Înțeleptele de aici n-aveau niciunul. Adevărul era că nu mulți Aieli apucau bătrânețea. Aceste femei însă aveau o poziție sau influență, după cum hotărau Înțeleptele. Perrin le văzuse pe Sorilea și pe Amys sfătuindu-se cu același grup și înainte, deși „a sfătui” nu era tocmai cuvântul potrivit. Sorilea vorbea, întreruptă arareori de Amys, iar celelalte ascultau. Edarra protestă, dar Sorilea o opri, fără să-și întrerupă discursul, pe urmă le desemnă pe două dintre ele, pe Sotarin și pe Cosain. Cât ai clipi din ochi, acestea își aruncară poalele peste brațe și o luară la fugă înspre străină.

Perrin îl bătu ușor pe gât pe Stepper. Nu va muri nimeni. Nu încă.

Cele trei Înțelepte se întâlniră la aproape o jumătate de kilometru de deal și se opriră în loc. Vorbiră între ele câteva secunde, apoi urcară în fugă dealul și veniră direct la Sorilea. Străina, o tânără cu nasul lung și păr bogat, incredibil de roșu, începu să vorbească repede. Expresia de pe chipul Sorileei devenea din ce în ce mai împietrită cu fiecare cuvânt. Într-un final, femeia cu părul roșcat tăcu – sau, mai degrabă, fu întreruptă de Sorilea cu câteva cuvinte –, iar femeile se întoarseră cu fața la Rand. Dar niciuna nu se apropie de el. Așteptau, cu mâinile împreunate în față și cu șalurile căzute pe brațe, afișând o expresie impenetrabilă specifică Aes Sedai.

— *Car'a'carn,* bombăni Rand pe un ton sec.

Trecându-și un picior peste cal, el se lăsă să alunece din șa, apoi o ajută și pe Min să descalece.

Perrin descălecă și el și-i urmă până în locul unde se aflau Înțeleptele, conducându-l pe Stepper de căpăstru. Loial mergea în spatele lor, târșâindu-și picioarele, iar Aram, călare. Acesta descălecă doar când Perrin îi făcu semn. Deoarece Aielii nu călăreau decât atunci când erau nevoiți, îi considerau impertinenți pe toți cei care-i întâmpinau călare. Li se alătură și Rhuarc, apoi Gaul, care era încruntat. Nandera, Sulin și Fecioarele se integrară și ele în grup, firește.

Străina cu părul roșcat vorbi din nou de îndată ce Rand se apropie:

— Bair și Megana au pus gărzi la toate intrările pe unde ai putea pătrunde în orașul „ucigașilor de copaci”, *car’a’carn,* însă adevărul e că nimeni n-a crezut că lucrul ăsta ar fi…

— Feraighin, rosti Sorilea pe un ton atât de tăios, încât îți îngheța sângele în vene.

Dinții femeii roșcate clănțăniră atunci când își închise gura. Ea își pironi ochii strălucitori și albaștri asupra lui Rand, evitând privirea amenințătoare a Sorileei.

Într-un final, Sorilea inspiră adânc și își îndreptă atenția către Rand.

— E agitație mare în corturi, zise ea pe un ton sec. Printre „ucigașii de copaci” s-a răspândit zvonul cum că ai plecat spre Turnul Alb împreună cu Aes Sedai care au venit, că te-ai dus să îngenunchezi în fața Tronului Amyrlin. Niciunul dintre cei care cunosc adevărul n-a îndrăznit să vorbească, altminteri urmările ar fi fost mai grave.

— Și care ar fi aceste urmări? întrebă încet Rand.

Era încordat, iar Min începu din nou să-i mângâie umărul.

— Mulți cred că i-ai abandonat pe Aieli, îi răspunse Amys la fel de încet. Vremurile de restriște s-au întors. În fiecare zi, o mie sau mai mulți își aruncă sulițele și lăncile și se fac nevăzuți, neputând înfrunta viitorul care ne așteaptă, sau trecutul. Se prea poate ca unii să fi mers la Shaido, continuă ea și preț de o secundă în voce i se simți dezgustul. Au circulat zvonuri cum că adevăratul *car’a’carn* n-ar fi îngenuncheat în fața Aes Sedai. Indirian, căpetenia Codarra, zice că, dacă ai mers la Turnul Alb, n-ai făcut-o de bunăvoie. Este pregătit să-i ducă pe Codarra înspre miazănoapte, la Tar Valon, și să-și înfigă sulițele în toate

Aes Sedai care le ies în cale. Sau în oricare dintre cei din ținuturile umede; el spune că te-a trădat cineva. Timolan e de părere că, dacă istorisirile sunt adevărate, înseamnă că ne-ai trădat și că se va întoarce cu clanul Miagoma înapoi în Ținutul Întreit. După ce te va vedea mort. Mandelain și dorința lui Rand de a oferi tronul lui Elayne ajunsese să fie cunoscută de toată lumea. Cu toate astea, puțini erau cei care știau că ea era un criminal cu sânge-rece. Iar Faile se afla în oraș. Măcar nu era singură. Colavaere îi ura pe Rand și pe toți cei apropiați lui. Cum ar fi, de pildă, soția unui bărbat care era prietenul lui Rand. Nu. Bain și Chiad o vor proteja.

— E o situație delicată, zise Kiruna apropiindu-se de Rand și ignorând-o pe Sorilea, o Înțeleaptă cu niște ochi pătrunzători pentru o femeie sfrijită. Ar putea exista urmări grave, indiferent ce hotărăști să faci. Eu…

— Ce-a spus Colavaere despre mine? o întrebă Rand pe Sorilea pe un ton prea calm. I-a făcut vreun rău lui Berelain?

Berelain, Prima Înscăunată a Casei Paeron, Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, era cea pe care Rand o lăsase să aibă grijă de Cairhien. De ce nu întreba și de Faile?

— Berelain sur Paendrag este bine, murmură Sorilea, fără să-și ia privirea de la Aes Sedai.

În aparență, Kiruna era calmă în ciuda faptului că fusese întreruptă și ignorată, însă privirea pe care o aținti asupra lui Rand ar fi înghețat focul din vatra unei fierării, chiar ar fi suflat foalele. Pe urmă, Sorilea făcu un semn în direcția lui Feraighin.

Femeia roșcată tresări și-și drese glasul; era limpede că nu se așteptase să fie lăsată să vorbească. Afișă din nou un aer demn de parcă și-ar fi tras în grabă pe ea un veșmânt.

— Colavaere Saighan spune că ai mers în Caemlyn, *car'a'carn,* sau poate în Tear, însă, indiferent unde te-ai fi dus, lumea trebuie să țină minte că ești Dragonul Renăscut și să ți se supună, se smiorcăi Feraighin, fiindcă Dragonul Renăscut nu făcea parte din profețiile Aiel, doar *car'a'carn.* Mai zice că te vei întoarce și o vei instala pe tron. Li se adresează adesea conducătorilor de clanuri, îndemnându-i să-și îndrume sulițele și lăncile înspre miazăzi. În semn de supunere ție, zice ea. Nu le primește pe Înțelepte și nu vrea să ne asculte atunci când îi vorbim.

De astă dată, ea trase aer în piept în același timp cu Sorilea.

Șefii de clan nu primeau porunci de la nimeni, iar a le înfuria pe Înțelepte nu era un pas prea inspirat dacă voiai să-i convingi pe șefi să întreprindă ceva anume.

Pentru Perrin avea sens, pentru acea parte din el care nu se gândea la Faile. Colavaere nu le acordase, probabil, niciodată prea multă atenție „sălbaticelor” ca să-și dea seama că Înțeleptele făceau mult mai mult decât să folosească ierburi, dar își va dori să nu mai existe nici urmă de Aiel în Cairhien. Întrebarea era, având în vedere circumstanțele, dacă vreunul dintre șefi o ascultase. Însă întrebarea pe care o adresă Rand nu fu cea evidentă.

— Ce altceva s-a mai întâmplat în oraș? Ai mai auzit ceva, Feraighin? Poate ceva ce ar părea important doar pentru cei din ținuturile umede.

Ea își dădu părul roșcat la o parte cu dispreț.

— Cei din ținuturile umede sunt precum țânțarii, *car’a’carn:* cine poate ști ce li se pare important? În oraș se întâmplă lucruri ciudate, din câte am auzit, la fel și în corturi. Uneori, oamenii văd lucruri care nu pot fi reale, dar sunt. Au murit bărbați, femei și copii.

Lui Perrin i se făcu pielea de găină: știa că ea se referea la ceea ce Rand numea „bășici ale răului”, care se ridicau din temnița Celui Întunecat ca spuma într-o mlaștină urât mirositoare, purtând cu ele Pânza până când se vor sparge. Cândva, Perrin fusese și el prins într-una; nu-și dorea să le mai vadă…

— Dacă te referi la ce fac cei din ținuturile umede, continuă ea, cine are timp să le acorde atenție țânțarilor? Dacă nu cumva înțeapă. Asta îmi amintește de ceva. Nu înțeleg, dar poate tu vei pricepe. Țânțarii aceștia vor înțepa mai devreme sau mai târziu.

— Care țânțari? Cei din ținuturile umede? Despre ce vorbești?

Deși Feraighin nu era la fel de pricepută ca și Sorilea în a afișa o privire amenințătoare, nici o Înțeleaptă, din câte văzuse Perrin, roșcata nu aprecia nerăbdarea celorlalți. Nici măcar când venea vorba despre șeful șefilor. Ridicându-și bărbia în aer, ea își strânse șalul în jurul umerilor și răspunse:

— În urmă cu trei zile, „ucigașii de copaci”, Caraline Damodred și Toram Riatin, s-au apropiat de oraș. Au emis o proclamație potrivit căreia Colavaere Saighan este o uzurpatoare. Acum stau în tabăra lor din sudul orașului și nu fac

nimic altceva decât să trimită câțiva oameni în oraș din când în când. Aflați departe de tabăra lor, o sută dintre ei ar fugi din calea unui *algai'd'siswai* sau chiar din calea unui *gai'shain.* Ieri, un bărbat pe care îl cheamă Darlin Sisnera și un altul, Tairens, au sosit cu corabia, acostând în partea de jos a orașului, și li s-au alăturat. De-atunci, se ospătează și beau de parcă ar sărbători ceva. Ostașii „ucigași de copaci" s-au strâns în oraș la ordinul lui Colavaere Saighan, cu toate astea însă, ne supraveghează corturile mai mult decât pe cele ale celorlalți luptători din ținuturile umede sau orașul însuși. Privesc și nu fac nimic. *Car'a'carn,* e posibil să cunoști motivul pentru care se întâmplă toate astea, deoarece eu nu-l cunosc, nici Bair ori Megana, nici ceilalți din corturi.

Doamna Caraline și Seniorul Toram îi conduceau pe cairhienii care refuzau să accepte că Rand și Aielii cuceriseră orașul Cairhien, la fel cum Seniorul Darlin îi conducea pe ai săi în Tear. Revoltele nu luaseră niciodată amploare; Doamna Caraline și Toram stătuseră la poalele munților Osia Lumii luni întregi, lansând amenințări și pretenții, iar Darlin procedase la fel în Haddon Mirk. Însă pare-se că renunțaseră să mai facă asta. Perrin se trezi trecându-și degetul mare de-a lungul tăișului toporului său. Aielii erau pe punctul de a scăpa, iar dușmanii lui Rand se adunau laolaltă. Nu mai trebuia decât să-și facă apariția Rătăciții. Și Sevanna cu ai ei Shaido. Asta ar fi fost cireașa de pe tort. Oricum, nimic din toate acestea nu era mai important decât dacă văzuse cineva coșmarul dezlănțuit. Faile trebuia să fie la adăpost; trebuia.

— E mai bine să privești decât să lupți, murmură Rand îngândurat, ascultând din nou de ceva nevăzut.

Perrin era întru totul de acord cu Rand – aproape orice era mai bine venit decât o luptă –, însă Aielii nu vedeau așa lucrurile, nu și atunci când venea vorba de dușmani. Rhuarc, Sorilea, Feraighin, Nandera și Sulin se holbau la Rand de parcă al'Thor tocmai ar fi spus că nisipul era mai bun de băut decât apa.

Feraighin se ridică, practic, pe vârfuri. Nu era prea înaltă pentru o femeie Aiel, nu-i ajungea nici până la umăr lui Rand, dar părea să încerce să ajungă la același nivel cu el.

— Sunt mai puțin de zece mii în tabăra celor din ținuturile umede, rosti ea pe un ton dojenitor, și mai puțini în oraș. Le

putem face față cu ușurință. Până și Indirian își amintește că ai poruncit să nu fie ucis niciun luptător din ținuturile umede decât ca să-ți aperi viața, dar vor provoca necazuri dacă vor fi lăsați de capul lor. Nu ajută la nimic că sunt Aes Sedai în oraș. Cine poate ști ce vor…

— Aes Sedai? o completă Rand rostind cuvintele pe un ton rece, în vreme ce articulațiile degetelor i se albiră când el strânse în mână Sceptrul Dragonului. Câte sunt?

Percepându-i mirosul, Perrin avu senzația că-l străbate un fior pe șira spinării; brusc, *simți* privirile prizonierelor Aes Sedai și ale Berei și Kirunei.

Sorilea își pierdu interesul pentru Kiruna. Ea își propti mâinile în șold și strâmbă din gură.

— De ce nu mi-ai spus asta?

— Nu m-ai lăsat, Sorilea, protestă Feraighin printre dinți, adunându-se de spate, pe urmă își îndreptă ochii albaștri înspre Rand și continuă pe un ton hotărât: Să tot fie vreo zece sau mai multe, *car'a'carn.* Le evităm, desigur, mai ales de când…

Se întoarse din nou către Sorilea și adăugă cu sufletul la gură:

— N-ai vrut să auzi despre cei din ținuturile umede, Sorilea, doar despre corturile tale. Chiar tu ai spus asta.

Se întoarse înspre Rand:

— În majoritate, stau sub acoperișul lui Arilyn Dhulaine, *car'a'carn,* și pleacă arareori de-acolo.

Către Sorilea, îndreptându-și spatele:

— Știi că ți-aș fi spus totul, dar m-ai întrerupt brusc.

Când înțelese cât de mulți se uitau la ea și cât de mulți zâmbeau, mai ales printre Înțelepte, privirea din ochii lui Feraighin deveni mai înflăcărată, iar obrajii mai roșii. Își întorcea capul când înspre Rand, când înspre Sorilea, deschizându-și gura, fără a scoate un sunet. Unele dintre Înțelepte începură să râdă, ascunzându-și fața cu mâna; Edarra nici măcar nu se ostenea să se ascundă. Rhuarc își lăsă capul pe spate, izbucnind în râs.

Lui Perrin însă nu prea îi venea să râdă. Unui Aiel i s-ar fi părut amuzant să-și împlânte sabia în cineva. Mai ales într-o Aes Sedai. Sfântă Lumină!

— Feraighin? Soția mea, Faile, este bine? o întrebă el fără ocolișuri.

Ea îl privi oarecum distrasă, apoi își recăpătă vizibil

stăpânirea de sine.

— Cred că Faile t'Aybara este bine, *Sei'cair*, răspunse roșcata, cu un calm calculat. Sau aproape.

Ea încerca s-o privească pe Sorilea cu coada ochiului, dar aceasta nu părea amuzată, nici pe departe; ținându-și brațele încrucișate la piept, ea îi aruncă o privire mai pătrunzătoare decât cea pe care i-o aruncase Kirunei.

Amys își așeză mâna pe brațul Sorileei.

— Nu e vina ei, șopti tânăra femeie atât de încet, încât cuvintele sale ajunseră doar la urechile Înțeleptei cu fața aspră și la cele ale lui Perrin.

Sorilea ezită, apoi încuviință; privirea ei amenințătoare lăsă locul expresiei sale țâfnoase obișnuite. Amys era singura pe care Perrin o văzuse reușind să facă asta și pe care Sorilea n-o călca în picioare atunci când îi stătea în cale. La drept vorbind, nici cu Rhuarc nu făcea asta, însă în cazul lui era ca și când un bolovan ar fi ignorat o furtună; Amys reușea să oprească ploaia.

Perrin voia să afle mai multe de la Feraighin – *credea* că Faile era bine? —, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Kiruna interveni cu tactul ei obișnuit:

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, i se adresă ea lui Rand, apropiindu-și degetul arătător de bărbia lui. Am spus că este o situație delicată. Nu este. Situația e mai complicată decât ți-ai putea imagina și atât de instabilă, încât lucrurile ar putea ceda cât ai bate din palme. Bera și cu mine te vom însoți în oraș. Da, da, Alanna, și cu tine.

Nerăbdătoare, ea îi făcu semn zveltei Aes Sedai să se îndepărteze. Perrin crezu că va încerca să folosească un truc. Se strădui să-l privească de sus pe Rand, totuși, înaltă cum era, el era mai înalt cu un cap decât ea.

— Trebuie să ne îngădui să te îndrumăm. O singură mișcare greșită, un singur cuvânt greșit și ai putea aduce dezastrul în Cairhien așa cum l-ai adus și în Tarabon și în Arad Doman. Mai rău, ai putea strica iremediabil niște lucruri despre care nu știi mai nimic.

Perrin se cutremură. Nici nu se putea un discurs mai bun care să-l înfurie pe Rand. Dar acesta ascultă până la sfârșit, apoi se întoarse către Sorilea.

— Du-le pe Aes Sedai la corturi. Pe toate, pentru moment. Fă în așa fel încât toată lumea să știe că sunt Aes Sedai și că se

supun când bați din palme. Din moment ce se supun când zice *car'a'carn,* asta ar trebui să le demonstreze tuturor că Aes Sedai nu mi-au pus lesă.

Kiruna se făcu roșie ca racul la față; mirosea atât de tare a revoltă și a indignare, încât pe Ochi-de-aur începu să-l mănânce nasul. Bera încercă s-o liniștească, fără să reușească, în timp ce îi arunca lui Rand priviri de genul „ești un ignorant și un prostălău”. Alanna își mușcă buza, încercând să-și stăpânească zâmbetul. Dacă ar fi simțit mirosurile pe care le degajau Sorilea și ceilalți, Alanna n-ar fi avut niciun motiv de încântare.

— Se prea poate, *car'a'carn*, rosti pe un ton sec Sorilea, zâmbindu-i lui Rand. Este posibil.

Perrin se îndoia că ea s-ar fi supus la o simplă bătaie din palme. Oricum, nu părea prea convinsă.

Clătinând încă o dată din cap, Rand se îndepărtă cu pași mari împreună cu Min și urmat de Fecioare, dând porunci despre cine îl va însoți pe el și cine le va însoți pe Înțelepte. Rhuarc începu să împartă ordine printre *siswai'amani.* Alanna îl urmărea cu privirea pe Rand. Perrin și-ar fi dorit să știe ce se întâmpla. Sorilea și celelalte îl urmăreau și ele cu privirea pe Rand, iar mirosul lor nu era deloc blând.

El își dădu seama că Feraighin rămăsese singură. Asta era șansa lui. Însă când el încercă să se apropie de ea, Sorilea, Amys și restul „divanului” se strânseră în jurul ei, dându-l ușor la o parte. Ele se îndepărtară o oarecare distanță înainte să înceapă s-o asalteze cu întrebări, aruncând priviri aspre înspre Kiruna și celelalte două surori, lăsând să se înțeleagă că n-aveau de gând să le mai permită să tragă cu urechea. Kiruna părea să se gândească la asta, încruntându-se atât de tare, încât era de mirare că nu i se zbârlise părul negru. Bera îi vorbea pe un ton ferm și, fără să încerce măcar, Perrin auzi „chibzuit” și „răbdare”, „precauție” și „nebunesc”. Nu era limpede la cine se referea.

— Vor începe luptele atunci când vom ajunge în oraș.

Aram părea nerăbdător.

— Ba nu vor fi, zise Loial cu încăpățânare, mișcându-și urechile și privindu-și neliniștit toporul. Nu vor fi, nu-i așa, Perrin?

Ochi-de-aur clătină din cap. Habar n-avea. Măcar dacă celelalte Înțelepte, ar lăsa-o singură pe Feraighin câteva clipe!

Ce era atât de important de trebuiau să se sfătuiască?

— Femeile sunt mai ciudate decât bețivanii din ținuturile umede, bombăni Gaul.

— Ce-ai spus? întrebă Perrin cu un aer absent.

Ce s-ar putea întâmpla dacă ar străpunge, pur și simplu, cercul Înțeleptelor? Ca și când i-ar fi citit gândurile, Edarra îi aruncă o privire încruntată. La fel făcură și celelalte; uneori chiar avea impresia că femeile le puteau citi gândurile bărbaților. Ei bine…

— Am spus că femeile sunt ciudate, Perrin t'Aybara. Chiad mi-a zis că nu va așeza o cunună de mireasă la picioarele mele; chiar ea mi-a *zis,* accentuă bărbatul Aiel, părând indignat. A menționat că mă va accepta ca iubit, al ei și al lui Bain, dar nimic mai mult.

Cândva aceste cuvinte l-ar fi șocat pe Perrin, deși le mai auzise și înainte; Aielii aveau o minte incredibil de… deschisă… în legătură cu anumite lucruri.

— De parcă n-aș fi suficient de bun ca să fiu soț, continuă Gaul pufnind furios. Nu-mi place de Bain, dar m-aș căsători cu ea doar ca s-o fac fericită pe Chiad. Și în cazul în care Chiad n-are de gând să se mărite, ar trebui să înceteze să mă mai ademenească. Dacă nu este suficient de interesată ca să mă ia de bărbat, ar trebui să mă lase în pace.

Perrin îl privi încruntat. Bărbatul Aiel avea ochii verzi și era mai înalt decât Rand, aproape cu un cap.

— Despre ce vorbești?

— Despre Chiad, firește. N-ai fost atent? Cu toate că mă evită, de fiecare dată când dau cu ochii de ea zăbovește suficient de mult timp încât să se asigure că am văzut-o. Nu știu cum se întâmplă la voi, în ținuturile umede, dar la noi așa se comportă femeile uneori. Îți apare una în fața ochilor când te aștepți mai puțin, apoi dispare. Abia azi-dimineață am aflat că a fost cu Fecioarele.

— Adică e aici? întrebă în șoaptă Perrin, simțind din nou acel fior de gheață, ca o sabie, care-i golea măruntaiele. Și Bain? Și ea e aici?

Gaul ridică din umeri.

— Arareori se întâmplă să fie despărțite. Dar eu vreau să-i stârnesc interesul lui Chiad, nu lui Bain.

— La naiba cu interesul lor! strigă Perrin.

Înțeleptele se întoarseră ca să se uite la el. De fapt, toți cei adunați pe deal făcură la fel. Kiruna și Bera se holbau, cu o expresie îngândurată întipărită pe fețe. Cu un oarecare efort, el reuși să-și coboare tonul vocii, însă nu făcu nimic în privința intensității.

— Ar fi trebuit s-o protejeze! Este în oraș, în Palatul Regal, cu Colavaere – cu Colavaere! —, ar fi trebuit s-o protejeze!

Gaul se uită la Loial, scărpinându-se în cap.

— E vreo glumă a celor din ținuturile umede? Faile t'Aybara nu mai poartă fustițe.

— Știu că nu mai e copil! oftă Perrin inspirând adânc.

Îi era greu să-și controleze tonul atunci când simțea că i se făcea rău.

— Loail, continuă Ochi-de-aur, vrei să-i explici acestui… lui Gaul că femeile noastre nu poartă la ele sulițe și că Doamna Colavaere nu s-ar oferi să lupte cu Faile, ci ar porunci cuiva să-i taie gâtul sau s-o arunce de pe un zid sau…

Imaginile erau prea mult. Avea să-și golească în curând măruntaiele.

Loial îl bătu stângaci pe umăr.

— Perrin, știu că-ți faci griji. Știu cum m-aș simți și eu dacă aș crede că i s-a întâmplat ceva lui Erith.

Smocurile de păr de pe urechile lui tremurară. Era un bun interlocutor; dacă ar fi putut, ar fi luat-o la fugă mâncând pământul ca să le evite pe mama lui și pe tânăra Ogier pe care mama lui o alesese pentru el.

— Perrin, Faile te așteaptă vie și nevătămată. Sunt convins. Știi prea bine că-și poate purta și singură de grijă. Ei bine, ar putea avea grijă și de ea, dar și de tine, de mine și de Gaul laolaltă, zise Gaul izbucnind într-un râs bubuitor, aparent, care lăsă repede locul unei seriozități grave. Perrin… Perrin, știi că n-o poți proteja mereu pe Faile, oricât de mult ți-ai dori. Ești *ta'veren*; Pânza te-a ales pentru un scop și te va folosi pentru acel țel.

— Arde-o-ar focul de Pânză, mârâi Perrin. Poate să ardă de-a-ntregul, doar să fie ea în siguranță.

Urechile lui Loial înțepeniră din cauza șocului. Până și Gaul părea luat prin surprindere.

„Atunci, eu ce sunt?”, reflectă Perrin. Arătase dispreț față de cei care-și căutau gloria, ignorând Ultima Bătălie și umbra Celui

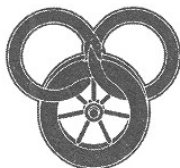
Întunecat, care se strecura peste lume. Cu ce era el diferit față (ie aceștia?

Rand își struni armăsarul negru în spatele lui.

— Vii?

— Vin, răspunse Perrin pe un ton sec.

N-avea răspunsuri la propriile întrebări, dar știa un lucru. Lumea lui *era* Faile.

CAPITOLUL 04

În Cairhien

Perrin ar fi impus un ritm mai alert decât Rand, însă caii n-ar fi rezistat mult timp, știa asta. O vreme merseră la trap, apoi alergară pe lângă bidiviii lor. Rand părea să nu țină seama de ceilalți, doar de Min, căreia îi întindea întotdeauna mâna atunci când ea se împiedica. În restul timpului, părea pierdut în lumea lui, clipind mirat atunci când îl observa pe t'Bashere sau pe Loial. Adevărul fie spus, nimeni nu părea a fi într-o stare mai bună. Oamenii lui Dobraine și ai lui Havien priveau fix în față, măcinați de propriile griji în legătură cu ce-i aștepta. Cei din Ținutul Celor Două Râuri erau la fel de posomorâți ca și Perrin. O plăceau pe Faile – unii chiar o venerau –, iar dacă ea pățise ceva... Până și Aram își pierdu entuziasmul odată ce înțelese că Faile ar putea fi în pericol. Fiecare dintre ei se concentra la distanța pe care o aveau de parcurs, la orașul care-l aștepta. Cu excepția *asha'man-ilor,* strânși în spatele lui Rand asemenea unui grup de corbi, aceștia cercetau peisajul pe care-l străbătea procesiunea, atenți la o posibilă ambuscadă. Dashiva ședea prăbușit în șa asemenea unei desăgi, bombănind atunci când fu nevoit să alerge; căutătura lui era foarte dușmănoasă, de parcă și-ar fi dorit o ambuscadă.

Existau șanse slabe să se întâmple asta. Sulin, împreună cu câteva *Far Dareis Mai* înaintau la trap în fața procesiunii, sub privirea lui Perrin. Alții erau mult mai în față, deschizând calea, însoțiți de un număr egal pe flancuri. Unii își vârâseră sulițele scurte în curelele tolbelor pe care le țineau la spate și vârfurile acestora li se legănau deasupra capetelor; își pregătiseră arcurile și săgețile se ciocneau unele de celelalte. Erau la fel de vigilenți la orice ar putea pune în pericol viața *car'a'carn*-ului și la Rand însuși, ca și când le-ar fi fost teamă ca al'Thor să nu dispară din nou. Dacă le fusese întinsă vreo capcană sau îi păștea vreun pericol, ei vor ști.

Chiad era una dintre Fecioarele care o însoțea pe Sulin, o

femeie înaltă cu păr roșcat-închis și ochi verzi. Perrin îi privea cu insistență spatele, dorindu-și ca ea să rămână în urmă și să-i vorbească. Din când în când, roșcata cu ochii ca salcia îi mai arunca o privire, însă îl evita de parcă Ochi-de-aur ar fi suferit de trei boli, toate contagioase. Bain nu însoțea procesiunea; mai toate Fecioarele urmau aceeași cale ca și Rhuarc și *algai'd'siswai,* dar înaintau mai greu din cauza căruțelor și a prizonierelor.

Iapa neagră a lui Faile mergea la trap în spatele lui Stepper, cu hățurile legate de șaua bidiviului cenușiu. Oamenii din Ținutul Celor Două Râuri o aduseseră pe Swallow din Caemlyn atunci când i se alăturaseră la fântânile din Dumai. De fiecare dată când vedea iapa cabrându-se în spatele lui, Perrin își aducea aminte de soția lui, de nasul ei cârn și de gura sa plină, de ochii ei scăpărători, ca două migdale deasupra pometților proeminenți. Ea își iubea calul, poate la fel de mult cum îl iubea pe el. Era o femeie pe cât de mândră, pe atât de frumoasă, pe cât de focoasă, pe atât de orgolioasă. Fiica lui Davram Bashere nu se ascundea, nici nu-și punea lacăt la gură, nici măcar să-i facă pe plac lui Colavaere.

De patru ori se opriră ca să se odihnească bidiviii și de fiecare dată el scrâșnea din dinți din cauza întârzierii. A avea grijă de cai era ca o a doua natură a lui. Îl verifică absent pe Stepper și-i dădu armăsarului să bea puțină apă cu un gest mecanic. Se purtă cu mai mare băgare de seamă cu Swallow. Numai să ajungă iapa în siguranță în Cairhien… în minte îi încolți un gând. Dacă îi va duce iapa în Cairhien, Faile va fi bine. Era ridicol, fantezia unui băiat. *Fantezia nebunească* a unui băiețel, care n-avea să dispară.

La fiecare oprire, Min încerca să-l liniștească. Ea îi spuse cu un zâmbet zeflemitor pe buze că semăna cu moartea într-o dimineață de iarnă, așteptând ca un muritor să-și termine de săpat mormântul. Îi mai spuse că, dacă se va afișa dinaintea soției lui cu fața aceea, Faile îi va trânti ușa în nas. Însă ea se văzu nevoită să recunoască faptul că în niciuna dintre viziunile ei Faile nu era teafără.

— Pe sfânta Lumină, Perrin, zise ea, într-un final, pe un ton exasperat, trăgându-și pe mâini mănușile cenușii de călărie, dacă cineva va încerca să-i facă vreun rău soției tale, Faile va avea grijă și-l va face să aștepte pe coridor până când se va

ocupa de el.

Ochi-de-aur fu cât pe ce să-i zâmbească. În realitate, cei doi nu-și purtau pică.

Loial îi reaminti lui Perrin că, în definitiv, corniații, aflați pe urmele legendarului Corn al lui Vaiere, obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului, cu puterea de a aduce la viață eroi morți pentru a lupta împotriva Umbrei, își purtau singuri de grijă, că Faile supraviețuise trolocilor fără nicio rană.

— N-a pățit nimic, Perrin, îl asigură el cu o voce bubuitoare, mergând la trap alături de Stepper, cu toporul lung pe umăr. Știu asta.

Spusese acest lucru de vreo douăzeci de ori și de fiecare dată părea tot mai neconvingător.

Ultima încercare de încurajare a Ogierului fu mai exagerată decât și-ar fi dorit.

— Sunt sigur că Faile își poate purta singură de grijă, Perrin. Nu este ca Erith, fiica lui Ivar și a lui Alar. Abia aștept ca Erith să mă ia de soț ca să pot avea grijă de ea; cred c-aș muri dacă s-ar răzgândi.

După ce rosti aceste ultime cuvinte, Loial rămase cu gura căscată și făcu ochii mari cât cepele; mișcându-și urechile, el se împletici în propriile-i picioare și fu cât pe ce să cadă.

— N-am vrut să spun asta, se scuză el cu o voce răgușită și cu urechile tremurându-i încă, apropiindu-se din nou cu pași mari ca să ajungă lângă Perrin. Nu sunt sigur că vreau să… Sunt prea tânăr ca să mă…

Înghițind cu noduri, Ogierul îi aruncă lui Perrin o privire acuzatoare și una lui Rand, aflat mai în față.

— Nu e deloc înțelept să-ți dai drumul la gură când sunt prin preajmă *doi ta'vereni.* S-ar putea afla tot!

Nimic însă din ceea ce nu spusese deja el, iar el știa prea bine asta, deși se întâmplase de nenumărate ori, chiar și atunci când nu fusese de față un *ta'veren.* Și Loial știa asta, iar acest lucru părea să-l bage în sperieți mai tare decât orice văzuse Perrin. Trecu un oarecare timp până când urechile Ogierului se opriră din tremurat.

Deși Faile îi umplea gândurile, Perrin nu era orb, nu în totalitate. Ceea ce văzuse la început fără să-i acorde atenție, în timp ce călăreau înspre miazăzi și apus, începu să prindă contur dinaintea ochilor lui. Când plecase din Cairhien înspre

miazănoapte, cu mai puțin de două săptămâni în urmă, fusese o vreme călduroasă, totuși, Cel Întunecat părea să fi pus mai abitir stăpânire pe lume, uscând pământul cu o mai mare sârguință decât înainte. Iarba uscată foșnea sub copitele cailor, plantele cățărătoare veștede acoperiseră bolovanii de pe dealuri ca niște pânze de păianjen, iar ramurile golașe, desfrunzite și moarte, trosneau atunci când sufla vântul uscat. Brazii și ferigile erau mai toate ruginii și gălbui.

Câțiva kilometri mai încolo fermele începură să-și facă apariția, niște construcții simple din piatră întunecată, distribuite în formă de pătrat. Primele se aflau în luminișuri izolate din pădure, apoi deveniră din ce în ce mai des întâlnite pe măsură ce pădurea se rărea, rezumându-se, într-un final, la câțiva copaci care nici măcar nu-și meritau numele. Se mai putea zări un drum de țară, care șerpuia peste coamele dealurilor, deservind mai degrabă câmpurile împrejmuite de ziduri din piatră decât terenurile. Mai toate aceste ferme se pare că erau pustii, ici un scaun cu spătar înalt răsturnat într-o parte în fața unei case, colo o păpușă din cârpe aruncată pe marginea drumului. Vite costelive și oi pricăjite erau răspândite pe pășunile unde corbii se încăierau deasupra leșurilor; nu prea semănau cu niște pășuni, dar aveau un leș sau două. Pâraiele, care erau doar un firicel de apă, curgeau în albiile de pământ uscat. Terenurile agricole, care ar fi trebuit să fie acoperite cu un strat gros de zăpadă, erau pe punctul de a se transforma în praf, gata să fie suflat de vânt.

Un nor înalt de praf marca trecerea procesiunii, până când cărarea subțire de pământ întâlni drumul lat și pavat venind din direcția Trecătoarea Jangai. Acolo întâlniră câțiva oameni, deși puțini, însă și aceștia păreau amorțiți și posomorâți. Cum soarele apunea deja la orizont, aerul era sufocant. Puținele căruțe trase de boi sau de cai străbăteau grabnic drumul, făcându-se nevăzute pe drumuri de țară sau chiar pe câmpuri. Căruțașii și puținii oameni care ședeau în căruțe priveau cu fețe inexpresive cele trei steaguri care treceau pe lângă ei.

Cei aproape o mie de oameni înarmați erau un motiv întemeiat să te zgâiești. O mie de oameni înarmați, care se îndreptau undeva în grabă și cu un scop anume. Era un motiv întemeiat să te zgâiești și să răsufli ușurat după trecerea lor.

În cele din urmă, când soarele mai avea puțin și asfințea,

drumul ajunse la poalele unui delușor. De partea cealaltă, la vreo cinci kilometri depărtare, se întindea Cairhien. Rand trase de hățuri, iar Fecioarele se lăsară toate jos, chiar în locul unde se aflau, rămânând în continuare vigilente.

Nu se vedea nicio mișcare pe dealurile despădurite din jurul orașului, ci doar o mare de pietre cenușii coborând înspre râul Alguenya, înspre apus, împrejmuită de ziduri și construcții pătrate și rigide. Pe râu erau ancorate corăbii de toate dimensiunile, iar unele erau trase lângă docuri, unde se aflau grânarele; câteva ambarcațiuni navigau cu pânzele sus. Acestea dădeau impresia de pace și prosperitate. Deoarece nu era niciun nor pe cer, lumina era puternică. Perrin vedea limpede steagurile uriașe care fâlfâiau în vârfurile turnurilor din oraș atunci când le umfla vântul. Steagul Luminii stacojiu și steagul alb al Dragonului, cu creaturi șerpuitoare pe el, acoperite cu solzi roșu-aprins și aurii, precum și steagul înfățișând Soarele-Răsare al Cairhienului, auriu pe fundal albastru. Și un al patrulea, care avea aceeași importanță ca și celelalte flamure – un diamant argintiu pe un fundal galben cu roșu.

Luându-și ocheanul mic de la ochi, Dobraine îl vârî încruntându-se în tubul din piele uzată, legată de șa.

— Am sperat ca sălbaticii să se fi înșelat, însă în cazul în care Casa Saighan se va înțelege cu Soarele-Răsare, atunci Colavaere va urca pe tron. Va împărți daruri prin oraș în fiecare zi: monede, mâncare, podoabe. Este o tradiție când vine vorba de Festivitatea de Încoronare. Un domnitor nu este niciodată mai popular decât în săptămâna după ce a urcat pe tron.

El se uită chiorâș la Rand; aceste vorbe directe îl întristau.

— Oamenii de rând s-ar putea răzvrăti dacă nu le va plăcea ce faci. Pe străzi ar putea curge râuri de sânge.

Juganul cenușiu al lui Havien se agita, exprimând, parcă, nerăbdarea stăpânului său, care-și plimba privirea când la Rand, când la oraș. Nu era orașul lui; susținuse răspicat mai devreme că puțin îi păsa ce se întâmpla pe străzi, atâta vreme cât domnitorul lui se afla în siguranță.

Rand privi cu atenție orașul vreme îndelungată. Sau așa părea, oricum; nu i se citea nimic pe față, indiferent ce ar fi văzut. Min îl scruta atent, îngrijorată, poate compătimitoare.

— Voi încerca să am grijă să nu se întâmple asta, zise el într-un final. Flinn, rămâi aici cu soldații. Mân…

— Nu! îl întrerupse ea brusc. Merg unde mergi și tu, Rand al'Thor. Ai nevoie de mine, știi bine asta.

Ultimele cuvinte aduceau mai mult cu o rugăminte decât cu o poruncă, însă când o femeie își punea mâinile în șolduri și-și ațintea privirea asupra ta, era limpede că nu implora.

— Merg și eu, interveni Loial, rezemându-se de toporul lui cu mâner lung. Mereu îndeplinești fapte atunci când sunt în altă parte, rosti el și vocea îi deveni mai rugătoare. Nu e bine, Rand. Nu e bine pentru cartea mea. Cum aș putea scrie despre fapte pe care nu le-am văzut?

Neluându-și privirea de la Min, Rand își ridică mâna în aer pe jumătate, apoi o lăsă să cadă. Ea îl privi în ochi.

— E o... nebunie.

Ținând bine de hățuri, Dashiva își aduse iapa durdulie mai aproape de Rand. Pe chip i se citea ezitarea; poate că până și *asha'mani* aveau grijă să nu se apropie prea mult de Rand.

— Nu e nevoie decât de un om cu un... arc sau un pumnal și să nu-l observi la timp. Trimite un *asha'man* să facă exact ceea ce trebuie făcut sau mai mult dacă ai convingerea că este necesar. O poartă spre Palat și totul se poate termina înainte să afle cineva ce s-a întâmplat.

— Iar eu să aștept aici, în întuneric, până când va cunoaște suficient de bine Palatul ca să deschidă una? îl întrerupse Rand, întorcându-și calul cu fața la Dashiva. Asta va aduce, cu siguranță, vărsare de sânge. Ne-au văzut de pe creneluri, că doar n-or fi orbi. Mai devreme sau mai târziu, vor trimite pe cineva să afle cine suntem și cât numără oastea noastră.

Deși restul procesiunii rămăsese ascunsă la poalele delușorului, împreună cu steagurile, cu siguranță, călăreții și Fecioarele de pe coamă stârniseră curiozitatea.

— Voi face cum voi crede *eu* de cuviință, rosti el, cu un ton furios și mirosind a furie nestăvilită. Nu va muri nimeni decât dacă nu vom avea de ales, Dashiva. M-am săturat de moarte. M-ai înțeles? Nimeni!

— Cum poruncește Seniorul Dragon.

Individul își înclină capul, însă părea înăcrit și mirosea...

Perrin își frecă nasul. Mirosul... se schimba fără încetare de la teamă la ură, de la furie la alte zeci de trăiri alternând atât de repede, încât nici măcar nu reușea să le deslușească. Perrin nu mai avea nicio îndoială că bărbatul era nebun, indiferent de

masca de om cumsecade pe care o afișa. Însă lui Ochi-de-aur nu prea îi mai păsa. Era atât de aproape…

Înfigându-și călcâiele în coastele lui Stepper, o luă la galop înspre oraș și înspre Faile, fără să-i mai aștepte pe ceilalți și abia observând că Aram se afla pe urmele lui. Nici nu era nevoie să-l vadă ca să știe că se afla acolo. Nu se gândea decât la Faile. Dacă o va duce pe Swallow în siguranță în oraș… Se strădui să-l țină pe Stepper la trap. Un călăreț în galop ar fi atras atenția, ar fi iscat întrebări și întârzieri.

În ritmul acela, Aram și ceilalți îl ajunseră din urmă destul de repede. Din câte se părea, Min obținuse ceea ce-și dorise, la fel și Loial. Fecioarele se răsfirară în față, unele dintre ele aruncându-i lui Perrin priviri compătimitoare când trecură la trap pe lângă el. Chiad cercetă împrejurimile până când trecu dincolo de el.

— Tot nu-mi place planul acesta, bombăni Havien, care se afla lângă Rand. Să-mi fie cu iertare, Seniore Dragon, dar nu-mi place.

— Am mai discutat despre asta, mayenerule, mormăi Dobraine, aflat lângă Rand. Dacă am face după voia ta, porțile s-ar închide în fața noastră înainte să apucăm să parcurgem un kilometru.

Havien spuse ceva în barbă și-și mână calul câțiva metri mai încolo. Voise ca toți să-l urmeze pe Rand în oraș.

Perrin aruncă o privire peste umăr, dincolo de *asha'man.* Damer Flinn, pe care-l recunoștea după haină, și câțiva bărbați din Ținutul Celor Două Râuri se vedeau pe coama dealului, strunindu-și caii. Ochi-de-aur oftă. I-ar fi plăcut să fie însoțit de doi bărbați din Ținutul Celor Două Râuri. Însă Rand avea, probabil, dreptate, iar Dobraine îl susținuse.

Câțiva oameni puteau pătrunde acolo unde n-ar fi reușit o armată întreagă. Dacă porțile se vor închide, Aielii vor fi nevoiți să asedieze orașul, în cazul în care o vor face, iar atunci vor începe din nou omorurile. Rand vârâse Sceptrul Dragonului într-unul dintre desagii calului și doar mânerul sculptat rămăsese afară; și haina simplă nu semăna deloc cu ceva ce ar fi purtat Dragonul Renăscut. Cât despre *asha'mani,* locuitorii orașului habar n-aveau ce însemna haina neagră. Câțiva oameni erau mai ușor de ucis decât o armată mică, deși cei mai mulți dintre ei mânuiau Puterea. Perrin văzuse cum un bărbat *asha'man*

fusese străpuns de o suliță Shaido și murise la fel de ușor ca oricare altul.

Dashiva își șoptea în barbă; Perrin auzi cuvintele „erou“ și „nerod“ rostite pe același ton depreciativ. Dacă n-ar fi fost Faile, poate ar fi fost de acord cu el. Când Rand își aruncă încă o dată privirea înspre tabăra Aielilor răspândită pe dealurile dinspre răsărit, la vreo patru sau cinci kilometri depărtare de oraș, Perrin își ținu răsuflarea, însă, indiferent ce gânduri ar fi avut Rand, el nu se abătu din drum. Nimic nu era mai important decât Faile. Nimic, indiferent dacă Rand era sau nu de aceeași părere.

Când mai aveau vreo jumătate de kilometru până la porțile din fier ale orașului, ei pătrunseră într-o altă tabără, una care-l făcu pe Perrin să se încrunte. Era suficient de mare încât să formeze un oraș în sine. Un rând gros de colibe dărăpănate din stuf și niște corturi amărâte, încropite din resturi, așezate pe pământul ars, se întindea de-a lungul zidurilor înalte și cenușii cât vedea cu ochii. Odinioară, înainte ca Shaido să-i dea foc, această așezare se numise „Poarta Principală”, un labirint de străduțe și alei încâlcite. Unii oameni se holbau în tăcere la grupul ciudat care trecea, la Ogier și la Fecioarele Aiel, însă cei mai mulți își vedeau de ale lor, cu fețe obosite și posomorâte, având grijă să nu observe nimic din ceea ce se afla chiar în fața lor. Culorile țipătoare și hainele adesea zdrențuite pe care le purtau acești oameni se amestecau cu veșmintele mai sobre obișnuite pentru cairhieni, hainele simple și negre ale sătenilor și ale fermierilor. Locuitorii din Poarta Principală fuseseră în oraș când plecase Perrin, împreună cu mii de refugiați veniți de departe, din interiorul ținutului. Multe dintre aceste fețe purtau vânătăi sau, mai rău, tăieturi, adesea nebandajate. Colavaere trebuie să-i fi alungat. N-ar fi plecat de la adăpostul zidurilor de capul lor. Locuitorii din Poarta Principală și refugiații se temeau de reîntoarcerea clanului Shaido așa cum se temea de fierul încins un om care fusese înfierat.

Drumul traversa tabăra înspre Porțile Jangai, trei arcade pătrate și înalte, flancate de turnuri. Soldații cu coifuri care stăteau de strajă pe creneluri priveau în jos printre spațiile dintre dinții de piatră. Unii nu-și luau privirile de la oamenii de pe coama dealului, iar ici, colo, câte un ofițer ținea la ochi un ochean. Micul grup al lui Rand atrăgea priviri mirate. Bărbați

călare și Fecioare Aiel; nu erau niște camarazi obișnuiți. Arbaletele își făcură apariția deasupra zidului zimțat, însă nimeni nu-și scoase arma. Porțile din fier se deschiseră. Perrin își ținu respirația. Își dorea atât de mult s-o ia la galop înspre Palatul Soarelui și Faile!

Imediat în spatele porților se afla un post de gardă din piatră, unde străinii trebuiau să se înregistreze înainte de a intra în oraș. Un ofițer cairhien, cu fața pătrată, îi privi încruntat cum trec pe lângă el, ochindu-le neliniștit pe Fecioare. El rămase țintuit locului și-i urmări cu privirea.

— Așa cum vă ziceam, spuse Dobraine odată ce trecură de paznic, Colavaere a dat liberă trecere în oraș cu ocazia Festivalului Încoronării. Nici măcar cei care au primit ordin de arestare nu pot fi opriți sau reținuți. Așa spune tradiția.

Părea ușurat însă. Min oftă zgomotos, iar Loial expiră atât de tare, încât putea fi auzit de la două străzi depărtare. Perrin simțea o apăsare în piept, care-l împiedica să ofteze. Swallow era în Cairhien. Dacă ar putea-o duce la Palatul Regal!

De aproape, Cairhien arăta exact cum se zărea de departe. Cele mai înalte dealuri se aflau în interiorul zidurilor, însă erau terasate și acoperite cu piatră, încât nici nu mai semănau cu niște dealuri. Străzile largi și aglomerate se întâlneau în unghi drept. În acest oraș, până și aleile se intersectau și se întretăiau. Străzile urcau și coborau odată cu dealurile, adesea brăzdându-le, pur și simplu. De la magazine la palate, clădirile erau toate în formă de pătrat sau de dreptunghi, până și marile turnuri ale contrafortului, înconjurate de schele, acele turnuri legendare fără vârf din Cairhien și reconstruite după ce arseseră în Războiul Aielilor. Orașul părea mai împietrit decât piatra, un loc plin de răni, iar umbrele care se întindeau peste tot sporeau acest efect. Loial își mișca fără încetare urechile păroase; fruntea i se încreți din cauza îngrijorării, iar sprâncenele îi căzură pe obraji.

Existau puține semne că ar avea loc Festivalul Încoronării sau că s-ar sărbători High Chasaline. Perrin habar n-avea ce ar putea aduce Festivalul, dar în Ținutul Celor Două Râuri, „Ziua Reflecției” era o vreme a veseliei și a uitării iernii friguroase. Acolo însă tăcerea plutea în aer, în ciuda numărului mare de oameni. Dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva, Perrin ar fi crezut că arșița neobișnuită îi descuraja pe oameni, deoarece, în afară

de locuitorii Porții Principale, cairhienii formau o mulțime tristă, austeră. Cel puțin aparent; nu voia să se gândească la ceea ce zăcea dedesubt. Șoimarii și negustorii ambulanți, pe care și-i amintea, dispăruseră de pe străzi, la fel și muzicanții, bufonii și spectacolele cu păpuși. Aceștia se aflau, probabil, împreună cu pleava din tabăra instalată dincolo de ziduri. Câteva calești închise și vopsite în negru se strecurau prin mulțimea tăcută, unele purtând embleme micuțe ale Caselor. Se deplasau la fel de încet ca și căruțele trase de boi. Vizitiii mergeau alături, iar osiile scârțâiau în tăcere. Străinii ieșeau în evidență, indiferent cât de puține culori purtau, deoarece puțini în afara străinilor erau călare. Băștinașii mai scunzi semănau cu niște ciori cu fețe palide în veșminte negre. Și Aielii ieșeau în evidență, firește. Fie că era unul singur sau zece, aceștia umblau prin mulțime, atrăgând atenția; lumea îi ocolea cu privirea și-i evita oriunde mergeau.

Aielii își întoarseră fețele către grupul de călători în timp ce acesta își croia drum prin mulțime. Cu toate că nu toți îl recunoșteau pe Rand în haina lui verde, aceștia știau cine trebuia să fie acel nativ din ținuturile umede, înalt, însoțit de Fecioare. Fețele acelea îi provocau lui Perrin fiori pe șira spinării, dar în același timp se simțea recunoscător că Rand le lăsase în urmă pe Aes Sedai. În afară de Aieli, Dragonul Renăscut se mișca printr-un râu de nepăsare, care începea de la Fecioare și se termina cu *asha'mani.*

Palatul Regal din Cairhien, Palatul Soarelui sau Palatul Soarelui-Răsare în Splendoare – cairhienii se pricepeau de minune la denumiri, fiecare mai pompoasă decât cealaltă – se afla în vârful celui mai înalt deal din oraș, o masă întunecată din piatră pătrată, cu turnuri terasate dominând totul. Strada, Calea Coroanei, se transformă într-o rampă lată șerpuind înspre Palat. Perrin inspiră adânc când începură să urce. Faile se afla undeva, sus. Trebuia să fie acolo, în siguranță. Mai mult decât orice, trebuia să fie în siguranță. Atinse nodul care lega hamurile lui Swallow de un inel al măciuliei lui și mângâie toporul pe care-l avea la brâu. Potcoavele cailor sunau zgomotos pe pietrele pavajului. Fecioarele nu scoteau niciun sunet.

Străjerii care păzeau porțile uriașe din bronz, deschise, îi priveau cum se apropie încet și schimbară câteva priviri. Erau colorați pentru niște soldați cairhieni – zece bărbați purtând pe

platoșele întunecate Soarele-Răsare auriu pe fond albastru și eșarfe în culorile Casei Saighan legate sub tăișurile halebardelor. Perrin le-ar fi așternut cu ușurință gândurile pe hârtie. Treisprezece oameni călare, care nu se grăbeau, și doar doi purtau armură, iar unul era îmbrăcat în roșul mayener. Caraline Damodred și Toram Riatin nu reprezentau un pericol, iar mayenerii nu-și aveau locul acolo. Mai erau însoțiți de o femeie și de un Ogier. Cu siguranță, veneau cu gânduri bune. Cu toate astea, trei duzini de Fecioare care mărșăluiau în fața cailor nu păreau să vină la ceai. Preț de o secundă, totul arăta nesigur. Apoi o Fecioară își acoperi fața cu vălul. Străjerii tresăriră de parcă i-ar fi ciupit cineva, iar unul își înclină halebarda și o luă la fugă înspre porți. Urcă două trepte, pe urmă se opri pe loc, țeapăn ca o statuie. Toți străjerii încremeniră, neputându-și mișca decât capetele.

— Așa, murmură Rand. Și-acum ferecați-le gura și lăsați-i pentru mai târziu.

Perrin ridică stingherit din umeri. *Asha'manii* se răsfiraseră în spate, ocupând cea mai mare parte din rampă; firește, foloseau Puterea. Fără îndoială, ar fi distrus Palatul doar ei opt. Poate și Rand ar fi reușit, de unul singur. Însă dacă arbaletele de pe creneluri ar fi început să lanseze săgeți, aceștia ar fi murit odată cu ceilalți, surprinși fără apărare pe acea rampă care nu mai părea atât de lată.

Nimeni nu grăbi pasul. Niciun ochi care ar fi privit prin ferestrele înalte și înguste ale Palatului, de pe pasarelele cu coloane, care se aflau acolo, sus, nu trebuia să vadă nimic neobișnuit. Sulin își folosi limbajul semnelor specific Fecioarelor, iar cea care-și acoperise fața cu vălul își dădu repede jos materialul negru, lăsând să i se vadă chipul îmbujorat. Începură să urce încet rampa din piatră. Unii dintre străjerii care purtau coifuri clătinară violent din cap, cuprinși de agonie; unul se pare că leșinase, înmuindu-se pe picioare, cu bărbia în piept. Gurile lor deschise nu reușeau să scoată niciun sunet. Perrin încerca să nu se gândească la ce anume îi amuțea. Intrară la pas prin porțile din bronz și pătrunseră în curtea principală.

Acolo nu se afla niciun soldat. Balcoanele din piatră care înconjurau curtea interioară erau pustii. Servitorii în livrele ieșiră afară în grabă, cu privirile coborâte, ca să țină hățurile cailor și să așeze scărițele. Dungi roșii, galbene și aurii brăzdau mânecile

hainelor și rochiilor altminteri negre, fiecare purtând pe piept, în partea stângă, un soare mic. Perrin nu mai văzuse niciodată atâtea culori la un servitor cairhien. Servitorii nu-i puteau vedea pe străjerii de afară, și, dacă i-ar fi zărit, era puțin probabil să se fi comportat diferit. Deși în Cairhien servitorii jucau propria versiune a *Daes Dae'mar,* Jocul Caselor, aceștia se prefăceau că nu observau faptele celor mai presus de ei. Dacă remarcai prea multe din cele câte se întâmplau printre cei de rang înalt – sau erai văzut că băgai de seamă ceva –, însemna să fii prins în joc. În Cairhien, poate și în majoritatea ținuturilor, oamenii de rând puteau fi striviți de cei puternici, fără să observe cineva acest lucru.

O femeie îndesată îi conduse pe Stepper și pe Swallow de căpăstru, fără să-i arunce măcar o privire lui Ochi-de-aur. Swallow se afla în interiorul Palatului Soarelui, însă el nu văzu nicio deosebire. Tot nu știa dacă Faile era sau nu în viață. Fantezia nebunească a unui băiat prostuț.

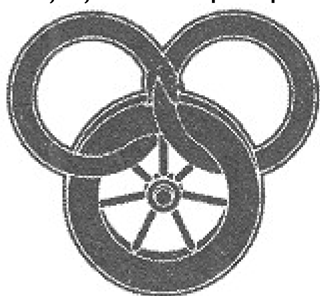
Mișcându-și toporul pe care-l purta la șold, Perrin îl urmă pe Rand în sus pe scările largi și cenușii, de la capătul îndepărtat al curții, și încuviință din cap atunci când Aram privi peste umăr, vârându-și sabia în teacă. Servitori în livrele deschiseră larg marile uși de la capătul scărilor. Acestea erau din bronz ca și porțile exterioare și purtau emblema Soarelui-Răsare din Cairhien.

Odinioară, holul de la intrarea în Palat l-ar fi uluit pe Perrin cu grandoarea lui. Coloanele groase și pătrate din granit negru susțineau tavanul pătrat, care se ridica la șapte metri deasupra pardoselii de mozaic, alternând între albastru-închis și auriu-aprins. Sori-Răsare poleiți erau înșirați de-a lungul cornișelor, iar basoreliefurile sculptate pe pereți înfățișau victoriile cairhienilor în luptă. Holul era pustiu, cu excepția câtorva tineri care stăteau adunați sub unul dintre basoreliefuri. Aceștia tăcură în clipa în care intrară Perrin și ceilalți.

Nu toți purtau săbii, conștientiză el, însă patru din șapte erau femei. Ele purtau vestoane și pantaloni, la fel ca și Min, și aveau părul tuns bărbătește. Sau așa părea, fiindcă atât bărbații, cât și femeile își strânseseră părul într-un soi de coadă care le ajungea până la umeri, legată cu o panglică neagră. Una dintre femei purta un verde puțin mai deschis decât era firesc pentru cairhieni, pe când o alta, un albastru-deschis; toți ceilalți purtau

culori închise, cu câteva dungi viu colorate peste piept. Aceștia priveau cu atenție grupul lui Rand – manifestând un vădit interes față de el, observă Perrin; ochii lui galbeni îi lăsau pe oameni cu gura căscată, cu toate că el abia dacă băga de seamă acest lucru, o excepție fiind atunci când cineva tresărea sau se agita – până când intră și ultimul *asha'man,* iar ușile se închiseră în urma lor cu un bubuit. Zgomotul produs acoperi, pentru o clipă, șoaptele aprige; apoi tinerii se apropiară țanțoși, femeile afișând o atitudine mai arogantă decât bărbații, lucru care necesita un oarecare efort. Chiar și felul în care îngenunchează trăda aroganță.

Femeia îmbrăcată în verde îi aruncă o privire celei în albastru, care-și ținea capul plecat, și spuse:

— Seniore Dragon, sunt Camaille Nolaisen. Selande Darengil conduce frăția noastră…

Ea clipi atunci când femeia în albastru o privi cu asprime. În ciuda acelei priviri nemiloase, Selande mirosea a frică până în măduva oaselor, dacă ar fi fost ca Perrin să distingă cine era cu adevărat femeia.

— N-am crezut… Nu ne-am așteptat să te întorci… atât de curând, continuă Camaille dregându-și glasul.

— Da, rosti Rand cu blândețe. Mă îndoiesc că a crezut cineva că mă voi întoarce… atât de curând. Niciunul dintre voi n-are vreun motiv să se teamă de mine. Niciunul. Dacă e să credeți ceva, atunci credeți asta.

În mod surprinzător, el își aținti privirea asupra lui Selande când rosti aceste cuvinte. Ea își ridică privirea și, în timp ce se holba la el, mirosul de teamă începu să dispară. Nu de tot, însă abia dacă se mai simțea. De unde știuse Rand că mirosul era acolo?

— Unde-i Colavaere? o întrebă Rand.

Camaille deschise gura, dar Selande fu cea care răspunse:

— În Sala Mare a Soarelui.

Pe măsură ce vocea ei era din ce în ce mai puternică în timp ce vorbea, mirosul de teamă devenea tot mai slab. Oarecum ciudat, o ușoară urmă de gelozie îl atinse, doar pentru o clipă, atunci când ea îi aruncă o privire lui Mân. Uneori, simțul mirosului pe care-l avea îl deruta mai mult decât îl dumirea.

— Este a treia Convocare a Apusului, continuă ea. Nu suntem suficient de importanți ca să participăm. Și-apoi, cred că noi, membrii frățiilor, îi dăm o stare de neliniște.

— A treia, șopti Dobraine. Al nouălea asfințit după încoronarea ei. N-a irosit timpul. Măcar vor fi toți laolaltă. Nimeni de niciun rang sau cu vreo revendicare nu va lipsi, cairhien sau tairen.

Ridicându-se în picioare, Selande reuși să facă să pară că era de partea lui Rand.

— Suntem pregătiți să folosim săbiile pentru tine, Seniore Dragon.

Sulin clătină din cap, făcând o grimasă, iar o altă Fecioară oftă zgomotos; câțiva dintre ei arătau și miroseau pregătiți să se dedea la acte de violențe atunci și acolo. Aielii nu știau ce să creadă despre acești tineri din ținuturile umede. Problema, cel puțin în ochii Aielilor, era aceea că încercau să fie, într-un fel, Aieli, să respecte *ji'e'toh,* cel puțin versiunea lor. Cele șapte însă nu erau; în oraș puteai găsi sute de idioți, pe puțin, organizați în frății care le imitau pe cele Aiel. Jumătate din Aielii pe care Perrin îi auzise pomenindu-i voiau să-i ajute, iar jumătatea cealaltă să-i strângă de gât.

În ceea ce-l privea, puțin îi păsa dacă ei amestecau *ji'e'toh* cu carnea tocată.

— Unde este soția mea? vru el să știe. Unde este Faile?

Tinerii schimbară priviri precaute. Precaute!

— Este în Sala Mare a Soarelui, răspunse încet Selande. Este... una dintre însoțitoarele Reginei... Colavaere.

— Nu te mai zgâi așa, Perrin, îi șopti Mân. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Știi prea bine asta.

Ochi-de-aur dădu din umeri și încercă să-și adune gândurile. Era una dintre *însoțitoarele* lui Colavaere? Dacă avea vreun motiv, atunci acesta trebuia să fie întemeiat. De asta era convins. Dar care să fie, oare?

Selande și ceilalți își aruncau din nou priviri precaute.

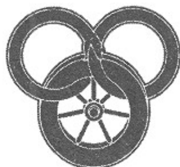
— Am jurat că nu vom spune nimănui! Nimănui! Am făcut

legământul apei! șopti cu îndârjire unul dintre bărbați, un tânăr cu nasul ascuțit.

Rand vorbi, înainte ca Perrin să ceară să i se spună:

— Selande, condu-ne în Sala Mare. Nu vom folosi săbiile. Sunt aici să văd că s-a făcut dreptate, pentru toți cei care merită.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Perrin să se cutremure. Era o duritate la fel de cumplită ca și lovitura unui ciocan. Faile *avea* un motiv întemeiat. Trebuia să aibă unul.

CAPITOLUL 05

O coroană frântă

Oricât de largi și de înalte erau coridoarele, ele păreau sufocante și întunecate, în ciuda suporturilor de lămpi, lunguiețe și poleite, prevăzute cu oglinzi pe fiecare braț și aprinse acolo unde nu pătrundea lumina zilei. Tapiseriile de pe pereți erau puține și departe unele de altele și descriau scene de vânătoare sau luptă cu oameni și animale aranjați cu o precizie mai mare decât ar fi reușit însăși natura. Nișele rare adăposteau boluri sau vase și, pe ici, pe colo, câte o statuetă din aur, argint sau alabastru, însă până și statuetele păreau să sublinieze faptul că erau din piatră sau din metal, ca și când sculptorii încercaseră să evite rotunjimile.

Tăcerea din oraș se amplifica pe aceste coridoare. Zgomotul pașilor lor răsuna pe pardoseala de gresie asemenea unui marș prevestitor. Perrin era convins că nu doar el avea impresia asta. Loial tresărea la fiecare pas și privea în jos la coridoarele care se intersectau, ca și când s-ar fi așteptat să sară ceva de acolo. Min era crispată și făcea pași mici, schimonosindu-se când îi arunca priviri lui Rand; parcă se străduia să nu se apropie prea mult de el și n-arăta prea mulțumită de ea din cauza aceasta. Tinerii cairhieni porniră mândri ca niște păuni, însă aroganța lor se risipi pe măsură ce zgomotul pașilor lor se intensifică. Până și Fecioarele simțeau asta; Sulin era singura care nu-și ducea din când în când mâna la vălul care-i atârna pe piept.

Erau servitori peste tot, firește, bărbați și femei palizi și trași la față, îmbrăcați în vestoane și rochii negre, cu Soarele-Răsare pe piept, în partea stângă, și cu mânecile cu dungi în culorile reginei Colavaere. Unii rămaseră cu gurile căscate când îl văzură pe Rand trecând; câțiva se lăsară în genunchi, plecându-și capetele. Cei mai mulți însă își văzură de treburile lor, oprindu-se scurt să facă o reverență adâncă. Oamenii se comportau întocmai celor din curtea interioară, conform devizei:

„Arată respectul cuvenit superiorilor tăi, indiferent cine sunt ei; supune-te lor și nu băga în seamă ce fac și poate astfel nu vei fi prins în jocul lor”. Era un mod de a gândi care-l irita la culme pe Perrin. Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să trăiască astfel.

Doi indivizi, în livrelele reginei Colavaere, care stăteau lângă ușile poleite ale Sălii Mari a Soarelui, se încruntară la vederea Fecioarelor și, poate, a tinerilor cairhieni. Oamenii mai în vârstă se uitau chiorâș la tinerii care se străduiau să imite comportamentul Aielilor. Mai mulți părinți încercaseră să pună capăt acestei conduite, le porunciseră fiilor și fiicelor să înceteze, le ceruseră ostașilor și servitorilor să-i alunge pe cei care gândeau la fel ca fiii și fiicele lor ca și când ar fi fost niște vagabonzi sau niște golani. Perrin n-ar fi fost surprins să-i vadă pe acești ușieri încrucișându-și bastoanele poleite ca s-o oprească pe Selande și pe prietenii ei să între pe ușa deschisă, fie că erau sau nu de viță nobilă, și poate chiar și pe Fecioare. Puțini cairhieni îndrăzneau să-i numească pe Aieli sălbatici, cel puțin nu unde puteau fi auziți. Mai degrabă gândeau asta.

Cei doi indivizi se apropiară și inspirară adânc, apoi îl văzură pe Rand peste capetele Fecioarelor. Fu cât pe ce să le iasă ochii din cap. Fiecare se uită pieziș la celălalt, apoi se lăsară în genunchi. Unul privea fix pardoseala, iar celălalt strângea din ochi, iar Perrin îl auzi pe acesta din urmă rugându-se în șoaptă.

— Așadar, sunt iubit, rosti Rand cu blândețe.

Nu părea să fie în apele lui. Min îi atinse brațul, cu o durere întipărită pe față. Rand o bătu ușor pe mână fără să se uite la ea, iar acest lucru se pare că o îndureră și mai mult.

Sala Mare a Soarelui era imensă, cu tavanul boltit în unghiuri, înalt de patruzeci de metri în punctul cel mai de vârf și cu candelabre uriașe din aur atârnând de lanțuri poleite suficient de groase încât să miște porțile unei fortărețe. Sala era enormă și plină. Oamenii se îngrămădeau printre coloanele pătrate și uriașe din marmură cu vinișoare negru-albăstrui, așezate pe două rânduri de o parte și de cealaltă a culoarului principal. Oamenii din spate fură primii care-i observară pe nou-veniți. Fie că purtau haine lungi sau scurte, culori vii sau broderii, sau haine uzate, toți îi priveau curioși. Intens. Puținele femei aflate în spatele sălii purtau rochii de călărie și aveau fețele la fel de aspre ca și bărbații și priviri tot atât de directe.

„Corniați, căutători ai legendarului Corn al lui Valere”, chibzui

Perrin. Dobraine spusese că toți nobilii care vor putea fi prezenți acolo vor veni, iar cei mai mulți corniați erau născuți în familii nobile sau doar pretindeau că erau. Fie că-l acceptau pe Rand, fie că nu, aceștia simțeau ceva, deoarece își duceau mâinile la săbiile și la pumnalele care nu fuseseră acolo în seara aceea. Mai toți corniații căutau aventura și un loc în istorie, alături de Cornul lui Vaiere. Chiar dacă nu l-ar fi cunoscut pe Dragonul Renăscut, tot ar fi simțit pericolul.

Ceilalți prezenți în Sala Mare erau mai puțin atrași de pericol sau, mai degrabă, mai mult captivați de intrigi și comploturi decât de hazard. Perrin străbătuse o treime din culoar, era chiar în spatele lui Rand, când icnetele străbătură încăperea ca vântul. Seniori cairhieni palizi, îmbrăcați în haine negre de mătase, cu dungi colorate peste piept, unii rași și pudrați în partea din față a capului; domnițe cairhiene, cu dungi pe rochiile lor negre, cu guler înalt și manșete de dantelă care le acopereau mâinile, cu părul coafat în formă de turnuri alambicate, care deseori le mai adăugau o jumătate bună de metru în înălțime. Seniori tairenieni și Seniori ai Ținutului, cu bărbile unse cu pomadă și ascuțite purtând pălării și vestoane din catifea roșie și albastră și de toate culorile, cu mâneci bufante și dungi din satin; domnițe tairene în rochii și mai colorate, cu gulere cu pliseuri, ample, din dantelă, și toci bătute în perle, Piatra Lunii, chihlimbar și rubine. Îl cunoșteau pe Perrin și îi știau și pe Dobraine, chiar și pe Havien și pe Min, însă, cel mai important, îl cunoșteau pe Rand. Această recunoaștere îl însoți ca niște valuri în timp ce el străbătea Sala. Cei prezenți făceau ochii mari și rămâneau cu gurile căscate. Erau atât de țepeni, încât Perrin fu cât pe ce să creadă că *asha'mani* îi legaseră ca și pe străjerii din fața Palatului. Încăperea era inundată de un miros de parfumuri dulcege, sub care se simțea un iz de sudoare sărată, iar peste toate mustea teama, un miros tremurător.

Atenția lui însă era îndreptată înspre capătul îndepărtat al Sălii, unde se afla podiumul din marmură albastru-închis pe care stătea Tronul Soarelui, strălucind de poleială asemenea tizului său. Deasupra spătarului înalt trona un Soare uriaș cu raze scăpărătoare. Colavaere se ridică încet, privind de-a lungul culoarului peste capul lui Rand. Rochia ei aproape neagră nu purta nici măcar o dungă a nobilimii, dar claia mare de bucle de deasupra capului ei trebuie să fi fost coafată în jurul coroanei pe

care o purta, Soarele-Răsare din aur și diamante galbene. Șapte femei stăteau de o parte și de cealaltă a Tronului Soarelui, îmbrăcate în rochii negre cu corsaj, cu gulere de dantelă vârâte sub bărbii și fuste prevăzute cu dungi verticale în culorile suveranei Colavaere: galben, roșu și argintiu. Se părea că moda cairhiană era diferită față de cea a Reginei și a însoțitoarelor ei.

O mișcare aproape imperceptibilă în spatele tronului o trădă pe cea de-a opta femeie, care stătea ascunsă, însă lui Perrin nu-i păsa nici de Colavaere, nici de restul, ci doar de femeia aflată în dreapta acesteia. Era Faile. Ochii ei migdalați, ca două Luni negre și lichide, se fixară asupra lui, dar expresia de pe fața ei nu trăda nicio emoție. Ba dimpotrivă, deveni mai încordată. El se strădui să-i simtă mirosul, însă parfumul era prea puternic, la fel și frica. Ea avea un motiv să se afla acolo, pe podium, un motiv bun. Chiar avea.

Rand îi atinse mâneca lui Sulin.

— Așteaptă aici, îi ceru el.

Când se încruntă, cicatricea de pe fața ei aspră deveni la fel de albă ca și părul. Ea îl privi cu atenție, apoi încuviință din cap cu o reținere evidentă. Pe urmă făcu un semn cu mâna, iar când Fecioarele își acoperiră fețele cu vălurile, un alt val de șușoteli străbătu încăperea. Era aproape ridicol; cei opt bărbați în haine negre, care încercau să privească în toate direcțiile în același timp, le-ar fi ucis pe toate înainte ca prima Fecioară să apuce să-și folosească sulița, dar nimeni nu știa cine sau ce erau. Nimeni nu se uita la ei, câțiva bărbați cu săbiile vârâte în teci, doar la Fecioare. Și la Rand. Oare nu observase nimeni că niciunul dintre acei bărbați nu transpira deloc, la fel ca și Rand? Perrin avea impresia că se scălda în propria sudoare.

După ce trecu pe lângă Fecioare, cu Min alături, Rand se opri. Lui i se alăturară mai întâi Perrin, apoi Dobraine și Havien. Și Aram, firește, umbra lui Perrin. Rand îi scrută cu atenție pe fiecare, pe rând, încuviințând încet din cap. Privirea îi zăbovi cel mai mult asupra lui Perrin, luându-i mai mult timp să încuviințeze din cap. Fețele cairhienului cărunt și cea a tânărului mayener erau întunecate. Cu toate că Ochi-de-aur habar n-avea cum arăta a lui, totuși își ținea maxilarul încleștat. Nimeni nu-i va face niciun rău lui Faile, indiferent cum ar fi acționat aceasta sau de ce. Indiferent ce ar fi fost el nevoit să întreprindă pentru a interveni.

Cizmele lor bubuiau în tăcerea care se așternuse în încăpere în timp ce străbăteau imensul mozaic auriu, reprezentând Soarele-Răsare, montat în pardoseala albastră, și se apropiau de tron. Strângându-și fustele în mâini, Colavaere își umezi buzele și-și plimbă privirea de la Rand la ușile din spatele lui.

— Te uiți după Aes Sedai? răsună vocea lui Rand, care zâmbi malițios. Le-am trimis în tabăra Aielilor. Dacă Aielii nu pot să le pună la punct, atunci nu știu cine poate.

Se auzi un murmur de șoc, care încetă aproape imediat. Mirosul de frică era mai puternic decât cel de parfum în nările lui Perrin.

Colavaere tresări.

— De ce aș…?

Ea inspiră adânc și afișă o atitudine demnă. Era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, fără niciun fir alb în părul negru. O prezență regală care n-avea nicio legătură cu coroana. Se născuse ca să poruncească, să domnească, așa credea ea. Iar ochii ei, care cântăreau și măsurau, trădau o inteligență ascuțită.

— Seniore Dragon, zise ea, făcând o reverență atât de adâncă, încât părea făcută în zeflemea, îți urez bun venit. Cairhien îți urează bun venit.

Felul în care se exprimase, repetând o urare, trăda o oarecare nervozitate.

Rand urcă agale treptele podiumului. Min dădu să-l urmeze, dar se răzgândi și-și încrucișă brațele la piept. Perrin o făcu în locul ei, ca să fie mai aproape de Faile, însă doar până la jumătatea podiumului. Privirea soției îl făcu să se oprească. Era o privire la fel de pătrunzătoare ca a suveranei Colavaere. Îi scruta atât pe el, cât și pe Rand. Perrin și-ar fi dorit să-i simtă mirosul. Nu ca să descopere ceva, ci, pur și simplu, să i-l simtă. Mirosurile parfumurilor și ale fricii erau prea puternice. De ce nu vorbea? De ce nu venea la el? De ce nu-i zâmbea? Doar un zâmbet.

Colavaere se încordă o fracțiune de secundă, însă doar atât. Deși îi ajungea lui al'Thor până la nivelul pieptului, cu părul coafat în vârful capului avea aceeași înălțime ca și el. Rand își luă privirea de la ea și se uită la femeile aliniate de o parte și de cealaltă a tronului. Poate zăbovise puțin asupra lui Faile, dar Perrin nu putea fi sigur.

Rand își așeză mâna pe brațul solid al Tronului Soarelui.

— Știi că-l vreau pentru Elayne Trakand, rosti el cu o vocea care-i trăda indiferența.

— Seniore Dragon, răspunse Colavaere cu blândețe în glas, Cairhien a stat prea mult fără un domnitor. Un domnitor cairhien. Tu însuți ai spus că nu vrei Tronul Soarelui pentru tine. Se prea poate ca Elayne Trakand să fi emis vreo pretenție, preciză ea, dar respinse această revendicare printr-un mic gest, dacă ar fi fost în viață. Se zvonește că ar fi moartă, ca și mama ei.

Era o afirmație periculoasă. Multe zvonuri spuneau că Rand și-ar fi ucis atât mama, cât și fiica. Femeia nu era lașă.

— Elayne trăiește.

Rand rosti aceste cuvinte pe un ton sec, însă ochii îi scăpărau. Perrin nu reușea să-i simtă mirosul așa cum nu izbutea să-l simtă nici pe al lui Faile. Oricum, n-avea nevoie să-și folosească nasul ca să simtă furia înăbușită dinaintea ochilor lui.

— Va purta atât coroana Andorului, cât și pe cea a Cairhienului.

— Seniore Dragon, lucrul făcut nu poate fi desfăcut. Dacă ai fost jignit de ceva anume…

În ciuda demnității și a curajului de care dădea dovadă, Colavaere făcu un efort vizibil să nu se clintească atunci când Rand își întinse mâna și-i luă de pe cap Coroana Soarelui. Se auzi un zgomot puternic când metalul trosni, apoi coroana se arcui. Abia dacă-i deranjă turnul de bucle atunci când aceasta i se desprinse din păr, îndreptându-se ușor. Câteva dintre diamantele galbene ieșiră de la locurile lor și căzură pe jos. El ridică în aer arcul de metal întins, iar acesta începu să se îndoaie încet până când capetele sale se întâlniră, pe urmă… Poate că *asha'manii* vedeau totuși ce se întâmpla, înțelegeau, însă în ceea ce-l privea pe Perrin, coroana era frântă, iar în clipa următoare aceasta se întregi din nou. Niciunul dintre nobili nu scoase un sunet, nici măcar nu se foiră; Perrin credea că le era teamă. Pentru nasul lui, mirosul groazei era mai puternic decât orice alt miros. Acesta nu tremura, ci se zbătea violent.

— Orice lucru făcut poate fi desfăcut, replică Rand cu blândețe.

Colavaere se albi la față. Puținele fire de păr care i se desprinseră din coafură o făceau să semene cu o fiară încolțită.

Înghițind în sec, ea deschise gura de două ori înainte să reușească să rostească un cuvânt:

— Seniore Dragon…

La început fu doar o șoaptă, dar pe măsură ce continuă să vorbească, vocea ei deveni mai puternică și mai disperată. Se pare că uitase de toți cei de față.

— Am păstrat legile și politicile pe care le-ai înființat. Chiar și pe cele care sunt împotriva legilor străvechi ale Cairhienului, împotriva tuturor cutumelor, zise Colavaere, referindu-se, probabil, la legile care nu-i pedepseau pe nobilii care ucideau un fermier sau un meșteșugar. Seniore Dragon, tu ești cel care spune cine urcă pe Tronul Soarelui. Știu… asta. Am… am greșit când l-am luat fără să-ți cer permisiunea. Dar și eu am dreptul la el, prin naștere și prin sânge. Dacă trebuie să-l primesc din mâna ta, atunci să mi-l dai cu mâna ta. Este dreptul meu!

Rand nu spuse nimic, doar o privi. Părea să asculte, însă nu pe ea.

Perrin își drese glasul. De ce tărăgăna Rand? Fapta era consumată sau aproape consumată. Adevărul era că trebuia să se ocupe de alte treburi. Atunci, o va lua cu el pe Faile ca să stea de vorbă.

— Ai avut dreptul să-i ucizi pe Seniorul Maringil sau pe Înalt Seniorul Meilan? vru să știe Perrin.

N-avea nicio îndoială că ea se ocupase de asta; cei doi erau cei mai mari nobili rivali ai ei la tron. Sau cel puțin așa se considerau ei. De ce nu făcea nimic Rand? Doar știa despre asta.

— Unde-i Berelain?

Nici nu rosti bine numele, că-i veni să-l strige din nou. Afișând aceeași mască a stăpânirii de sine, Faile îi aruncă doar o privire, însă acea uitătură ar fi dat foc până și apei. „Când ai o soție geloasă este ca și când ai avea un cuib de viespi în așternuturi”, vorba zicalei. Oricum te-ai fi întors, te-ai fi ales cu o înțepătură.

— Cum îndrăznești să mă acuzi de o asemenea mârșăvie? izbucni Colavaere. Nu există nicio dovadă. Nu are cum să existe vreo dovadă! Nu atât timp cât sunt nevinovată.

Ea păru brusc conștientă de locul unde se afla și de nobilii care stăteau înghesuiți umăr lângă umăr printre coloane, privind și ascultând. Avea curaj să înfrunte orice s-ar fi spus despre ea. Stând dreaptă, se strădui să-l privească în ochi pe Rand fără să-

și lase prea mult capul pe spate.

— Seniore Dragon, în urmă cu opt zile, la răsăritul soarelui, am fost încoronată Regina Cairhienului, după legile și cutumele din Cairhien. Îmi voi păstra jurământul de credință față de tine, dar *sunt* Regina Cairhienului.

Rand o privea în ochi, tăcut. „Și tulburat”, ar fi spus Perrin.

— Seniore Dragon, dacă nu încalci toate legile noastre, eu sunt Regină.

Rand tăcu în continuare, privind-o fără să clipească.

„De ce nu termină odată cu ea?”, se întrebă în gând Perrin.

— Acuzele care mi se aduc sunt false. Sunt o nebunie!

Acea privire insistentă și tăcută fu singurul răspuns pe care-l primi. Colavaere clătină neliniștită din cap.

— Annoura, sfătuiește-mă! Haide, Annoura! Sfătuiește-mă!

Perrin crezu că ea se adresase uneia dintre femeile care stăteau alături de Faile, dar femeia care ieși de după tron nu purta fustele dungate ale unei însoțitoare. O față lată cu o gură mare și un nas ascuțit îl privea cu atenție pe Rand din spatele nenumăratelor cozi împletite, lungi, subțiri și negre. Era o față fără vârstă. Spre mirarea lui Perrin, Havien scoase un sunet gutural și începu să rânjească. Ochi-de-aur se înfioră.

— Nu pot să fac asta, Colavaere, interveni Aes Sedai, vorbind cu un accent din Tarabon, aranjându-și șalul cenușiu cu franjuri. Mă tem că ți-am îngăduit să înțelegi greșit legătura dintre noi. Nu... nu e nevoie să facem asta, Seniore al’Thor, continuă ea după ce inspiră adânc și cu vocea tremurând o clipă. Sau Seniore Dragon, dacă preferi așa. Te asigur că nu ți-am pus gând rău. Dacă ar fi fost așa, aș fi atacat înainte să știi că sunt aici.

— Ai fi murit dacă ai fi făcut asta, răsună vocea de gheață a lui Rand și doar expresia de pe chipul lui o făcu să pară mai blândă. Nu eu te-am cruțat, Aes Sedai. Cine ești? De ce te afli aici? Răspunde-mi! Nu prea am răbdare cu... semenii tăi. Asta dacă nu vrei să fii dusă în tabăra Aielilor? Pun rămășag că Înțeleptele îți vor dezlega limba.

Această Annoura nu era înceată la minte. Ea îl privi pe Aram, apoi pe *asha’mani* de pe culoar și știu. Ei trebuiau să fie cei la care se referise el, bărbații în haine negre și cu fețele aspre uscate, pe când chipurile tuturor celorlalți, în afară de al ei și de al lui Rand, luceau. Tânărul Jahar o scruta așa cum șoimul privea

iepurele. Loial, care stătea în mijlocul lor, cu toporul proptit pe umăr, făcea notă discordantă. În una din mâinile lui mari ținea o călimară și o carte deschisă, lipite stângaci de piept, în vreme ce cu cealaltă scria la fel de repede cum înmuia în cerneală penița mai groasă decât degetul mare al lui Perrin. Lua notițe. Acolo!

Nobilii îl auziră pe Rand la fel de limpede ca și Annoura. Le priviseră neliniștiți pe Fecioarele cu văluri pe față; în acel moment se îndepărtau cu spatele de *asha'mani,* îngrămădindu-se ca peștii într-un butoi. Pe ici, pe colo, unii leșinau, fiind susținuți de mulțime.

Annoura se înfioră și își potrivi șalul pe umeri, apoi afișă calmul mult lăudat al Aes Sedai.

— Sunt Annoura Larisen, Seniore Dragon. Din frăția Ajah Cenușie.

Nu se observa nimic la ea care să arate că era protejată și că se afla în prezența unor bărbați care conduceau Puterea. Răspunsul ei părea o favoare.

— Sunt, totodată, sfătuitoarea lui Berelain, Prima din Mayene.

Așadar, iată motivul pentru care Havien rânjise ca un nebun; o recunoscuse pe femeie. Lui Perrin nu-i venea deloc să zâmbească.

— Lucrul ăsta a fost ținut în taină, continuă ea, din cauza atitudinii pe care neamul Tear o are atât față de Mayene, cât și față de Aes Sedai. Dar cred că secretele sunt acum de domeniul trecutului, nu-i așa? întrebă Annoura și se întoarse către Colavaere, care strânse din buze. Puteți crede ce vreți, însă Aes Sedai nu devin sfătuitoare doar pentru că le spune cineva asta. Mai ales atunci când sfătuiesc pe altcineva.

— Dacă Berelain îți va confirma spusele, zise Rand, te voi elibera și te voi da în grija ei.

Când se uită la coroană, el păru să conștientizeze pentru prima dată că ținea încă în mână acea lucrătură fină de auriu și nestemate. O așeză cu mare grijă pe șezutul din mătase al Tronului Soarelui.

— Nu cred că toate Aes Sedai îmi sunt dușmani, cel puțin în totalitate, și n-am să mai îngădui să fiu vârât în intrigi și să fiu manipulat. Este alegerea ta, Annoura, dar dacă o vei lua pe cea greșită, vei ajunge pe mâinile Înțeleptelor. În cazul în care vei supraviețui până atunci. Nu-i opri pe *asha'mani,* fiindcă o

greșeală s-ar putea să te coste.

— *Asha'manii,* rosti ea calm. Am înțeles.

Însă își atinse buzele cu limba.

— Seniore Dragon, Colavaere a complotat ca să rupă jurământul de credință.

Perrin își dorise atât de mult ca Faile să vorbească, încât tresări când ea o făcu, ieșind din rândul însoțitoarelor. Alegându-și cu grijă cuvintele, o confruntă pe așa-zisa regină asemenea unui vultur care se pregătea de atac. Pe sfânta Lumină, era atât de frumoasă!

— Colavaere a jurat să ți se supună în toate și să sprijine legile pe care le-ai dat, însă și-a făcut planuri să scape Cairhienul de Aieli, să-i trimită înspre miazăzi și să readucă totul la cum a fost înainte de venirea ta. A mai spus că, dacă ar fi să te întorci, nu vei îndrăzni să schimbi nimic din ceea ce a făcut ea. Femeia căreia i-a mărturisit aceste lucruri, Maire, a fost una dintre însoțitoarele ei. Maire a dispărut la scurt timp după ce mi-a povestit toate astea. N-am nicio dovadă, dar cred că e moartă. Și în opinia mea, sunt convinsă de asta, Colavaere a regretat că a dezvăluit prea multe, prea devreme.

Cu pași mari, Dobraine urcă treptele podiumului, cu coiful sub braț. Avea o expresie rece întipărită pe față.

— Colavaere Saighan, anunță el pe un ton oficial care răsună în fiecare colț al Sălii Mari, pe sufletul meu nemuritor și pe sfânta Lumină, eu, Dobraine, Primul Înscăunat al Casei Taborwin, te acuz de trădare, care se pedepsește cu moartea.

Rand își lăsă capul pe spate și închise ochii. Își mișcă ușor buzele, însă Perrin știa că doar el și Rand auzeau ce se spunea.

— Nu. Nu pot. Nu voi face asta.

Perrin înțelese de ce tărăgăna. Rand căuta, de fapt, o cale de scăpare. Ochi-de-aur și-ar fi dorit să găsească una.

Colavaere n-auzi sigur, dar și ea își dorea un mijloc onorabil de a ieși din acea încurcătură. Se uita agitată în jur, la Tronul Soarelui, la celelalte însoțitoare ale ei, la nobilimea adunată acolo, de parcă s-ar fi așteptat ca supușii ei să-i ia apărarea. Însă picioarele acestora parcă ar fi fost împlântate în ciment; o mare de fețe transpirate și inexpresive care o înfruntau și ochii care-i evitau privirea. Unii se uitară către *asha'mani*, oarecum pe ascuns. Spațiul care se crease deja între nobili și *asha'mani* se mări considerabil.

— Minciuni! șuieră ea printre dinți, strângându-și fustele în pumni. Sunt toate niște minciuni! Turnătoare mică…!

Regina făcu un pas către Faile. Rand își întinse brațul între ele, dar Colavaere se prefăcu că nu-l observă, iar Faile se pare că și-ar fi dorit ca el să nu fi făcut asta. Oricine ar fi atacat-o ar fi avut parte de o surpriză.

— Faile nu minte! mârâi Perrin.

Oricum, nu despre ceva atât de serios.

Încă o dată, Colavaere reuși să-și recapete starea de spirit. Deși scundă, se folosi de fiecare centimetru pe care-l avea pentru a părea mai înaltă. Perrin aproape că o admira. Cu excepția lui Meilan, a lui Maringil și acestei Maire, și doar Lumina știa cât de multe mai erau.

— Cer dreptate, Seniore Dragon, rosti suverana cu o voce calmă, demnă. Regală. Nu există nimic care să dovedească… mizeria asta. Cineva susține că altcineva care nu se mai află în Cairhien a afirmat că am rostit vorbe pe care nu le-am rostit, de fapt? Cer dreptate, Seniore Dragon. După cum spun și legile tale, trebuie să existe o dovadă.

— De unde știi că ea nu mai este în Cairhien? întrebă Dobraine. Unde e?

— Presupun că a plecat, răspunse ea, pe urmă Colavaere i se adresă lui Rand: Maire a plecat, renunțând să-mi mai slujească, și am înlocuit-o cu Reale, cea de acolo, arătă regina înspre a treia însoțitoare de la stânga. Habar n-am unde este. Aduceți-o aici dacă mai este în oraș, ca să formuleze în prezența mea aceste acuze ridicole. Am să-i trântesc în față minciunile sfruntate.

Faile îi aruncă o privire ucigătoare. Perrin spera să nu scoată vreunul dintre pumnalele pe care le ținea ascunse la ea; avea obiceiul să facă asta atunci când se înfuria.

Annoura își drese glasul. Îl studiase mult prea atent pe Rand pentru liniștea lui Perrin. Brusc, ea îi aminti de Verin, de acea privire cu care o pasăre cercetează un vierme.

— Îmi dai voie să vorbesc, Stăpâne… ah… Seniore Dragon?

La o încuviințare scurtă din cap din partea lui, ea continuă, potrivindu-și șalul:

— Despre tânăra Maire nu știu nimic decât că într-o dimineață a fost aici, iar înainte de căderea nopții nu mai era nici urmă de ea și nimeni nu știe unde a dispărut. Însă Seniorul Maringil și

Înalt Seniorul Meilan sunt o altă poveste. Prima din Mayene a adus cu ea doi dintre cei mai pricepuți prinzători de hoți, niște bărbați care se pricep să scoată la lumină crimele. Aceștia i-au înfățișat dinaintea mea pe cei doi bărbați care l-au pândit pe Seniorul Meilan pe străzi, cu toate că amândoi au susținut că ei doar l-au ținut de brațe în timp ce altcineva l-a înjunghiat. De asemenea, au mai adus-o dinaintea mea pe servitoarea care a turnat otravă în vinul condimentat pe care Seniorul Maringil obișnuia să-l bea înainte de culcare. Ea își susține nevinovăția; mama ei invalidă ar fi murit, la fel și ea, dacă n-ar fi murit Seniorul Maringil. Asta susține ea și cred că spune adevărul. Consolarea ei în timpul mărturiei n-a fost falsă, cred. Atât cei doi bărbați, cât și femeia au declarat același lucru: au săvârșit aceste fapte la porunca Domniței Colavaere.

Atitudinea sfidătoare o părăsea pe regină cu fiecare cuvânt rostit. Încă se ținea dreaptă, deși era o minune; părea la fel de moale ca și o cârpă.

— Mi-au făgăduit, bolborosi ea către Rand. Mi-au promis că nu te vei mai întoarce.

Apoi își astupă gura cu ambele mâini, însă fu prea târziu. Ochii îi ieșeau din orbite. Perrin și-ar fi dorit să n-audă sunetele care-i ieșeau din gâtlej. Nimeni n-ar trebui să scoată astfel de sunete.

— Trădare și crimă.

Dobraine părea satisfăcut. Acele țipete înăbușite nu-l impresionau.

— Pedeapsa este aceeași, Seniore Dragon. Moartea. Doar că, după noua ta lege, crima este pedepsită cu spânzurătoarea.

Dintr-un anume motiv, Rand se uită la Mân. Ea îi întoarse privirea cu o tristețe profundă. Nu pentru Colavaere, ci pentru al'Thor. Perrin se întrebă dacă avusese vreo viziune.

— Cer… cer călăul, reuși să bâiguie Colavaere cu o voce sugrumată.

Era trasă la față. Parcă îmbătrânise pe loc, iar în ochi i se oglindea groaza. Dar cum nu-i mai rămăsese nimic, ea continuă să cerșească:

— Este… este dreptul meu. Nu voi fi… spânzurată ca un om de rând!

Rand ducea o luptă interioară, clătinând din cap în acel mod tulburător. Când vorbi, în cele din urmă, cuvintele lui erau reci

ca iarna și dure ca nicovala sau ca niște ace:

— Colavaere Saighan, îți iau toate titlurile, toate pământurile și moșiile, și bunurile, îți iau tot, în afară de rochia cu care ești îmbrăcată. Deții… ai deținut o fermă? O fermă mică?

Fiecare propoziție era ca o lovitură de pumnal pentru femeie. Se clătina pe picioare ca un om beat, îngânând cuvântul „fermă“ de parcă era prima oară când îl auzea. Annoura, Faile, toți îl priveau pe Rand cu uimire sau curiozitate, sau ambele. Perrin, de asemenea. O *fermă?* Dacă înainte se așternuse tăcerea în Sala Mare, în acel moment se pare că nimeni nu mai respira.

— Dobraine, n-a deținut o fermă mică?

— Deține… a deținut… multe ferme, Seniore Dragon, răspunse încet cairhienul, fiind limpede că nu înțelegea mai mult decât Perrin. Cele mai multe sunt mari. Însă pământurile de lângă Zidul Dragonului au fost întotdeauna împărțite în gospodării mici, mai puțin de cincizeci de așezări. Toți arendașii le-au abandonat în timpul Războiului Aielilor.

Rand încuviință din cap.

— A sosit timpul pentru o schimbare. Prea mult pământ a stat nelucrat vreme îndelungată. Vreau ca oamenii să se mute din nou acolo, ca să facă agricultură. Dobraine, vei afla care fermă dintre cele deținute de Colavaere aproape de Zidul Dragonului este cea mai mică. Domniță Colavaere, te trimit în surghiun la acea fermă. Dobraine va avea grijă să primești tot ceea ce ai nevoie ca să pui ferma pe picioare și-ți va aduce pe cineva care să te învețe cum să lucrezi pământul. Străjerii vor veghea să nu te îndepărtezi prea mult de ea decât poți merge pe jos într-o zi, cât vei trăi. Ocupă-te de asta, Dobraine! Vreau să plece într-acolo într-o săptămână.

Uluit, Dobraine șovăi înainte să încuviințeze din cap. Perrin reușea să surprindă murmurele care se ridicau din mulțimea din spatele lui. Nu se mai pomenise una ca asta. Nimeni nu înțelegea de ce nu era condamnată la moarte. Și restul! mai fuseseră confiscate moșii și înainte, dar niciodată toate, niciodată de la nobilime. Nobilii mai fuseseră trimiși în surghiun, chiar și pe viață, însă niciodată la o *fermă.*

Răspunsul reginei Colavaere veni imediat. Clătinându-se și dându-și ochii peste cap, ea se răsuci în aer. Pe urmă se înclină deasupra treptelor podiumului, cu capul bălăbănindu-i-se, după

aceea se prăbuși inconștientă pe trepte.

Perrin țâșni din loc s-o prindă, dar altcineva i-o luă înainte. Pur și simplu, acest altcineva îi atenuă căderea reginei, înainte ca Ochi-de-aur să apuce să facă un pas. Fosta suverană zăcea fără simțiri în fața Tronului Soarelui. Rand. Perrin era convins că *asha'manul* ar fi lăsat-o să cadă.

Annoura începu să *plescăie din limbă.* Nu părea surprinsă sau tulburată, doar că-și freca nervoasă degetele arătătoare.

— Presupun că ar fi preferat călăul. Mă voi ocupa eu de ea dacă-i vei spune omului tău, *asha'manului...* tău...

— Ea nu este grija ta, zise Rand pe un ton aspru. Este în viață și... Este în viață, atâta tot.

Al'Thor inspiră adânc. Min veni lângă el înainte să expire; deși ea se pare că ar fi vrut să facă ceva mai mult decât să stea acolo. Expresia de pe chipul lui deveni încetul cu încetul mai hotărâtă.

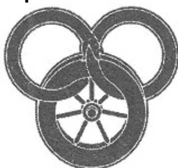
— Annoura, mă vei duce la Berelain. Dă-i drumul, Jahar; nu va crea probleme. Nu atât timp cât ea e singură, iar noi suntem nouă. Vreau să aflu ce s-a mai întâmplat câtă vreme am fost plecat, Annoura. Și ce pune la care Berelain de te-a adus aici fără să-mi spună. Nu, nu vorbi. Îmi va spune ea. Perrin, știu că vrei să rămâi singur cu Faile. Eu...

Rand își plimbă încet ochii prin sală, peste toți nobilii care așteptau în tăcere. Sub privirea lui, nimeni nu îndrăznea să miște. Mirosul fricii le acoperea complet pe toate celelalte, zbătându-se violent. În afara corniaților, toți cei prezenți îi juraseră credință la fel ca și Colavaere. Poate simplul fapt că se aflau la acea adunare însemna trădare? Perrin nu știa.

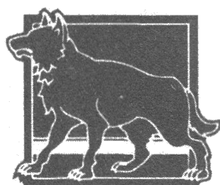
— Întrunirea asta a luat sfârșit, conchise Rand. Voi uita fiecare chip care va pleca în clipa asta.

Cei aflați în față, cu rangul cel mai înalt, deci cei mai puternici, își începură marșul înspre uși fără prea multă grabă și evitându-le pe Fecioarele și *asha'mani* de pe culoar, pe când ceilalți își așteptau rândul. Însă fiecare se gândea la cuvintele lui Rand. Oare ce voia să spună prin „în clipa asta”? Pașii deveniră mai grăbiți, fustele se ridicau. Corniații, care se aflau cel mai aproape de ușă, începură să se furișeze, la început câte unul, apoi în șuvoi și, văzându-i, nobilii cairhieni și taireni de rang inferior o luară la fugă înaintea celor de rang superior. În câteva clipe, se instaură haosul la uși, fiindcă bărbații și femeile se

îmbrânceau și-și dădeau coate ca să iasă. Nici măcar unul nu privi înapoi la femeia care zăcea inconștientă în fața tronului pe care-l deținuse pentru un timp atât de scurt.

CAPITOLUL 06

Teamă veche și teamă nouă

Rand străbătu fără niciun efort, firește, mulțimea care se agita. Poate acest lucru se datora prezenței Fecioarelor și a *alamanilor* sau poate Rand sau unul dintre indivizii în haine negre foloseau cumva Puterea, totuși mulțimea se dădu la o parte ca să-i facă loc. El trecu împreună cu Min la braț, urmat de o Annoura foarte supusă, care încerca să-i vorbească, și de Loial, care se străduia în continuare cu o anumită dificultate să scrie în cartea sa *și* să-și care toporul. Privindu-se intens, Perrin și Faile nu mai avură ocazia să li se alăture, deoarece mulțimea se închise la loc.

Ea nu spuse nimic o vreme, nici el, nu ceea ce-și dorea să spună și nu cu Aram de față, holbându-se la ei ca un câine credincios. Și cu Dobraine, care o privea încruntat pe femeia leșinată și dată în grija lui. Nu se mai afla nimeni pe podium. Havien plecase cu Rand ca s-o găsească pe Berelain și, de îndată ce al'Thor se făcu nevăzut, celelalte însoțitoare se îndreptară în grabă spre ușă fără să arunce nici măcar o privire în spate, la Perrin sau la Faile. Sau la Colavaere. Nicio privire. Ele își ridicaseră fustele și o luaseră la fugă. Din mulțime răzbăteau mormăieli și înjurături, și nu toate rostite de bărbați. Deși Rand plecase, acești oameni își doreau să fie în altă parte, în acel moment. Poate credeau că Perrin rămăsese în urmă ca să privească și să raporteze, însă, dacă măcar unul dintre ei ar fi aruncat o privire în spate, ar fi văzut că ochii lui nu erau ațintiți asupra lor.

Urcând treptele rămase, Ochi-de-aur o luă de mână pe Faile și îi adulmecă mirosul. Fiind atât de aproape, parfumurile care încă persistau nu mai aveau importanță. Restul putea aștepta. Ea scoase de nicăieri un evantai roșu din dantelă și, înainte să-l desfacă, își atinse cu el mai întâi obrazul, apoi pe al lui. Evantaiele aveau limbajul propriu în Saldaea sa natală. Îl

învățase și pe el câte ceva. Și-ar fi dorit să știe ce însemna acea atingere a obrazului; trebuie să fi fost de bine. Pe de altă parte, în mirosul ei se simțea o întunecime înțepătoare, pe care el o cunoștea prea bine.

— Ar fi trebuit s-o trimită la călău, bombăni Dobraine, iar Perrin ridică stingherit din umeri.

Din tonul bărbatului nu era limpede dacă voia să spună că așa cerea legea sau că ar fi fost un act milostiv. Dobraine nu înțelegea. Rand era capabil de o faptă bună.

Faile încetă să-și mai fluture evantaiul și-l privi pieziș pe Dobraine peste dantela cărămizie.

— Moartea ei ar putea fi spre binele tuturor. Aceasta este pedeapsa pe care o cere legea. Ce ai de gând să faci, Seniore Dobraine?

Piezișă sau nu, privirea ei era directă și plină de înțeles.

Perrin se încruntă. Niciun cuvânt pentru el, doar întrebări pentru Dobraine? Plus că se simțea și acea notă de gelozie în mirosul ei, care-l făcea să ofteze.

Cairhienul îi aruncă o privire rece drept răspuns, în timp ce își Ara mănușile în centiron.

— Ce mi s-a poruncit. Îmi păstrez jurământul dat, Doamnă Faile.

Evantaiul se deschise și se închise cu zgomot, mai repede decât gândul.

— Chiar le-a trimis pe Aes Sedai la Aieli? Ca prizoniere? îl întrebă ea cu o voce în care se simțea neîncrederea.

— Pe unele dintre ele, Doamnă Faile. Unele i-au jurat credință în genunchi. Am văzut asta cu ochii mei. Și ele s-au dus la Aieli, dar nu cred că le putem numi prizoniere.

— Și eu am văzut, Doamna mea, interveni Aram, care stătea pe trepte.

Ea îi aruncă o privire și pe fața lui înflori un zâmbet larg.

Pe urmă Faile începu să fluture cu mișcări rapide dantela roșie. Mișcările pe care le descria evantaiul păreau a fi făcute inconștient.

— Ați văzut amândoi.

Ușurarea din vocea și din mirosul ei era atât de puternică, încât Perrin o privi îndelung, cuprins de vrajă.

— Ce ai crezut, Faile? De ce ar minți Rand, cu atât mai mult cu cât toți ar fi aflat într-o zi?

În loc să răspundă imediat, ea o privi încruntată pe Colavaere.

— E încă inconștientă? Nu că ar avea vreo importanță. Știe mai multe decât aș mărturisi aici. Tot ce ne-am străduit din răsputeri să ținem ascuns. Ba i-a spus și lui Maire. Știe prea multe.

Dobraine îi ridică o pleoapă fostei regine Colavaere cu degetul mare, fără prea multă blândețe.

— De parcă ar fi fost lovită cu un buzdugan. Păcat că nu și-a frânt gâtul de trepte. Va fi surghiunită și va învăța cum să ducă o viață de fermier.

Pentru un scurt moment, Faile degajă un miros de iritare.

Brusc, Perrin conștientiză ceea ce propusese soția lui, pe ocolite, și ce respinsese Dobraine la fel de indirect. Se înfioră. Știuse de la început că se însurase cu o femeie foarte periculoasă. Însă nu aflase cât de perfidă. Aram se uita pe furiș la Colavaere, cu buzele țuguiate și pierdut în gânduri întunecate; bărbatul era în stare să facă orice pentru Faile.

— Nu cred că Rand va fi prea încântat dacă ea nu va mai ajunge la fermă, rosti Perrin pe un ton ferm, Uitându-se pe rând la Aram și la Faile. Nici *eu* n-aș fi prea încântat.

Se simțea mai degrabă mândru de el, ocolind subiectul așa cum făceau și ei.

Aram își plecă ușor capul – înțelegea –, pe când Faile încerca să pară nevinovată și-și flutura evantaiul, fără să aibă habar despre ce vorbea t'Bashere. Brusc, Aram își dădu seama că mirosul de teamă nu venea în întregime de la oamenii care încă se îmbulzeau la ușă ca să iasă afară. O dâră subțire și tremurătoare de teamă venea și de la ea. Era o teamă ținută sub control, totuși era prezentă.

— Ce s-a întâmplat, Faile? Pe sfânta Lumină, e ca și cum Coiren și grupul ei au câștigat în loc să...

Deși expresia de pe fața ei nu se schimbă, mirosul se înteți.

— De aceea n-ai scos niciun cuvânt la început? întrebă Perrin cu blândețe în glas. Ți-a fost teamă că ne-am întors ca niște marionete, iar ele trag sforile?

Ea aruncă o privire înspre mulțimea de la capătul celălalt al Sălii Mari, care dispărea repede. Deși cei care se aflau cel mai aproape erau la o distanță considerabilă de ei și făceau gălăgie, ea își coborî totuși vocea:

— Aes Sedai sunt în stare de asta, așa am auzit. Dragul meu

soț, nimeni nu știe mai bine decât mine că până și femeilor Aes Sedai le-ar fi fost greu să te transforme într-o marionetă, mult mai greu decât să-l preschimbe pe un bărbat care este Dragonul Renăscut, dar, în momentul în care ai intrat aici, mi-a fost mai teamă decât oricând de când ai plecat.

La început, când auzi aceste cuvinte, amuzamentul își făcu loc în ființa lui, precum și duioșia, și iubirea, și mirosul ei, curat, pur și puternic, însă toate acestea se estompară, într-un sfârșit, lăsând în urma lor acea dâră subțire și tremurătoare.

— Pe sfânta Lumină, Faile, este adevărat! Tot ce a spus Rand este adevărat. I-ai auzit pe Dobraine și pe Aram.

Ea zâmbi, încuviință din cap și-și flutură evantaiul. Oricum, acea dâră tremura în continuare în nările lui. „Pe sfânta Lumină, ce trebuie să fac ca să mă creadă?”, chibzui Ochi-de-aur.

— Ar ajuta dacă el ar pune-o pe Verin, sora Brună, să danseze sa’sara? O va face dacă el îi va porunci.

El vru să facă o glumă. Despre sa’sara nu știa decât că era un dans scandalos și că Faile recunoscuse odinioară că știa cum să danseze, deși în ultima vreme ocolea subiectul și nega totul. Cu toate că el intenționase să facă o glumă, ea își închise evantaiul și-l bătu ușor de încheietura mâinii. Perrin știa ce însemna acest gest: „Mă gândesc serios la sugestia ta”.

— Nu știu ce ar fi de-ajuns, Perrin, adăugă ea tremurând ușor. Există ceva ce n-ar face sau n-ar îndura o Aes Sedai dacă Turnul Alb i-ar porunci? Am citit istoria și am fost învățată să citesc printre rânduri. Mashera Donavelle i-a născut șapte copii bărbatului pe care-l disprețuia, iar Isebaille Tobanyi și-a dat frații pe care-i iubea pe mâinile dușmanilor și odată cu ei și Tronul țării Arad Doman, și pe Jestian Redhill…

Ea tremură din nou, de data asta mai vizibil.

— Liniștește-te, șopti el, cuprinzând-o cu brațele.

Deși citise și el câteva cărți de istorie la viața lui, nu auzise niciodată de aceste nume. Fiica unui senior primea o altfel de educație comparativ cu ucenicul unui fierar.

— Chiar este adevărat.

Dobraine privi în altă parte, la fel și Aram, chiar dacă pe buze îi flutura un zâmbet satisfăcut.

La început, ea se împotrivi, dar nu prea tare. El nu știa niciodată când ea va evita o îmbrățișare în public sau când o va accepta. Însă, dacă nu și-o dorea, ea arăta limpede acest lucru,

cu sau fără cuvinte. De data asta, ea își îngropă fața la pieptul lui și-l îmbrățișă la rândul ei, strângându-l cu putere.

— Dacă vreuna dintre Aes Sedai îți va face vreun rău, o voi ucide, șopti Faile.

El o credea.

— Ești al meu, Perrin t'Bashere Aybara. Al meu.

El credea și asta. Pe măsură ce îmbrățișarea ei devenea mai puternică, și mirosul geloziei i se accentua. Lui îi venea să chicotească. Era ca și când doar ea avea dreptul să împlânte pumnalul în el. Și chiar ar fi chicotit dacă dâra aceea de teamă n-ar fi persistat. Asta, și ceea ce spusese ea despre Maire. Deși nu-și putea simți propriul miros, el știa ce era. Teamă. Teamă veche, și teamă nouă, pentru ce avea să urmeze.

Ultimii nobili ieșiră din Sala Mare îmbulzindu-se, și totuși nimeni nu fu călcat în picioare. După ce-l trimise pe Aram să-i spună lui Dannil să-i aducă în oraș pe bărbații din Ținutul Celor Două Râuri și în timp ce se întreba cu ce-i va hrăni pe toți, Perrin îi oferi brațul lui Faile și o conduse afară, lăsându-l pe Dobraine singur cu Colavaere, care dădea semne de trezire. Nu-și dorea să fie de față când fosta suverană își va reveni în simțiri, iar Faile, care-și ținea mâna pe încheietura lui, nu părea nici ea prea dornică. Ei pășeau repede, nerăbdători să ajungă în odăile lor, deși nu neapărat din aceleași motive.

Nobilii nu se opriră din fugă odată ce ieșiră din Sala Mare. Coridoarele erau pustii, cu excepția servitorilor care-și țineau ochii în pământ și se mișcau de colo colo în tăcere. Înainte să ajungă prea departe, Perrin auzi zgomot de pași și-și dădu seama că erau urmăriți. Colavaere nu mai avea vreun susținător, o variantă infim de probabilă, dar, dacă exista cineva, atunci ar fi încercat să-l lovească pe Rand prin prietenul său, care se plimba singur alături de soția lui în vreme ce Dragonul Renăscut se afla altundeva.

Doar că, atunci când Perrin se întoarse, cu mâna pe topor, ei rămase cu gura căscată în loc să-și scoată arma. Erau Selande și prietenii ei din holul de la intrarea în Palat, însoțiți de alte opt sau nouă fețe noi. Aceștia tresăriră când el se întoarse și schimbară câteva priviri rușinate. Unii erau taireni, inclusiv o femeie care era mai înaltă decât toți, în afară de unul dintre bărbații cairhieni. Aceasta purta o haină bărbătească și pantaloni strâmți la fel ca și Selande și celelalte femei, iar la

șold avea o sabie. El nu aflase că absurditatea asta ajunsese și la taireni.

— De ce ne urmăriți? vru el să știe. Dacă încercați să mă faceți părtaș la năzbâtiile voastre, o să vă trag un șut în fund la toți, de-o să zburați până în Bel Tine!

Mai avusese de-a face cu acești nerozi sau cu unii ca ei, oricum. Aceștia nu se gândeau la nimic altceva decât la onoarea lor, la dueluri și să se considere fiecare *gai'shain.* Acest ultim lucru îi irita la culme pe Aieli.

— Luați aminte la vorbele soțului meu și supuneți-vă, interveni Faile pe un ton aspru. Nu e de glumit cu el.

Privirile tâmpe dispărură, iar tinerii începură să se retragă, întrecându-se în reverențe. Încă le făceau când dispărură după un colț.

— Bufoni nenorociți, bombăni Perrin, oferindu-i din nou brațul lui Faile.

— Soțul meu este înțelept pentru vârsta lui, murmură ea.

Tonul din vocea ei era extrem de serios, iar mirosul, diferit.

Perrin se abținu să nu pufnească. Era adevărat că unii dintre ei erau cu un an, poate doi mai mari decât el, dar se comportau ca niște copii cu jocul lor de-a Aielii. Și cum Faile părea binedispusă, i se păru a fi momentul cel mai potrivit să înceapă să discute despre ce aveau de discutat. Despre ce avea el de discutat.

— Faile, cum ai ajuns să fii una dintre însoțitoarele reginei Colavaere?

— Servitorii, Perrin.

Ea vorbi atât de încet, încât nimeni care s-ar fi aflat la un metru distanță n-ar fi auzit. Ea știa totul despre auzul lui și despre lupi. Nu-i puteai ascunde nimic soției. Faile își atinse urechea cu evantaiul, avertizându-l să fie atent la ce spune.

— Prea mulți oameni uită de prezența servitorilor, însă și aceștia trag cu urechea. În Cairhien, ei trag prea mult cu urechea.

Niciunul dintre cei în livrele pe care-i vedea el nu asculta. Puținii care nu se aplecau de-a lungul coridoarelor atunci când îi întâlneau pe el și pe Faile treceau pe lângă ei cu pas grăbit, cu privirile în pământ și cufundați în gânduri. În Cairhien, zvonurile se răspândeau repede. Vestea întâmplării din Sala Mare trebuie să fi ajuns deja pe străzi, dacă nu cumva ieșise deja din oraș.

Fără îndoială, Aes Sedai aveau deja ochi și urechi în Cairhien, la fel și Mantiile Albe și majoritatea tronurilor.

Ea continuă cu aceeași voce șoptită, în ciuda avertismentului pe care i-l dăduse:

— Colavaere n-a știut cum să mă accepte mai repede, odată ce a aflat cine eram. Numele tatălui meu a impresionat-o la fel de mult ca și cel al verișoarei mele.

Ea termină încuviințând din cap, ca și când ar fi dat toate explicațiile.

Era o lămurire suficient de bună. Aproape bună. Tatăl ei era Davram, Primul Înscăunat al Casei Bashere, Senior al Ținuturilor Bashere, Tyr și Sidona, Gardian al Hotarului, apărător al Patriei, Mareșal-General al Reginei Tenobia din Saldaea. Verișoara lui Faile era însăși Tenobia. Colavaere avea motive suficiente ca s-o aleagă pe Faile drept însoțitoare. Dar el avusese timp să cugete la aceste lucruri și era mândru că începea să se obișnuiască astfel cu felul ei de-a fi. Viața de om însurat îl învăța multe pe un bărbat despre femei; sau despre o femeie. Răspunsul pe care ea nu i-l dăduse confirma ceva. Faile nu se temea de pericol, cel puțin nu atunci când o viza pe ea.

Firește că el nu putea vorbi despre asta acolo, pe coridor. Oricât de încet ar fi șoptit, ea n-avea auzul lui și, fără îndoială, ar fi zis că toți servitorii aflați la o depărtare de patruzeci de metri de ei trăgeau cu urechea. Înfrânându-și nerăbdarea, o însoți până când ajunseră la odăile care fuseseră aranjate pentru ei cu câteva vârste în urmă sau cel puțin așa i se părea lui. Lămpile fuseseră aprinse și aruncau umbre tremurătoare pe pereții lucioși și întunecați. Fiecare panou din lemn prezenta sculpturi dreptunghiulare concentrice. Vatra din șemineul pătrat din piatră fusese curățată și acoperită cu câteva ferigi amărâte. Erau aproape verzi și miroseau frumos.

Faile se apropie de o măsuță pe care se afla o tavă cu două carafe din aur.

— Ne-au lăsat ceai de coacăze și punci cu vin, dragul meu soț. Vinul este din Tharon, cred. Punciul este răcit în rezervoarele de sub Palat. De care dorești?

Perrin își desfăcu centironul și-l aruncă împreună cu toporul pe scaun. Pe drum, plănuise cu mare grijă ce să spună. Faile putea fi o femeie țâfnoasă uneori.

— Faile, nici nu știi cât de dor mi-a fost de tine și câte griji mi-

am făcut pentru tine, însă…

— Ți-ai făcut griji pentru mine! izbucni ea, întorcându-se cu fața la el.

Apoi își îndreptă spatele, aruncându-i priviri fioroase precum cele ale unui șoim și imitând mișcări sfredelitoare cu evantaiul înspre măruntaiele lui. Gestul nu făcea parte din limbajul evantaielor; uneori, ea obișnuia să facă un gest similar și cu pumnalul.

— Când primele cuvinte care ți-au ieșit pe gură au fost ca să întrebi de… *de femeia* aceea!

Ochi-de-aur rămase mut de uimire. Cum de uitase acel miros care-i umplea nările? Fu cât pe ce să-și ducă o mână la nas ca să vadă dacă nu cumva sângera.

— Faile, i-am vrut pe „ucigașii de copaci” ai ei. Be…

Nu, nu era atât de prost încât să-i rostească din nou numele.

— Înainte să plec, ea a spus că avea dovada otrăvirii. Ai auzit-o și tu! Am vrut dovada, Faile.

Nu reuși s-o îmbuneze. Acel iz înțepător nu se estompă deloc, iar mirosul acru al jignirii i se alătură. Pe sfânta Lumină, ce spusese de o rănise?

— Dovada *ei!* Ce am reușit *eu* să aflu n-a fost bun de nimic, dar dovada *ei* i-a pus capul reginei Colavaere pe butuc. Sau ar fi trebuit.

Aceasta era apărarea lui, dar ea n-avea de gând să-l lase să mai rostească niciun cuvânt. Înaintă spre el, cu privi de pumnal. Evantaiul ei arăta ca unul. El se dădu în spate.

— Știi ce zvon a răspândit femeia asta? șuieră printre dinți Faile, cu aerul că o viperă neagră n-ar fi fost în stare să verse atât venin. Știi? A spus că motivul pentru care nu te afli aici este pentru că ești într-un conac nu departe de oraș. Unde ea poate să te *viziteze*! Eu am zis povestea pe care o pregătisem – că erai la vânătoare, și numai Lumina știe că ai fost plecat multe zile la vânătoare! —, însă toată lumea credea că încercam să arunc o lumină bună asupra ta și asupra ei! împreună! Colavaere se delecta cu această poveste. Bănuiesc că a luat-o pe ușuratica aia de Mayener ca însoțitoare doar ca să ne pună pe noi două laolaltă. „Faile, Berelain, veniți să-mi legați șireturile la rochie”, „Faile, Berelain, veniți să țineți oglinda pentru coafeză”, „Faile, Berelain, veniți să mă spălați pe spate”. Ca să se amuze în timp ce aștepta ca noi două să ne scoatem ochii!

Asta a trebuit să îndur! Pentru tine, urecheat păros…!

El se lovi cu spatele de perete. Ceva se petrecu înlăuntrul lui. Se temuse pentru viața ei, fusese îngrozit, gata să-l înfrunte pe Rand sau pe Cel Întunecat însuși. Nu făcuse nimic ca s-o încurajeze pe Berelain, ba dimpotrivă, își dăduse toată silința ca s-o alunge pe femeie. Și aceasta îi era mulțumirea?

Îi cuprinse cu blândețe trupul și o ridică în aer până când ochii ei migdalați ajunseră la același nivel cu ai lui.

— Ascultă-mă, rosti el cu o voce calmă sau cel puțin se străduia să fie calmă, deși aceasta semănă mai mult cu un mârâit gutural. Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Cum *îndrăznești*? Era să mor de grijă că ai putea fi rănită. Te iubesc doar pe tine. Nu-mi doresc nicio altă femeie în afară de tine. M-ai înțeles? M-ai înțeles?

O strânse la piept și o ținu așa, nedorindu-și să-i mai dea drumul. Pe Lumină, îi fusese atât de teamă! Chiar și în clipa aia tremura, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat.

— Dacă ai păți ceva, aș muri, Faile. M-aș întinde pe mormântul tău și aș muri! Crezi că nu știu cum a aflat Colavaere cine ești? Ai făcut tu în așa fel încât să afle.

Ea îi spusese odinioară că treaba unei soții era să iscodească.

— Pe Lumină, femeie, puteai avea același sfârșit ca și Maire! Colavaere știe că ești soția mea. Soția *mea.* A lui Perrin Aybara, prietenul lui Rand al’Thor. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că ar fi fost posibil să între la bănuieli? Să… Pe Lumină, Faile, ar fi…

Brusc, el își dădu seama ce făcea. Ea scotea sunete înăbușite de pieptul lui, însă el nu reușea să înțeleagă cuvintele. Se minună că nu-i auzise coastele trosnindu-i. Dojenindu-se aspru pentru că se comportase ca un necioplit, îi dădu drumul, desfăcându-și larg brațele. Dar, înainte să apuce să-și ceară iertare, ea își împlântă degetele în barba lui.

— Mă iubești, zici? grăi ea încet, foarte încet, foarte blând, zâmbind. Unei femei îi place să audă aceste cuvinte rostite cum trebuie.

Lăsă să-i cadă evantaiul din mână și începu să-l zgârie cu unghiile pe obraz, încât aproape că-i țâșni sângele, dar râsetul ei gutural era cald, iar în ochi nu-i mai mocnea furia.

— E bine că nu ai spus că nu te-ai uitat niciodată la o altă femeie, altminteri aș fi crezut că ai orbit.

El era prea uluit ca să vorbească, prea uimit ca să caște

măcar gura. Rand înțelegea femeile, Mat înțelegea femeile, dar Perrin știa că el nu le va înțelege niciodată. Ea se putea transforma dintr-un pescăruș într-un șoim, schimbându-și direcția mai repede decât gândea el, totuși această… Acel miros aspru dispăru complet lăsând locul unui alt miros al ei pe care el îl cunoștea bine. Un miros care *era* al ei, pur și puternic, și curat. Dacă mai puneai la socoteală și ochii ei, te puteai aștepta în orice moment ca ea să înceapă să vorbească despre țărăncuțele la secerătoare. Țărăncuțelor din Saldaea li se dusese vestea, pare-se.

— Dacă te vei întinde pe mormântul meu, continuă ea, sufletul meu o să te bântuie, îți făgăduiesc asta. Mă vei jeli cum se cuvine, apoi îți vei căuta o altă soție. Pe cineva cu care aș fi de acord, nădăjduiesc, spuse Faile mângâindu-i barba și râzând încet. Chiar nu ești în stare să-ți porți de grijă, știi asta? Vreau să-mi făgăduiești.

Cel mai bine era să încerce să se eschiveze. Dacă va refuza, acea dispoziție minunată putea sfârși mistuită de un incendiu. În care nu se afla argint viu. Dacă va accepta… După mirosul ei, ar fi zis că rostise purul adevăr, însă el avea să creadă când o face plopul mere.

— Trebuie să fac o baie, rosti Perrin dregându-și glasul. Nici nu mai știu de când n-am mai văzut un săpun. Cred că miros ca un hambar vechi.

Ea se lipi de pieptul lui și inspiră adânc.

— Miroși minunat. Ca tine, preciză ea așezându-și mâinile pe umerii lui. Mă simt de parcă…

Ușa se deschise larg, trântindu-se.

— Perrin, Berelain nu este… îmi pare rău. Iertați-mă.

Rand începu să se foiască stingherit, ca și când n-ar fi fost Dragonul Renăscut. Fecioarele rămaseră afară, pe coridor. Min își vârî capul înăuntru, aruncă o privire, îi zâmbi lui Perrin, apoi dispăru.

Faile se retrase atât de grațios, încât nimeni n-ar fi ghicit vreodată ceea ce spusese cu câteva clipe în urmă. Sau ceea ce ar fi urmat să spună. Obrajii ei însă erau aprinși.

— Ce drăguț din partea ta să ne faci o vizită neașteptată, Seniore Dragon! îmi cer iertare că n-am auzit când ai bătut la ușă.

Poate roșeața din obraji se datora nu doar stânjenelii, ci și

furiei.
Fu rândul lui Rand să se roșească și să-și treacă o mână prin păr.
— Berelain nu este în Palat. Ba mai mult, își petrece noaptea pe corabia Oamenilor Mării, ancorată pe râu. Annoura mi-a zis abia când am ajuns aproape de odăile lui Berelain.
Perrin încerca din răsputeri să nu se schimonosească. Oare de ce trebuia să repete numele femeii?
— Ai vrut să-mi vorbești și despre altceva, Rand?
Spera că nu accentuase prea mult aceste cuvinte și ca Rand să fi înțeles aluzia. Nu se uită la Faile, dar adulmecă ușor aerul. Nici urmă de gelozie, încă. Însă simțea un miros puternic de furie.
O clipă, Rand se holbă la el, privi prin el. Asculta ceva. Perrin își încrucișă brațele la piept ca să se oprească din tremurat.
— Trebuie să aflu, adăugă Rand, într-un sfârșit. Tot nu vrei să comanzi oastea împotriva illianilor? Trebuie să-mi spui acum.
— Nu sunt general, răspunse Perrin cu o voce răgușită.
Se vor duce lupte în Illian. Imaginile i se perindară dinaintea ochilor. Peste tot în jurul lui erau oameni, iar el își rotea toporul, despicând în stânga și-n dreapta. Indiferent câți omora, veneau alții în șiruri nesfârșite. În inima lui, încolțea o sămânță. Nu mai putea trece prin așa ceva. Nu mai voia.
— Și-apoi, am crezut că trebuie să stau pe lângă tine.
Asta spusese Min după ce avusese o viziune. De două ori trebuia Perrin să stea pe lângă el, altminteri Rand ar fi înfruntat dezastrul. O dată fusese la fântânile din Dumai, poate, dar a doua oară nu venise încă.
— Toți trebuie să ne asumăm riscuri.
Vocea lui Rand era foarte liniștită. Și foarte aspră. Min își vârî din nou capul înăuntru, părând că ar vrea să vină lângă el, pe urmă îi aruncă o privire lui Faile și hotărî în final să rămână afară.
— Rand, femeile Aes Sedai…
Un altul mai înțelept n-ar fi pomenit de asta, probabil. Însă el nu pretinsese niciodată că ar fi prea deștept.
— Înțeleptele sunt gata să le jupoaie de vii sau ceva în genul ăsta. Nu poți îngădui să li se întâmple ceva, Rand!
Sulin, care se afla pe coridor, se întoarse ca să-l privească prin ușa întredeschisă.

Bărbatul pe care credea că-l cunoștea râse, scoțând un sunet șuierător.

— Toți trebuie să ne asumăm riscuri, repetă al'Thor.

— N-am să îngădui să li se întâmple ceva, Rand.

Ochii albaștri și reci ai lui al'Thor îi întâlniră privirea.

— Tu n-ai să îngădui?

— *Eu,* îi răspunse Perrin pe același ton și fără să clipească. Sunt prizoniere și nu reprezintă nicio amenințare. Sunt femei.

— Sunt Aes Sedai.

Vocea lui Rand semăna atât de mult cu cea a lui Aram de la fântânile din Dumai, încât aproape că-l lăsă fără suflare pe Ochi-de-aur.

— Rand...

— Fac ceea ce trebuie să fac, Perrin.

Preț de o clipă, fu Rand de odinioară, căruia nu-i plăcea ce se întâmpla. Preț de o clipă, el păru mort de oboseală. Doar pentru o clipă însă. Apoi redeveni noul Rand, tare ca oțelul.

— Nu-i voi face rău niciunei Aes Sedai dacă n-o va merita, Perrin. Nu pot să-ți făgăduiesc mai mult. Dacă tot nu vrei să conduci oastea, te pot folosi altundeva. La fel de bine, ca să fiu sincer. Tare-aș vrea să te pot lăsa să te odihnești o zi sau două, dar nu pot. N-avem timp. Și trebuie să facem ceea ce trebuie să facem. Vă cer iertare că v-am întrerupt.

El făcu o plecăciune, cu o mână pe mânerul sabiei.

— Faile.

Perrin încercă să-l apuce de braț, însă acesta ieși din încăpere și ușa se închise în urma lui, înainte ca Ochi-de-aur să apuce să se clintească. I se părea că Rand nu mai era cel de odinioară. O zi sau două? Pe Lumină, ce alte planuri avea Rand cu el dacă nu să adune oastea pe Câmpiile din Maredo?

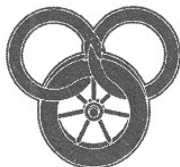
— Dragul meu soț, ești mai curajos decât trei bărbați laolaltă, grăi Faile în șoaptă, și ai simțurile unui copil care abia învață să umble. Cum se face că, atunci când un bărbat își arată curajul, își pierde simțurile?

Perrin bombăni indignat. Se abținu să pomenească despre femeile care se apucau să-i iscodească pe cei care comiseseră o crimă, știind, cu siguranță, ce făceau. Femeile spuneau mereu că aveau o gândire mai logică decât bărbații, numai că el nu era prea convins de asta.

— Ei bine, poate nu vreau să aud răspunsul, chiar dacă-l știi,

râse ea gutural ridicându-și brațele deasupra capului. Și-apoi, n-am de gând să-l las să strice momentul. Mă simt în continuare la fel de îndrăzneață ca o țărăncuță… De ce râzi? Nu mai râde pe seama mea, Perrin t'Bashere Aybara! Încetează când îți zic, necioplitule! Dacă n-o vei face…

Singura modalitate de a-i închide gura era s-o sărute. În brațele ei, el uită de Rand, de Aes Sedai și de bătălii. Se simțea acasă acolo unde era Faile.

CAPITOLUL 07

Curse și capcane

Rand simțea Sceptrul Dragonului pe care-l ținea în mână, ornamentele cu ciucure verde cu alb și fiecare linie a Dragonilor sculptați ca și când și-ar fi trecut degetele peste ei. Cu toate astea i se părea că ar fi fost mâna altcuiva. Dacă i-ar fi retezat-o o sabie, ar fi simțit durerea și ar fi continuat. Ar fi fost durerea altcuiva.

Plutea în Hău, înconjurat de golul absolut. Simțea cum se deschidea *saidinul*, care încerca să-l transforme în țărână sub un val de frig nimicitor și arșiță ce ar fi preschimbat piatra în foc, și aducea cu el prezența Celui Întunecat și-i băga putreziciunea în oase. În suflet, se temea el adesea. De data asta nu mai simțea acea senzație de greață ca odinioară. De asta se temea cel mai tare. Aluneca prin acel torent de foc, gheață și mizerie – viața. Acesta era cel mai potrivit cuvânt. *Saidinul* încerca să-l distrugă. *Saidinul* îl invada, făcându-l să debordeze de vitalitate. Amenința să-l îngroape și-l ispitea. Lupta pentru supraviețuire, războiul menit a evita să fie mistuit îi sporeau bucuria de viață. Era atât de dulce, în pofida nesăbuinței! Oare cum ar fi, curat? De neimaginat. Își dorea mai mult, își dorea totul.

În asta zăcea seducția mortală. Un singur pas greșit și abilitatea de a mânui Puterea îi va fi luată pentru totdeauna. Un singur pas greșit și-și va pierde mințile, asta dacă nu va fi, pur și simplu, distrus, cu tot ceea ce-l înconjura, poate. Lupta pentru supraviețuire nu era o nebunie; era ca și când ai fi pășit legat la ochi peste o groapă plină cu țăruși, bucurându-te de viața însăși, încât a te gândi să renunți ar fi ca și când te-ai fi gândit la o lume de-a pururi învăluită în nuanțe cenușii. Nu era nebunie.

Gândurile i se amestecau în dansul lui cu *saidinul,* alunecând prin Hău. Annoura se uita la el pe furiș cu privirea aceea specifică femeilor Aes Sedai. Oare ce punea la cale Berelain? Nu pomenise niciodată de o sfătuitoare Aes Sedai. Și de celelalte Aes Sedai din Cairhien. De unde veniseră și pentru ce motiv? Ce

intenții aveau? Cum putea să le oprească sau să le folosească? Devenea priceput în a manipula oameni; uneori îi era silă de el însuși. Sevanna și Shaido. Rhuarc își trimisese deja iscoadele în munții numiți Piscul Dragonului, însă, în cel mai bun caz, aceștia vor putea afla doar unde și când. Înțeleptele, care puteau afla și motivul, nu voiau să-l afle. Existau multe întrebări legate de Sevanna. Elayne și Aviendha. Nu, nu voia să se gândească la ele. Niciun gând îndreptat înspre ele. Niciunul. Perrin și Faile. O femeie neînfricată, un șoim după nume și după fire. Oare o slujise pe Colavaere doar ca să strângă dovezi? Va încerca să-l protejeze pe Ochi-de-aur dacă Dragonul Renăscut se va prăbuși. Îl va proteja de Dragonul Renăscut dacă va considera că va fi nevoie; îi era loială lui Perrin, dar ea hotăra în ce fel. Faile nu era femeia care să i se supună soțului ei, dacă exista o astfel de femeie. Ochii aurii în care se citea provocarea și sfidarea. De ce era Perrin atât de vehement în privința femeilor Aes Sedai? Petrecuse multă vreme în compania Kirunei și a însoțitoarelor acesteia în drum spre fântânile din Dumai. Oare femeile Aes Sedai aveau acea influență asupra lui de care se temea toată lumea? Aes Sedai. El clătină din cap fără să-și dea seama. Niciodată. Niciodată! A avea încredere însemna să fii trădat; încrederea era durere.

Încercă să alunge acest gând. Se apropia prea mult de delir. Nimeni nu putea trăi fără să nu acorde încredere cuiva. Însă nu femeilor Aes Sedai. Mat, Perrin. Dacă nu putea avea încredere în ei… Mân. Nici măcar nu se gândise că n-ar putea avea încredere în Mân. Și-ar fi dorit să-i fie alături în loc să stea cuibărită în pat. Toate acele zile în care fusese prizonieră, zile de griji – mai mult pentru el decât pentru ea însăși, după cum o cunoștea – în care fusese interogată de Galina și oropsită atunci când nu dădea răspunsuri mulțumitoare – el scrâșni din dinți fără să-și dea seama –, toate astea, și chinul pe care-l îndurase în timpul Tămăduirii o ajunseseră din urmă. Îi stătuse alături până când îi cedaseră picioarele și fusese nevoit s-o care în brațe până în dormitor, în ciuda faptului că protestase adormită că el avea nevoie ca ea să-i fie alături. Min nu era acolo ca să-i aducă liniștea, să-l facă să râdă și să uite de Dragonul Renăscut. Exista doar acea luptă cu *saidinul* și acea vâltoare a gândurilor, și…

Trebuie eliminați. Trebuie s-o faci. Îți amintești ce s-a întâmplat data trecută? Locul acela de lângă fântâni a fost o

nimica toată. Orașele care au ars din temelii au fost o nimica toată. Noi am distrus lumea! ÎNȚELEGI? TREBUIE UCIȘI, ȘTERȘI DE PE SUPRAFAȚA...!

Nu voia să mai audă acea voce care-i răsuna în minte. Nu Rand al'Thor. Lews Therin Telamon, care era mort mai bine de trei mii de ani și a cărui voce răsuna în mintea lui Rand. Puterea îl scotea adesea din ascunzătoarea lui și-l arunca în cotloanele întunecate ale minții lui Rand. Uneori, al'Thor se întreba cum se putea întâmpla asta. El *era* Lews Therin renăscut, Dragonul Renăscut, nu încăpea nicio îndoială, însă cu toții erau reîncarnarea cuiva, de o sută de ori, de o mie de ori, chiar mai mult. Așa funcționa Pânza; toată lumea murea și se reîncarna mereu și mereu în timp ce Roata se învârtea la nesfârșit, fără întrerupere. Totuși, nimeni nu vorbea cu cei de odinioară. Nimeni n-auzea voci. Cu excepția nebunilor.

„Dar eu?", reflectă Rand. Cu o mână ținea strâns Sceptrul Dragonului, iar cu cealaltă, mânerul sabiei. „Dar tu? Cu ce ne deosebim noi de ele?"

Se așternu tăcerea. De cele mai multe ori, Lews Therin nu-i dădea niciun răspuns. Poate era mai bine să n-o facă niciodată.

„Ești, oare, aievea?", întrebă vocea, într-un sfârșit. Negarea existenței lui Rand era la fel de obișnuită ca și refuzul de a da un răspuns. „Oi fi eu aievea? Am vorbit cuiva. Cred că am făcut-o. În interiorul unei cutii. Al unui cufăr." Se auzi un râs șuierător, scurt. „Oare am murit sau am înnebunit, sau amândouă? N-are importanță. Cu siguranță, sunt osândit și mă aflu în Puțul Osândei. Sunt... o-osândit." Râsul deveni mai puternic în acel moment: „Și mă aflu în... în Puțul..."

Rand înăbuși acea voce până când aceasta se preschimbă într-un bâzâit de insectă. Era ceva ce învățase cât timp stătuse înghesuit în cufăr. Singur, în întuneric. Doar el și durerea, și setea, și vocea unui nebun mort demult. Uneori, acea voce îi adusese alinarea, fiind singurul lui camarad. Singurul lui prieten. Alteori, îi apărea brusc în minte, aducându-i nu imagini, ci crâmpeie de culoare și mișcare. Dintr-un anume motiv, ele îl duceau cu gândul la Mat și la Perrin. Începuseră să apară în interiorul cufărului, împreună cu alte mii de închipuiri. În cufăr, acolo unde Galina, Erian, Katerine și celelalte îl îndesau în fiecare zi după ce era bătut. El clătină din cap. Nu. Nu mai era în cufăr. Începură să-l doară degetele, atât de tare strângea

sceptrul și mânerul sabiei. Nu mai rămaseră decât amintirile, iar acestea n-aveau putere. Nu era…

— Dacă vrei să plecăm la drum înainte să mănânci, atunci s-o luăm din loc. Ceilalți au luat cina demult.

Rand clipi, iar Sulin făcu un pas în spate sub privirea lui pătrunzătoare. Sulin, care se putea lupta de la egal la egal cu un leopard. El încercă să afișeze o expresie mai blândă. O simțea ca pe o mască, de parcă ar fi fost fața altcuiva.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Eram cufundat în gânduri.

Al’Thor își desfăcu degetele și se cutremură sub haină. Era o haină care-i venea mai bine decât cea pe care o purtase pe drum de la fântânile din Dumai. Era de un albastru-închis, simplă. Nici măcar după ce se îmbăiase nu se simțea mai curat, nu atâta vreme cât *saidin* era înlăuntrul lui.

— Uneori, gândesc prea mult.

Aproape douăzeci de Fecioare se adunară în capătul celălalt al încăperii fără ferestre, prevăzută cu lambriuri negre. Opt lampadare poleite, înșirate de-a lungul pereților și așezate în oglindă pentru a spori efectul, luminau încăperea. El se bucura pentru asta, fiindcă nu-i mai plăceau spațiile întunecate. Acolo se mai aflau trei *asha’mani.* Femeile Aiel stăteau într-o parte a încăperii, iar gardienii în cealaltă parte. Jonan Adley, un altaran în ciuda numelui, avea brațele încrucișate la piept și sprâncenele încruntate, negre ca niște omizi. Și el era cufundat în gânduri. Poate cu patru ani mai mare decât Rand, acesta era hotărât să câștige sabia de argint a Consacraților. Eben Hopwil se mai împlinise și avea mai puține bube pe față de când îl văzuse Rand prima oară, cu toate că nasul și urechile îi erau la fel de mari. El își pipăia insigna în formă de sabie de pe guler ca și când ar fi fost surprins s-o vadă acolo. Fedwin Morr ar fi purtat și el sabia dacă n-ar fi fost îmbrăcat într-o haină verde potrivită pentru un negustor înstărit sau un nobil de rang inferior, cu o mică broderie argintie pe manșete și pe rever. De-o seamă cu Eben, însă mai îndesat și cu mai puține bube pe față, acesta nu părea prea încântat de faptul că haina lui neagră era îndesată într-o traistă din piele care zăcea la picioarele lui. Ei erau cei despre care aiurase Lews Therin, ei și ceilalți *asha’mani. Asha’manii,* Aes Sedai, oricine avea abilitatea de a conduce Puterea îl stârneau adesea.

— Gândești prea mult, Rand al'Thor?

Deși cu o mână ținea strâns o suliță scurtă, iar cu cealaltă scutul și alte trei sulițe, Enaila părea că l-ar fi admonestat cu degetul. *Asha'manul* o privi încruntat.

— Problema ta este că nu gândești deloc.

Unele dintre celelalte Fecioare râseră încet, cu toate că ea nu glumea. Mai scundă cu cel puțin o palmă decât oricare dintre Fecioare, părul ei era la fel de arzător ca și temperamentul și o viziune ciudată asupra relației pe care o avea cu el Prietena ei cu păr mătăsos, Somara, care era mai înaltă cu un cap, încuviință aprobator cu un semn din bărbie. Și ea împărtășea aceeași viziune.

Rand ignoră comentariul, însă lăsă să-i scape un oftat. Deși Somara și Enaila erau cele mai rele, niciuna dintre Fecioare nu se putea hotărî dacă el era *car'a'carn,* cel căruia trebuiau să i se supună, sau unicul copil al unei Fecioare cunoscute vreodată Fecioarelor la care trebuiau să țină ca la un frate, sau ca la un fiu, în cazul unora. Până și Jalani, care ar fi putut să se joace și la vârsta lui cu păpușile, părea să-l considere un frate *mai mic*, în vreme ce Corana, ce începea să încărunțească și avea fața aproape la fel de aspră precum cea a lui Sulin, îl trata ca pe un frate mai mare. Din fericire, se comportau astfel doar între ele, și nu unde ar fi auzit și alți Aieli. În momentele importante, el va fi *car'a'carn.* Le era dator. Ele își dăduseră viața pentru el. Le datora tot ceea ce voiau acestea.

— N-am de gând să stau toată noaptea aici în vreme ce voi jucați „Mă iubește, nu mă iubește", zise el.

Sulin îl săgetă cu una dintre acele priviri – fie că purtau rochii sau *cadin'sor,* femeile aruncau într-o parte și-n alta astfel de priviri așa cum fermierii împrăștiau sămânța –, însă *asha'mani* încetaseră să se mai holbeze la Fecioare și-și așezau traistele pe umeri. „Pregătește-i bine, îi spusese el lui Taim, transformă-i în arme", iar Taim îi ascultase porunca. O armă bună se mișca după voința celui care o mânuia. Măcar de-ar ști că ea nu se va întoarce împotriva lui.

Existau trei destinații în noaptea aceea, totuși Fecioarele n-aveau voie să le cunoască. Nimeni nu putea ști, în afară de el. Cu o oarecare ezitare, Rand hotărâse mai devreme care urma să fie prima din cele două destinații. Călătoria va fi dezvăluită în curând, dar el avea motive s-o țină secretă cât mai multă

vreme.

Când poarta se deschise, chiar acolo, în mijlocul încăperii, înăuntru pătrunse acel miros dulceag cunoscut oricărui fermier. Bălegar de cal. Strâmbând din nas în timp ce-și acoperea fața cu vălul, Sulin le conduse pe jumătate dintre Fecioare prin poartă, cu pași grăbiți. După ce-i aruncară o scurtă privire, *asha'mani* intrară și ei prin poartă, deschizându-se puternic Adevăratului Izvor în timp ce se mișcau foarte repede.

Astfel, al'Thor le simți forța când aceștia trecură pe lângă el. Altminteri, era foarte greu să-ți dai seama dacă un bărbat avea abilități de a mânui Puterea, exceptând cazul în care ar fi cooperat. Niciunul nu era la fel de puternic ca și el. Nu încă. Intuiai cât de puternic era un bărbat doar atunci când acesta înceta să-și sporească puterea. Fedwin era cel mai înalt dintre cei trei, însă avea ceea ce Taim numea un „scut". Fedwin nu credea că ar fi avut vreun efect de la distanță asupra a ceva folosind Puterea. Urmarea era că la patruzeci de metri puterea lui începea să scadă, iar la optzeci de metri, nu reușea să țeasă nici măcar un fir de *saidin.* Aparent, bărbații deveneau puternici mai iute decât femeile, ceea ce era un lucru bun. Aceștia trei erau suficient de puternici încât să deschidă o poartă de o dimensiune folositoare, însă nu era și cazul lui Jonan. Fiecare *asha'man* pe care-l păstrase putea face acest lucru.

„Ucide-i înainte să fie prea târziu, înainte să înnebunească. Ucide-i, vânează-i pe Sammael și pe Demandred, și pe toți Rătăciții. Trebuie să-i ucid pe toți, înainte să fie prea târziu!", șopti Lews Therin. Se dădu o mică luptă când el încercă să-i smulgă Puterea lui Rand și nu reuși. În ultima vreme, el încerca adesea să facă asta sau să pună mâna singur pe *saidin.* Al doilea era un pericol mai mare decât primul. Rand se îndoia că Lews Therin i-ar putea smulge din mâini Adevăratul Izvor; nu era convins nici că el i-o va putea lua lui Lews Therin, odată ce acesta va ajunge primul la ea.

„Și cu mine cum rămâne?", se gândi Rand din nou. Fu doar un gând aspru, deși nu mai puțin plin de venin. Învăluit în mrejele Puterii cum era, mânia se răspândi ca o pânză de păianjen în afara Hăului, asemenea unei dantele pârjolite de flăcări. „Și eu pot conduce Puterea. Pe mine mă așteaptă nebunia, însă pe tine te-a înhățat deja! Te-ai sinucis, Kinslayer, după ce ți-ai ucis soția și copiii, și doar Lumina știe câți alții. Nu voi ucide dacă nu va fi

nevoie! M-ai auzit, Kinslayer?” Tăcere drept răspuns.

Rand inspiră adânc și sacadat. Dantela din flăcări pâlpâi, luminând în depărtare. Nu-i mai vorbise niciodată acestei ființe, fiindcă era o ființă, nu doar o voce; o ființă care avea amintiri. Poate va reuși să-l alunge pentru totdeauna pe Lews Therin. De cele mai multe ori, aiurelile nebunului erau tânguieli după soția lui moartă. Dar, oare, își dorea să-l alunge pentru totdeauna pe Lews Therin? Singurul lui prieten din cufăr.

Îi promisese lui Sulin că va număra până la o sută înainte s-o urmeze, dar el numără din cinci în cinci, apoi pătrunse mai mult de o sută cincizeci de leghe în Caemlyn.

Se așternuse noaptea peste Palatul Regal din Andor, iar umbrele pe care le arunca Luna învăluiau turlele delicate și domurile aurii. Briza blândă nu reușea să alunge dogoarea. Luna de pe cer, încă aproape plină, oferea o oarecare lumină. Cu fețe acoperite de văluri, Fecioarele se împrăștiară în jurul căruțelor înșiruite în spatele celor mai mari grajduri ale Palatului. Putoarea bălegarului pe care căruțele îl cărau din grajd în fiecare zi se îmbibase demult în lemn. *Asha’manii* își acoperiră fețele cu mâinile, iar Eben chiar se prinse de nas.

— *Car’a’carn* numără repede, bombăni Sulin, descoperindu-și fața.

Nu era nicio surpriză. Nimeni nu va sta lângă acele căruțe dacă nu va fi nevoit.

Rand lăsă să se închidă poarta de îndată ce ultimele Fecioare pășiră dincolo de ea, chiar pe urmele lui. După aceea, Lews Therin șopti: „Ea a dispărut. Aproape că a dispărut”. Se simțea ușurarea din vocea lui; în Vârsta Legendelor nu existase legătura dintre Străjeri și Aes Sedai.

Alanna nu dispăruse în totalitate, nu mai mult decât o făcuse în alte dăți, de când îl legase pe Rand împotriva voinței lui, totuși prezența ei devenise mai puțin evidentă și tocmai acest lucru îl făcea pe al’Thor să fie cu adevărat conștient. Te puteai obișnui cu orice, să începi să-l iei ca pe un lucru firesc. Când se afla în preajma sa, îl însoțeau trăirile ei, ascunse undeva într-un colț al minții lui, și starea ei fizică, dacă se gândea mai bine, iar el știa exact unde se afla ea, așa cum știa unde îi era mâna, dar ca și în cazul mâinii, dacă nu se gândea la ea, aceasta exista, pur și simplu. Doar distanța mai avea un oarecare efect, însă el *simțea* că ea se afla undeva la răsărit de el. Își dorea să fie

conștient de prezența ei. Dacă Lews Therin va tăcea și toate amintirile din cufăr i se vor șterge cumva din minte, tot îi va rămâne legătura care să-i amintească: „Să nu ai niciodată încredere într-o Aes Sedai”.

Brusc, el conștientiză că Jonan și Eben foloseau încă *saidinul.*

— Eliberați! rosti el pe un ton aspru, întocmai cum îl auzise pe Taim poruncind, și simți cum Puterea se scurge încet din ei.

Erau niște arme bune. Deocamdată. „Ucide-i pe toți până nu e prea târziu”, șopti Lews Therin. Rand eliberă Adevăratul Izvor în mod voit și cu o oarecare strângere de inimă. Nu-i plăcuse niciodată să renunțe la viață, la simțurile ascuțite, la luptă. Înlăuntrul lui însă, era încordat asemenea unui arc, pregătit s-o înhațe din nou. Era mereu tensionat în ultima vreme.

„Trebuie să-i ucid”, șopti Lews Therin.

Alungând vocea, Rand o trimise la Palat pe una dintre Fecioare, pe Nerilea, o femeie cu fața pătrățoasă, iar el începu să pășească de-a lungul căruțelor, în vreme ce gândurile i se învârteau în minte mai iute ca înainte. N-ar fi trebuit să vină acolo, ci să-l trimită pe Fedwin, cu o scrisoare. Gândurile i se învârteau în minte. Elayne. Aviendha. Perrin. Faile. Annoura. Berelain. Mat. Pe sfânta Lumină, n-ar fi trebuit să vină! Elayne și Aviendha. Annoura și Berelain. Faile și Perrin, și Mat. Crâmpeie de culoare, mișcări rapide ce dispăreau. Un nebun ce bombănea mânios în depărtare.

Încetul cu încetul, deveni conștient că Fecioarele vorbeau între ele despre miros, insinuând că venea de la *asha’mani.* Voiau să fie auzite, altminteri ar fi folosit limbajul semnelor; Luna oferea destulă lumină pentru asta. Era suficientă lumină să vadă culoarea din obrajii lui Eben și fălcile încleștate ale lui Fedwin. N-or mai fi fost ei băieți, cu siguranță nu după fântânile din Dumai, dar tot cincisprezece sau șaisprezece ani aveau. Sprâncenele lui Jonan erau atât de căzute, încât păreau să-i ajungă până pe obraji. Cel puțin nimeni nu folosea *saidinul.* Încă.

Rand dădu să se apropie de cei trei bărbați, apoi se răzgândi, zicând cu voce tare ca să audă toți:

— Dacă eu pot răbda nebunia Fecioarelor, puteți și voi.

Eben însă se înroși mai tare, iar Jonan mârâi nemulțumit. Toți trei îl salutară pe Rand ducându-și pumnul la piept, pe urmă se întoarseră unul către celălalt. Jonan șopti ceva, aruncând o privire înspre Fecioare, iar Fedwin și Eben râseră. Când le

văzuseră pentru prima oară pe Fecioare, ei ezitaseră între a se zgâi la acele creaturi exotice despre care doar citiseră și a o lua la fugă înainte ca ucigașele Aiel din povești să-i omoare. Oricum, în acel moment nimic nu-i mai înspăimânta. Trebuiau să învețe din nou ce însemna frica.

Privindu-l pe Rand, Fecioarele începură să folosească limbajul semnelor, râzând încet din când în când. Oricât de precaute ar fi fost față de *asha'mani,* Fecioarele fiind tot Fecioare – și Aielii fiind tot Aieli –, riscul făcea ca zeflemeaua asta să fie mai amuzantă. Somara murmură suficient de tare despre cum îl potolise Aviendha, afirmație care fu întâmpinată de încuviințări ferme din cap. Viața nimănui nu era pomenită atât de des în povești.

De îndată ce Nerilea se întoarse anunțând că-i găsise pe Davram Bashere și pe Bael, șeful clanului care-i condusese pe Aieli în Caemlyn, Rand își scoase centironul, urmat de Fedwin. Jalani aduse o tolbă mare din piele pentru săbii și Sceptrul Dragonului, ținând-o de parcă săbiile ar fi fost niște șerpi veninoși sau morți de mult și putreziți. Cu toate că, adevărul fie spus, ea n-ar fi ținut-o cu atâta reținere în niciunul dintre cazuri. Îmbrăcând o mantie cu glugă pe care i-o întinse Corana, Rand își duse mâinile la spate, iar Sulin i le legă strâns cu o sfoară, vorbind în barbă:

— E o prostie. Până și cei din ținuturile umede ar spune că e o prostie.

El încercă să nu se schimonosească. Ea era puternică și nu se dădea în lături să-și folosească forța.

— Ai fugit de noi de prea multe ori, Rand al'Thor. Nu știi să-ți porți deloc de grijă.

Sulin îl vedea ca pe un frate de o vârstă cu ea, deși iresponsabil uneori.

— *Far Dareis Mai*, țin la onoarea ta, dar nu îți pasă.

Fedwin se încruntă când Fecioarele îi legară și lui mâinile, deși ele abia dacă depuneau vreun efort. Jonan și Eben priveau și ei încruntați. Le displăcea acest plan la fel de mult ca și lui Sulin și-l înțelegeau la fel de puțin. Dragonul Renăscut nu trebuia să-și explice faptele, iar *car'a'carn* rareori făcea asta. Oricum, niciunul nu spuse nimic. O armă nu se plângea niciodată.

Când Sulin veni în fața lui Rand, se uită la fața lui și oftă.

— Ei ți-au făcut asta, zise ea încet, întinzându-și mâna după

pumnalul cu lama grea de la centiron.

Având o lungime de mai bine de o jumătate de metru, pumnalul semăna cu o sabie scurtă, deși doar un nerod s-ar încumeta să-i spună acest lucru unui Aiel.

— Trage-mi gluga pe cap, îi porunci Rand pe un ton aspru. Scopul este ca nimeni să nu mă recunoască înainte să ajung la Bael și la Bashere.

Ea ezită și-l privi în ochi.

— Trage-mi gluga pe cap, mârâi el.

Deși Sulin era în stare să ucidă pe oricine cu mâinile goale, îi așeză cu blândețe gluga pe cap.

Râzând, Jalani îi trase gluga pe ochi.

— Acum poți fi convins că nimeni nu te va recunoaște, Rand al'Thor. Va trebui să te lași în grija noastră ca să-ți îndrumăm pașii.

Câteva Fecioare râseră.

El se încordă, fiind cât pe ce să pună stăpânire pe *saidin.* Cât pe ce. Lews Therin mârâia și bolborosea. Rand se străduia să respire normal. Afară nu era întuneric beznă. Putea zări strălucirea Lunii pe sub marginea glugii. Cu toate astea, se împiedică atunci când Sulin și Enaila îl luară de brațe ca să-l conducă.

— Am crezut că ești suficient de mare încât să te descurci mai bine de-atât, șopti Enaila, prefăcându-se surprinsă.

Sulin își mișcă mâna, iar el avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă că femeia cu pielea aspră și cu părul alb îi mângâia brațul.

Nu vedea nimic decât ceea ce se afla în fața lui: lespezi din piatră aflate în curtea grajdurilor, luminoase în razele Lunii, apoi trepte din piatră, pardoseli din marmură, luminate de lămpi, și uneori covoare lungi. Era atent la jocul umbrelor, încercând să perceapă prezența *saidinului,* sau mai rău, filamentele subțiri care anunțau prezența unei femei care deținea *saidarul.* Orb cum era în acel moment, nu și-ar fi dat seama că era atacat decât atunci când ar fi fost prea târziu. Auzea pașii înăbușiți ai câtorva servitori care se grăbeau să-și ducă la bun sfârșit treburile menajere din timpul nopții, însă nimeni nu îndrăzni să le sfideze pe cele cinci Fecioare escortând doi prizonieri cu glugi pe cap. Având în vedere faptul că Bael și Bashere locuiau în Palat, iar oamenii lor patrulau prin Caemlyn, cu siguranță acele

coridoare văzuseră apariții și mai ciudate. Avea impresia că se afla într-un labirint. Dar mai pătrunsese și în alte labirinturi de când plecase din Emond's Field, chiar dacă el crezuse că străbătea un drum deschis.

„Oare aș recunoaște un drum deschis dacă aș vedea unul? chibzui el. Ori fac asta de atâta vreme, încât aș crede că e o capcană?"

„Nu există drumuri deschise, doar curse, capcane și întuneric". După mârâit, Lews Therin părea asudat, disperat. Așa cum se simțea și Rand.

Atunci când Sulin îi conduse, în cele din urmă, într-o încăpere și închise ușa, Rand își azvârli capul pe spate ca să se descotorosească de glugă și se holbă. Se așteptase ca Bael și Davram să fie acolo, dar nu și soția lui Davram, Deira, sau Melaine, sau Dorindha.

— Te văd, *car'a'carn.*

Bael, cel mai înalt bărbat pe care-l întâlnise vreodată Rand, ședea cu picioarele încrucișate pe pardoseala din gresie verde cu alb, îmbrăcat în *cadin'sor* și afișând un aer care, chiar și atunci când era calm, arăta că era gata să atace într-o clipită. Șeful clanului Goshien Aiel nu era tânăr – niciun șef de clan nu era –, iar părul lui roșcat-închis era ușor cernut. Mai mult, cei care credeau că el se înmuiase odată cu vârsta aveau parte de o surpriză uriașă.

— Să găsești mereu apă și umbră. Sunt de partea car'a'carn-ului, iar sulițele sunt de partea mea.

— Apa și umbra or fi ele de-ajuns, zise Davram Bashere, trecându-și un picior peste brațul poleit al jilțului, dar eu, unul, m-aș mulțumi cu vin rece.

Era puțin mai înalt decât Enaila. Avea vestonul albastru descheiat și fața întunecată îi lucea de la broboanele de sudoare. În ciuda nepăsării lui aparente, părea încă și mai aspru decât Bael, cu ochii lui înguști și fioroși și cu nasul ascuțit întocmai ciocului unui vultur, deasupra mustății groase și cărunte.

— Te felicit pentru evadare și victorie. Totuși, de ce ai venit deghizat în prizonier?

— Aș vrea să știu dacă le va asmuți pe Aes Sedai împotriva noastră, interveni Deira.

Femeie voinică, îmbrăcată într-o rochie din mătase verde cu

fire aurii, mama lui Faile era la fel de înaltă ca oricare dintre Fecioare, mai puțin Somara. Avea părul negru și lung și tâmplele ninse, iar nasul mai puțin proeminent decât al soțului ei. Adevărul fie spus, putea să-i dea lecții acestuia despre cum să arate fioros. În privința asta, semăna foarte mult cu fiica ei. Ea îi era loială soțului ei, nu lui Rand.

— Le-ai luat pe Aes Sedai *prizoniere*! Ar trebui să ne așteptăm acum ca întreg Turnul Alb să se năpustească asupra noastră?

— Dacă o vor face, vor primi ceea ce merită, răspunse cu asprime în glas Melaine, aranjându-și șalul.

Frumoasă, cu părul bălai și ochii verzi și doar cu câțiva ani mai mare decât Rand după chip, Melaine era una dintre Înțelepte, căsătorită cu Bael. De asemenea, era o Vestitoare-n vise, având o forță moderată în ceea ce privește Puterea; totodată, era soră de soț a Dorindhei. Indiferent ce le făcuse pe Înțelepte să-și schimbe părerea despre Aes Sedai, Melaine, Amys și Bair erau cele mai înverșunate.

— Ceea ce doresc să știu, grăi cea de-a treia femeie, este ce ai de gând să faci în privința lui Colavaere Saighan.

Cu toate că Deira și Melaine impuneau respect, ba mai mult fiind extrem de impunătoare, Dorindha le eclipsa, deși era greu să-ți dai seama în ce mod. Stăpâna Sălașului Izvoarelor de Fum era o femeie voinică și ocrotitoare, mai mult frumoasă decât drăguță, cu încrețituri în colțul ochilor albaștri și cu la fel de multe fire albe în părul roșcat-deschis ca și Bael. Cu toate astea, oricine avea puțină minte își putea da seama că, din cele două femei, ea era figura dominatoare.

— Melaine susține că Bair nu-i acordă prea multă importanță lui Colavaere Saighan, continuă Dorindha, însă Înțeleptele pot fi la fel de oarbe ca oricare altul atunci când vine vorba de a vedea o bătălie care se pregătește și pericolul ce pândește.

Zâmbetul de pe buzele lui Melaine îndulci aceste cuvinte; acel zâmbet drept răspuns spunea, cu siguranță, că nu era de acord.

— Treaba unei stăpâne, continuă Dorindha este aceea de a înlătura aceste pericole înainte să pățească cineva ceva.

De asemenea, ea era și soția lui Bael, lucru care-l descumpănea în continuare pe Rand, cu atât mai mult cu cât aceasta fusese alegerea ei și a lui Melaine. Poate într-o oarecare măsură *pentru că* fusese alegerea lor. În neamul Aielilor, bărbatul nu prea avea un cuvânt de spus atunci când soția lui își

alegea o soră de soț. Nu era un aranjament obișnuit nici măcar la ei.

— Colavaere s-a apucat de agricultură, mormăi Rand, iar ei îl priviră clipind, întrebându-se dacă glumea. Tronul Soarelui este din nou vacant și o așteaptă pe Elayne.

El se gândise să țeasă o pavăză împotriva ascultătorilor, însă o pavăză putea fi descoperită de oricine ar fi căutat, bărbat sau femeie, iar prezența ei ar fi anunțat că se discuta ceva interesant. Și așa, tot ce se vorbea acolo urma să se afle în curând de la Osia Lumii până în largul mării.

Fedwin își freca deja încheieturile mâinilor, în vreme ce Jalani își vâra în teacă pumnalul. Nimeni nu le acordă nicio atenție; toți își țineau ochii ațintiți asupra lui Rand. Privind-o încruntat pe Nerilea, el își agită mâinile legate până când Sulin tăie frânghia.

— Nu mi-am imaginat că asta este o reuniune de familie.

Dintre toți, doar Nerilea părea ușor stânjenită, poate.

— Când te vei căsători, murmură Davram zâmbind, vei descoperi că trebuie să alegi cu înțelepciune ce să-i spui și ce să nu-i spui soției tale.

Deira îi aruncă o privire, țuguindu-și buzele.

— Soțiile sunt o încântare atâta vreme cât nu le zici prea multe, adăugă Bael, râzând.

Zâmbind, Dorindha își trecu degetele prin părul lui și-l strânse în pumni o clipă, ca și când ar fi vrut să-i smulgă capul. Bael mârâi, însă nu doar din cauza degetelor Dorindhei. Melaine își șterse pumnalul de rochia ei grea și-l vârî în teacă. Pe urmă cele două femei își zâmbiră satisfăcute peste capul lui în timp ce el își freca umărul, unde avea o pată mică de sânge pe *cadin'sor.* Deira încuviința din cap îngândurată, de parcă doar atunci ar fi înțeles.

— Oare ce femeie aș putea urî atât de mult încât s-o căsătoresc cu Dragonul Renăscut? întrebă Rand pe un ton nepăsător.

Tăcerea care se așternu, nefirească, era aproape tangibilă.

Al'Thor încercă să-și stăpânească mânia. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Melaine nu era o simplă Înțeleaptă, ci putea pătrunde în visele oamenilor, la fel ca Amys și Bair. Printre altele, mai puteau vorbi una cu cealaltă în visele lor, dar și cu alții; era o înzestrare folositoare, cu toate că o întrebuințaseră doar o singură dată pentru el. Era treaba Înțeleptelor. Nu era de

mirare că Melaine știa tot ceea ce se întâmplase. Nu era de mirare că-i povestise totul Dorindhei, fie că era treaba Înțeleptelor sau nu. Cele două femei erau și cele mai bune prietene și surori în același timp. Firește că de îndată ce Melaine îi povesti lui Bael despre răpire, acesta îi spusese și lui Bashere; a te aștepta de la Bashere să ascundă acest lucru de soția lui era ca și când te-ai fi așteptat de la el să nu spună nimănui că a luat foc casa. Încetul cu încetul, el reuși să-și stăpânească mânia, să se liniștească.

— Elayne a sosit?

El încercă să-și stăpânească vocea, fără să reușească însă. N-avea importanță. Toată lumea știa că avea motive să fie agitat. Andorul n-o fi fiind el la fel de zbuciumat ca și Cairhien, dar Elayne pe tron era cea mai rapidă cale de a restabili liniștea în cele două ținuturi. Poate era singura cale.

— N-a sosit încă, răspunse Bashere, ridicând din umeri. Însă au venit vești dinspre miazănoapte despre Aes Sedai care au strâns o armată undeva în Murandy sau, poate, în Altara. Ar fi tânărul Mat și cu Oastea Mâinii Roșii a lui, împreună cu Domnița-Moștenitoare și surorile care au fugit din Turn atunci când Siuan Sanche a fost detronată.

Rand își freca încheieturile mâinilor în locul unde fusese legat cu frânghia. Toată acea înscenare cu „prizonierii” fusese în cazul în care Elayne s-ar fi aflat deja acolo. Elayne și Aviendha. Ca să vină și să plece, iar ele să nu afle acest lucru decât după plecarea lui. Poate ar fi reușit cumva să le urmărească pe furiș. Poate… Era un prost și nu exista niciun „poate” în această privință.

— Vrei ca și acele surori să-ți jure credință?

Tonul din vocea Deirei era la fel de rece ca și expresia de pe fața ei. Nu-l plăcea; după cum vedea ea lucrurile, soțul ei o apucase pe un drum care avea să se sfârșească, mai mult ca sigur, cu capul lui înfipt într-o țepușă deasupra porții din Tar Valon și Rand era cel care-l îndrumase pe acel drum.

— Turnul Alb nu te va ierta pentru femeile Aes Sedai pe care le-ai constrâns.

Rand făcu o plecăciune ușoară. S-o ardă focul dacă lua totul în derâdere! Deira ni Ghaline t’Bashere nu-i conferise niciodată un titlu, nici măcar nu i se adresase pe nume. Era ca și când i-ar fi vorbit unui valet, și nici acela foarte inteligent sau de

încredere.

— Dacă vor alege să-mi jure credință, le voi accepta jurămintele. Sunt convins că multe dintre ele nici măcar nu sunt foarte nerăbdătoare să se întoarcă în Tar Valon. Dacă vor face altă alegere, atunci sunt libere să plece unde-or vrea, atâta vreme cât nu se vor ridica împotriva mea.

— Turnul Alb s-a ridicat împotriva ta, zise Bael, aplecându-se în față cu pumnii proptiți pe genunchi, iar ochii lui albaștri făceau ca vocea Deirei să pară caldă. Un dușman care vine o dată va veni din nou. Dacă nu este oprit. Sulițele mele vor asculta ceea ce poruncește *car’a’carn.*

Melaine dădu aprobator din cap, firește. Își dorea ca femeile Aes Sedai să îngenuncheze până la ultima sub sabie, ba chiar să fie legate la mâini și la picioare. Dorindha încuviință și ea din cap, la fel făcu și Sulin, iar Bashere își mângâia mustața cufundat în gânduri. Rand nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Nu credeți că am destule pe cap și fără un război împotriva Turnului Alb? Elaida și-a vârât mâna în beregata mea și a fost trântită la pământ.

Pământul acoperit de flăcări și carne sfârtecată. Corbii și vulturii care se înfruptau. Câți morți?

— Dacă va avea suficientă minte să se oprească aici, atunci o voi face și eu.

Atâta vreme cât nu-i cereau să aibă încredere. Cufărul. El clătina din cap, pe jumătate conștient de faptul că Lews Therin începu brusc să se tânguie despre întuneric și despre sete. Putea să ignore, trebuia să ignore, dar nu să uite sau să aibă încredere.

Lăsându-i pe Bael și pe Bashere să discute dacă Elaida avea, într-adevăr, suficientă minte încât să se oprească, odată ce ea începuse, el se apropie de o masă acoperită cu hărți și aflată lângă perete, sub o tapiserie înfățișând o bătălie, în care Leul Alb al Andorului ieșea în evidență. Se părea că Bael și Bashere foloseau acea încăpere pentru planurile de luptă. După ce scotoci puțin prin ele, găsi harta pe care o căuta, un sul mare cu tot Andorul, de la Munții de Negură la Râul Erinin și porțiuni din ținuturile dinspre miazăzi, precum și Ghealdan, Altara și Murandy.

— Femeilor captive în ținuturile „ucigașilor de copaci” nu li se îngăduie să provoace necazuri, atunci altora de ce ar trebui să

le fie permis acest lucru? întrebă Melaine, părând mânioasă, ca și când ar fi răspuns la ceva ce el n-auzise.

— Vom face ceea ce trebuie, Deira t'Bashere, răspunse Dorindha cu calm, deși arareori se întâmpla să vorbească astfel. Dacă nu-ți piezi curajul, vom ajunge acolo unde trebuie să mergem.

— Când sari de pe o stâncă, nu ți-a mai rămas nimic altceva decât curajul și speranța că jos se află o căpiță de fân pe care să aterizezi, replică Deira.

Soțul ei chicoti de parcă ea ar fi făcut o glumă. Ea însă nu părea amuzată.

După ce derulă harta și așeză pe colțurile acesteia călimări și sticle cu nisip, Rand începu să măsoare distanțele cu degetele. Dacă zvonurile îl plasau în Altara sau Murandy, însemna că Mat nu înainta prea repede. Se mândrea cu cât de repede mărșăluia Oastea lui. Poate că-l încetineau Aes Sedai, împreună cu servitorii și căruțele. Poate că i se alăturaseră mai multe surori decât își închipuise el. Când înțelese că strângea din pumni, Rand își desfăcu degetele. Avea nevoie de Elayne. Ca să preia tronul de aici și din Cairhien, pentru asta avea nevoie de ea. Doar pentru asta. Cât despre Aviendha... de ea n-avea nevoie deloc, iar ea spusese răspicat că nici ea n-avea nevoie de el. Se afla în siguranță, departe de el. Le putea ține la adăpost pe amândouă, cât mai departe de el cu putință. Pe sfânta Lumină, măcar dacă le-ar putea privi! Avea nevoie de Mat, ținând cont că Perrin se încăpățâna. Nu era sigur cum devenise Mat brusc expert într-ale bătăliei, însă până și Bashere îi respecta părerile. Cel puțin cele referitoare la război.

— L-au tratat ca pe un *da'tsang,* rosti Sulin printre dinți, iar unele dintre Fecioare mârâiră în cor, fără a scoate un cuvânt.

— Știm, consimți Melaine, încruntându-se. N-au pic de onoare.

— Oare el se va abține, într-adevăr, după cele descrise de tine? întrebă Deira pe un ton neîncrezător.

Harta nu se întindea suficient de mult înspre miazăzi ca să se vadă Illian – pe nicio hartă de pe masă nu apărea acea parte a țării –, dar Rand își plimbă degetele peste Murandy, imaginându-și Dealurile Doirlon, nu departe de hotarele Illianului, cu acea înșiruire de fortărețe pe care nicio armată cotropitoare nu-și permitea să le ignore. Iar la două sute patruzeci de kilometri

înspre răsărit, dincolo de Câmpiile Maredo, se afla o armată cum nu se mai văzuse de pe vremea când popoarele se uniseră în fața Tar Valon în timpul Războiului Aielilor, poate chiar de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim. Taireni, cairhieni, Aieli, toți pregătiți să invadeze Illianul. Dacă Perrin nu era conducătorul, atunci Mat trebuia să fie. Doar că nu era timp suficient. Niciodată nu era timp suficient.

— Nu-mi vine să cred, bombăni Davram. N-ai pomenit niciodată de asta, Melaine. Doamna Caraline și Seniorul Toram și-au așezat tabăra dincolo de porțile orașului, la fel și Seniorul Darlin? De data asta, n-au venit împreună din întâmplare. E ca și când ai avea un cuib de vipere la ușă, oricine-ai fi.

— Să danseze *algai'd'siswai*! opină Bael. Viperele moarte nu mușcă pe nimeni.

Sammael fusese întotdeauna la înălțime când venea vorba să se apere. Aceasta era amintirea lui Lews Therin din Războiul Umbrei. Cu doi bărbați într-o singură minte, poate era de așteptat ca amintirile să se amestece. Oare Lews Therin își amintea brusc cum să mâne oile sau să taie lemne, sau să dea de mâncare găinilor? Rand îl auzea vag, era înnebunit să ucidă, să distrugă; gândul la Rătăciți îl făcea mai mereu pe Lews Therin să-și piardă mințile.

— Deira t'Bashere spune adevărul, grăi Bael. Trebuie să rămânem pe drumul pe care l-am ales până când dușmanii noștri vor fi distruși sau vom fi noi nimiciți.

— Nu la asta m-am referit, spuse Deira pe un ton sec. Însă ai dreptate. N-avem de ales, acum. Până când dușmanii noștri vor fi distruși sau vom fi noi.

Moartea, distrugerea și nebunia își făcură loc în mintea lui Rand pe când privea cu atenție harta. Sammael ar fi ajuns la acele fortărețe la scurt timp după ce ar fi atacat oastea, Sammael cu forța unui Rătăcit și înțelepciunea Vârstei Legendelor. Sammael, adică Seniorul Brend, cum se referea la el însuși, unul dintre membrii Consiliului celor Nouă, și numit la fel de cei care refuzau să accepte că Rătăciții erau liberi, însă Rand îl știa. Prin amintirile lui Lews Therin, el îi știa fața lui Sammael, îl cunoștea până în măduva oaselor.

— Care sunt intențiile lui Dyelin Taravin față de Naean Arawn și Elenia Sarand? întrebă Dorindha. Mărturisesc că nu înțeleg ce înseamnă această izolare a oamenilor.

— Ce face ea acolo are prea puțină importanță, răspunse Davram. Întâlnirile ei cu acele Aes Sedai mă îngrijorează mai mult.

— Dyelin Taravin e o neroadă, bombăni Melaine. Crede în zvonurile despre îngenuncherea lui *car'a'carn* în fața Supremei Amyrlin. Nici părul nu și-l piaptănă dacă femeile Aes Sedai nu-i dau voie.

— O subestimezi, rosti Deira pe un ton ferm. Dyelin este suficient de puternică încât să domnească peste Andor; a dovedit asta la Aringill. Firește că ascultă de Aes Sedai – doar un prost le-ar ignora –, însă a da ascultare nu înseamnă a te supune.

Căruțele care fuseseră aduse de la fântânile din Dumai va trebui să fie scotocite din nou. Acel obiect mic, *angreal,* trebuia să fie acolo, undeva. Niciuna dintre surorile care scăpaseră n-aveau de unde să știe ce era. Asta dacă nu, cumva, una dintre ele ascunsese în săculețul ei o amintire de la Dragonul Renăscut. Nu. Trebuia să fie undeva prin căruțe. Dacă intra în posesia lui, el era pe măsura oricăruia dintre Rătăciți. Fără el… Moarte, distrugere și nebunie.

Brusc, ceea ce auzise el luă amploare.

— Ce-a fost asta? întrebă al'Thor, întorcându-și privirea de la masa din fildeș.

Fețe nedumerite îl pironiră. Jonan, care stătuse până atunci rezemat de tocul ușii, își îndreptă spatele. Fecioarele, ghemuite pe călcâie, deveniră brusc vigilente. Până atunci sporovăiseră între ele. Până și ele erau precaute în preajma lui în acele momente.

Pipăindu-și colierul din fildeș, Melaine le aruncă o privire hotărâtă lui Bael și lui Davram, apoi vorbi înaintea tuturor:

— Nouă Aes Sedai se află într-un han numit Lebăda Argintie, din Noul Oraș, cum îi spune Davram Bashere.

Ea pronunță cuvântul „han“ într-un mod ciudat, la fel și cuvântul „oraș”; aflase despre ele doar din cărți înainte să treacă dincolo de Osia Lumii.

— El și Bael spun că trebuie să le lăsăm în pace atât timp când nu fac ceva împotriva ta. Cred că știi ce înseamnă să le aștepți pe Aes Sedai, Rand al'Thor.

— E vina mea, oftă Bashere, dac-o fi existând vreo vină. Cu toate că nu știu la ce se așteaptă Melaine. Opt surori au poposit

la Lebăda Argintie în urmă cu aproape o lună, imediat după ce ai plecat tu. Din când în când, câteva vin sau pleacă, dar nu sunt niciodată mai mult de zece în același timp. Se țin departe de oameni, nu provoacă necazuri și nu pun întrebări despre care să nu aflăm ori eu, ori Bael. De asemenea, în oraș au venit și câteva surori Roșii; de două ori. Cele de la Lebăda Argintie au Străjeri, însă acestea nu vin niciodată însoțite de ei. Sunt sigur că sunt Roșii. Își fac apariția una sau două, întrebă despre bărbații care se îndreptă către Turnul Negru, apoi, după o zi sau două, ele pleacă. Fără să afle prea multe, aș zice eu. Turnul Negru păstrează secretele la fel de bine ca o fortăreață. Niciuna dintre ele n-a pricinuit necazuri și aș prefera să nu le deranjăm până nu voi fi convins că e necesar.

— Nu la asta m-am referit, zise încet Rand.

El se așeză într-un jilț din fața lui Bashere și strânse de brațele sculptate atât de tare, încât începură să-l doară articulațiile degetelor. Aes Sedai se adunau aici, Aes Sedai se adunau în Cairhien. Să fie o întâmplare? Lews Therin bubuia ca și tunetul la orizont despre moarte și trădare. Va fi nevoit să-l avertizeze pe Taim. Nu despre Aes Sedai de la Lebăda Argintie – cu siguranță că Taim știa deja; de ce nu pomenise nimic despre asta? ci despre faptul că trebuia să stea departe de ele, să-i țină departe pe *asha'mani.* Dacă fântânile din Dumai însemna sfârșitul, atunci nu existau noi începuturi aici. Prea multe lucruri păreau să scape de sub control. Cu cât se străduia mai tare să le adune pe toate, cu atât mai multe erau și cu atât mai repede se învârteau. Mai devreme sau mai târziu, totul avea să se prăbușească, să se facă bucăți. Acest gând îi usca gâtlejul. Thom Merrilin îl învățase să jongleze puțin, dar nu fusese niciodată foarte îndemânatic. În acel moment însă trebuia, într-adevăr, să fie priceput. Și-ar fi dorit să aibă ceva de băut ca să-și ude gâtlejul.

Nu conștientiză că rostise ultimele cuvinte cu voce tare până când Jalani se ridică din poziția ghemuită în care stătea și traversă încăperea spre locul unde se afla o măsuță pe care stătea o carafa înaltă din argint. După ce umplu un pocal din argint, ea i-l duse lui Rand cu un zâmbet, deschizând gura în momentul în care i-l oferi. El se așteptă să-i spună ceva nepoliticos, dar expresia de pe fața ei se schimbă. Ea rosti doar *car'a'carn,* apoi se întoarse la locul ei alături de celelalte

Fecioare, cu un aer atât de semeț, încât părea s-o imite pe Dorindha sau poate pe Deira. Când Somara folosi limbajul semnelor, Fecioarele se înroșiră brusc și-și mușcară buzele, abținându-se să nu râdă. Toate în afară de Jalani, care doar se îmbujoră.

Punciul de vin avea gust de prune. Rand își aminti de prunele grase și dulci din livezile de pe malul celălalt al râului, când, copil fiind, se cățăra în pomi ca să le culeagă... își lăsă capul pe spate și goli pocalul. Existau pruni și în Ținutul Celor Două Râuri, însă nu livezi întinse și, cu siguranță, nu de partea cealaltă a râului. „Ține-ți nenorocitele de amintiri pentru tine”, mârâi el la Lews Therin. Bărbatul din mintea lui râse de ceva, chicotind înăbușit.

Bashere se încruntă la Fecioare, pe urmă le aruncă o privire lui Bael și soțiilor lui, care aveau toți trei o atitudine nepăsătoare, și clătină din cap. Se înțelegea bine cu Bael, însă, în general, Aielii îl zăpăceau.

— Dacă tot nu-mi aduce nimeni ceva de băut... zise el, ridicându-se în picioare și ducându-se să se servească singur.

Luă o înghițitură lungă, care-i udă mustața.

— Strașnic de răcoritor! Taim îi înrolează pe toți cei care par să-și dorească să-l urmeze pe Dragonul Renăscut. Mi-a trimis și mie o armată frumușică, bărbați cărora le lipsește ceea ce au nevoie *asha'manii* tăi. Toți vorbesc cu ochii mari de uimire despre găuri în cer prin care poți trece, dar nici măcar unul nu s-a apropiat de Turnul Negru. Acum mă gândesc la câteva idei pe care le-a avut tânărul Mat, conchise el și clătinând pocalul la această afirmație. Spune-mi despre Dyelin.

Dyelin din Casa Taravin ar fi fost următoarea descendentă la tron în cazul în care Elayne ar fi pățit ceva, însă el îi spusese acesteia că o va aduce pe Elayne la Caemlyn.

— Dacă are convingerea că poate lua Tronul Leului, îi voi găsi și ei o fermă.

— Să ia tronul? întrebă neîncrezătoare Deira, iar soțul ei râse zgomotos.

— Deși nu înțeleg cutumele celor din ținuturile umede, nu cred că a făcut asta, zise Bael.

— Ba dimpotrivă, spuse Davram, luă carafa și se apropie de Rand ca să-i umple pocalul. Câțiva seniori și domnițe de rang inferior, dorind să-i între în grații, au proclamat în numele ei la

Aringill. Doamna Dyelin s-a mișcat repede. Peste patru zile a pus să fie spânzurați cei doi conducători, pentru că au trădat-o pe Domnița-Moștenitoare, Elayne, și a poruncit ca alți douăzeci să fie biciuiți, chicoti el aprobator, pe când soția lui pufni. Mai degrabă ar fi pus spânzurători de-a lungul drumului de la Aringill la Caemlyn.

— Atunci, de ce se vorbește că vrea să domnească peste Andor? vru să știe Rand. Și că le-a aruncat în temniță pe Elenia și pe Naean?

— Sunt cele care au încercat să revendice tronul, răspunse Deira, cu ochii negri scânteind mânioși.

Bashere încuviință din cap. El era mult mai calm.

— Cu doar trei zile în urmă. Când a venit vestea despre încoronarea lui Colavaere și zvonurile din Cairhien, cum că te-ai dus la Tar Valon, au început să pară prea reale. Și după ce a început din nou negoțul, sunt atâția porumbei în aer între Cairhien și Caemlyn, încât ai putea păși pe spatele lor.

După ce așeză carafa la loc, el se întoarse la scaunul lui.

— Naean a revendicat Tronul Leului dimineața, iar Elenia, înainte de amiază, și până la asfințitul soarelui, Dyelin, Pelivar și Luan le-au arestat pe amândouă. A doua zi dimineață, Dyelin a fost numită Regentă. În numele lui Elayne, până când aceasta se va întoarce. Aproape toate Casele din Andor și-au declarat sprijinul pentru Dyelin. Cred că unele dintre ele ar dori s-o vadă pe tron, dar cei mai puternici din Aringill au mare grijă ce vorbe rostesc.

Închizându-și un ochi, Bashere arătă cu degetul către Rand, apoi adăugă:

— Pe tine însă nu te pomenesc deloc. O fi de bine, o fi de rău, doar un cap mai luminat decât al meu ar putea răspunde la asta.

Deira afișă un zâmbet rece și o privire disprețuitoare.

— Lingăii aceia cărora le-ai îngăduit să cutreiere nestingheriți prin Palat au fugit cu toții din oraș, pare-se. Se vorbește că unii dintre ei au părăsit chiar Andorul. Toți o sprijineau fie pe Elenia, fie pe Naean, asta ca să știi și tu.

Rand așeză cu grijă pocalul pe pardoseală, lângă scaun. Îi lăsase doar pe Lir și pe Arymilla, iar ceilalți rămaseră ca să încerce s-o convingă pe Dyelin și pe adepții ei să coopereze cu el. Cei importanți, cum era Seniorul Lir, n-ar fi plecat niciodată

din Andor. Cu timpul și odată cu întoarcerea lui Elayne, strategia lui ar putea funcționa. Însă lucrurile o luau repede la vale, îi scăpau printre degete. Mai existau totuși câteva lucruri pe care le putea controla.

— Fedwin, de colo, este *asha'man.* Îmi poate aduce mesaje în Cairhien dacă va fi nevoie, zise el, aruncându-i o privire aspră lui Melaine, care fu întâmpinată de ochii blânzi ai acesteia.

Deira se uita atentă la Fedwin ca la un șobolan mort, pe care i l-ar fi adus un câine nerăbdător și i l-ar fi lăsat pe covor. Davram și Bael erau mai îngăduitori; Fedwin încercă să stea drept sub privirile lor.

— Să nu îngăduiți nimănui să afle cine este, continuă Rand. Nimănui. Tocmai de asta nu poartă negru. Voi mai duce alți doi Seniorului Semaradrid și Înaltului Senior Weiramon în seara asta. Vor avea nevoie de ei atunci când îl vor înfrunta pe Sammael pe Dealurile Doirlon. Între timp, voi mai avea de cugetat asupra Cairhienului o vreme, pare-se.

Și, poate, asupra Andorului.

— Asta înseamnă că vei trimite, în sfârșit, sulițele la luptă? întrebă Bael. Vei da poruncă în seara asta?

Rand încuviință din cap, iar Bashere râse zgomotos.

— Asta cere un vin bun. Sau ar cere dacă n-ar fi atât de cald încât să transforme sângele în terci.

Râsul se transformă într-o grimasă.

— Arză-m-ar focu', mi-aș dori să fiu acolo. Totuși, bănuiesc că a ține Caemlyn pentru Dragonul Renăscut nu e lucru mărunt.

— Mereu îți dorești să fii acolo unde sunt trase săbiile, dragul meu soț.

Deira părea destul de afectuoasă.

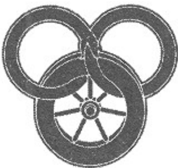
— A cincea parte, zise Bael. Vei îngădui, oare, a cincea parte din Illian, atunci când Sammael va fi îngenuncheat?

Tradiția Aielilor îngăduia să fie luată a cincea parte din tot ce se afla într-un loc ocupat prin forța armelor. Rand interzisese această tradiție în Caemlyn. N-avea de gând să-i ofere lui Elayne un oraș pângărit chiar și cu atât.

— Vor avea a cincea parte, răspunse Rand, însă nu se referea la Sammael sau la Illian.

„Adu-o mai repede pe Elayne, Mat." Acest gând i se învârtea în minte, acoperind cârcotelile lui Lews Therin. „Adu-o mai repede, înainte ca Andorul și Cairhienul să se prăbușească sub

ochii mei.”

CAPITOLUL 08

O Conducătoare doar cu numele

— Trebuie să ne oprim aici mâine, zise Egwene mişcându-se cu grijă pe scaunul ei rabatabil, care avea tendinţa să se plieze singur, uneori. Seniorul Bryne spune că oastea duce lipsă de provizii. Tabăra noastră are multe lacune, asta-i sigur.

Două lumânări groase din seu ardeau pe masa din lemn din faţa ei. Şi aceasta se plia, ca să fie mai uşor de transportat, însă era mai solidă decât scaunul. Pe lângă cele două lumânări din cortul care-i servea drept cameră de studiu, mai ardea o lampă cu petrol, agăţată de stâlpul din mijloc, aproape de vârf. Lumina difuză şi galbenă pâlpâia, aruncând umbre pe pereţii din pânză peticită ai cortului care nu se compara cu grandoarea camerei de studiu a Supremei Amyrlin din Turnul Alb, dar acest lucru n-o deranja. Adevărul fie spus, şi ea era departe de grandoarea cu care era asociată în mod normal Amyrlin. Ştia prea bine că şalul cu cele şapte dungi de pe umerii ei era singurul motiv pentru care un străin ar crede că era Suprema Înscăunată. Asta dacă n-ar lua-o ca pe o glumă nesăbuită. De-a lungul istoriei Turnului Alb se întâmplaseră lucruri ciudate – Siuan îi împărtăşise anumite secrete despre unele dintre ele însă, cu siguranţă, niciunul nu fusese la fel de ciudat ca şi ea.

— Patru sau cinci zile ar fi mai bine, replică meditativ Sheriam, privind cu atenţie vraful de hârtii pe care-l ţinea pe genunchi.

Uşor durdulie, cu pometi proeminenţi şi ochi verzi, migdalaţi, şi îmbrăcată într-o rochie de călărie de un verde-închis, reuşea să pară elegantă şi autoritară, în ciuda faptului că stătea cocoţată pe unul din cele două taburete şubrede din faţa mesei. Dacă şi-ar fi schimbat şalul albastru şi îngust de Păstrătoare a Cronicilor cu cel al Supremei Înscăunate, oricine ar fi crezut că i s-ar fi cuvenit. Cu siguranţă, uneori părea să-şi imagineze că purta pe umeri şalul dungat.

— Poate mai mult. N-ar strica să ne completăm proviziile.

Siuan, care stătea cocoţată pe celălalt scaun şubred, clătină uşor din cap, dar Egwene n-avea nevoie de nicio aluzie.

— O zi.

Deşi avea optsprezece ani şi era departe de adevărata grandoare a Supremei Amyrlin, totuşi nu era proastă. Prea multe surori căutau scuze ca să se oprească – prea multe Conducătoare, de asemenea –, dar în cazul în care ar fi zăbovit prea mult timp, ar fi fost mai greu de urnit din nou din loc, dacă nu imposibil. Sheriam deschise gura, însă n-apucă să spună nimic.

— O zi, fiică, repetă Egwene pe un ton ferm.

Indiferent ce gândea Sheriam, adevărul era că Sheriam Bayanar era Păstrătoarea, iar Egwene al'Vere, Suprema Înscăunată. Dacă ar reuşi s-o facă pe Sheriam să înţeleagă acest lucru! Iar cele din Divanul Turnului erau şi mai rele. Îi venea să mârâie, să ţipe sau să arunce cu ceva, dar, după aproape o lună şi jumătate, ea reuşea încă să-şi păstreze seninătatea şi vocea blândă, fiindcă de-a lungul vieţii avusese de înfruntat provocări mai mari decât aceasta.

— În scurt timp, vom începe să golim ţinuturile. Nu voi lăsa oamenii să moară de foame. Gândindu-mă mai bine, dacă vom lua prea multe de la ei, chiar şi dacă vom plăti, oamenii se vor întoarce împotriva noastră.

— Vor da iama în turme şi cirezi, iar hoţii vor prăda căruţele cu provizii, murmură Siuan, fără să-şi ridice privirea de la fustele ei cenuşii şi părând că gândeşte cu voce tare. Bărbaţii ne vor ataca gărzile în toiul nopţii, poate vor da foc la tot ce le va ieşi în cale. Nu-i a bună. Oamenii flămânzi devin disperaţi într-o clipită.

Erau aceleaşi motive pe care Seniorul Bryne i le dăduse lui Egwene, oarecum cu aceleaşi cuvinte.

Femeia cu părul ca focul îi aruncă o privire aspră lui Siuan. Aceasta le dădea bătăi de cap multora dintre surori. Faţa ei era, probabil, cea mai cunoscută din tabără, prea tânără ca să pară potrivită pentru rochia unei Alese sau a unei novice, că tot veni vorba. Acesta era dezavantajul de a fi ferecat, cu toate că nu mulţi ştiau acest lucru. Siuan nu putea face nici măcar un pas fără ca surorile să nu-i arunce priviri lungi, ei, Suprema Înscăunată Amyrlin de odinioară, detronată şi oprită să folosească *saidarul,* apoi Tămăduită. I se restituiseră anumite abilităţi, deşi toată lumea ştia că asta era imposibil. Multe o

primiseră înapoi cu brațele deschise ca pe o soră, atât pentru ea, cât și pentru miracolul care le dădea speranțe femeilor Aes Sedai, alungându-le cea mai mare temere, însă la fel de multe doar o acceptau binevoitoare, fără prea mult entuziasm, blamând-o pentru situația în care se aflau în acel moment.

Sheriam se număra printre acelea care credeau că Siuan ar trebui s-o inițieze pe noua și tânăra Amyrlin într-ale protocolului și altele asemenea, lucruri pe care le detesta, și să-și țină gura închisă dacă nu-i era cerută părerea. Nu mai era cum fusese odinioară. Nu mai era nici Supremă și nici pe departe la fel de puternică. Din punctul de vedere al femeilor Aes Sedai, nu era o cruzime. Trecutul era trecut; prezentul era prezent și trebuia acceptat. Orice altceva nu făcea decât să aducă o durere și mai mare. În general, femeile Aes Sedai acceptau greu schimbarea, însă, odată ce o făceau, totul reintra în normal ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O zi, mamă, așa cum spui tu, consimți, într-un sfârșit, Sheriam, oftând și înclinându-și ușor capul.

Prefera să-și ascundă încăpățânarea printr-o grimasă decât să se supună, Egwene era convinsă de asta. Va accepta grimasa dacă supunerea venea odată cu ea. Pentru moment, n-avea încotro.

Siuan își plecă și ea capul, însă ca să-și ascundă zâmbetul. Orice soră putea fi desemnată să ocupe orice post, dar ierarhia socială era rigidă, iar Siuan ocupa o poziție cu mult inferioară celei dinainte. Acesta era unul dintre motive.

Hârtiile din poala lui Sheriam erau aceleași cu cele de pe genunchii lui Siuan și cu cele de pe masă, din fața lui Egwene. Erau rapoarte care conțineau tot, începând cu numărul lumânărilor și sacii cu fasole boabe existenți în tabără și terminând cu starea în care se aflau caii, plus informații despre oastea Seniorului Bryne. Tabăra oștii o încercuia pe cea a femeilor Aes Sedai. Deși nu erau mai mult de douăzeci de pași între ele, cele două tabere păreau să se afle la un kilometru depărtare una de cealaltă. În mod surprinzător, Seniorul Bryne insistase la fel de mult asupra acestui lucru ca și surorile. Femeile Aes Sedai nu voiau ca soldații să cutreiere nestingheriți printre corturile lor, cei mai mulți fiind barbari nespălați și analfabeți, care adesea mai și furau. În plus, nici soldații nu voiau ca femeile Aes Sedai să se plimbe printre corturile lor,

deși motivele lor erau tainice. Cu toate că mărșăluiau înspre Tar Valon ca s-o destituie pe uzurpatoarea Amyrlin și s-o pună pe Egwene în locul ei, puțini bărbați se simțeau confortabil în preajma femeilor Aes Sedai. Și tot la fel de puține femei.

În calitate de Păstrătoare, Sheriam ar fi acceptat bucuroasă s-o scape pe Egwene de aceste aspecte neimportante. Ba chiar îi adusese la cunoștință acest lucru, explicându-i cât de neînsemnate erau și cum Amyrlin n-ar trebui să se împovăreze cu astfel de nimicuri cotidiene. Siuan, pe de altă parte, fu de părere că o adevărată Supremă Înscăunată acorda atenție tocmai acestor nimicuri și nu încerca să facă munca a zeci de surori și slujbași, ci verifica altceva în fiecare zi. Astfel, ea avea habar despre ce se întâmpla și ce trebuia făcut înainte să vină în fugă la ea cineva și să-i anunțe o situație de criză. Trebuia să simți de unde bătea vântul, spunea Siuan. Durase câteva săptămâni până când aceste rapoarte ajunseră în mâinile ei, iar Egwene era convinsă că, odată ce le va lăsa în seama lui Sheriam, nu va mai afla nimic decât după ce totul va fi rezolvat. Poate nici atunci.

Se așternu tăcerea în timp ce ele parcurgeau foile din fiecare vraf.

Nu erau singure. Chesa, care ședea pe niște perne în partea cealaltă a cortului, grăi:

— Lumina slabă nu face bine ochilor, îngână ea ca pentru sine, ridicând în aer unul din ciorapii de mătase ai lui Egwene, pe care-l cârpea. N-o să mă vedeți niciodată stricându-mi ochii în lumina asta difuză.

Scurtă și îndesată, cu o sclipire în ochi și un zâmbet larg, slujnica lui Egwene încerca mereu să-i dea câte o povață Supremei Amyrlin ca și când s-ar fi referit la ea însăși. Parcă s-ar fi aflat în serviciul lui Egwene de douăzeci de ani, în loc de mai puțin de două luni, și ar fi avut de trei ori vârsta lui Egwene în loc de doar două ori. În seara aceea însă, Egwene bănuia că slujnica vorbea doar ca să umple momentele de tăcere. În tabără situația era tensionată de când fugise Logain. Era un conducător de Putere, apărat și bine păzit, care s-a făcut nevăzut, dispărând ca măgarul în ceață. Toată lumea era încordată, întrebându-se cum de evadase, unde era, ce intenționa să facă. Egwene își dorea mai mult decât oricine să afle unde se afla Logain Ablar.

Lovindu-și hârtiile de încheietura mâinii, Sheriam se încruntă la Chesa. Nu înțelegea de ce Egwene îi îngăduia slujnicei sale să participe la aceste întruniri, cu atât mai puțin să vorbească neîntrebată. Probabil că nu-i trecuse niciodată prin minte că prezența Chesei și sporovăială ei neașteptată îi distrăgeau adesea atenția lui Egwene suficient cât s-o ajute să ocolească sfaturile pe care nu voia să le accepte și să amâne deciziile pe care nu voia să le ia, cel puțin nu așa cum își dorea Sheriam. Cu siguranță, gândul ăsta nu-i trecuse prin minte slujnicei, care zâmbi stânjenită și se întoarse la cârpitul ei, murmurând din când în când ea pentru sine.

— Dacă vom continua, mamă, s-ar putea să terminăm până în zori, rosti Sheriam pe un ton neutru.

Egwene își freca tâmplele în timp ce se zgâia la următoarea pagină. Chesa ar putea avea dreptate în legătură cu lumina. Începea s-o doară capul. Sau o fi fost din cauza paginii, care detalia câți bani mai rămăseseră. Poveștile pe care le citise ea nu pomeniseră niciodată cât era de scump să întreții o armată. De hârtie erau prinse cu ace niște răvașe de la două Conducătoare, Romanda și Lelaine, în care ele sugerau ca soldații să nu fie plătiți atât de des, ci, de fapt, să fie plătiți mai puțin. Era mai mult decât o sugestie, în fond, așa cum Romanda și Lelaine erau mai mult decât două Conducătoare din Divan. Unele Conducătoare le urmau, dacă nu cumva toate. Singura Conducătoare în care Egwene avea încredere era Delana, și nici în ea prea mult. Arareori se întâmpla ca Lelaine și Romanda să cadă de acord și nici măcar nu găsiseră un subiect mai delicat. Unii dintre soldați juraseră credință, dar cei mai mulți se aflau acolo pentru soldă și pradă, nădăjduiau ei.

— Soldații vor fi plătiți ca înainte, murmură Egwene, mototolind răvașele.

N-avea de gând să-și piardă oastea așa cum nu va îngădui nici jafurile.

— Cum poruncești, mamă.

Lui Sheriam îi străluceau ochii de încântare. Ea întrezărea dificultățile – oricine o vedea mai puțin inteligentă dădea de bucluc –, totuși avea o meteahnă. Dacă Romanda sau Lelaine ar spune că soarele răsărea, mai mult ca sigur că Sheriam ar susține că astrul zilei asfințea; ea avusese la fel de multe neînțelegeri cu Divanul cum se întâmpla și atunci, poate mai

multe, până când hotărâseră să se oprească. La fel stăteau lucrurile și în partea cealaltă; cele două erau împotriva a tot ceea ce-și dorea Sheriam, fără să stea pe gânduri. Lucru util, în general.

Egwene bătu darabana pe masă, apoi se opri. Trebuia să facă rost de bani cumva, de undeva, însă n-avea de gând s-o lase pe Sheriam să-i vadă îngrijorarea.

— Femeia aia nouă va găsi ceva, bombăni Chesa în timp ce cârpea. Tairenii sunt mereu cu nasul pe sus, firește, dar Selame știe ce trebuie să facă slujnica unei domnițe. Meri și cu mine îi vom închide gura în curând.

Sheriam își dădu ochii peste cap, iritată.

Egwene zâmbi pe ascuns. Egwene al'Vere cu trei servitoare care o slujeau, un lucru la fel de incredibil ca și șalul însuși. Însă zâmbetul durā doar o fracțiune de secundă. Și servitoarele trebuiau plătite. Era o sumă modestă dacă o comparai cu treizeci de mii de soldați. Amyrlin abia dacă își putea spăla singură rufele sau să-și cârpească hainele, dar s-ar fi descurcat de minune doar cu Chesa. Și chiar ar fi făcut-o dacă ar fi avut de ales. În urmă cu mai puțin de o săptămână, Romanda hotărâse că Amyrlin mai avea nevoie de o servitoare și o găsise pe Meri printre refugiații care se ascundeau în fiecare sat, înainte de a fi alungați. Ca să nu fie mai prejos, Lelaine o aduse pe Selame, din același loc. Cele două femei fură îngrămădite în cortul mic al Chesei înainte ca Egwene să afle măcar de existența lor.

Întreg principiul era greșit: *trei* servitoare, când nu existau suficienți arginți să plătească oastea, care se afla la jumătatea drumului până în Tar Valon, servitoare alese pentru ea fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus; apoi mai era și faptul că mai exista o alta, chiar dacă nu primea nicio lețcaie. Oricum, toată lumea credea că Marigan era slujnica Supremei Înscăunate.

Ea își pipăi săculețul pe sub masă și simți brățara din interior. Ar trebui s-o poarte mai des, era o datorie. Ținându-și mâinile sub masă, scoase brățara și și-o vârî pe mână. Era un cerc din argint astfel făurit încât închizătoarea să devină invizibilă odată ce se închidea. Făurită cu Puterea, brățara se închise cu zgomot pe sub masă. Ewgene fu cât pe ce să și-o smulgă din nou de pe mână.

Emoția îi inundă un colț al minții, emoția și vigilența, un sertăraș, ca și când și-ar fi imaginat. Doar că nu-și imagina, era

cât se poate de real. Jumătate din brățara *a'dam* crea o legătură între ea și femeia care purta cealaltă jumătate, un lanț din argint pe care cea care-l purta nu și-l putea scoate singură. Erau două cercuri întretăiate, fără să îmbrățișeze *saidarul,* Egwene conducând mereu Puterea cu ajutorul brățării. „Marigan" dormea, cu picioarele umflate de la atâtea zile de mers pe jos, dar chiar și în somn, frica mustea și-i producea spasme; numai ura se alătura fricii în acel curent care trecea prin *a'dam.* Ezitarea lui Egwene venea din faptul că se hrănea constant cu groaza celeilalte femei, că purtase cândva lanțul unei brățări *adam* și că o cunoștea pe femeia de la capătul celălalt. Detesta să împărtășească anumite trăsături sau secrete ale ei.

Doar trei femei din tabără știau că Moghedien era prizonieră, ascunsă printre Aes Sedai. Dacă s-ar fi aflat, Moghedien ar fi fost judecată, ferecată și executată numaidecât, iar Egwene ar fi urmat-o îndeaproape, la fel și Siuan și Leane. Acestea erau celelalte două care știau. În cel mai bun caz, i s-ar fi luat șalul.

„Fiindcă am ascuns o Rătăcită de mâna justiției, voi fi norocoasă dacă mă vor trimite înapoi cu Aleșii", reflectă ea întristată, pipăindu-și absentă inelul din aur cu Marele Șarpe de pe degetul arătător al mâinii drepte.

Cu toate astea, oricât de justă ar fi această pedeapsă, era greu de crezut că se va întâmpla. Deși fusese învățată că erau alese Supreme Amyrlin cele mai înțelepte dintre surori, ea se lămurise singură. Alegerea unei Supreme era o luptă la fel de înverșunată ca și alegerea unui primar pentru Ținutul Celor Două Râuri, poate și mai și; nimeni nu se ostenise să se opună tatălui ei în Emond's Field, dar aflase despre alegerile din Deven Ride și din Taren Ferry. Siuan ajunsese Amyrlin întrucât cele trei dinaintea ei muriseră după doar câțiva ani de domnie. Divanul își dorise pe cineva tânăr. A vorbi despre vârsta unei surori era o obrăznicie la fel de mare ca și când i-ai fi tras o palmă peste față, și totuși, ea începuse să-și facă o părere despre cât de mult trăiau Aes Sedai. Arareori se întâmpla ca vreuna să fie aleasă Conducătoare înainte să fi purtat șalul cel puțin șaptezeci sau optzeci de ani, iar Amyrlin, în general, un timp mai îndelungat. Adesea un timp *mult* mai îndelungat. Așadar, atunci când Divanul ajunsese într-un impas, fiind nevoit să aleagă între patru surori care erau Aes Sedai de mai puțin de cincizeci de ani și când Seaine Herimon din frăția Ajah Albă propusese o femeie

care purta șalul doar de *zece* ani, asta se pare că a fost foarte obositor, iar priceperea lui Siuan într-ale administrației trebuie să le fi convins pe Conducătoare s-o aleagă pe ea.

Dar Egwene al'Vere, care după părerea multora ar fi trebuit să fie în continuare o novice? O Conducătoare doar cu numele, ușor de îndrumat, o *copilă* care crescuse în același sat cu Rand al'Thor. Acest ultim aspect, cu siguranță, jucase un rol important în luarea deciziei. Nu-i vor lua șalul, însă ea va descoperi că și puțina autoritate pe care reușise s-o impună va dispărea. Romanda, Lelaine și Sheriam ar putea ajunge să se încaiere, neștiind care dintre ele s-o plimbe de colo colo, ținând-o de ceafă.

— Seamănă mult cu brățara pe care o poartă Elayne, opină Sheriam și hârtiile din poala ei foșniră când se aplecă să se uite mai bine. Și Nynaeve. Au împărțit-o, dacă-mi amintesc bine.

Egwene tresări. Fusese neatentă.

— E aceeași. Mi-au lăsat-o drept amintire atunci când au plecat.

În timp ce învârtea cercul din argint în jurul încheieturii, o încercă un sentiment de vină, care era doar al ei. Brățara părea făcută din segmente, dar cu atâta măiestrie, încât nu-ți puteai da seama cum anume. Abia dacă se mai gândise la Nynaeve și la Elayne de când plecaseră din Ebou Dar. Poate le va chema înapoi. Căutarea lor nu dăduse roade, pare-se, deși ele nu voiau să recunoască. Totuși, dacă ar găsi ceea ce căutau…

Sheriam se încrunta, însă Egwene nu își putea da seama dacă motivul era brățara. N-o putea lăsa pe Sheriam să cugete prea mult la brățară; dacă va observa că lanțul de la gâtul lui „Marigan" se potrivea cu brățara, ar putea urma întrebări dureros de stânjenitoare.

Egwene se ridică în picioare și-și netezi fustele în timp ce ocoli masa. Siuan aflase câteva informații în acea zi; se putea folosi de una dintre ele în acel moment. Nu era singura care avea secrete. Sheriam păru surprinsă când Egwene se opri prea aproape ca femeia ușor plinuță, cu pomeții înalți să se ridice în picioare.

— Fiică, am aflat că, în urmă cu câteva zile, după ce Siuan și Leane au sosit în Salidar, zece surori au plecat, câte două din fiecare Ajah, în afară de cea Albastră. Unde s-au dus și de ce?

Sheriam strânse din ochi o fracțiune de secundă, apoi afișă o

expresie senină cu aceeași ușurință cu care-și purta rochia.

— Mamă, nu țin minte fiecare...

— Nu ocoli subiectul, Sheriam, o mustră Egwene, pe urmă se apropie și mai tare până când genunchii lor aproape se atinseră. Fără minciuni prin omisiune. Vreau adevărul.

Fruntea fină a lui Sheriam se încreți atunci când ea se încruntă.

— Mamă, chiar și dacă aș ști, nu trebuie să-ți dai osteneala cu toate nimic...

— Adevărul, Sheriam. Tot adevărul. Trebuie, oare, să mă înfățișez dinaintea Divanului ca să aflu de ce nu pot cunoaște adevărul de la Păstrătoarea mea? îl *voi* descoperi, fiică, într-un fel sau altul.

Sheriam își întorcea capul într-o parte și-n cealaltă, ca și când ar fi căutat o cale de scăpare. Ochii îi căzură asupra Chesei, care era concentrată la cusut, și răsuflă ușurată.

— Mamă, mâine, când vom rămâne singure, îți voi explica totul pe placul inimii tale. Trebuie să vorbesc mai întâi cu câteva dintre surori.

Ca ele să se sfătuiască în legătură cu ce urma să-i spună ea în ziua următoare.

— Chesa, așteaptă afară, te rog, îi ceru Egwene.

Deși părea extrem de concentrată la ceea ce făcea, Chesa sări în picioare într-o clipită și aproape că ieși în fugă din cort. Când Aes Sedai aveau ceva de împărțit, oricine cu puțină minte ar fi luat-o Într-altă parte.

— Și-acum, fiică, vreau să-mi dezvălui adevărul, grăi Egwene. Tot ce știi. În afară de noi trei nu va mai ști nimeni, adăugă ea când Sheriam îi aruncă o privire lui Siuan.

Sheriam își netezi o clipă fustele, trase de ele, de fapt, evitând privirea lui Egwene și încercând, firește, să găsească în continuare o cale prin care să se eschiveze. Însă cele Trei Jurăminte o țineau legată. Nu putea minți și, indiferent ce ar fi crezut despre adevărata poziție a lui Egwene, era cale lungă de la a lucra pe la spatele ei și a-i nega autoritatea în față. Până și Romanda păstra curtoazia cuvenită, deși cu greu uneori.

Inspirând adânc, Sheriam își împreună mâinile în poală și începu să vorbească. Paradoxal, cum stătea jos și lângă ea se afla Ewgene, Sheriam parcă i se adresa pieptului mamei sale, la propriu.

— Când am aflat că Ajah Roșie se face răspunzătoare de instituirea lui Logain ca Dragon fals, noi am simțit nevoia să luăm măsuri.

Prin „noi“ se referea, desigur, la cârdul de surori pe care-l strânsese în jurul ei; Carlinya, Beonin și celelalte aveau la fel de multă influență ca și majoritatea Conducătoarelor, chiar dacă nu neapărat în cadrul Divanului.

— Elaida a cerut ca toate surorile să se întoarcă în Turn, așadar, am ales zece surori care să se conformeze, cât mai repede cu putință. Ar fi trebuit să fi ajuns de mult acolo și să se asigure în taină că fiecare soră din Turn înțelegea adevărul despre ce au făcut Roșiile împreună cu Logain. Nici... ezită Sheriam, apoi termină propoziția în grabă: Nici măcar Divanul nu știe despre ele.

Egwene se îndepărtă, frecându-și din nou tâmplele. Se asigurau în taină. În speranța că Elaida va fi detronată. Nu era un plan rău, de fapt; ar fi funcționat la un moment dat. La fel de bine putea dura ani întregi. Aproape toate surorile aveau ideea asta: cu cât petreceau mai mult timp fără *să facă* nimic, cu atât era mai bine. Treptat, ele ar putea convinge lumea întreagă că Turnul Alb n-a fost niciodată cu adevărat înfrânt. Mai fusese învins și înainte, cu toate că doar câțiva oameni știau acest lucru. Poate că, în timp, vor găsi o cale prin care să potrivească totul în așa fel încât să pară că nu se întâmplase nimic în realitate.

— De ce ascundeți acest lucru Divanului, Sheriam? Doar nu credeți că vreuna dintre ele i-ar vorbi Elaidei despre planul vostru.

Jumătate dintre surori se uita chiorâș la cealaltă jumătate de teama simpatizantelor fostei sfetnice a reginei Morgase. Parțial din această cauză.

— Mamă, o soră care ar hotărî că este o greșeală ceea ce facem noi mă îndoiesc că ar accepta să fie aleasă Conducătoare. Sau ar fi plecat de mult.

Deși Sheriam rămase la fel de încordată, ea adoptă acel ton răbdător despre care părea să creadă că avea cel mai mare efect asupra lui Egwene. De obicei, era mai abilă în a schimba subiectul.

— Suspiciunile reprezintă cea mai mare dificultate cu care ne confruntăm în acest moment. Nimeni n-are încredere în nimeni.

Dacă am înțelege cum să…

— Frăția Ajah Neagră, interveni cu blândețe Siuan. Îți îngheață sângele în vene ca atunci când vezi o știucă argintie pe fuste. Cine poate ști cine este Neagră și de ce e în stare?

Sheriam îi aruncă din nou o privire aspră lui Siuan, apoi, într-o clipă, forța se scurse din ea. Sau, mai degrabă, un soi de tensiune înlocuită cu o altă stare asemănătoare. Se uită la Egwene, pe urmă încuviință anevoie din cap. După cum strâmba din gură, ar fi încercat să se eschiveze din nou dacă n-ar fi fost limpede ca bună ziua că Egwene n-ar fi îngăduit una ca asta. Mai toate surorile din tabără credeau asta, însă după mai bine de trei mii de ani în care existența frăției Ajah Neagră fusese negată, era o convingere dezgustătoare. Aproape nimeni nu deschidea acest subiect, indiferent ce credea.

— Întrebarea, mamă, este ce se va întâmpla atunci când va afla Divanul, continuă Siuan, reflectând, aparent, cu voce tare. Nu mi-o imaginez pe niciuna dintre Conducătoare acceptând scuza că nu i s-a spus nimic, deoarece ar fi posibil să fie de partea Elaidei. Cât despre bănuiala că ar putea fi din Ajah Neagră… Ei bine, cred că ar fi cam supărate.

Sheriam păli ușor. Era o minune că nu se făcuse albă ca varul. „Supărate” era puțin spus. Într-adevăr, Sheriam s-ar fi confruntat cu *mult* mai mult decât supărare dacă s-ar fi aflat toată povestea.

Așadar, era momentul să profite de avantajul pe care-l avea, dar lui Egwene îi veni în minte o altă întrebare. Dacă Sheriam și prietenele ei trimiseseră – ce erau? Nu iscoade, poate dihori dornici să prindă șobolani – dihori în Turnul Alb, ar putea…?

Durerea ascuțită și fulgerătoare din ceafa, acolo unde se afla sertărașul cu emoții, o făcu să uite tot. Dacă ar fi simțit-o direct, ar fi amorțit complet. Și așa, ochii îi ieșeau din orbite. Un bărbat cu abilitatea de a mânui Puterea atingea lanțul din jurul gâtului lui Moghedien; aceasta era o legătură în care nu putea fi adus niciun bărbat. Durere și ceva nemaiauzit la Moghedien. Speranță. Apoi totul dispăru, vigilența, emoțiile. Lanțul fusese desfăcut.

— Trebuie… trebuie să iau o gură de aer, reuși ea să spună.

Sheriam dădu să se ridice, la fel și Siuan, însă ea le făcu semn să se așeze la loc.

— Nu, vreau să fiu singură, rosti ea în grabă. Siuan, află tot ce

știe Sheriam despre dihori. Pe sfânta Lumină, despre cele zece surori, am vrut să spun.

Amândouă se holbau la ea, dar, slavă Luminii, niciuna n-o urmă când ea smulse lampa din cui și ieși în grabă.

Deși nu se cuvenea ca Amyrlin să fie văzută fugind, ea înainta cu pași grăbiți, ridicându-și fustele cu mâna liberă. Luna strălucea puternic pe cerul senin, aruncând umbre peste corturi și căruțe. Mai toți oamenii din tabără dormeau, însă pe ici, pe colo focurile mai ardeau mocnit. Câțiva Străjeri se plimbau pe-afară, precum și câțiva servitori. Prea mulți ochi ar fi văzut-o fugind. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se ofere s-o ajute cineva. Își dădu seama că gâfâia, dar din cauza panicii, nu a efortului depus.

Când intră în cortul mic al lui „Marigan”, văzu că era gol. Păturile de pe pământ, care serveau drept pat, erau răvășite și azvârlite la o parte ca și când cineva ar fi plecat în grabă.

„Dar dacă s-ar fi aflat încă aici? se întrebă ea. Fără lanț la gât și, poate, în compania celui care o eliberase?” Se retrase ușor, cutremurându-se. Moghedien avea motive întemeiate s-o disprețuiască, foarte personale, iar singura soră care-i putea ține piept singură unei Rătăcite, atunci când aceasta conducea Puterea, se afla în Ebou Dar. Moghedien ar fi ucis-o pe Egwene fără să observe cineva; chiar și dacă o soră ar fi simțit-o conducând Puterea, nu i-ar fi atras atenția. Mai rău, Moghedien ar fi lăsat-o în viață și nimeni n-ar fi aflat nimic decât atunci când ar fi descoperit că ambele femei dispăruseră.

— Mamă, zise Chesa, apărând în spatele ei, n-ar trebui să te afli aici, în aerul nopții. Știi că nu face bine. Dacă o voiai pe Marigan, aș fi chemat-o eu.

Egwene tresări. Nu o simțise pe Chesa în urma ei. Îi privi cu atenție pe oamenii adunați în jurul focurilor din apropiere. Se strânseseră laolaltă ca să-și țină companie, nu ca să se încălzească în acea căldură spurcată, și nu erau aproape. Totuși, poate careva văzuse cine intrase în cortul lui „Marigan”. Cu siguranță, avusese câțiva vizitatori, deși niciunul nu fusese bărbat. Un bărbat ar fi atras atenția.

— Cred că a fugit, Chesa.

— Femeie meschină! exclamă Chesa. Mereu am spus că are o gură spurcată și o căutătură vicleană. Să plece ca un hoț pe furiș după ce ai luat-o în grija ta. O să moară de foame pe

marginea drumului, dacă nu de mâna ta. N-are pic de recunoștință!

Ea o urmă pe Egwene până la cortul în care dormea, bolborosind despre răutate, în general, și despre lipsa de recunoștință a lui „Marigan”, în special, și despre cum ar trebui tratate cele de teapa ei, păreri care păreau să oscileze între a le schimba până când își găseau locul și a le da afară înainte să apuce să fugă, și sugerându-i lui Egwene să-și verifice bijuteriile ca să se asigure că le mai avea.

Egwene abia dacă o auzea. Mintea ei o luase razna. Nu putea fi Logain, nu-i așa? N-avea de unde să știe despre Moghedien, darămite să se mai și întoarcă s-o salveze. Să fi fost el? Bărbații aceia pe care-i aduna Rand, *asha’mani* aceia. În fiecare sat circulau în șoaptă zvonuri despre *asha’mani* și Turnul Negru. Aproape toate surorile încercau să se prefacă a nu fi afectate de faptul că zeci de conducători ai Puterii se strângeau la un loc – cea mai rea dintre povești trebuie să fi fost inventată; zvonurile erau mereu exagerate însă lui Egwene îi venea să se facă mică de frică de fiecare dată când se gândea la ei. Un *asha’man* ar fi fost în stare... Dar de ce? Cum de-ar fi știut mai mult decât Logain?

Încerca să evite singura concluzie acceptabilă. Era vorba despre ceva mult mai rău decât Logain sau chiar decât un *asha’man.* Unul dintre Rătăciți o eliberase pe Moghedien. Rahvin murise de mâna lui Rand, după spusele lui Nynaeve, și al’Thor îl omorâse și pe Ishamael, sau așa se știa. Și pe Aginor, și pe Balthamel. Moiraine îl ucisese pe Be’lal. Mai rămâneau Asmodean, Demandred și Sammael dintre bărbați. Sammael era în Illian. Nimeni nu știa unde erau ceilalți sau care dintre femei supraviețuise. Moiraine îi venise de hac lui Lanfear sau își veniseră de hac una celeilalte, dar toate celelalte femei erau în viață, din câte se știa. Însă nu fusese o femeie, ci un bărbat. Care? Planurile fuseseră făcute din timp în caz că un Rătăcit ar fi atacat tabăra. Nicio soră de acolo n-ar fi egalat de una singură un Rătăcit, însă prins în cercuri era o altă poveste. Dacă vreun Rătăcit ar fi pătruns pe furiș în tabără, s-ar fi trezit cu cercuri în jurul lui. Sau al ei, odată ce ar fi înțeles cine era aceasta. Dintr-un anume motiv, Rătăciții nu trădau niciun semn de nemurire. Poate o fi fost un efect al faptului că erau legați de Cel Întunecat. Ei...

Șovăia prea mult. Trebuia să-și limpezească mintea.

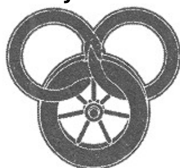
— Chesa?

— ...arăți de parcă ai nevoie de un masaj la cap ca să-ți treacă durerea, asta... asta... Da, mamă?

— Caută-le pe Siuan și pe Leane. Trimite-le la mine. Dar să nu te audă nimeni.

Chesa rânji, făcu o plecăciune și o luă la fugă. Deși nu știa mai nimic despre curentele de opinie pe seama lui Egwene, slujnicei i se păreau amuzante toate acele urzeli și intrigi. Nu că ar fi știut mai mult decât ceea ce era la suprafață, ceea ce era foarte puțin. Egwene nu se îndoia de loialitatea ei, însă părerea Chesei despre ce însemna incitant s-ar putea schimba dacă ar afla despre profunzimea acestor uneltiri.

Aprinzând lămpile de petrol din cort cu ajutorul Puterii, Egwene suflă în flacăra lămpii pe care o ținea în mână și o așeză cu grijă într-un colț. Deși trebuia să-și limpezească mintea, avea în continuare sentimentul că bâjbâia în întuneric.

CAPITOLUL 09

Două știuci argintii

Egwene ședea pe scaunul ei – unul dintre puținele scaune adevărate din tabără, prevăzut cu câteva sculpturi simple asemănătoare celor de pe fotoliul cel mai bun al unui fermier, suficient de încăpător și de confortabil ca să nu se simtă prea vinovată că jilțul ocupa prea mult spațiu în căruță – încercând să-și adune gândurile, când Siuan trecu pe lângă deschizătura cortului și se furișă înăuntru. Frumoasa și voinica soră nu părea prea încântată.

— De ce, pe sfânta Lumină, ai fugit?

Vocea nu i se schimbase odată cu expresia de pe față. Ea își dojenea superioarele chiar și atunci când o făcea pe un ton respectuos. Oarecum respectuos. Nici privirea din ochii ei albaștri nu se modificase; era la fel de pătrunzătoare ca sula meșterului care făurea șei.

— Sheriam m-a alungat ca pe o muscă, răspunse Egwene și gura surprinzător de fină i se strâmbă amarnic. A plecat de îndată ce ai plecat și tu. Nu-ți dai seama că ți s-a predat? Chiar asta a făcut. Ea, Anaiya, Morvrin și toate celelalte. Poți fi convinsă că vor încerca să dreagă lucrurile în seara asta. S-ar putea să și reușească. Nu văd cum, dar este posibil.

Leane intră în cort când ultimele cuvinte îi ieșiră pe gură. Era o femeie înaltă și mlădioasă, iar fața ei arămie era la fel de tânără precum cea a lui Siuan, și din același motiv; era, de asemenea, suficient de în vârstă ca să fie mama lui Egwene, adevărul fie spus. Leane îi aruncă o singură privire lui Siuan și-și ridică brațele, atât cât îi permitea acoperișul cortului.

— Mamă, este un risc nebunesc.

Ochii ei negri și visători deveniră brusc scăpărători, însă vocea avea o tonalitate languroasă chiar și atunci când era iritată. Odinioară, fusese vioaie.

— Dacă ne va vedea cineva astfel împreună, pe Siuan și pe mine…

— Puțin îmi pasă dacă află toată tabăra că sunteți certate doar de ochii lumii, o întrerupse cu asprime Egwene, țesând o protecție, o pavăză în jurul lor, împotriva curioșilor care ar fi avut de gând să tragă cu urechea.

Aceasta putea fi străpunsă în timp, însă nu fără detecție, nu atâta vreme cât ea ținea firul în loc să-l înnoade.

Nu-i păsa și probabil că n-ar fi trebuit să le cheme pe amândouă, dar primul ei gând mai limpede fusese acela de a le convoca pe cele două surori în care avea încredere. Nimeni din tabără nu bănuia nimic. Toată lumea știa că fosta Supremă și fosta ei Păstrătoare se disprețuiau la fel de mult cum Siuan detesta faptul că era tutoarea succesoarei ei. Dacă vreuna dintre surori ar fi descoperit adevărul, ele ar fi îndurat penitența timp îndelungat și n-ar fi fost una ușoară – femeile Aes Sedai nu apreciau să fie luate în derâdere de alte persoane; *regi* plătiseră pentru asta –, însă, între timp, presupusa animozitate dintre ele se bucura de o oarecare îngăduință din partea celorlalte surori, inclusiv din partea Conducătoarelor. Dacă *amândouă* susțineau același lucru, însemna că așa era. Un alt efect întâmplător al faptului de a fi ferecată se dovedea a fi util, unul pe care nu-l cunoștea nimeni. Nu mai erau legate prin cele Trei Jurăminte; deci puteau minți de înghețau apele.

Existau intrigi și înșelătorii peste tot. Tabăra semăna cu o mlaștină urât mirositoare, unde plante ciudate răsăreau nevăzute în ceață. Același lucru se întâmpla, probabil, oriunde se adunau Aes Sedai. După trei mii de ani de complotări, oricât de necesare ar fi fost, nu era deloc surprinzător că intrigile deveniseră a doua natură pentru majoritatea surorilor și foarte accesibile pentru celelalte. Cu adevărat îngrozitor era faptul că ea începuse să-și dea seama că-i plăceau toate aceste mașinații. Și nu pentru ceea ce reprezentau, ci pentru că semănau cu un puzzle, cu toate că niște bucăți răsucite de fier n-ar fi intrigat-o nici măcar pe sfert. Nu voia să știe ce spunea acest lucru despre ea. La urma urmei, *era* o Aes Sedai, indiferent ce ar crede alții, și trebuia să accepte atât părțile rele, cât și pe cele bune.

— Moghedien a fugit, continuă ea. Un bărbat i-a îndepărtat brățara *adam.* Un bărbat cu abilități de a mânui Puterea. Cred că unul dintre ei i-a scos lanțul; nu l-am văzut în cortul ei. Ar putea exista o cale prin care să-l găsim cu ajutorul brățării, dar

n-o cunosc.

Aceste cuvinte le scoase din înțepeneală. Lui Leane i se înmuiară picioarele și se lăsă pe taburetul pe care-l folosea uneori Chesa. Siuan se așeză încet pe pat, cu spatele drept și cu mâinile pe genunchi. Deși era absurd, Egwene observă că rochia acesteia avea niște floricele albastre brodate în forma unui labirint mare tairean în jurul tivului, o bandă care făcea ca fustele petrecute să pară una singură atunci când femeia stătea nemișcată. O altă bandă înconjura cu gust corsajul. Pe de o parte, grija pentru hainele pe care le purta, să fie frumoase în loc de potrivite, reprezenta, cu siguranță, o mică schimbare – nu exagera niciodată –, însă, pe de altă parte, era la fel de severă precum expresia de pe fața ei. Și un puzzle. Siuan detesta schimbarea și i se opunea. Cu excepția acesteia.

Leane, în schimb, accepta că Siuan se transformase într-o adevărată Aes Sedai. Femeie tânără din nou – Siuan o auzise pe o Galbenă exclamând mirată că amândouă aveau vârsta procreării, în toate privințele –, Leane părea să nu fi fost niciodată Păstrătoare, să nu fi avut niciodată un alt chip. Imaginea simțului practic și al eficienței lăsase locul idealului unei femei domani nepăsătoare și atrăgătoare. Până și rochia de călărie era croită în stilul locurilor sale natale. Lăsând deoparte faptul că era din mătase și foarte subțire, că aproape că se vedea prin ea, rochia era la fel de ineficace pentru a străbate drumurile ca și culoarea sa de un verde-deschis. Când i se spusese că prin ferecarea ei fuseseră rupte toate legăturile și asocierile, Leane alesese Ajah Verde în locul reîntoarcerii sale în Ajah Albastră. Nimeni nu mai schimbase frățiile Ajah până atunci, tot așa cum nimeni nu mai fusese ferecat, apoi Tămăduit. Siuan se întorsese în Ajah Albastră, bombănind despre nevoia idioată de „a implora și de a se ruga înclinându-și capul cu grație pentru a fi aleasă”, conform exprimării oficiale.

— Vai, Lumină! șopti Leane, trântindu-se pe taburet mai puțin delicat decât o făcea de obicei. Ar fi trebuit s-o trimitem la judecată chiar din prima zi. N-am aflat nimic important de la ea ca s-o lăsăm din nou liberă în lume. Nimic!

Era o mărturie a uluirii ei; în general, nu făcea afirmații deja evidente. Creierul ei nu devenise trândav, în ciuda purtării de care dădea dovadă. Oricât de languroase și de seducătoare ar fi părut femeile domani în aparență, erau cunoscute ca fiind cele

mai pricepute negustorese din lume.

— La naiba! Ar fi trebuit s-o punem sub pază, șuieră printre dinți Siuan.

Egwene ridică din sprâncene. Siuan trebuie să fi fost la fel de șocată ca și Leane.

— Și cine s-o păzească? Faolain? Theodrin? Ele nici măcar nu știu că voi două faceți parte din grupul meu.

Un grup? Cinci femei. Faolain și Theodrin nu erau aderente prea înflăcărate, mai cu seamă Faolain. Nynaeve și Elayne puteau fi luate și ele în considerare, la fel și Birgitte, firește, cu toate că nu era Aes Sedai, însă acestea se aflau prea departe. Înșelăciunea și viclenia erau în continuare cele mai mari atuuri ale ei. Și faptul că nimeni nu se aștepta ca avantajul ăsta să vină din partea sa.

— Cum să fi explicat *cuiva* motivul pentru care servitoarea mea trebuia supravegheată? Și-apoi, la ce ar fi folosit? Trebuie să fi fost unul dintre Rătăciți. Credeți că Faolain împreună cu Theodrin l-ar fi oprit? Nici măcar *eu* nu cred că aș fi reușit, fie și legată de Romanda și de Lelaine.

Acestea erau următoarele două cele mai puternice femei din tabără, la fel de puternice în Putere cum fusese odinioară Siuan.

Voinica făcea eforturi vizibile să nu se încrunte, dar chiar și așa nu se putu abține să nu pufnească. Spunea adesea că, dacă nu va mai fi Supremă, atunci o va învăța pe Egwene cum să fie cea mai bună Amyrlin care existase vreodată. Totuși, trecerea de la leul periculos la șoarecele supus era dificilă. Egwene nu-i îngăduia destulă libertate din acest motiv.

— Vreau ca voi două să-i întrebați pe cei care se află în apropierea cortului în care dormea Moghedien. Cineva trebuie să-l fi văzut pe bărbat. Este posibil să fi venit pe jos. Oricine ar fi deschis o poartă într-un spațiu atât de îngust ar fi riscat s-o fi tăiat în două, oricât de mică ar fi țesut-o.

Siuan pufni, mai zgomotos decât prima oară.

— De ce ne-am bate capul? bombăni ea. Vrei să pornești în căutarea ei, asemenea unui erou nerod din povestea unui menestrel nebun ca s-o aduci înapoi? Poate vrei să-i legi pe toți Rătăciții, deodată? Să câștigi Ultima Bătălie dacă tot faci asta? Și dacă am obține o descriere din cap până-n picioare, nimeni nu-i poate deosebi pe Rătăciți. Nimeni de aici, oricum. E cea mai inutilă adunătură de…

— Siuan! rosti Egwene cu asprime, îndreptându-și spatele.

Libertatea era una, însă existau limite. N-ar fi tolerat o asemenea atitudine nici măcar din partea Romandei.

Siuan se îmbujoră ușor. Încercând să se stăpânească, își frământa fustele în mâini, evitând privirea lui Egwene.

— Îți cer iertare, mamă, zise ea în cele din urmă, părând aproape sinceră.

— A avut o zi grea, mamă, interveni Leane cu un zâmbet jucăuș.

Se pricepea foarte bine la asta, deși, de obicei, îl folosea pentru a pune pe jar inimile bărbaților. Nu într-un mod trivial, firește, fiindcă era extrem de selectivă și de discretă.

— Dacă stau bine să mă gândesc, mai mereu are zile grele. Măcar dacă s-ar putea abține să nu mai arunce cu diverse lucruri în Gareth Bryne de fiecare dată când se mânie…

— Ajunge! izbucni Egwene.

Leane încerca doar s-o facă pe Siuan să se mai destindă, numai că ea nu părea dispusă.

— Vreau să aflu tot despre cel care a eliberat-o pe Moghedien, fie și dacă este scund sau înalt, continuă al’Vere. Orice ar putea să-l deosebească de o umbră care se furișează prin întuneric. Dacă nu cer prea mult, cumva.

Leane ședea nemișcată, zgâindu-se la florile de pe covorul de sub picioarele ei.

Siuan se înroși toată; deoarece avea pielea deschisă la culoare, semăna cu un apus de soare.

— Îți… cer iertare, mamă.

De data asta chiar părea spășită. Era limpede că-i era greu s-o privească în ochi pe Egwene.

— Uneori e greu să… Nu, fără scuze. Îți cer iertare.

Egwene își pipăia șalul, prelungind momentul de tăcere și privind-o pe Siuan fără să clipească. Învățase asta de la Siuan. La scurt timp însă, femeia începu să se foiască stânjenită pe pat.

Atunci când știai că greșeai, tăcerea înțepa, iar înțepăturile îți aduceau aminte că *greșeai.* Tăcerea era o unealtă folositoare în anumite situații.

— Având în vedere că nu-mi amintesc ce ar trebui să iert, adăugă ea încet într-un final, nu e nevoie să-ți ceri iertare. Dar, Siuan… Să nu se mai întâmple.

— Mulțumesc, mamă, spuse Siuan și un zâmbet crispat îi încolți pe buze. Dacă-mi este îngăduit, aș presupune că te-am învățat foarte bine. Dar dacă-mi dai voie să-ți sugerez... adăugă ea așteptând încuviințarea nerăbdătoare a lui Egwene... una dintre noi ar trebui să ducă porunca ta de a pune întrebări la Faolain sau la Theodrin și să se prefacă a fi îmbufnată că trebuie să joace rolul de mesager. Vor stârni mai puține comentarii decât în cazul meu sau al lui Leane. Toată lumea știe că ești stăpâna lor.

Egwene fu de acord pe loc. Încă nu reușea să gândească limpede, altminteri și-ar fi dat singură seama de asta. Durerea de cap îi reveni. Chesa susținea că se datora lipsei de somn, dar era greu să dormi atunci când îți bubuia capul. De fapt, ar fi avut nevoie de un cap mai mare decât al ei, ca să nu se simtă încordată și plină de griji cum era ea. Cel puțin în acele momente putea dezvălui secretele care o ținuseră ascunsă pe Moghedien, cum să țeși măști cu ajutorul Puterii și cum să-ți ascunzi înzestrarea de celelalte femei cu abilitatea de a conduce Puterea. Ar fi fost prea periculos să facă dezvăluirile astea atunci când ele ar fi dus la demascarea lui Moghedien.

„Puțin mai multe urale”, reflectă ea mâhnită. Câștigase multe favoruri și urale atunci când dezvăluise secretul cândva pierdut despre Călătorie, care, cel puțin, îi aparținuse, și mai multe laude de atunci pentru fiecare secret smuls de la Moghedien, ca atunci când îți scoteai un dinte. Însă niciuna dintre urale nu contase prea mult având în vedere poziția pe care o ocupa. Puteai mângâia cu blândețe creștetul unui copil talentat, fără să uiți că era totuși copil.

Leane plecă făcând o plecăciune și un comentariu sec cum că nu regreta deloc faptul că altcineva nu va avea parte de odihnă în noaptea aceea. Siuan așteptă; nimeni n-avea voie să le vadă plecând împreună. Egwene o privi cu atenție pe cealaltă femeie o vreme. Tăceau amândouă. Siuan părea pierdută în gânduri. Într-un sfârșit, ea tresări, se ridică în picioare și-și netezi rochia, pregătindu-se să plece.

— Siuan... începu încet Egwene, apoi tăcu, neștiind cum să continue.

Siuan înțelese.

— Mamă, n-ai avut doar dreptate, ci ai fost și îngăduitoare, zise ea, privind-o în ochi pe Egwene, prea îngăduitoare, deși n-

ar fi trebuit. Tu ești Suprema Amyrlin și *nimeni* n-are dreptul să-ți vorbească necuviincios. Dacă vrei să-mi dai o pedeapsă care s-o facă până și pe Romanda să-i fie milă de mine, ar fi ceea ce merit.

— Îmi voi aminti data viitoare, replică Egwene, iar Siuan își plecă fruntea, supusă.

Poate chiar era supusă. Dar dacă schimbarea ei nu era mai profundă decât părea a fi, atunci, cu siguranță, va exista o dată viitoare și multe altele după ea.

— Totuși, vreau să întreb despre Seniorul Bryne, insistă Egwene și expresia de pe fața ei deveni impenetrabilă. Ești sigură că vrei să... intervin?

— De ce aș vrea asta, mamă? întrebă Siuan, a cărei voce era mai searbădă decât supa rece. Singurele mele îndatoriri sunt să te învăț eticheta funcției pe care o deții și să-i înmânez lui Sheriam rapoartele pe care le primesc de la iscoadele mele.

Își mai păstrase o parte din vechea rețea, cu toate că nimeni nu știa în mâna cui ajungeau aceste rapoarte.

— Gareth Bryne îmi ocupă prea puțin timp ca să fie nevoie de intervenții.

Aproape întotdeauna ea se referea astfel la el, iar atunci când îi rostea și titlul, o făcea pe un ton acid.

— Siuan, un hambar ars și câteva vite nu pot costa atât de mult.

Nu în comparație cu solda și hrana pentru soldați, cu siguranță.

Însă ea se oferise și cu alte ocazii și primise același răspuns încăpățânat.

— Îți mulțumesc, mamă, dar nu. N-am de gând să-i îngădui să spună că nu m-am ținut de cuvânt. Am jurat că voi *plăti* datoria.

Renunțând la aerul sever, Siuan izbucni brusc în râs, lucru care se întâmpla arareori atunci când vorbea despre Seniorul Bryne. De cele mai multe ori se încrunta.

— Dacă simți nevoia să-ți faci griji, atunci fă-ți griji pentru el, nu pentru mine. Mă descurc și singură cu Gareth Bryne.

Aceasta era și partea ciudată. Deși nu mai avea aceeași forță în a stăpâni Puterea, totuși nu era atât de slăbită încât să fie nevoită să fie servitoarea lui, să petreacă ore în șir cu mâinile vârâte până la coate în apa fierbinte cu clăbuci ca să-i spele cămășile și nădragii. Poate că Siuan accepta să facă asta ca să

aibă pe cine să-și verse amarul pe care în alte împrejurări era nevoită să și-l stăpânească. Indiferent care ar fi fost motivul, acest comportament nu stârnea prea multe bârfe și confirma ciudățenia ei în ochii multora. La urma urmei, *era* o Aes Sedai, deși nu la fel de puternică. Metodele lui de a face față temperamentului ei – cel puțin atunci când ea azvârlea cu farfurii și cu cizme – o înfuriau și o făceau să-l amenințe cu consecințe groaznice. Cu toate astea, deși l-ar fi putut lega atât de strâns încât să nu-și mai miște nici măcar un deget, Siuan nu se atingea niciodată de *saidar* când se afla prin preajma lui, nici atunci când trebuia să-i slujească, nici măcar când era dojenită. Deocamdată, ea reușise să ascundă acest aspect de majoritatea celor din tabără, dar unele lucruri mai ieșeau la iveală când se înfuria sau când Leane era binedispusă. Părea să nu *existe* nicio explicație. Siuan nu era nici slabă de înger, nici proastă, nici sfioasă, nici temătoare. Nu era...

— Ar fi mai bine să pleci, Siuan, conchise Egwene, convinsă că unele secrete nu vor fi dezvăluite în acea seară. S-a făcut târziu și știu că ai nevoie de odihnă.

— Da, mamă. Și îți mulțumesc, adăugă ea, deși Egwene nu înțelegea pentru ce.

După ce plecă Siuan, Egwene își frecă din nou tâmplele. Simțea nevoia să se plimbe. Cortul nu-i oferea asta: deși era cel mai mare din tabără și avea un singur locuitor, spațiul era ocupat de pat, de scaun, de taburet, de lavoar, de oglindă și de nu mai puțin de trei cufere pline cu haine. Chesa avusese grijă de ultimele, la fel Sheriam, Romanda, Lelaine și alte câteva Conducătoare. Și se ocupau în continuare; dacă mai primea daruri din mătase și ciorapi sau încă o rochie suficient de amplă ca să întâmpine un rege, va avea nevoie de un al patrulea cufăr. Probabil că Sheriam și Conducătoarele nădăjduiau că rochiile acelea splendide îi vor distrage atenția de la alte chestiuni, dar Chesa era de părere că Amyrlin trebuia să se îmbrace potrivit statutului ei. Servitorii păreau să creadă în respectarea ritualurilor corecte la fel de mult ca și Divanul. În scurt timp, Selame își va face apariția; era rândul ei s-o dezbrace pe Egwene pentru culcare, un alt ritual. Doar că ea nu era pregătită să meargă la culcare, deoarece gândurile nu-i dădeau pace și n-avea astâmpăr.

Lăsând lămpile aprinse, ieși în grabă din cort înainte să apară

Selame. Plimbarea o va ajuta să-și limpezească mintea și poate o va obosi suficient de mult încât să doarmă adânc. Nu-i va fi greu să adoarmă – Vestitoarele-n vise Înțelepte o învățaseră mai demult această artă –, dar îi va fi greu să-și găsească liniștea. Mai ales când mintea îi era plină de griji pentru Romanda, Lelaine și Sheriam, și pentru Rand, Elaida, Moghedien, și vreme… era o listă nesfârșită.

Evită să se apropie de cortul lui Moghedien. Dacă ar fi pus chiar ea întrebări, ar fi însemnat să-i acorde o prea mare importanță unei servitoare fugare. Discreția devenise a doua ei natură. Jocul pe care-l făcea permitea puține scăpări. Dacă erai neglijent cu chestiuni mai puțin importante, ajungeai să fii neglijent și cu cele esențiale. Mai rău, puteai descoperi că te-ai înșelat în privința lucrurilor de bază. Cel slab trebuie să fie îndrăzneț cu chibzuință. Era vorba lui Siuan. Se străduia cu adevărat s-o învețe, deoarece cunoștea prea bine acest joc.

Prin tabăra peste care Luna arunca umbre nu mișunau mai mulți oameni decât înainte. Câțiva stăteau tolăniți în jurul focurilor care mocneau, osteniți după muncile de seară și o zi istovitoare petrecută pe drum. Cei care o vedeau, în timp ce ea trecea pe lângă ei, se ridicau anevoie ca să facă reverențe, murmurând: „Lumina să strălucească peste tine, Stăpână!”, sau ceva asemănător, cerându-i uneori binecuvântarea, pe care ea le-o dădea printr-un simplu: „Lumina să te binecuvânteze, copilul meu”. Bărbați și femei care i-ar fi putut fi bunici se așezau la locurile lor cu fețe surâzătoare. Se întreba ce credeau cu adevărat despre ea, ce știau. Toate femeile Aes Sedai formau un scut puternic în fața lumii întregi, inclusiv în fața propriilor servitori. Însă Siuan spunea că, dacă bănuiai că un servitor știa de două ori mai mult decât ar fi trebuit, atunci nu cunoșteai adevărul decât pe jumătate. Cu toate astea, plecăciunile, curtoaziile și murmurele o însoțeau de la un grup de oameni la următorul, consolând-o cu posibilitatea că existau măcar câțiva care n-o vedeau ca pe o copilă pe care Divanul o scosese la lumină atunci când avusese nevoie de ea.

Trecând pe lângă un spațiu deschis împrejmuit cu frânghii legate de niște stâlpi împlântați în pământ, raza argintie de lumină a unei porți străluci cu putere în întuneric pe când se rotea, deschizându-se. Și totuși, nu era lumină, fiindcă nu arunca umbre. Se opri ca să privească de după un stâlp.

Niciunul dintre cei strânși în jurul focurilor nu-și ridică privirea; se obișnuiseră deja cu această priveliște. Vreo zece surori, de două ori mai mulți servitori și câțiva Străjeri începură să se reverse, întorcându-se cu mesaje și colivii de răchită pline cu porumbei din porumbarele din Salidar, aflate la mai bine de opt sute de kilometri depărtare înspre apus și miazăzi de cum zburau gâștele.

Aceștia se împrăștiară înainte să se închidă poarta, ducând mesajele Conducătoarelor, frățiilor Ajah de care aparțineau, o parte intrând în corturile lor. Siuan îi întâmpina în majoritatea nopților. Arareori avea încredere ca altcineva să-i aducă mesajele, deși mai toate erau încifrate. Uneori, lumea părea să dețină mai multe rețele de iscoade decât Aes Sedai, cu toate că aproape toate se împuținaseră din cauza împrejurărilor. Cei mai mulți agenți care slujeau diferitelor Ajah se pare că se dăduseră la fund așteptând ca „dificultățile” din Turnul Alb să fie rezolvate, iar multe dintre iscoadele personale ale surorilor habar n-aveau unde se afla în prezent femeia pe care o slujeau.

Câțiva dintre Străjeri o văzură pe Egwene și făcură plecăciuni atente, arătând respectul cuvenit șalului. S-o fi uitând surorile chiorâș la ea, însă Divanul o denumise Amyrlin, iar pentru Gaidin era suficient. În Limba străveche Gaidin înseamnă „Fratele Bătăliilor”, este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. Câțiva servitori făcură și ei plecăciuni și reverențe. Niciuna dintre femeile Aes Sedai care ieșiseră în grabă din poartă nu aruncase măcar o privire în direcția ei. Poate n-o observaseră. Poate.

Într-un fel, faptul că oricine putea primi vești de la iscoada sa era unul dintre „darurile” lui Moghedien. Surorile care dețineau forța de a deschide o poartă fuseseră toate în Salidar suficient de mult timp încât să-l cunoască bine. Cele care puteau țese o poartă de o dimensiune potrivită puteau Călători aproape oriunde de acolo și să aterizeze pe loc. Cu toate astea, a încerca să Călătorească *în* Salidar ar fi însemnat să-și petreacă jumătate din fiecare noapte, mai multe pentru unii, descoperind noul petic de pământ împrejmuit de fiecare dată când instalau tabăra. Egwene reușise să afle de la Moghedien o nouă modalitate de a Călători dintr-un loc pe care nu-l știai bine către un altul pe care-l cunoșteai. Mai înceată decât Călătoria, Topirea-n văzduh nu era una dintre Înzestrările pierdute –

nimeni nu mai auzise de ea așadar până și denumirea îi fusese atribuită lui Egwene. Oricine avea abilitatea de a Călători putea să se și Topească-n văzduh, prin urmare, în fiecare seară, surorile se Topeau în văzduh în direcția Salidar ca să verifice păsările din porumbare care se întorseseră de unde fuseseră trimise, apoi Călătoreau înapoi.

Acea priveliște ar fi trebuit s-o mulțumească – femeile Aes Sedai răzvrătite dobândiseră Înzestrări pe care Turnul Alb le credea demult pierdute și învățaseră altele noi, iar aceste abilități vor fi de folos la detronarea Elaidei înainte să se termine totul –, și totuși, în loc de plăcere, Egwene simțea amărăciune. Faptul că era ignorată n-avea nicio legătură cu asta sau nu prea mare legătură, oricum. Pe măsură ce-și continua plimbarea, focurile se îndepărtau, apoi dispăreau; în jurul ei nu se vedeau decât formele întunecate ale căruțelor, majoritatea cu acoperișurile din pânză întinse peste cercurile din fier și corturile care străluceau palid în lumina Lunii. Dincolo de acestea, dealurile înconjurătoare erau presărate cu focurile din tabăra oștii, ca și când stelele ar fi căzut pe pământ. Tăcerea din Caemlyn o făcea să simtă un gol în stomac, indiferent de ce spuneau ceilalți.

În ziua plecării lor din Salidar sosise un mesaj, însă Sheriam nu se ostenise să i-l arate decât în urmă cu câteva zile, avertizând-o în mod repetat că trebuia să păstreze secret conținutul acestuia. Divanul știa, dar nimeni altcineva nu trebuia să afle. Încă un secret pe lângă cele zece mii care năpădiseră tabăra. Egwene era convinsă că nu l-ar fi citit niciodată dacă n-ar fi insistat asupra lui Rand. Își amintea fiecare cuvânt ales cu grijă, scris cu litere mărunte pe o foaie de hârtie atât de subțire, încât era o minune că penița nu trecuse prin ea.

Ne-am instalat cu bine la hanul despre care am vorbit și ne-am întâlnit cu negustorul de lână. Este un tânăr remarcabil, întocmai cum ne-a povestit Nynaeve. Și curtenitor. Cred că se teme întru câtva de noi, ceea ce este în regulă. Totul va decurge bine.

Poate ai auzit zvonuri despre prezența unor bărbați aici, inclusiv a unui individ din Saldaea. Zvonurile sunt adevărate, mă tem, dar nu l-am văzut pe vreunul și-i vom evita pe cât posibil. Când fugi după doi iepuri, nu prinzi niciunul.

Verin și Alanna sunt aici, împreună cu câteva femei tinere din

aceeași regiune ca și negustorul de lână. Voi încerca să ți le trimit ca să înceapă ucenicia. Alanna s-a atașat de negustorul de lână, ceea ce s-ar putea dovedi util, deși este și îngrijorător. Totul va decurge bine, sunt convinsă.

Merana Ambrey

Sheriam sublinie vestea bună, așa cum o înțelegea ea. Merana, o negociatoare pricepută, ajunsese la Caemlyn, unde fusese bine primită de Rand, „negustorul de lână”. Pentru Sheriam era o veste minunată. Verin și Alanna vor aduce două fete din Ținutul Celor Două Râuri ca să devină novice. Sheriam era convinsă că vor urma același drum pe care o apucaseră ele însele. Părea să creadă că Egwene va fi foarte încântată să vadă fețe de acasă. Merana se va ocupa de tot. Merana știa ce făcea.

— Prostii, bombăni Egwene în noapte.

Un ins știrb care căra o găleată mare din lemn tresări și se holbă la ea atât de mirat, încât uită să facă o plecăciune.

Rand, *curtenitor*? Văzuse prima lui întâlnire cu Coiren Saeldain, emisarul Elaidei. „Autoritar” ar fi cuvântul potrivit. De ce s-ar comporta altfel cu Merana? Ambrey mai credea că lui îi era teamă, observația aceasta i se părea amuzantă. Lui Rand rareori îi era teamă, nici măcar atunci când ar fi trebuit să-i fie, iar dacă în acele momente se temea, Merana ar fi trebuit să știe că frica îl făcea până și pe cel mai blând bărbat să devină periculos, că Rand era primejdios doar fiind cine era. Și ce era cu atașamentul Alannei față de el? Egwene n-avea încredere totală în Alanna. Femeia făcea lucruri extrem de ciudate uneori, poate din neștiință sau dintr-un motiv ascuns. Egwene credea că femeia frumoasă cu trăsături vulpești va încerca să găsească o cale ca să ajungă în așternuturile lui Rand; el va fi precum lutul în mâinile unei astfel de făpturi. Elayne îi va rupe gâtul Alannei dacă era adevărat, și asta nu era tot. Cel mai rău era faptul că niciunul dintre porumbeii pe care Merana îi luase cu ea nu se întorsese în porumbarele din Salidar.

Merana trebuie să fi avut vreun cuvânt de trimis, fie și doar să anunțe că ea și solia ei plecaseră spre Cairhien. În ultima vreme, Înțeleptele nu păreau să recunoască faptul că Rand era în viață, și totuși el se afla acolo și stătea cu brațele încrucișate, din câte știa ea. Ceea ce ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Sheriam vedea lucrurile diferit. Cine putea explica faptele unui bărbat? Poate nici măcar el, de cele mai multe ori, iar când era

vorba despre unul care avea abilități de a mânui Puterea… Tăcerea dovedea că totul decurgea bine. Cu siguranță, Ambrey ar fi înștiințat-o dacă ar fi întâmpinat greutăți. Trebuie să se fi aflat pe drum înspre Cairhien, dacă nu cumva ajunsese deja acolo, și nu era nevoie să mai trimită rapoarte decât ca să confirme reușita. În privința asta, faptul că Rand se afla în Cairhien *era* oarecum o reușită. Unul dintre scopurile Meranei, dacă nu cel mai important, fusese acela de a-i înlesni lui plecarea din Caemlyn și astfel Elayne să revină acolo în siguranță și să urce pe Tronul Leului, iar pumnalele din Cairhien dispăruseră. Oricât de incredibil ar fi părut, Înțeleptele spuneau că Saeldain și solia ei părăsiseră orașul și se îndreptau spre Tar Valon. Poate că nu era un lucru atât de incredibil. Totul părea să aibă logică, dat fiind prezența lui Rand și felul în care femeile Aes Sedai rezolvau lucrurile. Chiar și așa, lui Egwene i se părea că totul era… greșit.

— Trebuie să merg la el, murmură ea.

Într-un ceas ar fi lămurit totul. În fond, Rand era tot Rand.

— Asta mi-a mai rămas de făcut. Trebuie să merg la el.

— Nu se poate, iar tu știi asta.

Dacă Egwene n-ar fi dat dovadă de multă stăpânire de sine, i-ar fi sărit țandăra. Chiar și așa, inima îi bubuia în piept și după ce înțelese cine vorbise. Era Leane, în lumina Lunii.

— Am crezut că ești… zise ea, apoi se opri, fiind cât pe ce să rostească numele lui Moghedien.

Femeia cea înaltă se furișă lângă ea, atentă la celelalte surori care treceau pe lângă ele. Leane nu avea nicio scuză pentru a petrece timpul cu ea, așa cum avea Siuan. Nu s-ar fi întâmplat absolut nimic rău dacă erau văzute împreună o dată, însă…

„N-ar trebui nu înseamnă întotdeauna că nu voi…”, își reaminti Egwene. Scoțându-și șalul de pe umeri, îl împături pentru a-l duce în mână. Dintr-o privire, de la depărtare, Leane putea fi confundată cu o Aleasă, în ciuda rochiei pe care o purta; multe dintre Alese n-aveau suficiente rochii albe ca să-și permită să poarte mereu una. De la depărtare, și Egwene ar fi fost confundată cu una. Nu era tocmai cel mai liniștitor gând.

— Theodrin și Faolain pun întrebări pe lângă cortul lui Marigan, mamă. N-au fost prea încântate. Oricum, m-am prefăcut destul de bine că sunt îmbufnată deoarece trebuie să duc mesaje. Theodrin a fost nevoită s-o oprească pe Faolain ca

să nu mă ocărască pentru asta.

Râsetul lui Leane era înfundat și întretăiat. Situațiile care pe Siuan o făceau să scrâșnească din dinți pe ea o amuzau, în general. Era alintată de majoritatea surorilor pentru cât de bine se adaptase.

— Bine, bine, spuse Egwene, absentă. Merana a dat greș cumva, Leane, altminteri el n-ar sta în Cairhien, iar ea n-ar păstra tăcerea.

În depărtare, un câine urla la Lună, apoi începură și alții, până când fură reduși brusc la tăcere de strigăte pe care, din fericire, poate, ea nu le înțelegea. Câțiva soldați aveau câini după ei. În tabăra femeilor Aes Sedai nu exista niciunul. Câteva pisici, dar nu și câini.

— Merana știe ce face, mamă.

Semăna mai mult cu un oftat. Leane și Siuan erau amândouă de părerea lui Sheriam. Toate aveau aceeași opinie, în afară de ea.

— Atunci când îi dai cuiva o sarcină, trebuie să ai încredere că o va duce la bun sfârșit.

Egwene pufni și-și încrucișă brațele la piept.

— Leane, bărbatul acela ar putea isca scântei și dintr-o cârpă udă dacă ar purta șalul. Pe Merana n-o cunosc, însă n-am văzut până acum nicio Aes Sedai care să se asemene cu o cârpă udă.

— Am cunoscut una sau două, replică Leane, chicotind, pe urmă chiar suspină. Dar nu și pe Merana, e adevărat. Rand chiar crede că are prieteni în interiorul Turnului? Alviarin? Asta ar putea îngreuna lucrurile pentru Merana, presupun, însă n-o văd pe Alviarin făcând ceva care să-i pună în pericol poziția pe care o are. A avut întotdeauna o ambiție cât trei.

— Pare-se că el are o scrisoare de la ea, opină gânditoare Egwene, ca și cum îl vedea și în clipa aceea pe Rand jubilând că primea scrisori atât de la Elaida, cât și de la Alviarin, chiar înainte ca ea însăși să plece din Cairhien. Poate că ambiția *o* face să creadă că o poate înlocui pe Elaida avându-l pe el alături. Asta dacă o fi scris ea acea scrisoare. El se crede deștept, Leane, poate-o fi, însă mai este convins că n-are nevoie de nimeni.

Rand va continua să creadă că se poate descurca de unul singur până când unul dintre acele lucruri mărunte îl va zdrobi.

— Îl cunosc foarte bine, Leane. Prezența Înțeleptelor în

preajma lui pare să-l fi înrâurit sau poate el le-o fi influențat. Indiferent ce cred Conducătoarele, indiferent ce părere aveți oricare dintre voi, șalul unei Aes Sedai nu-l bulversează mai mult decât îl impresionează Înțeleptele. Mai devreme sau mai târziu, el o va aduce pe una dintre surori în culmea exasperării, iar aceasta va lua măsuri sau una dintre ele îl va îndruma în direcția greșită, fără să-și dea seama cât de puternic este sau ce temperament are. După aceea, s-ar putea să nu mai fie cale de întoarcere. Sunt singura care-i poate face față în siguranță. Singura.

— Nu poate fi la fel de... enervant... ca și femeile Aiel, murmură Leane pe un ton mucalit, reflectând că nici măcar ea nu era amuzată de experiențele ei cu Înțeleptele. Dar asta nu prea are importanță. „Suprema Amyrlin, la fel de valoroasă ca și însuși Turnul Alb...”

Două femei își făcură apariția între corturile din față, pășind încet în timp ce vorbeau. Distanța și umbrele le ascundeau chipurile, totuși era limpede că erau Aes Sedai după ținuta lor, o certitudine că nimeni care se ascundea în întuneric nu le putea face vreun rău. Nicio Aleasă, care se afla la un pas de a dobândi șalul, n-avea o asemenea încredere în sine. Nici măcar o regină însoțită de o armată. Veneau înspre ea și Leane. Însă Sharif se ascunse repede în întunericul dintre două căruțe.

Încruntându-se frustrată, Egwene fu cât pe ce s-o tragă afară și să le înfrunte pe femei. Să iasă totul la lumină. Va sta dinaintea Divanului și le va spune că era timpul să înțeleagă că șalul Supremei Înscăunate Amyrlin însemna mai mult decât o eșarfa frumoasă. Va... Ewgene îi făcu semn celeilalte femei să se pună în mișcare. N-avea de gând să dea cu piciorul la tot sub impulsul momentului.

Doar o singură lege a Turnului limita puterea Supremei Înscăunate Amyrlin. Existau mai multe cutume enervante și realități incomode, însă doar o singură lege, care nici că putea fi mai nepotrivită pentru scopul ei. „Suprema Amyrlin, la fel de valoroasă ca și însuși Turnul Alb, fiind însăși inima acestuia, nu va fi expusă primejdiei dacă nu e absolută nevoie, prin urmare, dacă Turnul Alb nu este în stare de război decretată de către Divanul Turnului, Suprema Amyrlin va căuta să obțină acordul parțial al Divanului Turnului, înainte să se pună în mod voit în fața primejdiei și va respecta acordul dat.” Egwene nu știa ce

faptă nesăbuită a vreunei Amyrlin dictase această lege care exista de mai bine de două mii de ani. Pentru majoritatea femeilor Aes Sedai, o lege atât de străveche era înconjurată de o aură sfântă; schimbarea ei era un lucru de neimaginat.

Romanda citase acea… lege *nenorocită* ca și când i-ar fi ținut o prelegere unui prostănac. Dacă nici măcar Domniței-Moștenitoare a Andorului nu i se îngăduia să se apropie mai mult de o sută cincizeci de kilometri de Dragonul Renăscut, atunci cât de departe de el trebuia să se țină Amyrlin? Lelaine, din câte se vedea, se căia, cel mai probabil pentru că era de acord cu Romanda. Acest lucru se pare că le-a înnodat limba amândurora. Fără ele, acordul parțial era la fel de greu de obținut ca și în privința celui total. Pe sfânta Lumină, până și acea declarație de război cerea acordul parțial! Dacă nu va reuși să obțină permisiunea…

— Nu poți înfăptui prea multe în taină, mamă, iar Divanul va afla, mai devreme sau mai târziu, adăugă Leane dregându-și glasul. Nu cred că vei mai fi lăsată singură nici măcar un ceas după aceea. Nu că te-ar pune neapărat sub pază, dar există și alte căi. Îți pot da exemple din… anumite surse confidențiale.

Nu pomenea niciodată despre arhivele ascunse decât dacă se aflau sub o pavăză.

— Oi fi chiar atât de transparentă? întrebă Egwene după o clipă de tăcere.

În locul în care se aflau, nu existau decât căruțe, iar sub acestea, dormind, căruțași, îngrijitori de cai și toți ceilalți de care era nevoie pentru a pune în mișcare atâtea vehicule. Era uluitor de cât de multe mijloace de transport aveau nevoie peste trei sute de femei Aes Sedai, când puține dintre ele binevoiau să călătorească măcar un kilometru în căruțe sau în telegi. Însă mai erau corturile, mobilierul și alimentele, precum și alte nenumărate lucruri de care aveau nevoie surorile și cei care le slujeau. Cele mai zgomotoase sunete care se auzeau acolo erau sforăiturile. Parcă ar fi fost un cor de broaște.

— Nu, mamă, răspunse Leane, râzând ușor. Mă gândeam doar cum aș face eu. Deși se știe prea bine că mi-am pierdut demnitatea și priceperea. Amyrlin nu mă poate lua drept model. Cred că ar trebui să-l lași în voia lui pe tânărul jupân al’Thor, măcar pentru o vreme, și să tragi folos de pe urma găinii cu ouă de aur din fața ta.

— Voia lui s-ar putea să ne ducă pe toți în Puțul Osândei, murmură Egwene, însă nu era un argument.

Trebuia să existe o cale prin care să tragă foloase și să-l împiedice pe Rand să facă greșeli periculoase, dar nu reușea s-o găsească în acel moment.

— Ăsta este cel mai nepotrivit loc pentru o plimbare liniștitoare din câte am văzut până acum. Cred că ar fi mai bine să merg la culcare.

Leane își înclină capul într-o parte.

— Atunci, dacă-mi dai voie, mamă, în tabăra Seniorului Bryne este un bărbat... La urma urmei, cine a mai auzit de o Ajah Verde fără măcar un Străjer?

După cuvintele rostite precipitat, ai fi crezut că se grăbea să-și întâlnească iubitul. Având în vedere ceea ce aflase Egwene despre frăția Ajah Verde, poate că nu era o diferență prea mare.

Odată revenită printre corturi, văzu că ultimele focuri fuseseră stinse cu pământ. Nimeni nu risca să lase aprins focul când ținuturile erau atât de aride. Câteva firicele de fum se ridicau leneșe în bătaia Lunii, acolo unde focurile nu fuseseră stinse de tot. Un bărbat bombăni prin somn în cortul lui și pe ici, pe acolo se mai auzea câte un tușit sau câte un sforăit puternic, altminteri tabăra era cufundată în tăcere și nemișcare. Tocmai de aceea Egwene fu mirată când cineva ieși din umbră chiar în fața ei, mai ales că persoana respectivă purta rochia simplă și albă a unei novice.

— Mamă, trebuie să-ți vorbesc.

— Nicola?

Egwene se străduise să rețină numele fiecărei novice. Nu era o sarcină ușoară, știindu-se că surorile le racolau pe toate fetele și tinerele dornice să învețe și care apăreau în calea oștii. Deși căutările intenționate nu erau văzute cu ochi buni – obiceiul zicea că ele trebuiau să aștepte ca fata să ceară acest lucru, ba mai mult, trebuiau să aștepte ca ea să vină la Turn în tabără învățau de zece ori mai multe novice decât avusese Turnul în ultimii ani. Nicola ieșea însă în evidență, și-apoi, Egwene o surprinsese adesea pe tânără holbându-se mirată la ea.

— Tiana nu va fi prea încântată dacă te va găsi trează la această oră târzie.

Tiana Noselle, o soră Cenușie, era în Salidar Mai-Mare peste novice, cunoscută ca fiind atât un umăr pe care acestea

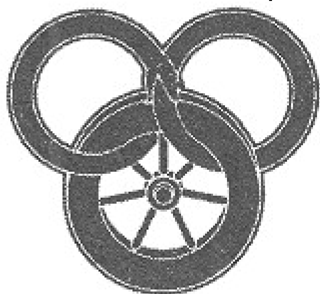
plângeau, cât și o stâncă de neclintit atunci când venea vorba de reguli.

Cealaltă femeie se foi ca și când ar fi vrut să plece în grabă, dar apoi își îndreptă spatele. Broboanele de sudoare i se prelingeau pe obraji. Aerul nopții era mai răcoros decât în timpul zilei, însă nu era acea răcoare bine cunoscută, și cel mai simplu truc care te ferea de dogoare sau de frig era doar șalul.

— Știu că trebuie să cer permisiunea să vorbesc cu Tiana Sedai, pe urmă s-o rog să-ți vorbească, mamă, dar ea nu i-ar îngădui niciodată unei novice s-o abordeze pe Suprema Amyrlin.

— În ce privință, copilă? întrebă Egwene.

Deși femeia era mai în vârstă cu cel puțin șase sau șapte ani, aceea era formula potrivită de adresare pentru o novice.

Jucându-se cu fusta, Nicola păși mai aproape. Ochii ei mari priveau în cei ai lui Egwene mai direct, poate, decât se cuvenea pentru o novice.

— Mamă, vreau să ajung cât mai departe, adăugă ea trăgând cu degetele de rochie, însă vocea ei era stăpânită, potrivită pentru o Aes Sedai. Nu spun că mi se pun obstacole, dar sunt convinsă că pot deveni mai puternică decât susțin ele. Știu că pot. Nu ți s-au pus niciodată oprelişti, mamă. Niciuna n-a dobândit atât de multă putere atât de repede ca tine. Nu-mi doresc decât să mi se dea aceeași șansă.

Mișcarea din umbră din spatele Nicolei se materializă într-o altă femeie cu fața transpirată. Era îmbrăcată într-o haină scurtă și pantaloni largi și ținea în mână un arc. Părul lung îi atârna până la brâu într-o coadă împletită cu șase panglici. În picioare purta ghete scurte cu toc.

Nicola Treehill și Areina Nermasiv formau o pereche prea ciudată pentru niște prietene. Asemenea multora dintre novicele mai în vârstă – femei cu aproape zece ani mai mari decât Egwene erau supuse testelor în acel moment, cu toate că multe surori mormăiau nemulțumite că erau cu zece ani mult prea în

vârstă ca să accepte disciplina novicelor –, asemenea multora dintre acele femei mai în vârstă, Nicola avea o dorință arzătoare de a învăța, cu orice preț, și deținea un potențial depășit doar de Nynaeve, de Elayne și de Egwene printre Aes Sedai în viață. De fapt, Nicola părea să depună eforturi mari, adesea atât de mari, încât profesoarele erau nevoite s-o tempereze. Unele spuneau că ea începuse deja să deprindă cum se țeseau urzelile de parcă le-ar fi știut dinainte. Nu numai asta, dar căpătase deja două Înzestrări. Abilitatea de „a vedea” un *ta'veren* nu era atât de dezvoltată, în vreme ce Înzestrarea importantă, Profeția, se manifesta în așa fel încât nimeni nu înțelegea ce profețea ea. Nici măcar ea nu-și mai amintea nimic din ce spusese. Una peste alta, Nicola atrăsese deja atenția surorilor, cu toate că începuse târziu. Pizmuita înțelegere de a supune la teste femeile mai în vârstă de șaptesprezece ori optsprezece ani ar fi fost, probabil, așezată la picioarele Nicolei.

Areina, pe de altă parte, era o corniată, o căutătoare a legendarului Corn al lui Vaiere, care se fălea la fel de mult ca un bărbat și care, atunci când nu trăgea cu arcul, vorbea despre aventuri, despre cele pe care le trăise și despre cele pe care le va trăi. Cel mai probabil o imita pe Birgitte atât în ceea ce privea arma, cât și în ceea ce privea modul de a se îmbrăca. Părea să n-o intereseze nimic altceva decât arcul și să flirteze uneori, într-o manieră destul de directă, cu toate că nu mai făcuse asta în ultima vreme. Poate că zilele lungi petrecute pe drum o istoviseră prea mult ca să-și mai dorească asta, nu însă și să tragă cu arcul. Egwene nu înțelegea de ce ea îi însoțea în continuare în călătorie. Era puțin probabil ca Areina să creadă că râvnitul Corn al lui Vaiere va fi descoperit în drumul lor și imposibil ca ea să presupună că el era ascuns în Turnul Alb. *Foarte* puțini oameni știau acest detaliu. Și totuși, Egwene nu era sigură că Elaida știa.

Areina părea o neroadă, dar Egwene nutrea o oarecare simpatie pentru Nicola. Înțelegea nemulțumirea femeii, pricepea că-și dorea să știe totul pe loc. Și ea fusese la fel. Poate încă era.

— Nicola, zise ea cu blândețe, cu toții avem limite. N-o voi putea egala niciodată pe Nynaeve Sedai, de pildă, oricât de mult mi-aș dori.

— Dacă mi s-ar acorda o șansă, mamă.

Nicola își împreună mâinile și, deși vocea îi era rugătoare, ochii ei o priveau fix pe Egwene.

— Șansa pe care ai avut-o și tu, adăugă Treehill.

— Ceea ce am făcut – pentru că n-am avut de ales și n-am știut mai bine de-atât – se numește forțare, Nicola, și este un lucru periculos.

N-auzise de acest cuvânt până când Siuan își ceruse iertare pentru că o forțase. Fusese singura dată când Siuan a dat impresia că se căia cu adevărat.

— Știi că, dacă încerci să conduci mai mult *saidar* decât ești pregătită să folosești, riști să te stângi înainte să ajungi să deții o putere deplină. Mai bine învață să ai răbdare. Oricum, surorile nu-ți vor îngădui să fii ceea ce vrei până nu vei fi pregătită.

— Am venit la Salidar pe aceeași corabie cu Nynaeve și Elayne, rosti brusc Areina, cu o privire mai mult decât directă, sfidătoare. Și cu Birgitte.

Dintr-un anumit motiv, ea rosti numele cu amărăciune.

Nicola îi făcu semn să tacă.

— Nu e nevoie să aduci vorba despre asta.

În mod ciudat, nu părea să regrete această scăpare.

Sperând să păstreze o expresie la fel de calmă precum cea a Nicolei, Egwene încercă să-și suprime acel sentiment neașteptat de neliniște. Și „Marigan” sosise în Salidar cu aceeași corabie. Se auzi o cucuvea, iar ea se cutremură. Unii spuneau că, dacă auzeai cucuveaua în nopțile cu Lună, însemna vești proaste. Nu era superstițioasă, totuși…

— Despre ce să n-aducă vorba?

Cele două femei schimbară o privire, iar Areina încuviință din cap.

— S-a întâmplat când ne-am întors de la râu în sat, povesti Nicola și, deși voia să pară sfioasă, o privea fix în ochi pe Egwene. Areina și cu mine i-am auzit vorbind pe Thom Merrilin și pe Juilin Sandar. Menestrelul și prinzătorul de hoți? Juilin spunea că dacă existau Aes Sedai în sat – nu știam sigur, încă – și aflau că Nynaeve și Elayne se dăduseră drept Aes Sedai, atunci însemna că ne aruncam cu toții într-un banc de știuci argintii, ceea ce cred că nu-i un lucru de dorit.

— Menestrelul ne-a zărit și i-a făcut semn să tacă, interveni Areina, pipăindu-și cu degetele tolba de la brâu. Dar noi am auzit.

Privirea îi era la fel de aspră ca și căutătura.

— Mamă, știu că amândouă sunt Aes Sedai, însă nu vor avea necazuri dacă va afla cineva? Mă refer la surori. Oricine pretinde că este soră va avea necazuri dacă se va afla, chiar și peste ani.

Deși expresia de pe chipul Nicolei nu se schimbă, privirea ei părea s-o surprindă pe Egwene. Treehill se aplecă intenționat mai în față.

— Oricine ar fi. Nu-i așa?

Încurajată de tăcerea lui Egwene, Areina rânji. Era un rânjet neplăcut în noapte.

— Am auzit că Nynaeve și Elayne au plecat din Turn într-o misiune, trimise de Sanche pe vremea când era Amyrlin. Am mai auzit că și tu ai fost trimisă tot de ea, în aceeași perioadă. Ai avut tot soiul de necazuri când te-ai întors, preciză ea cu o ușoară insinuare furișată în voce. Îți mai amintești când se jucau de-a Aes Sedai?

Stăteau și o priveau, Areina rezemându-se de arc cu un aer impertinent, iar Nicola atât de iscoditoare, încât ar fi despicat aerul.

— Siuan Sanche este Aes Sedai, răspunse Egwene pe un ton rece, la fel și Nynaeve al'Meara și Elayne Trakand. Le veți acorda respectul care li se cuvine. Pentru voi, ele sunt Siuan Sedai, Nynaeve Sedai și Elayne Sedai.

Cele două clipiră uimite. Egwene tremura pe dinăuntru de indignare. După tot ceea ce îndurase în noaptea aceea, iată că se vedea *șantajată* de aceste…? Nu găsea un cuvânt suficient de jignitor. Elayne ar fi găsit, ea îi asculta pe grăjdari și pe căruțași, și pe alții de teapa lor, memorând cuvinte pe care ar fi trebuit să refuze să le audă. Desfăcând șalul dungat, Egwene și-l așeză cu grijă pe umeri.

— Nu cred că înțelegi, mamă, spuse în grabă Nicola, însă nu cu teamă, ci încercând doar să-și impună părerea. Îmi făceam doar griji că, dacă cineva va afla că ai…

Egwene nu-i dădu răgaz să continue.

— Oh, înțeleg, copilă.

Femeia nesăbuită *era* un copil, indiferent ce vârstă avea. Chiar dacă unele novice mai în vârstă creau necazuri, de obicei fiind obraznice cu Alesele desemnate să le învețe, chiar și cele mai nechibzuite dintre ele aveau suficient discernământ încât să evite să fie impertinente cu surorile. O înfuria la culme faptul că

femeia avea curajul să încerce acest lucru cu ea. Amândouă erau mai înalte decât ea, deși nu cu mult, însă când ea își propti pumnii în șolduri și-și îndreptă spatele, femeile se făcură mici ca și când ea le-ar fi dominat.

— Ai habar cât de grav este să aduci acuze împotriva unei surori, mai ales pentru o novice? Acuze bazate pe o conversație pe care pretinzi că ai auzit-o între doi bărbați care acum se află la mii de kilometri depărtare. Tiana o să te jupoaie de vie și-o să te pună să cureți oale tot restul vieții tale.

Nicola se străduia să vorbească – scuze, așa păreau de astă dată, și proteste pe care Egwene nu le înțelegea, încercări frenetice să schimbe situația dar Egwene o ignoră și o încolți pe Areina. Corniata făcu un pas în spate, umezindu-și buzele și părând vădit nesigură.

— Să nu crezi că vei scăpa. Chiar dacă ești corniată, poți ajunge pe mâinile Tianei pentru un asemenea lucru. Asta dacă vei avea noroc să nu fii biciuită până la sânge, așa cum pățesc ostașii prinși furând. Oricum ar fi, vei fi aruncată pe marginea drumului împreună cu biciul, ca să-ți țină companie.

Inspirând adânc, Egwene își împreună mâinile în față, ca să nu-i mai tremure. Cele două păreau spășite, ca niște lașe. Ea nădăjduia că privirile coborâte, umerii lăsați și picioarele tremurânde nu erau doar o prefăcătorie. De fapt, ar fi trebuit să le trimită de îndată la Tiana. Nu știa care era pedeapsa dacă încercai s-o șantajezi pe Suprema Amyrlin, însă mai mult ca sigur alungarea din tabără ar fi fost cea mai blândă. În ceea ce o privea pe Nicola, alungarea ei trebuia să mai aștepte până când profesoarele ei confirmau că stăpânea suficient de bine arta de a conduce Puterea, ca să nu se rănească pe ea sau pe alții din greșeală. Nicola Treehill nu va fi niciodată o Aes Sedai, dar, odată ce i se va aduce această acuză, tot acel potențial de care dispunea se va pierde.

Doar că... Femeia care era prinsă dându-se drept Aes Sedai era mustrată atât de rău, încât va continua să se căiască mulți ani după aceea, iar dacă era prinsă o Aleasă, cealaltă femeie s-ar fi considerat norocoasă. Negreșit, Nynaeve și Elayne erau în siguranță de vreme ce erau cu adevărat surori. Și ea, la fel. Atât doar că ar fi fost suficientă o singură șoaptă ca să șteargă orice șansă ca membrele Divanului s-o recunoască drept adevărata Amyrlin. Să facă o scurtă călătorie până la Rand, apoi să le

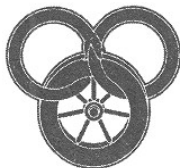
spună în fața membrelor Divanului. Nu îndrăznea să le îngăduie celor două să-i citească îndoiala pe chip, nici măcar s-o bănuiască.

— Voi trece cu vederea, rosti ea cu asprime. Dar dacă voi mai auzi asta fie și în șoaptă, de la oricine…

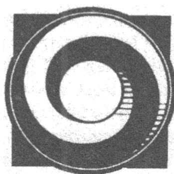
Ea inspiră adânc – dacă auzea *strigăte,* nu mai putea face mare lucru – și după felul în care cele două tresăriră, acestea păreau să simtă mai mult decât amenințare.

— Mergeți la culcare înainte să mă răzgândesc.

Brusc, ele deveniră extrem de curtenitoare, rostind doar „Da, mamă“ și „Nu, mamă“ și „Cum poruncești, mama”. Pe urmă se îndepărtară cu pași repezi, aruncându-i priviri peste umăr, grăbind și mai mult pasul până când o luară la fugă. Ea trebuia să-și păstreze calmul, altminteri ar fi luat-o și ea la fugă.

CAPITOLUL 10

Ochi nevăzuți

Selame o aștepta când Egwene se întoarse în cortul ei. Era o femeie slabă ca o scândură, cu tenul măsliniu specific tairenilor și o încredere în sine aproape de neclintit. Chesa avea dreptate; chiar își ținea nasul lung în sus, ca și când s-ar fi ferit de un miros urât. Dacă față de celelalte servitoare afișa o atitudine arogantă, când se afla în preajma stăpânei se comporta complet diferit. Când intră Egwene, Selame făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că atinse cu fruntea covorul, iar fustele i se umflară, ocupând aproape tot spațiul acela înghesuit. Înainte ca Egwene să facă al doilea pas, femeia sări în picioare, începând să-și facă griji în privința nasturilor ei, și mai ales a sa. Selame se îngrijora din orice.

— Vai, mamă, iar ai ieșit afară cu capul descoperit.

De parcă ar fi purtat vreodată una dintre acele toci mărgelate pe care le preferau femeile sau chestiile acelea din catifea brodată care-i plăceau lui Meri, sau pălăriile acelea umflate ale Chesei.

— Tremuri. N-ar trebui să ieși la plimbare fără un șal și o umbrelă de soare, mamă.

Oare cum putea o umbrelă de soare s-o împiedice să tremure? De fapt, Egwene transpira abundent și dâre de sudoare i se prelingeau pe obraji prea repede ca să le șteargă cu batista, așa că Selame n-ar fi trebuit s-o întrebe pe Egwene *de ce* tremura, ci mai degrabă de unde provenea acea transpirație...

— Și-apoi, continuă Selame, mai sunt și soldații aceia, bărbați brutali, care n-au pic de respect față de femei, nici măcar față de Aes Sedai. Mamă, pur și simplu, n-ar trebui...

Egwene lăsă aceste cuvinte nesăbuite să treacă pe lângă urechile ei cu aceeași nepăsare cu care o lăsă pe femeie s-o dezbrace. Dacă i-ar fi poruncit să tacă, ar fi avut parte doar de priviri jignite și oftaturi îndelungi, care n-ar fi schimbat nimic. În

afara pălăvrăgelii stupide, Selame își îndeplinea sârguincioasă sarcinile cu atâtea înflorituri, încât acestea semănau cu un dans al gesturilor grandioase și al curtoaziilor slugarnice. Părea imposibil că exista cineva atât de prostuț cum era Selame, care-și făcea mereu griji în privința aparențelor și pleca urechea la ce spunea lumea. Pentru ea, lumea erau femeile Aes Sedai și nobilii, precum și servitorii lor de rang superior. După părerea ei, nimeni altcineva nu conta; poate nimeni nu gândea, în opinia ei. Probabil că *era* imposibil. Egwene nu putea să uite cine o găsise pe Selame așa cum nu putea să uite nici cine o găsise pe Meri. Chesa era un dar de la Sheriam, adevărat, dar Chesa își arătase loialitatea față de Egwene de nenumărate ori.

Egwene ar fi vrut să se convingă că tremurul, pe care cealaltă femeie îl lua drept frisoane, era din cauza furiei, însă știa că un fior de teamă începea să-și facă loc înlăuntrul ei. Ajunsese prea departe și mai avea multe de înfăptuit ca să le permită Nicolei și Areinei să-i pună opreliști.

În timp ce-și trăgea pe cap cămașa de noapte curată, ea surprinse puțin din trăncăneala femeii și se holbă la ea.

— Ai spus cumva lapte de oaie?

— Da, mamă. Ai pielea atât de fină, însă nimic n-o păstrează mai bine ca baia în lapte de oaie.

Poate că era, într-adevăr, proastă. După ce o scoase afară cu forța pe Selame, Egwene își pieptănă singură părul, își pregăti patul, așeză brățara *a’dam,* în acel moment nefolositoare, în cutiuța din fildeș sculptat unde mai ținea câteva bijuterii și stinse lămpile. „De una singură, chibzui ea sarcastic în întuneric. Selame și Meri își vor ieși din minți.”

Înainte să se întindă în pat, se apropie în vârful picioarelor de intrarea în cort și îndepărtă puțin pânza. Afară, sub clarul de Lună, era liniște și pace, întrerupte doar de plânsetul unui bâtlan, care se transformă brusc într-un țipăt. Corniații mișunau prin întuneric. După o clipă, ceva se mișcă în beznă lângă cortul din față. Părea a fi o femeie.

Poate că prostia n-o descalifica pe Selame, așa cum nici chipul sumbru și întunecat n-o elimina pe Meri. Putea fi oricare dintre ele. Sau altcineva. Poate Nicola sau Areina, deși era puțin probabil. Lăsă să cadă pânza de la intrarea cortului, cu un zâmbet pe buze. Indiferent cine era persoana care pândea, aceasta nu văzuse unde fusese ea în acea seară.

Felul în care Înțeleptele o învățaseră să adoarmă era unul simplu. Trebuia să închidă ochii, să-și relaxeze fiecare părticică a corpului, să respire odată cu bătăile inimii și să-și lase mintea să rătăcească, în afară de un colțișor. Somnul o cuprinse repede, dar era somnul unei Vestitoare-n vise.

Fără formă, începu să plutească, afundându-se într-un ocean de stele, puncte de lumină infinite strălucind într-o mare nesfârșită de întuneric. Licurici cu miile pâlpâiau într-o noapte nesfârșită. Erau vise, visele tuturor celor care dormeau peste tot în lume, poate a tuturor celor din toate lumile posibile, iar acesta era spațiul dintre realitate și *Tel'aran'rhiod,* spațiul care despărțea lumea trează de Lumea Viselor. Oriunde se uita, zeci de mii de licurici se stingeau când oamenii se trezeau și alte zeci de mii se aprindeau ca să le țină locul. Era asemenea unei expoziții vaste, în continuă schimbare, de o frumusețe strălucitoare.

Însă ea nu irosi timpul, pierdută în contemplare. Locul acela ascundea primejdii, unele mortale. Era sigură că știa cum să le ocolească, totuși un pericol din acel loc o pândea doar pe ea, iar dacă zăbovea prea mult și era surprinsă acolo, ar fi fost cel puțin stânjenitor. Păstrând un ochi vigilent – ei bine, ar fi fost un ochi vigilent dacă ar fi văzut ceva acolo –, se puse în mișcare. N-avea niciun simț al mobilității. I se părea că stătea pe loc, iar acel ocean strălucitor se învârtea în jurul ei până când dinainte îi apăru o lumină. Deși toate stelele pâlpâitoare semănau între ele, știa că visul acela era al lui Nynaeve. *Cum* știa asta era o altă poveste; nici măcar Înțeleptele nu înțelegeau această recunoaștere.

Îi trecuse prin minte să încerce să găsească visele Nicolei și Areinei. Odată ce le-ar fi descoperit, ar fi știut cum să sădească sămânța fricii de Lumină în trupurile lor. Puțin îi păsa că era interzis să faci asta. Simțul practic o trimisese în acel loc, nu frica de zonele interzise. Făcuse ceea ce nu mai fusese până atunci și era convinsă că avea să procedeze la fel dacă va fi nevoie. „Fă ceea ce trebuie, apoi dă socoteală pentru fapta ta”, asta o învățaseră aceleași femei care stabiliseră acele zone interzise. Refuzul de a recunoaște datoria și cel de a da socoteală transformau adesea necesitatea în ceva malefic. Dar chiar dacă ele două dormeau, încercarea de a localiza pentru prima oară visele cuiva era o muncă laborioasă, care nu oferea

nicio garanție de reușită. Zile în șir de străduințe – nopți, mai degrabă – puteau rămâne fără niciun rezultat. Acest lucru era aproape sigur.

Se apropie încet prin acel întuneric veșnic, deși i se părea că stătea pe loc, și acel punct de lumină creștea, transformându-se într-o perlă strălucitoare, apoi într-un măr irizat, pe urmă într-o Lună Plină, până când îi umplu câmpul vizual de strălucire, toată lumea. Însă n-o atinse, nu era încă momentul. Le despărțea o deschizătură mai subțire decât un fir de păr. Cu mare băgare de seamă, ajunse dincolo de acel spațiu. Cum reușise să facă asta, fără trup, era un mister la fel de mare ca și cel de a deosebi un vis de altul. Prin puterea voinței, spuneau Înțeleptele, dar ea tot nu înțelegea cum era posibil. Atingerea ei era foarte delicată, ca și când și-ar fi așezat degetul pe un balon de săpun. Zidul strălucitor licărea asemenea fibrei de sticlă, pulsa ca o inimă delicată și vie. O atingere mai fermă îi va îngădui să „vadă" înăuntru, să „vadă" ce visa Nynaeve. O atingere mai fermă îi va permite să pătrundă în el și să devină o parte din vis. Era un lucru periculos, mai ales în cazul cuiva cu o minte hotărâtă. Fie că aruncai o privire sau pătrundeai în vis, asta era un lucru înspăimântător. De pildă, dacă întâmplarea făcea ca persoana respectivă să viseze un bărbat care-i stârnise interesul. Dacă făceai asta, atunci aveai nevoie de o jumătate de noapte ca să-ți ceri scuze. Sau, printr-o mișcare ca de cârlig, ca și când ai roti o mărgea fragilă pe masă, ar putea-o smulge pe Nynaeve din visul ei și s-o vâre apoi într-altul creat de ea, o parte din însuși *Tel'aran'rhiod,* sau Lumea Viselor, o reflexie a lumii reale, în care ea deținea controlul. Era convinsă că va funcționa. Era unul dintre lucrurile interzise, firește, și nu credea că Nynaeve va fi prea încântată.

NYNAEVE, SUNT EU, EGWENE. SUB NICIO FORMĂ SĂ *NU TE ÎNTORCI PÂNĂ NU VEI GĂSI GLOBUL, PÂNĂ NU VOI LĂMURI LUCRURILE CU AREINA ȘI CU NICOLA. ELE ȘTIU CĂ TE-AI PREFĂCUT. ÎȚI VOI EXPLICA MAI BINE CÂND NE*

VOM ÎNTÂLNI ÎN TURNUL CEL MIC. FII CU BĂGARE DE SEAMĂ. MOGHEDIEN A SCĂPAT.

Visul se risipi, iar balonul de săpun se sparse. În ciuda mesajului, ar fi chicotit dacă ar fi avut gât. Dacă auzeai de nicăieri o voce în vis, putea fi un lucru înspăimântător. Mai ales dacă-ți era teamă ca nu cumva cel care vorbea să arunce o

privire. Nynaeve nu era cineva de care să nu ții seama, chiar și atunci când era din întâmplare.

Marea de lumină se învârti din nou în jurul său, până când ea își îndreptă atenția asupra unui alt punct strălucitor. Elayne. Cele două femei păreau să doarmă la doar câțiva pași una de cealaltă în Ebou Dar, însă distanța nu însemna nimic în acea lume. Sau poate o fi având o altă importanță?

De data asta, când transmise mesajul, visul pulsă și se schimbă. Deși părea exact la fel ca oricare altul, pentru ea, acest vis era transformat. Oare cuvintele o trăseseră pe Elayne într-un alt vis? Ele vor stărui, iar ea și le va aminti la trezire.

După ce le tăie elanul Nicolei și Areinei, era timpul să-și îndrepte atenția către Rand. Din nefericire, era imposibil să-i descopere visele, ca și pe cele ale femeilor Aes Sedai, de altfel. El reușea să și le protejeze cumva, așa cum făceau și ele, deși scutul unui bărbat părea a fi diferit de cel al unei femei. Scutul unei femei Aes Sedai era o carapace din cristal, o sferă fără cusur, țesută din Spirit, și indiferent cât de transparentă ar fi părut, ai fi zis că era făurită din oțel. Pierduse șirul ceasurilor încercând să privească în visele lui, dar în zadar. Dacă visul protejat al unei surori părea mai strălucitor de aproape, al lui părea mai întunecat. Era ca și când te uitai într-o apă tulbure; uneori ți se părea că se mișcase ceva în acele tenebre învolburate, însă nu-ți puteai da seama ce anume.

Și din nou acel tablou nesfârșit de lumini începu să se învârtă, ca apoi să se liniștească, iar ea se apropie de visul altei femei, a treia. Încetișor. Atât de multe lucruri o legau de Amys, încât i se părea potrivit să se apropie de visele mamei ei. Adevărul fie spus, trebuia să recunoască faptul că-și dorea s-o imite pe Amys în mai multe privințe. Își dorea respectul lui Amys cu aceeași ardoare cu care și-l dorea pe cel al Divanului. Poate, dacă ar trebui să aleagă, ar opta pentru aprecierea lui Amys. Cu siguranță, pe nicio Conducătoare n-o stima atât de mult ca pe Amys. Renunțând la timiditate, ea încercă să folosească o „voce“ mai blândă, dar nu reuși.

AMYS, SUNT EGWENE. TREBUIE SĂ-ȚI VORBESC.

„Vom veni”, îi zise în șoaptă o voce. Era a lui Amys.

Egwene se retrase, tresărind. Îi venea să râdă de ea. Poate trebuia să-și amintească faptul că Înțeleptele aveau ani de experiență în așa ceva. Uneori se temea că fusese răsfățată,

deoarece n-a trebuit să-și dea osteneala în privința abilităților ei în a folosi Puterea. Însă, ca o compensare, alteori avea impresia că încerca să se cațăre pe o stâncă înfruntând furtuna.

Dintr-odată, surprinse o mișcare la marginea câmpului ei vizual. Unul dintre acele puncte de lumină străbătea marea de stele, apropiindu-se de ea din propria voință, devenind tot mai mare. Doar un singur vis ar fi făcut asta, doar un singur visător. Ea fugi, cuprinsă de panică, dorindu-și să fi avut gâtlej ca să țipe sau să blesteme, sau doar să strige. Voia să fie în acel colț al minții ei în care-și dorea să rămână și să aștepte.

Nici măcar stelele nu se mișcau de astă dată. Acestea dispărură, pur și simplu, iar ea stătea rezemată de o coloană groasă din piatră roșie, gâfâind de parcă ar fi alergat în viteză un kilometru. Inima îi bubuia în piept. După o clipă, își coborî privirea și se privi, apoi începu să râdă oarecum șovăielnic, încercând să-și tragă sufletul. Purta o rochie cu poalele largi din mătase verde, lucioasă, cusute cu fir auriu în fâșii late și ornate peste corsaj și de-a lungul tivului. Corsajul lăsa la vedere *mai multă* piele decât ar fi îngăduit ea dacă ar fi fost trează, iar cingătoarea lată din fire de aur țesute făcea ca mijlocul să-i pară mai subțire decât era în realitate. Poate totuși era mai subțire. În *Tel'aran'rhiod* puteai fi cum voiai, ce voiai. Chiar și atunci când dorința era inconștientă, dacă nu erai atent. Gawyn Trakand avea efecte nefericite asupra *ei, foarte* nefericite.

Acea părticică din ea încă își dorea să fi așteptat să fie învăluită de visul lui. Învăluită și absorbită în el. Dacă o Vestitoare-n vise iubea pe cineva la nebunie sau ura de moarte pe cineva, cu atât mai mult cu cât sentimentul era reciproc, putea fi trasă în visul acelei persoane; ea acapara visul sau visul o îngloba pe ea, așa cum un magnet atrăgea firicelele din fier. În mod cert, nu-l ura pe Gawyn, dar nu putea îngădui să rămână blocată în visul lui în noaptea aceea, captivă până când el se va trezi, având în vedere că o zărise. Era cu mult mai frumoasă decât în realitate. În mod ciudat, *el* părea mai puțin chipeș decât în viața reală. Nu-ți puteai păstra hotărârea sau concentrarea atunci când erau implicate sentimente atât de puternice de iubire sau de ură. Odată ce ajungeai în acel vis, rămâneai acolo până când cealaltă persoană înceta să mai viseze cu tine. Egwene simțea cum îi ardeau obrajii atunci când își amintea ce visa el că făcea cu ea, ce făceau ei în visele lui.

— Ce bine că niciuna dintre Conducătoare nu mă poate vedea acum, murmură ea. Atunci, chiar m-ar considera doar o copilă.

Femeile mature nu-și iroseau timpul visând bărbați, era convinsă de asta. Oricum, nu o femeie cu discernământ. Visele lui se vor îndeplini, însă atunci când va alege ea momentul. Deși se aștepta să obțină cu greu binecuvântarea mamei sale, era sigură că ea i-o va da, chiar dacă nu-l văzuse niciodată pe Gawyn. Marin al'Vere avea încredere în judecata fiicei sale. Sosise momentul ca fiica ei cea mică să dea dovadă de înțelepciune și să lase deoparte fanteziile până va găsi un moment mai potrivit.

Când privi în jur, aproape își dori să-i fi îngăduit lui Gawyn să-i umple gândurile. Alte coloane masive se iveau în toate direcțiile, susținând tavanele amețitor de înalte și de arcuite ale unui dom impresionant. Niciuna dintre lămpile poleite care atârnau de lanțurile aurii nu era aprinsă, cu toate acestea zărea un soi de lumină care exista, pur și simplu, fără sursă. O lumină care nu era nici puternică, nici difuză. Era Inima Stâncii, din interiorul marii fortărețe numite Stânca din Tear. Sau, mai degrabă, imaginea ei din *Tel'aran'rhiod, o* reprezentare la fel de reală ca și originalul în multe privințe. Era locul unde le întâlnise înainte pe Înțelepte. Fusese alegerea lor. Ei i se părea o alegere ciudată pentru un Aiel. S-ar fi așteptat la Rhuidean, de vreme ce orașul se deschisese, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară, sau altundeva în Pustiul Aiel, sau, pur și simplu, într-un loc unde se întâmpla să se afle Înțeleptele. Orice loc, în afara steddingurilor, sau Ținuturile Ogierilor, își găsea reprezentarea în Lumea Viselor – chiar și steddingul avea una, de fapt; dar nu puteai pătrunde înăuntru, așa cum nu puteai intra odinioară în Rhuidean. Tabăra femeilor Aes Sedai nici nu se punea la socoteală, firește. În acel moment, câteva surori aveau acces la *ter'angreal,* care le permitea să între în Lumea Viselor. Însă, ținându-se cont de faptul că niciuna dintre ele nu prea știa ce făcea, își începeau adesea aventura făcându-și apariția în tabăra *Tel'aran'rhiod* de parcă ar fi pornit într-o călătorie obișnuită.

La fel ca și *angreal* și *sa'angreal,* după legea Turnului, obiectele *ter'angreal* erau proprietatea Turnului Alb, indiferent cine se folosea de ele în acel moment. Rareori se întâmpla ca Turnul să insiste, cel puțin atunci când proprietatea se afla

undeva în așa-zisa fortăreață din însăși Stânca din Tear. Într-un final, aceste obiecte ajungeau din nou la Aes Sedai – Turnul Alb se pricepea de minune să aștepte atunci când era nevoie. Totuși, cele care se aflau în mâinile femeilor Aes Sedai aparțineau Divanului, fiecărei Conducătoare în parte. Un împrumut, de fapt; nu erau aproape niciodată oferite. Elayne învățase cum să copieze *ter'angreal*-ul viselor, iar ea și Nynaeve luaseră două cu ele, însă celelalte se aflau în posesia Divanului, împreună cu replicile pe care le făcuse Elayne. Ceea ce însemna că Sheriam și cercul ei restrâns le puteau întrebuința după bunul plac, mai ales Lelaine și Romanda. Era posibil ca ele să le trimită pe altele în *Tel'aran'rhiod,* în loc să pătrundă acolo singure. Până de curând, niciuna dintre femeile Aes Sedai nu mai pășise într-un vis, de secole, și încă întâmpinau greutăți considerabile, majoritatea izvorând din credința că puteau învăța singure. Chiar și așa, ultimul lucru pe care și-l dorea Egwene era ca una dintre adeptele *lor* să spioneze întâlnirea din acea noapte.

Ca și când gândul la iscoade o făcuse să fie mai receptivă, își dădu seama că era urmărită de niște ochi nevăzuți. Acel sentiment era mereu prezent în *Tel'aran'rhiod* și nici măcar Înțeleptele nu cunoșteau motivul. Și, deși ochii nevăzuți păreau să fie mereu prezenți, la fel de prezenți puteau fi și privitorii. Nu se gândea la Romanda sau la Lelaine în acea clipă.

Fără să-și ia mâna de pe coloana groasă, o înconjură încet, privind cu atenție pădurea de piatră roșie care se adâncea în umbre. Lumina care o înconjura nu era adevărată; oricine s-ar fi ascuns în acele umbre ar fi văzut aceeași lumină în jurul său, în vreme ce umbrele ar fi ascuns-o pe ea. Femei și bărbați își făceau apariția, imagini tremurătoare care arareori zăboveau mai mult de câteva fracțiuni de secundă. Pe ea n-o interesau cei care atingeau Lumea Viselor în somn. Oricine putea face asta din întâmplare, însă, din fericire pentru ei, doar câteva clipe, arareori destul de mult timp ca să înfrunte vreo primejdie. Și Ajah Neagră deținea *ter'angreal*-ul viselor, pe care îl furase din Turn. Mai grav era faptul că Moghedien cunoștea *Tel'aran'rhiod* la fel de bine ca orice Vestitoare-n vise. Poate și mai bine. Putea controla acel loc și pe cei care se aflau în el cu aceeași ușurință cu care-și întorcea capul.

Preț de o secundă, Egwene își dorea să fi pătruns în visele lui

Moghedien cât timp femeia fusese prizonieră, măcar o dată, doar atât cât să le deosebească. Dar nici măcar dacă i-ar fi identificat visele, n-ar fi reușit să afle unde se afla femeia în acel moment. Mai exista și posibilitatea de a fi trasă într-un vis fără voia ei. Cu siguranță, o disprețuia pe Moghedien suficient de mult, iar ura pe care i-o purtau ei Rătăciții era nețărmurită. Ce se întâmpla acolo nu era real, nici măcar la fel de real ca și în *Tel'aran'rhiod,* totuși îți aminteai ca și când ar fi fost. O noapte în puterea lui Moghedien ar fi fost un coșmar pe care mai mult ca sigur l-ar fi retrăit de fiecare dată când s-ar fi dus la culcare pentru tot restul vieții. Poate și atunci când ar fi fost trează.

O altă inspecție. Ce să fie, oare? O femeie în negru, de o frumusețe regală, cu o tocă acoperită cu perle și o rochie cu volane din dantelă ieși agale din întuneric, apoi dispăru. Era o femeie tairen care visa, o nobilă sau visând că este una. Trează, ar putea fi o femeie simplă și bondoacă, o soție de fermier sau de negustor.

Ar fi fost mai bine să-l fi spionat pe Logain decât pe Moghedien. Deși nu știa unde era acesta, avea totuși o idee despre planurile lui. Firește, dacă ar fi fost trasă în visul lui, n-ar fi însemnat că ar fi fost mai plăcut decât dacă ar fi fost trasă în cel al lui Moghedien. El le ura pe toate femeile Aes Sedai. Aranjarea evadării lui fusese unul dintre acele lucruri necesare; nădăjduia însă că prețul nu va fi prea mare. Dă-l încolo pe Logain! Moghedien reprezenta primejdia și ar putea veni după ea, chiar și aici, mai ales aici, Moghedien care…

Brusc, își dădu seama că se mișca anevoie și scoase un sunet gutural, asemănător unui geamăt. Rochia frumoasă se transformase în platoșă și zale asemănătoare armurii pe care o purta cavaleria grea a lui Gareth Bryne. Pe cap avea un coif decupat în față, cu o creastă în forma Flăcării albe a Tar Valonului, după pipăit. Era extrem de enervant. Începea să-și piardă stăpânirea de sine.

Încăpățânându-se, schimbă armura cu veșmintele pe care le purtase când le întâlnise pe Înțelepte. Totul depinde de gând. Fuste ample de lână neagră și o bluză *algode* albă și largă, așa cum purtase pe vremea când învățase alături de ele, împreună cu un șal cu franjuri atât de verde, încât părea a fi negru, și o eșarfa în jurul capului care să-i țină părul legat. Ea nu le duplică bijuteriile, firește, și multitudinea de coliere și de brățări. Ar fi

râs de ea. O femeie îi alcătuise colecția de-a lungul anilor, nu într-un singur vis.

— Logain este în drum spre Turnul Negru, rosti ea cu o voce puternică.

Spera ca el să fie acolo. Măcar acolo îl putea ține sub supraveghere, asta nădăjduia, cel puțin, iar dacă era prins și liniștit din nou, Rand nu putea da vina pe nicio soră care o urma.

— Și Moghedien n-are de unde să știe unde mă aflu, adăugă Egwene, încercând să se convingă de acest lucru.

— De ce te-ai teme de Sufletele Întunericului? întrebă o voce din spatele ei, iar Egwene încercă să se ridice în aer.

Deoarece se afla în *Tel'aran'rhiod* și era o Vestitoare-n vise, ajunse deasupra dalelor din piatră, înainte să-și revină. „Ah, da, reflectă ea, plutind, am trecut de mult de acele greșeli ale începătorului." Dacă mai continua așa, va tresări atunci când Chesa îi va spune bună dimineața.

Sperând că nu se înroșise prea tare, se lăsă să coboare ușor. Poate își mai păstra din demnitate.

Poate, însă fața îmbătrânită a lui Bair era mai încrețită decât de obicei din cauza zâmbetului care, aparent, i se lățise aproape până la urechi. Spre deosebire de celelalte două femei care o însoțeau, ea nu mânuia Puterea, însă acest lucru n-avea nicio legătură cu călătoria în vis. Era la fel de pricepută ca oricare dintre ele, poate chiar mai îndemânatică în unele privințe. Amys zâmbea și ea, deși nu la fel de larg, dar Melaine cea cu părul bălai își azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

— N-am mai văzut pe nimeni… reuși să rostească Melaine. Ca un iepure.

Ea țopăi, făcând un pas în aer.

— I-am pricinuit necazuri lui Moghedien de curând, replică Egwene mândră de cumpătul de care dădea dovadă.

O plăcea pe Melaine – femeia era mai puțin aspră de când purta în pântece un copil; gemeni, mai exact –, însă, în acel moment, Egwene ar fi strâns-o bucuroasă de gât.

— Eu, împreună cu câțiva prieteni, i-am rănit orgoliul, poate și mai mult de-atât. Cred că și-ar dori să aibă prilejul să mă răsplătească.

Sub momentul impulsului, Egwene își schimbă din nou îmbrăcămintea cu rochia de călărie pe care o purta în fiecare zi, cea din mătase lucioasă verde. Marele Șarpe de aur i se încolăci

în jurul degetului. Deși nu le putea spune tot, aceste femei îi erau prietene și meritau să afle ceea ce le putea dezvălui.

— Rănile pricinuite orgoliului răMin în amintire mult mai mult decât cele provocate cărnii, se auzi vocea lui Bair, subțire și ascuțită, dar puternică, asemenea unei tije din fier.

— Povestește-ne, îl îndemnă Melaine, cu un zâmbet nerăbdător. Ce rușine i-ai pricinuit?

Zâmbetul lui Bair era la fel de entuziasmat. Într-o lume nemiloasă, fie învățai să-i râzi în față cruzimii, fie îți petreceai viața plângând. În Ținutul Întreit, Aielii învățaseră demult să râdă. Și-apoi, înjosirea dușmanului era considerată o artă.

Amys privi cu atenție îmbrăcămintea lui Egwene preț de o secundă, apoi spuse:

— Ne vei povesti mai târziu. Ziceai că trebuie să vorbim.

Ea arătă înspre locul unde Înțeleptelor le plăcea să se sfătuiască, sub domul impresionant, în centrul încăperii.

De ce ele alegeau acel loc era un alt mister pe care Egwene nu-l putea dezlega. Cele trei femei se așezară încrucișându-și picioarele și-și împrăștiară fustele cu grijă, la doar câțiva pași de locul unde părea să se afle o sabie făurită din cristal strălucitor, împlântată în dalele din piatră. Ele nu-i acordară deloc atenție – nu făcea parte din profețiile lor –, așa cum nu le acordau atenție nici oamenilor care se iveau pe ici, pe colo prin încăperea mare. Cu toate astea, acolo veneau mereu.

Legendara *Callandor* – Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă, păstrată odată în Stânca din Tear – ar funcționa, într-adevăr, ca o sabie în ciuda înfățișării sale, dar, în realitate, era un *sa'angreal* masculin, unul dintre cei mai puternici din câți existaseră vreodată în Vârsta Legendelor. O străbătu un fior când se gândi la un *sa'angreal* masculin. Fusese diferit când era doar Rand. Și Rătăciții, firește. Însă mai erau și acești *asha'mani.* Cu ajutorul sabiei *Callandor,* un bărbat putea extrage suficient din Putere pentru a rade un oraș într-o clipită și a distruge totul pe o întindere de mai mulți kilometri. Ea o ocoli, adunându-și fustele din reflex. Rand smulsese sabia *Callandor* din încăperea numită Inima Stâncii pentru a îndeplini profețiile, pe urmă o înapoiase, având motivele lui, și o împrejmuise cu capcane țesute în *saidin.* Acestea aveau propria reflexie, care s-ar fi declanșat la fel de hotărât ca și originalul dacă ar fi încercat cineva să țeasă în apropiere. Unele lucruri din

Tel’aran’rhiod păreau prea reale.

Încercând să nu se gândească la Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Egwene se postă dinaintea celor trei Înțelepte. Își legă șalurile la brâu și ele își desfăcură bluzele. Așa stăteau femeile Aiel în compania prietenilor, în corturile lor de sub soarele dogoritor. Ea nu se așeză, iar dacă decizia asta o făcea să pară o jălbașă sau cineva aflat la judecată, atunci așa să fie. Într-un fel, în sufletul ei, așa se simțea.

— Nu v-am zis de ce am fost chemată de la voi, iar voi nu m-ați întrebat.

— Ne vei spune când vei fi pregătită, rosti Amys pe un ton îngăduitor.

Părea să fie de-o seamă cu Melaine în ciuda părului ei alb care i se răsfrângea până la brâu precum cel al lui Bair – culoarea părului începuse să i se schimbe când era puțin mai în vârstă decât Egwene –, totuși ea era Conducătoarea dintre cele trei, nu Bair. Pentru prima oară, Egwene se întreba ce vârstă o fi având. Nu era o întrebare pe care să i-o adresezi unei Înțelepte, tot așa cum nu i-o adresai nici unei femei Aes Sedai.

— Când am plecat de la voi, eram una dintre Alese. Știți despre scindarea din Turnul Alb.

Bair clătină din cap și făcu o grimasă; știa, însă nu înțelegea. Niciuna dintre ele nu pricepea. Pentru o Aiel era un lucru la fel de neînchipuit, așa cum ar fi fost divizarea unui clan sau a unei frății războinice. Poate acest lucru era și o confirmare pentru ele că femeile Aes Sedai nu erau precum ar fi trebuit să fie.

— Surorile care se împotrivesc Elaidei m-au numit Suprema lor, continuă Egwene, surprinsă că vocea îi era liniștită. Atunci când Elaida va fi detronată, voi deveni Amyrlin din Turnul Alb.

Ea adăugă eșarfa dungată veșmintelor sale și așteptă. Odată ea le mințise, o greșeală gravă sub *ji’e’toh,* și nu era sigură cum vor reacționa în acest moment femeile când vor afla adevărul pe care-l ascunsese. Măcar dacă ar crede-o. Abia dacă o priveau.

— E un lucru pe care îl fac copiii, spuse cu grijă Melaine după o vreme.

Deși nu se vedea că era însărcinată, avea deja o strălucire interioară care o făcea mai frumoasă decât de obicei și o pace lăuntrică de nezdruncinat.

— Toți copiii vor să folosească sulița și să fie șefi de clan, dar,

în cele din urmă, ei conștientizează că șeful de sept rareori face el însuși ca sulițele să danseze. Prin urmare, încropesc o figurină și o așază pe o ridicătură.

Brusc, pardoseala începu să se ridice, iar dalele de piatră dispărură lăsând locul unei creste de stâncă maronie, arsă de soare.

În vârf, se afla o siluetă ce aducea vag cu cea a unui bărbat, făurit din crenguțe împletite și acoperit cu cârpe.

— Iată șeful de clan care le poruncește să facă să danseze sulițele de pe un deal de unde poate privi bătălia. Însă copiii aleargă unde vor, iar șeful lor nu e decât o figurină din crenguțe și cârpe.

O rafală de vânt mătură bucățile de material, evidențiind astfel goliciunea formei, pe urmă dealul și figurina dispărură.

Egwene inspiră adânc. Desigur. Ispășise pentru minciuna ei conform *ji'e'toh,* din vrerea ei, și asta însemna că era ca și când minciuna n-ar fi fost rostită. Ar fi trebuit să știe mai bine. Ele intuiseră situația în care se afla, ca și când ar fi petrecut săptămâni în tabăra Aes Sedai. Bair privea în podea, nedorind să fie martoră la rușinea ei. Amys ședea cu bărbia sprijinită în mână, iar privirea ei aspră și albastră parcă încerca să-i sfredelească inima.

— Unele așa mă văd, continuă Egwene, inspirând adânc din nou, apoi rosti adevărul. Doar câteva. Acum. Dar când bătălia noastră va lua sfârșit, ele vor ști că *sunt* șeful lor și se vor comporta cum voi porunci *eu.*

— Întoarce-te la noi, îi sugeră Bair. Ai prea multă onoare ca să fii cu femeile acelea. Sorilea a ales deja vreo zece tineri pe care să-i vezi în corturi. Își dorește foarte mult să porți voalul de mireasă.

— Bair, nădăjduiesc că va fi acolo atunci când mă voi mărita cu Gawyn, spera ea, știind din tălmăcirea viselor că-l fermecase, însă doar credința și certitudinea dragostei puteau spune dacă se vor căsători. Nădăjduiesc, totodată, că veți fi și voi, dar am făcut alegerea.

Bair ar fi vrut să intervină, la fel și Melaine, însă Amys își ridică mâna, iar ele tăcură, nemulțumite.

— Există mult *ji'e'toh* în hotărârea ei. Își va îngenunchea dușmanii după pofta inimii, nu va fugi de ei. Îți doresc un dans plăcut, Egwene al'Vere, îi ură Amys, care fusese o Fecioară a

Lăncii, și încă gândea ca una. Ia loc. Ia loc.

— Onoarea îi aparține, replică Bair, încruntându-se la Amys, totuși am o altă întrebare.

Ochii îi erau albaștri și umezi, dar când și-i fixă asupra lui Egwene, aceștia deveniră mai pătrunzători decât fuseseră vreodată cei ai lui Amys.

— Le vei convinge pe aceste Aes Sedai să îngenuncheze dinaintea lui *car'a'carn*?

Tresărind, Egwene fu mai degrabă cât pe ce să cadă pe acele dale din piatră decât să se așeze.

— Nu pot face asta, Bair, răspunse ea fără nicio urmă de ezitare. Și n-aș face-o nici dacă aș putea. Suntem loiale Turnului, neamului Aes Sedai, mai presus decât ținutului în care ne-am născut.

Asta era adevărat, sau așa ar fi trebuit să fie, cu toate că se întreba ce părere aveau ele de această afirmație având în vedere răzvrătirea ei și a celorlalte.

— Aes Sedai nu-i jură credință nici măcar Supremei și, cu siguranță, nici unui bărbat. Ar fi ca și când voi ați îngenunchea în fața unui șef de clan.

Ea creă o iluzie așa cum făcuse Melaine, concentrându-se asupra caracterului său real. *Tel'aran'rhiod* putea fi modelat la nesfârșit dacă știai cum. Dincolo de *Callandor,* trei Înțelepte îngenuncheau în fața unui șef de clan. Bărbatul semăna foarte mult cu Rhuarc, iar femeile erau cele trei din fața ei. Egwene păstră imaginea doar o clipă, însă Bair aruncă o privire și pufni zgomotos. *Era* o noțiune absurdă.

— Nu le compara pe femeile acelea cu noi!

Ochii verzi ai lui Melaine scăpărau, citindu-se în ei ceva din vechea lor asprime, iar tonul îi era tăios ca o lamă.

Egwene păstră tăcerea. Înțeleptele păreau să le disprețuiască pe Aes Sedai, pe toate în afară de ea, sau mai bine zis erau sfidătoare. Ea credea că ele ar putea disprețui chiar profețiile care le legau de Aes Sedai. Înainte să fie chemată de către Divan pentru a fi desemnată Amyrlin, Sheriam și cercul ei de prietene obișnuiau să se întâlnească aici cu cele trei, dar aceste întâlniri luaseră sfârșit deoarece Înțeleptele refuzau să-și ascundă disprețul pentru că Egwene fusese chemată și ea, într-un sfârșit. În *Tel'aran'rhiod,* o confruntare cu cineva care cunoștea mai bine acel tărâm putea fi extrem de

înspăimântătoare. Chiar și în ceea ce o privea pe Egwene, exista o oarecare distanță, iar anumite chestiuni nu erau discutate, cum ar fi dacă ele știau despre planurile lui Rand. Odinioară, ea fusese una cu ele, o ucenică Vestitoare-n vise; apoi devenise Aes Sedai, chiar înainte ca femeile să afle ceea ce tocmai le spusese ea.

— Egwene al'Vere va face ceea ce trebuie făcut, conchise Amys.

Melaine o privi lung, își potrivi șalul ostentativ, își aranjă câteva coliere lungi din fildeș și aur, care zornăiră, însă nu spuse nimic. Amys părea a fi mai autoritară decât înainte. Singura Înțeleaptă pe care Egwene o văzuse vreodată capabilă să le facă pe celelalte Înțelepte să i se supună cu atâta ușurință era Sorilea.

Bair își imagină, pătrunzând în mintea lui Egwene, servirea ceaiului în corturi: un ceainic auriu cu lei dintr-o țară, o tavă din argint cu marginile din frânghie împletită dintr-o altă țară și ceșcuțe verzi din porțelan fin întrebuințate de Oamenii Mării. Ceaiul avea un gust real, chiar și atunci când se prelingea pe gât. În ciuda unei arome ușoare de fructe de pădure sau ierburi pe care nu le recunoștea, ceaiul era prea amar pentru gustul lui Egwene. Ea își închipui puțină miere în el și mai luă o înghițitură. Era prea dulce. Mai puțină miere. Avea un gust perfect. Era ceva ce nu puteai face utilizând Puterea.

Egwene fu conștientă de intruziunea lui Bair și se îndoia că cineva ar fi avut priceperea de a țese filamente de *saidar* foarte fine cât să sustragă mierea din ceai.

Preț de o secundă, Egwene privi în ceașca sa de ceai, gândindu-se la miere, la ceai și la filamente de *saidar*, deși nu acesta era motivul pentru care tăcea. Înțeleptele nu voiau să-l îndrume pe Rand așa cum nu voiau nici Elaida sau Romanda, sau Lelaine, sau celelalte Aes Sedai. Firește, ele doreau să-l ghideze pe *car'a'carn* într-o direcție care să fie spre avantajul Aielilor, iar surorile voiau să-l îndrepte pe Dragonul Renăscut în direcția care era bună pentru lume, din punctul lor de vedere. Nici ea nu se lăsa mai prejos. A-l ajuta pe Rand, a-l împiedica să se pună rău cu femeile Aes Sedai tot îndrumare era. „Doar că eu am dreptate, reflectă ea. Acțiunile mele sunt atât spre binele lui, cât și spre binele celorlalți. Nimeni nu se gândește la ceea ce este potrivit pentru el." Dar cel mai bine era să nu uite că

femeile acelea erau mai mult decât prietenele ei și adeptele lui *car'a'carn.* Nimeni nu era, pur și simplu, ceva, învățase ea.

— Nu cred că ai vrut să ne spui doar că în prezent ești femeia-șef peste cei din ținuturile umede, adăugă Amys peste ceașca de ceai. Ce te necăjește, Egwene al'Vere?

— Ceea ce mă supără mereu, răspunse ea zâmbind ca să mai destindă atmosfera. Uneori am impresia că Rand o să-mi scoată peri albi înainte de vreme.

— Dacă n-ar fi bărbații, nicio femeie n-ar avea păr alb.

În mod normal, asta ar fi fost o glumă pe care ar fi făcut-o Melaine, iar Bair ar fi făcut o alta despre vasta cunoaștere despre bărbați pe care o dobândise Melaine în cele câteva luni de căsnicie, dar nu și de astă dată. Cele trei femei o priveau pe Egwene și așteptau.

Așadar, doreau să păstreze o mină sobră. Ei bine, Rand era o treabă serioasă. Ea nu-și dorea decât ca ele să vadă lucrurile așa cum le vedea ea. Legănându-și ceașca pe vârful degetelor, le povesti totul. Despre Rand, oricum, și despre temerile ei de când aflase despre tăcerea din Caemlyn.

— Nu știu ce-a făcut el sau ce-a făcut ea. Toată lumea îmi spune cât de pricepută este Merana, dar ea n-a mai avut de-a face cu nimeni ca el. Când vine vorba de Aes Sedai, dacă ai ascunde ceașca asta pe o pajiște, el tot ar reuși cumva să calce pe ea după trei pași. Știu că m-aș descurca mai bine decât Merana, însă...

— Te-ai putea întoarce, îi sugeră din nou Bair, iar Egwene clătină ferm din cap în semn că „nu".

— Pot înfăptui mai multe unde mă aflu, ca Amyrlin. Există reguli chiar și pentru Suprema Înscăunată, preciză Egwene strâmbând din gură o clipă, semn că nu-i plăcea să recunoască asta, mai ales în fața acestor femei. Nici măcar nu-l pot vizita fără acordul Divanului. Acum sunt o Aes Sedai și trebuie să mă supun legilor noastre.

Rosti aceste cuvinte cu mai multă înverșunare decât ar fi vrut. Era o lege stupidă și nu descoperise încă o modalitate prin care s-o ocolească. Și-apoi, fețele lor erau atât de inexpresive, încât era convinsă că femeile pufneau cu suspiciune în sinea lor. Nici măcar un șef de clan n-avea dreptul să-i spună unei Înțelepte unde avea voie să meargă și când anume.

Cele trei femei din fața ei schimbară câteva priviri lungi. Pe

urmă Amys puse jos ceașca și spuse:

— Merana Ambrey, împreună cu alte Aes Sedai, l-au urmat pe *car'a'carn* în orașul „ucigașilor de copaci”. Nu trebuie să te temi că el va greși față de ea sau oricare dintre surorile tale. Vom avea noi grijă să nu existe astfel de neplăceri între el și femeile Aes Sedai.

— Nu-l văd pe Rand făcând asta, rosti Egwene, neîncrezătoare.

Așadar, Sheriam avusese dreptate în legătură cu Merana. Dar de ce păstra tăcerea în continuare?

— Mai toți părinții au mai multe necazuri cu copiii lor decât există minciuni între *car'a'carn* și femeile care au venit cu Merana Ambrey, insinua Bair.

— Atât timp cât el nu este copil, chicoti Egwene, ușurată că una dintre ele era amuzată de ceva.

Având în vedere sentimentele acestor femei față de Aes Sedai, ele s-ar fi făcut foc și pară dacă ar fi bănuit că una dintre surori avea vreo influență asupra lui. Pe de altă parte, Merana era nevoită să aibă o oarecare influență, altfel mai bine s-ar fi retras.

— Oricum, Ambrey ar fi trebuit să trimită un raport. Nu înțeleg de ce n-a făcut-o până acum. Ești sigură că nu există nici…?

Nu știa cum să termine propoziția. Era imposibil ca Rand s-o fi împiedicat pe Merana să trimită un porumbel.

— Poate a trimis un bărbat călare, opină Amys strâmbându-se ușor.

La fel ca orice Aiel, ea găsea călăritul dezgustător. Picioarele îți erau de ajuns.

— Ea a adus una dintre păsările pe care le folosesc cei din ținuturile umede, adăugă Amys.

— A fost o prostie din partea ei, bombăni Egwene.

Prostie era puțin spus. Merana își proteja visele, prin urmare n-avea rost să încerce să discute cu ea acolo. Chiar și dacă le-ar fi găsit. Pe sfânta Lumină, cât era de supărător! Egwene se aplecă în față în mod voit.

— Amys, făgăduiește-mi că nu vei încerca să-l oprești în a vorbi cu ea sau n-o vei înfuria atât de tare, încât să facă vreo nerozie.

Erau capabile de așa ceva; mai mult decât capabile. Aveau o adevărată Înzestrare în a le scoate din minți pe Aes Sedai.

— Ea nu trebuie decât să-l convingă că nu-i vrem răul. Sunt sigură că Elaida ascunde o surpriză neplăcută, dar nu e și cazul nostru.

Se va îngriji ea de asta dacă cineva avea alte gânduri. Se va îngriji, cumva.

— Îmi făgăduiești?

Femeile schimbară câteva priviri de neînțeles. Cu siguranță, nu erau încântate că o soră se afla nestingherită în preajma lui Rand. Fără îndoială că una dintre ele va căuta să fie prezentă ori de câte ori era și Merana. Egwene putea accepta acest lucru, atâta vreme cât femeile nu interveneau prea mult.

— Îți făgăduiesc, Egwene al'Vere, răspunse, într-un final, Amys, pe un ton sec.

Poate că femeia se simțea jignită că Egwene îi ceruse un zălog, totuși Egwene simți că i se ridică o piatră de pe inimă. Două pietre. Rand și Merana nu erau la cuțite, iar Merana va avea ocazia să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

— Am știut că-mi vei spune adevărul, Amys. Nici nu-ți poți închipui cât mă bucur că l-am aflat. Dacă ar fi ceva în neregulă cu Rand și cu Merana... Îți mulțumesc.

Egwene clipi, tresărind. Preț de o clipită, Amys apăru îmbrăcată în *cadin'sor,* făcând un mic gest. O fi fost limbajul semnelor pe care-l foloseau Fecioarele? Nici Bair, nici Melaine nu păreau să fi observat, deoarece își beau nestingherite ceaiul. Amys trebuie să-și fi dorit să se afle altundeva, departe de încurcătura pe care o crease Rand. Ar fi stânjenitor, rușinos pentru o Vestitoare-n vise Înțeleaptă să-și piardă controlul în *Tel'aran'rhiod* fie și pentru o clipă. În cazul unui Aiel, rușinea era cu mult mai rea decât durerea, dar trebuia cunoscută ca *să fie* rușine. Dacă nu era văzută sau cei care o zăreau refuzau s-o recunoască, atunci era ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Erau un neam ciudat, dar Egwene, cu siguranță, nu-și dorea să-i pricinuiască rușine lui Amys. Ascunzându-și sentimentele, ea continuă ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Trebuie să vă cer o favoare. Una importantă. Să nu-i spuneți lui Rand sau altcuiva despre mine. Despre asta voiam să spun.

Ea ridică un colț al șalului. Fețele lor ar fi făcut chiar și privirea calmă a unei Aes Sedai să pară maniacală, deși nu erau din piatră.

— Nu vă cer să minţiţi, adăugă ea în grabă.

Conform *ji'e'toh,* a-i cere cuiva să mintă era mai puţin grav decât a spune chiar tu o minciună.

— Doar să nu aduceţi vorba despre asta. El a trimis deja pe cineva ca să mă „salveze”.

„El se va înfuria la culme când va afla că l-am trimis pe Mat în Ebou Dar, împreună cu Nynaeve şi cu Elayne”, medită ea. Fusese nevoită să facă asta.

— Nu e nevoie să fiu salvată, nu vreau asta, însă crede că le ştie pe toate. Mi-e teamă să nu vină după mine chiar el.

Acest lucru o speria cel mai tare – că el şi-ar putea face apariţia în tabără, mânios şi înconjurat de trei sute sau mai mult de Aes Sedai. Sau că ar putea veni cu câţiva *asha'mani.* Oricum, ar fi fost un dezastru.

— Ar fi o... nenorocire, murmură Melaine, deşi nu-i stătea în fire să facă astfel de afirmaţii.

— *Car'a'carn* este încăpăţânat, şopti Bair. Mai orgolios decât toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut. Şi decât câteva femei, că tot veni vorba.

— Poţi avea încredere în noi, Egwene al'Vere, o asigură Amys pe un ton grav.

Egwene clipi când auzi confirmarea. Dar poate nu era un lucru atât de surprinzător. Pentru ele, *car'a'carn* nu era decât un alt şef. Şi se ştia că Înţeleptele aveau obiceiul să ascundă lucruri faţă de şefii clanurilor, mai ales atunci când credeau de cuviinţă că ei nu trebuiau să le ştie.

După aceea, nu mai rămaseră prea multe de spus, cu toate că mai vorbiră la câteva ceşti de ceai. Ea tânjea să mai primească o lecţie despre călătoria în vis, dar nu-i putea cere acest lucru lui Amys acolo, care va pleca, iar ea îşi dorea să se bucure de compania ei mai mult decât să înveţe. Singurul indiciu pe care-l primise de la Înţelepte despre ceea ce făcea Rand fu atunci când Melaine bombănise că el ar fi trebuit să termine pe dată cu Shaido şi cu Sevanna. Însă Bair şi Amys o priviseră atât de încruntate, încât ea se făcu roşie la faţă ca racul. La urma urmei, Shaido era o Înţeleaptă, după cum aflase Egwene pe propria-i piele. Nici măcar lui *car'a'carn* nu-i era îngăduit să interfereze cu o Înţeleaptă Shaido. Ea nu le putea oferi detalii despre propriile circumstanţe. Faptul că ele trecuseră direct la partea cea mai ruşinoasă nu făcea nimic să

diminueze rușinea pe care ar simți-o ea vorbind despre asta – îi era foarte greu să nu revină la vechiul comportament, chiar și cu gândul, așa cum făceau și Aielii atunci când ea se afla prin preajmă; de fapt, credea că i-ar fi fost rușine dacă nu le-ar fi întâlnit niciodată pe femeile Aiel. În ultima vreme, singurele sfaturi pe care acestea le dădeau referitor la cum să procedeze cu Aes Sedai erau de așa natură, încât nici măcar Elaida nu le-ar fi urmat. S-ar fi declanșat o răscoală a Aes Sedai, oricât de puțin probabil ar fi părut. Mai rău era că ele aveau deja o părere suficient de proastă despre Aes Sedai ca să mai pună și ea paie pe foc. Își dorea ca, într-o bună zi, să creeze o legătură între Înțelepte și Turnul Alb, dar asta nu va fi posibil decât dacă ea va reuși să înăbușe focul. Iată un alt lucru pe care nu știa cum să-l facă, deocamdată.

— Trebuie să plec, anunță ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare.

Deși trupul său dormea în cort, atunci când te aflai în *Tel'aran'rhiod* nu prea aveai un somn odihnitor. Celelalte se ridicară în picioare odată cu ea.

— Sper să fiți cu mare băgare de seamă. Moghedien mă urăște și, negreșit, va încerca să-i rănească pe toți cei care-mi sunt prieteni. Știe foarte multe despre Lumea Viselor. Cel puțin la fel de multe ca și Lanfear.

Era singurul avertisment pe care li-l putea da fără să spună direct că Moghedien ar putea ști mai multe decât ele. Femeile Aiel puteau fi extrem de orgolioase. Oricum, ele îi înțeleseră cuvintele, fără să se simtă jignite.

— Dacă Sufletele Întunericului ar fi vrut să ne amenințe, zise Melaine, cred că ar fi făcut-o deja. Poate nu ne consideră o amenințare.

— Le-am întrezărit pe cele care trebuie să fie Vestitoare-n vise, inclusiv pe bărbați.

Bair clătină neîncrezătoare din cap; indiferent ce știa ea despre Rătăciți, îi considera pe bărbații Vestitori-n vise la fel de obișnuiți ca și șerpii cu picioare.

— Ne ocolesc cu toții.

— Cred că suntem la fel de puternice ca și ei, adăugă Amys.

În Putere, ea și Melaine nu erau mai puternice decât Theodrin și Faolain – erau departe de a fi slabe și mai puternice decât majoritatea femeilor Aes Sedai, dar n-aveau nici pe departe

forța unui Rătăcit –, totuși, în Lumea Viselor, cunoașterea *Tel'aran'rhiod* era adesea mai intensă decât a *saidarului,* cel mai adesea. În acest caz, Bair o egala pe oricare dintre surori.

— Cert este că vom fi cu băgare de seamă. Dușmanul pe care-l subestimezi este cel care te va ucide.

Egwene le luă de mână pe Amys și pe Melaine, și ar fi luat-o și pe Bair dacă ar fi reușit. În schimb, o consolă și pe ea zâmbindu-i.

— N-am cuvinte să vă spun ce înseamnă prietenia voastră pentru mine, ce însemnați voi pentru mine.

În ciuda a tot, ăsta era adevărul.

— Lumea pare să se schimbe de fiecare dată când clipesc. Voi trei sunteți singurii piloni siguri din ea.

— Lumea se schimbă, într-adevăr, consimți Amys cu amărăciune în glas. Până și munții sunt șlefuiți de vânturi și nimeni nu poate să urce același deal de două ori. Nădăjduiesc că ne vei considera mereu prietenele tale, Egwene al'Vere. Să găsești mereu apă și umbră.

Zicând astea, ele se făcură nevăzute, întorcându-se în trupurile lor.

Ewgene privi o vreme încruntată sabia *Callandor*, fără s-o vadă efectiv, apoi se cutremură din tot corpul, brusc, exasperată. Se gândise la oceanul nesfârșit de stele. Dacă mai zăbovea acolo mult, visul lui Gawyn o va găsi din nou, cuprinzând-o așa cum ar fi cuprins-o el cu brațele în realitate. Ar fi fost un mod plăcut de a petrece restul nopții. Și un mod copilăresc de a-și irosi timpul.

Hotărî să se întoarcă la trupul său adormit, deși nu la un somn obișnuit. Nu mai făcea asta de mult. Acel colț al minții ei rămânea mereu treaz, catalogând visele, alegându-le pe cele care profețeau viitorul sau care ofereau indicii despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Cel puțin, atât putea să discearnă, deși singurul vis pe care reușise să-l interpreteze până în acel moment era cel care-i spunea că Gawyn va deveni Străjerul ei. Aes Sedai numeau asta Vestirea-n-vise, iar femeile Vestitoare-n vise care aveau această abilitate erau de mult moarte, în afară de ea. Cu toate astea, n-avea nicio legătură cu Puterea așa cum n-avea de-a face cu călătoria în vis.

Poate faptul că avusese un vis mai întâi cu Gawyn era un lucru inevitabil, deoarece se gândise la el.

Se afla într-o încăpere vastă și întunecată, unde totul era nedeslușit. Totul în afară de Gawyn, care venea încet înspre ea. Era un bărbat înalt și chipeș – oare se gândise vreodată că fratele lui vitreg, Galad, era mai chipeș? — cu părul bălai și ochii de un albastru-închis nemaivăzut. Deși mai avea de parcurs o oarecare distanță, el o vedea; își ținea ochii ațintiți asupra ei, așa cum își ochea un arcaș ținta. Un scrâșnet vag răsuna în aer. Ea își coborî privirea și simți că-i vine să țipe. Gawyn traversa cu picioarele goale pardoseala plină de sticlă spartă, cioburile sfărâmițându-i-se sub tălpi. Chiar și în acea lumină difuză, ea vedea dâra de sânge pe care o lăsau în urma lor picioarele lui rănite. Își întinse o mână, încercând să-i strige să se oprească, să fugă la el, dar apoi se trezi la fel de repede în alt loc.

În tărâmul viselor, plutea deasupra unui drum lung și drept care traversa o câmpie verde, privind în jos la un bărbat călărind un armăsar negru. Era Gawyn. Pe urmă stătea pe drum, în fața lui, iar el trase de hățuri. Dar nu pentru că ar fi văzut-o de astă dată, ci deoarece drumul se bifurca tocmai în locul unde se afla ea și el o lua peste dealurile atât de înalte, încât nimeni nu vedea ce se afla dincolo de ele. Însă ea știa. La capătul unuia din drumuri îl aștepta o moarte violentă, iar la capătul celuilalt, o viață lungă și moarte de bătrânețe. Dacă alegea un drum, el se va căsători cu ea, dacă îl alegea pe celălalt, nu. Ea știa ce se afla în față, dar nu știa cum se ajungea acolo. Brusc, el o văzu sau păru s-o vadă, zâmbi și-și îndrumă calul pe unul din drumuri… Iar ea se trezi într-un alt vis. Apoi într-un altul. Și un altul. Și tot așa.

Nu toate spuneau ceva despre viitor. Visele în care-l săruta pe Gawyn, în care alerga pe pajiștile verzi, primăvara, împreună cu surorile ei, așa cum făceau în copilărie, se perindau alături de coșmaruri în care Aes Sedai o hăituiau cu nuiele în mâini pe coridoarele nesfârșite, în care lucrurile diforme pândeau peste tot în umbră, în care o Nicola, care zâmbea batjocoritor, o denunța Divanului, iar Thom Merrilin venea ca să depună mărturie. Pe acelea ea le alungă; pe celelalte le ascunse undeva, ca să le studieze mai târziu, în speranța că va înțelege ce însemnau.

Stătea în fața unui zid uriaș și-și înfigea unghiile în el, încercând să-l doboare cu mâinile goale. Nu era construit din cărămidă sau din piatră, ci din mii și mii de discuri, fiecare

jumătate alb și jumătate negru, simbolul străvechi al neamului Aes Sedai, asemenea celor șapte sigilii care ținuseră cândva închisă închisoarea Celui Întunecat. Unele dintre acele sigilii erau rupte, cu toate că nici măcar Puterea nu putea rupe un *cuendillar,* peceți ale temniței Celui Întunecat, iar celelalte erau oarecum slăbite, însă zidul nu ceda, oricât l-ar fi lovit. Nu-l putea dărâma. Poate că simbolul era important. Poate că încerca să le dărâme pe Aes Sedai, Turnul Alb. Poate...

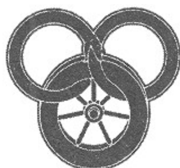
Mat ședea pe coama unui deal învăluit în întuneric, privind un foc de artificii grandios, când își întinse mâna brusc și apucă una dintre jerbele luminoase care explodau pe cer. Săgeți de lumină țâșneau din pumnul lui încleștat, iar ea simți cum o cuprinde groaza. Oameni vor muri din asta. Lumea se va schimba. Da, lumea *chiar* se schimba; se schimba mereu.

Legătorile din jurul brâului și al umerilor o țineau lipită de butuc, iar satârul călăului coborî, dar ea știa că undeva cineva fugea și dacă fugea suficient de tare, satârul se va opri. Altminteri... Simți cum o străbate un fior în acel colț al minții.

Râzând, Logain păși peste ceva ce se afla pe pământ și urcă pe o lespede neagră. Când ea își coborî privirea, i se păru că el pășise peste trupul lui Rand, întins pe catafalc, cu mâinile încrucișate pe piept, dar când ea îi atinse fața, aceasta se frânse asemenea unei marionete din hârtie.

Un șoim auriu își desfăcu aripile și o atinse. Ea și șoimul erau cumva legați; tot ceea ce știa era că șoimul era femelă. Un bărbat muribund zăcea în patul îngust și, deși era important ca el să nu moară, afară era clădit un rug funerar, iar vocile cântau cântece de bucurie și de tristețe. Un bărbat întunecat ținea în mână un obiect care strălucea atât de puternic, încât ea nu vedea ce era.

Visele se perindau rând pe rând și ea le sorta înfrigurată, încercând cu disperare să le înțeleagă. Deși era obositor, trebuia să facă asta. Va face ceea ce trebuie să facă.

CAPITOLUL 11

Un legământ

— Ai cerut să fii trezită înainte de răsăritul soarelui, mamă.

Egwene deschise brusc ochii – stabilise să se deștepte câteva clipe mai târziu – și, fără voia ei, se afundă în pernă, încercând să se ferească de fața aplecată deasupra ei. Un chip întunecat, acoperit cu un strat de transpirație, nu era tocmai o imagine plăcută la prima oră a dimineții. Meri avea o atitudine respectuoasă, însă nasul ascuțit, gura mereu posomorâtă și ochii negri și aspri, care ascundeau reținerea, spuneau că ea nu mai văzuse pe nimeni nici măcar pe jumătate la fel de bun cum ar fi trebuit să vadă, iar tonul ei sec ar fi pus pe oricine pe fugă.

— Sper că ai dormit bine, mamă, zise femeia, în vreme ce expresia de pe fața ei trăda o ușoară acuză de lene.

Părul negru, prins în „colăcei“ peste urechi, părea să-i tragă pielea de pe față dureros de tare. Cenușiul-închis pe care-l purta mereu, oricât de tare o făcea să asude, îi accentua și mai mult înfățișarea întunecată.

Păcat că nu reușise să se odihnească pe deplin. Căscând, Egwene se ridică din patul ei îngust și-și frecă dinții cu sare, apoi se spălă pe față și pe mâini, în vreme ce Meri îi pregătea veșmintele pentru acea zi, ciorapii și lenjeria de corp, pe urmă îndură chinul de a se lăsa îmbrăcată. „Chinul“ era cuvântul potrivit.

— Mi-e teamă că o să te trag de păr ca să-l pot descâlci, mamă, murmură femeia tristă, trecându-i peria prin păr.

Lui Egwene îi stătea pe limbă să-i spună că nu și-l încâlcise în mod voit în somn.

— Am înțeles că ne vom odihni aici, mamă.

Lenea se citea în reflexia lui Meri din oglindă.

— Această nuanță de albastru te prinde foarte bine, mamă, adăugă Meri în timp ce-i încheia nasturii lui Egwene și afișând un chip pe care se citea vanitatea.

Simțindu-se ușurată că seara o va sluji Chesa, Egwene își

puse șalul pe umeri și ieși din cort înainte ca femeia să termine.

Nici măcar o rază de lumină nu se zărea deasupra dealurilor dinspre răsărit. În jur, pământul se ridica în coame lungi și movile neregulate, uneori înalte de câteva sute de metri, care arătau adesea ca și când ar fi fost strivite de niște degete monstruoase. Umbre ca de amurg scăldau tabăra aflată într-o vale largă dintre dealuri și pulsând de viață în dogoarea ce se încăpățâna să se domolească. Mirosurile de mâncare umpleau aerul și oamenii trebăluiau liniștiți de parcă nu i-ar fi așteptat o altă zi de marș. Novicele îmbrăcate în alb se agitau de colo colo; o novice înțeleaptă își îndeplinea întotdeauna sarcinile cât putea de repede. Străjerii nu păreau niciodată să se grăbească, firește, însă, în acea dimineață, până și servitorii care duceau mâncarea femeilor Aes Sedai păreau că ieșiseră la plimbare. Ei bine, aproape. În comparație cu novicele. Întreaga tabără profita de popas. Se auzi un zăngănit, urmat de înjurături când pe jos căzu un cric cu pârghie; cărăușii reparau căruțele. Bocăniturile îndepărtate de ciocan anunțau faptul că potcovarii înlocuiau potcoavele cailor. Câțiva lumânărari își pregătiseră deja matrițele, iar cazanele se încălzeau pentru a topi picăturile strânse cu grijă și rămășițele fiecărei lumânări care se consumase deja. În cazanele mari și negre de pe foc fierbea apa pentru băi și spălatul rufelor, iar bărbați și femei strângeau hainele grămadă în apropiere. Egwene acorda prea puțină atenție acestor activități.

Ideea era că ea era sigură că Meri nu se comporta astfel cu un anumit scop; așa era ea. Chiar și așa, era la fel de rău ca și când ar fi avut-o pe Romanda drept slujnică. Gândul ăsta o făcu să râdă zgomotos. Dacă ar fi fost servitoarea unei domnițe, Romanda ar fi făcut-o pe stăpâna ei să se supună cât ai clipi din ochi; n-ar fi existat nicio îndoială care din cele *două* ar fi alergat de colo colo. Un bucătar cu părul cărunt se opri din răscolit cărbunii de deasupra unui cuptor din fier ca să-i zâmbească, împărtășindu-i amuzamentul. Preț de o clipă, doar. Apoi el își dădu seama că-i zâmbea Supremei Amyrlin, nu vreunei tinere care trecea pe-acolo, și zâmbetul i se crispă pe buze când acesta făcu o plecăciune înainte să-și vadă mai departe de-ale lui.

Dacă ea se descotorosea de Meri, Romanda va găsi o altă iscoadă. Și Meri va ajunge să cutreiere satele, cerșind ceva de

mâncare. Când își aranjă rochia – o luase din loc înainte ca femeia să apuce să-și termine treaba – Egwene dădu peste un săculeț din pânză ale cărui șireturi erau vârâte după cingătoare. Nu era nevoie să și-l ducă la nas ca să simtă mirosul petalelor de trandafiri și al amestecului de ierburi cu o aromă răcoritoare. Oftă. O față de călău, iscoada Romandei, fără îndoială, care încerca să-și îndeplinească sarcinile cât de bine putea. De ce aceste lucruri nu erau niciodată ușoare?

Apropiindu-se de cortul pe care-l folosea drept cameră de studiu – mulți îi spuneau camera de studiu a Supremei, ca și când ar fi fost încăperea din Turn –, o satisfacție solemnă înlocui grijile pentru Meri. Ori de câte ori făceau câte un popas, Sheriam se înfățișa dinaintea ei cu un vraf gros de cereri. O spălătoreasă care implora clemență după ce fusese acuzată de furt și prinsă cu niște bijuterii cusute în rochie, sau un fierar cerând o recomandare pentru munca lui, care nu-i era de folos decât dacă intenționa să plece, poate nici chiar atunci. O femeie șelar o ruga pe Amyrlin să ceară în rugăciunile ei ca ea să dea naștere unei fiice. Unul dintre soldații Seniorului Bryne îi solicita binecuvântarea pentru a se putea căsători cu o croitoreasă. Exista întotdeauna un număr mare de novice mai în vârstă care cereau s-o viziteze pe Tiana sau să li se dea sarcini suplimentare. Oricine avea dreptul să înainteze cereri Supremei, însă cele care se aflau în serviciul Turnului arareori o făceau, iar novicele, niciodată. Egwene bănuia că Sheriam îi căuta intenționat pe petiționari ca s-o țină pe ea ocupată și s-o lase în pace în vreme ce Păstrătoarea se ocupa de chestiuni pe care ea le considera importante. În acea dimineață, lui Egwene îi trecu prin minte s-o facă pe Sheriam să mănânce acele cereri la micul dejun.

Când intră în cort însă, descoperi că Sheriam nu se afla acolo. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie o surpriză, având în vedere noaptea precedentă. Totuși, cortul nu era gol.

— Fie ca Lumina să te lumineze în această dimineață, mamă! rosti Theodrin, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât franjurii maronii ai șalului ei se legănară.

Avea acea grație specifică femeilor din Doman, deși rochia cu guler înalt pe care o purta era destul de simplă. Femeile domani nu erau cunoscute pentru simplitate.

— Am făcut cum ne-ai poruncit, însă nimeni n-a fost văzut

lângă cortul lui Marigan noapte trecută.

— Câțiva bărbați și-au amintit că o zăriseră pe Halima, adăugă Faolain pe un ton acru, îndoindu-și genunchii scurt. Dar, în afară de asta, abia dacă își amintesc dacă au adormit.

Multe femei o dezaprobau pe secretara Delanei, iar următoarea ei observație făcu ca fața rotundă a lui Faolain să se întunece mai mult decât de obicei.

— Ne-am întâlnit cu Tiana în timp ce-i întrebam pe unii și pe alții. Ne-a sfătuit să mergem la culcare și să păstrăm tăcerea.

Ea își mângâia absentă franjurii albaștri ai șalului. Noile Aes Sedai își purtau șalurile mai des decât era nevoie, spunea Siuan.

Oferindu-le un zâmbet primitor, cel puțin așa nădăjduia, Egwene își ocupă locul în spatele măsuței. Cu grijă. Scaunul se înclină un moment, până când ea își întinse mâna și trase de picior ca să-l îndrepte. Colțul unei foi de pergament împăturite se ivea de sub călimara din piatră. Vru să-și întindă mâna după ea, dar se abținu. Prea multe surori nu acordau însemnătate curtoaziei. Nu voia să se numere printre ele. Și-apoi, cele două îi cereau atenția.

— Regret că ați întâmpinat greutăți, fiicelor.

Numite Aes Sedai printr-un decret al ei în calitate de Amyrlin, ele întâmpinau aceleași dificultăți ca și ea, atât doar că nu erau protejate de șalul Supremei, care se dovedise a nu fi atât de protector. Cele mai multe surori se comportau de parcă ar fi fost în continuare Alese. Arareori se știa afară ce se întâmpla în interiorul frățiilor Ajah, însă circulau zvonuri cum că ele au trebuit să implore ca să fie acceptate și că fuseseră desemnate gărzi care să le urmărească îndeaproape comportamentul. Nimeni nu mai auzise de una ca asta, dar toată lumea o lua de bună. Ea le făcuse o favoare. Fusese un alt lucru necesar.

— Voi vorbi cu Tiana.

Ar putea liniști lucrurile, pentru o zi sau o oră.

— Mulțumim, mamă, însă nu e nevoie să te deranjezi, zise Theodrin și, cu toate astea, își atinse șalul, mângâindu-l cu degetele.

Tiana a vrut să știe de ce eram treze la acea oră târzie, adăugă ea după o clipă. Dar nu i-am spus.

— Nu era nevoie de discreție, fiică.

Păcat doar că nu găsiseră un martor. Salvatorul lui Moghedien va rămâne o umbră abia zărită. Era deja una dintre cele mai

înspăimântătoare. Ewgene privi pe furiș colțul foii de pergament, arzând de nerăbdare s-o citească. Poate că Siuan descoperise ceva.

— Vă mulțumesc amândurora.

Theodrin făcu o plecăciune și dădu să plece, dar se opri când Faolain rămase locului.

— Mi-aș fi dorit să fi ținut în mână Sceptrul Legămintelor ca să-ți dai seama că spun adevărul, i se adresă Faolain lui Egwene pe un ton plin de frustrare.

— Nu e momentul potrivit s-o deranjezi pe Amyrlin, începu Theodrin, apoi își împreună mâinile și-și îndreptă atenția către Egwene.

Pe fața ei se citea răbdarea amestecată cu altceva. Evident cea mai puternică în Putere dintre cele două, ea prelua întotdeauna conducerea, însă, de astă dată, era pregătită să stea deoparte. „Care o fi motivul?”, se întrebă Egwene.

— Nu Sceptrul Legământului face ca o femeie să fie Aes Sedai, fiică. Indiferent ce ar gândi unii. Spune-mi adevărul și-l voi crede.

— Nu te plac, mărturisi franc Faolain și claia ei de cârlionți negri se legănă atunci când clătină vehement din cap. Dar cred că știi deja asta. Probabil ai avut impresia că am fost rea pe vremea când erai o novice, când te-ai întors la Turnul Alb după ce ai fugit, totuși am convingerea în continuare că n-ai primit nici pe jumătate pedeapsa pe care ai fi meritat-o. Poate faptul că recunosc asta te va ajuta să știi că spun adevărul. Nu este ca și când am avea de ales, chiar și acum. Romanda s-a oferit să ne ia sub aripa ei protectoare, la fel și Lelaine. Ne-au asigurat totuși că se vor îngriji să fim testate și educate cum se cuvine de îndată ce ne vom întoarce în Turn.

Ea devenea din ce în ce mai mânioasă, iar Theodrin își dădu ochii peste cap și interveni:

— Mamă, ceea ce încearcă să spună Faolain și nu reușește este că nu ne-am atașat de tine pentru că n-am avut de ales. Și n-am făcut-o în semn de recunoștință pentru șal.

Ea își țuguie buzele ca și când ar fi fost de părere că socotirea lor drept Aes Sedai, așa cum fusese numită Egwene, nu era un dar care să inspire prea multă recunoștință.

— Atunci, de ce? întrebă Egwene, lăsându-se pe spate.

Scaunul se mișcă, însă nu cedă.

— Fiindcă ești Suprema Amyrlin, interveni Faolain înainte ca Theodrin să apuce să deschidă gura, părând în continuare mânioasă. Vedem și noi ce se petrece. Unele surori cred că ești marioneta lui Sheriam, dar cele mai multe sunt de părere că Romanda sau Lelaine îți spun ce și cum să procedezi. Nu este corect, rosti ea încruntându-se. Am părăsit Turnul pentru că Elaida n-a procedat corect. Te-ai autoproclamat Amyrlin. Așadar, îți aparțin. Dacă mă vei vrea. Dacă poți avea încredere în mine fără Sceptrul Legământului. Trebuie să mă crezi.

— Dar tu, Theodrin? o iscodi repede Egwene, încercând să se stăpânească.

Faptul că știa ce simțeau surorile era suficient de rău; să le audă era și mai… dureros.

— Și eu îți aparțin dacă mă vei vrea, răspunse Theodrin, oftând, apoi își întinse mâinile cu dispreț. Nu însemnăm prea mult, știm asta, dar se pare că doar pe noi ne mai ai. Trebuie să recunosc că am ezitat, mamă. Faolain a insistat mereu să facem asta. Sinceră să fiu…

Ea își aranjă din nou șalul, fără să fie nevoie, apoi continuă pe un ton ferm:

— Sinceră să fiu, nu văd cum vei avea sorți de izbândă în fața Romandei și a lui Lelaine. Noi încercăm să ne comportăm ca niște Aes Sedai, deși nu suntem cu adevărat, încă. Nu vom fi, mamă, indiferent ce crezi, până când celelalte surori nu ne vor considera Aes Sedai, iar acest lucru nu se va întâmpla până când nu vom fi testate și nu vom depune cele Trei Jurăminte.

Trăgând foaia de pergament împăturită de sub călimară, Egwene o pipăi îngândurată. Faolain era creierul din spatele acestei acțiuni? Părea la fel de neverosimil ca și când lupul s-ar fi împrietenit cu ciobanul. Bănuia că „aversiune” era un cuvânt blând pentru a descrie sentimentele pe care Faolain le nutrea față de ea, iar femeia știa, cu siguranță, că Egwene n-o considera o potențială prietenă. Dacă ele acceptaseră târgul vreunei Conducătoare, pomenirea acestuia ar fi constituit un mijloc bun prin care să-i spulbere bănuiala.

— Mamă, zise Faolain, apoi tăcu, părând surprinsă de ea însăși.

Era pentru prima oară când i se adresase astfel lui Egwene.

— Mamă, continuă ea inspirând adânc, știu că ți-e greu să ai încredere în noi, din moment ce încă n-am ținut în mână

Sceptrul Legământului, dar…

— Mi-aș dori să nu tot pomenești de el, spuse Egwene.

Era bine să fie cu băgare de seamă. Nu-și permitea să refuze fiecare ofertă de ajutor de teama vreo unui complot.

— Crezi că toată lumea are încredere în Aes Sedai datorită celor Trei Jurăminte? Cei care le cunosc pe Aes Sedai știu că o soră poate întoarce adevărul pe dos dacă asta dorește. Eu însămi sunt de părere că, într-adevăr, cele Trei Jurăminte rănesc la fel de mult pe cât ajută, poate chiar mai mult. Te voi crede până voi afla că m-ai mințit și voi avea încredere în tine până când îmi vei arăta că nu meriți acest lucru. Întocmai cum fac oamenii între ei.

În realitate, Legămintele nu schimbau acest lucru. De cele mai mult ori, tot trebuia să te încrezi într-o soră. Legămintele îi făceau pe oameni să fie mai precauți și să se întrebe dacă și cum erau manipulați.

— Și mai e ceva. Voi două *sunteți* Aes Sedai. Nu mai vreau să aud că vreți să fiți testate sau să țineți în mână Sceptrul Legământului. Și așa este destul de rău că trebuie să înfruntați această absurditate, fără s-o mai repetați și voi. M-ați înțeles?

Cele două femei care ședeau de partea cealaltă a mesei îngânară în grabă, apoi schimbară priviri lungi. De astă dată, Faolain părea cea nehotărâtă. Într-un sfârșit, Theodrin ocoli masa, îngenunche în fața lui Egwene și-i sărută inelul.

— Pe sfânta Lumină și pe nădejdea mea de izbăvire și renaștere, eu, Theodrin Dabei, jur să-ți fiu credincioasă, Egwene al'Vere, să-ți slujesc, să mă supun ție cu credință, cu riscul vieții și al onoarei mele.

Ea o privi întrebătoare pe Egwene.

Tot ce putu să facă Egwene fu să încuviințeze din cap. Acest legământ nu făcea parte din ritualul Aes Sedai; așa îi jurau credință nobilii domnitorului lor. Nici măcar unii domnitori n-aveau parte de un legământ atât de puternic. Cu toate astea, de îndată ce Theodrin se ridică în picioare cu un zâmbet ușurat, Faolain îi luă locul.

— Pe sfânta Lumină și pe nădejdea mea de izbăvire și renaștere, eu, Faolain Orande…

Era tot ce și-ar fi dorit și mai mult. Măcar din partea oricărei alte surori, care era puțin probabil să fie trimisă să-i aducă alteia pelerina în cazul în care vântul s-ar fi întețit.

După ce termină, Faolain rămase în genunchi, însă cu spatele drept.

— Mamă, a mai rămas pedeapsa. Fiindcă am mărturisit sincer că nu te plac. O voi alege chiar eu dacă dorești, deși este dreptul tău.

Vocea ei era la fel de inflexibilă ca și postura, deși nu se simțea în ea nicio urmă de teamă. Părea pregătită să privească drept în ochii unui leu până când acesta și-ar fi coborât privirea. Ba chiar nerăbdătoare.

Egwene își mușcă buza, deoarece îi venea să râdă. Îi era greu să păstreze o mină serioasă; poate femeile vor crede că sughițe. Oricât ar fi susținut că nu erau cu adevărat Aes Sedai, Faolain tocmai dovedise cât de mult era una. Uneori, surorile își alegeau singure pedepsele pentru a păstra echilibrul adecvat între mândrie și umilință – acea statornicie era foarte apreciată, pare-se, și singurul motiv invocat de obicei –, dar cu siguranță că nu-și dorea să-i fie impusă o pedeapsă. O sancțiune impusă de altcineva ar fi fost destul de aspră și se aștepta de la Amyrlin să fie mai neîndurătoare decât frățiile Ajah. Oricum, multe surori dădeau dovadă de mândrie în fața hotărârilor luate de Aes Sedai, o manifestare arogantă a lipsei lor de înfumurare. Mândria umilinței, îi zicea Siuan. Îi trecu prin minte să-i ceară femeii să mănânce o mână de săpun doar ca să-i vadă expresia de pe față, mai ales că Faolain avea o limbă ascuțită.

— Nu împart pedepse pentru rostirea adevărului, fiică, preferă ea totuși să spună. Sau pentru că nu sunt plăcută. Poți să mă disprețuiești cât dorești, atâta vreme cât îți păstrezi legământul.

Nimeni altcineva în afară de Cel Întunecat n-ar încălca un legământ. Cu toate astea, existau modalități de a ieși din aproape orice situație. Însă atunci când încercai să alungi un urs, chiar și un băț subțire era mai util decât nimic.

Faolain făcu ochii mari de uimire, pe când Egwene oftă și-i făcu semn să se ridice în picioare. Dacă rolurile ar fi fost inversate, Faolain *ar fi vârât-o* cu nasul în țărână.

— Vă voi da sarcini de îndeplinit, fiicelor, continuă ea.

Femeile o ascultau cu atenție, Faolain fără măcar să clipească, iar Theodrin gânditoare, cu degetul la buze. De astă dată, înainte ca ea să le dea drumul să plece, ele spuseră la unison: „Cum poruncești, mamă“ în timp ce făceau o plecăciune.

Egwene însă trecea de la o stare la alta. Meri își făcu apariția cu o tavă pe care se afla micul dejun tocmai când Theodrin și Faolain plecau. Egwene îi mulțumi pentru amestecul din petale de trandafir.

— Am avut câteva clipe de răgaz, mamă, îi explică Meri.

După expresia de pe fața ei, putea fi o acuză că Egwene o solicita prea mult sau că ea însăși nu se ostenea cu munca. Nu era o mirodenie plăcută pentru compotul de fructe. De fapt, fața femeii ar fi acrit ceaiul de mentă și ar fi transformat chifla caldă și crocantă în piatră. Egwene îi spuse să plece, înainte să înceapă să mănânce. Ceaiul era slab, oricum. Nu prea mai aveau provizii de ceai.

Nici răvașul de sub călimară nu părea a fi un condiment mai bun. „Nimic interesant în vis", relata Siuan cu scrisul ei frumos. Așadar, și Siuan fusese în *Tel'aran'rhiod* noaptea trecută; iscodise suficient de mult acolo. Avea prea puțină importanță dacă o căutase pe Moghedien, cu toate că ar fi fost nebunie curată; nimic era nimic.

Egwene făcu o grimasă și nu doar din cauza acelui „nimic". Siuan în *Tel'aran'rhiod* noaptea trecută însemna o vizită din partea lui Leane la un moment dat în timpul zilei, ca să se plângă. Siuan n-avea voie să folosească niciun *ter'angreal* al viselor de când încercase să le învețe pe unele dintre surori despre Lumea Viselor. Acest lucru nu se datora atât de mult faptului că ea știa puțin mai multe decât ele sau deoarece unele surori credeau că ar fi avut nevoie de o profesoară ca să învețe ceva. Adevărata cauză era că Siuan avea o limbă ascuțită și niciun strop de răbdare. De obicei, ea reușea să se stăpânească, însă după două izbucniri cu țipete și amenințări cu pumnul s-a trezit că i se interzisese accesul la *ter'angreal.* Leane, în schimb, primea unul ori de câte ori cerea, iar Siuan îl întrebuința deseori în taină. Acesta era unul dintre puținele lucruri reale care le lega pe cele două; amândouă ar fi pătruns în *Tel'aran'rhiod* în fiecare noapte dacă ar fi putut.

Făcând o grimasă, Egwene activă Puterea ca să aprindă un colț al pergamentului și-l ținu în mână până când acesta aproape că-i arse degetele. Nu trebuia să lase nicio urmă, altfel ar fi fost descoperită de cineva care i-ar fi scotocit printre lucruri și ar fi raportat undeva unde ar fi trezit bănuiala.

Micul dejun era pe terminate, iar ea era în continuare singură,

ceea ce nu era un lucru neobișnuit. Dacă Sheriam o ocolea, Siuan ar fi trebuit să fie acolo. După ce vârî în gură ultima bucată de chiflă și luă ultima înghițitură de ceai, se ridică în picioare ca să plece s-o găsească. Tocmai atunci cea pe care o căuta intră în cort. Dacă Siuan ar fi avut coadă, cu siguranță, ar fi lovit cu ea.

— Pe unde-ai umblat? vru să știe Egwene, țesând o pavăză împotriva ascultătorilor.

— Aeldene m-a scos din așternut la prima oră a dimineții, bombăni Siuan, lăsându-se pe unul dintre taburete. Crede în continuare că poate lua iscoadele Supremei Amyrlin. Nimeni nu mi le va lua! Nimeni!

Când Siuan sosise prima oară în Salidar, o femeie ferecată și fugară, o Supremă Amyrlin detronată pe care lumea o credea moartă, surorile n-ar fi lăsat-o să rămână dacă ea n-ar fi cunoscut atât întreaga rețea de iscoade a Supremei Amyrlin, cât și cea a Ajah Albastră, pe care o condusese chiar ea înainte să primească șalul. Acest lucru îi conferise o oarecare influență, întocmai cum îi acordaseră iscoadele lui Leane în Tar Valon. Sosirea lui Aeldene Stonebridge, care-i luase locul în fruntea iscoadelor Albastre, schimbase lucrurile pentru Siuan. Aeldene fusese scandalizată: anumite rapoarte primite de la câteva iscoade Albastre, cu care Siuan reușise să ia legătura, ajunseseră în mâinile femeilor din exteriorul Ajah-ului. Poziția pe care o ocupa fusese dezvăluită – doar două sau trei surori ar fi trebuit să știe, chiar și în interiorul Ajah Albastră – și asta o înfuriase atât de tare, încât Aeldene fusese cât pe ce să facă apoplexie. Nu numai că preluă controlul asupra rețelei Albastre, nu numai că o ocărî pe Siuan, țipând de se auzise de la un kilometru depărtare, ci fu cât pe ce să ceară capul lui Siuan. Aeldene era dintr-un sat minier andorian din Munții de Negură și se spunea că se alesese cu nasul strâmb pentru că se bătuse cu pumnii când era fată. Faptele ei îi puseseră pe unii pe gânduri.

Egwene se întoarse la scaunul ei șubred și dădu la o parte tava cu micul dejun.

— Aeldene nu ți le va lua, Siuan, așa cum nu ți le va lua nimeni altcineva.

Când Aeldene revendicase rețeaua Albastră, unii fuseseră de părere că frăția Albastră n-ar trebui s-o aibă și pe cea a Supremei. Nimeni nu sugerase că rețeaua ar trebui să ajungă

sub îndrumarea lui Egwene. Urma să aparțină Divanului. Asta spuneau Romanda și Lelaine. Fiecare dintre ele voia să preia comanda, firește, să fie cea care primea prima rapoartele, deoarece a fi primul însemna a avea un avantaj. Aeldene era de părere că iscoadele acelea ar trebui incluse în rețeaua Albastră, din moment ce Siuan era din Ajah Albastră. Măcar Sheriam se mulțumea să accepte toate rapoartele pe care le primea Siuan. Lucru care se întâmpla de obicei.

— Nu te poate obliga nimeni să renunți la rețea.

Egwene umplu din nou ceașca de ceai și o așeză alături de borcanul albastru cu miere, în colțul mesei cel mai apropiat de Siuan. Cealaltă femeie doar se holbă la ele. Pieri din ea orice urmă de mânie. Ședea pe taburet cu umerii gârboviți.

— Nu te gândești niciodată cu adevărat la forță, zise ea ca pentru sine. Știi că o ai, că ești mai puternică decât altcineva, dar nu te gândești la ea. Știi doar că ține cont de tine sau tu ții cont de ea. Înainte, nu exista nimeni mai puternic decât mine. Nimeni, de când...

Ea își privi mâinile pe care și le frământa în poală.

— Uneori, adăugă ea, atunci când Romanda sau Lelaine mă ia la întrebări, acest gând mă lovește ca o rafală puternică de vânt. Ele sunt cu mult mai presus decât mine. Ar trebui să păstrez tăcerea până când îmi dau ele voie să vorbesc. Până și Aeldene este mai presus decât mine, deși este doar o mediocră.

Ea își ridică anevoie capul, ținându-și buzele strâns, apoi continuă pe un ton amarnic:

— Bănuiesc că încerc să mă obișnuiesc cu realitatea. Și acest sentiment este sădit adânc în noi, înainte chiar să fii testată pentru șal. Dar nu-mi place. Deloc!

Egwene luă penița de lângă călimară și borcanul cu nisip, jucându-se cu el în timp ce-și alegea cuvintele.

— Siuan, știi prea bine care este părerea mea despre schimbări. Facem prea multe lucruri pentru că Aes Sedai le-au făcut așa mereu. Însă lucrurile se schimbă, cu toate că unii cred că totul va fi ca înainte. Mă îndoiesc că cineva a ajuns Amyrlin fără să nu fi fost mai întâi Aes Sedai.

Această afirmație ar fi trebuit să iște un comentariu despre arhivele ascunse din Turnul Alb – Siuan zicea adesea că nu exista *nimic* care să nu se fi întâmplat măcar o dată în istoria Turnului, deși asta părea să fie o premieră –, însă Siuan ședea

abătută.

— Siuan, calea Aes Sedai nu este singura, fiindcă nu este mereu cea mai bună. Vreau să fac în așa fel încât s-o urmăm pe cea mai potrivită pentru noi, iar cele care nu pot să învețe să se schimbe, sau nu doresc asta, n-au decât.

Ea se apleca peste masă, încercând să afișeze o expresie încurajatoare.

— N-am reușit niciodată să-mi dau seama cum stabilesc supremația Înțeleptele, dar nu există forță în Putere. Există femei care conduc Puterea și care țin cont de femeile care nu au abilitatea asta. Una, Sorilea, n-ar fi reușit niciodată să fie Aleasă, și totuși, până și cea mai puternică ar sări imediat la porunca ei.

— Niște sălbatice, șopti Siuan cu dispreț.

— Aes Sedai, de pildă. N-am fost numită Amyrlin pentru că sunt cea mai puternică. Femeile cele mai înțelepte sunt alese pentru Divan sau să fie ambasadoare sau sfătuitoare, cele mai iscusite, oricum, nu cele mai puternice.

Era mai bine să nu amintească despre acele abilități, cu toate că și Siuan le avea.

— Divanul? Consiliul m-ar trimite după ceai. Ar putea hotărî să mă elimine.

Egwene se lăsă pe spate și azvârli penița din mână. Îi venea s-o scuture pe femeie. Siuan mersese mai departe chiar și atunci când nu mânuia deloc Puterea, iar *în acel moment* dădea semne că voia să se dea bătută? Egwene era pe punctul să-i povestească despre Theodrin și Faolain – asta ar mai fi însuflețit-o pe Siuan –, când văzu o femeie cu tenul măsliniu trecând călare pe lângă pânza deschisă de la intrarea cortului, pierdută în gânduri sub pălăria aceea mare și cenușie pe care o purta ca să se apere de soare.

— Siuan, e Myrelle.

Egwene renunță la pavăză și ieși afară.

— Myrelle! strigă ea.

Siuan avea nevoie de o izbândă ca să înlăture gustul amar al înfrângerii, și tocmai se ivise pe neașteptate momentul potrivit. Myrelle făcea parte din grupul lui Sheriam și părea să aibă o taină a ei.

Strunindu-și roibul, Myrelle privi în jurul ei și tresări când o văzu pe Egwene. După expresia de pe fața sa, sora Verde nu conștientizase ce parte a taberei traversa. O pelerină subțire îi

atârna pe umeri, acoperindu-i rochia de călărie de un cenușiu-deschis.

— Mamă, zise ea în grabă, te rog să mă ierți, eu...

— N-am să te iert, o întrerupse Egwene, făcând-o să tresară, și în clipa aia dispăru orice îndoială că Myrelle aflase ceva despre noaptea trecută de la Sheriam. Vreau să-ți vorbesc. Imediat!

Siuan ieșise și ea din cort, însă în loc să se uite la sora care descăleca neliniștită, privea înspre rândurile de corturi la un bărbat îndesat și cărunt, cu o platoșă uzată prinsă peste haina bej, care-și mâna murgul înalt în direcția lor. Prezența lui era o surpriză. Seniorul Bryne comunica, de fapt, cu Divanul prin mesageri și, de cele mai multe ori, își încheia vizitele rare înainte ca Egwene să afle de ele. Siuan presupunea că imaginea seninătății specifică Aes Sedai aproape că te făcea să uiți de fața ei tânără.

Aruncându-i o privire scurtă lui Siuan, Bryne făcu o plecăciune adâncă, mânuindu-și sabia cu grație. Era un bărbat în vârstă, de înălțime medie, dar ținuta lui demnă îl făcea să pară mai înalt. N-avea nimic care să-l scoată în evidență; broboanele de transpirație de pe fruntea-i lată îl făceau să pară un biet lucrător.

— Mamă, aș putea să-ți vorbesc? Între patru ochi?

Myrelle dădu să plece, însă Egwene izbucni:

— Rămâi pe loc! Să nu te miști de-aici!

Myrelle încremeni pe loc. Părea să fie la fel de surprinsă de supunerea ei, cât și de tonul lui Egwene, însă uimirea îi dispăru, lăsând locul resemnării pe care o ascunse repede în spatele unei măști impenetrabile. O trăda doar felul în care frământa hățurile în mâini.

Bryne nici măcar nu clipi, deși Egwene era convinsă că el avea o vagă bănuială despre situația ei. Ea credea că puține lucruri îl uimeau sau îl nelinișteau. La vederea lui, Siuan se pregătise să riposteze, fiindcă ea părea să fie cea care pornea toate certurile dintre ei. Își proptise deja pumnii în șolduri și își fixase privirea asupra lui, o căutătură amenințătoare care ar fi tulburat pe oricine chiar dacă n-ar fi aparținut unei Aes Sedai. Myrelle se oferi s-o ajute pe Siuan.

— Voiam să te rog să vii în această după-amiază, Seniore Bryne, zise Egwene, să-ți adresez câteva întrebări. Dar o putem

face acum, pe drum. Putem sta de vorbă deci. Acum te rog să mă scuzi.

— Mamă, una dintre gărzile mele a găsit ceva chiar înainte de răsărit, o înștiință Bryne. E ceva ce cred că ar trebui să vezi cu ochii tăi. Pot pregăti o escortă în…

— Nu e nevoie de așa ceva, îl întrerupse ea repede. Myrelle, vei veni cu noi. Siuan, roagă pe cineva să-mi aducă degrabă calul. Cât mai repede.

Era mai bine să călărească alături de Myrelle decât s-o înfrunte acolo, asta dacă Siuan strânsese indicii suficient de grăitoare, iar pe drum l-ar fi iscodit pe Bryne ce voia să-l întrebe, cu toate acestea niciunul din cele două motive n-o făcu să se grăbească. Tocmai o zărise pe Lelaine care venea cu pași mari înspre ea, printre rândurile de corturi, însoțită de Takima. Cu o singură excepție, toate femeile care fuseseră Conducătoare înainte ca Siuan să fie detronată o aleseseră fie pe Lelaine, fie pe Romanda. Aproape toate cele care fuseseră de curând alese Conducătoare își vedeau de treaba lor, ceea ce era puțin mai bine după părerea lui Egwene. Doar puțin.

Chiar și de la acea distanță mică, atitudinea lui Lelaine era evidentă. Părea gata să treacă prin oricine i-ar fi aținut calea. Siuan o zări și ea și țâșni din loc fără măcar să facă o plecăciune, fiindcă nu mai avea timp să scape decât dacă ar fi sărit în șaua calului Seniorului Bryne.

Lelaine se postă în fața lui Egwene și își fixă privirea tăioasă ca lama asupra lui Bryne, încercând să-și dea seama ce căuta el acolo. Însă avea alte treburi mai importante pe cap.

— Trebuie să-ți vorbesc, Supremă Amyrlin, zise ea pe un ton autoritar, apoi arătă cu degetul înspre Myrelle: Tu aștepți. Vorbim după.

Bryne făcu o plecăciune, nu prea adâncă, pe urmă își conduse calul spre locul pe care i-l indică ea. Bărbații care aveau cât de cât minte aflau curând că nu le folosea la nimic să se împotrivească unei Aes Sedai, cu atât mai puțin unei Conducătoare.

Înainte ca Lelaine să apuce să deschidă gura, Romanda se înființă brusc, dând porunci cu atâta înverșunare, încât, la început, Egwene nici măcar n-o observă pe Varilin lângă ea, deși Conducătoarea zveltă și roșcată din partea Cenușiilor era cu câțiva centimetri mai înaltă decât majoritatea bărbaților.

Singura surpriză fu aceea că Romanda nu-și făcuse apariția mai devreme. Ea și Lelaine se urmăreau una pe cealaltă cu ochi de vultur și niciuna nu-i îngăduia celeilalte să se apropie singură de Egwene. Strălucirea *saidarului* le înconjură pe ambele femei în același timp și fiecare începu să țeasă o pavăză în jurul celor cinci pentru a nu fi auziți.

Privirile lor provocatoare se întâlniră, dar expresiile de pe fețele lor rămaseră impenetrabile. Niciuna din ele nu lăsă garda jos.

Egwene își mușcă limba, clocotind de furie. Într-un spațiu public, cea mai puternică dintre surorile de față hotăra dacă o conversație trebuia protejată, iar tradiția spunea că Amyrlin lua acea decizie ori de câte ori era prezentă. Ea însă nu-și dorea să audă scuzele ulterioare. Dacă va insista, ele vor renunța, firește. Totuși, se comportă ca și când ar fi încercat să liniștească un copilaș neastâmpărat. Unde *era* Siuan? Cu toate că nu era corect – nu dura chiar atât de mult ca să arunci șaua pe cal –, îi venea să-și strângă fustele ca să nu-și dea drumul la gură.

Romanda fu prima care-și abandonă uitătura provocatoare, deși nu era un semn de înfrângere. Ea o abordă pe Egwene fără niciun avertisment, pe când Lelaine rămase cu privirea în gol, arătând ridicol.

— Delana creează din nou probleme.

Vocea ei ascuțită era aproape melodioasă, dar se simțea în ea o asprime care sublinia lipsa de respect. Părul Romandei era aproape în întregime cărunt, strâns într-un coc îngrijit la ceafă. Cu toate astea, vârsta nu părea s-o fi îmbunat. Takima, cu părul ei lung și negru și tenul alb și îmbătrânit, era de aproape nouă ani Conducătoare Brună, la fel de impunătoare în Divan ca și în sala de clasă, cu toate astea, stătea smerită câțiva pași mai încolo, cu mâinile împreunate în față. Romanda își conducea frăția cu aceeași fermitate ca și Sorilea. Era una dintre acelea pentru care puterea era extrem de importantă și, adevărul fie spus, nici Lelaine nu se lăsa mai prejos.

— Plănuiește să vină cu o propunere în fața Divanului, interveni Lelaine, pe un ton acru, refuzând să se mai uite la Romanda.

Îmbătrânirea o încânta pe cealaltă femeie la fel de mult cum o captiva ideea de a fi vioara a doua. Conștientă de faptul că avea un avantaj, Romanda schiță un zâmbet.

— În legătură cu ce? întrebă Egwene, încercând să tragă de timp.

Era sigură că știa despre ce era vorba. Se abținea cu greu să nu ofteze, să nu-și frece tâmplele.

— În legătură cu Ajah Neagră, firește, mamă, răspunse Varilin, ridicându-și capul, uimită de întrebare.

Poate chiar era, fiindcă Delana era destul de vehementă.

— Îi cere Divanului s-o condamne deschis pe Elaida pentru că este Neagră.

Ea tăcu brusc când Lelaine își ridică mâna. Lelaine le îngăduia adeptelor ei mai multă libertate decât Romanda sau poate nu le ținea prea din scurt, cu toate că era destul de autoritară.

— Trebuie să vorbești cu ea, mamă.

Lelaine putea afișa un zâmbet cald atunci când voia. Siuan zicea că, odinioară, fuseseră prietene – Lelaine o primise înapoi în felul ei –, și totuși, Egwene considera că zâmbetul acela era fals.

— Și ce să-i spun?

Mâinile ei își doreau cu ardoare să-i liniștească durerea de cap. Fiecare din cele două femei se îngrijea ca membrele Divanului să aprobe doar ce voia ea, cu siguranță puțin din ce sugera Egwene, dar, de fapt, membrele Consiliului nu aprobau niciodată mare lucru, iar ele voiau ca *ea* să intervină pe lângă o Conducătoare? Era adevărat că Delana îi sprijinea propunerile – atunci când îi conveneau și ei. Delana era asemenea unei giruete care se rotea la fiecare adiere a vântului. Și dacă în ultima vreme se întorsese în direcția lui Egwene, asta nu însemna mare lucru. Ajah Neagră părea să fie singura ei grijă. De ce întârzia Siuan?

— Să-i comunici că trebuie să înceteze, mamă, adăugă Lelaine afișând un zâmbet și folosind un ton ca și când și-ar fi sfătuit fiica. Nebunia asta – e mai rău decât atât – agită deja spiritele. Unele dintre surori au început să-i dea crezare, mamă. În scurt timp, povestea va ajunge și la urechile servitorilor și ale ostașilor.

Privirea pe care o îndreptă către Bryne era plină de îndoială. Bryne părea că încerca să-i vorbească lui Myrelle, care se holba la grupul protejat și-și trecea neliniștită frâiele dintr-o mână înmănușată într-alta.

— A crede ceea ce este evident nu e deloc o nebunie, se răsti

Romanda. Mamă…

În gura ei, acest cuvânt semăna foarte mult cu „fată”…

— …motivul pentru care Delana trebuie oprită este pentru că face foarte mult rău. O fi Elaida Neagră, deși mă îndoiesc, indiferent ce bârfe de doi bani o fi adus cu ea ușuratica aia de Halima, și chiar dacă ar fi, a striga acest lucru în gura mare îi va face pe străini să le privească deci cu ochi bănuitori pe Aes Sedai, iar pe Negre le va determina să se ascundă și mai bine. Există metode prin care să le facem să iasă la iveală, asta dacă nu le vom speria atât de tare încât s-o ia la fugă.

— Chiar dacă prostiile astea ar fi adevărate, nicio soră care se respectă nu se va supune *metodelor* tale, Romanda, pufni Lelaine. Ceea ce sugerezi este îndoielnic.

Egwene clipi nedumerită; nici Siuan, nici Leane nu-i pomeniseră nimic despre asta. Din fericire, Conducătoarele nu-i acordau suficientă atenție ca să observe. Ca de obicei.

Punându-și mâinile în șolduri, Romanda o încolți pe Lelaine.

— Situații disperate necesită măsuri disperate. Unii s-ar putea întreba de ce cineva și-ar pune demnitatea în joc ca să-i demaște pe slujitorii Celui Întunecat.

— Asta seamănă periculos de mult cu o acuzație, zise Lelaine, mijind ochii.

Romanda era cea care zâmbea în acel moment, un surâs rece, împietrit.

— Eu voi fi prima care se va supune *metodelor* mele, Lelaine, dacă tu vei fi a doua.

Lelaine mârâi și făcu o jumătate de pas înspre cealaltă femeie, iar Romanda se aplecă înspre ea, cu bărbia ridicată. Păreau pregătite să se apuce de păr și să se tăvălească prin țărână. Atunci, chiar Aes Sedai și-ar fi pierdut demnitatea. Varilin și Takima își aruncau priviri dușmănoase ca două servitoare care-și sprijineau stăpânele – o pasăre de baltă cu picioare lungi într-o confruntare cu o pitulice. Toate patru păreau să fi uitat complet de Egwene.

Siuan se apropie în fugă, cu o pălărie din paie cu boruri largi pe cap, ducând de căpăstru o iapă durdulie și fumurie, cu picioarele din spate albe. Se opri brusc când văzu adunarea protejată. Era însoțită de unul dintre grăjdari, un individ costeliv, purtând o vestă lungă cu franjuri și o cămașă peticită și ținând frâiele unui murg înalt. Deși pavăza era invizibilă pentru el,

saidar nu ascundea fețele. El făcu ochii mari cât cepele și începu să se lângă pe buze. De altfel, trecătorii ocoleau de departe cortul, prefăcându-se că nu văd nimic, Aes Sedai, Străjeri și servitori deopotrivă. Doar Bryne se încrunta și le cerceta din priviri ca și când s-ar fi întrebat ce ascundeau de urechile lui. Myrelle își aranja desagii, dând semne clare că se pregătea să plece.

— Când vă veți hotărî ce ar trebui să spun, atunci voi decide ce e de făcut, anunță Egwene.

Cele patru femei chiar uitaseră de ea. Ele se holbară uimite la al’Vere când ea trecu printre Romanda și Lelaine, pătrunzând prin pavăza dublă. Ewgene nu simți nimic atunci când străbătu urzeala, firește; aceasta nu putea opri un corp omenesc.

Când Ewgene încălecă pe murg, Myrelle inspiră adânc și o urmă resemnată. Deși pavăza dispăruse, strălucirea încă le învăluia pe cele două Conducătoare. Pe chipul fiecăreia din ele se citea frustrarea în vreme ce o urmăreau cu privirea. Egwene îmbrăcă repede pelerina subțire din pânză, așezată peste șa în fața ei, și-și trase pe mâini mănușile de călărie, vârâte în buzunarul mic al pelerinei. O pălărie cu boruri largi atârna de măciulia înaltă a șeii. Era de un albastru-închis, ca să se asorteze cu rochia pe care o purta, prevăzută cu câteva pene albe prinse cu niște ace oblic peste partea din față. Era, evident, mâna Chesei. Căldura o putea ignora, însă strălucirea soarelui era o altă poveste. După ce scoase penele și acele, le vârî în desagi, apoi își puse pălăria pe cap și-și legă panglica sub bărbie.

— Mergem, mamă? întrebă Bryne.

El încălecase deja, iar coiful care-i atârnase de șa îi ascundea fața în spatele barelor din oțel. I se potrivea de minune, ca și când s-ar fi născut pentru armură.

Ea încuviință din cap. Nimeni nu încercă să-i oprească. Firește că Lelaine nu s-ar fi înjosit să strige „oprește” în public, dar Romanda… Egwene al’Vere simți o oarecare ușurare în timp ce se îndepărtau călare, cu toate că-i plesnea capul de durere. Ce va face cu Delana? Ce putea face?

Drumul principal din acea zonă, o întindere lată de pământ care era atât de bătătorit, încât nimic n-ar fi reușit să ridice praful, traversa tabăra oștii și trecea prin spațiul dintre cele două tabere. Bryne o luă de-a curmezișul, înspre partea cealaltă

a taberei oștii.

Deși tabăra oștii număra de treizeci de ori mai mulți oameni decât cea a femeilor Aes Sedai, păreau să existe mai puține corturi decât aveau surorile și cei care le slujeau și erau toate răspândite atât în vale, cât și pe dealuri. Aproape toți ostașii dormeau sub cerul liber. Nici nu-și mai aduceau aminte când plouase ultima oară, iar pe cer nu se întrezărea nici măcar un nor. Existau mai multe femei decât în tabăra surorilor, ceea ce era ciudat, cu toate că, la o primă vedere, păreau a fi mai puține printre atât de mulți bărbați. Bucătarii amestecau în cazane, pe când spălătoresele atacau maldărele de rufe, în vreme ce alții se ocupau de cai sau de căruțe. Foarte multe păreau a fi neveste; cel puțin așa păreau, deoarece fie croșetau, fie cârpeau rochii sau cămăși, fie amestecau în oale de gătit mai mici. Armurierii erau aproape peste tot unde priveai, ciocanele băteau inele din oțel pe nicovală, săgetarii aruncau săgeți noi pe grămezile de la picioarele lor, iar fierarii verificau potcoavele cailor. Căruțe de toate felurile și mărimile se vedeau peste tot, cu sutele, poate cu miile; oastea părea să-i recruteze pe toți cei pe care-i întâlnea în drumul său. Mai toți cei care căutau provizii plecaseră deja, iar câteva căruțe cu roți mari și căruțe pentru lemne încă străbăteau ferme și sate. Pe ici, pe colo, ostașii aclamară când ei trecură călare. „Seniore Bryne!” sau „Taurul! Taurul!” Aceasta era pecetea lui. Nimic însă pentru Aes Sedai sau Suprema Înscăunată Amyrlin.

Egwene se răsuci în șa ca să se asigure că Myrelle se afla în urma lor. Era, într-adevăr, și-și lăsa calul să-i urmeze singur. Ea părea a fi undeva departe și pe față avea o expresie ușor bolnăvicioasă. Siuan se postase în spate, ca un păstor păzindu-și singura oaie. Sau poate i-o fi fost teamă să-și mâne calul în față. Cenușiul era, categoric, dolofan, dar probabil că Siuan ar fi tratat un ponei ca pe un cal de luptă.

Egwene simți un val de iritare din cauza calului ei. Îl chema Daishar, „Glorie” în Limba Străveche. Ar fi preferat s-o călărească pe Bela, o iapă mică și lățoasă nu cu mult mai slabă decât cenușiul lui Siuan, în șaua căreia stătuse atunci când ieșise din Ținutul Celor Două Râuri. Uneori i se părea că semăna cu o păpușă, cocoțată pe un jugan ușor de confundat cu un cal de luptă. Însă Amyrlin trebuia să călărească musai un cal potrivit. Nu un cal de tracțiune lățos. Chiar dacă ea ar fi dat

această lege, s-ar fi simțit la fel de limitată ca și o novice.

— Te aștepți la piedici de acum înainte, Seniore Bryne? întrebă ea întorcându-se în șa.

El îi aruncă o privire piezișă. Amyrlin îi adresase aceeași întrebare o dată, când plecase din Salidar, și de două ori când traversaseră Altara. „Însă nu suficient cât să trezească bănuieli”, gândi ea.

— Murandy este ca și Altara, mamă. Vecinii sunt mult prea ocupați să comploteze sau să lupte unul împotriva celuilalt, să între în cârdășie și să pornească la război.

Tonul lui era extrem de sec. El fusese Căpitan-General al Gărzii Reginei din Andor și avea mulți ani în spate de lupte purtate la graniță cu murandianii.

— Mă tem însă că va fi diferit în ceea ce privește Andorul. Este un moment pe care nu-l aștept.

El o luă pe altă cale, urcând o pantă domoală pentru a ocoli trei căruțe huruind peste pietre în aceeași direcție.

Egwene se abținu să nu facă o grimasă. Andor. Înainte, el refuzase, pur și simplu. Se aflau la capătul Dealurilor Cumbar, undeva la sud de Lugard, capitala ținutului Murandy. Chiar și dacă aveau noroc, granița cu Andor se afla la cel puțin zece zile depărtare.

— Și când vom ajunge în Tar Valon, Seniore Bryne? Cum plănuiești să pui stăpânire pe oraș?

— Nimeni nu mi-a cerut încă să fac asta, mamă.

Dacă înainte ei i se păruse că tonul lui era sec, *în acel moment* era, într-adevăr, sec.

— Până vom ajunge în Tar Valon, cu voia Luminii, voi avea de două sau trei ori mai mulți oameni decât am acum.

Egwene se strâmbă la ideea că va trebui să plătească atât de mulți ostași, dar el nu păru să observe.

— Astfel voi putea asedia orașul. Partea cea mai grea va fi să găsesc corăbii și să le scufund ca să blochez portul din Nord și pe cel din Sud. Porturile sunt la fel de importante ca și orașele-pod, mamă. Tar Valon este mai mare decât Cairhien și Caemlyn la un loc. Odată ce proviziile vor lipsi… rosti el și făcu o pauză, ridicând din umeri… Cei mai mulți dintre ostași așteaptă atunci când nu mărșăluiesc.

— Și dacă nu vei avea atât de mulți ostași?

Ea nu se gândise niciodată la toți acei oameni care vor muri

de foame, femei și copii. Nu luase în calcul că vor fi și alții implicați în afară de Aes Sedai și de ostași. Cum putea fi atât de nesăbuită? Văzuse urmările războiului din Cairhien. Bryne părea să ia totul foarte ușor. Însă el era ostaș; lipsurile și moartea îi însoțeau zi de zi pe ostași.

— Dacă vei avea doar… să zicem… ce vei face?

— Asediu?

Pesemne că frânturi din conversația lor îi întrerupseseră lui Myrelle șirul gândurilor. Ea dădu pinteni calului, care țâșni din loc, făcându-i pe câțiva bărbați să sară în lături, iar pe alții să cadă cu fețele în țărână. Unii își deschiseră gurile furioși, apoi, văzându-i trăsăturile veșnic tinere, și le închiseră la loc, aruncându-i doar priviri amenințătoare. Pentru ea, aceștia parcă nici n-ar fi existat.

— Artur Aripă-de-Șoim a încercat să asedieze Tar Valon vreme de douăzeci de ani și a eșuat.

Ea păru să-și dea seama brusc că existau urechi peste tot și-și coborî vocea, care-i rămase la fel de acidă:

— Vrei să așteptăm douăzeci de ani?

Gareth Bryne rămase indiferent la acel ton acid.

— Preferi un atac direct, Myrelle Sedai?

Era ca și când el ar fi întrebat-o dacă servea ceaiul dulce sau amar.

— Câțiva dintre generalii lui Artur Aripă-de-Șoim au încercat. Din păcate, oamenii lor au fost uciși. Nicio oștire n-a reușit să străpungă zidurile orașului Tar Valon.

Egwene știa că asta nu era în totalitate adevărat. În timpul Războaielor Troloce, o oștire de Seniori ai Spaimei conduși de troloci reușise să jefuiască și să ardă o parte din Turnul Alb. La sfârșitul Războiului celui de-al Doilea Dragon, o oaste care încerca să-l salveze pe Guaire Amalasan înainte să fie liniștit ajunsese și ea la Turn. Însă Myrelle n-avea de unde să știe toate astea, cu atât mai puțin Bryne. Accesul la aceste părți secrete din istorie, ascunse adânc în biblioteca Turnului, era interzis printr-o lege și ea secretă, iar divulgarea existenței atât a arhivelor, cât și a legii era considerată trădare. Siuan zicea că, dacă citeai printre rânduri, puteai descoperi aluzii la lucruri care nu fuseseră scrise nici măcar acolo. Femeile Aes Sedai se pricepeau foarte bine în a ascunde adevărul atunci când credeau necesar, chiar și de ele însele.

— Cu cei o sută de mii de ostași sau câți oi fi având acum, voi fi primul, continuă Bryne. Asta dacă voi reuși să blochez porturile. Generalii lui Artur Aripă-de-Șoim n-au reușit asta. Aes Sedai au ridicat la timp lanțurile din fier ca să oprească vasele să ajungă la gura portului și le-au scufundat înainte ca ambarcațiunile să fie folosite pentru a periclita negoțul. Mâncarea și proviziile au intrat. În cele din urmă, se va ajunge și la atacul de care ziceai, dar nu înainte ca puterea orașului să slăbească, dacă va fi cum vreau eu.

Tonul vocii lui era în continuare… obișnuit. Ca și când ar fi povestit despre o ieșire în natură. El își întoarse capul spre Myrelle și, deși tonul din voce nu i se schimbă, privirea lui pătrunzătoare se discernea chiar și din spatele vizierei.

— Toate ați fost de acord că, atunci când este vorba de oaste, eu iau hotărârile. N-am de gând să mă lepăd de oameni.

Myrelle deschise gura, apoi o închise încet. Era evident că voia să spună ceva, dar nu știa ce. Își *dăduseră* cuvântul, atât ea, cât și Sheriam și cele care se aflau la conducere atunci când el apăruse în Salidar, oricât de mult le-ar fi displăcut acest lucru. Oricât de mult încercaseră Conducătoarele să evite asta. Și tocmai *Conducătoarele* nu-și dăduseră cuvântul. Totuși, Bryne se comporta ca și când ar fi făcut-o. Și până în acel moment reușise să se impună. Până în acel moment.

Lui Egwene îi era rău. *Văzuse* războaie. Dinaintea ochilor i se perindau imagini cu bărbați care se luptau, omorând totul în calea lor în timp ce-și croiau drum pe străzile din Tar Valon sau pierzându-și viața. Ochii îi căzură pe un individ cu fața pătrățoasă, care-și mesteca limba pe când ascuțea un vârf de suliță. Oare el va muri pe acele străzi? Sau bărbatul cărunt, cu început de chelie, care-și trecea degetele cu grijă peste fiecare săgeată înainte s-o vâre în tolbă? Sau feciorul de colo, care se plimba țanțoș în cizmele lui înalte de călărie. Părea prea tânăr ca să se bărbierească. Pe sfânta Lumină, prea mulți dintre ei erau doar niște băieți! Cât de mulți vor muri? Pentru ea. Pentru dreptate, pentru lume, dar în esență, pentru ea. Siuan ridică mâna, însă nu-și duse gestul la capăt. Și dacă s-ar fi aflat mai aproape, n-ar fi reușit s-o bată ușor pe umăr pe Suprema Amyrlin în văzul tuturor.

Egwene își îndreptă spatele.

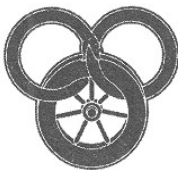
— Seniore Bryne, rosti ea cu o voce sugrumată, ce voiai să-mi

arăți?

Ei i se păru că el îi aruncă o privire pe furiș lui Myrelle înainte să răspundă.

— Ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi, mamă.

Egwene avea impresia că îi va crăpa capul. Dacă indiciile lui Siuan erau concludente, atunci s-ar putea s-o jupoaie pe Myrelle. Dacă nu, atunci s-ar putea s-o jupoaie pe Siuan. Și s-ar putea să-l implice și pe Gareth Bryne pentru mai multă siguranță.

CAPITOLUL 12

O dimineață a victoriei

Pe dealurile curbate și pe crestele care înconjurau tabăra se vedeau urmele lăsate de secetă și de căldura nefirească pentru acel anotimp. Era o căldură de nesuportat, într-adevăr; până și cel mai plictisit ajutor de bucătar, care freca oalele, își dădea seama de amprenta pe care Cel Întunecat o lăsa asupra lumii. Adevărata pădure se întindea în spatele lor către apus: stejari răsuciți care creșteau pe pantele stâncoase, eucalipți și pini cu forme ciudate și copaci maronii și galbeni cu crengi golașe, a căror denumire Egwene n-o cunoștea. Nu erau desfrunziți de iarnă, ci însetați de umezeală și răcoare. Dacă vremea n-avea să se schimbe în curând, vor muri cu toții. În apropiere, curgea un râu înspre miazăzi, Reisendrelle, lat de douăzeci de pași și flancat pe ambele maluri de movile din noroi întărit, proptite cu bolovani. Învolburându-se în jurul stâncilor care odinioară ar fi îngreunat traversarea râului, apa abia dacă le ajungea cailor până la genunchi. Egwene simțea cum problemele ei începeau să se împuținează. În ciuda durerii de cap, spuse o rugăciune pentru Nynaeve și Elayne. Căutarea lor era la fel de importantă ca și orice acțiune a ei. Poate mai semnificativă. Deși lumea își va continua cursul dacă ea va eșua, ei trebuiau să reușească.

Călătoreau înspre miazăzi la galop mic, încetinind atunci când panta dealului devenea prea abruptă sau când caii erau nevoiți să parcurgă o anumită distanță printre copaci sau tufișuri răzlețe. Încercau să rămână la șes cât mai mult cu putință, parcurgând distanța repede. Juganului cu botul mare al lui Bryne, sigur pe picioare și puternic, nu prea părea să-i pese dacă terenul se înclina sau era lin ori accidentat. Și Daishar ținea pasul cu ușurință. Uneori, iapa durdulie pe care o călărea Siuan gâfâia, cu toate că era posibil ca animalul să fi preluat ceva din neliniștea stăpânei sale. Oricât de mult ar fi exersat, Siuan rămânea în continuare o călăreață nepricepută: își încolăcea brațele în jurul gâtului iepei la urcare, era cât pe ce să

cadă din șa la coborâre, se legăna în șa ca o rață mergând pe o câmpie netedă, făcând ochii mari aproape ca ai calului. Myrelle se mai înveseli puțin privind-o pe Siuan. Roibul cu picioare albe al lui Myrelle o purta în salturi delicate ca ale unei rândunici, iar ea călărea cu atâta siguranță de sine și cu atâta fler, încât îl făcea pe Bryne să pară greoi și lipsit de grație.

Înainte ca ei să ajungă prea departe, pe o creastă înaltă dinspre apus își făcură apariția numeroși călăreți, poate o sută de bărbați înșiruiți. Soarele care răsărea se reflecta în platoșele și coifurile lor și în vârfurile sulițelor pe care le țineau în mâini. În fața lor flutura un stindard lung pe care Egwene nu reușea să-l discearnă, cu toate că știa că steagul purta blazonul pătrat cu margini roșii al Oștii, o mână roșie desenată pe alb, cu mottoul purpuriu brodat dedesubt: *Dovie'andi se tovya sagain,* „E timpul ca zarurile să fie aruncate”. Nu se așteptase să-i vadă atât de aproape de tabăra Aes Sedai.

— Cei jurați Dragonului, bombăni Myrelle, privind cum călăreții se așază paralel pe drumul lor, apoi strânse hățurile în mâini furioasă, nu temătoare.

— Oastea Mâinii Roșii trimite patrule, rosti Bryne pe un ton liniștit, pe urmă, aruncându-i o privire lui Egwene, continuă: Seniorul Talmanes își făcea griji în privința ta, mamă, ultima oară când am vorbit cu el.

El nu puse mai mult accent pe unul decât pe celălalt.

— Ai *vorbit cu* el?

De pe chipul lui Myrelle dispăru orice urmă de seninătate. Furia pe care era nevoită să și-o țină în frâu în fața lui Egwene o putea dezlănțui nestingherită asupra lui. Tremura toată.

— Asta înseamnă trădare, Seniore Bryne. Ar putea *fi* trădare!

Egwene era atentă când la calul ei, când la bărbații de pe creastă și, deși nu se uita la Myrelle, ea încremeni. Nimeni nu mai acuzase Oastea de trădare până atunci.

Ei ocoliră un deal prin vale. Pe una dintre pante se afla o fermă, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Unul dintre pereții micuței case din piatră se prăbușise și câteva bârne arse ieșeau pe lângă hornul acoperit cu funingine ca niște degete tuciurii. Hambarul fără acoperiș era o cutie de piatră goală și neagră, iar cenușa împrăștiată marca locul unde se aflaseră odinioară șoproanele. Văzuseră astfel de imagini, ba și mai rele, peste tot în Altara, sate întregi uneori, în care morții zăceau pe ulițe,

hrană pentru corbii și vulpile, și câinii vagabonzi care o luau la fugă atunci când se apropiau oamenii. Poveștile despre anarhie și crimă din Tarabon și Arad Doman prindeau brusc viață. Mulți oameni găseau orice scuză ca să devină bandit sau să-și ia revanșa – Egwene spera din suflet să fie așa –, însă cuvintele de pe buzele oricărui supraviețuitor erau „Cei jurați Dragonului”, iar surorile dădeau vina pe Rand de parcă el însuși ar fi purtat torțele. Aceștia s-ar mai folosi de el dacă ar putea, l-ar mai controla dacă ar ști cum. Ea nu era singura Aes Sedai care credea că trebuia să-și facă datoria indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă ar fi fost nevoită să ignore anumite lucruri neplăcute.

Mânia lui Myrelle îl afecta pe Bryne la fel de puțin cum afectau stropii de ploaie un bolovan. Egwene își imagină deodată cum deasupra capului lui se dezlănțuie furtuni și cum în jurul genunchilor lui se formează vâltori, în timp ce el își vede mai departe de drum.

— Myrelle Sedai, rosti el cu un calm de care ea ar fi trebuit să dea dovadă, atunci când zece mii de bărbați sau mai mulți îmi ațin calea, vreau să știu ce intenții au. Cu atât mai mult acești zece mii de bărbați.

Acesta era un subiect periculos. Oricât de bucuroasă era că trecuseră de întrebările referitoare la grijile pe care Talmanes și le făcea în privința ei, Egwene ar fi trebuit să scrâșnească din dinți auzind că seniorul în cauză pomenise de ea, dar era atât de surprinsă, încât se ridică în șa.

— Zece mii? Ești sigur?

Puțin mai mult de jumătate decât Oastea pe care o adusese Mat cu el în Salidar ca să le vâneze pe ea și pe Elayne.

Bryne ridică ușor din umeri.

— Eu strâng recruți în drumul meu, la fel face și el. Poate nu la fel de mulți, fiindcă unii bărbați știu ce înseamnă să le slujești pe Aes Sedai.

Mai toți oamenii s-ar fi simțit ușor stingheriți dacă ar fi rostit astfel de cuvinte în fața a trei surori, însă el le rosti cu un zâmbet strâmb.

— Și-apoi, se pare că Oastea a dobândit o oarecare reputație în urma luptelor din Cairhien. Legenda spune că *Shen an Calhar* nu pierde niciodată, indiferent de obstacole.

Asta îi aducea pe bărbați aici, ca și în Altara, gândul că două

oști trebuiau să însemne bătălie. Dacă ai fi încercat să stai deoparte, ar fi fost la fel de grav ca și când ai fi ales partea greșită; nu puteai fi neutru.

— Am primit câțiva recruți dezertori de-ai lui Talmanes. Unii par să creadă că norocul Oastei este legat de Mat Cauthon și că nu poate exista fără el.

Pe buzele lui Myrelle apăru un rânjet.

— Aceste temeri prostești ale murandianilor sunt, cu siguranță, utile, dar nu m-am gândit că și tu ești prost. Talmanes ne urmărește pentru că se teme să nu ne întoarcem împotriva prețiosului său Senior Dragon. Dacă ar fi vrut să ne atace, nu crezi că ar fi făcut-o deja? Ne putem ocupa de acești jurați ai Dragonului după ce vom rezolva alte chestiuni mai importante. Dar să vorbești cu el, hm!...

Ea se cutremură din tot corpul și reuși să-și redobândească seninătatea. La suprafață, cel puțin. Dar tonul ei ar fi transformat lemnul în cărbuni.

— Ascultă la mine, Seniore Bryne...

Egwene lăsă ca vorbele lui Myrelle să treacă pe lângă ea. Bryne se uitase la ea atunci când pomenise de Mat. Surorile credeau că știau care era situația cu Oastea și cu Mat și nu-și băteau prea mult capul cu asta, totuși, Bryne părea mult mai preocupat. Înclinându-și capul, în așa fel încât borul pălăriei să-i umbrească fața, ea îl privi atent cu coada ochiului. El era legat prin jurământ să strângă o oaste și s-o conducă până când Elaida va fi detronată, dar, oare, de ce jurase? Cu siguranță că ar fi găsit un jurământ de o mai mică importanță, care ar fi fost acceptat de surori care voiau să-i folosească pe toți acei ostași doar ca s-o sperie pe Elaida. Faptul că-l aveau de partea lor le oferea un sentiment liniștitor; până și celelalte Aes Sedai păreau să simtă acest lucru. Asemenea tatălui ei, el era genul de bărbat care te făcea să crezi că nu exista motiv de îngrijorare, indiferent de situație. Dacă el ar fi fost împotriva ei, conștientiză ea brusc, ar fi fost la fel de rău ca și când Divanul i s-ar fi împotrivit, fără să mai pună la socoteală armata. Singurul comentariu de bine pe care-l făcuse vreodată Siuan despre el fusese acela că era un bărbat remarcabil, chiar dacă încercase ulterior să-și schimbe imediat remarca pentru a-i da un alt înțeles. Atunci când Siuan Sanche credea despre un bărbat că era remarcabil, acel bărbat trebuia luat în considerare.

Ei traversară un pârâiaș. Apa abia dacă uda potcoavele cailor. O cioară udă, care se hrănea dintr-un pește ce se aventurase în apa prea mică pentru a mai putea înota, bătu din aripile-i jerpelite, vrând să-și ia zborul, apoi se liniști, întorcându-se la ospăț.

Și Siuan îl privea cu atenție pe Bryne. Iapa ei înainta mult mai ușor atunci când ea uita să tragă de hățuri sau să-și înfigă călcâiele în coastele ei la momentul nepotrivit. Egwene o întrebase despre motivele Seniorului Bryne, însă, din cauza legăturii încâlcite dintre Siuan și bărbat, aceasta n-avea decât cuvinte acide la adresa lui. Fie îl ura până în măduva oaselor pe Gareth Bryne, fie îl iubea, iar a ți-o imagina pe Siuan îndrăgostită era ca și când ți-ai închipui o cioară înotând.

Creasta pe care stătuseră soldații Oștii era acoperită doar de conifere moarte. Ea nu observase când aceștia plecaseră. Mat avea reputație de *soldat*? Ciorile înotătoare nici nu sufereau comparație. Ea crezuse că el preluase comanda doar datorită lui Rand, iar acest lucru fusese greu de acceptat. „A crede pentru că ți se pare că știi că este un lucru periculos”, își reaminti ea, fixându-l cu privirea pe Bryne.

— ...ar trebui biciuiți! tună vocea lui Myrelle, la fel de arzătoare. Bagă de seamă, dacă o să mai aflu că te-ai întâlnit iar cu acești jurați ai Dragonului...!

Ploaia n-avea decât să spele acel bolovan din partea lui Bryne, sau cel puțin așa părea. El călărea lejer, murmurând din când în când: „Da, Myrelle Sedai” sau „Nu, Myrelle Sedai” fără nicio urmă de tulburare și fără a-și lua ochii de la împrejurimi. Fără îndoială că *el* văzuse când plecaseră ostașii. Cu toate astea, dădea dovadă de stăpânire de sine. Egwene n-avea chef să afle cum reușea să facă asta, fiindcă nu era vorba de teamă.

— Taci, Myrelle! Nimeni nu-i va face nimic Seniorului Bryne.

În timp ce-și freca tâmpla, ea se gândea s-o trimită pe una dintre surori înapoi în tabără ca să-i aducă o Tămăduitoare. Nici Siuan și nici Myrelle nu se pricepeau prea bine la asta. Nu că Tămăduirea ar fi ajutat-o prea mult având în vedere că nesomnul și grijile erau motivul. Nu-și dorea să apară zvonuri cum că situația era prea încordată pentru ea. Și-apoi, mai existau și alte metode de a combate o durere de cap în afară de Tămăduire, deși nu le putea aplica în acel loc.

Myrelle strânse o clipă din buze, apoi își lăsă capul pe spate și

privi în altă parte, roșie în obraji. Brusc, Bryne păru absorbit de un șoim cu aripi roșii, planând în aer în stânga lor. Până și un bărbat curajos știa când să fie discret. Strângându-și aripile, șoimul plonjă înspre o pradă nevăzută, ascunsă într-o tufă de ferigi uscate. Și Egwene se simțea la fel, ca și când ar fi pândit o pradă pe care n-o vedea, nădăjduind că o alesese pe cea corectă, sperând că exista măcar o pradă.

Ea inspiră adânc, dorindu-și să fie mai liniștită.

— Că veni vorba, Seniore Bryne, cred că este mai bine să nu te mai întâlnești cu Talmanes. Sunt sigură că ai reușit deja să afli care-i sunt intențiile.

Facă Lumina ca Talmanes să nu fi spus prea multe deja. Era păcat că ea n-o putea trimite pe Siuan sau pe Leane să-l avertizeze dacă el ar fi acceptat acest lucru. Având în vedere sentimentele surorilor, putea risca să meargă să-l vadă chiar ea pe Rand.

Bryne făcu o plecăciune în șa.

— Cum poruncești, mamă.

Nu se simțea nicio urmă de ironie în tonul lui; niciodată nu se simțea. Era evident că el învățase să-și controleze tonul în prezența femeilor Aes Sedai. Siuan se lăsă pe spate și-l privi încruntată. Poate ea va reuși să descopere cui îi era el loial. În ciuda animozității sale, Siuan petrecea destul de mult timp în compania lui, mult mai mult decât era nevoită.

Egwene făcea eforturi să-și țină mâinile pe hățurile lui Daishar și să uite de durerea de cap.

— Cât mai avem, Seniore Bryne?

Făcea eforturi și mai mari ca să-și ascundă nerăbdarea din voce.

— Încă puțin, mamă, răspunse el și, dintr-un motiv sau altul, își întoarse puțin capul ca să se uite la Myrelle. Nu mai avem mult.

Treptat, fermele începeau să populeze regiunea, răspândite atât pe dealuri, cât și în văi, cu toate că amintirea satului Emond’s Field, după invazia trolocilor, din mintea lui Egwene sugera că imaginea aia n-avea nicio logică: doar case și hambare joase din piatră cenușie și pășuni neîngrădite, unde se aflau câteva vite costelive și niște oi negre și amărâte. Nu toate fermele fuseseră arse, doar câte una pe ici, pe colo în semn de avertisment pentru cei care nu se declarau de partea

Dragonului Renăscut.

La o fermă, ea zări una dintre căruțele Seniorului Bryne, care plecase în căutare de hrană. Reieșea limpede că erau oamenii lui după felul în care el se uita la ei și încuviința din cap, precum și după lipsa unui steag alb. Oastea se fălea mereu; în afară de stindarde, mai nou, câțiva dintre ei se apucaseră să poarte o eșarfă roșie în jurul brațului. O jumătate de duzină de vite și vreo două duzini de oi mugeau și behăiau supravegheate de călăreți, în vreme ce alți bărbați cărau saci din hambar la căruță, trecând pe lângă fermier și familia lui, care priveau posomorâți, îmbrăcați în veșmintele lor din pânză neagră și aspră. Una dintre fetițe, care purta pe cap o bonetă la fel cu a celorlalte, își ținea obrazul lipit de fustele mamei, părând că plânge. Unii dintre băieți aveau pumnii strânși, de parcă ar fi fost pregătiți de luptă. Fermierul urma să fie plătit, însă, dacă nu s-ar fi lipsit de ceea ce-i era luat și i-ar fi trecut prin minte să se confrunte cu cei douăzeci de bărbați cu platoșe și coifuri, acele ferme arse i-ar fi dat de gândit. Adesea, ostașii lui Bryne găseau trupuri carbonizate printre ruine, bărbați, femei și copii care încercaseră să se salveze. Uneori, ușile și ferestrele erau sigilate din exterior.

Egwene se întrebă dacă exista vreo cale prin care să-i convingă pe fermieri și pe săteni că exista o deosebire între tâlhari și ostași. Își dorea foarte mult acest lucru, dar nu vedea cum, decât să-și lase ostașii să moară de foame până când aceștia dezertau. Dacă surorile nu întrezăreau această deosebire între tâlhari și Oaste, atunci nu exista nicio speranță s-o discearnă oamenii de rând. În timp ce lăsau ferma în spate, ea se abținu cu greu să nu se întoarcă în șa și să privească în urmă. Oricum, n-ar fi schimbat nimic.

Seniorul Bryne se ținu de cuvânt. Poate la vreo cinci sau șase kilometri depărtare de tabără – cinci sau șase kilometri în linie dreaptă; de două ori mai mult traversând ținutul, cum o făcuseră ei – și după ce ocoliră un deal presărat cu tufișuri și copaci, el trase de hățuri. Soarele ajunsese aproape sus, pe cer. Un alt drum se așternea jos, mai îngust și mult mai șerpuitor decât cel care trecea prin tabără.

— Au avut ideea să călătorească noaptea ca să treacă în siguranță de bandiți, preciză el. S-a dovedit a fi o idee bună, altminteri ar fi avut norocul Celui Întunecat. Au venit din

Caemlyn.

Un convoi de negustori, alcătuit din vreo cincizeci de căruțe mari, se întindea de-a lungul drumului, oprit de alți oșteni ai Seniorului Bryne. Câțiva ostași descălecaseră și supravegheau transferul butoaielor și al sacilor din căruțele negustorilor în cele câteva căruțe ale lor. O femeie îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, ba își flutura brațele și arăta energic către un produs sau altul, ba protesta sau negocia, în timp ce camarazii ei stăteau în grup, încruntați și tăcuți. Mai încolo, pe drum, fructe sinistre ornau ramurile răsfirate ale unui stejar; erau oameni spânzurați de fiecare ramură goală. Cu excepția ciorilor aflate într-un număr atât de mare, încât copacul părea îmbrăcat în negru. Păsările acestea vor avea parte de o masă copioasă. Chiar și de la depărtare, nu era o priveliște care să-i ușureze lui Egwene durerea de cap sau greața din stomac.

— Asta ai vrut să văd? Pe negustori sau pe bandiți?

Nu zărea nici măcar o cârpă care să acopere acele trupuri atârnând. Atunci când bandiții spânzurau oameni, aceștia nu țineau cont dacă erau femei sau copii. Oricine ar fi atârnat acele trupuri acolo, soldații lui Bryne, Oastea – pe surori nu le interesa faptul că membrii Oștii îi spânzurau pe așa-zișii jurați ai Dragonului – sau chiar vreun senior sau vreo domniță de prin partea locului. Dacă nobilii murandiani și-ar uni puterile, toți tâlharii ar atârna deja de copaci, însă asta ar fi fost ca și când le-ai fi cerut pisicilor să danseze. Stai puțin. El spusese Caemlyn.

— Treaba asta are vreo legătură cu Rand? Sau cu *asha'manii*?

De astă dată, el își plimbă privirea de la ea la Myrelle și înapoi la ea, fără să se ferească. Pălăria îi arunca umbre pe față lui Myrelle, făcând-o să pară cufundată în întuneric. Ea se făcu mică în șa. Nu mai era acea călăreață încrezătoare de adineauri. El părea hotărât.

— M-am gândit că ar fi bine să afli înaintea altora, dar poate-oi fi înțeles greșit…

El o privi din nou pe Myrelle.

— Ce să afle, necioplit cu urechi păroase? mârâi Siuan, lovindu-și iapa cu călcâiele și apropiindu-se de ei.

Egwene îi făcu semn să se liniștească.

— Myrelle va afla tot ce voi afla și eu, Seniore Bryne. Am încredere deplină în ea.

Sora Verde își întoarse repede capul. După privirea ei uimită,

oricine s-ar fi îndoit că o auzise bine pe Egwene. Imediat, Bryne încuviință din cap.

— Văd că lucrurile s-au… schimbat. Da, mamă, rosti el, își scoase coiful și și-l așeză pe arcada șeii: părea să șovăie și să-și aleagă cuvintele cu grijă. Negustorii poartă zvonurile așa cum câinii poartă purici, iar grupul de colo nu se lasă mai prejos. Nu spun că zvonurile ar fi adevărate, firește, dar…

Era ciudat să îl vadă atât de șovăitor.

— Mamă, unul dintre zvonurile pe care aceștia le-au aflat pe drum este că Rand al'Thor s-a dus în Turnul Alb și i-a jurat credință Elaidei.

Preț de o clipă, Myrelle și Siuan păreau să semene între ele. Păliseră amândouă în timp ce-și imaginau catastrofa. Myrelle se foi în șa. Egwene nu reacționă, doar se holbă la el. Apoi izbucni în râs, lucru care o făcu să tresară atât pe ea, cât și pe ceilalți. Daishar începu să se agite, surprins. Încercând să-l liniștească pe panta stâncoasă, se calmă și ea.

— Seniore Bryne, zise ea mângâind cu blândețe gâtul calului, nu așa stau lucrurile, Crede-mă. Știu sigur asta, de azi-noapte.

Siuan răsuflă ușurată, la fel făcu și Myrelle. Lui Egwene îi veni din nou să râdă Văzându-le fețele, care o priveau cu ochii mari cât cepele, asemenea unor copii care tocmai descoperiseră că Omul Negru *nu* se afla sub pat. Calmul specific Aes Sedai, într-adevăr.

— Mă bucur să aud asta, replică Bryne pe un ton sec, dar chiar dacă i-aș alunga pe toți oamenii de-acolo, povestea tot va ajunge la urechile ostașilor mei și va spinteca oastea asemenea focului care a pârjolit aceste dealuri.

Ei îi pieri orice urmă de veselie auzind aceste vorbe. Va fi un dezastru dacă nu vor avea grijă.

— Mâine le voi trimite pe surori să le spună adevărul ostașilor tăi. Șase Aes Sedai, sigure pe ele, vor fi de-ajuns? Myrelle, aici de față, și Sheriam. Carlinya, Beonin, Anaiya și Morvrin.

Aceste surori nu vor fi încântate să dea ochii cu Înțeleptele, însă nici n-o vor putea refuza. De fapt, ele nu vor dori să pună capăt acestor zvonuri. Cel puțin n-ar trebui să-și dorească asta. Myrelle făcu o grimasă aproape imperceptibilă, apoi strâmbă din gură în semn de resemnare.

Rezemându-se cu cotul de coif, Bryne le scrută cu atenție pe Egwene și pe Myrelle. Lui Siuan nu-i aruncă nici măcar o privire.

Când murgul lui lovi pietrele cu copita, un stol de porumbei cu aripi albastru-deschis își luă zborul din tufișurile din apropiere, iar Daishar și calul lui Myrelle tresăriră speriați. Bidiviul lui Bryne nu se clinti. Bryne auzise, cu siguranță, despre porți, deși habar n-avea ce erau – era un obicei al Aes Sedai să păstreze secrete și speraseră să păstreze și acest secret față de Elaida – și, negreșit, nu cunoștea nimic despre *Tel'aran'rhiod* – acel secret viral era mai ușor de păstrat, fiindcă nu se manifesta în niciun fel pentru a putea fi văzut –, prin urmare, nu punea nicio întrebare. Poate se obișnuise deja cu Aes Sedai și cu secretele lor.

— Atâta vreme cât vor vorbi pe șleau, spuse el, într-un final. Dacă o vor lua pe ocolite, fie și puțin...

Privirea lui pătrunzătoare nu era o încercare de a intimida, ci de a-și sublinia ideea. El părea mulțumit de ceea ce citea pe fața ei.

— Se pare că te descurci foarte bine, mamă. Îmi doresc să ai în continuare succes. Stabilește o oră în după-amiaza aceasta și voi veni. Ar trebui să ne sfătuim mereu. Voi veni ori de câte ori vei trimite după mine. E indicat să facem un plan bine pus la punct cum să te înscăunăm Supremă Amyrlin odată ce vom ajunge în Tar Valon.

Tonul lui era precaut – era posibil ca el să nu fie sigur în totalitate de ceea ce se întâmpla sau cât de mult ar trebui să aibă încredere în Myrelle –, iar ea avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce făcuse el. Ewgene își ținu răsuflarea. Poate că se obișnuise prea mult cu felul în care Aes Sedai foloseau cuvintele, totuși... Bryne tocmai îi spusese că oastea era a ei. Era convinsă de asta. Nu aparținea nici Divanului, nici lui Sheriam, ci ei.

— Mulțumesc, Seniore Bryne.

Aceste cuvinte păreau insuficiente, cu atât mai mult cu cât încuviințarea lui precaută și privirea lui stăruitoare îi confirmau presupunerea. Brusc, îi veniră în minte o mie de întrebări. Însă pe cele mai multe nu i le putea adresa nici măcar dacă ar fi fost singuri. Păcat că nu putea avea încredere totală în el! „Fii cu băgare de seamă până când te vei convinge, iar atunci fii și cu mai mare băgare de seamă.” Era o veche zicală care se aplica foarte bine tuturor relațiilor pe care le aveau Aes Sedai. Până și cel mai bun om s-ar sfătui cu prietenii lui, mai ales atunci când

trebuiau păstrate unele secrete.

— Sunt sigură că ai o mulțime de lucruri pe cap rămase nerezolvate de azi-dimineață, adăugă ea strângând hățurile. Fă cale-ntoarsă! Noi vom mai călări o vreme.

Bryne se împotrivi, firește. Semăna cu un Străjer care vorbea despre imposibilitatea de a fi mereu cu ochii în patru și cum o săgeată primită în spate ar putea ucide o Aes Sedai la fel de ușor ca orice altceva. Următorul bărbat care îi va spune asta va plăti, hotărî ea. Trei Aes Sedai erau egale cu trei sute de bărbați. Într-un final, în ciuda protestelor și a grimaselor, el n-avu de ales decât să se supună. După ce își puse coiful pe cap, în loc să se întoarcă pe unde veniseră, el își îndrumă calul în jos, pe panta accidentată, înspre convoiul negustorilor. „Și mai bine”, chibzui ea.

— Ia-o înainte, Siuan, zise ea, odată ce el se îndepărtă.

Siuan îl privea cu dușmănie, ca și când pe ea ar fi cicălit-o în tot acest timp. Pufnind, își îndreptă pe cap pălăria de paie, își întoarse iapa – o smuci, mai degrabă – și-și înfipse călcâiele în coastele ei ca să pornească la pas. Egwene îi făcu semn lui Myrelle să le urmeze. Femeia n-avea de ales, întocmai ca Bryne.

La început, Myrelle îi aruncă priviri piezișe, așteptându-se ca ea să aducă vorba despre surorile trimise la Turnul Alb și căutând scuze de ce nici măcar Divanul nu trebuia să știe de ele. Cu cât călărea mai mult în tăcere Egwene, cu atât mai stingherită se foia cealaltă în șa. Myrelle își umezea buzele, începând să-și piardă calmul de care dădeau dovadă Aes Sedai. Tăcerea era o unealtă *extrem* de utilă.

O vreme nu se auzi decât sunetul copitelor cailor și țipetele ocazionale ale vreunei păsări din tufișuri, dar când își dădu seama încotro se îndrepta Siuan, care o luase către apus, depărtându-se ușor de drumul de întoarcere în tabără, Myrelle începu să se foiască și mai mult, de parcă ar fi șezut pe urzici. Poate că frânturile de informații pe care le strânsese Siuan aveau totuși o însemnătate.

Atunci când Siuan o coti din nou înspre apus, printre două dealuri diforme care se aplecau unul către celălalt, Myrelle trase de hățuri.

— Este… este o cascadă în direcția aceea, spuse ea, arătând spre răsărit. Nici înainte de secetă n-a fost foarte mare, dar e destul de frumoasă.

Siuan se opri și ea în loc și privi în spate, schițând un zâmbet.

Oare ce ascundea Myrelle? Egwene era curioasă. Când îi aruncă o privire surorii Verzi, ea tresări când zări singura broboană de transpirație de pe fruntea femeii, care lucea în umbră, chiar la marginea pălăriei cenușii, cu boruri mari. Își dorea cu ardoare să afle ce putea s-o zdruncine atât de tare pe o Aes Sedai încât s-o facă să transpire.

— Cred că drumul pe care a luat-o Siuan ne va oferi priveliști și mai interesante, nu crezi? rosti Egwene, întorcându-i pe Daishar, iar Myrelle se făcu mică. Vino!

— Le știi pe toate, nu-i așa? bombăni Myrelle șovăind, în timp ce călăreau printre dealurile înclinate.

Pe fața ei își făcură apariția mai multe broboane de transpirație. Era zdruncinată până în măduva oaselor.

— Pe toate. Cum ai...?

Ea se ridică brusc în șa, fixându-și privirea pe spatele lui Siuan.

— Ea! Siuan a fost creatura ta de la început! șuieră ea aproape indignată. Cum de am fost atât de oarbe? Dar tot nu înțeleg. Am fost atât de chibzuite!

— Dacă vrei să ții ceva ascuns, spuse Siuan cu dispreț peste umăr, nu încerca să cumperi ardei iuți prin părțile astea din sud.

Ce naiba voia să spună cu asta? Și despre ce vorbeau? Myrelle se cutremură, atât de supărată era că, prin tonul folosit, Siuan nu întârziase s-o pună la punct. Ea își umezi buzele ca și când acestea i s-ar fi uscat brusc.

— Mamă, trebuie să înțelegi de ce-am făcut-o eu, noi, explică ea și mânia care i se simțea în voce era potrivită pentru a ține piept Rătăciților și ei, deopotrivă. Nu doar fiindcă a cerut asta Moiraine, nu pentru că a fost prietena mea. Urăsc să le las să moară. Urăsc asta! Tocmeala pe care am făcut-o este grea pentru noi, uneori, dar e mai grea pentru ele. Trebuie să înțelegi. Trebuie!

Tocmai când Egwene se gândea să dezvăluie totul, Siuan își întoarse iapa cu fața la ele. Lui Egwene îi venea să-i tragă o palmă.

— Poate ți-ar fi mai ușor dacă ai merge în față restul drumului, Myrelle, îi sugeră ea pe un ton rece, scârbită, de fapt. Cooperarea ar putea însemna și temperare. Măcar puțin.

— Da, încuviință Myrelle din cap, frământând frâiele în mâini.

Da, desigur.

Era pe punctul de a plânge când se așeză în frunte. Siuan, care rămase în urmă, păru ușurată preț de o clipă. Egwene trăia cu senzația că mai avea puțin și izbucnea. Ce tocmeală? Cu cine? Pe cine să lase să moară? Și cine era „noi”? Sheriam și celelalte? Pe urmă înțelese că Myrelle ar fi auzit-o și nu era momentul potrivit să dea dovadă de ignoranță. „O femeie ignorantă care știe să tacă va fi luată drept înțeleaptă”, vorba zicalei. Și mai era una: „Dacă păstrezi primul secret, înseamnă că le vei păstra și pe următoarele zece”. N-avea de ales decât să țină seama de ele, să nu spună nimic. Lui Siuan însă îi va spune câteva. Femeia *n-ar fi trebuit* să aibă secrete față de *ea.* Scrâșnind din dinți, Egwene încerca să pară răbdătoare, indiferentă. Înțeleaptă.

Apropiindu-se de drumul care ducea în tabără, câțiva kilometri înspre apus, Myrelle o luă înainte, urcând un platou acoperit cu pini și ferigi. Din cauza celor doi stejari uriași nu mai creștea nimic altceva în depresiunea largă din vârf. Sub ramurile groase și întortocheate se aflau trei corturi ascuțite din pânză peticită și un rând de cai, cu o căruță în apropiere, precum și cinci cai de luptă înalți, priponiți cu grijă departe de ceilalți. Nisao Dachen, îmbrăcată într-o rochie de călărie simplă, de culoarea bronzului, aștepta sub tendă, în fața unuia dintre corturi, ca și când ar fi vrut să întâmpine niște oaspeți, cu Sarin Hoigan alături, în haina verde-oliv pe care o purtau atât de mulți Gaidin. Deși era un bărbat pleșuv și îndesat, cu o barbă neagră și deasă, Străjerul lui Nisao tot era mai înalt decât ea. La câțiva pași mai încolo, doi dintre cei trei Gaidin ai lui Myrelle priveau cu atenție cum acestea coborau în groapă: Croi Makin, zvelt și blond, și Nuhel Dromand, brunet și mătăhălos, cu o barbă care-i lăsa buza de sus dezvelită. Nimeni nu părea deloc surprins. Era limpede că unul dintre Străjeri făcuse de gardă și dăduse raportul. Însă nimic la orizont nu justifica discreția sau faptul că Myrelle își lingea buzele. Că tot veni vorba, dacă Nisao ieșise în întâmpinarea lor, atunci de ce-și mângâia încontinuu fustele? Părea mai degrabă dispusă s-o înfrunte pe Elaida atât timp cât se afla sub pavăză.

Două femei care-și ițiră capetele de după unul dintre corturi se retraseră repede, dar nu înainte ca Egwene să le recunoască. Erau Nicola și Areina. Brusc, ea se simți foarte neliniștită. La ce

o adusese Siuan?

Siuan nu dădu niciun semn de agitație când descălecă.

— Adu-l afară, Myrelle. Acum!

Era momentul ei de răzbunare; rașpelul era fin în comparație cu tonul său aspru.

— E prea târziu să-l mai ascunzi.

Myrelle abia dacă reuși să se încrunte auzind cum i se vorbea și chiar și așa părea să depună un efort. Încercând vizibil să fie calmă, ea își smulse pălăria de pe cap și descălecă fără un cuvânt, apoi se apropie de unul dintre corturi și dispăru înăuntru. Nisao o urmărea cu ochii ei mari, care deveneau și mai mari cu fiecare clipă care trecea. Ea părea că încremenise locului.

Nimeni, în afară de Siuan, nu se afla suficient de aproape ca să audă.

— De ce te-ai băgat? o întrebă încet Egwene în timp ce descăleca. Sunt sigură că era pe punctul să mărturisească… indiferent ce-o fi… Iar eu încă n-am habar ce se întâmplă. Ardei iuți?

— Sunt foarte populari în Shienar și în Malkier, răspunse Siuan la fel de repede. Am aflat de asta abia după ce m-am despărțit de Aeldene azi-dimineață. A trebuit s-o las pe ea în față, fiindcă nici eu n-am știut. N-ar fi ajutat la nimic dacă o lăsam să-și dea seama, nu-i așa? Nici eu n-am știut de Nisao. Credeam că nu-și vorbesc.

Ea îi aruncă o privire surorii Galbene și scutură iritată din cap. Siuan nu-și putea îngădui eșecul de a nu afla totul.

— Doar dacă n-oi fi orbit *și* nu m-oi fi prostit, cele două…

Ea se bâlbâia încercând să găsească cuvântul potrivit, strâmbându-se ca și când ar fi avut ceva putred în gură. O apucă brusc de mânecă pe Egwene.

— Iată că vin. Acum o să te convingi singură.

Myrelle ieși prima din cort, urmată de un bărbat care purta doar cizme și pantaloni. Acesta fu nevoit să se aplece mult când ieși. În mână ținea o sabie, iar pieptul păros îi era brăzdat de cicatrici. Era cu mult mai înalt decât ea, mai înalt decât oricare dintre Străjeri. Deși părul lui lung și negru, legat cu un cordon împletit din piele în jurul tâmplelor, avea mai multe fire albe decât atunci când îl văzuse ultima oară Egwene, Lan Mandragoran nu părea deloc blajin. Cu toate că bucăți din

puzzle începeau să prindă contur, ea tot nu înțelegea. El fusese Străjerul lui Moiraine, femeia Aes Sedai care-i scosese pe ea, pe Rand și pe ceilalți din Ținutul Celor Două Râuri cu mult timp în urmă, însă Moiraine murise atunci când o ucisese pe Lanfear, iar lui Lan i se pierduse urma în Cairhien imediat după aceea. Poate pentru Siuan totul era limpede, dar ea avea impresia că se afla în ceață.

Myrelle îi șopti ceva lui Lan și-i atinse brațul. El tresări ușor, asemenea unui cal agitat, însă nu-și luă privirea aspră de la Egwene. Într-un sfârșit, bărbatul încuviință din cap, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, până când ajunse sub ramurile stejarilor. Apucând mânerul sabiei eu ambele mâini și ridicând-o deasupra capului, cu tăișul îndreptat în jos, el se ridică într-un picior și rămase nemișcat.

Preț de o clipă, Nisao îl privi încruntată, ca și când și ea ar fi fost nedumerită. Apoi privirea ei o întâlni pe cea a lui Myrelle și împreună se întoarseră s-o privească pe Egwene. În loc să vină la ea, cele două se apropiară una de cealaltă și începură să șoptească în grabă. La început, fu un schimb de replici murmurate. Pe urmă Nisao tăcu, clătinându-și capul în semn de neîncredere sau negare.

— Tu m-ai vârât în asta, mârâi ea cu voce tare într-un final. Am fost o proastă că te-am ascultat.

— Cred că o să fie… interesant, zise Siuan, când cele două se întoarseră înspre ea și Egwene.

Tonul pe care rosti cuvântul îi conferea acestuia o însemnătate deloc plăcută.

În timp ce parcurgeau distanța, Myrelle și Nisao își neteziră în grabă părul și rochiile, asigurându-se că totul era în ordine. Poate că totuși, fuseseră demascate. „Dar *cu* ce?”, se întrebă în gând Egwene. Oricum, păreau că vor să dreagă lucrurile.

— Ce-ar fi să intrăm, mamă? propuse Myrelle, arătând înspre cel mai apropiat cort.

Doar un ușor tremur al vocii îi trăda expresia împietrită de pe față. Nu mai transpira. Și-o ștersese, firește, însă nici nu mai transpirase de atunci.

— Nu, mulțumesc, fiică.

— Niște punci de vin? se oferi Nisao, zâmbind și, deși își ținea mâinile împreunate peste piept, aceasta trăda nerăbdarea. Siuan, du-te și spune-i Nicolei să aducă punciul.

Siuan nu se clinti din loc, iar Nisao clipi surprinsă și strânse din buze. Zâmbetul îi reveni într-o clipită, dar ridică puțin tonul.

— Nicola? Adu punciul, copilă. E din mure uscate, mă tem, îi mărturisi ea lui Egwene, dar destul de revigorant.

— Nu vreau punci, i-o reteză Egwene.

Deși ieși de după cort, Nicola nu dădu niciun semn că ar vrea să se supună. În schimb, se holba la cele patru Aes Sedai, mușcându-și buza de jos. Nisao îi aruncă o privire în care se citea dezgustul, dar nu spuse nimic. Încă o piesă își găsi locul în puzzle și Egwene răsuflă oarecum mai ușurată.

— Ceea ce vreau, fiică, ceea ce cer este o explicație.

Că voiau să dreagă sau nu situația, aceasta era destul de încordată. Myrelle își întinse mâna, rugătoare.

— Mamă, Moiraine nu m-a ales doar pentru că suntem prietene. Doi dintre Străjerii mei au aparținut mai întâi unor surori care au murit. Avar și Nuhel. Niciuna dintre surori n-a păstrat mai mult de unul de secole.

— M-am implicat pentru mintea lui, se grăbi să precizeze Nisao. Nutresc un oarecare interes pentru bolile minții, iar asta este pe bună dreptate una. Myrelle m-a vârât, practic, în toată povestea asta.

Netezindu-și rochia, Myrelle îi aruncă o privire întunecată Galbenei.

— Mamă, atunci când unui Străjer îi moare Aes Sedai, este ca și când acesta îi preia moartea și este mistuit în interior de ea. El…

— Știu asta, Myrelle, o întrerupse brusc Egwene.

Siuan și Leane îi povestiseră destule despre asta, cu toate că niciuna nu știa că ea întrebase pentru că voia să știe la ce să se aștepte cu Gawyn. O tocmeală proastă, o numise Myrelle, și poate chiar era. Atunci când murea Străjerul unei surori, aceasta era copleșită de durere; ea o putea controla oarecum, uneori, o ținea doar pentru ea, dar, mai devreme sau mai târziu, durerea găsea o modalitate să iasă la suprafață. Oricât de bine reușea Siuan să se controleze în preajma celorlalți, petrecea multe nopți plângând singură după Alric al ei, ucis în ziua în care ea fusese detronată. Cu toate astea, ce însemnau câteva luni de lacrimi vărsate în comparație cu moartea însăși? Existau o mulțime de povești despre Străjeri care-și dădeau viața ca să le răzbune pe Aes Sedai și, într-adevăr, acest lucru se întâmpla

adesea. Un bărbat care voia să moară și-și căuta ucigașul își asuma riscuri cărora nici măcar un Străjer nu le-ar fi supraviețuit. Pentru ea, partea cea mai îngrozitoare era aceea că ei știau. Știau care le era soarta dacă Aes Sedai pe care o protejau murea, știau că moartea ei îi înnebunea, știau că nu puteau face nimic ca să schimbe soarta. Egwene nici nu-și putea imagina de cât curaj era nevoie ca să accepte o asemenea tocmeală, știind toate acestea.

Ea făcu un pas în lateral, ca să-l vadă mai bine pe Lan. El stătea în continuare nemișcat, parcă nici nu respira. Uitând, pesemne, de punci, Nicola se așezase pe pământ cu picioarele încrucișate și-l privea. Areina, care stătea ghemuită pe călcâie lângă Nicola, cu coada împletită peste umăr, se holba la el încă și mai intens. Mult mai intens, de fapt, având în vedere faptul că Nicola le arunca uneori priviri fugare lui Egwene și celorlalte. Ceilalți Străjeri se strânseră în grup și se prefăceau că se uitau la el când, de fapt, le supravegheau îndeaproape pe Aes Sedai.

Se stârni o briză caldă care răscoli frunzele moarte ce acopereau ca un covor pământul și, cu o tristețe șocantă, Lan începu să se miște, trecând de la o poziție la alta. Sabia pe care o ținea în mâini semăna cu un vârtej strălucitor. Se mișca din ce în ce mai repede, părând să treacă grabnic de la o poziție la alta cu precizia mișcărilor acelor unui ceasornic. Ea așteptă ca el să se oprească sau măcar să încetinească, dar el n-o făcu. Se mișca și mai repede. Areina deschise gura încet și făcu ochii mari de mirare, la fel ca și Nicola, de altfel. Ele se aplecară în față, asemenea unor copii care priveau niște bomboane puse la uscat pe masa din bucătărie. Până și ceilalți Străjeri își împărțeau atenția între Aes Sedai și el, atâta doar că, spre deosebire de cele două femei, ei vedeau în el un leu pregătit să atace în orice clipă.

— Văd că-l puneți la încercare, zise Egwene.

Aceasta era o parte din procedeul de salvare a unui Străjer. Puține surori se încumetau să facă încercarea asta, având în vedere rata de eșec și prețul pe care-l plăteau. A-l ține departe de primejdii era o altă metodă. Primul pas însă era să creeze din nou o legătură cu el. Cu siguranță, Myrelle se îngrijise de acest mic detaliu. Biata Nynaeve! O să-i vină s-o strângă de gât pe Myrelle atunci când va afla. Sau va tolera orice doar să-l țină pe Lan în viață. Poate. În ceea ce-l privea pe Lan, merita ceva mai

rău decât primea, deoarece acceptase să fie legat de o altă femeie, când știa că Nynaeve tânjea după el.

Egwene crezu că vorbise răspicat, totuși ceva din ce simțea trebuie să se furișat la suprafață, întrucât Myrelle încercă din nou să-i dea explicații.

— Mamă, nu e un lucru atât de rău să dai mai departe o legătură. Este ca și când o femeie ar hotărî cu cine să se căsătorească soțul ei în cazul în care ea va muri, ca să se asigure că el ajunge pe mâini bune.

Egwene o privea cu atâta asprime, încât aceasta făcu un pas înapoi, fiind cât pe ce să se împiedice de fuste. Era doar șoc, de fapt. De fiecare dată când credea că aflase despre cel mai ciudat obicei, apărea un altul și mai ciudat.

— Nu suntem toate din Ebou Dar, Myrelle, interveni Siuan pe un ton sec, iar Străjerii nu sunt soți. Pentru majoritatea dintre noi.

Myrelle își ridică bărbia, în semn de sfidare. Doar puține surori se căsătoreau cu Străjerii; altele, nu multe, nu se căsătoreau deloc. Deși nimeni nu se interesase îndeaproape, circulau zvonuri cum că ea se căsătorise cu toți trei ai ei, lucru care însemna o încălcare a tradiției și a legii chiar și în Ebou Dar.

— Nu-i chiar atât de rău cum zici, Myrelle? Nu-i chiar atât de rău?

Privirea încruntată a lui Siuan era pe măsura tonului folosit, fiindcă suna de parcă ar fi avut un gust amar în gură.

— Nu există nicio lege care să interzică asta, protestă Nisao, față de Egwene, nu față de Siuan. Nu există nicio lege care să interzică darea mai departe a unei legături.

Siuan avu parte de o privire atât de încruntată, încât aceasta ar fi trebuit s-o determine să se retragă și să tacă din gură. Ea însă era de neclintit.

— Dar nu despre asta este vorba, nu-i așa? se arătă ea nedumerită. Chiar dacă nu s-a mai făcut asta de – cât? de patru sute de ani, chiar mai mult? — și chiar dacă obiceiurile s-au *schimbat,* ai fi scăpat doar cu câteva priviri insistente și câteva reproșuri dacă tu și Moiraine n-ați fi făcut decât să treceți această legătură de la una la alta. Dar el n-a fost întrebat, nu-i așa? N-a avut de ales. Este ca și când l-ai fi legat fără voia lui. De fapt, asta ai și făcut!

În sfârșit, lucrurile se lămuriră și pentru Egwene. Știa că ar fi

trebuit să fie la fel de dezgustată ca și Siuan. Femeile Aes Sedai considerau legarea unui bărbat împotriva voinței lui o faptă la fel de gravă ca și violul. El avea la fel de multe șanse să se opună ca o țărăncuță pe care un bărbat de mărimea lui Lan ar fi înghesuit-o într-un hambar. Dacă ar fi înghesuit-o trei bărbați de mărimea lui Lan. Surorile nu ținuseră întotdeauna atât de mult la asta – în urmă cu o mie de ani, acest lucru ar fi trecut aproape neobservat – și chiar și în prezent s-ar fi adus argumentul dacă un bărbat știa, într-adevăr, cu ce era de acord. Ipocrizia era o artă pentru Aes Sedai, la fel ca și țesutul de intrigi și păstrarea secretelor. Ideea era că ea știa faptul că el se încăpățâna să admită că o iubea pe Nynaeve. Îndrugase prostii despre cum îi stătea în destin să fie ucis mai devreme sau mai târziu și nu voia ca ea să rămână văduvă; bărbații făceau mereu câte o gafa atunci când credeau că aveau o gândire rațională și practică. Oare Nynaeve l-ar fi lăsat să plece nelegat dacă ar fi avut ocazia, indiferent ce ar fi spus el? Oare ea i-ar îngădui acest lucru lui Gawyn? Acesta spusese că va accepta, dar dacă se răzgândea?

Nisao își mișca buzele, dar nu reușea să rostească niciun cuvânt. Ea îi aruncă o căutătură dușmănoasă lui Siuan de parcă totul ar fi fost din vina ei, în schimb, aceasta nu se compara cu căutătura încruntată pe care o îndreptă către Myrelle.

— N-ar fi trebuit să te ascult *niciodată*! șuieră ea printre dinți. Cred c-am *înnebunit*!

Cumva, Myrelle reuși să-și păstreze o expresie calmă, totuși se legănă ușor, ca și când i s-ar fi înmuiat genunchii.

— N-am făcut-o pentru mine, mamă. Trebuie să mă crezi. Am făcut-o ca să-l salvez pe el. De îndată ce se va afla în siguranță, am să i-l încredințez lui Nynaeve, așa cum și-a dorit Moiraine, odată ce ea…

Egwene își ridică o mână, iar Myrelle tăcu de parcă aceasta i-ar fi astupat gura.

— Vrei să-i încredințezi legătura lui Nynaeve?

Myrelle încuviință șovăind, iar Nisao, mai energic. Încruntându-se, Siuan bombăni ceva despre a înrăutăți de trei ori mai mult o faptă necugetată. Lan *tot* nu încetinise. Doi cosași țâșniră din frunzele din spatele lui, iar el se roti, tăindu-i cu sabia cât ai clipi.

— Eforturile voastre dau roade? Se simte mai bine? De cât

timp îl aveți, mai exact?

— Doar de două săptămâni, răspunse Myrelle. Azi este data de douăzeci. Mamă, ar putea dura luni de zile și tot nu există nicio garanție.

— Poate a venit vremea să încerci altceva, spuse Egwene, mai mult pentru ea, ca să se convingă pe sine, dacă nu din alt motiv.

În situația lui, Lan nu era deloc un cadou pe care să i-l oferi cuiva, legat sau nu, fiindcă aparținea lui Nynaeve mai mult decât i-ar fi aparținut vreodată lui Myrelle.

Însă când ea traversă depresiunea spre el, îndoielile ieșiră din nou la suprafață. Se roti în dansul lui cu fața la Ewgene, îndreptându-și sabia în direcția ei. Cineva își ținu răsuflarea atunci când tăișul se opri la doar câțiva centimetri de capul femeii. Ea se simți ușurată că nu-și dusese gestul până la capăt.

Niște ochi albaștri și strălucitori o priveau intens de sub sprâncenele căzute, așezate pe o față colțuroasă care părea sculptată în piatră. Lan își coborî încet sabia. Deși era plin de sudoare, nu gâfâia deloc.

— Așadar, tu ești Amyrlin acum. Myrelle mi-a spus că au ales pe cineva, dar nu mi-a zis și pe cine. Se pare că noi doi avem multe lucruri în comun.

Zâmbetul îi era la fel de rece ca și vocea, la fel de rece ca și privirea.

Egwene se abținu să-și mai aranjeze șalul, amintindu-și că era Amyrlin și Aes Sedai. Își dorea să folosească *saidarul.* Până în acel moment, nu conștientizase cât de periculos era el.

— Acum, și Nynaeve este Aes Sedai, Lan. Are nevoie de un Străjer bun.

Una dintre celelalte femei scoase un sunet, dar Egwene nu-și luă privirea de la el.

— Sper să-și găsească un erou din legende, adăugă el izbucnind în râs. Va avea nevoie de un erou care să facă față temperamentului ei.

Râsul lui o convinse, deși era de gheață.

— Nynaeve este în Ebou Dar, Lan. Știi cât este de periculos acest oraș. Caută ceva de care avem mare nevoie. Dacă Ajah Neagră va afla despre asta, o vor omorî ca să pună mâna pe acel ceva. Dacă vor afla Rătăciții...

Ei i se păru că zărise și înainte tristețe pe chipul lui, însă

durerea care i se citea în acel moment în ochi la auzul primejdiei în care se afla Nynaeve îi confirmă planul. Nynaeve era îndreptățită, nu Myrelle.

— Te voi trimite la ea, ca să-i fii Străjer.

— Mamă, interveni repede Myrelle venind în spatele ei.

Egwene își întinse mâna ca s-o reducă la tăcere.

— Siguranța lui Nynaeve se va afla în mâinile tale, Lan.

El nu ezită. Nici măcar nu-i aruncă o privire lui Myrelle.

— Îmi va lua cel puțin o lună să ajung la Ebou Dar. Areina, înșeuează-l pe Mandarb!

El dădu să se întoarcă, apoi se opri și-și ridică mâna ca și când ar fi vrut să-i atingă șalul.

— Îmi cer iertare că te-am ajutat să pleci din Ținutul Celor Două Râuri. Pe tine sau pe Nynaeve.

Îndepărtându-se cu pași mari, el dispăru în cortul din care ieșise adineauri. Dar înainte să apuce să facă doi pași, Myrelle, Nisao și Siuan se strânseră în jurul ei.

— Mamă, nu înțelegi ce propui, rosti Myrelle cu respirația întretăiată. Este ca și când i-ai da unui copil o lampă aprinsă ca să se joace într-un hambar plin cu fân. Am început s-o deslușesc pe Nynaeve de îndată ce legătura lui mi-a fost dată mie. Am crezut că voi avea timp. Dar ea a primit șalul într-o clipită. Nu este pregătită să-i facă față, mamă! Nu așa cum este el acum.

Egwene se străduia din răsputeri să nu-și piardă răbdarea. Ele tot nu înțelegeau.

— Myrelle, chiar dacă Nynaeve ar putea conduce cât de cât Puterea…

Nu putea, de fapt, decât atunci când era mânioasă.

— …n-ar avea importanță, iar tu știi asta. Nu în ceea ce privește a-i face lui față. Există un lucru pe care n-ai reușit să-l faci. Să-i dai de îndeplinit o sarcină atât de importantă încât el să rămână în viață ca s-o ducă la bun sfârșit.

Acesta era elementul final, care ar fi trebuit să funcționeze mai bine decât celelalte.

— Pentru el, siguranța lui Nynaeve este extrem de importantă. O iubește, Myrelle, iar ea îl iubește pe el.

— Asta explică… începu încet Myrelle, însă Nisao vorbi peste ea, incredulă:

— Oh, nu cred asta, cu siguranță. Nu el. Ea l-o fi iubind, nu zic, sau așa crede, dar femeile l-au îndrăgit pe Lan încă de când

îi mijea mustața. Și puneau mâna pe el o zi sau o lună. Era un băiat frumușel, oricât de greu ar fi de crezut acum. Cu toate astea, pare să aibă și el simpatiile lui.

Ea îi aruncă o privire piezișă lui Myrelle, care se încruntă ușor și se îmbujoră. Ea n-avu o altă reacție, aceasta era suficientă.

— Nu, mamă. Femeia care crede că i-a pus lesă lui Lan Mandragoran va descoperi că a prins doar aer.

Egwene oftă fără să vrea. Unele surori erau de părere că mai exista o cale prin care un Străjer, a cărui legătură fusese ruptă de moarte, putea fi salvat; să ajungă în brațele – în așternuturile – unei femei. Niciun bărbat nu se mai putea concentra atunci la moarte, aceasta era credința. Myrelle se ocupase singură de asta, pesemne. Măcar nu se căsătorise cu el, având în vedere că intenționa să-l dea mai departe. Era mai bine dacă Nynaeve nu va afla niciodată.

— Fie cum spui tu, i se adresă ea lui Nisao cu un aer absent.

Areina lega chingile de șaua lui Mandarb cu mare pricepere.

Armăsarul negru și înalt își ținea capul sus, însă nu se împotrivea. Era evident că nu era prima oară când ea se afla în preajma bidiviului. Nicola stătea aproape de trunchiul gros al celui mai îndepărtat stejar, cu brațele încrucișate sub piept, și le privea stăruitor pe Egwene și pe celelalte. Părea pregătită s-o ia la fugă.

— Nu știu ce-a reușit Areina să scoată de la voi, rosti Egwene încet, dar lecțiile suplimentare se opresc aici pentru Nicola.

Myrelle și Nisao tresăriră, mirarea oglindindu-se pe chipul fiecăreia dintre ele. Siuan făcu ochii cât cepele, dar, din fericire, își reveni înainte să observe cineva.

— Chiar le știi pe toate, șopti Myrelle. Areina nu-și dorește nimic altceva decât să fie în preajma lui Lan. Crede că el o va învăța lucruri care-i vor folosi la Vânătoare. Sau poate speră că el va merge la vânătoare cu ea.

— Nicola vrea să fie o altă Caraighan, îngână Nisao cu băgare de seamă. Sau o altă Moiraine. Cred că și-a imaginat cumva că Myrelle îi va încredința ei legătura cu Lan. Ei bine, acum, că el a fost descoperit, cred că ne putem ocupa de cele două așa cum merită. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, m-aș bucura să știu că au plecat de aici scâncind.

Când Siuan conștientiză, într-un sfârșit, ce se petrecea, pe fața ei își făcu loc indignarea, odată cu privirea întrebătoare pe

care i-o aruncă lui Egwene. Faptul că altcineva avea nedumeriri o deranja, poate, la fel de mult ca și aspectul că Nicola și Areina încercaseră să le șantajeze pe Aes Sedai. Sau poate că nu. La urma urmei, Nicola și Areina nu erau Aes Sedai. Acest lucru schimba drastic părerea lui Siuan despre ceea ce era permis. Același lucru era însă valabil pentru oricare dintre surori.

Cu atâția ochi ațintiți asupra ei și nicio privire prietenoasă, Nicola începu să se retragă până când se lipi cu spatele de trunchiul stejarului. Chiar și atunci părea că voia să se retragă și mai mult. Petele de pe rochia ei albă o vor pune în mare încurcătură când se va întoarce în tabără. Areina era în continuare concentrată la calul lui Lan, neștiutoare de ce o aștepta.

— Își vor primi plata, însă nu înainte ca voi două să fiți judecate, conveni Egwene.

Nimeni nu se mai uita la Nicola. Myrelle făcu ochii mari, iar Nisao, încă și mai mari. Niciuna nu îndrăznea să crâcnească. Satisfacția macabră care se citea pe fața lui Siuan era ca un al doilea rând de piele; după părerea ei, cele două femei nu meritau deloc îndurare. Nu că Egwene ar fi fost foarte miloasă.

— Vom mai vorbi după ce mă voi întoarce, le spuse ea când Lan își făcu din nou apariția.

Avea sabia prinsă peste haina verde descheiată, care lăsa să i se vadă cămașa desfăcută. Pe umeri căra niște desagi grei. Mantia lui de Străjer, care-și schimba culoarea, îi atârna pe spate, atrăgând atenția de fiecare dată când flutura în urma lui.

Lăsându-le pe surorile uluite să fiarbă în suc propriu, Egwene se duse în întâmpinarea lui. Siuan le va ține din scurt dacă ele ar da semne de răzvrătire.

— Te pot trimite în Ebou Dar mai repede de o lună, îl anunță ea.

El dădu nerăbdător din cap și-i strigă Areinei să i-l aducă pe Mandarb. Forța lui era tulburătoare, asemenea unei avalanșe nimicitoare pe cale să se declanșeze, stăvilită doar de un fir de ață.

Țesând o poartă în locul în care mânuise el sabia, un spațiu generos de doi pe doi metri, Ewgene păși prin ea pe ceea ce părea a fi o barcă plutind în întunericul care se întindea la nesfârșit în toate direcțiile. Topirea-n văzduh necesita o platformă și, deși era tot ceea ce ți-ai fi imaginat, fiecare soră

părea să aibă una preferată. Pentru ea, era acea gabară din lemn, cu zăbrele solide. În cazul în care cădea, putea crea o altă gabară sub ea, cu toate că n-avea de unde să știe unde va ajunge apoi. Totuși, pentru oricine conducea Puterea, căderea era la fel de nesfârșită ca și întunericul care se întindea în toate direcțiile. Doar la capătul cel mai apropiat al gabarei se afla o lumină, poarta oferind o priveliște îngustată asupra hăului. Lumina aceea nu străpungea deloc întunericul, și totuși, tot un soi de lumină era vizibilă. Cel puțin, ea vedea la fel de limpede ca și în *Tel'aran'rhiod.* Nu era pentru prima oară când se întreba dacă nu cumva se afla în Lumea Viselor.

Lan o urmă fără să i se spună, conducându-și calul de căpăstru. El cercetă din priviri poarta când trecu prin ea, privi cu atenție în întuneric atunci când cizmele lui și copitele armăsarului străbăteau cu zgomot puntea din scânduri înspre Ewgene.

— Cât de repede mă va duce în Ebou Dar? fu singura lui întrebare.

— Nu te va duce acolo, răspunse ea, mânuind Puterea ca să închidă poarta. Cel puțin, nu direct în oraș.

Nimic din ce putea fi văzut cu ochiul liber nu se mișca; nu sufla nici vântul, nu adia nici briza, nu se simțea nimic. Cu toate astea, se mișcau. Repede; mai repede decât și-ar fi imaginat ea. Aveau de străbătut mai bine de o mie de kilometri, poate mai mult.

— Te pot duce la cinci, poate șase zile depărtare de Ebou Dar, spre nord.

Ea văzuse poarta țesându-se atunci când Nynaeve și Elayne Călătoriseră spre sud și-și amintea suficient de mult încât să se Topească-n văzduh în același loc.

El încuviință din cap, privind în față ca și când ar fi zărit destinația spre care se îndreptau. Lan îi amintea de o săgeată într-un arc întins.

— Lan, Nynaeve stă în Palatul Tarasin, e musafira Reginei Tylin. S-ar putea să nege că ar fi furioasă.

Ceea ce și avea să facă, indignată, din câte o cunoștea Egwene pe Nynaeve, și pe bună dreptate.

— Încearcă să nu faci mare caz din asta – știi cât poate fi de încăpățânată – și să nu-i acorzi prea multă atenție. Dacă va fi nevoie, protejeaz-o fără să-i spui.

El nu spuse nimic, nu se uită la ea. În locul lui, ea ar fi avut o mulțime de întrebări.

— Lan, atunci când o vei găsi, trebuie să-i spui că Myrelle îi va încredința legătura ta de îndată ce veți fi toți trei la un loc.

Egwene se gândise să-i împărtășească informația asta chiar ea, dar părea mai potrivit ca Nynaeve să nu știe despre venirea lui. Aceasta era atât de copleșită de el cum... cum... „Cum sunt eu de Gawyn”, chibzui ea cu tristețe. Dacă Nynaeve afla că el era pe drum, nu se va mai putea concentra la nimic. Cu toată voința din lume, ea va lăsa căutarea în seama lui Elayne. N-ar fi stat și ar fi visat cu ochii deschiși, însă toate căutările le-ar fi făcut orbește.

— Mă asculți, Lan?

— Palatul Tarasin, rosti el pe un ton sec, fără să-și mute privirea. Musafira Reginei Tylin. S-ar putea să nege că este furioasă. Încăpățânată, de parcă n-aș ști deja asta.

Când el se uită la ea, Egwene și-ar fi dorit să n-o fi făcut. Ea era plină de *saidar,* plină de căldură, de bucurie și de putere, pulsa de viață, dar în acei ochi albaștri și reci se dezlănțuise ceva dezolant și primitiv, o negare a vieții. Privirea lui era înspăimântătoare și nimic mai mult.

— Îi voi spune tot ce trebuie să știe. Am ascultat, după cum constați.

Ea se strădui să-i întâmpine privirea fără să tresară, însă el se uită în altă parte. Pe gât avea o urmă, o vânătaie. Putea fi... o mușcătură. Ar putea să-l avertizeze, să-i spună că nu era nevoit să dea prea multe... detalii... atunci când îi va explica despre el și Myrelle. Acest gând o făcu să roșească. Încercă să ignore vânătaia, însă, de vreme ce o observase, nu-și mai putea lua privirea de la ea. Oricum, el nu va fi atât de nesăbuit. Deși nu te așteptai să fie prea sensibili, bărbații nu erau totuși atât de naivi.

Ei pluteau în tăcere, mișcându-se fără să se miște. Ea nu se temea că vreun Rătăcit și-ar fi făcut brusc apariția acolo sau altundeva. Topirea-n văzduh avea ciudățeniile ei, unele dintre care se refereau la siguranță și intimitate. Dacă două surori țeseau porți în același loc, la doar câteva clipe întârziere, ca să Călătorească în același loc, ele nu se vedeau una pe cealaltă decât dacă era vorba despre *exact* același loc, iar poarta era țesută cu fire *perfect* identice. Dar, din câte se vedea, nu era

ușor să atingi o asemenea precizie.

După o vreme – era greu să-și dea seama exact cât timp trecuse, poate mai puțin de o jumătate de oră, reflectă ea – gabara se opri brusc. Nu se simți nicio hurducătură, nici măcar în firele țesute pe care ea le ținea în mână. Tot ce știa era că în acel moment traversau întunericul în viteză, iar în clipa următoare se opriră în loc. Deschizând o poartă la prora – nu știa însă unde ar fi dus poarta dacă ar fi deschis-o la pupa și, sincer, nici nu era nerăbdătoare să afle; Moghedien considerase această idee înspăimântătoare –, îi făcu semn lui Lan s-o ia înainte. Gabara exista atâta vreme cât ea era prezentă, o altă asemănare cu *Tel'aran'rhiod.*

El deschise poarta din zăbrele, conducându-l afară pe Mandarb. Când ea îl urmă, Lan era deja în șa. Ea lăsă poarta deschisă ca să se întoarcă ulterior. Dealuri joase și vălurite se întindeau cât vedeai cu ochii, acoperite cu iarbă veștedă. Nu exista niciun copac, doar pâlcuri de arbuști scorojiți. Copitele calului împrăștiau mici nori de praf. Soarele dimineții, de pe cerul lipsit de nori, ardea și mai tare acolo decât în Murandy. Vulturi cu aripi lungi se roteau deasupra a ceva înspre miazăzi și deasupra altui loc, înspre apus.

— Lan, începu ea, vrând să se asigure că el înțelegea ce trebuia să-i spună lui Nynaeve, dar el i-o luă înainte.

— Cinci sau șase zile, ai menționat, rosti el privind înspre miazăzi. Pot să ajung mai repede. Ea va fi pe mâini bune, promit.

Mandarb începu să se agite, nerăbdător ca și călărețul lui, însă Lan îl struni.

— Ai făcut progrese de la Bătălia din Emond's Field, zâmbi Lan coborându-și privirea către ea, dar orice urmă de căldură din el fu ștearsă de privirea lui. Acum le poți struni pe Myrelle și pe Nisao.

Să nu le mai îngădui să te contrazică. Din porunca ta, mamă! Veghea nu s-a încheiat.

După ce făcu o plecăciune ușoară, el își înfipse călcâiele în coastele lui Mandarb, îndepărtându-se puțin ca să o ferească de praf, apoi o porni în galop.

Ea își închise gura în timp ce-l privea galopând către miazăzi. Ei bine, el observase totul pe când își mânuise sabia, observase și trăsese concluziile corecte, pesemne adăugând deducții pe

care nu le-ar fi bănuit înainte s-o vadă purtând șalul. Nynaeve ar face bine să fie cu băgare de seamă; îi subestimase întotdeauna pe bărbați mai mult decât ar fi trebuit.

— Măcar nu vor da de necazuri adevărate, își zise ea cu voce tare.

Lan ajunse pe coama unui deal, pe urmă dispăru pe partea cealaltă. Dacă ar fi pândit un pericol adevărat în Ebou Dar, Elayne și Nynaeve ar fi spus ceva. Cu toate că nu se întâlneau des – ea avea prea multe pe cap –, femeile găsiseră o cale prin care să-și lase mesaje în Salidar prin *Tel'aran'rhiod,* atunci când era nevoie.

O rafală de vânt, care parcă țâșnise dintr-un cuptor încins, ridică în aer nori de praf. Tușind, își acoperi gura și nasul cu un colț al șalului dungat și se retrase în grabă prin poartă, către barca ei. Drumul de întoarcere fu liniștit și plictisitor. Își făcea griji dacă procedase bine că-l trimisese pe Lan, că-i ascunsese acest lucru lui Nynaeve. „Am făcut-o, gata", își spunea ea întruna, însă în zadar.

Când păși din nou pe coama dealului, în groapa de sub stejari, cel de-al treilea Străjer al lui Myrelle, Avar Hachami, li se alăturase celorlalți. Era un bărbat cu nasul coroiat, întocmai ciocului unui vultur, și o mustață deasă, presărată cu fire albe, ca două coarne întoarse în jos. Toți cei patru Gaidin fuseseră ocupați, deoarece corturile erau strânse și împăturite cu grijă. Nicola și Areina alergau de colo colo, încărcând toate catrafusele din tabără în căruță; totul, de la pături până la oalele de gătit și cazanele de fier pentru rufe. Deși se grăbeau încolo și încoace fără să se oprească, ele erau pe jumătate atente la Siuan și la celelalte două surori, care stăteau lângă copaci. Că veni vorba, Străjerii nu erau doar pe jumătate atenți la cele trei Aes Sedai. Parcă aveau urechile ciulite. Întrebarea părea să fie: „Cine fierbea pe cine în suc propriu?"

— ...nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Siuan! o dojenea Myrelle.

Nu doar suficient de tare cât s-o audă și cei aflați în partea cealaltă a luminișului, ci și cu atâta răceală în glas încât ar fi domolit dogoarea. Ținându-și brațele încrucișate la piept, ea stătea dreaptă și atât de autoritară, că părea pe punctul de a izbucni.

— M-ai auzit? Nu-ți permit!

— Ți-ai pierdut toate calitățile, Siuan? replică Nisao ținându-și

mâinile printre fuste, în încercarea zadarnică de a nu tremura, iar căldura din vocea ei egala răceala din cea a lui Myrelle. Dacă ai uitat de tot bunele maniere, te putem învăța noi din nou!

Stând cu fața la ele, cu mâinile în șolduri, Siuan dădea violent din cap, străduindu-se din răsputeri să-și mențină privirea dușmănoasă ațintită asupra celor două.

— Eu… eu sunt doar…

Când o văzu pe Egwene apropiindu-se, ușurarea îi înflori pe chip ca o floare primăvara.

— Mamă… exclamă ea cu o tonalitate joasă semănând cu un gâfâit. Vorbeam despre posibilele pedepse.

Ea inspiră adânc, apoi continuă pe un ton mai hotărât:

— Divanul va fi nevoit să le inventeze pe parcurs, firește, dar cred că ar trebui să înceapă cu a le lua Străjerii și a-i încredința altora, dacă tot se ocupă și ele de această practică.

Myrelle strânse din ochi, iar Nisao se întoarse ca să se uite la Străjeri. Expresia de pe fața ei nu se schimbă, era la fel de calmă, deși ușor îmbujorată. Sarin se ridică în picioare și abia apucă să facă trei pași spre ea, când femeia își ridică mâna și-l opri. Un Străjer simțea prezența Aes Sedai pe care o proteja, durerea, teama și mânia ei la fel de mult cum le simțea Egwene pe ale lui Moghedien atunci când purta brățara *a'dam.* Nu era de mirare că toți Gaidinii se ridicară în picioare, părând gata de atac. Deși nu cunoșteau motivul pentru care Aes Sedai erau în culmea disperării, știau că ambele femei se aflau pe marginea prăpastiei.

Era exact ceea ce-și dorea Egwene, deși nu-i plăcea această parte. Toate manevrele erau asemenea unui joc, însă asta… „Fac ceea ce trebuie”, reflectă ea, nesigură dacă era o încercare de a-și consolida poziția sau de a se scuza pentru ceea ce urma să facă.

— Siuan, te rog, trimite-le pe Nicola și pe Areina înapoi în tabără. Dacă nu văd nimic, nu pot spune nimic. Nu le putem îngădui să-și dea drumul la gură, așa că fă în așa fel încât să știe ce se va întâmpla cu ele. Anunță-le că mai au o șansă, doar pentru că Amyrlin este miloasă, și că nu vor mai primi alta.

— Cred că mă pot ocupa de asta, o asigură Siuan.

Adunându-și fustele, ea se îndepărtă cu pași mari. Nimeni nu pășea cum o făcea Siuan, care părea nerăbdătoare să se îndepărteze de Myrelle și de Nisao.

— Mamă, interveni Nisao, alegându-și cu grijă cuvintele, înainte să pleci, ai zis ceva, ai lăsat să se înțeleagă că ar exista o cale prin care putem evita… o cale prin care n-am fi nevoite să…

Ea îi aruncă din nou o privire pe furiș lui Sarin. Myrelle ar fi trecut ușor drept întruchiparea seninătății Aes Sedai în timp ce o privea atent pe Egwene dacă nu și-ar fi ținut degetele împreunate atât de tare, încât pielea din care erau confecționate mănușile se întinse pe articulațiile degetelor. Egwene le făcu semn să aștepte.

Când se întoarseră de la căruță, Nicola și Areina o văzură pe Siuan venind și încremeniră locului. Nu era de mirare, având în vedere faptul că Siuan pășea în așa fel că ai fi zis că avea de gând să le calce în picioare atât pe ele, cât *și* căruța. Areina își întoarse capul, căutând, dar, înainte să-i treacă prin gând s-o ia la fugă, Siuan își întinse mâinile și le prinse pe amândouă de ureche. Deși vorbele ei erau prea șoptite ca să fie auzite, Areina nu mai încercă să-și elibereze urechea. Își păstră mâinile pe încheietura lui Siuan, însă doar ca să rămână în picioare. Fața Nicolei era atât de îngrozită, încât Egwene se întrebă dacă Siuan nu mergea cumva prea departe. Poate că nu, având în vedere circumstanțele; *urmau* să scape nepedepsite. Era păcat că nu putea găsi o cale prin care să stăpânească înzestrarea asta de a scoate la iveală ceea ce era ascuns. O cale prin care s-o stăpânească fără teamă.

Indiferent ce le spusese Siuan, când aceasta își luă mâinile de pe urechile lor, cele două se întoarseră de îndată către Egwene și făcură o plecăciune adâncă. Nicola se aplecă atât de tare, încât aproape că atinse pământul cu obrazul, iar Areina fu cât pe ce să cadă în nas. Când Siuan bătu scurt din palme, cele două femei săriră în picioare și se grăbiră să dezlege de țăruși doi cai lățoși de căruță. Erau fără șa și se îndepărtau în galop atât de repede, de parcă ar fi avut aripi.

— Nici măcar în somn nu vor vorbi, rosti Siuan cu dispreț atunci când se întoarse. Încă le pot face față novicelor și lepădăturilor, măcar atât.

Ea o privi pe Egwene, ignorându-le complet pe celelalte două surori.

Reprimându-și un oftat, Egwene se întoarse către Myrelle și Nisao. Deși trebuia să facă neapărat ceva în legătură cu Siuan,

totuși existau alte lucruri mai importante. Sora Verde și cea Galbenă o priveau cu băgare de seamă.

— Este foarte simplu, adăugă ea pe un ton hotărât. Fără protecția mea, cel mai probabil vă veți pierde Străjerii și aproape sigur vă veți dori să fi fost jupuite de vii până când Divanul va termina cu voi. De asemenea, frățiile Ajah din care faceți parte s-ar putea să aibă și ele un cuvânt de spus. Este posibil să treacă ani până să vă țineți din nou capul drept, până când surorile n-o să mai stea tot timpul cu ochii pe voi. Dar de ce v-aș apăra din calea justiției? Sunt obligată; ați putea face din nou același lucru sau mai rău.

Înțeleptele aveau un anumit rol în toate astea, deși nu era tocmai vorba de *ji'e'toh.*

— Dacă îmi voi asuma această responsabilitate, atunci și voi trebuie să aveți o obligație. Va trebui să am încredere deplină în voi și nu există decât o cale.

Înțeleptele își făceau din nou simțită prezența, apoi Faolain și Theodrin.

— Trebuie să-mi jurați credință.

Acestea o ascultaseră încruntate, întrebându-se unde bătea, dar nici prin minte nu le trecuse că le va fi dat să audă aceste cuvinte. Fețele lor erau îngândurate. Lui Nisao îi pică fața, iar Myrelle arăta de parcă ar fi fost lovită între ochi cu un ciocan. Până și Siuan privea uimită.

— Im-p-posibil, răbufni Myrelle. Nicio soră n-a…! Nicio Amyrlin n-a cerut…! Doar nu crezi…!

— Mai taci din gură, Myrelle, o repezi Nisao. Este numai vina ta! N-ar fi trebuit să ascult…! Ei bine, acum e prea târziu. Asta e!

Aruncându-i o privire lui Egwene de sub sprâncenele coborâte, ea bombăni:

— Ești o tânără periculoasă, mamă. O femeie extrem de periculoasă. Ai putea distruge Turnul mai mult decât este deja frânt acum, înainte să-ți îndeplinești misiunea. Dacă aș fi convinsă de asta, dacă aș avea curajul să-mi fac datoria și să înfrunt ceea ce mă așteaptă…

Cu toate astea, ea îngenunche încet și-și lipi buzele de inelul din aur cu Marele Șarpe de pe degetul arătător al mâinii drepte a lui Egwene.

— Sub sfânta Lumină și nădăjduind la renașterea și izbăvirea

mea…

Nu erau întocmai cuvintele rostite de Faolain și de Theodrin, însă erau la fel de puternice. Mai puternice. Conform celor Trei Jurăminte, nicio Aes Sedai nu putea rosti un jurământ fără să nu creadă în el. Cu excepția celor din Ajah Neagră, firește; era evident că ele găsiseră o cale prin care să mintă. Dacă vreuna dintre aceste femei era Neagră sau nu, era o chestiune pe care trebuia s-o lase pe altă dată. Siuan, cu ochii cât cepele și mișcându-și buzele fără să scoată un sunet, semăna cu un pește zbătându-se pe un mal noroios.

Myrelle încercă din nou să protesteze, dar Egwene își întinse mâna dreaptă cu inelul, iar Myrelle își îndoi în silă genunchii. Ea rosti legământul pe un ton aspru, apoi își ridică privirea.

— Ai făcut ceea ce nimeni n-a mai făcut până acum, mamă. Și acest lucru este întotdeauna periculos.

— Nu va fi pentru ultima oară, îi replică Egwene. De fapt… Prima poruncă pe care ți-o dau este să nu spui nimănui că Siuan este altceva decât crede toată lumea. A doua poruncă este să asculți orice poruncă îți va da ca și când ar veni de la mine.

Ele își întoarseră capetele spre Siuan, cu fețele netulburate.

— Cum poruncești, mamă, murmurară ele la unison.

Siuan era cea care părea gata să leșine.

Ea privea în continuare în gol, când ele ajunseră la drum și-și îndrumară caii către răsărit, spre tabăra femeilor Aes Sedai și cea a oștii. Soarele urca în continuare spre zenit. Fusese o dimineață plină de evenimente, cum erau mai toate zilele. Ba chiar majoritatea săptămânilor. Egwene îl lăsă pe Daishar să meargă la trap ușor.

— Myrelle a avut dreptate, mormăi Siuan într-un final.

Cum călăreața ei era cu mintea în altă parte, iapa se deplasa aproape la pas; ba chiar o făcea pe Siuan să pară un călăreț priceput.

— Credință. Nimeni n-a mai făcut asta. Nimeni. Nu se face nici măcar o aluzie la asta în istoriile secrete. Iar *ele* să ți se supună *ție.* Nu schimbi doar câteva lucruri, ci reconstruiești o corabie în vreme ce aceasta înfruntă o furtună pe mare! *Totul* se schimbă. Și Nicola! Pe vremea mea, o novice ar fi făcut pe ea dacă i-ar fi trecut măcar prin minte să șantajeze o soră!

— Nu e prima lor încercare, îi preciză Egwene, relatându-i întâmplarea în foarte puține cuvinte.

Ea se așteptă ca Siuan să explodeze de furie din cauza celor două, însă femeia rosti pe un ton destul de calm:

— Mă tem că cele două țărăncuțe aventuroase ale noastre sunt pe cale să aibă un accident.

— Nu!

Egwene trase de hățuri atât de brusc, încât iapa lui Siuan mai făcu doar câțiva pași, înainte ca ea s-o strunească și s-o întoarcă, bombănind în tot acest timp. Siuan rămase nemișcată, aruncându-i lui Egwene o privire atât de răbdătoare, încât ar fi întrecut-o pe Lelaine în momentele ei cele mai rele.

— Mamă, cele două sunt o amenințare pentru tine dacă ar fi suficient de deștepte ca să-și dea seama de asta. Chiar dacă Divanul nu te va obliga să le pedepsești, nu poți nădăjdui că ai avea vreo șansă să le îndrepți, explică ea clătinând din cap dezgustată. Am știut c-ai s-o faci atunci când te-am rugat să pleci – am știut că vei fi nevoită –, însă n-am crezut niciodată că Elayne și Nynaeve vor fi atât de nesăbuite încât să aducă înapoi pe cineva care știa. Fetele astea își merită soarta dacă se va afla. Nu-ți poți permite să lași să se afle.

— Nicola și Areina nu vor păți nimic, Siuan! Dacă voi îngădui să fie omorâte pentru ceea ce știu, cine va urma? Romanda sau Lelaine, pentru că nu sunt de acord cu mine? Când vor înceta toate astea?

Într-un fel, se simțea dezgustată de ea însăși. Odinioară, n-ar fi înțeles la ce se referea Siuan. Era întotdeauna mai bine să știi decât să nu știi, dar uneori ignoranța era mult mai confortabilă.

— Nu voi îngădui ca o zi de victorie să fie mânjită cu vorbe despre crimă, continuă Ewgene lovindu-l cu călcâiele pe Daishar. Myrelle nu este prima, Siuan. Azi-dimineață, Faolain și Theodrin așteptau…

Siuan își aduse iapa durdulie mai aproape, ca să asculte în timp ce călăreau.

Deși veștile nu-i înlăturară lui Siuan grijile pentru Nicola și Areina, planurile lui Egwene îi aduseră, în schimb, scânteieri în ochi și un zâmbet anticipativ pe buze. Când ajunseră în tabăra Aes Sedai, ea era deja nerăbdătoare să-și asume noua sarcină, aceea de a le anunța pe Sheriam și pe prietenele lui Myrelle că Amyrlin le aștepta în camera ei de studiu la miezul zilei. Ea putea să spună, cât se putea de onest, că nu li se va cere să facă nimic din ceea ce nu făcuseră alte surori.

În ciuda faptului că vorbise despre victorie, Egwene nu se simțea prea însuflețită. Abia dacă auzea binecuvântările sau rugămințile de binecuvântare, răspunzând la ele doar cu un gest al mâinii. Cu siguranță, omitea mai multe decât auzea într-adevăr. Nu putea concepe crima, însă Nicola și Areina vor fi supravegheate. „Oare voi ajunge vreodată undeva unde greutățile să nu se adune de-a valma?”, se întrebă ea. Undeva unde o victorie nu era egalată de o altă primejdie.

Când intră în cort, starea sa de spirit își pierdu orice urmă de entuziasm. Capul îi bubuia. Începea să creadă că era mai bine să se țină departe de cort.

Două pergamente, împăturite cu grijă, o așteptau pe masa de scris, fiecare sigilat cu ceară și purtând cuvintele „Sigiliul Flăcării”. Pentru oricine, în afară de Amyrlin, ruperea sigiliului ar fi fost considerată o faptă la fel de gravă ca și un atac la persoana Supremei Înscăunate. Își dorea să nu fie nevoită să le rupă. Știa sigur cine scrisese acele cuvinte. Din nefericire, avea dreptate.

Romanda sugerase – „ceruse” era un cuvânt mai potrivit – ca Amyrlin să emită un edict „Sigiliul Divanului”, cunoscut doar de Conducătoare. Toate surorile urmau să fie chemate rând pe rând, iar cea care refuza i se va pune scut și va fi îngrădită, fiind bănuită că era membră a Ajah Neagră. Motivul pentru care vor fi chemate era oarecum vag, dar Lelaine lăsase mai mult decât să se înțeleagă în acea dimineață. Misiva lui Lelaine purta tușa ei personală, de la mamă la copil, ceea ce trebuia făcut pentru binele lui Egwene și al tuturor celorlalți. Edictul pe care-l cerea ea era să fie doar „Sigiliul Inelului”; oricare dintre surori putea ști și, de fapt, în acest caz, ar trebui să știe. Menționarea Ajah Neagră era interzisă, fiind considerată instigarea la discordie, o acuză serioasă conform legii Turnului, care atrăgea pedepsele cuvenite.

Când Egwene se lăsă greu pe scaunul pliant cu un mormăit, picioarele acestuia se mișcară, firește. Fu cât pe ce să cadă pe covor. Oricât ar fi amânat sau ar fi ocolit problema, ele ar fi continuat cu aceste idioțenii. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va reuși să-i strecoare Divanului propunerea ei modestă, iar acest lucru ar fi însemnat un dezastru. Erau oarbe? Instigare la *discordie*? Lelaine le va convinge pe surori nu doar că exista o Ajah Neagră, ci și că Egwene făcea parte din ea. Aes

Sedai n-ar fi întârziat să se întoarcă în grabă în Tar Valon și la Elaida. Romanda voia să stârnească o revoltă. Existau doar șase astfel de revolte ascunse în istoriile secrete. Jumătate de duzină în mai mult de trei mii de ani n-or fi însemnând prea mult, totuși fiecare se terminase cu abdicarea Supremei și chiar a Divanului. Lelaine știa acest lucru, la fel și Romanda. Lelaine fusese Conducătoare aproape patruzeci de ani și avusese acces la toate arhivele ascunse. Înainte să demisioneze ca să se retragă la țară, așa cum făceau multe surori la bătrânețe, Romanda reprezentase Ajah Galbenă atât de mult timp, încât unele spuneau că avea la fel de multă putere ca și Suprema Amyrlin pe care o slujea. Odată înscăunată a doua oară, fusese ceva nemaiauzit, dar Romanda nu era genul de femeie care să lase puterea din mâini dacă avea de ales.

Nu, ele nu erau oarbe; doar le era teamă. Tuturor le era teamă, inclusiv ei. Nici măcar Aes Sedai nu gândeau limpede atunci când le era teamă. Ea desfăcu din nou pergamentele, deși îi venea să le mototolească și să le calce în picioare. Simțea că îi crăpa capul.

— Pot să intru, mamă?

Halima Saranov se strecură unduindu-se în cort, fără să aștepte un răspuns. Felul în care se mișca Halima atrăgea mereu privirile bărbaților, de la cei de doisprezece ani și până la cei aflați cu un picior în groapă. Chiar dacă și-ar fi acoperit trupul cu o mantie până în pământ, bărbații tot s-ar fi holbat la ea. Părul lung și negru, care lucea ca și când l-ar fi spălat în fiecare zi cu apă de ploaie proaspătă, îi încadra chipul.

— Delana Sedai zice că ai vrea să vezi asta. Vrea s-o prezinte dinaintea Divanului.

Consiliul se întrunea fără măcar s-o informeze? Fusese plecată, ce-i drept, dar tradiția, dacă nu legea, cerea ca Amyrlin să fie informată înainte să se *întrunească* Divanul. Doar dacă nu se reunea ca s-o destituie pe ea. În acel moment, ar fi considerat asta aproape o binecuvântare. Se uită la foaia de hârtie împăturită, pe care Halima o așeză pe masa ei, ca la un șarpe veninos. Nu purta sigiliu; și cea mai nouă novice o putea citi, în ceea ce o privea pe Delana. Declarația că Elaida era o iscoadă a Celui Întunecat, firește. Nu era la fel de rea ca și Romanda sau Lelaine, totuși, dacă ar auzi că membrele Consiliului făcuseră zarvă, ea nici măcar n-ar clipi.

— Halima, mi-aș fi dorit să te fi întors acasă când a murit Cabriana.

Sau măcar ca Delana să fi avut inspirația să sigileze informația femeii către Divan. Sau măcar către Flacără, în loc să-i dezvăluie informația fiecărei surori care-i ieșea în cale.

— N-am putut face asta, mamă.

În ochii verzi ai Halimei se citea ceea ce părea a fi provocare sau sfidare. Ea avea două moduri de a privi pe cineva, o privire insistentă și directă și o privire pe sub gene, îmbietoare. Ochii ei provocau multe neînțelegeri.

— După ce Cabriana Sedai mi-a spus ce a aflat despre Elaida? Și despre planurile ei? Cabriana a fost prietena mea, și a ta, și a tuturor celor care se împotriveau Elaidei, așa că n-am avut de ales. Nu pot decât să-i mulțumesc Luminii pentru că a pomenit de Salidar, ca să știu unde să vin.

Ea își așeză mâinile pe o talie la fel de subțire cum fusese cea a lui Egwene în *Tel'aran'rhiod* și-și înclină capul într-o parte, privind-o intens pe Egwene.

— Te doare iar capul, nu-i așa? Și Cabriana avea astfel de dureri, atât de crunte, încât i se puneau cârcei la degetele de la picioare. Era nevoită să stea în apă fierbinte până când putea suporta hainele pe ea. Uneori, durerea dura zile întregi. Dacă n-aș fi venit, și durerea ta s-ar fi agravat în cele din urmă.

Ducându-se în spatele scaunului, ea începu să-i maseze scalpul lui Egwene. Degetele Halimei erau atât de pricepute, încât înlăturau imediat durerea.

— Nu i-ai fi putut cere niciunei surori să te Tămăduiască la cât de des ai aceste dureri de cap. Oricum, încordarea e de vină. Simt asta.

— Bănuiesc că nu, murmură Egwene.

Ea o plăcea oarecum pe femeie, în ciuda a ceea ce zicea lumea, și nu doar pentru înzestrarea ei de a alina durerile de cap. Halima era naturală și deschisă, o femeie de la țară, oricât de mult timp petrecuse încercând să dobândească o oarecare sofisticare orășenească, și afișa un respect pentru Amyrlin cu un soi de familiaritate pe care Egwene o găsea reconfortantă. Uimitoare, uneori, dar reconfortantă. Nici măcar Chesa nu se descurca mai bine, însă Chesa era întotdeauna servitoarea, deși prietenoasă, pe când Halima nu arăta niciodată vreo urmă de servilism. Cu toate astea, Egwene își dorise, într-adevăr, ca

femeia cu părul lung și negru să se fi întors acasă atunci când Cabriana căzuse de pe cal și-și frânsese gâtul.

Ar fi fost folositor dacă surorile ar fi acceptat părerea Cabrianei, cum că Elaida intenționa să le ferece pe jumătate dintre ele și să le distrugă pe celelalte, dar toată lumea era convinsă că Halima deformase oarecum povestea. Ele se agățau de Ajah Neagră. Femei neobișnuite să le fie teamă de ceva acceptaseră ceea ce negaseră întotdeauna că ar fi existat și-și induceau groază ca niște neroade. Cum putea să extirpe iscoadele Celui Întunecat fără ca surorile celelalte să nu se împrăștie care încotro, ca niște prepelițe înspăimântate? Cum putea să le oprească să nu se împrăștie oricum, mai devreme sau mai târziu? Lumină, cum?

— Gândește-te la relaxare, o povățui cu blândețe Halima. Fața îți este relaxată. Gâtul îți este relaxat. Umerii…

Vocea ei era aproape hipnotizantă, ca un zumzet care părea să-i mângâie lui Egwene fiecare parte a trupului.

Unele femei o displăceau pentru înfățișarea ei, desigur, ca și când un anume bărbat lasciv ar fi visat la ea, și multe altele susțineau că ea făcea ochi dulci oricui purta pantaloni, lucru cu care Egwene nu era de acord, totuși Halima recunoștea că-i plăcea să se uite la bărbați. Criticii ei cei mai aspri nu susținuseră niciodată că ea ar fi făcut ceva mai mult decât să flirteze, însă ea fusese indignată chiar și de această sugestie. Nu era proastă – Egwene își dăduse seama de asta încă de la prima lor conversație, din ziua următoare evadării lui Logain, atunci când începuseră și durerile de cap nu era deloc o ușuratică fără creier. Egwene bănuia că ascundea mai mult, la fel ca Meri. Halima nu-și ascundea nici expresiile faciale, nici atitudinea. Zâmbetul ei părea îmbietor sau seducător datorită formei pe care o avea gura ei; ea zâmbea la fel unui bărbat, unei femei sau unui copil. Nu era vina ei că oamenilor li se părea că ea flirta, când, de fapt, doar privea. Și-apoi, ea nu pomenise nimănui despre durerile de cap. Dacă ar fi făcut-o, toate surorile Galbene ar fi asediat-o. Acesta era un semn de prietenie, dacă nu de loialitate.

Ochii lui Egwene căzură pe hârtiile de pe masa de scris, iar ea se pierdu în gânduri sub mângâierea Halimei. Torțe gata de a fi aruncate în căpițele de fân. Zece zile până la hotarul cu Andor, asta dacă Senior Bryne nu voia cumva să se grăbească fără să

știe de ce și fără să întâlnească opreliști. Oare putea să oprească încă zece zile cele zece torțe? Portul de sud. Portul de nord. Cheile orașului Tar Valon. Cum putea fi sigură de Nicola și de Areina, după cum sugerase Siuan? Trebuia să facă aranjamente ca fiecare soră să fie testată înainte de a ajunge în Andor. Avea Înzestrarea de a lucra cu metalele și cu minereurile, dar era o înzestrare rară printre Aes Sedai. Nicola. Areina. Ajah Neagră.

— Iar ești încordată. Nu-ți mai face griji în privința Divanului.

Degetele dibace se opriră, pe urmă începură din nou să frământe.

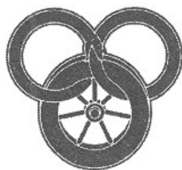
— O să te simți mai bine în seara asta după ce vei face o baie fierbinte. Pot să-ți masez umerii și spatele, chiar întreg corpul. Asta n-am încercat-o încă. Ești țeapănă ca un stâlp; ar trebui să fii atât de flexibilă, încât să te lași pe spate până când ajungi cu capul între glezne. Minte și trup. Nu se poate una fără cealaltă. Lasă-te numai pe mâna mea.

Egwene era pe punctul de a adormi. Nu era însă somnul unei Vestitoare-n vise, ci doar somn. De când nu mai făcuse asta? În tabără va fi agitație odată ce se va afla despre propunerea Delanei, ceea ce urma să se întâmple în curând, iar asta înainte ca ea să le spună Romandei și lui Lelaine că nu intenționa să emită edictele cerute de ele. Mai exista totuși un lucru pe care-l aștepta cu nerăbdare în acea zi, un motiv să rămână trează.

— Ar fi plăcut, murmură ea, referindu-se la mai mult decât lăsa să se înțeleagă.

Cu mult timp în urmă, ea jurase că într-o bună zi o va îngenunchea pe Sheriam, și iată că sosise acea zi. În sfârșit, începea *să fie* Amyrlin, cea care deținea controlul.

— Foarte plăcut.

CAPITOLUL 13

Globul vânturilor

Aviendha s-ar fi așezat pe jos, însă celelalte trei femei care ocupau spațiul strâmt din interiorul ambarcațiunii nu-i lăsau loc suficient. Prin urmare, se văzu nevoită să șadă turcește pe una dintre banchetele din lemn sculptate aliniate de-a lungul carenei, ceea ce nu era același lucru cu a ședea pe scaun. Măcar ușa era închisă și nu existau hublouri, doar câteva sculpturi elegante din lemn care străpungeau carena în dreptul tavanului. Deși nu putea vedea întinderea de apă de afară, acele ornamente lăsau să pătrundă înăuntru mirosul de sare și zgomotul valurilor care se izbeau de carenă și cel al vâslelor. Se auzeau până și țipetele ascuțite ale păsărilor zburând deasupra întinderii vaste de apă. Ea văzuse bărbați pierzându-și viața în timp ce navigau, însă aceasta era mai periculoasă ca oricare alta. A citi despre ea nu era același lucru cu a o străbate. Râul fusese lat de cel puțin o jumătate de kilometru în locul în care se îmbarcaseră în acea ambarcațiune cu doi vâslași ciudat de vicleni. O jumătate de *kilometru* de apă și nici măcar o picătură bună de băut. Cine își putea imagina o apă inutilă?

Ambarcațiunea se mișca diferit, legănându-se înainte și înapoi. Oare părăsiseră râul? Pătrunseră, oare, în ceea ce se numea „golf “? Acesta era și mai vast, cu mult mai vast, după spusele lui Elayne.

Aviendha își cuprinse genunchii și încercă să se gândească la altceva. Dacă celelalte vor observa că-i era teamă, rușinea o va urmări toată viața. Partea cea mai rea era că ea fusese cea care sugerase asta, după ce le auzise pe Elayne și pe Nynaeve vorbind despre Oamenii Mării. De unde era să știe ea cum avea să fie?

Mătasea albastră din care îi era croită rochia era incredibil de fină, iar ea își concentră atenția asupra ei. Nu prea era obișnuită să poarte mătase. Încă tânjea după *cadin’sor*-ul pe care Înțeleptele o obligaseră să-l ardă atunci când ea începuse să se

pregătească pentru ele. Și în acele momente purta o rochie de *mătase* – și avea patru! —, și ciorapi de mătase în loc de ciorapi din lână aspră, și o rochie dreaptă din mătase, care o făcea să fie mai conștientă de pielea ei ca niciodată. Nu putea nega faptul că rochiile erau frumoase, oricât de ciudat i se părea că purta astfel de veșminte, totuși mătasea era prețioasă și rară. Se întâmpla ca o femeie să aibă o eșarfă de mătase, pe care o purta în zilele de sărbătoare, fiind invidiată de celelalte. Unele femei, deși puține, aveau două eșarfe. Însă pentru acești locuitori din ținuturile umede era un lucru diferit.

Ebou Dar

Râul Eldar

Şoseaua Illianului

Hanul Coroana de Aur a Raiului

Arena Soarelui

Poarta Dal Eira

Piaţa Mol Hara

Poarta celor Trei Turnuri

Ebou Dar

Poarta Moldine

Arena Argintie

Districtul Rahad

Dealurile Cordese

Dealurile Rhannon

Şoseaua Golfului

Farul vestic

Farul estic

Nu toată lumea purta mătase, însă uneori i se părea că o persoană din două purta așa ceva. Suluri mari, uneori chiar baloturi întregi, soseau pe apă din tărâmurile de dincolo de Ținutul Întreit, aduse de corăbii, pe oceane. Apa se întindea la orizont, fără să se zărească vreo urmă de pământ, dacă ea înțelesese corect. Aproape că se cutremură la acest gând imposibil.

Niciuna dintre celelalte nu dădea semne că ar avea chef de vorbă. Elayne își învârtea absentă inelul Marelui Șarpe de pe mâna dreaptă și privea în gol, la ceva ce nu se afla în interiorul ambarcațiunii. Aceste griji o copleșeau adesea. Se confruntase cu două misiuni și, chiar dacă una era mai aproape de sufletul ei, o alesese pe cea care o considerase mai importantă, mai onorabilă. Era dreptul ei de a deveni Conducătoarea, regina Andorului, și totuși, optase să continue vânătoarea. Într-un fel, oricât de importantă era căutarea lor, era ca și când ar fi ales ceva în detrimentul clanului sau al frăției. Cu toate astea, Aviendha era mândră. Părerea lui Elayne în ceea ce privea onoarea era uneori la fel de ciudată ca și ideea că o femeie ar putea fi șefa sau să devină șefa doar pentru că și mama ei fusese una, dar ea o respecta cu admirație. Birgitte, care purta pantaloni largi și roșii și o haină scurtă și galbenă pentru care Aviendha o invidia, își trecea degetele prin coada împletită, care-i ajungea până la brâu, pierdută și ea în gânduri. Sau, poate, împărtășea o parte din grijile lui Elayne. Era primul Străjer al lui Elayne, lucru care le deranjase mult pe Aes Sedai din Palatul Tarasin, deși nu păruse să-i incomodeze deloc pe Străjerii acestora. Obiceiurile celor din ținuturile umede erau atât de stranii, încât nici n-avea rost să-ți bați capul cu ele.

Dacă Elayne și Birgitte păreau să respingă orice dorință de a vorbi, Nynaeve al'Meara, care stătea în fața Aviendhei, lângă ușă, refuza categoric acest lucru. Nynaeve, nu Nynaeve al'Meara. Cei din ținuturile umede preferau să fie numiți doar după primul nume, iar Aviendha încerca să nu uite asta, indiferent cât de mult îi venea să folosească un alint. Deși Rand al'Thor fusese singurul ei iubit, nici măcar la el nu se gândea atât de intim; oricum, trebuia să le învețe obiceiurile dacă voia să ia în căsătorie unul.

Ochii căprui-închis ai lui Nynaeve priveau direct prin ea. Articulațiile degetelor i se albiseră, atât de tare își strângea

coada împletită și la fel de neagră pe cât de blondă era cea a lui Birgitte. Nu mai era palidă, ci ușor verzuie. Din când în când, ea scotea câte un geamăt gutural. De obicei, nu transpira; ea și Elayne o învățaseră acest truc pe Aviendha. Nynaeve era un mister. Curajoasă până la nebunie uneori, ea gemea din cauza presupusei sale lașități, iar la bordul ambarcațiunii își afișa rușinea în văzul tuturor, fără să-i pese. Cum putea s-o tulbure atât de mult *tangajul*, iar atâta întindere de apă, nu?

Apă, din nou. Aviendha închise ochii ca să nu-i mai vadă fața lui Nynaeve, însă acest lucru nu făcu decât să intensifice țipetele păsărilor și clipocitul apei.

— Mă gândeam, spuse brusc Elayne, apoi ezită. Te simți bine, Aviendha? Ești…

Aviendha se înroși, dar măcar Elayne nu spuse cu voce tare că ea tresărise ca un iepure la auzul vocii ei. Elayne părea să-și dea seama că fusese cât pe ce să dezvăluie rușinea Aviendhei. Și se îmbujoră și ea când continuă:

— Mă gândeam la Nicola și la Areina. La ce ne-a spus Egwene azi-noapte. Credeți că *i-ar putea* crea probleme? Ce ar trebui să facă?

— Să scape de ele, răspunse Aviendha, trecându-și degetul mare peste gât.

Ușurarea de a vorbi, de a auzi voci era atât de mare, încât aproape că-i tăie răsuflarea. Elayne părea șocată. Era incredibil de miloasă uneori.

— Ar putea fi soluția cea mai bună, interveni Birgitte.

Ea nu-și dezvăluise și alt nume. Aviendha o considera ca fiind o femeie secretoasă.

— Areina s-ar fi îndeletnicit cu altceva în timp, însă… Nu te uita așa la mine, Elayne, și nu mai face pe indignata în gând.

Birgitte oscila adesea între Străjerul care se supunea și sora mai mare care-ți spunea dacă voiai sau nu să înveți. În acel moment, când amenința cu degetul, ea era sora mai mare.

— Voi două n-ați fi fost avertizate să vă țineți departe dacă ar fi fost o problemă pe care Amyrlin s-o rezolve, trimițându-le să muncească alături de spălătorese sau altele din tagma lor.

Elayne pufni zgomotos fiindcă nu putea nega și-și aranjă fustele din mătase verde, ca să ascundă jupoanele albastre și albe pe care acestea le lăsau la vedere. Era îmbrăcată după moda de prin părțile locului, cu dantelă crem la încheieturile

mâinilor și la gât, un dar de la Tylin Quintara, și un colier împletit din aur care se asorta cu rochia. Aviendhei nu îi plăcea. Partea de sus a rochiei, corsajul, se potrivea la fel de bine ca și colierul, iar decupajul oval din material lăsa să vadă curbura interioară a sânilor ei. A te plimba peste tot în văzul tuturor nu era același lucru cu a te plimba printre corturi; oamenii de pe străzile orașului nu erau *gai'shain.* Rochia pe care o purta ea însăși avea un guler înalt din dantelă, care-i mângâia bărbia, și nu lipsea nicio parte din ea.

— Și-apoi, continuă Birgitte, cred că ar trebui să vă faceți mai mult griji în privința lui *Marigan.* A reușit să bage spaima în mine.

Acest nume îi atrase atenția lui Nynaeve, cum ar fi trebuit, de altfel. Ea se opri din gemut și se ridică în picioare.

— Dacă va veni după noi, ne vom ocupa din nou de ea. Vom... vom...

Inspirând adânc, ea le privi fix, ca și când ele ar fi contrazis-o.

— Credeți că va veni după noi? continua ea încet.

— Nu ajută la nimic dacă te agiți, îi spuse Elayne, mult mai liniștită decât ar fi fost Aviendha dacă ar fi crezut că unul dintre Sufletele Întunericului s-ar fi aflat pe urmele ei.

— Trebuie să facem întocmai cum ne-a sfătuit Egwene și să fim precaute.

Nynaeve bombăni ceva imperceptibil.

Se așternu din nou tăcerea. Expresia lui Elayne deveni și mai întunecată decât înainte, iar Birgitte își propti bărbia într-o mână, încruntându-se. Nynaeve continuă să bombăne, așezându-și mâinile în șolduri și oprindu-se din când în când ea să înghită. Clipocitul valurilor părea mai zgomotos decât niciodată, la fel și țipetele păsărilor.

— Și eu m-am tot gândit, aproape-soră.

Deși ea și Elayne n-ajunseseră în acel punct în care să se considere surori adevărate, ea era convinsă că asta se va întâmpla. Ele își pieptănau deja părul una alteia și, în fiecare seară, își împărtășeau pe întuneric secrete pe care nu le dezvăluiseră nimănui. Însă femeia asta, Mân... Era o chestiune pe care o vor discuta mai târziu, când vor rămâne singure.

— La ce? o întrebă absentă Elayne.

— La căutarea noastră. Ne pregătim pentru reușită, dar n-am făcut deloc progrese. Are vreo logică să nu folosim nicio armă

pe care o avem la îndemână? Mat Cauthon este *ta'veren,* și totuși încercăm să-l evităm. De ce nu l-am lua cu noi? Cu ajutorul lui, am putea găsi Globul.

— Mat?! exclamă Nynaeve incredulă. Mai bine ți-ai mușca limba! Nu-l suport pe bărbatul acesta și dacă ar avea Globul în buzunarul hainei.

— Of, *mai* taci din gură, Nynaeve! murmură Elayne fără tragere de inimă.

Ea clătină din cap îngândurată, ignorând privirea dușmănoasă a celeilalte. Cu toate că Nynaeve avea o limbă ascuțită, ele se obișnuiseră deja cu comportamentul ei.

— *De ce* nu m-oi fi gândit la asta? Este atât de *evident*!

— Poate l-ai considerat întotdeauna pe Mat un ticălos ca să te gândești că ar putea fi de ajutor, murmură Birgitte pe un ton sec.

Elayne îi aruncă o privire rece, își ridică bărbia, apoi făcu brusc o grimasă și încuviință anevoie din cap. Nu accepta prea ușor criticile.

— Nu, rosti Nynaeve cu o voce care părea a fi aspră și slabă în același timp.

Expresia suferindă de pe fața ei era mai evidentă, însă nu mai părea a fi cauzată de legănarea ambarcațiunii.

— Sper că nu vorbești serios! Elayne, știi câte chinuri poate pricinui, cât de încăpățânat poate fi. Va insista să-și aducă soldații ca și când ar merge la paradă. Încearcă să găsești ceva în Rahad cu soldații alături. Doar încearcă! Nici nu va face doi pași și va căuta să preia controlul, amenințându-ne cu *ter'angreal*-ul lui. Este de o mie de ori mai rău decât Vandene sau Adeleas, e mai rău chiar decât Merilille. După felul în care se comportă, ai crede că intri în bârlogul ursului doar ca să vezi ursul!

Birgitte scoase un sunet gutural ca și când ar fi fost amuzată, care fu întâmpinat de o privire dușmănoasă. În ochii ei se oglindea o privire atât de nevinovată, încât Nynaeve scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

Elayne era mult mai calmă; ea ar încerca, probabil, să facă pace într-o bătălie navală.

— El este *ta'veren,* Nynaeve. Poate schimba Pânza sau să modifice *șansa* doar prin prezența lui. Sunt gata să recunosc că avem nevoie de noroc, iar un *ta'veren* reprezintă mai mult decât

noroc. Și-apoi, am putea împușca doi iepuri dintr-un foc. N-ar fi trebuit să-l lăsăm de capul lui în tot acest timp, indiferent cât am fost de ocupate. N-a fost bine pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru el. Trebuie să se afle în compania potrivită. Îl vom ține din scurt încă de la început.

Nynaeve își netezi fustele cu destulă înverșunare. Pretindea că n-o interesau rochiile mai mult decât pe Aviendha – cum arătau, oricum; spunea mereu că lâna simplă, de calitate, era bună pentru oricine –, cu toate astea, rochia ei albastră era brăzdată de galben pe fustă și pe mâneci, iar modelul îl alesese ea însăși. Toate rochiile pe care le avea erau fie din mătase, fie brodate, ori ambele, toate croite cu mare grijă, după cum învățase Aviendha să le recunoască.

Pentru prima oară, Nynaeve părea să priceapă că nu i se va face voia. Uneori făcea crize de isterie până când reușea să obțină ce voia, nu că ar fi recunoscut vreodată acest lucru. Privirea ei dușmănoasă se transformă în îmbufnare.

— Cine îl va întreba? Indiferent cine va fi, el o va face să implore. Știi prea bine asta. Mai degrabă m-aș mărita cu el!

Elayne ezită, apoi rosti pe un ton ferm:

— Birgitte. Și nu-l va implora, îi va spune. Mai toți bărbații se supun dacă folosești un ton ferm, încrezător.

Nynaeve părea șovăielnică, iar Birgitte înțepeni pe banchetă, surprinsă pentru prima oară, așa cum Aviendha n-o mai văzuse niciodată. Dacă n-ar fi fost celelalte, Aviendha ar fi zis că femeia părea ușor speriată. Birgitte s-ar fi descurcat foarte bine ca *Far Dareis Mai*, pentru una din ținuturile umede. Se pricepea de minune să tragă cu arcul.

— Ești cea mai bună alegere, Birgitte, continuă repede Elayne. Nynaeve și cu mine suntem Aes Sedai, iar Aviendha este ca și când ar fi una care poate mânui Puterea. Este *imposibil* s-o facem noi și să ne păstrăm demnitatea. Nu când vine vorba de el. *Știi* cum e el.

Ce se întâmplase cu toți cei care vorbeau pe un ton ferm, încrezător? Nu că Aviendha ar fi observat asta, fiind în slujba altcuiva, cu excepția Sorileei. Cu siguranță că nu știa prea multe despre Mat Cauthon.

— Birgitte, n-avea *cum* să te recunoască. Dacă ar fi făcut-o, ar fi spus ceva până acum.

Indiferent ce ar fi însemnat această afirmație, Birgitte se

rezemă cu spatele de carenă și-și împreună degetele în poală.

— Ar fi trebuit să știu că te vei răzbuna pe mine încă din clipa în care am spus că fundul tău nu este…

Tăcu brusc și pe buze îi apăru un zâmbet satisfăcut. Nimic nu se schimbă în expresia lui Elayne, dar era evident că Birgitte credea că sora lui Gawyn încerca oarecum să se răzbune. Trebuie să fi fost un lucru pe care-l simțea prin legătura Străjerului. Ce semnificație avea însă fundul lui Elayne, Aviendha nu-și putea da seama. Cei din ținuturile umede erau atât de… *ciudați…* uneori. Birgitte continuă, afișând același zâmbet pe buze:

— Ceea ce nu înțeleg este de ce el începe să se agite de îndată ce dă cu ochii de voi două. Nu poate fi pentru că l-ați târât aici. Egwene a fost la fel de înverșunată ca și voi, și totuși observ că-i arată mai mult respect decât majoritatea surorilor. Și-apoi, ori de câte ori l-am surprins ieșind din hanul Femeia Rătăcitoare, părea mai vesel ca oricând.

Zâmbetul ei se transformă într-un rânjet care o făcu pe Elayne să pufnească dezaprobator.

— Iată un lucru pe care va trebui să-l schimbăm. O femeie decentă nu se poate afla în aceeași încăpere cu el. Și șterge-ți rânjetul acela de pe față, Birgitte! Jur că uneori ești la fel de rea ca și el.

— Bărbatul ăsta, pur și simplu, nu se poate abține, bombăni Nynaeve.

Aviendha își aminti brusc că se afla pe mare, atunci când totul începu să se legene și să se hurduce, apoi ambarcațiunea se opri. Ridicându-se în picioare și netezindu-și rochiile, își luară mantiile pe care le aduseseră cu ele. Ea nu și-o îmbrăcă pe a ei; acolo, soarele nu strălucea atât de puternic încât să fie nevoită să-și tragă gluga pe cap ca să-și apere ochii de razele lui. Birgitte își așeză mantia pe un umăr și deschise ușa, urcând cele trei trepte, după ce Nynaeve trecu în fugă pe lângă ea, cu mâna la gură.

Elayne se opri ca să-și lege panglicile mantiei și să-și aranjeze gluga pe cap. Cârlionții roșcați îi încadrau fața.

— N-ai zis prea multe, aproape-soră.

— Am spus ce aveam de spus. Hotărârea a fost a ta.

„Gândul-cheie a fost al tău însă. Uneori am impresia că noi, celelalte, ne transformăm în niște neroade.”

Întorcându-se pe jumătate pe trepte, fără să se uite la ea, Elayne adăugă:

— Distanțele mă deranjează, uneori, mai mult decât marea. Cred că eu, una, mă voi uita doar la ambarcațiune și la nimic altceva.

Aviendha încuviință din cap – aproape-sora ei avea o oarecare finețe pe urmă își Continuară drumul.

Pe punte, Nynaeve tocmai îi respingea lui Birgitte oferta de a o ajuta, îndepărtându-se de balustradă. Cei doi vâslași priveau amuzați cum ea își ștergea gura cu dosul palmei. Erau niște indivizi la bustul gol, cu cercei rotunzi din alamă în fiecare ureche, care păreau să folosească des pumnalele cu tăiș curbat, ținute vârâte la spate. Cei doi însă păreau mai concentrați la vâslele lor lungi. Pășeau de colo colo pe punte, încercând să stabilizeze ambarcațiunea ce se legăna lângă o corabie care aproape că-i tăie respirația Aviendhei prin mărimea ei. Nava uriașă părea să domine brusc mica lor ambarcațiune. Cele trei catarge erau mai înalte decât mai toți copacii pe care-i văzuse în ținuturile umede. Ele o aleseseră pentru că era cea mai mare dintre sutele de corăbii ale Oamenilor Mării, ancorate în acel golf. Pe o corabie atât de mare, cu siguranță că reușeai să uiți de acea întindere vastă de apă. Doar că...

Elayne nu-i recunoscuse cu adevărat rușinea și, dacă ar fi făcut-o, o aproape-soră putea să-ți observe și cea mai adâncă umilință fără să-l acorde importanță, însă... Amys spunea că era prea mândră. Ea se întoarse, luându-și privirea de la corabie.

Nu mai văzuse niciodată atâta apă, nici chiar dacă toate picăturile pe care le zărise până atunci s-ar fi adunat la un loc. Era o întindere cenușiu-verzuie, presărată pe ici, pe colo cu spumă albă. Privea în toate direcțiile, încercând să nu se lase copleșită. Până și cerul părea mai mare acolo, nesfârșit, cu un soare auriu lichid, răsărind dinspre est. Se porni o rafală de vânt, oarecum mai răcoroasă decât pe uscat, dar nu îndeajuns. Nori de păsări zburau în aer, cu pene cenușii și albe și uneori pătate cu negru, scoțând acele țipete ascuțite. Una, toată neagră cu excepția capului, zbura de-a lungul luciului valurilor, despicându-le cu ciocul ei lung. Un stol înclinat de păsări de un cafeniu dizgrațios – Elayne le numea „pelicani" – își adună brusc aripile și plonjă în apă, aruncând în aer stropi mari, doar ca zburătoarele să iasă apoi la suprafață și să plutească, ridicându-

și ciocurile uriașe. Existau ambarcațiuni peste tot, multe dintre ele aproape la fel de mari ca și cea din spatele ei, însă nu toate aparținând neamului Atha'an Miere, precum și ambarcațiuni mai mici, cu unul sau două catarge, care se deplasau cu ajutorul vântului suflând în niște pânze triunghiulare. Ambarcațiunile mai mici, fără catarge, cum era și cea pe care se afla ea, cu prore ascuțite și o cabină joasă la pupa, brăzdau suprafața apei cu ajutorul vâslelor, câte una sau două, sau, uneori, trei perechi. O barcă lungă și îngustă, care părea să aibă o sută de picioare, aluneca pe apă. Apoi venea uscatul, la vreo zece kilometri depărtare poate. Razele soarelui se reflectau în fațadele albe ale clădirilor din oraș. Aproape zece kilometri de apă.

Înghițind cu noduri, ea avea impresia că era mai verde la față decât fusese Nynaeve. Elayne o urmărea cu privirea, încercând să-și păstreze calmul, însă cei din ținuturile umede își arătau emoțiile atât de bine, încât îngrijorarea ei era vizibilă.

— Sunt o proastă, Elayne.

Aviendha se simțea inconfortabil chiar și atunci când îi rostea numele. Poate atunci când vor deveni surori-dintâi, când vor deveni surori de soț, îi va fi mai ușor.

— O femeie înțeleaptă ascultă de un sfat înțelept.

— Ești mai curajoasă decât voi fi eu vreodată, replică Elayne pe un ton foarte serios.

Ea se număra printre acelea care negau că ar avea curaj. Poate și acesta era tot un obicei al celor din ținuturile umede? Nu, Aviendha îi auzise pe aceștia fălindu-se cu îndrăzneala lor; locuitorii din Ebou Dar, de pildă, nu rosteau trei cuvinte fără să nu se laude. Elayne inspiră adânc, încercând să se liniștească.

— În seara asta, vom vorbi despre Rand.

Aviendha încuviință din cap, cu toate că nu vedea ce legătură avea cu discuția despre curaj. Cum reușeau surorile de soț să împartă un soț dacă nu vorbeau despre el în amănunt? Asta îi spuseseră atât femeile în vârstă, cât și Înțeleptele. Nu erau întotdeauna atât de directe, firește. Atunci când ea se plânsese lui Amys și lui Bair că era bolnavă pentru că se simțea ca și când Rand al'Thor luase o parte din ea cu el, cele două se prăpădiseră de râs. „Vei învăța, îi spuseseră ele chicotind, și ai fi învățat dacă ai fi crescut în fuste." De parcă și-ar fi dorit o altă viață în afară de cea de Fecioară, alergând cu surorile ei de lance. Poate că și Elayne simțea același gol. O discuție despre el

ar fi mărit și mai mult acel gol pe măsură ce acesta s-ar fi umplut.

De ceva vreme, era conștientă de vocile din jurul ei, iar în acel moment auzea și cuvintele.

— …bufon cu cercei!

Nynaeve îl amenința cu pumnul pe un bărbat oacheș, care o privea de sus, de pe latura înaltă a ambarcațiunii. El părea calm, însă nu putea vedea strălucirea *saidarului* care o înconjura.

— Nu vrem „dreptul de a urca la bord”, așa că n-are importanță dacă nu vrei să i-l dai unor Aes Sedai! Coboară scara, imediat!

Vâslașii își pierdură rânjetele. Din câte se părea, aceștia nu observaseră inelul cu șarpele în port și nu erau prea încântați să aibă la bord Aes Sedai.

— Vai de mine! oftă Elayne. Trebuie să salvez situația, Aviendha, altminteri ne vom pierde toată dimineața cu prostiile ei.

Traversând *puntea* – Aviendha era mândră că știa cum se numeau părțile componente ale unei ambarcațiuni –, Elayne i se adresă bărbatului:

— Sunt Elayne Trakand, Domnița-Moștenitoare a Andorului și Aes Sedai din frăția Ajah Verde. Însoțitoarea mea rostește adevărul. Nu dorim „dreptul de a urca la bord”. Însă trebuie să vorbim cu una dintre Călăuzele voastre ale Vânturilor despre o chestiune extrem de urgentă. Spuneți-i că știm despre Țeserea Vânturilor. Spuneți-i că știm despre Călăuzele Vânturilor.

Bărbatul o privi încruntat, pe urmă se făcu nevăzut fără niciun cuvânt.

— Femeia va crede, probabil, că vrei să-i divulgi secretele, bombăni Nynaeve, smucindu-și mantia la loc și legându-și nervoasă panglicile. Știi prea bine cât le este de teamă că Aes Sedai îi vor azvârli pe toți din Turn dacă se va afla că aproape toate pot mânui Puterea. Doar o nătângă crede că, dacă amenință lumea, poate rezolva ceva, Elayne.

Aviendha izbucni în râs. După privirea uimită pe care i-o aruncă Nynaeve, ea nu părea amuzată de gluma care o făcuse pe seama ei. Buzele lui Elayne tremurau, oricât de mult încerca să se abțină. Nu puteai fi sigur niciodată de umorul celor din ținuturile umede; considerau lucrurile ciudate amuzante și ratau glumele bune.

Indiferent dacă, de fapt, Călăuza Vânturilor se simțea sau nu amenințată, până îi plătise Elayne pe barcagii, avertizându-i să le aștepte când se vor întoarce – cu Nynaeve bombănind despre suma plătită și spunându-le că îi va lovi peste urechi dacă plecau și cum avea să-i șteargă Aviendhei rânjetul de pe buze –, deci până când toate acestea se sfârșiră, se luase, pare-se, hotărârea de a fi lăsate să urce la bord. Nu fu coborâtă o scară, ci o bucată de scândură. Cele două frânghii de care atârna se uneau, fiind legate de un stâlp gros, care se bălăbănea peste partea laterală de unul dintre catarge. Nynaeve se așeză pe scândură, amenințându-i pe barcagii să nu îndrăznească să se uite pe sub fustele ei. Elayne se îmbujoră și-și strânse fustele în jurul picioarelor, apoi se aplecă în față, părând că va cădea cu capul înainte în timp ce se legăna în aer, și se făcu nevăzută pe puntea vasului. În ciuda avertismentului, unul dintre barcagii se uită în sus până când Birgitte îi trase un pumn în nas. Aceștia nici măcar nu îndrăzniră s-o privească pe *ea* urcând.

Pumnalul Aviendhei era mic, cu o lamă de doar cincisprezece centimetri, însă barcagiii se încruntară îngrijorați atunci când ea îl scoase. Femeia își duse mâna la spate, iar ei se aruncară pe burtă pe punte atunci când pumnalul se roti în aer deasupra capetelor lor și se împlântă în lemnul gros al stâlpului de la prora ambarcațiunii. Aruncându-și mantia peste umeri ca un șal, ea își ridică fustele cu mult deasupra genunchilor, ca să pășească peste vâsle și să-și recupereze arma, apoi se așeză pe scândura care atârna. Nu vârî pumnalul în teacă. Dintr-un motiv sau altul, cei doi bărbați schimbară o privire nedumerită și-și ținură ochii în jos în timp ce ea era ridicată în aer. Poate că ea începea să înțeleagă obiceiurile celor din ținuturile umede.

Când ajunse pe puntea corabiei, își trase sufletul, aproape uitând să coboare de pe scândura îngustă. Citise despre Atha'an Miere, însă a citi și a vedea cu ochii tăi era un lucru la fel de diferit ca și a citi despre apa sărată și a o gusta. Erau toți oacheși, în primul rând, mult mai oacheși decât locuitorii din Ebou Dar, chiar mai oacheși decât majoritatea tairenilor. Aveau părul negru și drept, ochi negri și tatuaje pe mâini. Bărbați cu pieptul gol și desculți, cu brâuri colorate și înguste în jurul taliei, ca să le țină pantalonii bufanți, confecționați dintr-un soi de material închis la culoare, cu un aspect uleios, și femei cu bluze la fel de viu colorate ca și brâurile lor. Toți aveau o unduire în

mișcări, alunecând grațios odată cu tangajul ambarcațiunii. Femeile din neamul Oamenilor Mării aveau niște obiceiuri foarte ciudate când venea vorba despre bărbați, din câte citise ea, care dansau acoperite doar de o singură eșarfa, sau mai rău. Dar cerceii erau aceia care o făceau să se holbeze. Cele mai multe purtau trei sau patru cercei, adesea cu pietre șlefuite, iar unele își inseraseră un inel mic în partea laterală a nasului! Și bărbații purtau cercei și la fel de multe lanțuri grele din aur și argint în jurul gâtului. Bărbați! Era adevărat că unii bărbați din ținuturile umede aveau cercei în urechi – mai toți bărbații din Ebou Dar păreau să facă asta –, și totuși atât de mulți! Și lanțuri! Cei din ținuturile umede aveau, într-adevăr, obiceiuri ciudate. Oamenii Mării nu-și părăseau niciodată ambarcațiunile – niciodată –, așa citise ea, și se bănuia că-și mâncau morții. Ea nu avea nicio dovadă, însă dacă bărbații purtau lanțuri, cine știe de ce mai erau în stare?

Femeia care veni să le întâmpine purta pantaloni, bluză și un brâu, asemenea celorlalți, dar ale ei erau dintr-un brocart galben. Brâul era legat cu noduri complicate, iar capetele îi ajungeau până la genunchi. Fiecare dintre lanțurile ei era prevăzut cu o cutiuță din aur, cu o lucrătură complicată. O învăluia un miros dulceag de mosc. În fiecare ureche avea câte cinci inele masive din aur și unul dintre ele era legat printr-un lanț fin de un alt inel din nas. Medalioane micuțe din aur lustruit, care atârnau de lanț, străluceau în lumina soarelui în timp ce ea le privea cu atenție.

Aviendha își trase mâna de la nas – cum să porți un asemenea lanț, care se legăna mereu? — străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs. Obiceiurile celor din ținuturile umede erau incredibil de ciudate și, cu siguranță, nimeni nu-și merita numele mai bine decât Oamenii Mării.

— Sunt Malin din Toral Frângerea Valului, spuse femeia. Stăpâna Valurilor din Clanul Somarin și Stăpâna Velelor a vasului *Windrunner.*

Stăpâna Valurilor era importantă, la fel de importantă ca un șef de clan, cu toate astea, ea părea dezorientată și-și plimba privirea de la o față la alta, până când dădu cu ochii de inelele cu Marele Șarpe pe care le purtau Elayne și Nynaeve, apoi oftă resemnată.

— Dacă ați dori să mă însoțiți, Aes Sedai? îi zise ea lui

Nynaeve.
Spatele corabiei era ridicat, iar ea le conduse înăuntru printr-o ușă, pe urmă de-a lungul unui coridor care dădea într-o încăpere mare – *cabina* – cu tavan jos. Aviendha se îndoia că Rand al’Thor ar fi stat în picioare sub acele grinzi groase. Cu excepția câtorva cufere lăcuite, totul părea să fi fost montat acolo: dulapurile de-a lungul pereților, până și masa lungă care avea jumătate din lungimea încăperii și fotoliile care o înconjurau. Era greu de imaginat că ar fi existat ceva de mărimea acelei corăbii confecționat din lemn și, în ciuda timpului îndelungat petrecut printre cei din ținuturile umede, aproape că i se tăie răsuflarea când văzu atât de mult lemn lustruit. Acesta lucea aproape la fel de tare ca și lămpile poleite, care atârnau stinse într-un soi de cuști, pentru a rămâne în poziție verticală pe când vasul se legăna pe valuri. Adevărul fie spus, vasul abia dacă se mișca pe valuri, cel puțin în comparație cu ambarcațiunea cu care veniseră ele. Din nefericire, spatele cabinei, al vasului, era prevăzut cu un rând de hublouri, cu obloane vopsite și poleite, care erau deschise, oferind o priveliște splendidă înspre golf. Mai rău, nu se vedea nici urmă de uscat prin acele hublouri. Nici urmă de uscat! I se puse un nod în gât. N-ar fi scos o vorbă, n-ar fi țipat nici dacă ar fi vrut.
Acele hublouri și priveliștea pe care o ofereau – precum și ceea ce ascundeau – îi captaseră atenția atât de repede, încât avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că mai erau și alți oameni acolo. Minunat! Dacă ar fi vrut, aceștia ar fi omorât-o înainte să se dezmeticească ea. Deși aceștia nu dădeau niciun semn de ostilitate, trebuia să fii cu mare băgare de seamă când te aflai în preajma celor din ținuturile umede.
Un bătrân înalt și slab, cu ochii adânciți în orbite, ședea relaxat pe unul dintre cufere; puținul păr pe care-l mai avea era alb, iar privirea de pe fața lui oacheșă era blândă, deși nenumărații cercei din urechi și cele câteva lanțuri groase de aur din jurul gâtului făceau ca ochii lui să degaje o licărire stranie. La fel ca și bărbații de sus, el era desculț și cu pieptul dezgolit, însă pantalonii îi erau din mătase albastru-închis, iar brâul lung de un roșu aprins. Ea observă cu dispreț că bărbatul purta la brâu o sabie cu mâner din fildeș, precum și două pumnale cu tăișul curbat.
Femeia zveltă și frumoasă, care-și ținea brațele încrucișate la

piept și privea încruntată, era mai demnă de a fi luată în seamă. Avea doar câte patru cercei în fiecare ureche și mai puține medalioane la lanț decât Malin din Toral și îmbrăcămintea ei era toată din mătase galben-roșiatică. Ea putea conduce Puterea; Aviendha știa asta, fiind atât de aproape. Ea trebuia să fie femeia pe care o căutau, Călăuza Vânturilor. Și totuși, o altă femeie îi atrăgea atenția atât Aviendhei, cât și lui Elayne, lui Nynaeve și lui Birgitte.

După părul alb, femeia care-și ridică ochii de pe harta nedesfăcută de pe masă putea fi la fel de în vârstă ca și bărbatul. Scundă, nu mai înaltă decât Nynaeve, femeia părea să fi fost odinioară îndesată, dar în acel moment arăta vânjoasă. Își arunca falca în față ca un ciocan, iar în ochii negri se citeau inteligența și puterea. Nu era Puterea Supremă, ci acea forță autoritară a cuiva care, atunci când spunea „pleacă”, știa că oamenii îi dădeau ascultare; asta era forța ei. Pantalonii îi erau din brocart verde, bluza, albastră, iar brâul, roșu precum cel a bărbatului. Pumnalul cu tăișul gros, din teaca poleită vârâtă în spatele brâului, era prevăzut cu o măciulie bătută în pietre roșii și verzi, „Rubine și smaralde”, chibzui Aviendha. De nas îi atârna un lanț care avea de două ori mai multe medalioane decât cel al lui Malin din Torah. Un alt lanț din aur mai subțire lega cele șase inele pe care le avea în urechi. Aviendha abia se abținu să nu-și ducă din nou mâna la nas.

Fără să rostească un cuvânt, femeia cu părul alb se postă în fața lui Nynaeve, măsurând-o cu impertinență din cap până în picioare, apoi se încruntă în mod special la fața lui Nynaeve și la inelul cu Marele Șarpe de pe mâna ei dreaptă. Nu zăbovi prea mult și se îndepărtă mormăind de obiectul ei de studiu indignat, trecând mai departe la Elayne, pe care o scrută la fel de repede și de intens, pe urmă la Birgitte.

— Tu nu ești Aes Sedai, rosti ea în cele din urmă, cu o voce semănând cu niște bolovani rostogolindu-se.

— Pe cele nouă vânturi și pe barba Aducătorului de Furtună, nu sunt, răspunse Birgitte.

Uneori, ea rostea cuvinte pe care nici măcar Elayne și Nynaeve nu păreau sa le înțeleagă, însă femeia cu părul alb tresări ca și când ar fi ciupit-o cineva și se holbă la ea îndelung, înainte să se întoarcă încruntată către Aviendha.

— Nici tu nu ești Aes Sedai, zise ea cu o voce răgușită, după

ce o privi atent.
Aviendha își îndreptă umerii, simțindu-se ca și când femeia i-ar fi scotocit prin haine și ar fi întors-o pe toate părțile ca să se uite mai bine la ea.
— Sunt Aviendha, din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.
Femeia tresări mai vizibil decât o făcuse în cazul lui Birgitte, făcând ochii mari.
— Nu ești înveșmântată cum m-aș fi așteptat, fetițo, fură singurele ei cuvinte, apoi se întoarse cu pași mari la capătul îndepărtat al mesei, unde își așeză mâinile în șolduri și le privi din nou cu interes, ca pe un animal ciudat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Eu sunt Nesta din Reas „Două Luni”, preciză ea, într-un sfârșit, Stăpâna Corăbiilor Atha’an Miere. De unde știți ceea ce știți?
Nynaeve rămase încruntată încă de când femeia se uitase prima oară la ea, dar în acel moment izbucni:
— Aes Sedai știu ceea ce știu. Și ne așteptăm să fim tratate cu mai mult respect decât până acum! Cu siguranță, am văzut mai multe de când am fost ultima oară pe o corabie a Oamenilor Mării. Poate ar trebui să găsim o altă corabie, unde oamenii sunt mai primitori.
Nesta din Reas se întunecă și mai mult la față, însă Elayne interveni, firește, scoțându-și mantia și așezând-o peste marginea mesei:
— Fie ca Lumina să te lumineze pe tine și navele tale, Stăpâna Corăbiilor, iar vântul să umfle pânzele.
Și făcu o plecăciune suficient de adâncă; Aviendha ajunsese să înțeleagă toate aceste lucruri, deși i se păreau cele mai ciudate gesturi pe care le putea face o femeie.
— Îți cerem iertare dacă unele cuvinte au fost rostite în pripă. Nu dorim în niciun fel s-o jignim pe cea care este regina Atha’an Miere.
Ea îi aruncă o privire grăitoare lui Nynaeve, care doar ridică din umeri.
Elayne se prezentă din nou, și pe celelalte, așteptând reacții ciudate. Faptul că Elayne era Domniță-Moștenitoare nu produse nicio reacție, cu toate că era un rang înalt printre cei din ținuturile umede, iar faptul că ea făcea parte din Ajah Verde, iar Nynaeve, din cea Galbenă o făcu pe Nesta din Reas să pufnească, pe când bărbatul înalt și slab le privi cu asprime.

Elayne clipi uluită, însă continuă cu blândețe:
— Am venit din două motive. Cel mai puțin important este acela de a vă întreba cum intenționați să-l ajutați pe Dragonul Renăscut, pe care, după Profețiile Jendai, îl numiți Coramoor. Cel mai important motiv este să cerem ajutorul acestei corăbii a Călăuzei Vânturilor. Al cărei nume regret că nu-l cunosc încă, zise ea pe același ton blând.
Femeia zveltă, care putea mânui Puterea, se înroși.
— Sunt Dorile din Eiran „Pană Lungă”, Aes Sedai. V-aș putea ajuta dacă va vrea Lumina.
Și Malin din Toral părea rușinată.
— Vă urez bun venit pe corabia mea, murmură ea. Lumina să fie cu voi până când veți coborî de pe puntea ei.
Nesta din Reas nu se lăsă înduplecată.
— Tocmeala este cu Coramoor, adăugă ea pe un ton aspru, făcând un gest scurt. Cei de pe uscat n-au niciun amestec, decât să ne spună despre venirea lui. Tu, fetițo Nynaeve! Ce vas ți-a dat „dreptul de a urca la bord”? Cine a fost Călăuza Vânturilor a lui?
— Nu-mi mai amintesc.
Tonul degajat al lui Nynaeve era în contradicție cu zâmbetul rece de pe buzele ei. Își ținea strâns în pumni coada împletită, dar măcar nu îmbrățișase din nou *saidarul.*
— Iar eu sunt Nynaeve Sedai, Nynaeve Aes Sedai, și nu fetiță!
Așezându-și palmele pe masă, Nesta din Reas îi aruncă o privire care-i amintea Aviendhei de Sorilea.
— Poate că ești, nu zic, dar voi ști cine a dezvăluit ceea ce n-ar fi trebuit să fie dezvăluit. Mai are de învățat ce înseamnă tăcerea.
— Lupul nu-și schimbă năravul, Nesta, interveni brusc bătrânul cu o voce groasă, mai puternică decât sugerau membrele lui.
Aviendha îl luase drept paznic, dar după tonul folosit părea a fi egalul lor.
— Ar fi mai potrivit să întrebăm cu ce ne vor fi de folos Aes Sedai atunci când va veni Coramoor, iar furtunile nesfârșite vor învolbura mările și osânda Profeției va mătura oceanele. Oare sunt, într-adevăr, Aes Sedai?
El ridică o sprânceană către Călăuza Vânturilor.
— Trei pot mânui Puterea, inclusiv ea, răspunse femeia

repede, pe un ton respectuos, arătând către Aviendha. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de puternic cum sunt ele. Trebuie să fie Aes Sedai. Cine altcineva ar îndrăzni să poarte inelul?

Făcându-i semn să tacă, Nesta din Reas îi întoarse bărbatului aceeași privire aspră.

— Aes Sedai nu cer niciodată ajutor, Baroc, mârâi ea. Aes Sedai nu cer niciodată nimic.

El o privi cu blândețe, însă, după o clipă, ea oftă ca și când s-ar fi rușinat. Totuși, căutătura pe care i-o aruncă lui Elayne nu fu deloc blândă.

— Ce dorești cu noi... ezită ea... Domniță-Moștenitoare a Andorului?

Până și tonul ei era sceptic.

Nynaeve își adună forțele, gata să pornească la atac – Aviendha fusese nevoită să asculte despre tiradele Aes Sedai din Palatul Tarasin și despre obiceiul lor de a uita că și ea, și Elayne erau Aes Sedai; dacă cineva, fie și Aes Sedai, nega acest lucru, ar fi dus la vărsare de sânge –, și deschise gura... dar Elayne o reduse la tăcere atingându-i brațul și șoptindu-i ceva prea încet ca Aviendha să audă. Deși Nynaeve era roșie la față și părea gata să-și smulgă coada împletită din rădăcină, tăcu. Poate că Elayne *putea* face pace într-un război pe apă.

Firește că Elayne nu putea fi mulțumită, când nu doar dreptul ei de a fi numită Aes Sedai, ci și dreptul ei la titlul de Domniță-Moștenitoare erau puse la îndoială atât de deschis. Cei mai mulți oameni ar fi crezut că era destul de calmă, însă Aviendha cunoștea semnele. Bărbia ridicată vădea furia, iar dacă mai puneai la socoteală și ochii holbați, Elayne era precum o torță care biruia focul mocnit dinlăuntrul lui Nynaeve. Și-apoi, Birgitte se ridicase pe vârfuri, cu fața împietrită și ochi scânteietori. De obicei, ea nu oglindea trăirile lui Elayne decât atunci când acestea erau foarte puternice. Cuprinzând cu degetele mânerul pumnalului de la cingătoare, Aviendha se pregăti să îmbrățișeze *saidarul.* Mai întâi, o va ucide pe Călăuza Vânturilor; femeia nu era slabă în Putere și putea fi periculoasă. Vor găsi pe alții, având în vedere că erau atât de multe ambarcațiuni în jurul lor.

— Căutăm un *ter'angreal.*

În afară de tonul ei rece, oricine n-o cunoștea ar fi crezut că Elayne era seninătatea întruchipată. Deși se întoarse cu fața la Nesta din Reas, ea se adresa tuturor, în special Călăuzei

Vânturilor:

— Cu ajutorul lui, credem că putem îndrepta vremea. Trebuie să vă dea și vouă la fel de multe bătăi de cap ca și celor de pe uscat. Baroc a amintit de furtuni nesfârșite. Sunt sigură că vedeți pe mare atingerea Celui Întunecat, atingerea Tatălui Furtunilor, așa cum o vedem și noi pe uscat. Cu ajutorul acestui *ter'angreal,* putem schimba asta, dar nu de unele singure. S-ar putea să fie nevoie de acțiunea comună a mai multor femei, poate a unui cerc complet de treisprezece. Credem că printre aceste femei ar trebui să se numere și Călăuza Vânturilor. Nimeni nu știe atât de multe despre vreme, nici măcar o Aes Sedai. Iată ajutorul pe care-l cerem.

Se așternu o tăcere de mormânt după discursul ei, până când Dorile din Eiran întrebă cu precauție:

— Și cum se numește acest *ter'angreal,* Aes Sedai? Cum arată?

— N-are niciun nume pe care să-l cunosc, îi răspunse Elayne. Este un Glob gros din cristal, găunos, cu un diametru de vreo cincizeci de centimetri și funcționând în interiorul norilor. Atunci când este activat cu Puterea, norii se deplasează...

— „Globul Vânturilor”, interveni Călăuza Vânturilor entuziasmată, pășind către Elayne fără să conștientizeze asta. Au „Globul Vânturilor”.

— Chiar îl aveți? se arătă mirată Stăpâna Valurilor și-și aținti nerăbdătoare privirea asupra lui Elayne, făcând și ea un pas involuntar.

— Îl *căutăm,* spuse Elayne. Însă știm că se află în Ebou Dar. Dacă este același...

— Trebuie să fie! exclamă Malin din Toral. După descrierea ta, trebuie să fie!

— „Globul Vânturilor”, rosti Dorile din Eiran, cu răsuflarea întretăiată. Când te gândești că ar putea fi găsit aici după două mii de ani! Trebuie să fie Coramoor. El trebuie să fi...

Nesta din Reas bătu din palme zgomotos.

— Oare văd o Stăpână a Valurilor și Călăuza Vânturilor a ei sau două fete care se întâlnesc pentru prima oară pe puntea unui vas?

Obrajii lui Malin din Toral se înroșiră de o furie mândră, iar ea își plecă fruntea, la fel de mândră. De două ori mai roșie la față, Dorile din Eiran făcu o plecăciune, atingându-și cu vârful

degetelor fruntea, buzele și inima.

Stăpâna Corăbiilor se încruntă la ele o clipă, înainte să continue:

— Baroc, cheamă-le pe celelalte Stăpâne ale Valurilor din acest port, precum și pe Primele Douăsprezece. Împreună cu Călăuzele Vânturilor ale lor. Și spune-le că le vei atârna de degetele de la picioare de catargele vaselor lor dacă nu se vor grăbi.

Când el se ridică în picioare, ea adăugă:

— Ah, și trimite pe cineva să aducă degrabă ceaiul. Cred că o să ni se facă sete până vom stabili termenii acestei tocmeli.

Bătrânul încuviință din cap, în semn că accepta atât să le atârne pe Stăpânele Valurilor de degetele de la picioare, cât și să trimită pe cineva să aducă imediat ceaiul. Aruncându-le o privire Aviendhei și celorlalte, ieși agale din cabină, cu același mers unduitor. Ea își schimbă părerea atunci când îi văzu ochii de aproape. Ar fi fost o greșeală fatală s-o ucidă mai întâi pe Călăuza Vânturilor.

Cineva trebuie să fi așteptat o astfel de poruncă, deoarece Baroc lipsi doar o clipă, înainte să între un tânăr zvelt și chipeș, cu un singur cercel în fiecare ureche, cu o tavă din lemn în mâini, pe care se aflau un ceainic pătrat, acoperit cu email albastru, cu toartă aurie, și niște căni mari albastre, din porțelan gros. Nesta din Reas îi făcu semn să plece.

— Și așa o să ducă vorba mai departe. Nu e nevoie să audă ceea ce n-ar trebui să audă, zise ea după ce ieși acesta, apoi îi făcu semn lui Birgitte să toarne ceaiul în căni.

Aceasta se conformă, spre surprinderea Aviendhei și, poate, a ei înseși.

Stăpâna Corabiei le invită pe Elayne și pe Nynaeve să ia loc pe scaunele de la un capăt al mesei, cu intenția aparentă de a începe tocmeala. Aviendha refuză să se așeze – pe scaunul de la celălalt capăt al mesei însă Birgitte acceptă un scaun, scoțându-i brațul și prinzându-l la loc după ce se așeză. Stăpâna Valurilor și a sa Călăuză a Vânturilor erau și ele excluse din acea discuție, dacă putea fi numită discuție. Deși vorbea în șoaptă, Nesta din Reas sublinia tot ceea ce spunea cu un deget întins ca o suliță. Elayne își ținea bărbia atât de sus, încât ai fi zis că o privea cu superioritate, iar dacă Nynaeve reușea, pentru prima oară, să afișeze o expresie calmă, ea încerca să-și mângâie coada

împletită.

— Dacă va fi voia Luminii, vreau să vă vorbesc amândurora, zise Malin din Toral, plimbându-și privirea de la Aviendha la Birgitte, dar cred că mai întâi ar trebui să aud povestea voastră.

Birgitte dădu semne de alarmare atunci când femeia se așeză în fața ei.

— Ceea ce înseamnă că eu voi vorbi mai întâi cu tine, dacă va fi voia Luminii, îi spuse Dorile din Eiran Aviendhei. Am citit despre Aieli. Dacă nu te deranjează, ia spune-mi, dacă o femeie Aiel este nevoită să ucidă în fiecare zi un bărbat, cum se face că mai există bărbați printre voi?

Aviendha se strădui din răsputeri să nu se holbeze. Cum putea crede acea femeie asemenea prostii?!

— Când ai trăit printre noi? întrebă Malin din Toral peste ceașca ei de ceai, de la capătul cel mai apropiat al mesei.

Birgitte se lăsă pe spate, îndepărtându-se de ea, ca și când ar fi vrut să treacă dincolo de spătarul scaunului.

La capătul îndepărtat al mesei, Nesta din Reas ridică o clipă vocea:

— ...ați venit la mine, nu eu la voi. *Acest lucru* stabilește condiția tocmelii noastre, chiar dacă sunteți Aes Sedai.

Furișându-se în încăpere, Baroc se opri între Aviendha și Birgitte.

— Se pare că șalupa voastră de coastă a plecat de îndată ce ați urcat pe puntea acestui vas, dar nu vă îngrijorați, *Windrunner* are destule bărci care să vă ducă la țărm.

Traversând cabina, se așeză pe un scaun mai scund decât cel al lui Elayne și al lui Nynaeve și se băgă în discuție. Când acestea se uitau la cel care vorbea, celălalt le putea observa în voie. Ele pierduseră un avantaj, unul de care aveau nevoie.

— Firește că noi stabilim condițiile tocmelii, spuse el pe un ton care nu lăsa să se înțeleagă că ar putea fi altfel, în vreme ce Stăpâna Corăbiilor le privea cu aceeași atenție pe Elayne și pe Nynaeve ca și o femeie care-și alegea două capre pe care să le jupoaie pentru o masă copioasă. Cel care cere trebuie să plătească prețul cel mai mare, firește, adăugă Baroc afișând un zâmbet aproape părintesc.

— Trebuie să fi trăit printre noi ca să cunoști aceste legăminte străvechi, insistă Malin din Toral.

— Te simți bine, Aviendha? o întrebă Dorile din Eiran. Chiar și

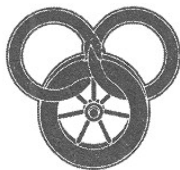
aici, mișcarea unui vas îi poate afecta pe oamenii de pe uscat. Nu? Întrebarea mea nu este jignitoare? Atunci, spune-mi! Este adevărat că femeile Aiel își leagă bărbații înainte să... adică, atunci când voi și ei... atunci când voi...

Ea se îmbujoră și afișă un zâmbet slab.

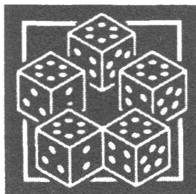
— Există multe femei Aiel la fel de puternice ca și tine în Putere? își duse ea gândul la bun sfârșit.

Nu bolboroselile fără noimă ale Călăuzei Vânturilor o făcuseră pe Aviendha să pălească, sau faptul că Birgitte părea gata s-o ia la fugă odată ce reușea să desfacă din nou brațul scaunului, nici măcar faptul că Nynaeve și Elayne păreau să-și dea seama că semănau cu două fetițe cu ochi ageri, aflate la un talcioc, în mâinile unor negustori unși cu toate alifiile. Toate o vor învinui pe ea, și pe bună dreptate. Ea fusese cea care spusese că, dacă nu vor reuși să-i ducă lui Egwene și celorlalte Aes Sedai *ter'angreal*-ul odată ce îl vor găsi, de ce să nu le asigure pe aceste femei ale mării de care vorbeau acestea? Nu era timp de pierdut, nu puteau aștepta ca Egwene al'Vere să le spună să se întoarcă. Ele vor da vina pe ea, iar ea va înfrunta *toh*-ul, însă ea își aminti de bărcile pe care le văzuse pe punte, așezate unele peste altele cu fundul în sus. Erau bărci fără vreun adăpost la bord. Ele vor da vina pe ea și, indiferent ce datorie avea, urma să plătească înmiit prin rușine până când va străbate aproape zece kilometri de apă într-o barcă deschisă.

— Aveți o găleată? o întrebă ea cu vocea stinsă pe Călăuza Vânturilor.

CAPITOLUL 14

Pene albe

Arena Argintie părea un nume greșit la o primă vedere, dar locuitorilor din Ebou Dar le plăceau denumirile pompoase și, uneori, cu cât acestea erau mai nepotrivite, cu atât mai bine. Cea mai murdară tavernă din oraș și mirosind a pește stătut, pe care o văzuse Mat, purta numele Strălucitoarea Glorie a Reginei, în vreme ce hanul Coroana de Aur a Raiului părea doar o văgăună întunecată pe malul celălalt al râului, în districtul Rahad. Îl puteai recunoaște doar după ușa albastră și pe a cărui pardoseală se puteau zări urme negre, rămase în urma vechilor încăierări cu cuțite. Arena Argintie era pentru întrecerile de cai.

El își scoase pălăria și-și făcu vânt cu borurile largi, mergând până într-acolo încât își desfăcu eșarfa neagră din mătase care-i ascundea cicatricea din jurul gâtului. Deși aerul dimineții era deja sufocant, mulțimea se îngrămădise de-a lungul celor două tribune de culoare pământie care flancau pista unde urma să alerge calul. Aceasta era Arena Argintie. Murmurul vocilor aproape că acoperea țipetele pescărușilor care zburau deasupra. Cum nu mai exista nimeni care să-i supravegheze, ocnași, îmbrăcați în veste albe, reprezentative pentru breasla lor, și fermieri cu fețe sfrijite, care fugiseră din ținuturile celor jurați Dragonului, se înghesuiau alături de taraboneri jerpeliți, care purtau văluri transparente peste mustățile lor dese, de țesători în veste cu dungi verticale, de tipografi în veste cu dungi orizontale și de vopsitori cu mâinile mânjite până la cot. Hainele negre ca tăciunele ale țăranilor amadiciani, încheiate până la gât, în care purtătorii lor păreau să se sufoce, stăteau lângă rochiile țărăncilor murandiane, cu șorțuri lungi și colorate și atât de înguste, încât păreau de sărbătoare, și chiar alături de câțiva domani cu pielea arămie. Bărbații purtau haine scurte, cei care le purtau, iar femeile, rochii din lână sau pânză atât de subțiri, încât acestea atârnau ca mătasea. Mai existau ucenici, salahori din porturi și din depozite, și tăbăcari care erau ocoliți

de mulțime din cauza mirosului pe care îl emanau. Copiii străzii, cu fețe murdare, stăteau cu ochii în patru, fiindcă aveau de gând să fure tot ce le cădea în mână. Muncitorii însă aveau prea puțini arginți asupra lor.

Toți aceștia se aflau în partea de sus, dincolo de frânghiile groase din cânepă, legate de stâlpi. Partea de jos era pentru cei care aveau argint și aur; pentru cei de familii bune, bine îmbrăcați și înstăriți. Servitorii scorțoși turnau punci în cupe din argint stăpânilor lor, iar servitoarele sprintene fluturau evantaie din pene ca să le răcorească pe stăpânele lor. Un bufon cu fața vopsită în alb își zornăia clopoțeii din alamă prinși de pălăria și haina lui negru cu alb. Bărbați aroganți, purtând pălării din catifea cu coroana înaltă, pășeau țanțoși, cu floretele prinse la șold. Părul lor atingea ușor hainele din mătase pe care le purtau pe umeri, prinse cu lanțuri din argint sau din aur de reverele înguste și brodate. Unele dintre femei aveau părul mai scurt decât al bărbaților, iar altele, mai lung, coafat în tot atâtea moduri pe cât de multe femei erau. Acestea purtau pălării mari, ornate cu pene sau, uneori, cu un soi de împletitură fină, care le ascundea fețele, și rochii croite, de obicei, ca să le pună în evidență pieptul, fie în stilul de prin părțile locului, fie de prin alte părți. Nobilii, care ședeau sub umbrele de soare viu-colorate, străluceau datorită inelelor și a cerceilor, a colierelor și brățărilor din aur, fildeș și nestemate în timp ce-i priveau de sus pe toți ceilalți. Negustori și cămătari dolofani, care purtau puțină dantelă sau, poate, un ac ornamental sau un inel cu o nestemată mare și șlefuită, făceau reverențe smerite în fața superiorilor lor, care cel mai probabil le datorau sume uriașe de bani. La Arena Argintie, norocul putea fi de partea oricui, nu doar de partea pariorilor. Se spunea că, dincolo de frânghii, același lucru se întâmpla și cu viața și onoarea.

Așezându-și din nou pălăria pe cap, Mat își ridică o mână și veni un agent de pariuri – o femeie cu trăsături aspre și un nas ca o sulă – care-și întinse mâinile osoase în timp ce făcu o plecăciune, murmurând ritualicul „Așa cum dorește seniorul pentru parior, întocmai voi scrie și eu”. Accentul Ebou Dar era aproape imperceptibil, cu toate că unele cuvinte erau trunchiate.

— Cartea este deschisă.

Ca și zicala, cartea deschisă brodată pe vesta roșie, în zona

pieptului, exista din vremuri demult apuse, atunci când numele pariorilor erau scrise într-o carte, însă el bănuia că era singurul de acolo care știa acest lucru. Își amintea multe lucruri pe care nu le văzuse niciodată, care se pierduseră în negura timpului.

Aruncând o privire rapidă la cotațiile pentru cea de-a cincea cursă a dimineții, bifată cu cretă pe tăblița pe care un bărbat o ținea în mâini în spatele femeii cu vestă roșie, el încuviință din cap. Wind era doar al treilea favorit, în ciuda victoriilor sale. El se întoarse către însoțitorul lui.

— Pariază tot pe Wind, Nalesean.

Tairenianul șovăi, pipăindu-și cu degetele vârful ascuțit al bărbii negre, unse. Deși sudoarea i se prelingea pe față, și totuși își ținea haina cu mâneci bufante și dungi albastre încheiată până sus, iar tichia pătrată, din catifea albastră, nu-l apăra deloc de soare.

— Totul, Mat?

El vorbi încet, ca femeia să nu-l audă. Șansele se puteau schimba oricând până când puneai, efectiv, pariul.

— Să fiu al naibii dacă bălțatul ăla mic nu pare mai rapid, la fel și juganul acela cenușiu-deschis cu coamă argintie.

Aceștia erau favoriții zilei, noi pentru oraș și, ca și în cazul oricărui lucru nou, oamenii aveau mari așteptări.

Mat nu se osteni să privească înspre cei zece cai înscriși în cursa următoare, care făceau paradă într-un capăt al pistei. Se uitase deja cu atenție atunci când îl alesese pe Olver ca jocheu pentru Wind.

— Totul. Un idiot i-a legat coada bălțatului; aproape că o ia razna din cauza muștelor. Cenușiul este foarte arătos, dar are o problemă la chișițe. O fi câștigat el câteva curse la țară, însă azi va termina ultimul.

Se pricepea foarte bine la cai. Tatăl lui îl învățase, iar Abell Cauthon avea ochi de vultur pentru carnea de cal.

— Mi se pare mai mult decât arătos, mormăi Nalesean, fără să mai protesteze.

Agentul de pariuri clipi când Nalesean, oftând, scoase săculeț după săculeț din buzunarele umflate ale hainei lui. La un moment dat, ea deschise gura ca să protesteze, însă Ilustra și Onorată Breaslă a Pariorilor susținea mereu că primea orice pariu, în orice sumă. Ba chiar pariau cu deținătorii de vase sau cu negustorii dacă un vas se va scufunda sau dacă prețurile se

vor schimba; breasla făcea asta, nu agenții de pariuri. Aurul ajunse în unul dintre cuferele ei prevăzut cu legători de fier, fiecare fiind cărat de doi indivizi cu brațele mai groase decât picioarele lui Mat. Paznicii ei, cu priviri vigilente și nasuri coroiate, erau îmbrăcați în veste care lăsau să li se vadă brațele încă și mai groase și țineau în mâini ciomege lungi și compacte. Unul dintre oamenii ei îi întinse un jeton alb însemnat cu un pește albastru mic, dar fiecare agent de pariuri avea un sigiliu diferit. Ea notă pariorul, numele calului și un simbol indicând cursa cu o pensulă fină scoasă dintr-o cutie lăcuită, pe care i-o întinse o fată frumoasă. Zveltă, cu ochi mari și negri, fata îi zâmbi galeș lui Mat. Femeia cu trăsături aspre nu schiță niciun zâmbet. Făcând din nou o plecăciune, ea o plesni pe fată într-o doară, apoi se îndepărtă, șoptindu-i ceva ajutorului ei, care șterse în grabă tăblița cu o cârpă. Când el o ridică din nou, Wind era trecut în poziția cea mai slab cotată. Frecându-și obrazul pe ascuns, fata se încruntă la Mat ca și când ar fi primit palma din cauza lui.

— Sper să ai noroc, zise Nalesean, ținând jetonul cu grijă, ca să se usuce de cerneală.

Agenții de pariuri erau destul de țâfnoși atunci când trebuiau să plătească un jeton cu cerneala întinsă și nimeni nu era mai țâfnos ca un natal din Ebou Dar.

— Știu că nu pierzi prea des, adăugă Nalesean, dar am văzut întâmplându-se și asta, să fiu al naibii dacă n-am văzut! Este o fetișcană pe care vreau s-o invit la dans în seara asta. Nu-i decât o simplă croitoreasă…

El era senior, deși în realitate nu era un om rău, iar astfel de lucruri păreau să aibă importanță în privința lui.

— …dar suficient de frumoasă ca să rămâi cu gura căscată. Îi plac zorzoanele. Zorzoanele din aur. Precum și artificiile – am auzit că în seara asta vor fi focuri de artificii; poate te interesează. Totuși, zorzoanele sunt cele care o atrag. Nu va fi prietenoasă dacă n-o faci să zâmbească, Mat!

— O voi face să zâmbească, îl asigură Mat absent.

Caii dădeau nervoși din picioare dinapoia liniei de plecare. Olver ședea mândru în șaua lui Wind, cu un zâmbet larg, până la urechi, care îi despica fața, cât se poate de obișnuită. În întrecerile din Ebou Dar, toți călăreții erau băieți; la câțiva kilometri mai în interiorul țării, erau fete. Olver era cel mai mic

băiat din ziua aceea și cel mai ușor, nu că juganul cenușiu cu picioare lungi ar fi avut nevoie de vreun avantaj.

— O vei face să râdă până va cădea din picioare.

Nalesean îi aruncă o privire încruntată pe care Mat abia dacă o observă. Bărbatul ar fi trebuit să știe că Mat nu-și făcea nicio grijă referitor la aur. Deși nu câștiga mereu, era pe-aproape. Norocul lui n-avea nimic de-a face cu faptul că Wind câștiga. De asta era convins.

Aurul nu reprezenta o grijă pentru el, însă pentru Olver, da. Nu exista nicio regulă care interzicea ca băieții să nu-și încerce cravașele pe ceilalți călăreți, în loc să le încerce pe cai. În fiecare cursă de până atunci, Wind ajunsese în frunte și rămăsese acolo, dar dacă Olver pățea ceva și se alegea fie și cu o vânătaie, Mat avea să-și audă câteva. Nu de la jupâneasa Anan, hangița lui, nu de la Nynaeve sau de la Elayne, nu de la Aviendha sau de la Birgitte. Fecioara Lancei de odinioară și femeia ciudată pe care Elayne o luase drept Străjer erau ultimele la care el s-ar fi așteptat să-l admonesteze, afișându-și sentimentele materne, cu toate că încercaseră deja să-l mute pe ascuns pe băiat din hanul Femeia Rătăcitoare în Palatul Tarasin. Cu atât de multe Aes Sedai în jur, niciunde n-ar fi fost locul potrivit pentru Olver sau oricine altcineva. Un singur cucui și, în loc să le spună lui Birgitte și Aviendhei că n-aveau niciun drept să ia băiatul, Setalle Anan l-ar fi luat chiar ea de-acolo. Probabil că Olver va plânge până când va adormi dacă nu i se va mai îngădui să participe la curse, dar femeile nu înțelegeau niciodată aceste lucruri. Pentru a mia oară, Mat îl blestemă pe Nalesean pentru că-i înscrisese pe ascuns pe Olver și pe Wind în acele prime curse. Firește că trebuiau să-și umple cu ceva timpul liber, însă ar fi găsit altceva. Nici găinăriile nu erau văzute cu ochi buni de către femei.

— Uite-l pe prinzătorul de hoți, exclamă Nalesean, vârând jetonul în buzunarul hainei și zâmbind batjocoritor. A făcut treabă bună până acum. Ar fi fost mai bine dacă mai aduceam cincizeci de soldați.

Juilin pășea hotărât prin mulțime. Era un bărbat oacheș, cu trăsături aspre, care folosea pe post de baston o tijă subțire din bambus, cât el de înaltă. Purta o tichie taraboner roșie, țuguiată, cu vârful turtit și o haină simplă, strânsă la mijloc, care-i flutura până la carâmbul cizmelor. Aceasta era atât de uzată, încât

sigur nu aparținea cuiva înstărit. În mod normal, nu i s-ar fi dat voie să treacă dincolo de frânghii, dar cum își pusese în gând să vadă mai bine caii, el se juca ostentativ în palmă cu o monedă groasă. Câțiva paznici ai agenților de pariuri îl priviră bănuitori, însă coroana de aur îi înlesni trecerea.

— Ei bine? îl iscodi Mat cu dispreț, trăgându-și mai tare pălăria pe cap, când prinzătorul de hoți se apropie de el. Nu, lasă-mă să-ți spun eu. Au reușit din nou să se furișeze afară din Palat. Nimeni nu le-a văzut plecând, din nou. Nimeni n-are habar unde se află, din nou.

Juilin își vârî cu grijă moneda în buzunarul hainei. N-avea de gând să parieze; părea să strângă fiecare bănuț care-i cădea în mână.

— Toate patru au luat o trăsură acoperită de la Palat până la un debarcader de pe malul râului, unde au închiriat o barcă. Thom a închiriat și el una, ca să vadă încotro se duc. Nu într-un loc întunecat și neplăcut, aș zice eu, după hainele pe care le purtau. E adevărat însă că nobilii poartă mătase și atunci când se târăsc prin nămol.

El îi zâmbi lui Nalesean, care-și încrucișă brațele pe piept și se prefăcu atent la cai. Zâmbetul abia dacă-i dezvelea dinții. Amândoi erau taireni, dar diferența dintre nobilime și plebe era foarte mare în Tear, iar cei doi bărbați nu suportau să se afle unul în preajma celuilalt.

— Femeile!

Câteva reprezentante din apropiere, îmbrăcate frumos, se întoarseră și se uitară chiorâș la Mat pe sub umbrelele de soare. El le privi încruntat, cu toate că două erau frumușele. Acestea chicotiră și sporovăiră între ele ca și când el ar fi făcut ceva amuzant. O femeie făcea un lucru până când erai convins că îl va face mereu, apoi se sucea doar ca să te zăpăcească. El îi făgăduise lui Rand că va avea grijă ca Elayne, Nynaeve și Egwene să ajungă în siguranță la Caemlyn. Îi făgăduise și lui Egwene că va avea grijă ca, în timpul călătoriei către Ebou Dar, celelalte două să fie în siguranță, ca să nu mai pomenim de Aviendha; acela era prețul dacă Elayne ajungea în Caemlyn. Nu că ele i-ar fi spus motivul pentru care trebuiau să se afle acolo; oh, nu. Nu că i-ar fi adresat mai mult de douăzeci de cuvinte de când sosiseră în nenorocitul acela de oraș!

— Voi avea grijă să fie în siguranță, chiar de va trebui să le

îndes în butoaie și să le duc la Caemlyn cu căruța, rosti el în barbă.

Era, probabil, singurul om din lume care putea spune asta despre Aes Sedai, fără să se uite peste umăr, și despre Rand și ceilalți indivizi pe care-i strângea. El își atinse medalionul cu cap de vulpe, care-i atârna pe sub cămașă, ca să se asigure că era la locul lui, deși nu și-l scotea niciodată, nici măcar atunci când se îmbăia. Și cu toate că medalionul avea defecte, lui îi plăcea să-și reamintească.

— Tarabon trebuie să fie un loc primejdios pentru o femeie care nu este obișnuită să-și poarte singură de grijă, murmură Juilin.

El se uita la trei bărbați cu fețele acoperite, îmbrăcați în haine ponosite și pantaloni bufanți, cândva albi. Indivizii se înghesuiau pe margine, în fața a doi paznici ai agenților de pariuri, care-și fluturau amenințător bâtele. Nicio regulă nu spunea că săracii n-aveau voie să treacă dincolo de frânghii, ci paznicii agenților de pariuri spuneau asta. Cele două femei frumușele care-l ochiseră pe Mat păreau să parieze între ele dacă tarabonerii vor reuși sau nu să scape de paznici.

— Există suficiente femei aici care n-au minte, îi spuse Mat. Întoarce-te la debarcader și așteaptă-l pe Thom. Spune-i că am nevoie urgentă de el. Vreau să știu ce pun la cale femeile alea nebune.

Privirea lui Juilin nu spunea că ar fi și *el* nebun. La urma urmei, de o lună încercau să afle, încă de când veniseră acolo. Aruncându-le o ultimă privire bărbaților care se îndepărtau, el făcu cale întoarsă agale, jucându-se din nou cu moneda în mână.

Mat își întoarse privirea încruntată la hipodrom. El se afla la vreo cincizeci de pași de mulțimea de pe partea cealaltă. Văzu un bătrân gârbovit, cu părul alb și nas coroiat, o femeie cu fața ascuțită, sub o pălărie care părea a fi confecționată doar din pene, un individ înalt, care semăna cu un cocostârc în mătase verde și împletituri aurii, o tânără durdulie, cu buze pline și piept generos, care părea să-i iasă din rochie. Cu cât dogoarea se accentua, cu atât mai puține și mai subțiri veșminte purtau femeile din Ebou Dar. Totuși, pentru prima oară, el abia dacă le băga în seamă. Trecuseră deja câteva săptămâni de când nu le mai văzuse pe femeile care-i acaparau atenția în acel moment.

Cu siguranță că Birgitte n-avea nevoie să fie ținută de mână; fiind corniată, oricine ar fi încercat să-i pricinuiască necazuri s-ar fi confruntat cu o mare surpriză. Și Aviendha... Avea nevoie de cineva care s-o împiedice să nu-i înjunghie pe toți cei care se uitau la ea pieziș. Din partea lui, putea să bage cuțitul în cine voia ea atâta vreme cât ținta ei nu era Elayne. Deși nenorocita de Domnița-Moștenitoare umbla cu nasul pe sus, ea făcea ochii mari de mirare când se afla în preajma lui Rand, și cu toate că Aviendha se comporta de parcă ar fi fost în stare să implânte cuțitul în toți bărbații care-i aruncau priviri, făcea și ea la fel. De obicei, Rand știa cum să se comporte cu femeile, dar se aruncase în groapa leilor când le îngăduise celor două să călătorească împreună. Era drumul cel mai scurt spre dezastru și era peste puterea de înțelegere a lui Mat de ce acesta nu se declanșase încă.

Dintr-un oarecare motiv, ochii lui rătăciră înapoi la femeia cu fața ascuțită. Era frumoasă ca o vulpiță. Bănuia că era de-o seamă cu Nynaeve; era greu să-și dea seama de la depărtare, însă putea aprecia femeile la fel de bine cum aprecia caii. Firește, femeile te puteau păcăli mai repede decât orice cal. Era zveltă. Oare de ce-l ducea cu gândul la paie? Părul pe care reușea să-l zărească de sub pălăria cu pene era negru. N-avea importanță.

Birgitte și Aviendha se puteau descurca și fără îndrumarea lui și, în mod normal, ar fi zis același lucru și despre Elayne și despre Nynaeve, oricât de sucite, de arogante și de insistente erau. Faptul că ele reușiseră să se furișeze în tot acest timp spunea totuși altceva. Această suceală era cheia. Erau genul de femei care mustrau un bărbat pentru că se amesteca și-l alungau, ca apoi să-l dojenească fiindcă nu fusese acolo la nevoie. Nu că ar fi recunoscut că aveau nevoie de el, nici măcar atunci, nu ele. Dacă întindeai o mână, erai băgăreț, iar dacă nu făceai nimic, erai un pierde-vară nedemn de încredere.

Femeia cu față de vulpe de pe partea cealaltă îi apăru din nou în cale. Nu paie; un grajd. Un lucru la fel de ilogic. Petrecuse clipe frumoase în grajduri cu femei tinere și cu altele nu chiar atât de tinere, dar ea purta mătase albastră, cu croială simplă, cu gât înalt până sub bărbie, tivit cu o dantelă albă, care i se revărsa și peste mâini. Era o domniță, numai că el fugea de femeile nobile ca de moarte. Acestea afișau un aer de

superioritate și se așteptau ca bărbații să fie la dispoziția lor atunci când pocneau din degete. Mat Cauthon nu era genul ăsta. În mod ciudat, ea își făcea vânt cu un evantai din pene albe. Unde îi era servitoarea? Un cuțit. De ce îl ducea cu gândul la un cuțit? Și… foc? Ceva arzător, oricum.

Scuturând din cap, încercă să se concentreze la ce era important. Amintirile altor oameni, despre bătălii și Curți, și pământuri care dispăruseră cu veacuri în urmă, goluri pe care le umpluse singur, locuri unde viața lui devenea vagă sau nu exista deloc. De pildă, își amintea foarte clar fuga lui din Ținutul Celor Două Râuri împreună cu Moiraine și cu Lan, însă aproape nimic până când ajunsese în Caemlyn, și mai existau lacune și înainte, și după acest moment. Dacă nu-și mai amintea ani întregi din copilărie, de ce s-ar fi așteptat să-și amintească de fiecare femeie pe care o întâlnise? Poate ea îi aducea aminte de vreo femeie moartă de mai bine de o mie de ani; numai Lumina știa că asta i se întâmpla destul de des. Până și Birgitte îi bântuia uneori amintirile. De fapt, erau patru femei care, din când în când, îi dădeau bătăi de cap. Ele erau importante.

Nynaeve și celelalte îl ocoleau de parcă ar fi avut lepră. De cinci ori mersese la Palat și singura oară când ele acceptară să-l primească fu ca să-i spună că erau prea ocupate pentru el și-l alungară ca pe un trepăduș. Nu exista decât o concluzie. Ele credeau că el va interveni în planurile lor, dar singurul motiv pentru care ar fi făcut acest lucru ar fi fost dacă ele s-ar fi aflat în pericol. Nu erau proaste; idioate adesea, însă nu proaste. Dacă vedeau pericolul, însemna că, într-adevăr, exista. În unele locuri din acel oraș, dacă erai străin sau arătai o monedă, te puteai trezi cu un cuțit în coaste. Nici măcar abilitățile de a mânui Puterea nu te mai salvau dacă nu anticipai totul la vreme. Și iată-l, împreună cu Nalesean și alți zeci de bărbați de ispravă din Oaste, ca să nu mai pomenim de Thom și Juilin, care aveau până și odăi în aripa servitorilor de la Palat, rămași să taie frunze la câini. Femeile alea încăpățânate se vor trezi cu gâturile tăiate.

— Nu și dacă voi interveni, mârâi el.

— Ce-ai zis? îl întrebă Nalesean. Uite! Se aliniază, Mat. Să mă ferească Lumina, sper să ai dreptate. Bălțatul acela nu mi se pare pe jumătate nebun, ci mai degrabă nerăbdător.

Caii se cabrau, își luau locurile între stâlpii înalți, implântați în

pământ. În vârful lor, steaguri fluturând în briza caldă, albastre, verzi, de toate culorile, unele cu dungi. La cinci sute de pași mai încolo, pe pista din lut roșu, bătătorit, un număr identic de stâlpi cu steaguri formau un alt rând. Fiecare călăreț trebuia să ocolească steagul de aceeași culoare care flutura în partea lui dreaptă la plecare, apoi să se întoarcă. La fiecare capăt al rândului de cai stătea câte un agent de pariuri, puțin mai în față; o femeie dolofană și un bărbat și mai dolofan, fiecare ținând deasupra capului o eșarfa albă. Agenții de pariuri făceau cu schimbul și n-aveau voie să accepte pariuri după ce dădeau startul.

— Să fiu al naibii! bolborosi Nalesean.

— Hei, omule, liniștește-te! O să-ți răsfeți în curând croitoreasa.

Un vuiet îi acoperi ultimele cuvinte când eșarfele fură coborâte, iar caii țâșniră din loc. Până și sunetul scos de copitele lor era acoperit de zgomotul mulțimii. Din zece pași, Wind preluă conducerea, cu Olver aplecat pe gâtul lui și cu cenușiul cu coamă argintie doar cu un cap în spatele lui. Bălțatul rămase în grupul de cai, unde călăreții împărțeau deja cravașe în stânga și-n dreapta.

— Ți-am spus eu că e periculos cenușiul, se tângui Nalesean. N-ar fi trebuit să pariem toți banii.

Mat nu se osteni să răspundă. În buzunar mai avea un săculeț și câteva monede pe lângă. Îi zicea „săculeț de sămânță”; cu ajutorul lui, ba chiar și doar cu câteva monede și un joc de zaruri putea să-și completeze averea, indiferent ce s-ar fi întâmplat în acea dimineață. Ajuns pe la jumătatea pistei, Wind se afla în continuare în frunte, pe când cenușiul îl urma îndeaproape, la o oarecare distanță față de calul următor. Bălțatul era al cincilea. După primul tur începea frenezia; era cunoscut faptul că băieții de pe caii care rămâneau în urmă îi biciuiau pe cei care ocoleau steagurile în fața lor.

În timp ce urmărea caii, ochii lui Mat ajunseră din nou în dreptul femeii cu fața ascuțită... și-și aminti. Ea își scutura evantaiul înspre cai și sărea încântată, apoi o văzu într-o rochie verde-deschis și o mantie cenușie, cu părul prins într-o plasă de dantelă albă, ținându-și cu eleganță fustele ridicate în timp ce traversa un grajd, nu departe de Caemlyn.

Rand zăcea în continuare întins pe spate și gemea, deși febra

părea să-i fi scăzut; măcar nu mai striga la oameni care nu se aflau acolo. Mat o privi bănuitor pe femeie când aceasta îngenunche lângă Rand. O fi fiind de folos, așa cum pretindea ea, însă Mat nu mai era la fel de încrezător ca odinioară. Ce căuta o domniță atât de elegantă într-un grajd de sat? *Mângâindu-și mânerul bătut în rubine al pumnalului pe care-l ținea ascuns sub haină, el se întreba de ce avusese încredere. Nu merita niciodată. Niciodată.*

— ...e slăbit ca un pisoi de-o zi, spunea ea vârându-și mâna sub mantie. Cred...

Deodată, în mâna ei apăru un cuțit, care ținti gâtul lui Mat. Dacă n-ar fi fost pregătit, ar fi fost deja mort. Ferindu-se, o apucă de încheietura mâinii, îndepărtându-i-o de el. Lama curbată a pumnalului Shadar Logoth se lipi de gâtul ei lung și alb. Femeia încremeni și încercă să privească în jos, la tăișul ascuțit care-i lăsa urme pe piele. Lui îi venea să taie. Mai ales când văzu locul în care pumnalul ei se înfipse în peretele grajdului. În jurul lamei subțiri se formă un cerc negru de mangal și un fir subțire de fum se ridică în aer, ca atunci când lemnul e pe punctul de a fi mistuit de flăcări.

Mat se frecă la ochi, cutremurându-se. Cuțitul Shadar Logoth, pe care-l avusese la el, aproape că-i adusese pierzarea și crease acele goluri din amintirile lui. Dar cum putea să uite o femeie care încercase să-l omoare?

Ea era o iscoadă a Celui Întunecat – ea recunoscuse acest lucru – și încercase să-l ucidă cu un pumnal cu care făcuse ca apa din găleata pe care ei o aruncaseră în odaia cu harnașamente, după ce o încuiaseră acolo, să ajungă la punctul de fierbere. Era o iscoadă a Celui Întunecat care-i vâna atât pe Rand, cât și pe el. Care erau șansele ca ea să se afle în Ebou Dar în același timp cu el și la aceeași cursă de cai? Răspunsul ar putea fi *ta'veren* – lui Mat îi făcea plăcere să reflecteze la asta la fel de mult cum îi făcea plăcere să se gândească la nenorocitul acela de Corn al lui Vaiere –, însă adevărul era că Rătăciții îi știau numele. Întâmplarea din grajd nu fusese ultima oară când iscoadele Celui Întunecat încercaseră să-l răpună pe Mat Cauthon.

El se clătină atunci când Nalesean începu să-l lovească brusc în spate.

— Uită-te la el, Mat! Lumină din cer, uită-te la el!

Caii ocoliseră stâlpi îndepărtați și se îndreptau în galop spre linia de sosire. Cu gâtul întins, cu coama și coada fluturând, Wind străbătea în viteză pista, iar Olver se ținea bine pe spatele lui, ca și când ar fi fost o prelungire a șeii. Băiatul călărea de parcă s-ar fi născut în șa. La câțiva metri mai în spate, bălțatul gâfâia furios, deoarece călărețul lui își folosea biciul într-un efort zadarnic de a se apropia. Cei doi cai trecură astfel linia de sosire, cu următorul cal la câțiva metri în spatele lor. Cenușiul cu coamă albă sosi ultimul. Gemetele și mormăielile pariorilor care pierduseră acoperiră strigătele de bucurie ale câștigătorilor. Jetoanele necâștigătoare căzură într-o ploaie albă pe pistă, iar câțiva zeci de servitori ai agenților de pariuri se grăbiră să le înlăture înainte să înceapă cursa următoare.

— Trebuie s-o găsim pe femeia aceea, Mat. Nici nu mă gândesc s-o las să scape fără să ne plătească datoria.

Din câte auzise Mat, breasla pariorilor aplica pedepse dure atunci când unul dintre membrii săi încerca pentru prima oară să facă una ca asta, și a doua oară pedeapsa era capitală. Însă erau oameni de rând, iar acest lucru era suficient pentru Nalesean.

— Stă colo, la vedere.

Mat făcu un gest, fără să-și ia ochii de la iscoada Celui Întunecat, femeia cu față de vulpe. Uitându-se încruntată la jeton, îl aruncă pe jos și-și ridică fustele ca să-l calce în picioare. Cert lucru, nu pariase pe Wind. Făcând în continuare grimase, femeia începu să-și croiască drum prin mulțime. Mat se încordă. Ea pleca.

— La banii câștigați, Nalesean, apoi du-l pe Olver înapoi la han. Dacă va lipsi de la lecția de citire, o vom săruta pe sora Celui Întunecat înainte ca jupâneasa Anan să-l mai lase să participe într-o altă cursă.

— Unde pleci?

— Am dat cu ochii de o femeie care a încercat să mă ucidă, răspunse Mat peste umăr.

— Oferă-i niște zorzoane data viitoare! strigă Nalesean în urma lui.

Îi fu ușor s-o urmărească pe femeie, cu pălăria ei cu pene albe pe post de steag, care se legănau prin mulțimea de pe partea cealaltă. Tribunele de culoare pământie lăsau locul unui spațiu vast, unde așteptau trăsurile lăcuite și caretele, sub atenta

supraveghere a vizitiilor și a cărăușilor. Calul lui Mat, Pips, era unul dintre bidiviii aflați în grija membrilor Străvechii și Onorabilei Bresle a Grăjdarilor. În Ebou Dar, exista o breaslă pentru aproape orice. Era vai de capul celui care îndrăznea să le încalce proprietatea! El se opri, însă ea trecu mai departe pe lângă mijloacele de transport care-i aduseseră pe cei cu titluri și bani. Nu tu slujitoare, nu tu caretă. Pe arșița aceea, cei care aveau bani de transport nu ieșeau pe jos. Oare domnița ajunsese la sapă de lemn?

Arena Argintie se afla la sud de zidul înalt și alb al orașului. Ea străbătu cele câteva sute de metri de drum până la arcul mare și ascuțit al Porții Moldine, apoi trecu pe sub el. Mat o urmări, încercând să n-atragă atenția. Poarta de acces semăna cu un tunel întunecat, lung de doi metri și ceva, dar pălăria ei sărea în ochi din mulțimea de oameni care trecea pe acolo. Cei care erau nevoiți să meargă pe jos arareori purtau pene. Ea părea să știe încotro se îndrepta pe partea cealaltă. Penele se legănau în mulțimea din fața lui, fără să se grăbească, însă avansând mereu.

Ebou Dar avea o strălucire albă în lumina soarelui de dimineață. Palatele albe, cu coloane albe și balcoane prevăzute cu balustrade din fier forjat, erau lipite de prăvăliile albe ale țesătorilor, ale negustorilor de pește și grăjdarilor, vilele albe, cu obloane ascunzând ferestrele arcuite, erau lipite de hanurile albe, cu sigle vopsite, care atârnau în față, și piețe deschise sub acoperișuri lungi, unde oile, găinile, vițeii, gâștele și rațele făceau gălăgie lângă suratele lor, deja măcelărite și atârnate. Totul era din piatră sau ipsos alb, în afară de ornamentele răzlețe roșii, sau albastre, sau aurii de pe domurile în formă de nap și de pe turlele ascuțite, înconjurate de balcoane. Peste tot existau piețe în care se aflau întotdeauna câte o statuie uriașă pe un piedestal sau câte o fântână arteziană care nu făcea decât să indice arșița, fiindcă oamenii se îngrămădeau în jurul lor. Refugiați, negustori și comercianți de tot soiul umpleau orașul. Nu creau niciodată necazuri, dar mereu aduceau profit cuiva. Ceea ce Saldaea trimisese odinioară în Arad Doman venea în acele momente în aval în Ebou Dar, la fel și ceea ce comercializase Amadicia cu Tarabon. Toată lumea alerga să câștige un ban sau mai mulți, ca să aibă ce mânca în ziua respectivă. Mirosurile care străbăteau aerul erau un amestec de

parfum, praf și sudoare. Cumva, toate miroseau a disperare.

Canale pline de barje brăzdau orașul, traversate de zeci de poduri, unele atât de înguste, că doi oameni n-ar fi trecut peste ele, altele suficient de late și mărginite de prăvălii, atârnând deasupra apei. El conștientiză brusc că pălăria cu pene albe se oprise pe unul dintre aceste poduri. Când se opri și el în loc, se pierdu într-o mare de oameni. Prăvăliile de acolo semănau cu niște dughene din lemn, prevăzute cu obloane din scânduri grele, care erau coborâte pentru a le închide pe timpul nopții. Fiind ridicate, obloanele se transformau în sigle ale prăvăliilor. Cel de deasupra pălăriei cu pene albe afișa o balanță aurie și un ciocan, emblema breslei aurarilor, deși era evident că negustorul respectiv nu ducea o viață prosperă. Printr-un gol temporar din mulțime, el o văzu privind înapoi și se întoarse grăbit spre taraba îngustă din dreapta lui. Pe peretele din spate atârnau inele și panouri care afișau nestemate de diferite modele.

— Seniorul dorește un inel nou cu sigiliu? îl întrebă bărbatul din spatele tejghelei, care semăna cu o pasăre, făcând o plecăciune și frecându-și mâinile.

Cu toate că bărbatul era slab ca o scândură, nu trebuia să-și facă griji că cineva i-ar fi furat marfa. Îngrămădit într-un colț, pe un scăunel, ședea un individ chior de un ochi, care ar fi avut ceva bătăi de cap dacă s-ar fi ridicat în picioare în acea cutie, și ținea proptit de genunchii lui masivi un ciomag cu o măciulie ghintuită.

— Pot tăia orice model, după cum poate vedea și domnul meu, și am și mostre pentru mărimea degetelor, firește.

— Dă-mi-l să-l văd pe acela.

Mat arătă la voia întâmplării. Avea nevoie de un motiv ca să rămână locului până când ea se punea în mișcare. Poate era momentul potrivit să se decidă ce avea să facă.

— E un exemplar frumos cu o tăietură ideală, domnul meu, foarte căutat în acest moment. E din aur, dar lucrez și cu argint. Cred că mărimea este potrivită. Domnul meu dorește să-l încerce? Domnul meu dorește să se uite la detaliile fine ale incrustărilor? Domnul meu preferă aurul sau argintul?

Cu un mormăit care spera să fie luat drept răspuns la unele dintre aceste întrebări, Mat își vârî inelul oferit pe cel de-al doilea deget al mâinii stângi și se prefăcu că privește cu atenție

ovalul închis la culoare al pietrei tăiate. Nu văzu decât că ea era la fel de lungă cât articulația degetului. Cu capul plecat, se uita cu coada ochiului la femeie prin golurile care se deschideau în mulțime. Ea ținea la lumină un colier din aur, lat și plat.

În Ebou Dar exista și o Gardă Civilă, deși nu era prea eficientă, care arareori era văzută patrulând pe străzi. Dacă ar fi denunțat-o, ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului ei, iar dacă ar fi fost crezut, câteva monede i-ar fi readus ei libertatea, în ciuda acuzei. Garda Civilă era mai ieftină decât un magistrat, însă amândoi puteau fi cumpărați dacă nu erau supravegheați de cineva mai puternic și dacă oferta includea mult aur.

Un vârtej din mulțime se transformă brusc într-o Mantie Albă, cu coif conic, zale lungi care străluceau ca argintul și mantie ca zăpada, cu soarele auriu pe ea, legănându-se, în timp ce bărbatul înainta cu pași mari, încrezător că se va deschide o cale dinaintea lui. Lucru care se și întâmplă, fiindcă puțini erau cei dispuși să-i ațină calea unui Copil al Luminii. Cu toate astea, dacă unii își luau privirea de la fața împietrită a bărbatului, alții îl priveau aprobator. Femeia cu fața ascuțită nu numai că se uită direct la el, ci și zâmbi. O acuză adusă împotriva ei ar fi aruncat-o sau nu în temniță, dar ar fi fost scânteia care ar fi aprins un oraș plin de povești despre iscoadele Celui Întunecat din Palatul Tarasin. Mantiile Albe se pricepeau de minune să biciuiască gloata, iar pentru ei, Aes Sedai erau iscoadele Celui Întunecat. Când Copilul Luminii trecu pe lângă ea, femeia lăsă colierul jos, cu un oarecare regret, și o luă din loc.

— Această tăietură ideală i se potrivește domnului meu?

Mat tresări. Uitase de bărbatul slăbănog și de inel.

— Nu, nu vreau…

Încruntându-se, el trase din nou de inel. Acesta nu se clintea!

— Nu e nevoie să tragi; să nu se crape piatra.

Cum nu mai era un potențial cumpărător, Mat nu mai era nici „domnul meu”. Pufnind, bărbatul slăbănog stătea cu ochii pe Mat de teamă ca el să nu încerce să fugă.

— Am niște unsoare. Deryl, unde este oala aia cu untură?

Paznicul clipi și se scărpină în cap ca și când s-ar fi întrebat ce era aceea o oală cu untură. Pălăria cu pene albe ajunsese aproape de capătul celălalt al podului.

— Îl cumpăr, izbucni Mat.

N-avea timp de tocmeală. Scoțând un pumn de monede din

buzunarul hainei, le trânti pe tejghea. Cele mai multe erau din aur, iar câteva, din argint.

— Ajunge?

Aurarul făcu ochii cât cepele.

— E cam mult, rosti el, șovăitor, pe când mâinile lui ezitară deasupra monedelor, apoi împinse cu două degete înspre Mat câțiva bănuți din argint. Atât de mult?

— Dă-i-le lui Deryl, șuieră Mat printre dinți când nenorocitul acela de inel îi alunecă de pe deget.

Slăbănogul începu să adune în grabă restul monedelor. Era prea târziu ca să renunțe la achiziție. Mat se întrebă cât de mult plătise peste preț. Vârând inelul în buzunar, o luă în grabă după iscoada Celui Întunecat. Pălăria se făcuse nevăzută.

Statui gemene ornau capătul podului. Ele înfățișau niște femei din marmură albă, înalte de mai bine de o jumătate de metru, fiecare cu un sân dezgolit și o mână ridicată, arătând înspre cer. În Ebou Dar, un sân dezgolit simboliza candoare și sinceritate. Ignorând privirile, el se cățără lângă una dintre acele femei și-și menținu echilibrul, încolăcindu-și un braț în jurul taliei ei. O stradă se întindea de-a lungul canalului și alte două se bifurcau în față, toate înțesate de oameni, șarete, calești, căruțe cu coviltir și trăsuri. Cineva strigă în gura mare că femeile adevărate erau mai calde, iar câțiva oameni din mulțime izbucniră în râs. Pălăria cu pene albe își făcu apariția din spatele unei trăsuri lăcuite în albastru, de pe strada din stânga a bifurcației.

Sărind jos, își croi drum pe stradă în urma ei, ignorând înjurăturile celor de care se ciocnea. Era o urmărire ciudată. În marea aceea de oameni, căruțe și trăsuri care-i tăiau mereu calea, nu reușea să vadă întotdeauna pălăria pe stradă. Urcând în fugă treptele late din marmură ale unui Palat, o zări din nou, pe urmă coborî și-și croi drum prin mulțime. Marginea unei fântâni înalte îl ajută s-o zărească iar, după aceea un butoi rezemat de un perete și o ladă care tocmai fusese descărcată dintr-o căruță trasă de boi. Odată, se agățase de partea laterală a unei căruțe până când căruțașul, care era femeie, îl amenințase cu biciul. Tot urcând și privind, nu reușise să micșoreze prea mult distanța dintre el și iscoada Celui Întunecat. Și-apoi, încă nu știa ce avea să facă dacă o va prinde din urmă. Brusc, când se cățără pe coama unui parapet

construit de-a lungul fațadei unei vile, n-o mai văzu.

Privi în susul și în josul străzii, cuprins de panică. Penele albe nu se mai legănau în mulțime. Se vedeau câteva case asemănătoare cu cea pe care se cățărase, câteva Palate de diferite forme, două hanuri, trei taverne, prăvălia unui cuțitar, cu un cuțit și o pereche de foarfeci pe siglă, prăvălia unui negustor de pești, cu o pancartă pe care erau pictate cincizeci de feluri de pești, doi țesători de covoare care-și expuseseră covoarele pe tarabe, sub copertine, o croitorie și patru vânzători de materiale textile, două prăvălii cu obiecte lăcuite, o aurărie, o argintărie, un grajd de unde se închiriau caii... Și lista continua. Ea putea să între în unul dintre aceste locuri. Sau în niciunul. Sau s-o ia într-o altă direcție, fără ca el să vadă.

Sări jos, aranjându-și pălăria și mormăind pentru sine... pe urmă o văzu. Femeia se afla aproape în vârful scărilor largi care duceau la un Palat din fața lui, deja ascunsă pe jumătate de coloanele înalte și canelate din primul rând. Palatul nu era foarte mare, n-avea decât două turle subțiri și un singur dom în formă de pară, înconjurat de o bandă roșie. Parterul Palatelor din Ebou Dar aparținea întotdeauna servitorilor, bucătarilor și altora asemenea. Odăile cele mai bune se aflau sus, unde adia briza. Ușierii în livrele negru cu galben făceau plecăciuni adânci și deschideau larg ușile sculptate înainte ca ea să ajungă în dreptul lor. Un servitor dinăuntru făcu o reverență, părând să spună ceva, apoi se întoarse imediat și o luă înainte mai departe. Ea era cunoscută. Ar fi pariat totul pe asta.

După ce ușile se închiseră, rămase o vreme acolo, privind cu atenție Palatul. Nu era nici pe departe cel mai bogat din oraș, însă numai un nobil ar îndrăzni să construiască unul asemănător.

— Cine-o fi locuind, oare, în Puțul Osândei? murmură el într-un final, luându-și pălăria de pe cap ca să-și facă vânt cu ea.

Cu siguranță, nu ea, fiindcă era nevoită să meargă pe jos. Câteva întrebări adresate prin tavernele de pe marginea străzii îl vor lămuri. Iar vestea despre interogatoriul lui va ajunge în Palat la fel de sigur cum murdăria îți mânjea mâinile.

Cineva spuse: „Carridin”. Era un individ sfrijit, cu părul alb, care stătea tolănit în apropiere, la umbră. Mat îl privi întrebător, iar bărbatul rânji, dezvelindu-și dinții stricați. Umerii încovoiați și fața lui tristă, bătută de vreme, nu se potriveau cu haina

cenușie, elegantă. În ciuda fâșiei de dantelă de la gât, bărbatul întruchipa imaginea sărăciei.

— Ai întrebat cine locuiește acolo. Palatul Chelsaine a fost închiriat lui Jaichim Carridin.

Mat se opri din fluturat pălăria.

— Ambasadorul Mantiilor Albe, vrei să spui?

— Da. Și Inchizitor al Mâinii Luminii.

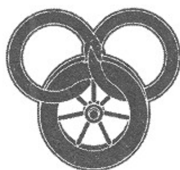
Bătrânul își lovi cu un deget noduros partea laterală a nasului care semăna cu un cioc. Amândouă păreau să fi fost rupte de mai multe ori.

— Nu-i genul de om pe care să-l deranjezi dacă nu-i nevoie și chiar și atunci mai bine te gândești de trei ori.

Fără să-și dea seama, Mat începu să fredoneze un fragment din *Furtună în munți.* Într-adevăr, nu era genul de om pe care să-l deranjezi. Inchizitorii erau cei mai ticăloși dintre Mantiile Albe. Un Inchizitor al Mantiilor Albe care primea o vizită de la o iscoadă a Celui Întunecat.

— Mulțumesc…

Mat tresări. Individul dispăruse, pierdut în mulțime. Ciudat, i se părea cunoscut. Poate fusese o altă cunoștință demult decedată, care-i apăruse din acele amintiri mai vechi. Poate… Își aminti brusc, ca și când un foc de artificii i-ar fi explodat în minte. Un bărbat cu părul alb și nas coroiat. Bătrânul fusese la Arena Argintie și stătuse nu departe de femeia care tocmai intrase în Palatul închiriat de Carridin. Întorcându-și pălăria în mână, privi încruntat și tulburat înspre Palat. În Mire nu existase niciodată o asemenea mlaștină. Simți brusc cum îi vâjâie capul, iar acesta era întotdeauna un semn rău.

CAPITOLUL 15

Insecte

Jaichim Carridin nu-și ridică imediat privirea de pe scrisoarea pe care o scria atunci când Doamna Shiaine, cum își spunea ea, fu introdusă în încăpere. Trei furnici se zbăteau zadarnic în cerneală, blocate. Totul murea, doar furnicile și gândacii, precum și alte soiuri de paraziți păreau să se înmulțească. El apăsă cu grijă sugativa. N-avea de gând s-o ia de la capăt din cauza câtorva furnici. Eșecul de a trimite acel raport sau un raport despre eșec l-ar fi osândit ca pe acele insecte mânjite. Cu toate astea, teama de un alt eșec îi strângea stomacul.

Nu-și făcea griji că Shiaine ar putea vedea ce scrisese. Conținutul era încifrat, un cod pe care doar doi oameni, în afară de el, îl cunoșteau. Existau atât de multe bande de „jurați ai Dragonului” în care erau infiltrați cei mai buni oameni ai lui, și mulți alții care ar putea fi bandiți sau care-i juraseră cu adevărat credință acelui netrebnic de al’Thor. Lui Pedron Niall s-ar putea să nu-i placă asta, dar el poruncise ca Altara și Murandy să fie înecate în sânge și cuprinse de haos, și doar Niall și Copiii Luminii le-ar fi salvat, o nebunie care, evident, urma să fie așezată la picioarele așa-zisului Dragon Renăscut. Și el făcuse toate astea. Frica pusese stăpânire pe cele două țări. Zvonurile cum că vrăjitoarele străbăteau aceeași țară erau o recompensă în plus. Vrăjitoarele din Tar Valon și cei jurați Dragonului, Aes Sedai luând cu ele tinere și proclamând Dragoni falși, sate în flăcări și bărbați bătuți în cuie în ușile propriilor hambare – toate erau zvonuri care circulau pe străzi. Niall va fi mulțumit și va trimite și alte porunci. Era de neimaginat că Pedro se aștepta ca Elayne Trakand să fie răpită de Carridin din Palatul Tarasin.

O altă furnică traversă masa incrustată cu fildeș și ajunse pe hârtie. El o strivi cu degetul mare, mânjind un cuvânt, și acesta deveni indescifrabil. Va trebui să refacă tot raportul. Simțea nevoia să bea ceva. Pe masa de lângă ușă avea niște coniac în sticla din cristal, însă nu voia ca femeia să-l vadă bând.

Înăbușindu-și un oftat, puse scrisoarea deoparte și scoase din mânecă o batistă cu care-și șterse mâna.

— Așadar, Shiaine, ai, în sfârșit, ceva de raportat? Sau ai venit să ceri mai mulți bani?

Ea îi zâmbi apatică dintr-un fotoliu înalt, sculptat.

— Căutările aduc și cheltuieli, răspunse ea cu un accent apropiat de cel al unui nobil din Andoran. Mai ales atunci când nu vrem să stârnim curiozitatea.

Cei mai mulți oameni ar fi fost tulburați văzându-l pe Jaichim Carridin chiar și curățându-și penița, cu fața lui împietrită și ochii adânciți în orbite, cu mantia albă peste haină, purtând soarele auriu al Copiilor Luminii întipărit pe toiagul ciobănesc al Mâinii. Nu și Mili Skane însă. Acesta era numele ei adevărat, cu toate că ea nu știa că el îl cunoștea. Fiica unui șelar dintr-un sat de lângă Whitebridge, plecase în Turnul Alb la cincisprezece ani, încă un lucru pe care-l credea secret. Nu fusese începutul cel mai bun când devenise iscoadă a Celui Întunecat, deoarece vrăjitoarele îi spuseseră că nu va putea conduce Puterea. Însă, până la sfârșitul anului, ea nu numai că găsise un cerc în Caemlyn, ci și ucisese pentru prima oară. În următorii șapte ani, mai adăugase nouăsprezece crime. Ea era cea mai pricepută asasină disponibilă și un vânător care putea găsi pe oricine și orice. Atâta știa Carridin când ea fusese trimisă la el. Acel cerc îi dădea ei raportul în prezent. Câțiva dintre ei erau nobili și cei mai mulți, bătrâni, dar nimic n-avea importanță pentru slujitorii Marelui Senior al Întunericului. Un alt cerc, care lucra pentru Carridin, era condus de un cerșetor noduros, cu un singur ochi și fără dinți, care avea obiceiul de a se spăla doar o dată în an. În cazul în care circumstanțele ar fi fost altele, Carridin ar fi îngenuncheat el însuși în fața Bătrânului Cully, singurul nume pe care-l accepta ticălosul împuțit. Mili Skane se ploconea, cu siguranță, în fața Bătrânului Cully, cum făceau toți camarazii din cercul ei, nobili sau nu. Îl irita la culme pe Carridin că „Doamna Shiaine“ se arunca degrabă în genunchi dacă bătrânul cerșetor cu părul slinos intra în încăpere, iar în fața lui ședea picior peste picior, zâmbind și aparent nerăbdătoare ca întâlnirea să ia sfârșit. Ei i se spusese să i se supună în totalitate de către cineva în fața căruia până și Bătrânul Cully s-ar fi ploconit, și-apoi, el avea nevoie disperată de reușită. De celelalte intrigi ale lui Niall putea să se aleagă praful, însă nu și de aceasta.

— Multe lucruri le pot fi trecute cu vederea celor care-și îndeplinesc sarcinile primite, zise el, așezându-și condeiul în suportul din fildeș și dându-și scaunul în spate.

Era un bărbat înalt, care domina amenințător, conștient că oglinzile cu rame poleite de pe perete reflectau o figură puternică, un om periculos.

— Până și rochiile, zorzoanele și jocurile de noroc, plătite cu monede menite a fi folosite pentru informații.

Ea încetă o clipă să-și mai legene piciorul, apoi începu din nou, dar zâmbea forțat și era palidă. Deși membrii cercului ei o ascultau, aceștia ar fi atârnat-o de picioare și ar fi jupuit-o de vie dacă el ar fi poruncit acest lucru.

— N-ai realizat prea multe, nu-i așa? De fapt, mi se pare că n-ai realizat nimic.

— Există obstacole, după cum bine știi, replică ea încet, reușind să-l privească drept în ochi.

— Doar niște scuze. Mai bine povestește-mi despre obstacolele peste care ai trecut, nu despre cele de care te-ai împiedicat și ai căzut. Vei avea o cădere lungă dacă vei da greș.

Întorcându-se cu spatele, Jaichim se duse agale la cea mai apropiată fereastră. Și el putea avea parte de o cădere lungă și nu voia să riște ca ea să citească ceva în ochii lui. Razele soarelui pătrundeau oblic prin paravanul din piatră ornat. În încăperea cu tavan înalt, cu pardoseală din gresie verde cu alb și cu pereți zugrăviți într-un albastru-deschis, era, comparativ, mai răcoare datorită pereților groși ai Palatului, însă arșița de afară se furișa înăuntru pe lângă ferestre. Aproape că simțea mirosul coniacului din partea cealaltă a încăperii. Abia aștepta ca ea să plece.

— Seniore Carridin, cum aș putea întreba pe cineva direct despre obiectele Puterii? Acest lucru *ar stârni* bănuieli, plus că în oraș sunt și Aes Sedai dacă-ți amintești.

Privind la strada de jos printre ornamentele răsucite, el strâmbă din nas din cauza mirosurilor. Toate soiurile de mirosuri colcăiau acolo, jos. Un arafellin cu părul împletit în două cozi lungi și cu o sabie curbată pe spate îi aruncă o monedă unui cerșetor fără un braț, care privi încruntat darul înainte să-l vâre în zdrențe și să înceapă din nou să se tânguiască în fața trecătorilor. Un individ într-o haină de un roșu aprins, jerpelită, și pantaloni de un galben țipător se îndepărta în fugă de o

prăvălie, ținând la piept un maldăr de haine, urmărit de o femeie bălaie, care striga în gura mare, cu fustele ridicate deasupra genunchilor. Aceasta îl depăși pe paznicul voinic care rămase în urma ei, fluturându-și bastonul. Vizitiul unei trăsuri roșii, cu moneda de aur a cămătarilor și palma deschisă pe portieră, îl amenința cu biciul pe cărăușul unei căruțe cu coviltir ai cărui cai se încâlciseră cu cei ai trăsurii, amândoi umplând strada de înjurături. Țânci tuciurii ai străzii stăteau ghemuiți în spatele unui căruț dărăpănat și șterpeleau fructe zbârcite aduse de la țară. O femeie taraboneză își croia drum prin mulțime. Cu fața acoperită cu un voal și părul negru împletit în cozi subțiri, atrăgea privirile tuturor bărbaților cu rochia ei roșie și prăfuită, care i se mula ostentativ pe trup.

— Trebuie să-mi mai dai timp, Seniore. *Trebuie*! Nu pot face imposibilul, cu siguranță nu în câteva zile.

Niște gunoaie toți. Flămânzi de aur și Vânători ai Cornului, hoți, refugiați, chiar și din seminția Pribegilor. Pleavă. Revoltele vor fi ușor de stârnit, un soi de purificare a acestei mizerii. Străinii erau întotdeauna prima țintă, învinuiți mereu pentru tot ce mergea rău, alături de vecinii care aveau nenorocul să se afle de partea greșită a baricadei, femeile care făceau contrabandă cu ierburi și leacuri și oamenii fără prieteni, mai ales cei care locuiau singuri. Manipulată corect, cu cea mai mare grijă în astfel de situații, o revoltă reușită ar putea face ca Palatul Tarasin să ardă din temelii și, odată cu el, și nenorocita aceea de Tylin, precum și vrăjitoarele. Privi insistent furnicarul de jos. Revoltele aveau însă tendința de a scăpa de sub control; Garda Civilă s-ar putea mobiliza și, inevitabil, câțiva Slujitori adevărați ar profita imediat de situație. Nu-și putea permite să riște ca unii dintre aceștia să fie din cercurile pe care le vâna el. De fapt, chiar și câteva zile de frământări le-ar fi întrerupt lucrarea. Tylin nu era suficient de importantă pentru asta; adevărul fie spus, ea nu era deloc importantă. Încă nu. Niall își putea permite să dezamăgească, dar nu și adevăratul lui stăpân.

— Seniore Carridin…

În vocea lui Shiaine se simțea o oarecare sfidare. El o lăsase să se perpelească prea mult.

— Seniore Carridin, unii oameni din cercul meu se întreabă de ce căutăm…

El dădu să se întoarcă și s-o pună la punct – avea nevoie de

reușită, nu de scuze, nu de întrebări! —, însă vocea ei se estompă atunci când ochii lui căzură pe un tânăr care stătea de partea cealaltă a străzii, într-o haină albastră cu atâta broderie roșu cu auriu pe mâneci și pe revere încât ar fi ajuns pentru doi nobili. Mai înalt decât majoritatea, tânărul își făcea vânt cu o pălărie neagră cu boruri largi și-și aranja eșarfa de la gât în timp ce vorbea cu un bărbat gheboșat, cu părul alb. Carridin îl recunoscu pe tânăr.

Brusc, el se simți ca și când i-ar fi fost legată în jurul gâtului o frânghie, al cărei nod se strângea tot mai mult. Pentru o secundă, o față ascunsă în spatele unei măști roșii îi apăru dinaintea ochilor. Niște ochi negri ca noaptea se holbau la el, apoi își făcură apariția grote nesfârșite de flăcări. Ochii se holbau la el în continuare. În mintea lui, lumea era cuprinsă de foc, imagini în cascadă care-l loveau și-l bântuiau de-i venea să țipe. Siluetele a trei bărbați tineri levitau, iar unul dintre ei începu să strălucească. Era imaginea bărbatului din stradă, care devenea din ce în ce mai strălucitoare. Aceasta trebuie să fi transformat orice ochi viu în cenușă și încă strălucea și ardea. Un corn încovoiat din aur venea în viteză către el, cu un vuiet care-i cutremură sufletul, pe urmă se transformă într-un inel de lumină aurie, care-l învălui și-l înghețā până când ultima părticică din el, care-și amintea numele lui, era convinsă că oasele i se vor sparge. Un pumnal cu vârful din rubin se îndreptă, învârtindu-se, direct spre el. Lama lui curbată îl nimeri între ochi, afundându-se adânc, adânc, până când mânerul aurit și restul dispărură, iar el cunoscu agonia care-i șterse orice gând despre durere. El s-ar fi rugat unui Creator pe care-l abandonase de mult dacă și-ar fi amintit cum. Ar fi țipat dacă și-ar fi amintit cum, dacă și-ar fi adus aminte că oamenii țipau, că el era om. Neîncetat, mai mult și mai mult…

Ducându-și mâna la frunte, se întrebă de ce aceasta tremura. Îl durea și capul. Fusese ceva… Tresări când privi strada de jos. Totul se schimbă într-o fracțiune de secundă, oamenii erau diferiți, căruțele cu coviltir se deplasau, trăsurile colorate și caretele erau înlocuite de altele. Mai rău, Cauthon dispăruse. Îi venea să bea tot coniacul din sticlă dintr-o înghițitură.

Dintr-odată, își dădu seama că Shiaine tăcea. Se întoarse, pregătit s-o pună la punct.

Ea stătea aplecată în față, fiind pe punctul de a se ridica. Puse

o mână pe brațul scaunului, iar cu cealaltă schiță un gest. Pe fața ei îngustă se citea sfidarea, dar nu în legătură cu Carridin. Femeia nu se mișca, nu clipea. El nu era prea convins că ea mai respira. Carridin abia dacă o observa.

— Chibzuiți? îl întrebă Sammael. Oare aș putea măcar nădăjdui că este vorba despre ce anume ați venit aici să găsiți pentru mine?

Sammael era un bărbat înalt, musculos și solid. Purta o haină cu guler înalt, specifică locuitorilor din Illian, atât de bogată în țesături din aur, încât era greu să-ți dai seama că haina era verde. Faptul că era unul dintre Rătăciți îi conferea un anumit statut. Ochii lui albaștri erau mai reci decât iarna. O cicatrice palidă îi brăzda fața de la linia aurie a părului până la bărbia lui pătrată, semănând cu o decorație potrivită. El dădea la o parte, călca în picioare sau rădea tot ce-i stătea în cale. Carridin știa că Sammael l-ar fi băgat în sperieți dacă ar fi fost cineva pe care l-ar fi întâlnit din întâmplare.

Îndepărtându-se repede de fereastră, Jaichim căzu în genunchi dinaintea Rătăcitului. Acesta le disprețuia pe vrăjitoarele din Tar Valon; disprețuia pe oricine folosea Puterea și se juca nepăsător cu ceea ce stricase lumea odinioară, folosind ceva ce muritorii de rând n-ar trebui să atingă. Și acest bărbat folosea Puterea, dar Rătăciții nu erau muritori de rând. Poate nu erau deloc muritori. Iar dacă Jaichim Carridin va sluji bine, poate nu va mai fi nici el.

— Mare Senior, l-am văzut pe Mat Cauthon.

— Aici?

În mod ciudat, Sammael păru uluit preț de o secundă. Murmură ceva pentru sine, iar Carridin păli când surprinse un cuvânt.

— Seniore, știi că n-aș trăda niciodată...

— Tu? Idiotule! N-ai curajul. Ești convins că l-ai văzut pe Cauthon?

— Da, Mare Senior. Pe stradă. Știu că-i pot da din nou de urmă.

Sammael îl privi încruntat, mângâindu-și barba și Uitându-se prin Jaichim. Lui Carridin nu-i plăcea să se simtă neimportant, mai ales atunci când știa că era adevărat.

— Nu, spuse într-un final Sammael. Căutarea ta este cel mai important lucru, *singurul* lucru în ceea ce ne privește. Firește că

moartea lui Cauthon ar fi mai convenabilă, însă nu și dacă va atrage atenția aici. Dacă vom vedea că atenția a fost deja atrasă și el se va amesteca în căutarea ta, atunci va muri, altminteri, mai poate aștepta.

— Dar…

— Oare n-ai auzit ce-am spus? se răsti el și, din cauza cicatricii, zâmbetul i se transformă în rânjet. Am văzut-o pe sora ta, Vanora, de curând. La început, n-a arătat prea bine. Țipa și plângea, se zvârcolea și-și smulgea părul din cap. Femeile suferă mai mult decât bărbații atunci când Myrddraalii, aceste creaturi ale Umbrei, le acordă atenție. Până și Myrddraalii trebuie să-și găsească plăcerea undeva. Nu-ți face griji, n-a suferit prea mult. Trolocii sunt mereu înfometați, adăugă el și zâmbetul îi dispăru de pe față, iar vocea îi deveni de gheață. Și cei care nu se supun se pot trezi deasupra unui foc de tabără. Vanora părea să zâmbească. Oare crezi că ai putea zâmbi dacă ai fi pus la proțap?

Carridin înghiți cu noduri, înăbușindu-și un țipăt de durere pentru Vanora, cea care era mereu zâmbitoare și se pricepea de minune la cai, îndrăznind să galopeze acolo unde alții nu cutezau să pășească. Ea fusese sora lui preferată și totuși era moartă, iar el, nu. Dacă ar fi existat cruțări în lume, ea nu le aflase.

— Trăiesc să-l slujesc și să-l ascult pe Marele Senior.

Nu credea că era laș, deși nimeni nu ieșea din porunca vreunui Rătăcit. Sau, poate, doar o singură dată.

— Atunci, găsește ceea ce vreau! tună Sammael. Știu că este ascuns undeva în acest *kjasic* de oraș nenorocit! *Ter'angreal, angreal,* chiar și *sa'angreal!* Le-am luat urma! Nu trebuie decât să le găsești, Carridin! Nu mă face să-mi pierd răbdarea!

— Mare Senior… bâigui Jaichim încercând să-și umezească gura. Mare Senior, există vrăjitoare… Aes Sedai… aici. Nu știu sigur câte. Dacă vor auzi, fie și o șoaptă…

Făcându-i semn să tacă, Sammael începu să măsoare încăperea, trei pași încolo, trei pași încoace, cu mâinile la spate. Nu părea îngrijorat, doar… îngândurat. Într-un final, el încuviință din cap.

— Îți voi trimite… pe cineva… ca să te ocupi de aceste *Aes Sedai,* râse el scurt. Aproape că-mi doresc să le văd fețele. Prea bine. Mai ai ceva vreme. Apoi altcineva, poate, va primi o șansă.

Ridică încet cu un deget o șuviță din părul lui Shiaine. Aceasta stătea tot nemișcată și, de asemenea, nu clipea.

— Copila asta va profita, cu siguranță, de ocazie.

Carridin încercă să-și alunge un fior de teamă ce-l cuprinsese. Rătăciții te coborau la fel de repede cum te înălțau și la fel de des. Eșecul nu rămânea niciodată nepedepsit.

— Mare Senior, favoarea pe care ți-am cerut-o. Dacă aș putea ști... Ai... vei...?

— Ai foarte puțin noroc, Carridin, răspunse Sammael cu un zâmbet. Ar fi mai bine să nădăjduiești că vei reuși să-mi îndeplinești poruncile. Se pare că cineva se asigură că măcar unele dintre poruncile lui Ishamael sunt îndeplinite.

Deși zâmbea, părea departe de a fi amuzat. Sau o fi fost din cauza cicatricii?

— L-ai dezamăgit și ți-ai pierdut toată familia din cauza asta. Acum, doar mâna mea te mai protejează. Odată, cu mult timp în urmă, am văzut cum trei Myrddraali l-au făcut pe un bărbat să le-o dea mai întâi pe soția lui, apoi pe fiica lui, pe urmă cum i-a implorat să-i taie piciorul drept, după aceea pe cel stâng, ulterior brațele și în final să-i scoată ochii, rosti el și acea enumerare părea să fie mai rea decât orice strigăte sau mârâieli din cauza tonului său colocvial. Pentru ei a fost un joc, înțelegi, să vadă cât de multe îi va implora bărbatul să-i ia. I-au lăsat limba la urmă, firește, deși nu mai rămăsese cine știe ce din el până în acel moment. Bărbatul fusese destul de puternic, chipeș și faimos. Invidiat. Nimeni nu va mai invidia ceea ce aceștia au aruncat în cele din urmă trolocilor. Nici nu-ți poți închipui ce sunete a scos. Găsește ceea ce vreau, Carridin! N-o să-ți placă dacă-mi voi retrage mâna.

Brusc, apăru o linie verticală de lumină în fața celui Numit, care părea să prindă contur, lărgindu-se până când deveni o gaură... pătrată. Lui Carridin i se tăie răsuflarea. Privea printr-o gaură deschisă în aer la ceva plin de coloane cenușii și învăluit într-o ceață deasă. Sammael păși prin ea, iar deschizătura se închise brusc, o linie strălucitoare de lumină care apoi dispăru. Carridin nu mai vedea decât o strălucire purpurie.

Se ridică în picioare, clătinându-se. Eșecul era întotdeauna pedepsit, iar cei care nu se supuneau Celor Numiți nu scăpau cu viață.

Deodată, Shiaine începu să se miște, pe urmă se ridică de pe

scaun.

— Ia seama la mine, *Bors,* rosti ea, după aceea tăcu, holbându-se la fereastra în fața căreia stătuse el.

Își mișcă ochii repede. Când îl găsiră pe el, tresări. Jaichim ar fi putut fi unul dintre Cei Numiți după felul în care-i ieșeau ochii din orbite.

Cei care nu se supuneau Celor Numiți nu scăpau cu viață. El își lipi palmele de tâmple. Simțea că îi exploda capul.

— În oraș se află un bărbat, Mat Cauthon. Îl vei...

Ea tresări ușor, iar el se încruntă.

— Îl cunoști?

— Am auzit acest nume, răspunse ea, „cu precauție și cu mânie”, ar fi zis el. Puțini dintre cei care au legătură cu al’Thor răMin necunoscuți prea multă vreme.

Când el se apropie, ea își încrucișă brațele la piept în semn de apărare și, cu mare efort, încercă să nu se clatine pe picioare.

— Ce caută un fermier amărât în Ebou Dar? Cum a...?

— Nu mă plictisi cu întrebări prostești, Shiaine!

Nu-l mai duruse niciodată atât de tare capul; niciodată. Avea senzația că cineva îi împlânta un pumnal în cap, chiar între ochi. Niciunul nu rămânea în viață...

— Îi vei pune pe cei din cercul tău să-l găsească de îndată pe Cauthon. Pe toți.

Bătrânul Cully urma să sosească în seara aceea, furișându-se prin spatele grajdurilor; ea nu trebuia să știe că vor mai fi și alții acolo.

— Nimic nu trebuie să vă stea în cale.

— Dar am crezut...

Ea rămase fără aer atunci când el o apucă de gât. Un pumnal subțire apăru în mâna ei, însă el i-l smulse. Femeia începu să se zvârcolească, dar el îi lipi fața de masă, obrazul ei mânjindu-se cu cerneala încă udă de pe scrisoarea pe care Jaichim i-o scrisese lui Pedron Niall. Doar pumnalul pus în fața ochilor ei o făcu să încremenească. Din întâmplare, vârful străpunse coala de hârtie și nimeri unul dintre picioarele unei furnici. Aceasta începu să se zvârcolească în zadar.

— Ești o insectă, Mili, rosti el și, din cauza durerii de cap, vocea îi era răgușită. A sosit vremea să înțelegi acest lucru. Toate insectele seamănă între ele și, dacă una nu va fi de ajuns...

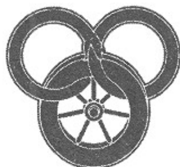
Ea îi urmări cu privirea degetul mare care începu să coboare. Când acesta strivi furnica, ea tresări.

— Trăiesc ca să te slujesc și să te ascult, stăpâne, îngăimă ea cu respirația întretăiată.

Îi spusese aceste cuvinte Bătrânului Cully de fiecare dată când el îi vedea împreună, însă niciodată lui.

— Te cred și eu că mă vei asculta…

Nimeni nu supraviețuia dacă nu se supunea. Nimeni.

CAPITOLUL 16

O atingere pe obraz

Palatul Tarasin era un amestec de marmură lucioasă și ipsos alb, cu balcoane prevăzute cu grilaje din fier forjat, vopsite în alb, și pasarele mărginite de coloane. Era înalt de patru etaje. Porumbeii zburau în jurul domurilor ascuțite și al turlelor înalte ale balcoanelor, înconjurate de ornamente din gresie roșie sau verde, care străluceau în lumina soarelui. Porțile arcuite din Palat dădeau spre diferite curți interioare și multe altele străpungeau pereții înalți, ascunzând grădinile. Niște trepte albe ca zăpada și late de doi metri urcau în partea dinspre Piața Mol Hara către niște uși uriașe, sculptate cu modele întortocheate, la fel ca balcoanele, și acoperite cu aur bătut.

Cei doisprezece străjeri care stăteau aliniați dinaintea acestor uși, transpirând în soare, purtau platoșe aurite peste hainele verzi și pantaloni albi, bufanți, îndesați în cizme de un verde-închis. Șnururi verzi fixau materialul alb, răsucit în jurul coifurilor aurii, care le atârnau mai departe pe spate. Până și halebardele și tecile pumnalelor și săbiilor lor scurte aveau o strălucire aurie. Parcă erau străjeri de admirat, nu pregătiți de luptă. Însă când Mat ajunse în capul scărilor, văzu în palmele lor bătăturile de spadasin. De obicei, intra printr-o curte cu grajduri, ca să verifice caii în trecere, dar de data asta avea de gând să pătrundă în Palat așa cum o făcea un senior.

— Lumina să vă binecuvânteze pe toți, i se adresă Mat ofițerului, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el.

Locuitorii din Ebou Dar erau oameni civilizați.

— Am venit să las un mesaj pentru Elayne Sedai și Nynaeve Sedai. Sau să li-l transmit prin viu grai dacă au revenit.

Ofițerul se holbă la el, apoi privi consternat scările. Șnurul auriu, precum și cel verde de pe coiful lui ascuțit desemnau un rang pe care Mat nu-l cunoștea. Bărbatul ținea în mână un toiag aurit în loc de halebardă, care avea un capăt ascuțit și un cârlig. Semăna cu o săpăligă. După expresia de pe fața lui, nimeni nu

mai urcase până atunci pe acele scări. Scrutând haina lui Mat, vizibil îngândurat, ofițerul hotărî, într-un final, că nu-l putea alunga. Oftând, bărbatul murmură la rândul lui o binecuvântare, pe urmă, întrebându-l pe Mat cum îl cheamă, deschise o ușiță dintr-una mai mare și-l invită într-un vestibul enorm, înconjurat de cinci balcoane cu sculpturi din piatră și un tavan în formă de dom, vopsit ca și cerul, cu nori și soare.

Când străjerul pocni din degete, își făcu apariția o servitoare zveltă, cu tenul măsliniu, fin, îmbrăcată într-o rochie albă, prinsă mai sus în partea stângă, pentru a lăsa să se vadă poalele verzi. Pe sânul stâng erau brodate tot în verde Ancora și Sabia. Ea traversă repede pardoseala din marmură roșu cu albastru, părând speriată și făcând pe rând câte o plecăciune lui Mat și ofițerului. Părul negru și scurt îi încadra fața frumoasă. Livreaua pe care o purta avea cea mai adâncă și mai îngustă răscroială, care se întâlnea la toate femeile din Ebou Dar, în afară de cele de viță nobilă. Pentru prima oară, Mat nu observă acest lucru. Când ea află ce dorea el, ochii ei mari și negri se făcură și mai mari. Femeile Aes Sedai nu erau tocmai necunoscute în Ebou Dar, dar cei mai mulți dintre locuitori le ocoleau.

— Da, domnule locotenent, zise ea, făcând din nou o plecăciune. Firește, domnule locotenent. Dacă doriți să mă urmați, Seniore?

Firește că dorea.

Afară, Ebou Dar avea o strălucire albă, însă în interior era plin de culoare. Coridoarele generoase din Palat păreau nesfârșite, ici tavanul înalt era albastru, iar pereții galbeni, colo pereții erau de un roșu-deschis, iar tavanul verde, schimbându-se la fiecare cotitură. Combinațiile de culori ar fi șocat pe oricine, nu și pe un Pribeag însă. Cizmele lui Mat răsunau puternic pe gresia în două, sau trei, sau, uneori, patru culori, montată în formă de romb, sau stea, sau triunghi. În locul unde coridoarele se intersectau, exista câte un mozaic din bucăți mici de gresie, în spirale, împletituri și bucle complicate. Câteva tapiserii din mătase înfățișau scene de pe mare, iar în nișele arcuite se aflau boluri de cristal sculptat, statuete și porțelan galben al Oamenilor Mării, care ar fi costat bani frumoși oriunde. Din când în când, câte un servitor în livrea trecea grăbit și tăcut, ducând de cele mai multe ori în mână o tavă din argint sau din aur.

De obicei, afișarea bogăției îl făcea pe Mat să se simtă

confortabil. În primul rând, acolo unde existau bani, o parte din ei ajungea în buzunarele lui. De astă dată, era din ce în ce mai nerăbdător cu fiecare pas. Și neliniștit. Ultima oară când trecuse prin starea asta, asemănătoare cu rostogolirea unui zar în mintea lui, fusese chiar înainte să se trezească în fața lui cu trei sute de oameni ai Oștii, cu o mie de Lei Albi ai lui Gaebril pe creastă și cu alți o mie venind în galop pe drum, în spatele lui, moment în care-și dorise cu ardoare să se îndepărteze cât mai mult de toată acea încurcătură. Atunci, el reușise să evite măcelul cu ajutorul amintirilor altor oameni și cu mai mult noroc decât ar fi avut dreptul. Zarul simboliza aproape întotdeauna primejdie și încă ceva a cărui semnificație n-o deslușise încă. Gândul că s-ar putea trezi cu țeasta zdrobită nu era suficient și o dată sau de două ori el scăpase, și totuși, posibilitatea ca Mat Cauthon să moară într-un mod spectaculos părea cea mai obișnuită cauză. Un lucru improbabil, poate, în Palatul Tarasin, dar „improbabil” nu făcea ca zarul să dispară. Avea de gând să transmită mesajul, apoi să le apuce pe Nynaeve și pe Elayne de ceafă, dacă i se va ivi ocazia, să le spună câteva să-l țină minte, iar pe urmă să plece.

Tânăra înainta cu pași repezi în fața lui, până când ajunseră dinaintea unui bărbat scund și corpolent, puțin mai în vârstă decât ea. Era un alt servitor, îmbrăcat în pantaloni strâmți și albi, o cămașă albă cu mâneci largi și o vestă lungă, verde, cu Ancora și Sabia Casei Mitsobar într-un cerc alb.

— Jupâne Jen, spuse ea, făcând din nou o plecăciune, acesta este Seniorul Mat Cauthon, care dorește să lase un mesaj pentru onorata Elayne Sedai și pentru onorata Nynaeve Sedai.

— Prea bine, Haesel. Poți pleca, zise Jen, apoi îi făcu o plecăciune lui Mat. Dacă doriți să mă urmați, Seniore?

Jen îl conduse în fața unei femei cu fața întunecată, de vârstă mijlocie, și făcu o plecăciune.

— Stăpână Carin, acesta este Seniorul Mat Cauthon, care dorește să lase un mesaj pentru onorata Elayne Sedai și pentru onorata Nynaeve Sedai.

— Prea bine, Jen. Poți pleca. Dacă doriți să mă urmați, Seniore?

Carin îl conduse pe niște scări șerpuitoare din marmură, cu contratreptele vopsite în galben și roșu, la o femeie slabă, pe nume Matilde. Aceasta îl predă unui individ vânjos, numit Bren,

care-l conduse la un bărbat cu început de chelie, Madic, fiecare puțin mai în vârstă decât celălalt. În locul unde cinci coridoare se întâlneau asemenea spițelor de roată, Madic îl lăsă în grija unei femei dolofane, Laren, încărunțită pe la tâmple și cu o atitudine impunătoare. Asemenea lui Carin și lui Matilde, aceasta avea ceea ce locuitorii din Ebou Dar numeau „Cuțitul Căsniciei": un pumnal lung și curbat purtat, de obicei, la cingătoare. Cuțitul atârna cu mânerul în jos de un lanț din argint între sânii ei mai mult decât voluptuoși. Cele cinci nestemate albe de pe mâner, două înconjurate de roșu, și patru rubine, unul înconjurat de negru, însemnau că trei dintre cei nouă copii ai ei muriseră în duel, dintre care doi fii. Renunțând la curtoazia pe care i-o arătase lui Mat, Laren traversă unul dintre coridoare, dar el se grăbi s-o apuce de braț.

Femeia își ridică ușor sprâncenele negre când se uită la mâna lui. Deși ea n-avea un alt pumnal în afară de „Cuțitul Căsniciei", el îi dădu drumul imediat. Tradiția spunea că ea nu putea folosi cuțitul decât în cazul soțului ei, totuși n-avea rost să mai insiste.

— Cât de departe trebuie să merg ca să las un mesaj? întrebă Mat pe un ton aspru. Conduceți-mă la odăile lor! Două Aes Sedai n-ar trebui să fie atât de greu de găsit. Doar nu suntem în nenorocitul ăla de Turn Alb.

— Aes Sedai? rosti o femeie în spatele lui, cu un puternic accent illian. Dacă ești în căutarea a două Aes Sedai, le-ai găsit.

Expresia de pe fața lui Laren nu se schimbă deloc sau foarte puțin. Femeia își aruncă ochii aproape negri dincolo de el, iar Mat era sigur că putea citi îngrijorarea în ei.

Scoțându-și pălăria, Mat se întoarse cu un zâmbet pe buze. Deoarece avea la el medalionul din argint în formă de cap de vulpe, femeile Aes Sedai nu-l descurajau defel. Mă rog, nu prea mult. Medalionul avea acele defecte. Poate că zâmbetul lui nu era chiar atât de relaxat.

Cele două femei care-l înfruntau nu puteau fi mai diferite. Una era zveltă, cu un zâmbet îmbietor, îmbrăcată într-o rochie verde cu auriu, care doar lăsa să se ghicească un piept frumos. Dacă n-ar fi fost fața ei fără vârstă, lui i-ar fi trecut prin minte să înceapă o conversație. Femeia avea un chip frumos și niște ochi suficient de mari încât un bărbat să se piardă în ei. Păcat! Și cealaltă avea un chip fără vârstă, însă el avu nevoie de o clipă ca să observe acest lucru. Lui i se păru că a doua femeie se

încrunta, până când își dădu seama că aia trebuie să fi fost expresia ei obișnuită. Rochia sa întunecată, aproape neagră, îi acoperea trupul de la încheieturile mâinilor și până la bărbie, lucru pentru care el era recunoscător. Ea părea sfrijită, ca un mărăcine bătrân. Arăta de parcă ar fi mâncat scaieți la micul dejun.

— Încerc să las un mesaj pentru Nynaeve și pentru Elayne, le explică el. Această femeie...

Clipi, privind de-a lungul fiecărui coridor. Servitorii treceau în grabă, dar Laren dispăruse. N-ar fi crezut niciodată ca ea să se miște atât de repede.

— Oricum, vreau să las un mesaj, repetă el, apoi adăugă cu precauție: Sunteți prietene cu ele?

— Nu prea, răspunse femeia cea drăguță. Eu sunt Joline, iar ea este Teslyn. Iar dumneata ești Mat Cauthon.

Lui Mat i se puse un nod în stomac. Existau nouă Aes Sedai în Palat, iar el tocmai întâlnise două dintre adeptele Elaidei. Și una din ele era Roșie. Nu că ar fi avut de ce să se teamă. Își coborî mâna în partea laterală, înainte ca ea să atingă capul de vulpe de sub haine.

Cea care mânca scaieți – Teslyn – se apropie. După spusele lui Thom, aceasta era Conducătoare, însă nici măcar Thom nu înțelegea ce căuta acolo o Conducătoare.

— Ne-am dori să fim prietenele lor dacă am putea. Au nevoie de prieteni, jupâne Cauthon, așa cum ai și dumneata.

Privirea ei parcă încerca să-i sfredelească țeasta.

Joline veni mai aproape și-și așeză o mână pe reverul lui. Mat ar fi răspuns acelui zâmbet ademenitor dacă ar fi fost vorba de o altă femeie. Ea făcea parte din Ajah Verde.

— Se află pe un teritoriu periculos și sunt oarbe la ce le așteaptă. Știu că ești prietenul lor. Ai putea dovedi acest lucru prin a le spune să termine cu prostiile astea înainte să fie prea târziu. Copiii nechibzuiți care întind prea mult coarda pot primi pedepse destul de severe.

Mat voia să se retragă; până și Teslyn se apropiase atât de mult, încât aproape că-l putea atinge. În schimb, el afișă un rânjet insolent. Acasă, din cauza acestui zâmbet, dădea mereu de belele, dar i se părea potrivit în situația dată. Se prea putea ca zarurile din mintea lui să nu fi avut nicio legătură cu cele două, altminteri s-ar fi oprit din rotit. Plus că avea medalionul.

— Aș zice că stau bine cu vederea.

Cu siguranță că Nynaeve trebuia adusă cu picioarele pe pământ, la fel și Elayne, totuși el n-avea de gând să stea cu mâinile în sân și s-o asculte pe femeia aceea vorbind-o de rău pe Nynaeve. Dacă asta însemna să-i ia apărarea și lui Elayne, atunci fie.

— Poate voi ar trebui să terminați cu prostiile.

Lui Joline îi dispăru zâmbetul de pe față, însă Teslyn îl înlocui cu unul caracteristic ei, un zâmbet tăios.

— Știm despre dumneata, jupâne Cauthon, rosti ea sigură de sine și semănând cu o femeie căreia îi venea să jupoaie ceva, orice i-ar fi căzut în mână. *Ta'veren,* zice-se, cu efecte periculoase. Asta înseamnă mai mult decât zvonuri.

Fața lui Joline era împietrită.

— Un tânăr în poziția dumitale, care dorește să-și asigure viitorul, ar putea face mai rău decât să caute protecția Turnului. N-ar fi trebuit să pleci niciodată de acolo.

El simți cum i se strânge și mai tare stomacul. Ce altceva mai știau? Cu siguranță, nu și despre medalion. Nynaeve și Elayne știau, la fel și Adeleas și Vandene. Doar Lumina știe cu cine vorbiseră despre el, însă, negreșit, nu cu acestea două. În ceea ce-l privea pe el, existau lucruri mai rele decât *ta'veren,* sau capul de vulpe, chiar și decât Rand. Dacă știau despre nenorocitul acela de Corn…

Brusc, fu smuls de lângă ele atât de violent, încât se împletici și fu cât pe ce să-și scape din mână pălăria. O femeie zveltă, cu o față fină și cu părul aproape alb, strâns la ceafă, îl ținea de mânecă și de rever. Teslyn îl apucă de partea cealaltă. El o recunoștea, oarecum, pe femeia nou-venită, care purta o rochie cenușie, simplă. Aceasta era fie Adeleas, fie Vandene, două surori – surori adevărate, nu doar Aes Sedai – care puteau fi gemene; nu reușea niciodată să le deosebească. Ea și Teslyn se uitau una la cealaltă, cu ochi glaciali și senini, ca două pisici care puseseră laba pe același șoarece.

— Nu e nevoie să-mi sfâșiați haina, mârâi el încercând să se elibereze. Haina?

Nu era convins că ele îl auziseră. Deși purta medalionul cu cap de vulpe, nu era pregătit să meargă până într-acolo încât să le descleșteze degetele, decât dacă era nevoit.

Alte două Aes Sedai o însoțeau pe această soră, care din cele

două o fi fost, cu toate că una dintre ele, o femeie oacheșă și îndesată, cu ochi curioși, ieșea în evidență doar prin inelul cu Marele Șarpe și șalul cu franjuri maronii pe care le purta. Flacăra albă a Tar Valonului se zărea printre vițele-de-vie de pe spate. Părea să fie doar puțin mai în vârstă decât Nynaeve, ceea ce însemna că femeia era Sareitha Tomares, Aes Sedai doar de doi ani și ceva.

— Atât de mult te cobori, încât răpești bărbați pe coridoare, Teslyn? o întrebă cealaltă. N-are de ce să te intereseze un bărbat care nu poate mânui Puterea.

Scundă și palidă, într-o rochie cenușie cu dungi albastre și tiv din dantelă, femeia degaja o eleganță fără vârstă și afișa un zâmbet încrezător. Ea se identifică prin accentul cairhien. Cu siguranță că el atrăsese cei mai răi câini din curte. Thom nu era sigur dacă Joline sau Teslyn conducea solia Elaidei, totuși Merilille se afla în fruntea celei care aparținea idioatelor acelea care o păcăliseră pe Egwene să devină Suprema lor.

Mat s-ar fi putut rade cu zâmbetul tăios al lui Teslyn.

— Nu te preface cu mine, Merilille. Mat Cauthon e de mare interes. N-ar trebui să umble de capul lui.

Vorbea de parcă el nici măcar nu s-ar fi aflat de față!

— Nu vă certați din cauza mea, zise el și trase de haină, dar ele nu-i dădură drumul. Se întâmplă multe alte lucruri mai importante.

Cinci perechi de ochi îl făcură să-și dorească să fi tăcut. Femeile Aes Sedai n-aveau deloc simțul umorului. Mat trase puțin mai tare, iar Vandene sau Adeleas smuci suficient de violent încât *să-i* smulgă haina din mână. Era Vandene, hotărî el, din Ajah Verde. Și avusese mereu impresia că ea voia să-l răstoarne cu capul în jos și să-l scuture până când ar fi reușit să-i smulgă secretul medalionului. Oricare dintre ele era, femeia zâmbi, pe jumătate cu subînțeles, pe jumătate amuzată. Numai că lui nu i se părea nimic amuzant.

Celelalte nu-i acordau prea multă atenție, ca și când el s-ar fi evaporat.

— Trebuie arestat, conchise Joline pe un ton hotărât. Pentru siguranța lui și a altora. Trei *ta'veren* care vin dintr-un singur sat? Iar unul dintre ei este Dragonul Renăscut? Jupânul Cauthon ar trebui trimis de îndată la Turnul Alb.

Iar el care o considerase frumoasă…

Merilille clătină din cap.

— Îți supraestimezi poziția pe care o ocupi aici, Joline, dacă ai impresia că-ți voi permite, pur și simplu, să-l iei pe băiat.

— Iar tu ți-o supraestimezi pe a ta, Merilille.

Joline se apropie până când ajunse s-o privească de sus pe cealaltă femeie. Strângea din buze, cu un aer superior și condescendent.

— Înțelegi că doar dorința noastră de a n-o ofensa pe Tylin este cea care ne oprește să nu vă pedepsim și să vă ținem doar cu pâine și apă până când *veți* putea fi trimise înapoi în Turn?

Mat se aștepta ca Merilille să-i râdă în față, însă femeia își mișcă ușor capul ca și când ar fi vrut să-și ia privirea de la Joline.

— N-ați îndrăzni una ca asta.

Sareitha afișa calmul specific femeilor Aes Sedai ca pe o mască. Deși avea o expresie impenetrabilă și-și aranja cu calm șalul, vocea ei șoptită „striga” că era doar o mască.

— Astea sunt jocuri de copii, murmură Vandene pe un ton sec.

Cu siguranță, ea era, fiindcă doar ea nu părea deloc tulburată.

Lui Merilille i se schimbă ușor culoarea în obraji, de parcă femeia cu părul alb i s-ar fi adresat ei, dar privirea din ochi îi rămase calmă.

— Doar nu te aștepți să fim umile, îi replică ea lui Joline cu fermitate. Suntem cinci. Șapte, dacă le punem la socoteală pe Nynaeve și pe Elayne.

Ultimele cuvinte erau mai mult o cugetare rostită cu voce tare, cu o oarecare șovăire.

Joline ridică o sprânceană. Degetele osoase ale lui Teslyn nu slăbeau strânsoarea, așa cum nu o slăbeau nici cele ale lui Vandene. Aceasta le privea cu atenție pe Joline și pe Merilille cu o expresie impenetrabilă. Aes Sedai erau ca o țară străină, unde nu știai niciodată la ce să te aștepți până când era prea târziu. Existau curenți puternici. Curenții puternici din jurul femeilor Aes Sedai l-ar putea smulge pe un bărbat ca să-l ducă la pierzare, fără ca ele măcar să observe asta. Poate sosise vremea să descleșteze niște degete.

Apariția bruscă a lui Laren îl scuti de acest efort. Străduindu-se să-și recapete suflul, ca și când ar fi fugit, femeia durdulie își răsfiră fustele atunci când făcu o reverență mult mai adâncă în fața lor decât îi făcuse lui.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, Aes Sedai, Regina îl cheamă pe Senior Cauthon. Iertare, vă rog! Va fi vai de urechile mele dacă nu-l voi duce de îndată.

Aes Sedai o țintuiră toate cu privirile până când ea începu să se fâstâcească; apoi cele două grupuri se holbară unul la celălalt ca și când ar fi încercat să vadă care era mai puternic. Pe urmă, toate își îndreptară privirile către el. Mat se întrebă dacă aveau de gând să se miște.

— N-o pot lăsa pe Regină să aștepte, nu-i așa? zise el pe un ton vesel.

După cât de țepene stăteau, ai fi zis că Mat o ciupise pe careva de fund. Până și Laren își coborî sprâncenele dezaprobator.

— Dă-i drumul, Adeleas, îngădui, într-un sfârșit, Merilille.

El se încruntă atunci când femeia căruntă se conformă. Femeile acestea două ar trebui să poarte niște ecusoane mici, cu numele lor pe ele, sau panglici de culori diferite în păr, sau ceva. Ea îi oferi din nou acel zâmbet amuzat, cu subînțeles, pe care el îl detesta. Era un truc al femeilor, nu doar al Aes Sedai. De obicei, ele nu știau nimic, doar voiau să te facă să crezi asta.

— Teslyn? o atenționă el.

Aes Sedai Roșie îi ținea în continuare haina cu ambele mâini. Ea își ridică privirea la el, ignorându-le pe celelalte surori.

— Regina?

Merilille deschise gura și șovăi, răzgândindu-se asupra a ce avea de gând să spună.

— Cât timp ai de gând să-l mai ții așa, Teslyn? Poate vrei să-i explici lui Tylin de ce porunca ei este nesocotită.

— Gândește-te bine de cine te legi, jupâne Cauthon, îi spuse Teslyn privindu-l în continuare în ochi. Alegerile greșite pot duce la un viitor neplăcut, chiar și pentru un *ta'veren.* Gândește-te bine.

Apoi îi dădu drumul.

În timp ce o urma pe Laren, el se stăpâni să-și afișeze bucuria de a se îndepărta și-și dorea ca femeia să meargă puțin mai repede. Aceasta aluneca în fața lui, cu aerul regal al unei regine. Cu aerul regal al oricărei Aes Sedai. Când ajunseră la prima cotitură, el aruncă o privire peste umăr. Cele cinci Aes Sedai rămaseră locului, privind în urma lui. Ca și când gestul lui ar fi fost un semnal, femeile schimbară în tăcere o privire, după

aceea o luară fiecare într-o altă direcție. Adeleas veni spre el, însă, cu câțiva pași înainte să ajungă, ea îi zâmbi din nou și dispăru printr-o ușă. Curenți puternici. El prefera să înoate acolo unde putea ajunge cu picioarele pe jos.

Laren aștepta după colț, cu mâinile pe șoldurile ei late și cu față mult prea calmă. El bănuia că femeia bătea nerăbdătoare din picior pe sub fuste. Mat îi oferi cel mai cuceritor zâmbet al lui. Fetele și bunicile chicoteau, femeile se înmuiau la vederea lui; cu ajutorul lui, primise atâtea săruturi și scăpase din atâtea belele, încât nici nu le mai ținea socoteala. Avea aproape același efect ca și florile.

— Ai procedat cu tact și-ți mulțumesc. Sunt sigur că Regina nu dorește să mă vadă.

Chiar dacă ea ar fi vrut să-l vadă, el nu voia. Părerile lui despre regalitate erau de trei ori mai rele decât cele despre nobilime. Nimic din ceea ce descoperise în acele amintiri vechi nu schimbase asta, iar unii dintre acei indivizi petrecuseră mult timp în preajma regilor, a reginelor și a altora asemenea.

— Și-acum, dacă îmi vei arăta unde locuiesc Nynaeve și Elayne…

În mod ciudat, zâmbetul lui nu părea să aibă vreun efect asupra femeii.

— N-am să vă mint, Seniore Cauthon. Nu va fi vai doar de urechile mele. Regina ne așteaptă. Sunteți un bărbat foarte curajos, adăugă ea întorcându-se, apoi continuă aproape ca pentru sine: Sau un mare nesăbuit.

El se îndoia că ar fi trebuit să audă aceste ultime cuvinte.

O alegere între a merge și a o vedea pe Regină și a străbate kilometri de coridoare până când ar fi dat peste cineva care să-i spună ce voia să afle? Optă pentru prima variantă.

Tylin Quintara, prin Binecuvântarea Luminii, Regină a Altarei, Stăpâna celor Patru Vânturi, Protectoarea Mării Furtunilor, Prima Înscăunată a Casei Mitsobar, îl aștepta într-o încăpere cu pereți galbeni și tavan albastru-deschis, stând în fața unui șemineu alb, uriaș, cu un buiandrug din piatră sculptat în mijlocul unei mări agitate. Ea era o apariție, aceasta era părerea lui. Tylin nu era tânără. Părul negru și strălucitor, care i se revărsa pe umeri, era cărunt la tâmple, iar la coada ochilor se zăreau linii fine. Nici frumoasă nu era, deși cele două cicatrici subțiri de pe obraji aproape că dispăruseră odată cu vârsta. Mai degrabă arătoasă.

Oricum, era… impunătoare. Niște ochi mari și negri, ca de vultur, îl priveau cu solemnitate. Deși dispunea de prea puțină autoritate – un om putea călări două sau trei zile înainte ca porunca ei de a fi prins să-l ajungă și tot ar mai fi avut de străbătut din teritoriul Altarei –, el credea că ea era în stare să le determine până și pe Aes Sedai să facă un pas în spate. Ca și Isebele din Dal Calain, care o făcuse pe Amyrlin Anghara să vină la ea. Aceasta era una dintre vechile amintiri; regatul Dal Calain dispăruse în Războaiele Troloce.

— Maiestate, zise el, măturând aerul cu pălăria când făcu o plecăciune și fluturându-și o mantie imaginară. Am venit la chemarea Alteței Voastre.

Impunătoare sau nu, el nu-și putea lua ochii de la ovalul mic, ornat cu dantelă, unde atârna „Cuțitul Căsniciei”, vârât în teaca albă. Era, într-adevăr, o formă rotundă foarte frumoasă, deși, cu cât mai mult piept lăsa la vedere o femeie, cu atât mai puțin își dorea să fie privit. Oricum, nu în mod evident. Teacă albă; dar el știa deja că era văduvă. Nu că ar fi avut vreo importanță. Mai degrabă ar fi înfruntat-o pe iscoada Celui Întunecat, cea cu față de vulpe, decât pe regină. Îi era greu să nu se zgâiască, totuși reuși să se abțină. Cel mai probabil, ea ar fi chemat mai degrabă străjerii decât să scoată pumnalul bătut în nestemate, pe care-l ținea vârât după cingătoarea țesută în fire de aur și se potrivea cu gulerul de care atârna „Cuțitul Căsniciei”. Poate acesta era motivul pentru care zarurile i se învârteau în continuare în minte. O posibilă întâlnire cu călăul le-ar face s-o ia razna.

Straturile de jupoane din mătase albă și galbenă îi atraseră atenția atunci când ea traversă încăperea și-l înconjură agale.

— Vorbești Limba Străveche, zise ea odată ce ajunse din nou în fața lui.

Vocea ei era joasă și melodioasă. Fără să aștepte un răspuns, regina se apropie de un scaun și se așeză, potrivindu-și fustele verzi. Fu un gest inconștient. Privirea ei rămase ațintită asupra lui. După uitătura pătrunzătoare, probabil că ea știa și când își spălase el ultima oară nădragii.

— Dorești să lași un mesaj. Am eu cele de trebuință.

Dantela de la încheietura mâinii se legănă atunci când ea făcu un gest spre o măsuță de scris, aflată sub o oglindă cu ramă poleită.

Toate piesele de mobilier erau poleite și sculptate asemenea bambusului.

Ferestrele înalte, cu trei arcade, care dădeau spre un balcon din fier forjat, lăsau să pătrundă briza mării, surprinzător de plăcută, deși nu suficient de răcoroasă. Cu toate astea, lui Mat îi era mai cald decât pe stradă, iar acest lucru n-avea nicio legătură cu privirea ei. *Deyeniye, dyu ninte condori ca'lyet ye.* Asta spusese el. Nenorocita aceea de Limbă Străveche îi ieșise din nou pe gură fără ca măcar s-o cunoască. Avusese impresia că va reuși să controleze acest mic inconvenient. Era greu de spus când nenorocitele acelea de zaruri se vor opri sau din ce pricină. Era mai bine să-și țină ochii acasă și gura închisă cât mai mult timp posibil.

— Îți mulțumesc, Maiestate, rosti el ferm.

Coli groase de hârtie albă așteptau deja pe masa înclinată, la o înălțime potrivită pentru scris. Mat își propti pălăria de piciorul mesei. O putea vedea pe regină în oglindă. Ea îl privea. Oare de ce-și dăduse el drumul la gură? Înmuind penița din aur – ce altceva ar avea o regină? Mat compuse în gând ce voia să scrie înainte să se aplece deasupra hârtiei. Își simțea mâna stângace. Nu-i plăcea deloc să scrie.

Am luat urma unei iscoade a Celui Întunecat până la palatul pe care l-a închiriat Jaichim Carridin. Ea a încercat să mă omoare cândva, poate și pe Rand. A fost primită ca o veche prietenă a casei.

Citi rândurile cu atenție preț de o secundă, mușcând din capătul peniței înainte să-și dea seama că îndoia aurul moale. Poate că Tylin nu va observa. Ele trebuiau să afle despre Carridin. Altceva? Mai adăugă câteva rânduri formulate cu grijă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să le înfurie.

Fiți rezonabile. Dacă tot hoinăriți, îngăduiți-mi să trimit câțiva oameni care să vă protejeze, ca să nu vă treziți cu țestele crăpate. Și-apoi, n-a sosit, oare, vremea să vă duc înapoi la Egwene? Nu există nimic aici decât arșiță și muște, iar astea le găsim și în Caemlyn.

Gata. Ele nici că și-ar fi dorit niște cuvinte mai plăcute.

Folosind cu grijă sugativa, împături coala de hârtie în patru. Într-un bol mic din aur se afla un cărbune acoperit cu nisip. Suflă spre el până când acesta străluci, apoi îl folosi ca să aprindă o lumânare roșie pe care o luă în mână. Pe când ceara picura pe

marginile hârtiei, își aminti brusc că avea în buzunar un inel cu sigiliu. Era ceva ce sculptase aurarul ca să-și dovedească priceperea, însă era mai bine decât nimic. Inelul era puțin mai lung decât balta de ceară care începea să se întărească, totuși o mare parte din sigiliu se prinse.

Pentru prima oară, se uită mai bine la ce cumpărase. În interiorul unor semiluni mari, o vulpe în fugă părea să fi speriat două păsări în zbor. Imaginea îl făcu să zâmbească. Păcat că nu era o mână care să simbolizeze Oastea, dar și așa era bine. Cu siguranță că trebuia să fie viclean ca o vulpe ca să țină pasul cu Nynaeve și Elayne, chiar dacă ele nu erau neapărat nestatornice... Și-apoi, medalionul îl făcuse să îndrăgească vulpile. Mâzgăli numele lui Nynaeve pe exterior, apoi pe cel al lui Elayne. Una sau cealaltă va primi scrisoarea în curând.

Întorcându-se cu scrisoarea sigilată pe care o ținea în fața lui, tresări când articulațiile degetelor îi atinseră ușor pieptul reginei Tylin. Se dădu în spate până când se izbi de masa de scris, zgâindu-se și încercând să nu se înroșească. Se zgâia la fața ei; doar la fața ei. N-o auzise când se apropiase. Cel mai potrivit era să ignore acea atingere, ca să n-o facă să se simtă și mai stânjenită de atât. Probabil, credea că era un mitocan nepriceput.

— Există ceva aici ce ar trebui să știi, Maiestate, zise el, dându-și seama că nu era suficient spațiu între ei ca să ridice scrisoarea. Jaichim Carridin se folosește de iscoadele Celui Întunecat, și nu vorbesc despre arestarea lor.

— Ești convins? Firește că ești. Nimeni n-ar aduce o asemenea acuză dacă n-ar fi convins.

O cută îi brăzdă fruntea, însă ea scutură din cap, iar încruntarea dispăru.

— Dar să vorbim despre lucruri mai plăcute.

Lui îi venea să urle. Tocmai îi spusese că ambasadorul Mantiilor Albe la Curtea ei era o iscoadă a Celui Întunecat, și ea nu făcuse decât o grimasă.

— Dumneata ești Seniorul Mat Cauthon?

Nu se simți decât o mică urmă de îndoială când îi rosti titlul. Ochii ei îl sfredeleau mai tare decât cei ai unui vultur. Nu era pe placul unei regine ca să vină cineva și să se dea drept senior.

— Doar Mat Cauthon.

Ceva îi spunea că ea ar fi preferat să audă o minciună. Și

apoi, a-i lăsa pe ceilalți să creadă că era senior reprezenta doar un șiretlic, unul de care se putea lipsi. În Ebou Dar, puteai fi provocat la duel oriunde te întorceai, însă puțini aveau curajul să-i provoace pe seniori, dacă nu erau și ei seniori la rândul lor. De fapt, în ultima lună spărsese câteva capete, rănise patru bărbați și fugise o jumătate de kilometru ca să scape de o femeie. Privirea lui Tylin îl agita. Iar zarurile acelea îi zăngăneau încă în minte. Voia să plece de acolo.

— Oare unde aș putea lăsa scrisoarea, Maiestate...?

— Domnița-Moștenitoare și Nynaeve Sedai arareori pomenesc de dumneata, totuși am învățat să aud ceea ce nu este rostit, adăugă ea, pe urmă își întinse nestingherită mâna și-i atinse obrazul.

El își ridică mâna doar pe jumătate, șovăind. Oare se mânjise cu cerneală atunci când rosese penița? Femeilor le plăceau lucrurile îngrijite, inclusiv bărbații. Poate că și reginelor.

— Ceea ce nu spun ele, dar eu aud, este că dumneata ești un ticălos neferecat, îți plac jocurile de noroc și alergi după fuste.

Îl privea în ochi cu aceeași expresie întipărită pe față și cu același ton ferm și rece. Dar, în timp ce-i vorbea, degetele ei îi mângâiau obrazul celălalt.

— Bărbații neliniștiți sunt adesea cei mai interesanți. Ca să porți o conversație, continuă ea urmărindu-i conturul buzelor cu degetul. Un ticălos neliniștit care călătorește cu femeile Aes Sedai, un *ta'veren* care, cred eu, cam bagă spaima în ele. Sau le tulbură, măcar. Numai un bărbat cu mult curaj le poate tulbura pe Aes Sedai. Cum ai de gând să schimbi Pânza în Ebou Dar, Mat Cauthon?

Mâna ei se odihnea pe gâtul lui; el își simțea pulsul accelerat vibrând sub degetele ei.

Mat deschise gura. Încercând să se ferească, masa de scris din spatele lui pârâi când se lovi de perete. Singura scăpare era fie s-o dea la o parte pe regină, fie să treacă peste fustele ei. Femeile nu se purtau astfel! Ah, unele amintiri vechi sugerau că o făceau, dar erau în mare parte amintiri ale amintirilor că femeia aceea făcuse asta, iar cealaltă femeie făcuse aia; lucrurile pe care și le amintea limpede erau bătăliile, în marea lor majoritate, iar în acel caz n-avea deloc nevoie de ajutor. Ea schiță un zâmbet, însă acea privire de prădător nu-i dispăru din ochi. El simți cum i se zbârlește părul pe ceafă.

Regina se uită o clipă peste umărul lui, în oglindă, apoi se întoarse brusc, lăsându-l cu ochii zgâiți la spatele ei în timp ce ea se îndepărtă.

— Trebuie să vorbim din nou, Jupâne Cauthon. Eu…

Ea tăcu atunci când ușa se deschise larg, prefăcându-se surprinsă. Mat înțelese că ea îl văzuse în oglindă că se mișca.

Înăuntru pătrunse un tânăr zvelt, care șchiopăta ușor. Era un fecior oacheș, cu ochi sfredelitori, care abia dacă se opriră asupra lui Mat. Părul negru îi ajungea până la umeri și purta una dintre acele haine care nu era menită a fi purtată în mod normal pe umeri. Era din mătase verde, legată cu un lanț de aur peste piept și leoparzi din aur prinși de revere.

— Mamă, zise el, făcând o plecăciune în fața lui Tylin și ducându-și degetele la buze.

— Beslan.

Ea rosti numele cu căldură și-l sărută pe băiat pe obraji și pe pleoape. Tonul ferm și rece cu care-i vorbise lui Mat dispăruse.

— Văd că totul a decurs bine.

— Nu atât de bine cum ar fi trebuit, oftă băiatul.

În ciuda ochilor, el avea o fire blajină și o voce blândă.

— Nevin mi-a făcut o crestătură pe picior la a doua fandare și a alunecat la a treia, așa că i-am străpuns inima în loc să-i străpung brațul în care ținea sabia. N-a meritat să-l ucid pentru ofensa adusă, iar acum trebuie să-i adresez condoleanțe văduvei.

El se pare că regreta acest lucru la fel de mult ca și moartea lui Nevin.

Fața surâzătoare a lui Tylin nu părea deloc potrivită pentru o femeie al cărei fiu tocmai îi dezvăluise că omorâse un om.

— Ai grijă ca vizita ta să fie scurtă. Davindra va fi una dintre acele văduve care dorește alinare, iar atunci fie va trebui s-o iei de nevastă, fie vei fi nevoit să-i ucizi și pe frații ei.

După tonul din vocea mamei, prima variantă nu era ceva de dorit, iar a doua, o simplă neplăcere.

— Acesta este Jupânul Mat Cauthon, fiule. Este *ta'veren.* Nădăjduiesc că ți-l vei face prieten. Poate că veți merge împreună la balul sărbătorii „Noaptea Swovan”.

Mat tresări. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să meargă undeva cu un individ care se duela și a cărui mamă voia să-i mângâie obrazul.

— Nu mă dau în vânt după baluri, replică el repede.

Locuitorii din Ebou Dar adorau festivalurile. Acolo tocmai ce trecuse sărbătoarea „Ziua Reflecției” și veneau la rând alte cinci sărbători în următoarea săptămână, dintre care două țineau toată ziua, nefiind doar niște simple ospețe de seară.

— Eu dansez prin taverne. Sunt mai primitive, mă tem. Nu cred că ți-ar plăcea.

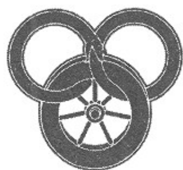
— Îmi plac tavernele mai primitive, zise Beslan cu un zâmbet pe buze și cu blândețe în glas. Balurile sunt pentru cei în vârstă și frumusețile lor.

După asta, totul o luă repede la vale. Înainte ca Mat să înțeleagă ce se întâmpla, Tylin luase hotărârea pentru el. Mat și Beslan urmau să ia parte împreună la festivaluri. La toate festivalurile. Beslan îi spunea „vânătoare”, iar când Mat spuse „vânătoare de fete“ fără să se gândească – n-ar fi zis niciodată intenționat asta în fața mamei cuiva băiatul râse și preciză:

— O fată sau un duel, buze cărnoase sau o lamă scânteietoare. Indiferent ce dans dansezi în acea clipă este întotdeauna cel mai amuzant. Nu ți se pare, Mat?

Tylin îi zâmbi afectuos lui Beslan.

Mat reuși să schițeze un zâmbet. Beslan ăsta era nebun, la fel și mama lui.

CAPITOLUL 17

Triumful raţiunii

Mat părăsi în grabă Palatul atunci când Tylin îi dădu drumul, într-un final. Şi, dacă ar fi crezut că ar fi ajutat la ceva, ar fi luat-o la fugă. Simţea un junghi atât de puternic între omoplaţi, încât aproape că uitase de zarurile care îi zornăiau în minte. Cel mai neplăcut moment fusese atunci când Beslan o tachinase pe mama lui, zicându-i că ar trebui să-şi găsească şi ea un frumuşel care s-o însoţească la baluri, iar Tylin susţinuse râzând că o regină n-avea timp pentru tinerei, privindu-l în tot acest timp pe Mat cu ochii aceia nenorociţi de vultur. În acel moment, Mat ştiu de ce iepurii fugeau atât de repede. Traversă cu paşi mari Piaţa Mol Hara, fără să vadă pe nimeni. Dacă Nynaeve şi Elayne ar fi dansat de bucurie împreună cu Jaichim Carridin şi cu Elaida în fântâna de sub statuia unei regine de mult moarte, care era înaltă de un metru şi ceva şi arăta înspre mare, ar fi trecut pe lângă ei fără să le arunce o privire.

Salonul hanului Femeia Rătăcitoare era întunecat şi mai răcoros în comparaţie cu dogoarea de afară. El îşi scoase pălăria cu grijă. Un nor subţire de fum de pipă plutea în aer, însă obloanele cu motive arăbeşti sculptate, de la ferestrele mari şi arcuite din partea cealaltă a încăperii, lăsau să pătrundă înăuntru suficientă lumină. Câteva crengi ofilite de pin fuseseră legate deasupra ferestrelor pentru sărbătoarea „Noaptea Swovan”. Într-un colţ al încăperii, două femei cu flaute şi un bărbat cu o tobă mică, pe care o ţinea între genunchi, cântau un soi de muzică stridentă, ritmată, cu care Mat se obişnuise deja. Chiar şi în acel moment al zilei existau înăuntru câţiva jupâni, negustori străini din Ebou Dar, îmbrăcaţi în haine simple, de lână, cu o oarecare influenţă, majoritatea purtând veste ale breslelor din care făceau parte. Acolo nu intrau nici ucenicii, nici călătorii. Aflându-se atât de aproape de Palat, hanul Femeia Rătăcitoare nu era un local ieftin unde puteai să bei sau să mănânci, darămite să dormi.

Zăngănitul zarurilor pe o masă din colț îi ținea isonul celui din mintea lui. Se întoarse în direcția cealaltă, spre masa în jurul căreia ședeau pe niște bănci trei dintre oamenii lui. Corevin, un cairhien musculos, cu un nas care făcea ca ochii să-i pară mai mici decât erau în realitate. Acesta era la bustul gol, cu brațele tatuate ridicate deasupra capului, în vreme ce Vanin îi înfășura fâșii de bandaje în jurul mijlocului. Vanin, care era de trei ori mai mare decât Corevin, semăna cu un sac de seu cu început de chelie, care se revărsa de pe banca pe care ședea. Haina lui arăta de parcă ar fi dormit cu ea o săptămână întreagă; mereu arăta așa, chiar și la un ceas după ce una dintre servitoare i-o călca grijulie cu fierul de călcat.

Apoi, în sfârșit, Harnan, un căpitan tairen fălcos, cu un tatuaj înfățișând un șoim pe obrazul stâng, îl dojenea pe Corevin.

Unii dintre negustori se uitau neliniștiți la cei trei, dar nu și localnicii. Că erau bărbați sau femei, aceștia avuseseră adesea parte de asemenea priveliști sau de altele mai rele.

— ...nu-mi pasă ce-a zis nebunul ăla de vânzător de pește, zevzecule, îți folosești bâta și nu accepți provocări nebunești doar pentru că...

El tăcu când îl văzu pe Mat și încercă să se comporte ca și când n-ar fi spus ce spusese. Arăta de parcă l-ar fi chinuit o măsea.

Dacă Mat i-ar fi întrebat ceva, aceștia i-ar fi spus că, pur și simplu, Corevin alunecase și căzuse în propriul pumnal sau o altă asemenea poveste nebunească pe care Mat s-ar fi prefăcut că o crede. Prin urmare, își propti pumnii pe masă ca și când n-ar fi văzut nimic nelalocul lui. Vanin era singurul care nu intrase în încăierări; dintr-un motiv sau altul, scandalagiii îl ocoleau pe Vanin așa cum îl ocoleau și pe Nalesean. Singura diferență era că lui Vanin părea să-i convină asta.

— A trecut pe-aici Thom sau Juilin?

Vanin nu-și ridică privirea și legă în continuare bandajele.

— Nu l-am văzut pe niciunul. Însă a trecut Nalesean, care n-a zăbovit prea mult.

Nu auzea niciodată „seniore” din gura lui Vanin. Acesta își exprimase limpede disprețul față de nobilime, cu excepția nefericită a lui Elayne.

— A lăsat un cufăr cu închizătoare din fier în odaia ta și a plecat bombănind ceva despre zorzoane.

El dădu să scuipe prin strungăreață, apoi, aruncându-i o privire uneia dintre femeile care serveau, se răzgândi. Jupâneasa Anan îi sărea în cap oricui scuipa, sau arunca oase, sau își scutura pipa pe pardoseala ei.

— Băiatul e în spate, în grajd, continuă el înainte ca Mat să apuce să întrebe, cu cartea lui și cu una dintre fiicele hangiței.

Terminând de legat și ultimul nod, îi aruncă lui Mat o privire acuzatoare, de parcă ar fi fost cumva vina lui.

— Bietul mormoloc, bombăni Corevin, răsucindu-se ca să se asigure că bandajul nu se va desface.

Pe un braț avea tatuați un leopard și un porc mistreț, iar pe celălalt, un leu și o femeie. Doar părul era veșmântul femeii.

— A cam făcut nazuri, pe urmă i-a trecut când Leral l-a lăsat s-o țină de mână.

Bărbații priviră cu toții în direcția lui Olver ca niște unchi pe care însă nicio mamă nu și i-ar fi dorit în preajma fiului ei.

— O să-i treacă, zise Mat pe un ton sec.

Băiatul deprinsese, probabil, acest obicei de la „unchii“ lui. Urmau să-i mai facă un tatuaj. Cel puțin, Olver nu plecase pe furiș ca să alerge împreună cu copiii străzii; acest lucru părea să-l încânte la fel de tare ca și acela de a le da bătăi de cap femeilor mature.

— Harnan, rămâi aici și, dacă îi vei vedea pe Thom și pe Juilin, oprește-i în loc. Vanin, vreau să afli cât poți de multe despre Palatul Chelsaine, de lângă Poarta celor Trei Turnuri.

El își plimbă șovăitor privirea prin încăpere. Femeile care serveau intrau și ieșeau din bucătărie, aducând mâncare și, de cele mai multe ori, băutură. Cei mai mulți jupâni păreau concentrați asupra cupelor lor din argint, deși două femei, care purtau vestele breslei țesătorilor, se contraziceau în șoaptă, neluând în seamă paharele lor cu vin și stând aplecate peste masă. Unii dintre negustori se târguiau, fluturându-și mâinile și înmuindu-și degetele în băutură ca să mâzgălească cifre pe masă. Deși muzica ar fi trebuit să-i acopere cuvintele de urechile curioase, Mat își coborî vocea.

Veștile că Jaichim Carridin primea vizite de la iscoadele Celui Întunecat îl făcură pe Vanin să se schimonosească de parcă ar fi avut de gând să scuipe indiferent cine-l vedea. Harnan bombăni ceva despre nenorocitele de Mantii Albe, iar Corevin propuse să-l denunțe pe Carridin la Garda Civilă. Propunerea lui fu

întâmpinată de niște priviri atât de dezgustate din partea celor doi, încât el își ascunse fața în cana cu bere. Harnan era unul dintre puținii bărbați din Ebou Dar pe care-i cunoștea Mat și care putea bea bere pe o asemenea arșiță.

— Fii cu băgare de seamă, îl avertiză Mat pe Vanin când acesta se ridică în picioare.

Nu că ar fi fost cu adevărat îngrijorat. Pentru un grăsan, Vanin se deplasa cu o ușurință surprinzătoare. Era cel mai iscusit hoț de cai din cel puțin două țări și putea trece neobservat chiar și pe lângă un Străjer, însă…

— Sunt o șleahtă periculoasă. Că e vorba de Mantiile Albe sau de iscoadele Celui Întunecat.

Bărbatul mormăi și-i făcu semn lui Corevin să-și ia cămașa și haina și să-l însoțească.

— Seniore? zise Harnan după ce plecară cei doi. Am auzit că a fost ceață în Rahad ieri, Seniore.

Mat dădu să se întoarcă, apoi se opri. Harnan părea îngrijorat, deși nu era genul care s-o facă prea ușor.

— Ceață? Cum adică?

Pe o asemenea arșiță, ceața groasă ca terciul ar fi dispărut într-o clipită.

Căpitanul ridică stingherit din umeri și privi în halba lui.

— Ceață. Am auzit că erau… chestii… în ea, răspunse el ridicându-și privirea la Mat. Am mai auzit că oamenii au dispărut, pur și simplu. Iar unii au fost găsiți mâncați, anumite părți din ei.

Mat încercă să nu se cutremure.

— Ceața a dispărut, nu? N-ai fost învăluit de ea. Fă-ți griji atunci când vei fi. N-ai ce să faci mai mult de-atât.

Harnan se încruntă cu un aer de îndoială, dar acesta era adevărul gol-goluț. Aceste „bășici ale răului”, cum le zicea Rand și cum le botezase Moiraine, se sparg unde și când aleg ele, și nici măcar Rand nu pare să le oprească. Seamănă cu bășicile care se ridică într-un smârc, numai că ele se ridică din Cel Întunecat pe măsură ce pecețile slăbesc și, în loc de miros fetid, sunt pline de… rău. Alunecă de-a lungul Pânzei până când plesnesc, și atunci se poate întâmpla orice. A-ți face griji în privința lor este la fel de rău ca și a-ți face griji că mâine îți vor cădea în cap țiglele de pe un acoperiș. Cu atât mai puțin cu cât ai putea hotărî să stai în casă.

Exista totuși ceva pentru care merita să-și facă griji. Nalesean lăsase la etaj banii câștigați. Nenorociții de nobili aruncau cu banii ca și când ar fi fost apă. Lăsându-l pe Harnan cu privirea ațintită în halbă, Mat o luă înspre scările fără balustradă din spatele încăperii, dar, înainte să ajungă la ele, fu acostat de una dintre femeile care serveau.

Caira era o fată suplă, cu buze pline și ochi întunecați.

— V-a căutat un bărbat, Seniore, îl înștiință ea, frământându-și fustele și privindu-l pe sub genele lungi. Avea ceva întunecat și în voce. Zicea că era artificier, dar mai degrabă mi s-a părut cam ponosit. A comandat ceva de mâncare și a plecat atunci când jupâneasa Anan a refuzat să-l servească. El a vrut să plătiți dumneavoastră.

— Data viitoare dă-i de mâncare, porumbițo, o sfătui el, furișându-i un bănuț din argint în decolteul rochiei. Vorbesc eu cu jupâneasa Anan.

El voia, într-adevăr, să dea de urma unui artificier, a unuia adevărat, nu a unui individ care vindea artificii pline de rumeguș. Oricum, în acel moment, acest lucru nu prea avea importanță. Nu atâta vreme cât aurul era nepăzit. Nu atâta vreme cât exista ceață în Rahad, și bântuiau iscoade ale Celui Întunecat, Aes Sedai și nenorocita de Tylin, care-și pierduse simțul rațiunii, și…

Caira Chicoti și se răsuci ca o pisică mângâiată.

— Doriți să vă aduc niște punci în odaie, Seniore? Sau altceva? îl iscodi ea zâmbindu-i plină de speranță, ademenitor.

— Poate mai târziu, răspunse el, lovindu-i ușor vârful nasului cu degetul.

Ea chicoti din nou, cum făcea mereu. Caira și-ar fi cusut rochia până la jumătatea coapsei, poate și mai sus, ca să-și arate jupoanele, dacă jupâneasa Anan ar fi îngăduit acest lucru, dar hangița le urmărea pe ajutoarele ei aproape la fel de atent ca și pe fiicele ei. Aproape.

— Poate mai târziu.

Urcând în grabă scările late din piatră, și-o scoase pe Caira din minte. Cum să procedeze cu Olver? Băiatul o să dea de belele într-o zi dacă avea impresia că le putea trata astfel pe femei. Singura soluție era să-l țină cât mai departe cu putință de Harnan și de ceilalți. Aveau o influență proastă asupra băiatului. Asta-i mai lipsea, pe lângă toate celelalte! Trebuia să le scoată

pe Nynaeve și pe Elayne din Ebou Dar înainte să se întâmple ceva și mai grav.

Odaia lui, ale cărei ferestre dădeau înspre piață, se afla în față. Ajuns în dreptul ușii, podelele de pe hol scârțâiră în spatele lui. În alte mii de hanuri, acest lucru ar fi trecut neobservat, dar podelele de la Femeia Rătăcitoare nu scârțâiau.

Privi în urmă și se răsuci la timp ca să pareze cu mâna stângă ciomagul care-i țintise țeasta. Lovitura puternică îi amorți mâna, însă el se lupta cu disperare ca să reziste, când niște degete groase îl apucară de gât, împingându-l înspre ușa odăii lui. Se izbi tare cu capul de ușă. Puncte negre cu margini argintii dansau dinaintea ochilor lui, umbrind o față asudată. Nu reușea să vadă decât un nas mare și niște dinți îngălbeniți, dar și acestea ca prin ceață. Brusc, își dădu seama că era pe punctul de a-și pierde cunoștința; degetele acelea îi opreau atât sângele, cât și aerul să-i ajungă în creier. Își vârî mâna liberă sub haină, bâjbâind peste mânerele pumnalelor ca și când degetele lui și-ar fi uitat menirea. Apoi văzu cum atacatorul își ridică din nou măciuca pentru a-i zdrobi țeasta. Concentrându-se, el își scoase din teacă unul dintre pumnale și-l împlântă în agresor.

Individul scoase un țipăt sfâșietor, moment în care Mat conștientiză vag cum ciomagul îi lovi umărul înainte să cadă pe os. Bărbatul însă nu-și luă mâna din gâtul lui. Împleticindu-se, Mat îl împinse în spate, încercând să-i descleșteze degetele cu mâna liberă și împlântând pumnalul în mod repetat cu mâna cealaltă.

Atacatorul se prăbuși brusc în urma rănii produse de lama lui Mat. Pumnalul fu cât pe ce să cadă și el pe jos, la fel și Mat. Trăgând aer în piept – dulce aer –, el se prinse de ceva, de tocul unei uși, ca să nu ajungă pe podea lângă victima lui. Cu o față pocită, se zgâia la el cu niște ochi care nu vor mai vedea niciodată nimic. Era un individ zdravăn, cu mustață răsucită în stilul murandian, îmbrăcat într-o haină de un albastru-închis potrivită pentru un negustor mărunt sau un vânzător prosper. Nu semăna deloc cu un tâlhar.

Deodată, își dădu seama că se rostogoliseră printr-o ușă deschisă în timpul luptei. Era o odaie mai mică decât cea a lui Mat, fără ferestre. Două lămpi cu petrol, așezate pe niște măsuțe lângă patul îngust, ofereau o lumină difuză. Un bărbat

deșirat, cu părul deschis la culoare, se ridică de lângă un cufăr mare, deschis, zgâindu-se în mod ciudat la trupul neînsuflețit. Cufărul ocupa cea mai mare parte din odaie.

Mat deschise gura ca să-și ceară iertare pentru că dăduse buzna, dar bărbatul deșirat își scoase repede pumnalul cu lama lungă de la cingătoare și-și apucă ciomagul de pe pat, pe urmă se năpusti asupra lui, sărind peste cufăr. Nu era privirea pe care i-ai fi aruncat-o unui străin mort. Ținându-se cu greu de tocul ușii, Mat azvârli din scurt pumnalul. Nici nu-l aruncă bine, că bâjbâi sub haină după un altul. Cuțitul se înfipse în gâtul bărbatului și Mat fu cât pe ce să cadă din nou, de astă dată de ușurare. Bărbatul își duse mâinile la gât, sângele curgându-i printre degete, și se prăvăli pe spate, peste cufărul deschis.

— E bine să fii norocos, rosti Mat cu o voce răgușită.

Amețit, se duse împleticindu-se ca să-și recupereze pumnalul, pe care-l curăță de haina cenușie a individului. Avea o haină mai de calitate decât celălalt; tot din lână, însă cu o croială mai bună. Un senior mai modest nu s-ar fi rușinat s-o poarte. După guler, părea a fi din Andor. Se așeză pe pat, privindu-l încruntat pe bărbatul prăvălit peste cufăr. Un sunet îl făcu să-și ridice privirea.

Slujitorul lui stătea în prag, încercând, fără succes, să ascundă la spate o tigaie mare și neagră din fier. Nerim avea un set întreg de oale și multe alte lucruri de care avea nevoie slujitorul unui senior în timpul călătoriei. Pe toate le ținea în odaia mică de lângă cea a lui Mat, pe care o împărțea cu Olver.

— Mă tem că stăpânul meu are din nou sânge pe haină, murmură el cu o voce melodioasă. Ziua în care vocea lui se va schimba va fi aceea în care soarele va răsări dinspre apus. Mi-aș dori ca stăpânul meu să aibă mai mare grijă de hainele lui. E atât de greu să scoți petele de sânge, iar insectele n-au nevoie de o încurajare mai mare ca să facă găuri. În locul ăsta sunt atât de multe insecte, cum n-am mai văzut nicăieri altundeva, Seniore!

Nu pomenise nimic despre cele două trupuri neînsuflețite sau despre intențiile lui cu privire la tigaie.

Cert e că țipătul jalnic de moarte atrăsese atenția; Femeia Rătăcitoare nu era soiul de han unde țipetele treceau neobservate.

Se auzi zgomot de pași pe coridor, pe urmă jupâneasa Anan îl

dădu la o parte cu fermitate pe Nerim și-și ridică poalele ca să ocolească trupul neînsuflețit care zăcea pe jos. Soțul ei o însoți înăuntru. Era un bărbat cu fața pătrățoasă și păr cărunt. În urechea stângă îi atârna cercelul dublu al Străvechii și Onorabilei Bresle a Năvoadelor. Cele două pietre albe de pe cercelul de jos spuneau că el deținea și alte vase în afară de cel al cărui căpitan era. Jasfer Anan era unul dintre motivele pentru care Mat avea grijă să nu le zâmbească prea mult fiicelor jupânesei Anan. Bărbatul purta la cingătoare două pumnale, din care unul cu lama mai lungă, curbată, iar vesta lungă, albastru cu verde, lăsa să i se vadă brațele și pieptul brăzdate de cicatrice dobândite în dueluri. El era însă în viață, iar mulți dintre bărbații care-i lăsaseră acele cicatrice n-avuseseră aceeași șansă.

Un alt motiv ca să fie cu băgare de seamă era Setalle Anan însăși. Mat nu renunțase niciodată la o fată din cauza mamei acesteia, chiar dacă mama respectivă deținea hanul în care ședea el. Oricum, jupâneasa Anan avea un aer aparte. Cerceii rotunzi din aur din urechi i se legănau în timp ce ea îi studia cu atenție pe bărbații morți, fără să pară afectată. Era frumoasă, în ciuda firelor cărunte, iar „Cuțitul Căsniciei” stătea cuibărit între rotunjimile care, în mod normal, i-ar fi atras privirea așa cum lumânarea atrage moliile. Și totuși, privind-o astfel ar fi fost ca și când s-ar fi uitat la… Nu la mama lui. La o Aes Sedai, poate – cu toate că făcuse asta, firește, doar privise –, sau la Regina Tylin, Lumina să-l ajute! Încerca să-și reamintească de ce nu era ușor. Jupâneasa Anan avea, pur și simplu, un aer aparte. N-ar fi făcut nimic care s-o supere pe Setalle Anan.

— Unul dintre ăștia m-a atacat pe hol.

Mat lovi ușor cu piciorul cufărul; acesta sună a gol în ciuda bărbatului prăbușit înăuntru, cu brațele și picioarele atârnându-i afară.

— Nu e nimic în cufăr, cu excepția lui. Cred că aveau de gând să-l umple cu tot ce puteau să fure.

Cu aur, poate? Era puțin probabil ca ei să fi aflat de el, fiindcă fusese câștigat doar cu câteva ore în urmă. O va întreba pe jupâneasa Anan despre un loc mai sigur unde îl putea păstra.

Ea încuviință liniștită din cap, cu o privire senină. Nu se zbârlea dacă bărbații se tăiau cu cuțitele în hanul ei.

— Au insistat să-și care singuri cufărul până în odaie, explică

Anan. Au pretins că-și țin proviziile în ele. Au închiriat camera chiar înainte să apari dumneata. Pentru câteva ceasuri, au zis ei, ca să se odihnească înainte să pornească la drum înspre Nor Chasen.

Era un sătuc de pe coasta de est, dar era puțin probabil ca ei să fi spus adevărul. Tonul ei insinua acest lucru. Jupâneasa îi privea încruntată pe cei doi bărbați morți de parcă și-ar fi dorit să-i scuture ca să-i trezească și să-i dea niște răspunsuri.

— Au făcut nazuri în privința camerei. Bărbatul cu părul deschis era șeful. El le-a refuzat pe primele trei pe care i le-am oferit, apoi a acceptat-o pe asta, care e menită unui singur servitor. Am crezut că se zgârcește.

— Până și un hoț poate fi zgârie-brânză, zise Mat, brusc. Această întâmplare era suficientă pentru ca zarurile să înceapă să-i zăngănească iar în minte – Mat chibzui cutremurându-se că țeasta i-ar fi fost crăpată, cu siguranță, dacă individul acela n-ar fi călcat pe singura scândură din tot hanul care scârțâia –, însă nenorocitele alea de zaruri încă mai tremurau, iar lui nu-i plăcea.

— Credeți că a fost hazardul, Seniore?

— Ce altceva?

Deoarece n-avea niciun răspuns, ea se uită din nou încruntată la cadavre. Poate că nu era atât de impulsivă pe cât credea el. La urma urmei, jupâneasa nu se născuse în Ebou Dar.

— Prea multe încăierări în orașul ăsta în ultima vreme.

Jasfer avea o voce groasă, iar când vorbea normal părea că dădea porunci pe un vas de pescuit.

— Poate-ar trebui să te gândești să angajezi niște paznici. Jupâneasa Anan nu spuse nimic, doar îl privi pe soțul ei, ridicând o sprânceană. El își înălță mâinile în semn de apărare.

— Pacea fie cu tine, soție. M-a luat gura pe dinainte.

Femeile din Ebou Dar erau cunoscute pentru severitatea lor față de soții care le creau neplăceri. Nu era exclus ca unele dintre cicatrici să i le fi lăsat chiar ea. „Cuțitul Căsniciei” avea câteva întrebuințări.

Mulțumind Luminii că nu era căsătorit cu o femeie din Ebou Dar, Mat își vârî cuțitul în teacă, alături de celelalte. Mulțumi Luminii că nu era căsătorit, apoi atinse cu degetele bucata de hârtie.

Jupâneasa Anan n-avea de gând să-l lase pe soțul ei să scape

cu una, cu două.

— Faci asta cam des, soțule, zise ea atingând cu degetele mânerul dintre sâni. Multe femei n-ar trece cu vederea una ca asta. Elynde îmi spune mereu că nu sunt suficient de fermă atunci când vorbești fără noimă. Trebuie să fiu un exemplu bun pentru fiicele mele.

Înverșunarea lăsă locul unui zâmbet, fie el și schițat.

— Te poți considera pedepsit. Mă voi abține să-ți spun cine ar trebui să arunce năvodul de pe nu știu ce vas.

— Ești prea bună cu mine, soție, replică el pe un ton sec.

Deși nu exista o breaslă a hangiilor în Ebou Dar, toate hanurile din oraș se aflau în mâinile unei femei; locuitorii din Ebou Dar credeau că cel mai mare ghinion s-ar abate asupra unui han condus de un bărbat sau asupra unui vas cârmuit de o femeie. În breasla pescarilor nu exista nicio femeie.

Mat scoase bucata de hârtie. Era albă ca zăpada, scumpă și tare, și împăturită de mai multe ori. Cele câteva rânduri erau scrise cu litere mari precum cele pe care le-ar folosi Olver. Sau un adult care nu dorea să-i fie recunoscut scrisul de mână.

ELAYNE ȘI NYNAEVE FORȚEAZĂ LUCRURILE. REAMINTEȘTE-LE CĂ SUNT ÎN CONTINUARE AMENINȚATE DE TURN. AVERTIZEAZĂ-LE SĂ *FIE CU BĂGARE DE SEAMĂ SAU VOR ÎNGENUNCHEA ÎN CURÂND ÎN FAȚA ELAIDEI CA SĂ-I CEARĂ IERTARE.*

Asta era tot; nicio iscălitură. Amenințate *în continuare*? Acest lucru sugera că nu era o noutate, însă, cumva, nu se potrivea cu faptul că ele căzuseră în capcana rebelelor. Nu, asta era întrebarea greșită. Cine îi furișase acest răvaș? Evident, cineva care nu credea că i-l putea înmâna, pur și simplu. Cui i se oferise această șansă de dimineață, de când își luase haina pe el? Era convins că dimineața răvașul nu fusese acolo. Cineva care se apropiase de el. Cineva… Fără să-și dea seama, se trezi fredonând un fragment din *Ea îmi încântă privirea și-mi încețoșează mintea.* Prin părțile acelea, melodia avea alte versuri și se numea *Întors pe dos și zăpăcit.* Doar Teslyn sau Joline ar fi putut fi, și acest lucru era imposibil.

— Vești proaste, Seniore? întrebă jupâneasa Anan.

Mat vârî răvașul în buzunar.

— Oare bărbații vor ajunge să le înțeleagă pe femei? Și nu mă refer doar la Aes Sedai, ci la femei în general.

Jasfer izbucni în râs. Și când soția lui îi aruncă o privire cu

subînțeles, acesta râse și mai tare. Dar privirea pe care i-o aruncă lui Mat ar fi făcut de râs chiar și o Aes Sedai, atât era de senină.

— Bărbaților le-ar fi mai ușor dacă doar s-ar uita sau ar asculta, Seniore. Noi, femeile, avem o sarcină grea, fiindcă trebuie să-i înțelegem pe bărbați.

Jasfer se prinse cu mâna de tocul ușii. Lacrimile i se rostogoleau pe obrajii măslinii. Ea îi aruncă o privire piezișă, înclinându-și capul într-o parte, apoi se întoarse cu un calm desăvârșit și-i trase un pumn sub coaste atât de tare, încât genunchii lui se înmuiară. Iar râsul i se transformă într-un șuierat neîntrerupt.

— Există o zicală în Ebou Dar, Seniore, îi spuse ea lui Mat peste umăr. „Bărbatul e asemenea unui labirint de mărăcini în întuneric și nici măcar el nu cunoaște calea”.

Mat pufni. Ce să-ți spun! O fi fost Teslyn, sau Joline, sau altcineva – trebuie să fi fost altcineva, dar cine? —, însă Turnul Alb era prea departe. Jaichim Carridin era chiar acolo. La fel și alți ticăloși. Privi încruntat cele două cadavre. Va reuși cumva să le scoată în siguranță pe cele două femei din Ebou Dar. Problema era că habar n-avea cum. Își dorea ca nenorocitele acelea de zaruri să se oprească odată.

Apartamentul pe care Joline îl împărțea cu Teslyn era destul de încăpător. Fiecare dintre ele avea dormitorul ei, plus câte unul pentru servitoarele lor și un altul care le-ar fi fost îndeajuns lui Blaeric și lui Fen dacă Teslyn ar fi îngăduit ca Străjerii lor să le însoțească. Femeia îi vedea pe bărbați ca pe niște lupi turbați și nu exista nicio șansă să fie contrazisă atunci când ea își dorea ceva cu adevărat. La fel de neînduplecată ca și Elaida, ea distrugea tot ce-i ieșea în cale. Cele două erau egale în toate privințele, desigur, însă nu mulți reușeau să aibă întâietate în fața lui Teslyn fără un avantaj clar. Ea ședea la masa de scris din salon atunci când intră Joline. Penița ei scotea un *scârțâit* îngrozitor. Se zgârcea întotdeauna când venea vorba despre cerneală.

Fără să scoată un cuvânt, Joline trecu pe lângă ea și ieși pe balconul care semăna cu o colivie lungă din fier vopsit în alb. Arabescurile erau atât de dese, încât bărbații care munceau în grădină, trei etaje mai jos, ar fi observat cu greu că se afla

cineva acolo. Deși florilor de pe meleagurile acelea le pria căldura – o paletă de culori vii, care o întrecea pe a celor din interiorul Palatului –, acolo, jos, nimic nu înflorea. Grădinarii străbăteau aleile din pietriș, cărând găleți cu apă. Cu toate astea însă, toate frunzele erau fie galbene, fie ruginii. Arșița o înspăimânta. Totuși, n-ar fi recunoscut asta chiar dacă ar fi fost supusă torturii. Cel Întunecat își punea amprenta asupra lumii, iar singura lor speranță era un băiat fugar, lăsat de capul lui.

— Pâine și apă? întrebă brusc Teslyn. Să-l trimiți pe băiatul acela, Cauthon, la Turn? Dacă ai de gând să schimbi ceva în planul nostru, poate ar fi mai bine să-mi spui mie prima, înaintea celorlalți.

Joline simți cum îi ard obrajii.

— Merilille trebuia pusă la punct. Preda lecții pe vremea când eram novice.

La fel și Teslyn. Era o profesoară severă, care-și ținea orele cu o mână de fier. Felul în care vorbea era un fel de memento, adică să-ți aduci aminte să nu i te împotrivești, fie că erai sau nu egalul ei. Merilille însă se afla cu o treaptă mai jos.

— Obișnuia să ne scoată în fața clasei și să ne pună întrebări până când scotea de la noi răspunsul pe care și-l dorea, iar noi stăteam în fața tuturor și plângeam din cauza frustrării. Ea se prefăcea că ne compătimea sau chiar o făcea, dar cu cât încerca mai mult să ne aline, spunându-ne să nu plângem, cu atât mai mult înrăutățea lucrurile.

Ea tăcu brusc. Nu intenționase să spună toate astea. Era vina lui Teslyn, fiindcă o privea mereu ca și când ar fi vrut s-o dojenească pentru că avea o pată pe rochie. Totuși, ar trebui să înțeleagă; și Merilille fusese profesoara ei.

— Ai ținut minte toate astea? întrebă Teslyn cu o voce în care se simțea uimirea. Surorile care ne-au învățat și-au făcut doar datoria. Uneori, cred că este adevărat ce a spus Elaida despre tine.

Scârțâitul enervant al peniței se auzi din nou.

— Mi-am amintit, pur și simplu, atunci când Merilille a început să se comporte ca și cum ar fi fost cu adevărat o solie.

Și nu o rebelă. Joline privi încruntată grădina. Le disprețuia pe toate acele femei care stricaseră ordinea Turnului Alb și se făleau cu asta în fața lumii întregi. Pe ele și pe toți cei care le ajutaseră. Dar Elaida greșise, îngrozitor. Surorile care erau în

acel moment răzvrătite ar fi putut fi împăcate, cu puțină strădanie.

— Ce-a zis despre mine? Teslyn?

Sunetul scos de peniță continuă, ca și cum niște unghii ar fi zgâriat o tăbliță. Joline se duse înăuntru.

— Ce-a spus Elaida?

Teslyn acoperi scrisoarea cu o coală de hârtie, fie ca s-o tamponeze, fie ca s-o ascundă de ochii lui Joline, însă nu dădu un răspuns imediat. Ea se încruntă la Joline – sau, poate, doar o privi; era greu să-ți dai seama uneori –, apoi scoase un oftat.

— Prea bine. Dacă vrei să știi. A spus că ești încă o copilă.

— O *copilă?*

Uimirea lui Joline n-avu niciun efect asupra celeilalte femei.

— Unele se schimbă prea puțin din ziua în care îmbracă veșmintele albe de novice, răspunse Teslyn pe un ton calm. Elaida crede că încă nu te-ai maturizat și nici n-o vei face vreodată.

Joline scutură din cap furioasă, abținându-se să vorbească. Să audă aceste cuvinte din gura celei a cărei *mamă* fusese doar o copilă atunci când dobândise șalul! Elaida fusese răsfățată prea mult pe vremea când fusese novice, prea lăudată pentru forța și capacitatea ei remarcabilă de a învăța repede. Joline bănuia că ăsta era motivul pentru care ea era atât de furioasă pe Elayne, și pe Egwene, și pe răzvrătita de Nynaeve; deoarece ele erau mai puternice decât ea, și petrecuseră mult mai puțin timp ca novice, cu toate că fuseseră forțate să avanseze prea repede. Nynaeve nici măcar nu fusese novice, un lucru nemaiauzit.

— Că tot ai adus vorba, continuă Teslyn, poate ar trebui să profităm de situație.

— Ce vrei să sugerezi?

Folosindu-se de Adevăratul Izvor, Joline mânui Aerul, cu ajutorul Puterii, ca să ridice carafa din argint de pe măsuța turcoaz și să umple pocalul din argint cu punci. Ca întotdeauna, bucuria de a folosi *saidarul* o însuflețea, liniștind-o și înveselind-o în același timp.

— Credeam că este limpede. Poruncile Elaidei răMin neschimbate. Elayne și Nynaeve se vor întoarce la Turn de îndată ce vom da de urma lor. Am fost de acord să așteptăm, dar poate a venit vremea să n-o mai facem. Păcat că al'Vere nu este cu ele! Însă cele două ar trebui să ne ajute să intrăm din

nou în grațiile Elaidei și dacă îl mai adăugăm și pe Cauthon… Cred că cei trei o vor determina să ne primească, în final, cu brațele deschise, ca și când i l-am fi adus pe însuși al'Thor. Iar Aviendha va fi o novice de nădejde, răzvrătită sau nu.

Pocalul pluti prin Aer până când ajunse în mâna lui Joline, pe urmă ea eliberă Puterea fără tragere de inimă. Nu-și pierduse ardoarea pe care o simțise prima oară când atinsese Izvorul Adevărat. Punciul din pepene galben era un substitut slab pentru *saidar.* Cea mai rea parte din pedeapsa ei înainte de a părăsi Turnul fusese aceea că-și pierduse dreptul de a folosi *saidarul.* Fusese aproape cea mai rea parte. Ea își impusese această pedeapsă, dar Elaida rostise tare și răspicat că, dacă nu-și va alege o pedeapsă aspră, o va alege ea însăși în locul ei. Joline n-avea nicio îndoială că atunci rezultatul ar fi fost cu mult mai rău.

— În grațiile ei? Teslyn, ne-a umilit din simplul motiv ca să le arate celorlalte că putea face asta. Ne-a trimis în văgăuna de aici plină de muște, cât mai departe de tot ceea ce este mai important, pe țărmul celălalt al Oceanului Aryth, ca să fim ambasadoarele unei regine care deține mai puțină putere decât mulți nobili.

Oricare dintre ei i-ar putea lua tronul chiar și mâine dacă s-ar osteni să facă asta. Iar tu vrei să intri din nou pe sub pielea Elaidei?!

— Este totuși Suprema Înscăunată Amyrlin.

Teslyn atinse scrisoarea cu hârtia de deasupra, mișcând foile când într-o parte, când într-alta, ca și când și-ar fi adunat gândurile în tot acest timp.

— N-am dat nicio veste o vreme ca să-i dovedim că nu suntem animalele ei de companie, dar, dacă vom păstra tăcerea prea mult timp, acest lucru ar putea fi luat drept trădare.

— E ridicol! pufni Joline. Atunci când ele se vor întoarce nu vor fi pedepsite doar pentru că au fugit, ci și pentru că s-au prefăcut a fi surori bune.

Ea strânse din buze. Amândouă se făceau vinovate de asta, la fel și cele care le permiseseră acest lucru, însă exista o mare diferență atunci când una din ele își revendica Ajah-ul. Până când Ajah Verde va termina cu Elayne, pe tronul Andorului va urca o tânără extrem de potolită. Deși poate era mai bine dacă Elayne și-ar asigura mai întâi Tronul Leului. Oricum, pregătirea

ei trebuia să fi luat deja sfârșit. Joline n-avea de gând s-o vadă pe Elayne supunându-se Turnului, indiferent ce făcuse aceasta.

— Nu uita de faptul că s-au alăturat rebelelor.

— Pe sfânta Lumină, Teslyn, probabil că au fost recrutate ca și fetele pe care rebelele le-au scos din Turn! Oare are, într-adevăr, importanță că vor începe să curețe grajdurile mâine sau anul următor? Cu siguranță, asta le-ar fi așteptat pe novicele și Alesele care s-au alăturat rebelelor. Până și Ajah-urile așteaptă să pună mâna pe ele. Nu este ca și când nu s-ar afla în siguranță. Sunt Alese, în definitiv, și par a fi mulțumite să rămână acolo unde putem da de urma lor oricând vom dori. Propun să stăm acolo unde ne-a pus Elaida, cu mâinile în sân și cu gurile ferecate. Până când ne va întreba frumos ce facem.

Ea nu preciză că era dispusă să aștepte până când Elaida va fi detronată, așa cum fusese Siuan. Divanul n-avea de gând să suporte la nesfârșit lucrurile de mântuială și vorbele goale, totuși Teslyn *era* Roșie, la urma urmei, și nu va fi încântată să audă astfel de cuvinte.

— Bănuiesc că nu există nicio grabă, rosti încet Teslyn, deși un „dar“ negrăit atârna în aer.

Trăgând un scaun cu picioare rotunde lângă masă cu ajutorul Aerului, Joline hotărî s-o convingă pe însoțitoarea ei că păstrarea tăcerii era cea mai potrivită cale. Doar o copilă, ai? Dacă lucrurile vor decurge după voia ei, Elaida nu va primi nici măcar un cuvânt din Ebou Dar până când nu va implora.

Femeia de la masă se arcui în sus cât îi permiseră legătorile, cu ochii bulbucați și scoțând un țipăt ascuțit, neîntrerupt. Țipătul se transformă brusc într-o horcăială puternică, iar femeia începu să se zvârcolească, tremurând din cap până-n picioare, apoi se prăbuși în tăcere. Ochii ei mari rămaseră ațintiți și lipsiți de viață la tavanul împăienjenit al pivniței.

Nu se cuvenea să dea frâu liber înjurăturilor, deși Falion putea avea gura la fel de spurcată ca un birjar. Nu era pentru prima oară când și-ar fi dorit ca Temaile să fi fost acolo în locul lui Ispan. Temaile primea cu ușurință răspunsuri la întrebări și nimeni nu murea dacă nu voia ea. Lui Temaile îi plăcea, desigur, prea mult această treabă, însă asta era o cu totul altă poveste.

Conducând Puterea din nou, Falion strânse hainele femeii de pe pardoseala murdară și le aruncă peste trupul neînsuflețit. Cingătoarea din piele roșie căzu de pe morman, iar ea o ridică și

o azvârli din nou pe grămadă. Poate ar fi trebuit să folosească alte metode, de vreme ce curelele, cleștele și fierul încins făceau prea multă… mizerie.

— Aruncați-i trupul undeva pe o străduță lăturalnică. Tăiați-i beregata ca să pară că a fost jefuită. Lasați-i monedele în săculeț.

Cei doi bărbați care stăteau ghemuiți pe călcâie lângă peretele din piatră schimbară o privire. Amin și Nad semănau la înfățișare, fiecare cu părul negru, ochi ca mărgelele, cicatrici și mușchi cât trei bărbați laolaltă. În plus, aveau și suficientă minte ca să îndeplinească niște porunci simple. De obicei.

— Iertare, Stăpână, zise Amin, dar nimeni nu va crede…

— Fă cum ți se spune! izbucni ea, mânuind Puterea ca să-l ridice în picioare și să-l izbească puternic cu spatele de piatră.

Deși acesta se lovi la cap, nu păți nimic.

Nad se apropie în grabă de masă bolborosind:

— Da, Stăpână. Cum poruncești, Stăpână.

Când ea îi dădu drumul lui Arnin, acesta nu spuse nimic, ci se apropie împleticindu-se, fără alte împotriviri, ca să ridice trupul neînsuflețit ca pe ceva de prisos și să se descotorosească de el. Deoarece era, într-adevăr, un lucru nefolositor. Ea regretă ieșirea pe care o avuse. Nu se cuvenea să-și iasă din fire. Uneori însă, acest comportament părea să dea roade. Acest lucru o surprindea mereu, chiar și după atâția ani.

— Moghedien nu va fi încântată, zise Ispan de îndată ce ieșiră bărbații.

Mărgelele albastre și verzi, împletite în nenumăratele ei cozi subțiri și negre, zăngăniră atunci când clătină din cap. Stătuse în umbră în tot acest timp, într-un colț, țesând o pavăză ca să nu audă.

Falion se stăpâni să nu-i arunce o privire dușmănoasă. Ispan era ultima însoțitoare pe care și-ar fi ales-o. Aceasta făcea parte din Ajah Albastră, sau făcuse. Poate era încă. Falion nu se mai considera ca făcând parte din Ajah Albă, fiindcă se alăturase frăției Negre. Surorile Albastre erau prea pătimașe, întrucât se lăsau mereu copleșite de emoții atunci când ar fi trebuit să-și păstreze sângele-rece. Rianna, o altă Albă, ar fi fost alegerea ei, cu toate că femeia avea unele păreri ciudate și nesănătoase despre anumite chestiuni raționale.

— Moghedien a uitat de noi, Ispan. Sau ai primit vreo veste de

la ea? Oricum, sunt convinsă că ascunzătoarea asta nu există.
— Moghedien susține că există, începu Ispan pe un ton hotărât, care se transformă repede Într-unul cald. Provizii de *angreal, sa'angreal, ter'angreal.* O să ne bucurăm și noi de ele. Un *angreal* doar al nostru, Falion. Poate chiar și *sa'angreal.* Ne-a făgăduit.
— Moghedien s-a înșelat.
Falion privi cum cealaltă femeie face ochii mari de mirare. Cei Numiți erau oameni simpli. Și Falion fusese uluită atunci când învățase această lecție, deși unii refuzau s-o învețe. Cei Numiți aveau o putere impresionantă, cunoștințe infinite și era posibil să fi primit deja răsplata nemuririi, dar dovezile arătau că țeseau intrigi și se luptau între ei cu la fel de multă înverșunare ca doi murandiani care trăgeau de o pătură.
Uimirea lui Ispan se transformă repede în mânie.
— Mai sunt și alții care caută. Or fi umblând cu toții după potcoave de cai morți? Iscoadele Celui Întunecat caută și ele; trebuie să fi fost trimise de alți Rătăciți sau Cei Numiți. Dacă Rătăciții caută, mai poți spune că nu există nimic?
Ea nu va înțelege. Dacă un lucru nu putea fi găsit, cea mai evidentă cauză era că lucrul ăsta nu se afla acolo.
Falion așteptă. Ispan nu era proastă, doar uimită. Falion credea că oamenii puteau învăța singuri la ce ar trebui să fie atenți. Mințile leneșe aveau nevoie de exercițiu.
Ispan pășea de colo colo, însoțită de foșnetul fustelor, și privea încruntată praful și pânzele vechi de păianjen.
— Locul ăsta duhnește. Și e mizerabil!
Ea se cutremură când un gândac începu să urce repede pe perete. Strălucirea o învălui pentru o clipă, apoi un curent de aer zdrobi gândacul cu o pocnitură. Strâmbându-se, Ispan își șterse mâinile de fuste ca și când ar fi strivit insecta cu ele, nu cu ajutorul Puterii. Avea stomacul sensibil, dar, din fericire, trecea peste asta când era nevoie, indiferent de situație.
— Nu-i voi spune despre eșec unei anume Rătăcite, Falion, fiindcă ne-ar face s-o invidiem pe Liandrin.
Falion nu se cutremură, doar traversă pivnița și-și turnă o cană de punci din prune. Fructele fuseseră prea coapte, iar punciul era prea dulce. Mâinile nu-i tremurau. Teama de Moghedien era o reacție perfect normală, însă nu și a ceda în fața fricii. Poate că femeia era moartă. Cu siguranță, le-ar fi

chemat până atunci sau le-ar fi găsit din nou dormind în *Tel'aran'rhiod* și le-ar fi întrebat de ce nu-i îndepliniseră poruncile. Totuși, până când aceasta nu vedea un trup, singura alegere logică era să continue ca și când Moghedien și-ar fi făcut apariția în orice clipă.

— Există o cale.

— Cum? Să le supunem interogatoriului pe toate Femeile înțelepte din Ebou Dar? Câte să fie? O sută? Două sute, poate? Surorile din Palatul Tarasin ar observa asta, cred.

— Uită de visul tău de a deține un *sa'angreal,* Ispan. Nu există niciun depozit de mult ascuns, nicio pivniță secretă sub vreun Palat.

Falion vorbea pe un ton rece, calculat. Poate cu cât era mai calculat tonul ei, cu atât mai neliniștită devenea Ispan. Îi plăcuse mereu să hipnotizeze o categorie de novice cu sunetul vocii ei.

— Aproape toate Femeile Înțelepte sunt niște sălbăticiuni și e puțin probabil să știe ce vrem noi să aflăm. Nu s-a descoperit nicio sălbăticiune care să dețină un *angreal,* darămite un *sa'angreal,* deoarece, dacă ar fi fost așa, cu siguranță că s-ar fi aflat. Dimpotrivă, toate arhivele arată că o sălbăticiune care descoperă un obiect legat ce Putere se descotorosește de el cât mai degrabă, de teamă să nu atragă furia Turnului Alb. Femeile care sunt alungate din Turn, pe de altă parte, nu par să aibă această teamă. După cum știi prea bine, atunci când sunt percheziționate înainte de a pleca, una din trei are ascuns asupra sa ceva în legătură cu persoana ei, un obiect adevărat al Puterii sau ceva despre care ea crede că ar fi adevărat. Dintre puținele Femei Înțelepte pricepute în prezent, Callie a fost alegerea perfectă. Atunci când a fost izgonită în urmă cu patru ani, ea a încercat să fure un *ter'angreal* mic. Un obiect inutil, care creează imagini cu flori și imită sunetul unei cascade, însă este tot un obiect care ține de *saidar.* A mai încercat să afle secretele celorlalte novice, reușind de cele mai multe ori. Dacă ar fi existat un singur *angreal* în Ebou Dar, ca să nu mai vorbesc de un întreg depozit, crezi că ar fi stat aici vreme de patru ani fără să-l descopere?

— *Port* șalul, Falion, rosti Ispan pe un ton extrem de aspru. Și *știu* toate astea la fel de bine ca și tine. Spuneai că există o altă cale. Care e aceea?

Pur și simplu, nu voia să-și folosească mintea.

— Ce ar încânta-o pe Moghedien la fel de mult ca și ascunzătoarea?

Ispan o privi insistent, bătând din picior.

— Nynaeve al’Meara, Ispan. Moghedien ne-a abandonat ca să plece în căutarea ei, însă aceasta a reușit să scape cumva. Dacă i-o vom da pe Nynaeve – și pe Trakand, că tot veni vorba –, Moghedien ne va ierta și pentru o sută de obiecte *sa’angreal.*

Lucru care dovedea în mod vădit că Rătăciții erau nesăbuiți, firește. Bineînțeles că cel mai bine era să fii extrem de grijuliu cu cei care erau atât nesăbuiți, cât și mai puternici decât tine. Ispan nu-i întrecea în putere.

— Trebuia s-o ucidem așa cum am vrut eu, când și-a făcut apariția prima oară, pufni ea, apoi, împreunându-și mâinile, începu să se plimbe de colo colo cu pași mari, iar mizeria de pe jos îi scrâșnea sub tălpi. Da, da, știu. Surorile noastre din Palat ar fi intrat la bănuieli. Nu ne dorim să le atragem atenția. Dar ai uitat de Tanchico? Și de Tear? Acolo unde își fac apariția cele două, urmează și dezastrul. Părerea mea este că, dacă nu le vom ucide, ar fi mai bine să ne ținem cât mai departe de Nynaeve al’Meara și de Elayne Trakand. Cât mai departe!

— Stăpânește-te, Ispan! Stăpânește-te!

Tonul calm al lui Falion nu făcea decât s-o agite și mai mult pe cealaltă femeie, totuși Falion era încrezătoare. Rațiunea trebuia să fie mai presus decât emoțiile.

Șezând pe un butoi răsturnat, în răcoarea răzleață de pe o străduță îngustă și umbrită, el privea cu atenție casa de pe partea cealaltă a străzii aglomerate. Dintr-odată, își dădu seama că-și atingea din nou capul. Deși nu-l durea, uneori își simțea capul... ciudat. De cele mai multe ori, atunci când se gândea la ceea ce nu reușea să-și amintească.

Clădită pe trei etaje de ipsos alb, casa aparținea unei zlătărese care, cică, primea vizita a două prietene cunoscute în timpul unei călătorii înspre miazănoapte în urmă cu câțiva ani. Prietenele fuseseră zărite doar la sosire și nu mai fuseseră văzute de atunci. Îi fu ușor să afle acest lucru și nițel mai greu să descopere că ele erau Aes Sedai.

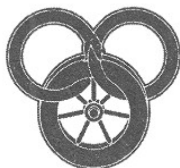
Un tânăr uscățiv, cu o vestă ponosită, care venea în jos pe stradă fluierând și cu gânduri ascunse, se opri când îl zări șezând pe butoi. Haina și locul unde stătea la umbră, precum și

restul înfățișării lui, recunoscu tânărul cu amărăciune, păreau, probabil, tentante. Mat nu mai avea suficientă forță și flexibilitate ca să mânuiască sabia, totuși cele două pumnale lungi pe care le purta de mai bine de treizeci de ani îi luaseră prin surprindere pe mai mulți spadasini. Poate că citise ceva în ochii lui, fiindcă tânărul cel zvelt se răzgândi și-și văzu mai departe de drum, fluierând.

Lângă casă, poarta care ducea în spate, la grajdul zlătăresei, era larg deschisă și doi bărbați mătăhăloși își făcură apariția, împingând o roabă plină cu paie murdare și bălegar. Ce puneau la cale? Arnin și Nad nu păreau a fi genul de feciori care să curețe grajduri.

Hotărî să rămână acolo până când se va întuneca, apoi să încerce să-l găsească din nou pe ucigașul lui Carridin.

Încă o dată, își luă mâna de la cap. Mai devreme sau mai târziu, tot își va aminti. Nu prea mai avea mult timp la dispoziție, însă doar atât îi mai rămăsese. Asta își amintea.

CAPITOLUL 18

Așa cum plugul despică pământul

Folosind *saidinul* suficient de mult încât să desfacă pavăza pe care o țesuse într-un colț al anticamerei, Rand ridică potirul mic din argint și spuse:

— Mai vreau ceai.

Lews Therin bombăni mânios în ceafa lui.

Deși jilțurile sculptate și aurite erau dispuse în două șiruri paralele de o parte și de alta a Soarelui-Răsare auriu al Cairhienului, cu diametrul de un metru și jumătate, montat în pardoseala din piatră lustruită, și un alt jilț înalt, atât de poleit,

încât părea ar fi fost făurit din aur, era așezat pe un podium mic, la fel de minuțios ornat, el ședea cu picioarele încrucișate pe covorul întins pentru ocazii. Pe acesta era țesut un labirint tairean, în culorile verde, auriu și albastru. Celor trei șefi de clan din fața lui le-ar fi displăcut ca el să-i primească stând pe un jilț, chiar dacă le-ar fi oferit și lor câte unul. Și aceștia erau asemenea unui labirint, pe care trebuia să-l cutreieri cu grijă. Rand purta o cămașă cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă pe antebrațe Dragonul roșu cu auriu care se încolăcea pe fiecare din ele, cu o strălucire metalică. Veșmintele *Cadin'sor* ale bărbaților Aiel le acopereau antebrațele, lăsându-le doar brațul stâng descoperit. Poate că amintirea a cine era – că și el fusese în Rhuidean atunci când acea călătorie însemnase moartea pentru aproape toți oamenii care intraseră în oraș – nu era necesară. Poate.

Cele trei fețe nu trădau mai nimic în timp ce o urmăreau pe Merana apropiindu-se din colțul în care fusese imobilizată. Chipul zbârcit al lui Janwin părea a fi fost sculptat din lemn bătrân, cu toate că mereu arătase astfel, iar ochii de un albastru-cenușiu erau furioși, deși întotdeauna fuseseră astfel. Până și părul îi era răvășit, ca după o furtună. Oricum, era un bărbat cumpătat. Indirian și Mandelain, cel cu un singur ochi, căpetenia Daryne, erau, aparent, cu mintea în altă parte, atât doar că o urmăreau cu privirea fără să clipească. Lews Therin tăcu dintr-odată, ca și când și el ar fi privit-o, prin ochii lui Rand.

Pe chipul fără vârstă al Meranei se citea și mai puțin decât pe cel al șefilor de clan. Netezindu-și jupoanele cenușii de pe dedesubt, îngenunche lângă Rand și ridică anevoie, cu ambele mâini, ceainicul masiv din argint aurit, cu leoparzi pe post de picioare și de mâner și cu un altul ghemuit pe capac. Mâinile îi tremurară ușor în timp ce-i umplea cu grijă ceașca lui Rand. Atitudinea ei părea să spună că făcea asta pentru că voia, din motive doar de ea știute, pe care niciunul dintre ei nu le înțelegea; mai degrabă comportamentul femeii trăda faptul că era Aes Sedai, nu fața ei. Oare era de bine sau de rău?

— Nu le dau voie să conducă Puterea fără permisiune, explică el.

Șefii de clan păstrară tăcerea. Merana se ridică în picioare, apoi îngenunche pe rând, lângă fiecare dintre ei. Mandelain își acoperi ceașca, arătând astfel că nu mai dorea. Ceilalți doi își

întinseră cănile, privind-o cu atenție cu ochii lor albaștri-cenușii și verzi. Oare ce vedeau? Ce ar fi putut face mai mult el?

Așezând ceainicul greu pe tava groasă cu mânere în formă de leopard, ea rămase în genunchi.

— Îi mai pot fi de folos cu ceva Seniorului Dragon?

Vocea ei era calmul întruchipat. Rand îi făcu semn să se întoarcă în colțul ei. Femeia își strânse o clipă fustele în pumnii ei mici, pe urmă se ridică în picioare și se conformă, când dădu nas în nas cu Dashiva și cu Narishma. Cei doi *asha'mani* – mai exact, Narishma era încă soldat, cel mai de jos rang la *asha'mani,* și nu purta pe guler nici sabia, nici Dragonul – stăteau impasibili între două dintre oglinzile înalte, cu rame din aur, înșirate de-a lungul peretelui. Cel puțin, bărbatul mai tânăr părea impasibil, la o primă vedere. Cu degetele mari vârâte după centiron, el o ignoră pe Merana și acordă prea puțină atenție lui Rand și bărbaților Aiel, dar la o a doua privire, îți puteai da seama că ochii lui mari și întunecați erau neodihniți, ca și când s-ar fi așteptat să sară brusc ceva prin aer, în orice clipă. Și cine ar fi afirmat că nu s-ar fi întâmplat asta? Dashiva părea a fi cu mintea în altă parte; își mișca buzele fără să scoată un sunet și clipea și se încrunta în gol.

Lews Therin scoase un mârâit când Rand se uită la *asha'mani*, însă Merana era cea care-l ținea ocupat pe bărbatul mort din capul lui Rand. „Doar un nerod ar putea crede că femeia sau leul poate fi îmblânzit cu adevărat."

Iritat, Rand suprimă vocea printr-un bâzâit înăbușit. Lews Therin ar fi răzbătut în mintea lui, dar nu fără un oarecare efort. Folosind *saidinul,* el țesu la loc pavăza care o împiedica pe Merana să le audă vocile. Eliberarea Izvorului îi înteți din nou iritarea, șuieratul din minte, asemenea unor stropi de ploaie care cădeau pe cărbunii încinși. Un ecou ce pulsa în același timp cu descătușarea nebunească, îndepărtată a lui Lews Therin.

Merana stătea dincolo de pavăza pe care n-o putea nici vedea, nici simți, cu bărbia ridicată și cu mâinile împreunate în poală, ca și când ar fi purtat un șal pe brațe. Era o Aes Sedai până în măduva oaselor. Îi privea atât pe el, cât și pe șefii de clan cu niște ochi calmi. Erau căprui-deschis cu nuanțe de galben. „Nu toate surorile mele își dau seama câtă nevoie avem de tine, îi spusese ea în dimineața aceea, în aceeași încăpere, dar noi, cele care am jurat credință, vom face tot ceea ce ne vei

porunci atâta vreme cât nu vom încălca vreodată cele Trei Jurăminte.” El doar ce se trezise când ea venise însoțită de Sorilea. Niciuneia nu părea să-i pese că el purta doar o cămașă de noapte și nu apucase să ia decât o înghițitură din micul dejun. „Mă pricep puțin mai bine la negocieri și medieri. Surorile mele au alte înzestrări. Lasă-ne să-ți slujim, așa cum am jurat. Lasă-mă să-ți slujesc. Avem nevoie de tine, așa cum și tu ai nevoie de noi.”

Mereu prezentă, Alanna ședea ascunsă într-un colț al minții lui. Plângea din nou. El nu înțelegea de ce ea plângea atât de des. Îi interzisese să se apropie de el nechemată sau să iasă din odaia ei dacă nu era însoțită de Fecioare – surorile care-i juraseră credință primiseră odăi în noaptea precedentă, în Palat, acolo unde le putea supraveghea –, însă Rand simțise lacrimile din clipa în care ea îl legase, lacrimi și o durere sfâșietoare, ca și când ar fi fost sfâșiată de niște gheare. Uneori era mai slabă, alteori mai puternică, dar mereu prezentă. Alanna îi mai spusese că avea nevoie și de surorile care au jurat supunere oarbă, ba chiar țipase la el într-un final, îmbujorată și cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, înainte să fugă din fața lui. Ea îi mai vorbise și despre a sluji, cu toate că el se îndoia că ele se refereau la sarcinile pe care le îndeplinea Merana în prezent. Poate că un servitor ar mai lămuri lucrurile?

Șefii de clan o priveau pe Merana în timp ce sora Cenușie se uita la ei. Aceștia nu-și trădau gândurile nici măcar printr-o clipire.

— Înțeleptele v-au zis care este poziția femeilor Aes Sedai, rosti Rand pe un ton răspicat.

Sorilea îl avertizase că ei știau, iar acest lucru deveni și mai limpede atunci când cei trei nu fură deloc surprinși când o văzură pe Merana servind și făcând curtoazii.

— Ați văzut-o cum aduce tava și vă toarnă ceai în cești. Ați văzut-o cum se supune poruncilor mele. Dacă vreți, îi voi porunci și să danseze.

A-i convinge pe Aieli că nu el era la mâna femeilor Aes Sedai era cel mai mare serviciu pe care surorile i l-ar fi făcut în acel moment. Dacă va fi nevoie, le va pune pe toate să danseze.

Mandelain își potrivi peticul cenușiu-verzui de pe ochiul drept, așa cum făcea mereu atunci când avea nevoie de o clipă de cugetare. O cicatrice subțire și încrețită îi brăzda fruntea,

pornind din spatele peticului de piele și ajungând cam până la jumătatea capului său, aproape pleșuv. Când vorbi, în cele din urmă, o făcu pe un ton aproape la fel de răspicat precum cel al lui Rand:

— Se spune că o Aes Sedai ar face orice ca să obțină ce vrea.

Indirian își coborî sprâncenele cărunte și groase și privi de-a lungul nasului lung în ceașca lui de ceai. Deși avea o înălțime medie pentru un Aiel și era mai scund decât Rand cu o jumătate de palmă, totul la el părea lung. Arșița din Pustiu părea să-l fi uscat de-a dreptul. Pomeții îi erau ascuțiți, iar ochii îi semănau cu două smaralde așezate în scorburi.

— Nu-mi place să vorbesc despre Aes Sedai, rosti el cu vocea groasă și puternică mereu surprinzătoare pentru acea față trasă. Ce-a fost a fost. Să le lăsăm pe Înțelepte să se ocupe de ele.

— Mai bine să vorbim despre nenorociții de Shaido, rosti Janwin cu o voce blândă, la fel de surprinzătoare, având în vedere trăsăturile lui de temut. În câteva luni, mai puțin de o jumătate de an cel mult, toți Shaido care vor fi prinși vor muri sau vor fi transformați în *gai'shain.*

Doar pentru că vocea lui era blândă nu însemna că și el era. Ceilalți doi încuviințară din cap; Mandelain zâmbea nerăbdător.

Păreau să aibă în continuare îndoieli. Clanul Shaido fusese motivul declarat al acelei întâlniri și nu mai puțin important, deși nu cel mai important. Nu neimportant – clanul Shaido crea probleme de multă vreme dar nu la fel de important ca femeile Aes Sedai din punctul lui de vedere. Cu toate astea, clanul reprezenta o problemă. Cele trei clanuri care se alăturaseră clanului Miagoma condus de Timolan, care se afla deja lângă Munții Piscul Dragonului, ar fi făcut, poate, ceea ce spusese Janwin, dar mai erau și aceia care nu puteau fi transformați în *gai'shain* și nu puteau fi uciși. Unii erau mai periculoși decât alții.

— Dar Înțeleptele? întrebă el.

Preț de o secundă, fețele lor deveniră impenetrabile; nici măcar Aes Sedai nu se descurcau atât de bine la asta ca Aielii. Nu le era teamă să țină piept Puterii Supreme, cel puțin atunci când era vizibilă; nimeni nu putea învinge moartea, asta era convingerea Aielilor. Nici măcar o sută de Aes Sedai furioase nu reușeau să determine un singur Aiel să-și coboare vălul odată ce

și-a acoperit fața cu el. Însă vestea că Înțeleptele luaseră parte la bătălia de la fântânile din Dumai îi șocase la fel de mult ca și când ar fi privit un răsărit de soare noaptea sau Luna ziua, pe un cer sângeriu.

— Sarinde mi-a zis că aproape toate Înțeleptele vor fugi cu *algai'd'siswai,* răspunse, într-un sfârșit, Indirian cu o oarecare șovăire.

Sarinde era Înțeleapta care-l urmase din Izvoarele Roșii, aparținând clanului Codarra. Sau, poate, „a urma” nu era cuvântul potrivit; Înțeleptele arareori făceau asta. În orice caz, majoritatea Înțeleptelor Codarra, Shiande și Daryne ar merge către miazănoapte cu sulițele.

— De Înțeleptele Shaido se vor ocupa Înțeleptele.

El își strâmbă gura dezgustat.

— Toate lucrurile se schimbă, spuse Janwin, a cărui voce era mai blândă decât de obicei.

El credea, deși nu voia. Implicarea în bătălie a Înțeleptelor era o încălcare a unei tradiții la fel de vechi ca și neamul Aiel.

Mandelain lăsă ceașca jos cu o grijă exagerată.

— Carahuin dorește s-o revadă pe Jair înainte ca visul să ia sfârșit, la fel și eu.

Asemenea lui Bael și lui Rhuarc, și el avea două soții; ceilalți șefi de clan aveau doar una, cu excepția lui Timolan, însă un șef de clan văduv nu rămânea prea mult timp așa. Înțeleptele se îngrijeau de asta dacă n-o făcea el.

— Oare va mai vedea vreunul dintre noi răsăritul în Ținutul Întreit?

— Așa nădăjduiesc, răspunse încet Rand.

„Așa cum plugul despică pământul, tot așa va despica și viețile oamenilor, și tot ce-a fost va fi mistuit de flăcările ochilor lui. Goarnele de luptă vor trâmbița la zgomotul pașilor lui, corbii se vor hrăni cu glasul lui, iar el va purta o coroană de săbii!! Profețiile Dragonului nu dădeau prea mari speranțe pentru altceva, în afară de izbânda asupra Celui Întunecat, și aceea nesigură. Profeția din Rhuidean, Profeția Aielilor, spunea că el îi va distruge. Tristețea cuprinsese clanurile din cauza lui, iar obiceiurile străvechi erau încălcate. Chiar și fără femeile Aes Sedai, era de mirare că unii șefi de clanuri stăteau pe gânduri dacă făceau bine să-l urmeze pe Rand al'Thor, cu sau fără Dragoni pe brațe.

— Așa nădăjduiesc.
— Să găsești mereu apă și umbră, Rand al’Thor, zise Indirian.
După ce aceștia plecară, Rand rămase privind încruntat în ceașca lui, fără să găsească răspunsurile în ceaiul negru. Într-un final, o așeză lângă tavă și-și trase mânecile. Merana își aținti ochii asupra lui, ca și când ar fi încercat să-i ghicească gândurile. Părea oarecum nerăbdătoare. El îi spusese să stea în colț ca să n-audă vocile. Fără îndoială că ea nu vedea niciun motiv pentru care să nu iasă de acolo, odată ce șefii de clan plecaseră. Să iasă repede de acolo și să încerce să afle ce se discutase.
— Oare ei cred că sunt marioneta femeilor Aes Sedai, ce părere ai?
Tânărul Narishma tresări. Era puțin mai în vârstă decât Rand, dar avea înfățișarea unui băiat cu cinci sau șase ani mai tânăr. El îi aruncă o privire Meranei ca și cum ea ar fi avut răspunsul, apoi mișcă stânjenit din umeri.
— Nu… știu, Seniore Dragon.
Dashiva clipi și se opri din murmurat. Înclinându-și capul într-o parte, așa cum făceau păsările, el se uită pieziș la Rand.
— Are vreo importanță, atât timp cât sunt supuse?
— Are, răspunse Rand.
Dashiva ridică din umeri, iar Narishma se încruntă îngândurat; niciunul nu părea să înțeleagă, poate doar Narishma într-un final.
Hărțile erau împrăștiate pe jos, în spatele tronului de pe podium, făcute suluri, sau împăturite, sau desfăcute în locul unde le lăsase el. Rand împinse câteva cu vârful cizmei. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească în același timp. Cairhienul de Nord și munții numiți Piscul Dragonului, și regiunea din jurul orașului. Illian și Câmpiile Maredo din Far Madding. Insula Tar Valon și toate orașele și satele înconjurătoare. Ghealdan și o parte din Amadicia. Doar mișcare și culoare în mintea lui. Lews Therin gemea și râdea în depărtare, murmurele înăbușite ale unui nebun care-l îndemna să-i omoare pe *asha’mani* și pe Rătăciți. Să se sinucidă. Alanna se opri din plâns, punând capăt chinurilor îngrozitoare subjugate de furie. Rand își trecu mâinile prin păr, apăsându-și tâmplele. Cum era să fie doar el cu gândurile lui? Nici nu-și mai amintea.
Una dintre ușile înalte se deschise, lăsând să între o Fecioară

care stătea de pază pe coridor. Riallin, cu părul galben-roşcovan şi un zâmbet pentru orice, părea chiar durdulie. Pentru o Fecioară, oricum.

— Berelain sur Paendrag şi Annoura Larisen doresc să-l vadă pe *car'a'carn,* anunţă ea.

Ea pronunţă primul nume pe un ton cald şi prietenos, iar pe al doilea, pe un ton distant şi sec, fără să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă.

Rand oftă şi deschise gura ca să le poftească înăuntru, însă Berelain nu mai aşteptă şi dădu buzna înăuntru cu Annoura, oarecum mai calmă, pe urmele ei. Femeia Aes Sedai se cutremură uşor când dădu cu ochii de Dashiva şi de Narishma şi se zgâi intrigată când o văzu pe Merana în colţ. Berelain însă nu părea surprinsă.

— Ce înseamnă asta, Seniore Dragon? vru ea să ştie, fluturând scrisoarea pe care el i-o trimisese în acea dimineaţă şi traversând încăperea cu paşi mari ca să i-o vâre sub nas. De ce trebuie să mă întorc în Mayene? Am domnit bine aici în numele tău, ştii prea bine. N-am reuşit s-o opresc pe Colavaere să se încoroneze, dar măcar am împiedicat-o să nu schimbe legile pe care le-ai dat. De ce voi fi trimisă de aici? Şi de ce mi se spune printr-o scrisoare, şi nu în faţă? Printr-o scrisoare, de parcă aş fi un funcţionar căruia, după ce a strâns birurile, i se mulţumeşte pentru servicii şi este concediat.

Deşi era furioasă, Prima din Mayene era una dintre cele mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată Rand. Părul ei negru cădea în valuri strălucitoare până pe umeri şi încadra o faţă care ar fi făcut până şi un orb să se zgâiască. Un bărbat s-ar fi înecat uşor în ochii ei negri. În acea zi, purta o rochie din mătase argintie şi lucioasă, subţire şi vaporoasă, care părea mai potrivită pentru a bucura privirile unui ibovnic în budoar. De fapt, dacă răscroiala ar fi fost niţel mai jos, n-ar fi purtat rochia în public. Că veni vorba, el nu era convins că ea ar trebui să facă asta. În timp ce scrisese scrisoarea, îşi spusese că motivul pentru care proceda astfel era pentru că avea prea multe de făcut, nu şi răgazul să stea la discuţii cu ea. Adevărul era că-i plăcea prea mult s-o privească; dintr-un motiv sau altul, el începuse să creadă că, deşi nu era complet greşit, nici bine nu era.

De îndată ce ea îşi făcu apariţia, Lews Therin renunţă la

bombăneli și începu să fredoneze încet, așa cum făcea întotdeauna când admira o femeie. Brusc, Rand își dădu seama că-și frământa cu degetele lobul urechii și simți un șoc. Intui că era un alt lucru pe care-l făcea Lews Therin fără să gândească, așa cum era și fredonatul. Își îndepărta mâna, însă, pentru o secundă, vru să și-o ducă din nou la ureche.

„Arză-te-ar focul, ăsta este trupul meu!” Gândul semăna cu un mârâit. „Al meu!” Lews Therin se opri din fredonat, uluit și nedumerit; fără să scoată un sunet, bărbatul mort dispăru înapoi în cele mai întunecate unghere ale minții lui Rand.

Tăcerea lui al’Thor avu efect. Berelain coborî scrisoarea și furia se mai domoli. Puțin. Fără să-și ia privirea de la el, inspiră adânc, iar Rand simți cum îi ard obrajii.

— Seniore Dragon...

— Știi prea bine de ce, o întrerupse el.

Nu era ușor s-o privească doar în ochi. În mod ciudat, și-ar fi dorit ca Min să fi fost acolo. Foarte ciudat. Viziunile ei nu i-ar fi fost ce ajutor în acel moment.

— Când te-ai întors cu vasul Oamenilor Mării în această dimineață, în debarcader aștepta un individ cu un cuțit.

Berelain își azvârli capul pe spate, disprețuitor.

— Nu s-a apropiat mai mult de trei pași. Eram însoțită de o duzină de Gărzi Înaripate și de Seniorul Căpitan Gallenne.

Deși Nurelle condusese o parte din Gărzile Înaripate la fântânile din Dumai, Gallenne comanda Gărzile. Avea opt sute de gărzi cu ea în oraș, pe lângă cele care se întorseseră cu Nurelle.

— Te aștepți să dau bir cu fugiții din cauza unui pungaș?

— Nu face pe neștiutoarea, mârâi el. Un pungaș, cu o duzină de soldați în jurul tău?

Ea se îmbujoră; firește că știa. El n-o lăsă să continue cu protestele, sau cu explicațiile, sau cu alte nebunii.

— Dobraine mi-a spus că a auzit deja circulând zvonuri în Palat cum că ai trădat-o pe Colavaere. Le-or fi teamă adepților ei să mă hăituiască, în schimb, ar plăti pe cineva ca să te înjunghie.

Și Faile, de asemenea, după spusele lui Dobraine; însă de partea asta se ocupase.

— Cert e că nu vor avea prilejul, fiindcă te vei întoarce în Mayene. Dobraine îți va lua locul aici până când Elayne va

revendica Tronul Soarelui.

Nurelle se zbârli ca și când i-ar fi aruncat apă rece pe rochie. Ochii ei deveniră periculos de mari. Rand se bucurase atunci când ei încetase să-i mai fie frică de el, dar în acel moment nu mai era atât de sigur. Când deschise gura ca să vorbească, Annoura îi atinse brațul, iar ea își întoarse capul. Cele două se priviră îndelung, pe când Berelain se opri din bombănit, netezindu-și rochia și îndreptându-și mândră umerii. Rand își mută repede privirea.

Merana stătea la marginea pavezei. Al'Thor se întrebă dacă o depășise și apoi se retrăsese, altminteri cum putea sta deasupra a ceva ce nu putea detecta? Când el își întoarse capul, Merana se dădu în spate până aproape de perete, fără să-și ia privirea de la Rand. După expresia de pe fața ei, i-ar fi turnat ceai în fiecare zi doar ca să afle ce se discutase.

— Seniore Dragon, mai este și problema legată de Atha'an Miere, zise Berelain zâmbind, cu o voce mieroasă, pe când buzele ei te-ar fi dus cu gândul la săruturi reci. Stăpâna Valurilor Harine nu va fi încântată să aștepte pe vasul ei atât de multă vreme. Am vizitat-o de nenumărate ori. O pot îmbuna, dar mă îndoiesc că Seniorul Dobraine ar putea-o face. Cred că Oamenii Mării îți sunt vitali fie că Profețiile Dragonului îi pomenesc sau nu. Ai o importanță crucială în profețiile lor, cu toate că ei se feresc să spună cum anume.

Rand o privea fix. De ce se încăpățâna atât de mult să păstreze o misiune atât de grea, care-i oferise puține mulțumiri din partea cairhienilor chiar înainte ca unii să înceapă să-i dorească moartea? Ea era o domnitoare obișnuită să aibă de-a face cu domnitorii și cu soliile, nu cu huligani pândind cu pumnale în întuneric. Mieroasă sau nu, n-avea ce căuta în preajma lui Rand al'Thor. Ea i se…

oferise… cândva, însă adevărul era că Mayene era o țară mică, iar Berelain se folosea de frumusețea ei ca un bărbat de sabie, ca să-și apere pământul de invazia vecinului mai puternic, Tear. Și el ar fi reușit să-l obțină, pur și simplu.

— Berelain, nu știu ce altceva aș putea face ca să te asigur că Mayene va rămâne a ta, totuși voi scrie orice…

Culorile se perindau atât de tare în mintea lui, încât nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. Lews Therin chicoti: „O femeie care cunoaște pericolul și nu se teme este o comoară pe care

doar un nebun ar alunga-o”.

— Asigurări.

Tonul rece îl înghiți pe cel mieros, iar furia începu din nou să se intensifice, amenințătoare de astă dată. Annoura o trase pe Berelain de mânecă, dar Prima din Mayene nici măcar n-o bagă în seamă pe Aes Sedai.

— În vreme ce eu voi sta în Mayene cu asigurările tale, alții îți vor sluji. Își vor cere răsplata, iar misiunea mea de aici va păli și va fi dată uitării, în vreme ce a lor va fi vie în amintire. Dacă Înaltul Senior Weiramon îți va da Illianul și va cere Mayene în schimb, ce vei spune? Dacă îți va da Murandy și Altara și totul până la Oceanul Aryth?

— Vei sluji chiar dacă va trebui să pleci? întrebă el încet. Nu te voi mai vedea, însă mă voi gândi la tine.

Lews Therin râse din nou, atât de tare, încât Rand aproape că se înroși. Îi făcea plăcere să privească, dar lucrurile pe care le gândea Lews Therin uneori…

Berelain îl privea cu atenție și încăpățânare, iar el putea vedea întrebările din ochii Annourei, care încerca să aleagă cu grijă pe care s-o adreseze.

Ușa se deschise din nou pentru Riallin.

— O Aes Sedai a venit să-l vadă pe *car’a’carn,* anunță ea reușind să pară indiferentă și nesigură în același timp. O cheamă Cadsuane Melaidhrin.

O femeie uluitor de frumoasă își făcu apariția în spatele ei, cu părul cenușiu strâns într-un coc în vârful capului și împodobit cu ornamente din aur bălăbănindu-se. Totul păru să se petreacă într-o clipită.

— Te-am crezut moartă, zise Annoura gâfâind, cu ochii cât pe ce să-i sară din orbite.

Merana străpunse pavăza, cu mâinile întinse, și țipă:

— Nu, Cadsuane! Să nu-l rănești! Să n-o faci!

Rand simți furnicături pe piele atunci când cineva din încăpere îmbrățișă *saidarul,* poate mai multe persoane, și, îndepărtându-se ușor de Berelain, apucă Izvorul și se deschise *saidinului,* simțind cum și *asha’mani* făceau la fel. Dashiva făcu o grimasă când își plimbă privirea dușmănoasă de la o Aes Sedai la alta. În ciuda Puterii pe care o deținea, Narishma luă mânerul sabiei cu ambele mâini și adoptă poziția numită „Leopardul în copac”, gata s-o scoată din teacă. Lews Therin

rânjea în fața crimei și a morții, ucide-i pe toți, ucide-i acum. Riallin își ridică vălul, strigând ceva și, brusc, în încăpere își făcură apariția o duzină de Fecioare, acoperindu-și fețele cu vălurile și pregătindu-și sulițele. Nu era deloc surprinzător că Berelain rămăsese cu gura căscată, ca și când toată lumea ar fi înnebunit.

Pentru cineva care provocase toată această agitație, Cadsuane părea incredibil de nepăsătoare. Se uită la Fecioare și clătină din cap, iar stelele, Lunile și păsările din aur zornăiră ușor.

— A încerca să cultivi trandafiri în nordul Ghealdanului ar putea să aducă moartea, Annoura, rosti ea pe un ton sec, însă nu înseamnă că-ți sapi mormântul. Oh, revino-ți în fire, Merana, înainte să sperii pe cineva! Am crezut că vei avea mai multă stăpânire de sine odată ce ai renunțat la albul de novice.

Merana își deschise, apoi își închise gura, părând rușinată de toate acele lucruri. Zornăitul dispăru brusc. Rand nu dădu drumul *saidinului,* nici *asha'mani.*

— Cine ești? întrebă al'Thor. Din ce Ajah?

Roșie, după reacția Meranei, însă ca o soră Roșie să între acolo, singură, ar fi fost un act sinucigaș.

— Ce dorești?

Privirea lui Cadsuane întârzie asupra lui nu mai mult de o secundă, dar nu răspunse. Merana deschise gura, însă femeia cu părul cărunt îi aruncă o privire, ridicând o sprânceană, și o făcu să tacă. Merana se înroși și-și coborî privirea. Annoura se holba în continuare la nou-venită ca la o stafie. Sau ca la un uriaș.

Fără un cuvânt, Cadsuane traversă repede încăperea spre cei doi *asha'mani,* însoțită de foșnetul fustelor petrecute, de culoare verde-închis. Rand începea să aibă impresia că femeia aluneca atunci când se deplasa, grațioasă, dar fără a irosi timpul și nepermițând nimănui să-i stea în cale. Dashiva o măsură din ochi și surâse. Deși îl țintuia cu privirea, Cadsuane nu părea să observe, așa cum nu părea să remarce nici mâinile lui Narishma pe mânerul sabiei sale atunci când ea îi așeză degetul sub bărbie, mișcându-i capul dintr-o parte în alta, înainte ca tânărul să se smucească.

— Ce ochi minunați, murmură ea.

Narishma clipi șovăitor, iar surâsul lui Dashiva se transformă

într-un rânjet atât de dispreţuitor, încât surâsul de dinainte păruse vesel prin comparaţie.

— Stai potolit! îi porunci Rand.

Dashiva avu curajul să-i arunce o privire duşmănoasă înainte să-şi ducă oţărât pumnul la piept, salutând aşa cum o făceau *asha'mani.*

— Ce treabă ai aici, Cadsuane? continuă Rand. Uită-te la mine, arză-te-ar focul!

Ea se supuse, întorcându-şi doar capul.

— Aşadar, tu eşti Rand al'Thor, Dragonul Renăscut. Mă gândeam că până şi o copilă ca Moiraine te-ar fi învăţat unele maniere.

Riallin îşi aşeză suliţa din mâna dreaptă laolaltă cu cele adunate în spatele scutului şi începu să comunice prin semne cu Fecioarele. De astă dată, niciuna nu râse. Şi tot de astă dată, Rand era convins că discuţia nu era o glumă pe seama lui.

— Linişteşte-te, Riallin, zise el ridicându-şi o mână. Liniştiţi-vă toţi.

Cadsuane ignoră şi pantomima asta, zâmbindu-i lui Berelain.

— Aşadar, ea e Berelain a ta, Annoura. Este mai frumoasă decât i s-a dus vestea.

Plecăciunea pe care o făcu, înclinându-şi capul, fu destul de adâncă, însă fără a trăda nici cea mai mică urmă de supunere sau de inferioritate. Era doar o plecăciune, nimic mai mult.

— Doamnă, Prima din Mayene, trebuie să vorbesc tânărului acesta şi o voi reţine şi pe sfătuitoarea Domniei Voastre. Am auzit că aveţi nenumărate sarcini de îndeplinit aici. N-aş vrea să vă reţin în a le duce la bun sfârşit.

Era un semn foarte evident că se putea retrage, ca şi când i-ar fi deschis uşa.

Berelain îşi înclină capul cu graţie, apoi se întoarse încet către Rand şi-şi desfăcu fustele într-o reverenţă atât de adâncă, încât el făcu griji ca nu cumva ea să-şi piardă şi materialul subţire cu care era îmbrăcată.

— Seniore Dragon, rosti ea, îţi cer îngăduinţa să mă retrag.

Reverenţa lui Rand nu era la fel de elaborată.

— Te poţi retrage, Prima Doamnă, după cum pofteşti, spuse el şi-i întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Nădăjduiesc că vei lua în seamă propunerea mea.

— Seniore Dragon, te voi sluji oriunde şi oricum îmi vei cere.

Vocea ei era din nou mieroasă. Datorită prezenței lui Cadsuane, bănui el. Pe fața ei nu se citea nicio urmă de flirt, doar hotărâre.

— Amintește-ți de Harine, adăugă ea în șoaptă.

— Este mereu o plăcere să-i vezi pe copii jucându-se, nu crezi, Merana? o ironiză Cadsuane după ce ușa se închise în urma lui Berelain.

Merana se holba, întorcându-și capul când la Rand, când la sora cu părul cărunt. Annoura arăta de parcă doar voința o mai ținea în picioare.

Mai toate Fecioarele o urmară pe Berelain, hotărând, pare-se, că nu va exista nicio luptă, totuși Riallin și alte două rămaseră lângă ușă, cu fețele acoperite de văluri. Poate era doar o coincidență că era câte una pentru fiecare Aes Sedai. Și Dashiva părea să creadă că pericolul trecuse. El se rezemă din nou cu spatele de perete, proptindu-și piciorul de el și mișcându-și buzele în tăcere. Apoi își încrucișă brațele, părând să le urmărească pe Aes Sedai.

Narishma îl privea încruntat și întrebător pe Rand, însă acesta doar clătină din cap. Femeia încerca în mod voit să-l întărâte. Întrebarea era: de ce ar întărâta un bărbat despre care știa că putea s-o ferece sau s-o omoare, fără să depună efort? Lews Therin bombănea același lucru: „De ce? De ce?” Pășind pe podium, Rand luă Sceptrul Dragonului de pe tron și se așeză, așteptând să vadă ce urma să se întâmple. Femeia n-avea să reușească.

— Prea multe ornamente, nu crezi? îi zise Cadsuane Annourei, privind în jur.

Pe lângă obiectele din aur, fâșii late, tot din aur, înconjurau pereții deasupra oglinzilor, iar cornișele, de asemenea, aurite erau înalte de vreo jumătate de metru.

— Nu mi-am dat seama niciodată cine exagerează mai mult: cairhienii sau tairenii, dar oricare dintre ei i-ar putea face pe locuitorii din Ebou Dar să se rușineze, sau chiar pe un Pribeag. Aceea e o tavă cu ceai? Aș dori o ceașcă dacă este proaspăt și fierbinte.

Mânuind Puterea, Rand ridică tava, așteptându-se oarecum să vadă metalul ruginind din cauza petei, și o dirijă prin aer înspre cele trei femei. Merana adusese câteva ceșți în plus, iar alte patru stăteau nefolosite pe tavă. El le umplu, așeză la loc

ceainicul și așteptă. Tava plutea în aer, susținută de *saidin.*

Trei femei extrem de diferite la înfățișare și trei reacții la fel de distincte. Annoura privi tava asemenea unei vipere încolăcite, clătină încet din cap, apoi făcu un pas mic în spate. Merana inspiră adânc și luă încet, cu mâna tremurând ușor, ceașca. A ști că un bărbat putea conduce Puterea și a fi obligată să vadă asta cu ochii ei nu erau deloc unul și același lucru. Cadsuane, pe de altă parte, luă ceașca și adulmecă aburii cu un zâmbet satisfăcut. Cu toate că nimic nu-i spunea care dintre cei trei bărbați turnase ceaiul, ea se uită peste ceașcă direct la Rand, șezând tolănită în jilț, cu un picior peste brațul acestuia.

— Ce băiat bun, zise ea.

Fecioarele schimbară priviri uluite deasupra vălurilor.

Rand se cutremură. Nu. Nu-i va îngădui să-l întărâte. Avea un motiv, pare-se, ca să facă asta, totuși nu-i va îngădui!

— Te mai întreb o dată, zise el.

Era ciudat că vocea lui putea fi atât de rece; în interior era mai fierbinte decât cele mai fierbinți focuri ale *saidinului.*

— Ce dorești? Răspunde sau pleacă. Pe ușă sau prin fereastră, e alegerea ta.

Merana dădu din nou să vorbească și din nou Cadsuane o readuse la tăcere, de astă dată printr-un gest scurt, fără să-și ia privirea de la el.

— Să te văd, rosti ea pe un ton calm. Sunt din Ajah Verde, nu Roșie, însă am purtat șalul mai multă vreme decât oricare soră în viață și am ținut piept mai multor bărbați care puteau mânui Puterea decât oricare dintre surorile Roșii. Nu că i-aș fi vânat, înțelegi, dar se pare că am fler la așa ceva.

Vorbea calm, ca o femeie care spunea că fusese la piață o dată sau de două ori în viața ei.

— Unii au luptat până la sfârșit, zvârcolindu-se și țipând chiar după ce au fost puși sub pavăză și legați. Alții au plâns și au implorat, oferind aur, orice, chiar și sufletele lor, ca să nu fie duși în Tar Valon. În schimb, alții au plâns de ușurare, ca niște mielușei blânzi, recunoscători, într-un final, că totul s-a încheiat. Adevărul fie spus, toți au plâns, la final. Fiindcă nu le mai rămâne nimic decât lacrimi la sfârșit.

Căldura pe care o simțea înlăuntrul lui explodă în furie. Tava și ceainicul masiv din argint fură azvârlite în partea cealaltă a încăperii, izbindu-se de o oglindă cu un zgomot puternic și

sărind înapoi într-o ploaie de cioburi. Ceaiul se vărsă peste tot din recipientul pe jumătate spart, iar tava se învârtea pe jos, îndoită în două. Toată lumea tresări, în afară de Cadsuane. Rand sări de pe podium, ținând atât de strâns în mână Sceptrul Dragonului, încât îl dureau buricele degetelor.

— Ar trebui să-mi fie teamă? mârâi el. Te aștepți să implor sau să fiu recunoscător? Să plâng? Aș putea să-mi strâng pumnul și să te strivesc, Aes Sedai, șuieră Rand cu mâna ridicată tremurând din cauza furiei. Merana știe de ce ar trebui să fac asta. Numai Lumina știe de ce n-o fac.

Femeia privi serviciul de ceai spart de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

— Acum știi, spuse ea, într-un final, mai calmă ca niciodată, că-ți cunosc atât viitorul, cât și prezentul. Binecuvântarea Luminii se pierde pentru un bărbat care poate mânui Puterea. Ai început deja să auzi voci?

— Ce vrei să insinuezi? întrebă el încet.

Rand simțea că Lews Therin asculta. Și percepu din nou furnicături pe piele. Fu cât pe ce să conducă Puterea, dar nu se întâmplă nimic în afară de faptul că, încet, ceainicul se ridică și pluti către Cadsuane, întorcându-se ușor în aer ca ea să-l examineze cu atenție.

— Unii bărbați care pot mânui Puterea încep să audă voci, vorbi ea aproape absentă, privind încruntată la sfera plată din argint și aur. E o parte a demenței. Vocile le vorbesc, le spun ce să facă.

În acel moment, ceainicul coborî ușor la picioarele ei.

— Ai auzit vreo voce? întrebă Cadsuane.

În mod surprinzător, Dashiva izbucni într-un râs răgușit, de i se scuturau umerii. Narishma își umezi buzele; dacă înainte nu-i fusese teamă de femeie, în acea clipă o urmărea atent ca un scorpion.

— Eu pun întrebările, rosti Rand pe un ton ferm. Pari să fi uitat că sunt Dragonul Renăscut.

„Ești adevărat, nu-i așa?”, se întrebă el. Nu primi niciun răspuns. „Lews Therin?” Uneori, bărbatul nu-i răspundea, dar femeile Aes Sedai îl atrăgeau mereu. „Lews Therin?” Nu era nebun; vocea era adevărată, nu imaginară. Nu era nebunie. Dorința bruscă de a râde nu-i fu de ajutor.

— Ești un bărbat tânăr care nu prea știe încotro se îndreaptă,

sau de ce, sau ce-l așteaptă, oftă Cadsuane. Pari epuizat. Poate ar fi mai bine să stăm de vorbă după ce te vei mai fi liniștit. Te deranjează dacă le iau o vreme cu mine pe Merana și pe Annoura? Nu le-am mai văzut de ceva vreme.

Rand o privea uluit. Ea dăduse buzna, îl insultase, îl amenințase, îl înștiințase într-o doară că știa despre vocea din capul lui, iar în acel moment voia să plece și să stea de vorbă cu Merana și cu Annoura? E *nebună*? Nu primi niciun răspuns de la Lews Therin. Bărbatul era aievea. Era!

— Pleacă! zise el. Pleacă și…

Nu era nebun.

— Ieșiți toți! Ieșiți!

Dashiva se uită la el clipind, își înclină capul într-o parte, apoi dădu din umeri și o luă înspre ușă. Cadsuane îi zâmbi în așa fel încât el se așteptă ca ea să-i spună din nou că era un băiat bun, pe urmă le mână pe Merana și pe Annoura înspre Fecioare, care-și coborau vălurile și se încruntau îngrijorate. Și Narushma se uita la el, șovăind până când Rand îi făcu un gest scurt. În cele din urmă, plecară cu toții și el rămase singur. Singur.

Azvârli brusc Sceptrul Dragonului. Vârful ascuțit se împlântă tremurând în speteaza unui jilț, iar ciucurii începură să se legene.

— Nu sunt nebun, spuse el în încăperea goală.

Lews Therin îi zisese lucruri; n-ar fi reușit niciodată să scape rin cufărul Galinei fără vocea bărbatului mort. Însă el folosise Puterea înainte să audă vocea; reușise să-și dea seama cum să invoce fulgerul și să stârnească focul, cum să construiască o structură care nimicise sute de troloci. Dar, poate, fusese mâna lui Lews Therin, precum acele amintiri despre cum se cățărase în prunii din livadă, sau intrase în Sala Slujitorilor și alte câteva zeci care-l luau prin surprindere. Poate că amintirile acelea erau doar închipuiri, vise nebunești ale unei minți nebune, ca și vocea.

Își dădea seama că pășea de colo colo și nu se putea opri. Simțea nevoia să se miște, altminteri mușchii i s-ar fi contractat.

— Nu sunt nebun, repetă el gâfâind. Încă nu. Nu sunt…

La auzul sunetului scos de ușa care se deschidea, se răsuci pe călcâie, sperând să fie Mân.

Era din nou Riallin, care sprijinea o femeie scundă și îndesată, într-o rochie de un albastru-închis, cu părul cărunt, fața

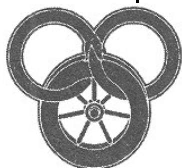
serioasă, palidă și cu ochii injectați.

Vru să le spună să plece, să-l lase singur. Singur. Oare era singur? Oare Lews Therin era un vis? își dorea ca ele să-l lase… Idrien Tarsin era directoarea școlii pe care el o înființase în Cairhien, o femeie cu un simț atât de practic, încât el nu era convins că ea credea în Putere, având în vedere că nici n-o putea vedea, nici n-o putea folosi. Ce o adusese în halul acela?

Se întoarse către ea. Nebun sau nu, singur sau nu, nu exista altcineva care să facă ceea ce trebuia făcut. Nici măcar acea datorie măruntă. Mai grea decât un munte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încercând să vorbească pe un ton cât se poate de blând.

Începând brusc să plângă, Idrien se duse împleticindu-se la el și se prăbuși la pieptul lui. Când ea reuși să-și adune forțele ca să-i spună povestea, și lui îi veni să plângă.

CAPITOLUL 19

Diamante și stele

Deși Merana o urmă pe Cadsuane cât de îndeaproape îndrăznea, având sute de întrebări pe limbă, totuși Cadsuane nu era genul de femeie pe care s-o tragi de mânecă. Ea era cea care hotăra pe cine băga în seamă și când. Annoura păstra, de asemenea, tăcerea. Cele două o urmau pe Melaidhrin de-a lungul coridoarelor Palatului, coborând scările din marmură lucioasă la început, apoi din piatră neagră, simplă. Merana schimbă câteva priviri cu sora ei Cenușie și, preț de o secundă, simți un fior. N-o cunoștea cu adevărat pe femeie, dar Annoura avea acea privire de oțel a unei fete care mergea s-o întâlnească pe Mai-Marea novicelor, hotărâtă să fie curajoasă. Numai că ele nu erau novice. Nu erau nici copile. Ea deschise gura, pe urmă o închise la loc, intimidată de cocul cărunt care se legăna în fața ei, cu Lunile, stelele, păsările și peștii atârnând. Cadsuane era... Cadsuane.

Merana o mai întâlnise o dată, sau cel puțin o ascultase și-i vorbise, pe vremea când fusese novice. Surorile din toate frățiile Ajah veniseră s-o vadă, pline de o venerație pe care nu și-o ascundeau. Odinioară, Cadsuane Melaidhrin fusese standardul după care era judecată fiecare înscriere nouă în cartea novicelor.

Până la Elayne Trakand, niciuna care venise în Turnul Alb nu reușise să atingă acel standard, darămite să-l și depășească. În multe privințe, nu se mai găsise printre Aes Sedai una ca ea în o mie de ani. Nu se mai pomenise ca vreuna să refuze să accepte alegerea pentru funcția de Conducătoare, cu toate astea se zvonea că ea refuzase, de cel puțin două ori. Se mai zvonea că respinsese cu dispreț și alegerea ei la conducerea Ajah Verde. Se mai spunea că dispăruse din Turn vreme de zece ani, deoarece Consiliul intenționa s-o numească Supremă Înscăunată Amyrlin. Nu că ar fi petrecut o zi în plus în Tar Valon dacă nu era nevoie. În Turn sosiseră vești despre Cadsuane, istorisiri care le

lăsau pe surori cu gurile căscate, aventuri care le făceau să se cutremure pe cele ce visau să poarte șalul. Va ajunge o legendă printre Aes Sedai. Dacă nu era deja.

Șalul îi acoperea umerii Meranei de peste douăzeci și cinci de ani când Cadsuane anunțase că se retrage, cu părul ei încărunțit de tot, și toată lumea o crezuse de mult moartă când izbucni Războiul Aiel peste alți douăzeci și cinci de ani. Dar, după trei luni de lupte, ea își făcu din nou apariția, însoțită de doi Străjeri, cai bătrâni, dar rezistenți ca fierul. Se zvonea că Melaidhrin ar fi avut mai mulți Străjeri de-a lungul anilor decât aveau pantofi cele mai multe dintre surori. După ce Aielii plecaseră din Tar Valon, se retrase și Cadsuane din nou, însă unii ziceau, mai în glumă, mai în serios, că ea nu va muri niciodată atâta vreme cât mai exista aventură în lume.

„Asemenea prostii bolborosesc novicele, își reaminti Merana cu fermitate. Toți murim în cele din urmă.” Și totuși, Cadsuane era Cadsuane. Iar ea era, cu siguranță, una dintre acele surori care-și făcuseră apariția în oraș după ce al’Thor fusese luat, la fel de sigur cum soarele urma să apună în seara aceea. Merana își mișcă brațele ca să-și potrivească șalul, când își aminti că el atârna într-un cui din odaia ei. Era ridicol. N-avea nevoie de lucruri care să-i aducă aminte cine era. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Cadsuane…

Două Înțelepte, care stăteau la întretăierea dintre mai multe coridoare, le priviră trecând cu ochi reci și fețe împietrite, sub eșarfele negre care le acopereau capetele. Erau Edarra și Leyn. Ambele puteau mânui Puterea, și destul de puternic; ar fi ajuns mai sus, ierarhic, dacă s-ar fi dus la Turn când erau fete. Cadsuane trecu mai departe fără a părea să observe privirile dezaprobatoare ale sălbăticiunilor. Annoura remarcă asta, încruntându-se și bombănind. Cozile subțiri i se legănară când clătină din cap. Merana își ținea privirea în pământ.

Nu încăpea nicio îndoială că va fi nevoită să-i dea explicații lui Cadsuane despre… compromisul… făcut cu Înțeleptele noaptea trecută, înainte ca ea și celelalte să fie aduse la Palat. Annoura nu știa nimic despre asta, iar Merana nu avea nici cea mai mică nădejde că Rafela sau Verin își va face apariția, sau altcineva căruia să-i impună această sarcină. *Era* un compromis, într-un fel, și poate cel mai bun având în vedere circumstanțele; și totuși, ea se îndoia că asta va fi și părerea lui Cadsuane. Și-ar fi

dorit să nu fie ea cea care trebuia s-o convingă. Prefera să le toarne ceai nenorociților aceia de bărbați vreme de o lună. Și-ar fi dorit să nu-și fi dat drumul la gură în fața tânărului al'Thor. Faptul că știa de ce el o făcuse să servească ceaiul n-o încânta, deoarece era împiedicată să profite de situația asta. Ar fi vrut să creadă că fusese prinsă într-un vârtej al Pânzei stârnit de *ta'veren* decât să creadă că ochii unui tânăr, ca două nestemate de un albastru-cenușiu, o făcuseră să trăncănească re frică. Oricum, ea îi pusese toate avantajele pe tavă. Și-ar fi dorit…

Dorințele erau pentru copii. Ea negociase nenumărate tratate, multe dintre ele fiind respectate, pusese capăt la trei războaie și prinse alte câteva, înainte ca ele să izbucnească, înfruntase regi, și regine, și generali și-i adusese pe calea înțelepciunii. Chiar și așa… Se trezi făgăduind că nu se va mai tângui, indiferent cât de des o va pune bărbatul acela să facă pe servitoarea, dacă Seonid își va face apariția de după colțul următor sau Masuri, sau Faeldrin, sau oricine. Lumină! Dacă ar putea clipi și ar descoperi că totul fusese doar un coșmar de când plecase din Salidar.

În mod surprinzător, Cadsuane le conduse direct în odăița aflată în măruntaiele Palatului, pe care o împărțeau Bera și Kiruna.

Unde locuiau servitorii. Deși printr-o ferestruică, fixată sus, în perete, dar la nivelul pavajului unei curți de afară, pătrundea o rază difuză de lumină, camera părea întunecoasă. Mantii, desagi și câteva rochii atârnau în niște cuie bătute în pereții crăpați și îngălbeniți. Podelele din scândură erau presărate cu găuri, cu toate că fuseseră făcute mici reparații pentru a le acoperi. Într-un colț se afla o măsuță rotundă și uzată, iar într-un alt colț, un lavoar la fel de deteriorat, cu un lighean ciobit și un urcior. Merana privi patul mic. Nu părea mai îngust decât cel pe care era obligată să-l împartă cu Seonid *și* cu Masuri, două uși mai încolo. Deși odaia părea puțin mai mare, nu era potrivită pentru trei persoane. Coiren și celelalte care erau ținute în continuare în corturile Aielilor probabil că duceau un trai mai bun ca prizoniere.

Nici Bera și nici Kiruna nu erau acolo, doar Daigian, o femeie durdulie și palidă, care purta un lanț subțire din argint prins în părul lung și negru, cu o Piatră a Lunii atârnându-i în mijlocul frunții. Rochia neagră după moda din Cairhien avea patru dungi

subțiri, colorate peste corsaj, iar ea mai adăugase câteva pe fuste, albe ca și frăția Ajah din care făcea parte. Fiica mai tânără a uneia dintre Casele mai puțin importante, ea o văzuse întotdeauna pe Merana ca pe un porumbel. Când intră Cadsuane, Daigian se ridică în vârful picioarelor.

În cameră era doar un scaun, un soi de taburet cu un spătar șubred. Cadsuane se așeză și oftă.

— Ceai, te rog. Dacă mai luam două înghițituri din ceaiul pe care mi l-a turnat băiatul acela, aș fi pingelit un pantof cu limba.

Licărirea roșiatică a *saidarului* o învălui imediat pe Daigian, deși fără intensitate, și un ceainic îndoit din cositor se ridică de pe masă. Limbi de Foc încălzeau apa în timp ce femeia durdulie deschidea o cutiuță cu ceai, cu legători din alamă.

Neavând altundeva unde să șadă, Merana se așeză pe pat, aranjându-și fustele și foindu-se pe salteaua denivelată în timp ce încerca să-și pună ordine în gânduri. Aceasta ar putea fi cea mai importantă negociere pe care purtase vreodată. După o clipă, Annoura i se alătură, cocoțându-se pe marginea saltelei.

— Înțeleg, din prezența ta, Merana, zise brusc Cadsuane, că poveștile cum că băiatul i s-ar supune Elaidei sunt false. Nu te mira așa, copilă! Ai crezut că nu-ți cunosc... întovărășirile? o iscodi ea, pronunțând ultimul cuvânt în așa fel încât părea la fel de vulgar ca și limbajul unui soldat. Și tu, Annoura?

— Mă aflu aici ca s-o sfătuiesc pe Berelain, dar adevărul este că n-a ținut cont de sfatul meu când a venit aici.

Femeia din Tarabon își ținea fruntea sus. Vocea îi era încrezătoare. Își rotea însă degetele mari. Nu s-ar fi descurcat prea bine la masa negocierilor dacă era atât de ușor de ghicit.

— În ceea ce privește restul, continuă ea cu băgare de seamă, n-am luat încă o hotărâre.

— O hotărâre înțeleaptă, murmură Cadsuane, privind-o cu subînțeles pe Merana. Se pare că în ultimii ani prea multe surori au uitat că posedă creier sau simțul discreției. Într-o vreme, Aes Sedai luau hotărâri după dezbateri calme, ținând cont numai de binele Turnului. Amintește-ți doar ce a pățit Sanche după ce s-a amestecat cu al'Thor, Annoura. Dacă te apropii prea mult de focul de forjă, te poți arde rău.

Merana își ridică bărbia, rotindu-și gâtul ca să se detensioneze. Când își dădu seama ce făcea, se opri. Femeia nu era cu mult mai presus decât ea, de fapt. Doar mai presus decât

celelalte surori.

— Dacă-mi permiți să te întreb... începu ea pe un ton prea sfios și, negreșit, ar fi fost mai rău să se oprească și s-o ia de la capăt... Ce intenționezi, Cadsuane? o întrebă ea direct, străduindu-se să rămână demnă. Este evident că ai stat... deoparte... până acum. De ce ai hotărât să... îl abordezi... pe al'Thor acum? Ai fost cam... lipsită de tact... cu el.

— Mai bine i-ai fi tras o palmă peste față, interveni Annoura, iar Merana se înroși.

Dintre ele două, Annoura ar fi trebuit să fie de departe cea care să aibă greutăți în a o înfrunta pe Cadsuane, dar nu ea era cea care nu-și găsea cuvintele.

Cadsuane clătină din cap compătimitor.

— Dacă vrei să afli de ce e în stare un om, pune-l într-o situație a care nu se așteaptă. Cred că băiatul e din plămadă bună, totuși va fi greu cu el.

Unindu-și vârful degetelor de la mâini, privi dincolo de ele la perete, cugetând în sinea ei:

— Furia dinlăuntrul lui ar putea distruge lumea și abia dacă și-o poate stăpâni. Dacă-și va pierde controlul... Bum! Al'Thor nu este încă la fel de încrâncenat ca și Logain Ablar sau Mazrim Taim, însă de o sută de ori mai dificil, mă tem.

Când auzi cele trei nume rostite în aceeași frază, Merana își lipi limba de cerul gurii.

— I-ai văzut pe Logain și pe Mazrim? o întrebă Annoura uluită. Am auzit că Taim îl urmează pe al'Thor.

Merana reuși să-și înăbușe un oftat de ușurare. Nu fusese timp suficient ca veștile despre ce s-a întâmplat la fântânile din Dumai să se răspândească, dar urma să se întâmple și asta.

— Zvonurile ajung și la urechile mele, Annoura, preciză Cadsuane pe un ton sarcastic. Deși mi-aș fi dorit să nu le fi avut, întrucât ce-am auzit despre cei doi... Toată munca mea a fost în zadar. Și a altora, însă mi-am făcut treaba. Apoi mai sunt și mantiile astea negre, acești *asha'mani.*

Luând o ceașcă din mâinile lui Daigian, ea îi zâmbi călduros și-i mulțumi în șoaptă. Sora Albă cu obraji rotunzi părea pregătită să facă o plecăciune, dar se abținu, apoi se retrase într-un colț și-și împreună mâinile. Fusese novice și pe urmă Aleasă mai multă vreme decât oricare dintre surori, abia dacă i se permisese să rămână în Turn și dobândise cu greu inelul și

șalul. Daigian era mereu discretă în prezența altor surori.

— Logain a fost cel care, practic, s-a înființat la ușa mea și m-a ademenit de lângă trandafirii mei, continuă Cadsuane suflând în ceai și adoptând un ton mai plăcut. Și strâmbă din nas dezgustată. O încăierare într-un târg de animale m-ar fi ademenit de lângă plantele alea nenorocite. Ce rost are dacă folosești Puterea. Dacă n-o utilizezi, te trezești cu mii de spini... adăugă ea și se strâmbă din nou. Mi-a trecut prin minte să jur credință Vânătorilor dacă mi-ar îngădui Consiliul celor Nouă. Ei bine, am petrecut câteva luni frumoase vânându-l pe Logain, însă, odată ce a fost prins, a-l însoți în Tar Valon mi s-a părut un lucru la fel de atrăgător ca și trandafirii. Am mai rătăcit nițel, ca să văd ce pot găsi, poate vreun Străjer nou, deși presupun că e puțin cam târziu pentru asta. Apoi am auzit despre Taim și am plecat înspre Saldaea în mare galop. Nimic nu este mai incitant decât un bărbat care poate mânui Puterea.

Brusc, vocea ei se înăspri, la fel și privirea.

— A fost careva dintre voi implicată în acea... mârșăvie... care s-a petrecut imediat după Războiul Aielilor?

Fără să vrea, Merana tresări nedumerită. Ochii celeilalte femei vorbeau despre butuc și satârul călăului.

— Ce mârșăvie? Nu știu despre ce vorbești.

Privirea acuzatoare o sfredeli atât de intens pe Annoura, încât ea fu cât pe ce să cadă de pe pat.

— Războiul Aielilor? bolborosi ea încercând să-și recapete cumpătul. În anii următori am încercat să fac din așa-zisa Mare Alianță mai mult decât un nume.

Merana se uită cu interes la Annoura. Multe dintre surorile din Ajah Cenușie cutreieraseră capitalele după război, într-un efort zadarnic de a păstra alianța care se formase împotriva Aielilor, dar ea nu știuse că și Annoura se numărase printre ele. Asta însemna că nu era o negociatoare nepricepută.

— La fel am făcut și eu, consimți ea.

Demnitatea. De când îl urmase pe al'Thor din Caemlyn, nu-i mai rămăsese prea multă. Și cele câteva frânturi erau prea prețioase pentru a renunța la ele.

— La ce mârșăvie te referi, Cadsuane? rosti ea cu o voce calmă, fermă.

Femeia cu părul cărunt ignoră întrebarea cu un gest al mâinii, ca și când n-ar fi adus niciodată vorba despre asta.

Preț de o clipă, Merana se întrebă dacă nu cumva mintea lui Cadsuane rătăcea. N-auzise niciodată să i se fi întâmplat asta vreunei surori. Mai toate Aes Sedai se izolau când se apropiau de sfârșitul vieții, departe de intrigile și tumultul pe care nu le cunoșteau decât surorile. Departe de toată lumea, de cele mai multe ori. Cine putea ști ce nenorocire se abătea asupra lor înainte să-și vadă sfârșitul? O singură privire la acea căutătură limpede și precisă, îndreptată către ea peste ceașca de ceai, o făcu să renunțe repede la acest gând. Oricum, o mârșăvie veche de douăzeci de ani sau cât or fi trecut de-atunci, cu siguranță, nu se compara cu ce se confrunta lumea în acel moment. Cadsuane nu dăduse încă niciun răspuns întrebărilor sale inițiale. Ce intenții avea? De ce tocmai atunci?

Înainte ca Merana să apuce s-o întrebe din nou, ușa se deschise, Bera și Kiruna fură mânate înăuntru de Corele Hovian, o Galbenă cu talie subțire, cu constituție băiețească, sprâncene groase și negre și o claie de păr negru, care-i confereau o înfățișare oarecum sălbatică, indiferent cât de îngrijit se îmbrăca. Purta mereu aceleași veșminte, ca și când ar fi mers la un dans țărănesc, cu o abundență de broderii pe mâneci, pe corsaj și pe părțile laterale ale rochiei. Abia dacă aveau loc să se miște în acel spațiu îngust. Corele părea mereu amuzată, indiferent ce se întâmpla, dar de astă dată avea un zâmbet larg pe buze, undeva la granița dintre neîncredere și râs fățiș. Ochii Kirunei străluceau pe o față care arbora aroganța în vreme ce Bera clocotea, cu buzele strânse și fruntea încrețită. Până când o văzură pe Cadsuane. Merana bănui că pentru ele trebuie să fi fost ca și pentru ea dacă s-ar fi trezit față în față cu Alind Dyfelle, Sevlana Meseau sau chiar Mabriam en Shereed. Cele două făcură ochii cât cepele. Kirunei îi căzu fața.

— Te credeam moartă, rosti Bera cu răsuflarea întretăiată.

— M-am săturat să tot aud asta, pufni iritată Cadsuane. Următorul imbecil care o să-mi spună asta o să scheaune o săptămână.

Annoura își privea cu atenție vârfurile papucilor.

— N-o să ghiciți unde le-am găsit pe astea două, zise Corele, cu accentul ei murandian cadențat.

Ea își bătu ușor cu degetul partea laterală a nasului cârn, ca atunci când era pe punctul să spună o glumă sau să relateze ce văzuse.

— Bera ședea umilă ca un șoarece sub privirile câtorva sălbăticiuni Aiel, care mi-au spus în față că ea nu putea să mă însoțească până când Sorilea – ah, femeia asta este o cotoroanță de coșmar, vă jur – nu-și va termina discuția cu *cealaltă* ucenică. Draga noastră Kiruna, de acolo.

Nu mai era vorba de îmbujorare. Kiruna și Bera se înroșiră până la rădăcina părului, încăpățânându-se să privească pe careva în ochi. Până și Daigian se holba la ele.

Valuri minunate de ușurare o străbăteau pe Merana. Nu va fi nevoită să explice cum interpretaseră înțeleptele acele porunci nenorocite ale lui al'Thor, și anume că surorile ar trebui să le urmeze. Ele nu erau ucenice, în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă n-aveau lecții de învățat, firește. Ce le-ar putea învăța niște sălbăticiuni nepricepute pe Aes Sedai? Era vorba doar de faptul că Înțeleptelor le plăcea să știe unde era locul fiecăruia. Doar atât? Bera și Kiruna ar putea povesti cum râsese – râsese! — al'Thor și cum spusese că pentru el n-avea nicio importanță, deoarece se aștepta ca ele să fie niște discipole *supuse.* Niciuneia nu-i plăcea să-și plece capul, cu atât mai mult Kirunei.

Și totuși, Cadsuane nu ceru explicații.

— Mă așteptam la o treabă de mântuială, replică ea pe un ton sec, nu la un dezastru. Să vedem dacă am înțeles bine. Voi. Copilelor, care vă răzvrătiți împotriva unei Supreme desemnate pe drept, v-ați înhăitat cu băiatul acela, al'Thor, iar dacă ascultați poruncile femeilor Aiel, înseamnă că le ascultați și pe ale lui.

Vocea ei era foarte disprețuitoare, ca și cum ar fi avut gura plină de prune stricate. Clătinând din cap, ea se uită în ceai, apoi își fixă din nou privirea asupra celor două.

— Ce importanță mai are o trădare în plus? Consiliul v-ar putea face să vă târâți pe genunchi de aici până în Tarmon Gai'don drept pedeapsă, dar nu vă poate reteza capetele decât o singură dată. Și celelalte, din tabăra Aielilor? Sunt toate ale Elaidei. Presupun. Au devenit și ele… *ucenice*? Niciuneia dintre noi nu i s-a îngăduit să se apropie mai mult de primul rând de corturi. Acești Aieli nu par să le îndrăgească pe Aes Sedai.

— Nu știu, Cadsuane, răspunse Kiruna, atât de îmbujorată, încât părea să ia oricând foc. Am fost despărțite.

Merana făcu ochii mari. N-o mai auzise niciodată pe Kiruna vorbind pe un ton atât de respectuos.

Bera, pe de altă parte, inspiră adânc. Deși își ținea deja spatele drept, ea păru să și-l îndrepte din nou, pregătindu-se pentru o sarcină neplăcută.

— Elaida nu este… începu ea înflăcărată.

— Elaida este prea zeloasă, din câte îmi dau seama, interveni Cadsuane, aplecându-se în față atât de neașteptat, că Merana și Annoura tresăriră și se lăsară pe spate pe pat, cu toate că ea nu se uita la ele. Și ar putea fi o catastrofă care mocnește, dar este Suprema Amyrlin, desemnată de Consiliul din Turn, după legea Turnului.

— Dacă Elaida este adevărata Amyrlin, atunci de ce n-ai dat ascultare poruncii ei și nu te-ai întors?

Doar mâinile pe care și le ținea nemișcate în poală trădau lipsa de calm a lui Bera Harkin. Doar efortul evident de a nu și le împreuna sau de a nu-și netezi poalele putea să le țină atât de nemișcate.

— Așadar, una dintre voi are puțin sprijin, continuă Cadsuane râzând încet, deși privirea nu părea deloc veselă.

Ea se lăsă pe spate și începu să soarbă din ceai.

— Luați loc. Mai am multe întrebări.

Merana și Annoura se ridicară, oferindu-le locurile lor pe pat, Kiruna rămase în picioare, privind-o îngrijorată pe Cadsuane, în vreme ce Bera îi aruncă o privire prietenei ei, pe urmă clătină din cap. Corele zâmbi larg și în ochii ei albaștri se zări o urmă de afectare, însă lui Cadsuane nu părea să-i pese.

— Jumătate din zvonurile pe care le-am auzit, zise ea, spun că Rătăciții se află în libertate. N-ar fi deloc surprinzător, cu toate celelalte, dar aveți vreo dovadă pentru sau împotrivă?

În scurt timp, Merana se bucură că ședea; în scurt timp, ea știu ce simțeau hainele când treceau prin calandrul spălătoresei. Cadsuane punea toate întrebările, trecând de la un subiect la altul, încât nu știai niciodată ce avea să urmeze. Corele păstra tăcerea, chicotind uneori sau clătinând din cap, iar Daigian nu făcea nici măcar asta, desigur. Merana era ținta întrebărilor, la fel și Bera și Kiruna. Nici Annoura nu fu cruțată. De fiecare dată când sfătuitoarea lui Berelain se relaxa, gândindu-se că scăpase, Cadsuane o chinuia din nou cu întrebările.

Femeia voia să știe totul: despre autoritatea pe care al’Thor o exercita asupra Aielilor, de ce era ancorat în port vasul unei Stăpâne a Valurilor a Oamenilor Mării, dacă Moiraine era, într-

adevăr, moartă, dacă era de netăgăduit că băiatul redescoperise Călătoria și dacă Berelain îl vârâse în așternuturi sau dacă avea această intenție. Era imposibil să-ți dai seama ce gândea Cadsuane despre răspunsuri, cu o singură excepție, atunci când află că Alanna îl legase pe al'Thor și cum făcuse asta. Buzele ei lipite se transformară într-o linie subțire și privi peretele încruntată de parcă ar fi vrut să-l sfredelească. Însă pe când celelalte își exprimau dezgustul, Merana credea că Melaidhrin se gândise să-și ia un alt Străjer.

De fapt, Cadsuane auzea foarte des că ele nu știau despre ce este vorba, dar a afirma că nu știi n-o mulțumea; ea cerea să afle și cel mai mic detaliu pe care-l știai, chiar dacă n-aveai habar de el. Ele reușiră să ascundă câteva lucruri, cele care trebuiau tăgăduite, și totuși câteva detalii surprinzătoare ieșiră la iveală, unele *foarte* surprinzătoare, chiar de la Annoura, care, primise scrisori amănunțite de la Berelain aproape din ziua în care fata se îndreptase călare către miazănoapte. Cadsuane cerea răspunsuri, însă nu oferea niciunul, lucru care o îngrijora pe Merana. Privea expresiile îngândurate, defensive și smerite de pe fețele celorlalte și se întrebă dacă avea și ea aceeași stare întipărită pe chip.

— Cadsuane, rosti ea văzându-se nevoită să mai facă un efort. Ce anume ți-a stârnit interesul pentru el tocmai acum?

O privire stăruitoare o întâlni pe a ei, apoi Cadsuane își îndreptă atenția către Bera și Kiruna.

— Așadar, au reușit să-l răpească exact din Palat, zise femeia cu părul cărunt, întinzându-și ceașca goală ca să i-o umple Daigian.

Niciuneia nu i se oferise ceai. Expresia și tonul lui Cadsuane erau atât de neutre, încât Meranei îi venea să-și smulgă părul din cap. Al'Thor nu va fi mulțumit când va afla că sora Regelui din Arafel și o puternică domani, Kiruna, amintise despre răpire, chiar dacă o făcuse din neatenție; Cadsuane se folosea de orice scăpare a ta ca să descopere mai multe decât ai intenționa să dezvălui. Cel puțin nu aflase despre tratamentul la care fusese supus. El spusese răspicat cât de nemulțumit va fi dacă se va întâmpla acest lucru.

Merana mulțumi Luminii că femeia nu va rămâne prea multă vreme alături de vreun curtean.

— Ești sigură că a fost Taim? Și ești sigură că mantiile negre

n-au sosit călare?

Bera răspunse fără tragere de inimă, iar Kiruna, posomorâtă; erau cât se poate de sigure; nimeni nu-i văzuse pe *asha'mani* venind sau plecând, iar… poarta… care-i aduseseră acolo… ar fi putut fi deschisă de al'Thor. Lucru care nu era deloc satisfăcător, firește.

— Gândiți-vă! Nu mai sunteți niște fete prostuțe sau n-ar trebui să fiți, zise Cadsuane și strâmbă iar din nas. Trebuie să fi observat ceva.

Merana simți că i se face rău. Ea și celelalte petrecuseră jumătate din noapte discutând despre ce ar trebui să însemne legământul lor înainte să decidă că semnifica tocmai ceea ce spuseseră ele, nicio portiță prin care să se strecoare vreo informație. În cele din urmă, până și Kiruna conveni că trebuiau să-l apere și să-l sprijine pe al'Thor și să i se supună, că nu le era îngăduit să stea deoparte. Însăși decizia lor fusese surprinzătoare. Totuși, Merana se întreba dacă Bera și Kiruna înțeleseseră și ele acest lucru. S-ar putea trezi că înfruntă o legendă, ca să nu mai pomenim de surorile care aleseseră s-o urmeze, în afară de Corele și Daigian. Mai rău… Ochii lui Cadsuane zăboviră o clipă asupra ei, fără să trădeze nimic, dar cerând totul. Mai rău, Merana era convinsă că Melaidhrin știa asta prea bine.

Străbătând în grabă coridoarele Palatului, Min ignoră saluturile câtorva Fecioare pe care le cunoștea. Trecu în fugă pe lângă ele, fără să le adreseze măcar un cuvânt și fără să considere atitudinea sa ca fiind necuviincioasă. Nu-i era ușor să fugă în cizme cu toc. Câte lucruri nesăbuite nu făceau femeile pentru bărbați! Nu că Rand i-ar fi cerut să poarte acele cizme, dar ea le încălțase prima oară cu gândul la el și-l văzuse zâmbind. Îi plăceau. Lumină, unde-i era capul de se gândea la cizme?! N-ar fi trebuit să se ducă în apartamentul lui Colavaere. Tremurând și clipind des ca să alunge lacrimile, o luă și mai tare la fugă.

Ca de obicei, câteva Fecioare stăteau ghemuite pe călcâie lângă ușile înalte, ornate cu sori din aur. Deși *shoufa* le atârna pe umeri și-și țineau sulițele pe genunchi, n-aveau deloc un aer degajat. Erau asemenea unor leoparzi care pândeau prada. În general, Fecioarele o nelinișteau pe Min, cu toate că erau destul de prietenoase. În acea zi însă, ei nu i-ar fi păsat dacă ele ar fi

avut fețele acoperite cu văluri.

— Este într-o dispoziție proastă, o avertiză Riallin, dar nu făcu niciun gest ca s-o oprească.

Min se număra printre puținele persoane cărora li se îngăduia să se afle în prezența lui Rand fără a fi anunțate. Ea își netezi haina și încercă să se liniștească. Nu era sigură de ce venise. Doar că Rand o făcea să se simtă în siguranță. Arză-l-ar focul! Înainte n-avusese nevoie de nimeni ca să se simtă în siguranță.

Abia pătrunse în încăpere, când se opri îngrozită. Cu un gest mecanic, închise ușa. Locul era răvășit. Câteva cioburi strălucitoare atârnau de ramele unor oglinzi și cea mai mare parte a sticlei zăcea împrăștiată pe pardoseală. Podiumul era răsturnat într-o parte, iar tronul care se aflase pe el devenise un morman de fragmente poleite, sfărâmate, în locul unde fusese izbit de perete. Unul dintre lampadare, din fier greu pe sub poleială, fusese îndoit. Rand ședea pe un scaun mai mic, în cămașă, cu brațele atârnând și cu capul pe spate, holbându-se la tavan. Privind în gol. Imaginile dansau în jurul lui, iar aurele colorate pâlpâiau și tremurau; semăna cu Aes Sedai în această privință. Ea n-avea nevoie de artificeri atunci când Rand sau vreo Aes Sedai se afla prin preajmă. El nu se mișcă în timp ce ea păși în încăpere. Nu părea să fie conștient de prezența ei. Cioburile de sticlă scrâșneau sub cizmele ei. Dispoziție proastă, într-adevăr.

Chiar și așa, nu-i era teamă de el. Nici nu-și putea imagina că Rand i-ar putea face vreun rău. Nutrea suficiente sentimente pentru el ca să-și șteargă aproape complet amintirea despre apartamentul lui Colavaere. Se împăcase de mult cu gândul că era îndrăgostită lulea. Nimic nu mai conta: nici că el era un țăran simplu, mai tânăr decât ea, nici ce origini avea sau grad, ori funcție, nici că era sortit să înnebunească și să moară, asta dacă nu era ucis mai întâi. „Nici măcar nu mă deranjează că sunt nevoită să-l împart”, chibzui ea, conștientizând, totodată, cât de tare era prinsă în mreje dacă reușea să se mintă pe sine. Își impuse să accepte acest lucru; Elayne avea o parte din el, pe care și-o revendicase, la fel și femeia aceea, Aviendha, pe care urma s-o cunoască. Mătușa ei, Jan, obișnuia să spună: „Ce nu poate fi dres trebuie acceptat”. Mai ales atunci când nu mai gândeai limpede. Lumină, ea se mândrise mereu cu faptul că nu se pierdea cu firea!

Se opri lângă unul dintre jilțuri, unde Sceptrul Dragonului fusese împlântat în spătarul gros din lemn atât de tare, încât vârful ieșea în afară cu aproape o jumătate de palmă. Era îndrăgostită de un bărbat care nu știa, care ar fi alungat-o dacă și-ar fi dat seama. Un bărbat despre care era sigură că era îndrăgostită de ea. Și de Elayne, și de această Aviendha. Înaintă în grabă. Ceea ce nu poate fi dres... El era îndrăgostit de ea, dar refuza să recunoască. Oare credea că nebunul Lews Therin Telamon, ucigașul femeii pe care o iubea, va avea și el aceeași soartă?

— Mă bucur că ai venit, zise el dintr-odată, neluându-și privirea din tavan. Am stat aici singur. Singur.

El râse scurt, ca un lătrat.

— Herid Fel e mort.

— Vai, nu! exclamă ea în șoaptă, nu bătrânelul acela drăguț.

I se împăienjeniră ochii.

— A fost sfâșiat, preciză Rand și vocea lui era atât de obosită, de goală. Idrien a leșinat când l-a găsit. A rămas șocată jumătate de noapte, iar când și-a revenit în simțiri, a început să bolborosească. Una dintre femeile de la școală i-a dat ceva care s-o ajute să doarmă. S-a rușinat de asta. Când a venit la mine, a început din nou să plângă și... Trebuie să fi fost Creaturile Umbrei. Cine altcineva i-ar fi smuls omului mâinile și picioarele?

Fără să își ridice capul, el lovi cu pumnul în brațul jilțului atât de tare, încât lemnul crăpă.

— Dar de ce? De ce-a fost omorât? Ce avea să-mi spună?

Min încercă să gândească. Și chiar se strădui. Jupânul Fel era filosof; el și Rand discutau totul, de la semnificația unor părți din Profețiile Dragonului și până la natura găurii din temnița Celui Întunecat. Fel o lăsa să împrumute cărți, lucrări fascinante, mai ales atunci când ea trebuia să dezlege înțelesul cuvintelor celor doi. Fel fusese filosof. Nu-i va mai împrumuta niciodată cărți. Fusese un bătrânel atât de blând, învăluit într-o lume a gândurilor, care se speria atunci când observa ceva străin acelei lumi. Ea păstra cu sfințenie un răvaș pe care acesta i-l scrisese lui Rand. El spusese că ea era frumoasă, că-i distrăgea atenția, iar în acel moment Fel era mort. Lumină, se săturase să fie înconjurată de moarte!

— N-ar fi trebuit să îți dezvălui, nu așa.

Min tresări. Nu-l auzise pe Rand când străbătuse încăperea. El

îi mângâie obrazul cu degetele și-i șterse lacrimile.

— Îmi pare rău, Min, o consolă el cu blândețe în glas. Nu mai sunt o persoană atât de bună. Un om a murit din cauza mea și de atunci nu mă gândesc decât la motivul pentru care a fost omorât.

Încolăcindu-l cu brațele, Min își lipi fața de pieptul lui. Nu se putea opri din plâns.

— Am fost în apartamentul lui Colavaere.

Dinaintea ochilor femeii apărură imagini. Salonul pustiu, toți servitorii plecați. Budoarul. Nu voia să-și reamintească, dar de vreme ce începuse, nu mai putea opri cuvintele.

— M-am gândit că, dacă tot ai trimis-o în surghiun, poate că voi avea o altă viziune decât cea pe care o am despre ea.

Colavaere trebuie să fi purtat una dintre cele mai frumoase rochii ale ei din mătase neagră și lucioasă, cu valuri de dantelă Sovarra, de culoarea fildeșului.

— Am crezut că măcar o dată situația va fi alta. Ești *ta'veren.* Poți schimba Pânza.

Colavaere purtase un colier și brățări cu smaralde și „picături de foc”, și inele cu perle și rubine, cu siguranță cele mai frumoase bijuterii ale ei. Diamante galbene îi fuseseră aranjate în păr, ca o copie fidelă a coroanei din Cairhien. Fața ei...

— Era în budoarul ei, atârnând de unul dintre stâlpii baldachinului.

Ochii îi erau bulbucați, iar limba scoasă. Fața îi era pământie și umflată. Degetele de la picioare îi atârnau la câțiva centimetri deasupra taburetului răsturnat. Suspinând necontrolat, Min se lipi și mai mult de el.

El o cuprinse cu brațele încet, cu blândețe.

— Oh, Min, înzestrarea ta îți aduce mai multă durere decât plăcere. Dacă ți-aș putea lua durerea, aș face-o, Mân. Aș face-o.

Treptat, Rand își dădu seama că tremura și el. Lumină, încerca din răsputeri să fie de fier, să fie așa cum credea că ar trebui să fie Dragonul Renăscut, însă îl îndurera atunci când cineva murea din cauza lui! Chiar dacă acel cineva era Colavaere. Suferea pentru toți cei răniți, deși încerca să ascundă asta.

— Sărută-mă, îngână ea.

Văzând că el nu se mișcă, ea își ridică privirea. Rand o privi clipind șovăitor, cu ochii când albaștri, când cenușii, asemenea

cerului de dimineață.

— Nu te tachinez.

De câte ori nu-l tachinase, șezând pe genunchii lui și sărutându-i, și spunându-i „păstor”, fiindcă nu îndrăznea să-i rostească numele de teamă ca el să nu-și dea seama de tonul afectuos? El suporta toate astea, deoarece credea că ea *doar* îl tachina și că va înceta odată ce va avea convingerea că lui nu-i păsa. Ha! Mătușa Jan și mătușa Rana spuneau că nu trebuia să săruți un bărbat decât dacă intenționai să-l iei de bărbat, dar mătușa Miren părea să cunoască mai bine cele lumești. Ea zicea că nu trebuia să săruți un bărbat într-o doară, fiindcă bărbații se îndrăgosteau prea repede.

— Mi-e frig pe dinăuntru, păstorule. Colavaere și Jupânul Fel... Vreau să simt căldura cărnii. Vreau... Te rog?

El își lăsă capul în jos foarte încet. La început fu un sărut frățesc, dulce ca laptele, liniștitor, mângâietor. Apoi se transformă în altceva. Deloc liniștitor. Ridicându-și brusc capul, Rand încercă să se retragă.

— Nu pot, Mân. N-am niciun drept...

Vârându-și mâinile în părul lui, ea îi trase capul în jos și, în scurt timp, el nu se mai împotrivi. Min nu mai știa dacă mâinile ei îi desfăcură șireturile cămășii mai întâi sau el pe ale ei, însă era sigură de un singur lucru. Dacă al’Thor avea de gând să se oprească n acel moment, ea va aduce una dintre sulițele lui Riallin, pe toate, ie fapt, și pe urmă le va împlânta în el.

În timp ce ieșea din Palatul Soarelui, Cadsuane le privea cu atenție pe sălbăticiunile Aiel fără a fi observată. Corele și Daigian o urmau în tăcere; o cunoșteau deja suficient de bine încât să n-o deranjeze cu pălăvrăgeli, ceea ce nu se putea spune și despre cele care poposiseră câteva zile la micul palat al lui Arilyn, înainte ca ea să le trimită mai departe. Multe dintre sălbăticiuni se zgâiau la Aes Sedai ca la niște potăi pline de purici și bube purulente, care lăsau urme de noroi pe un covor nou. În schimb, unii oameni le priveau pe Aes Sedai cu venerație și adorare, alții, cu teamă și ură, dar Cadsuane nu mai văzuse priviri disprețuitoare până atunci, nici măcar din partea Mantiilor Albe. Oricum, orice neam care avea atâtea sălbăticiuni ar trebui să trimită o mulțime de fete în Turn.

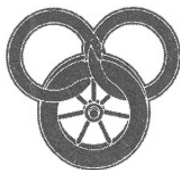
Era o problemă care trebuia rezolvată în cele din urmă, la fel

și cu Puțul Osândei, conform tradiției dacă era nevoie, dar nu în acel moment. Trebuia să-l păstreze suficient de interesat pe băiatul acela, al'Thor, ca să-i îngăduie să se apropie de el și suficient de debusolat pentru a-l îndruma în direcția pe care și-o dorea ea, fără ca el să-și dea seama. Într-un fel sau altul, orice s-ar fi pus în calea ei trebuia controlat sau înlăturat. Nimic nu trebuia să-l influențeze negativ sau să-l supere. Nimic.

Caleașca neagră și lucioasă, trasă de șase suri răbdători, aștepta în curte. Un servitor se grăbi să deschidă ușa, pe care erau vopsite câteva stele argintii deasupra unor dungi roșii și verzi. Bărbatul făcu o plecăciune atât de adâncă în fața celor trei, încât aproape că-și atinse genunchii cu capul pleșuv. Acesta purta cămașă și pantaloni. De când ajunsese la Palatul Soarelui, ea nu văzuse pe nimeni purtând livrea, cu excepția câtorva care aveau pe veșminte culorile lui Dobraine. Fără îndoială că servitorii nu știau ce să poarte și le era teamă să nu facă vreo greșeală.

— O voi jupui de vie pe Elaida când voi pune mâna pe ea, zise Cadsuane când trăsura se puse în mișcare. Copila asta neghioabă mi-a făcut misiunea aproape imposibilă.

Apoi izbucni în râs atât de neașteptat, încât Daigian se holbă la ea, înainte să apuce să abțină. Corele zâmbi larg, anticipativ. Niciuna dintre ele nu înțelegea, iar ea nu încercă să le explice. Cea mai rapidă cale de a-i stârni interesul era să-i spui că ceva era imposibil. Așa fusese toată viața ei. Trecuseră două sute șaptezeci de ani de când avusese ultima oară o misiune pe care nu reușise s-o ducă la bun sfârșit. Aceasta ar putea fi ultima ei misiune și va încheia apoteotic cu tânărul al'Thor.

CAPITOLUL 20

Pânze în interiorul Pânzelor

Sevanna își privea cu dispreț însoțitoarele pline de praf, care ședeau în cerc alături de ea în luminiș. Ramurile aproape golașe fereau puțină umbră răcoroasă. Deși locul unde Rand al'Thor răspândise moartea se afla la mai bine de o sută cincizeci de kilometri depărtare, înspre apus, celelalte femei își mișcau ochii de parcă erau mereu cu băgare de seamă. Deoarece n-aveau corturi, niciuna nu putuse să se spele cum se cuvine, nici măcar în grabă, pe mâini și pe față. Opt cești mici de argint, toate diferite, erau așezate lângă ea pe frunzele moarte, precum și o carafă din argint care se îndoise în timpul retragerii.

— *Car'a'carn* fie nu ne urmărește, fie n-a reușit să dea de urma noastră, zise ea dintr-odată. Oricum ar fi, sunt mulțumită.

Unele dintre ele tresăriră. Tion păli, iar Modarra o bătu ușor pe umăr ca s-o liniștească. Modarra ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost atât de înaltă și n-ar fi încercat să se comporte ca o mamă cu toată lumea. Alarys era prea preocupată să-și netezească poalele aranjate deja cu grijă în jurul ei, în încercarea de a ignora ceea ce nu voia să vadă. Meira era posomorâtă, dar cine ar fi spus dacă starea ei era din cauza temerii vădite a celorlalte vizavi de *car'a'carn* sau a propriei ei temeri? Frica lor era logică.

Trecuseră două zile de la bătălie și mai puțin de douăzeci de mii de sulițe se regrupaseră în jurul Sevannei. Therava și mai toate Înțeleptele care fuseseră în apus lipseau, inclusiv toate celelalte care aveau legătură cu ea. Unele dintre cele absente se îndreptau, cu siguranță, către Munții Piscul Dragonului, însă câte dintre ele nu vor mai vedea răsăritul soarelui? Nimeni nu-și amintea să fi existat vreodată un asemenea măcel, atâția morți într-un timp atât de scurt. Nici măcar *algai'd'siswai* nu erau cu adevărat pregătiți să-și facă să danseze sulițele atât de devreme. Aveau motive să se teamă, dar nimeni nu lăsa să se vadă asta, nimeni nu afișa o astfel de expresie pe față, cum făceau cei din ținuturile umede, la vederea tuturor.

Rhiale, cel puțin, părea să conștientizeze acest lucru.
— Dacă e să facem asta, atunci s-o facem, mormăi ea jenată.
Se număra printre cele care tresăriseră.
Sevanna scoase cubul mic și cenușiu din săculeț și-l puse pe frunzele ruginii din mijlocul cercului. Someryn își așeză mâinile pe genunchi, aplecându-se atât de mult în față ca să-l privească, încât risca să dea nas în nas cu el. Aproape că-l atingea. Fiecare latură era acoperită cu pânze complicate. Dacă te uitai mai bine, puteai vedea pânze mai mici în interiorul celor mai mari, apoi altele și mai mici. Sevanna habar n-avea cum fuseseră făcute, atât de mici, atât de mărunte, atât de precise. Cândva, crezuse că, într-un fel, cubul era din piatră, însă în acel moment nu mai avea aceeași convingere. Cu o zi înainte, îl scăpase din greșeală pe niște pietre, totuși nicio linie sculptată nu se ciobise. Fiindcă *erau* sculptate. Știau doar atât, că obiectul era un *ter'angreal.*
— Pe cât e posibil, cea mai mică limbă de Foc trebuie atinsă ușor acolo, pe acea crestătură care seamănă cu o semilună, le atenționă ea, și o alta acolo, sus, pe crestătura aceea ce seamănă cu un fulger.
Someryn își îndreptă repede spatele.
— Ce se va întâmpla atunci? întrebă Alarys trecându-și degetele prin păr.
Părea un gest mecanic, însă ea reușea să le reamintească întotdeauna celorlalte că părul ei era negru, în loc să fie galben sau roșu.
Sevanna zâmbi. Îi plăcea atunci când știa ceva ce nu știau celelalte.
— Îl voi folosi ca să-l contactez pe locuitorul din ținuturile umede care mi l-a dat.
— Ne-ai zis asta deja, se oțărî Rhiale.
— Cum îl vei contacta? întrebă direct Tion.
I-o fi fiind ei teamă de Rand al'Thor, dar nimic altceva n-o speria. Cu siguranță, nu Sevanna. Belinde mângâie ușor cubul cu un deget osos, încruntându-și sprâncenele albite de soare.
Păstrându-și expresia calmă, Sevanna se abținu cu greu să nu-și pipăie colierul sau să nu-și aranjeze șalul.
— V-am spus tot ce trebuie să știți.
Considerabil mai mult decât ar fi trebuit să știe, după părerea ei, totuși fusese nevoită. Altminteri, s-ar fi întors toate la sulițe și

la celelalte Înțelepte ca să mănânce pâine tare și carne uscată. Sau, mai degrabă, s-ar fi deplasat către răsărit, în căutarea altor supraviețuitori. Sau a vreunui semn că erau urmărite. Chiar dacă vor porni cu întârziere, tot vor reuși să străbată vreo sută de Kilometri înainte să facă popas.

— Cuvintele nu vor jupui porcul mistreț, nici nu-l vor ucide. Dacă aveți de gând să vă furișați în munți și să vă petreceți restul vieții fugind și ascunzându-vă, n-aveți decât. Dacă nu, atunci faceți ce trebuie, iar eu voi proceda la fel.

În ochii albaștri ai lui Rhiale se citea sfidarea, la fel și în ochii cenușii ai lui Tion. Până și Modarra părea să se îndoiască, deși ea și Someryn se aflau sub influența ei.

Sevanna așteptă, cu un calm vădit, încăpățânându-se să le repete cele spuse sau să le roage. Dar pe dinăuntru clocotea de furie. Nu se va lăsa înfrântă doar pentru că femeilor astea le era frică.

— Dacă trebuie, oftă Rhiale în cele din urmă.

Cu excepția Theravei, care era absentă, ea se opunea cel mai des, dar Sevanna nu-și pierdea speranța în ceea ce o privea. Șira spinării care se încăpățâna să se îndoaie era adesea cea mai maleabilă odată ce ceda. Acest lucru era valabil atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Rhiale și celelalte își ațintiră privirile asupra cubului, unele dintre ele încruntându-se.

Sevanna nu observă nimic, firește. De fapt, ea înțelese că, dacă de nu făceau nimic, ar putea susține că, de fapt, cubul nu-și făcuse treaba, iar ea nu va afla niciodată.

Dintr-odată, Someryn icni.

— Cubul atrage mai mult. Priviți! exclamă Meira în șoaptă, arătând cu degetul. Foc, colo și colo, și Pământ, și Aer, și Spirit, umplând șănțulețele.

— Nu toate, preciză Belinde și fruntea i se încreți. Cred că pot fi umplute prin multe căi. Există locuri unde urzelile se scurg… se încolăcesc… în jurul a ceva invizibil. Cred că trage și partea masculină.

Câteva dintre ele se retraseră ușor, aranjându-și șalurile sau atingându-și poalele de parcă ar fi vrut să-și curețe praful de pe mâini. Sevanna ar fi dat orice să vadă. Aproape orice. Cum puteau fi atât de lașe? Cum puteau lăsa să se vadă asta?

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă l-am atinge cu Foc altundeva, întrebă, într-un final, Modarra.

— Dacă va fi încărcat prea tare cu Putere sau într-un mod greșit, dispozitivul de comunicare s-ar putea topi, se auzi în aer o voce de bărbat. Chiar și să ex...

Vocea tăcu atunci când celelalte femei săriră în picioare, privind printre copaci. Alarys și Modarra merseră până într-acolo încât își scoaseră pumnalele, deși n-aveau nevoie de oțel atunci când foloseau Puterea. Nimic nu se mișca printre umbrele aruncate de soare, nici măcar o pasăre.

Sevanna nu se clinti. Crezuse, poate, o treime din ceea ce-i zisese locuitorul din ținuturile umede, nu și asta, adevărul fie spus, totuși recunoscu vocea lui Caddar. Cei din ținuturile umede aveau întotdeauna mai multe nume, dar el nu i-l spusese decât pe acesta. Ea bănuia că bărbatul avea multe secrete.

— Reluați-vă locurile! le porunci ea. Și puneți urzelile în locurile în care erau. Cum l-aș putea contacta dacă vă temeți de cuvinte?

Rhiale se răsuci pe călcâie, cu gura căscată și privirea bănuitoare. Fără îndoială că se întreba de unde știa ea că ele se opriseră din a mânui Puterea; femeia nu gândea limpede. Ele se așezară din nou în cerc, încet și neliniștite. Expresia de pe chipul lui Rhiale era mai impenetrabilă decât a celorlalte.

— Așadar, v-ați întors, se auzi în aer vocea lui Caddar. Îl aveți pe al'Thor?

Ea simți un avertisment în tonul lui. El n-avea de unde să știe, însă știa. Ea renunță la discursul pe care și-l pregătise.

— Nu, Caddar. Dar tot trebuie să stăm de vorbă. O să ne vedem peste zece zile în locul în care ne-am întâlnit prima oară.

Ea putea ajunge în valea aceea din Munții Piscul Dragonului mai devreme, dar avea nevoie de timp ca să se pregătească. De unde știa el?

— Ai grăit adevărul, fetițo, murmură Caddar pe un ton sec. Vei afla că nu-mi place să fiu mințit. Păstrează canalul deschis pentru locație și voi veni la tine.

Sevanna se holba la cub, uluită. *Fetițo*?

— Ce-ai spus? întrebă ea.

Fetițo! Nu-și credea urechilor. Rhiale nu se uită la ea în mod intenționat, iar Meira schiță un zâmbet strâmb, deoarece arareori zâmbea.

Oftatul lui Caddar răsună în luminiș:

— Spune-i Înțeleptei tale să continue să facă exact ceea ce

face – nimic mai mult – și voi veni la tine.

Răbdarea stăpânită din tonul lui zgâria ca o piatră. După ce va obține ce-și dorea de la nativul din ținuturile umede, ea îl va face *gai'shain* cu robă albă. Ba nu, neagră!

— Cum adică, vei veni, Caddar?

Tăcerea fu răspunsul.

— Unde ești, Caddar?

Tăcere.

— Caddar?

Celelalte schimbară priviri îngrijorate.

— E nebun? întrebă Tion.

Alarys murmură că trebuia să fie, iar Belinde, furioasă, ceru să afle cât timp vor mai continua cu prostiile.

— Până când voi spune eu să ne oprim, răspunse Sevanna cu blândețe, holbându-se la cub.

În inima ei se cuibări nădejdea. Dacă el putea face asta, îi va feri, cu siguranță, ceea ce-i făgăduise. Și poate… Ea n-avea de gând să-și facă prea mari speranțe. Sevanna își ridică privirea la crengile care aproape că se împreunau deasupra luminișului prin care răzbăteau totuși razele soarelui.

— Dacă el nu va veni până la miezul zilei, vom pleca.

Era prea mult să se aștepte ca ele să nu bombăne.

— Și până atunci, o să stăm aici, ca niște bolovani? exclamă Alarys, dându-și capul pe spate cu o mișcare exersată și petrecându-și părul peste umeri. Pentru unul din ținuturile umede?

— Nu cred că merită să facem asta, indiferent ce ți-a făgăduit, Sevanna, zise Rhiale încruntându-se.

— E nebun, mârâi Tion.

Modarra arătă cu capul înspre cub.

— Dacă ne aude încă?

Tion pufni cu dispreț, iar Someryn întrebă:

— De ce ne-ar păsa dacă un bărbat aude ce spunem? Nu sunt încântată că trebuie să așteptăm după el.

— Dacă este la fel ca nativii ăia din ținuturile umede, în mantii negre?

Belinde strânse din buze asemenea Meirei.

— Nu fi caraghioasă, rânji disprețuitor Alarys. Cei din ținuturile umede ucid pe loc astfel de bărbați. Indiferent ce-or fi pretinzând *algai'd'siswai,* trebuie să fi fost mâna femeilor Aes

Sedai. Și a lui Rand al'Thor.

Se așternu o tăcere de mormânt la rostirea acelui nume, dar nu dură mult.

— Caddar trebuie să dețină și el un astfel de cub, opină Belinde. Trebuie să aibă o femeie cu înzestrarea de a-l folosi.

— O Aes Sedai? se arătă mirată Rhiale pe un ton gutural și plin de dezgust. Dacă e însoțit de zece Aes Sedai, lăsați-le să vină. Le vom veni noi de hac.

— Cred că ai început să crezi că ele au omorât-o pe Desaine, râse Meira: era un sunet misterios ca și expresia de pe fața ei.

— Ai grijă ce vorbești! șuieră Rhiale printre dinți.

— Da, murmură Someryn neliniștită. Cuvintele necugetate ar putea fi auzite de urechi nepotrivite.

Râsul lui Tion fu scurt și neplăcut.

— Toate aveți mai puțin curaj decât un singur nativ din ținuturile umede.

Aceste cuvinte o făcută pe Someryn să riposteze, firește, la fel și pe Modarra. Meira rostea vorbe care i-ar fi adus necazuri dacă n-ar fi fost Înțeleptele, iar Alarys vorbea pe un ton și mai aspru, pe când Belinde...

Gâlceava lor o irita pe Sevanna, deși era o chezășie că femeile nu vor conspira împotriva ei. Totuși, nu acesta era motivul pentru care-și ridică mâna în semn de tăcere. Rhiale o privi încruntată și deschise gura, dar în clipa aceea ele auziră ce auzea și ea: un foșnet în frunzele moarte dintre copaci. Niciun Aiel n-ar fi făcut un asemenea zgomot, chiar dacă s-ar fi apropiat nepoftit de Înțelepte, și niciun animal nu s-ar fi apropiat atât de mult de oameni. De astă dată, ea se ridică în picioare împreună cu celelalte.

Două siluete își făcură apariția, un bărbat și o femeie. Vreascurile le trosneau sub tălpi atât de tare, încât ar fi trezit și un bolovan. Când ajunseră aproape de luminiș, cei doi se opriră, iar bărbatul își plecă ușor capul ca să-i vorbească femeii. Era Caddar, într-o haină aproape neagră, cu guler și manșete din dantelă. Măcar n-avea sabie. Cei doi păreau să se contrazică. Sevanna s-ar fi așteptat să audă frânturi din conversația lor, însă tăcerea era de mormânt. Caddar era cu aproape o palmă mai înalt decât Modarra – pentru unul din ținuturile umede, chiar și pentru un Aiel –, capul femeii ajungându-i lui până la piept. Însoțitoarea bărbatului avea tenul la fel de măsliniu și

părul tot atât de negru ca și el, și era suficient de frumoasă încât s-o facă pe Sevanna să strângă din buze. Purta o rochie din mătase de un roșu aprins, cu un decolteu mai adânc decât cel al lui Someryn.

Ca și când Sevanna ar fi chemat-o, Someryn se apropie de ea.

— Femeia are o înzestrare. Poate țese o pavăză, zise ea în șoaptă, fără să-și ia ochii de la cei doi, pe urmă își țuguie buzele și continuă șovăind: Este puternică. Foarte puternică.

Ieșind din gura ei, aceste cuvinte aveau, într-adevăr, însemnătate. Sevanna nu reușise niciodată să înțeleagă de ce a deține forță în Putere n-avea nicio importanță pentru Înțelepte – fiind recunoscătoare în tot acest timp că n-o avea și ea, pentru binele ei –, deși Someryn se lăuda că nu mai întâlnise niciodată o femeie la fel de puternică precum ea. După tonul ei, Sevanna bănuia că femeia aceea era puternică.

În acel moment însă, nu-i păsa dacă femeia putea mișca munții din loc sau dacă abia reușea să aprindă o lumânare. Trebuie să fi fost Aes Sedai. Nu semăna la față cu una, dar Sevanna mai văzuse și altele care nu semănau. Așa trebuie să fi reușit Caddar să pună mâna pe o relicvă *ter'angreal.* Așa reușea să le găsească și să vină la ele atât de devreme și atât de repede. Posibilitățile se iveau, iar nădejdea creștea. Totuși, din cei doi, care poruncea?

— Nu mai conduce Puterea în cub! îi ordonă ea.

Poate că el reușea să audă prin intermediul cubului.

Rhiale îi aruncă o privire aproape compătimitoare.

— Someryn s-a oprit deja, Sevanna.

Nimic nu-i putea strica buna dispoziție.

— Prea bine, îi zâmbi ea. Amintiți-vă ce v-am spus. Lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Celelalte încuviințară din cap, numai Rhiale se smiorcăi. Sevanna își păstră zâmbetul. O Înțeleaptă nu putea ajunge *gai'shain,* cu toate că multe dintre obiceiurile vechi fuseseră înlăturate ca altele să le ia locul.

Caddar și femeia începură să se apropie.

— Încă folosește Puterea, șopti din nou Someryn.

— Șezi lângă mine, îi zise în grabă Sevanna. Atinge-mi piciorul dacă ea mânuiește Puterea.

Era atât de umilitor, însă trebuia să afle.

Ea se așeză cu picioarele încrucișate și celelalte i se alăturară,

lăsând loc pentru Caddar și femeie. Someryn se așeză suficient de aproape încât să li se atingă genunchii. Sevanna își dorea să fi avut un scaun.

— Te văd, Caddar, rosti ea pe un ton oficial, în ciuda insultei lui. Luați loc, tu și femeia ta.

Ea voia să vadă cum va reacționa Aes Sedai, dar aceasta nu făcu decât să ridice o sprânceană și să zâmbească leneș. Ochii îi erau la fel de negri ca ai lui, la fel de negri ca ai unui corb. Celelalte Înțelepte afișau o oarecare răceală. Dacă Aes Sedai nu l-ar fi lăsat pe Rand al'Thor să scape la fântâni, cu siguranță că ele i-ar fi ucis sau i-ar fi luat prizonieri pe toți. Această Aes Sedai trebuie să fi știut toate astea, din moment ce Caddar aflase ce se întâmplase. Și totuși, femeii nu părea să-i fie teamă.

— Aceasta este Maisia, le-o prezentă Caddar, așezându-se pe pământ, în spațiul mic care-i era destinat.

Dintr-un anume motiv, lui nu-i plăcea să se apropie prea mult. Poate se temea de pumnale.

— Ți-am spus să folosești o singură Înțeleaptă, Sevanna, nu șapte. Unii bărbați ar putea intra la bănuieli.

El părea amuzat.

Maisia încetă să-și aranjeze poalele sub ea atunci când el îi rosti numele și-i aruncă o privire atât de furioasă încât ar fi trebuit să-l descumpănească. Poate că ea voise să-și ascundă identitatea. Cu toate astea, femeia nu spuse nimic. După o clipă, se așeză lângă el și zâmbetul îi reveni pe buze atât de brusc, de parcă nu i-ar fi dispărut niciodată. Nu era prima oară când Sevanna era recunoscătoare pentru faptul că nativilor din ținuturile umede li se citeau emoțiile pe față.

— Ai adus obiectul care-l poate controla pe Rand al'Thor?

Ea nici măcar nu aruncă o privire către carafa cu apă. Atâta vreme cât el era nepoliticos, ea de ce ar trebui să păstreze formalitățile? Sevanna nu-și amintea ca el să se fi comportat astfel când se mai întâlniseră. Poate că Aes Sedai îl încuraja să facă asta.

Caddar îi aruncă o privire întrebătoare.

— De ce, atât timp cât nu-l ai pe el?

— Îl voi avea, răspunse ea pe același ton, iar el zâmbi, la fel și Maisia.

— Când îl vei avea, atunci.

În zâmbetul lui se citeau îndoiala și neîncrederea. În cel al

femeii, ironia. Ar putea găsi și pentru ea o robă neagră.

— Obiectul pe care-l dețin îl va controla odată ce va fi prins, însă nu-l va putea învinge. Nu vreau să risc ca el să afle despre existența mea până când nu-l veți închide.

Bărbatul nu părea deloc rușinat să facă mărturisirea asta.

Sevanna încercă să nu-și arate dezamăgirea. O nădejde pierdută, dar rămăseseră altele. Rhiale și Tion își împreunară mâinile, privind drept în față, dincolo de cerc, dincolo de el; nu mai avea rost să-l asculte. Însă ele nu știau totul, firește.

— Dar pe Aes Sedai? Obiectul acesta le poate controla?

Rhiale și Tion nu mai priveau dincolo de copaci. Belinde ridică din sprâncene, iar Meira se uită la ea. Sevannei îi venea să blesteme lipsa lor de stăpânire de sine.

Caddar era la fel de orb ca toți cei din ținuturile umede. El își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Vrei să spui că al'Thor ți-a scăpat printre degete, dar le-ai prins pe Aes Sedai? Ai ochit vulturul și ai prins câteva ciocârlii!

— Poți oferi același lucru și pentru Aes Sedai?

Sevannei îi venea să scrâșnească din dinți. Era convinsă că el fusese mai curtenitor înainte.

El ridică din umeri.

— Poate. Dacă prețul este corect.

Părea indiferent. Nici Maisia nu părea îngrijorată. Ciudat, doar era Aes Sedai. Trebuia să fi fost.

— Rostești vorbe mari, nativule din ținuturile umede, interveni Tion pe un ton sec. Ce dovezi ai?

Pentru prima oară, Sevanna nu părea deranjată că Tion vorbise neîntrebată.

Fața lui Caddar se întunecă de parcă ar fi fost un șef de clan și s-ar fi simțit jignit, apoi, într-o clipită, fu iar numai zâmbet.

— Cum doriți. Maisia, joacă-te puțin cu dispozitivul de comunicare ca să vadă.

Poalele lui Someryn se mișcară, iar ea își înfipse vârfurile degetelor în coapsa Sevannei atunci când cubul cenușiu se ridică ușor în aer. Acesta sărea încoace și încolo de parcă ar fi fost aruncat din mână în mână, apoi se înclină și se învârti pe un colț ca un titirez, repede și mai repede, până când deveni neclar.

— Vreți să vedeți cum îl ține pe vârful nasului? întrebă Caddar zâmbind cu toți dinții.

Femeia oacheșă strânse din ochi și privi drept în față, cu un zâmbet vădit forțat.

— Cred că am *demonstrat* suficient, Caddar, zise ea pe un ton rece.

Dar cubul – dispozitivul de comunicare? — continua să se învârtească.

Sevanna numără încet până la douăzeci înainte să spună:

— Este suficient.

— Poți să te oprești, Maisia, îi ceru Caddar. Pune-l la locul lui.

Abia atunci cubul începu să coboare încet, așezându-se ușor pe locul său inițial. Deși avea tenul măsliniu, femeia părea palidă. Și furioasă.

Dacă ar fi fost singură, Sevanna ar fi râs și ar fi dansat. Chiar și așa, îi era greu să păstreze o mină serioasă. Rhiale și celelalte erau prea preocupate s-o privească disprețuitoare pe Maisia ca să observe. Ce funcționa la o femeie înzestrată funcționa și la alta. Nu era nevoie în cazul lui Someryn și al Modarrei, poate, dar în ceea ce le privea pe Rhiale și pe Therava… Nu trebuia să se arate prea nerăbdătoare, nu atâta vreme cât celelalte știau că nu exista nicio Aes Sedai captivă.

— Va fi nevoie de ceva timp până veți primi ceea ce aveți nevoie, firește, continuă Caddar.

Privirea lui era vicleană, deși încerca să ascundă asta; poate că un alt nativ din ținuturile umede n-ar fi observat.

— Vă avertizez însă că prețul nu va fi mic.

Sevanna se aplecă în față fără să vrea.

— Cât ne va costa ca ea să ne învețe cum ați ajuns aici atât de repede?

Ea reuși să nu lase să i se simtă nerăbdarea în glas, dar se temea că disprețul pe care-l nutrea era evident. Cei din ținuturile umede făceau orice pentru aur.

Poate că bărbatul înțelese, fiindcă făcu ochii mari de mirare, înainte să-și redobândească stăpânirea de sine. Își privi cu atenție mâinile și strâmbă imperceptibil din buze. De ce ar zâmbi mulțumit?

— Nu e un lucru pe care ea îl face de obicei, răspunse Caddar cu o voce la fel de lină ca și palmele lui, nu din proprie inițiativă. Este ca și în cazul dispozitivului de comunicare. V-aș putea face rost de câteva, însă prețul acestora este și mai mare. Mă îndoiesc că vă va fi de ajuns ceea ce ați reușit să culegeți din

Cairhien. Din fericire, puteți folosi… dispozitivele, sau cutiile, de Călătorie ca să vă duceți semenii pe tărâmuri mai roditoare.

Până și Meira părea că încerca să se stăpânească și să nu afișeze o expresie prea avidă. Tărâmuri mai roditoare, fără a fi nevoite să-și croiască drum printre neghiobii care-l urmau pe Rand al'Thor.

— Mai spune-mi, zise Sevanna pe un ton rece. Tărâmurile roditoare ar putea fi de interes.

Însă nu suficient de interesante încât s-o facă să uite de *car'a'carn.* Caddar îi va da tot ceea ce-i făgăduise înainte să-l transforme în *da'tsang*, că tot părea că-i plăcea să poarte negru. Atunci, nu va mai fi nevoită să-i ofere aur.

Iscoada se furișa ca o stafie printre copaci, fără să scoată un sunet. Era minunat ce puteai afla cu ajutorul unui dispozitiv de comunicare sub forma unui cub cenușiu, mai ales când în lume nu mai existau decât două. Rochia roșie era ușor de urmărit, iar cei doi nu priviră nici măcar o dată în urmă ca să vadă dacă un așa-zis Aiel nu le luase urma. Graendal păstra în continuare Oglinda Negurilor, numită și Iluzia, care-i ascundea adevărata formă, dar Sammael renunțase la ea, lăsând să i se vadă din nou barba aurie. Era doar cu un cap mai înalt decât ea. El lăsase, de asemenea, ca legătura dintre ei să se risipească. Iscoada se întrebă dacă fusese o alegere înțeleaptă, având în vedere circumstanțele. De fapt, se întrebase mereu cât din vitejia legendară a lui Sammael era pură prostie și inconștiență. Însă bărbatul folosea *saidinul;* poate nu era complet inconștient de pericol.

Iscoada îi urmărea și-i asculta. Ei habar n-aveau. Adevărata Putere, luată direct de la Marele Senior, nu putea fi nici văzută, nici detectată decât de cel care o folosea. Pete negre îi încețoșau vederea. Exista un preț, cu siguranță, unul care creștea cu fiecare întrebuințare și el fusese mereu dispus să-l plătească atunci când era nevoie. A te deschide Adevăratei Puteri era asemănător cu a îngenunchea la poalele muntelui Shayol Ghul și a te scălda în gloria Marelui Senior. Gloria merita osteneala.

— Firește că a trebuit să te am alături, mârâi Sammael împiedicându-se de un ciot.

Nu se simțea niciodată în apele lui atunci când era departe de

orașe.

— Ai răspuns întrebărilor lor doar prin simpla ta prezență. Nu-mi vine să cred că fata aceea prostuță chiar a sugerat ceea ce voiam, izbucni el în râs. Oi fi și eu *ta'veren.*

O ramură care-i ațineа parțial calea lui Graendal se dădu la o parte îndoindu-se, până când se rupse cu o trosnitură puternică, apoi pluti în aer preț de o clipă, ca și când păstrătoarea Oglinzii Negurilor ar fi intenționat să-și pălească însoțitorul cu acea creangă.

— Fata aia prostuță îți va smulge inima din piept și ți-o va mânca dacă i se va ivi ocazia.

Ramura zbură cât colo.

— Am și eu câteva întrebări. N-am crezut vreodată că vei păstra armistițiul cu al'Thor mai mult decât e nevoie, dar această...

Iscoada ridică mirată din sprâncene. Un armistițiu? O afirmație pe cât de riscantă, pe atât de falsă, după toate dovezile.

— Nu eu am aranjat răpirea lui, preciză Sammael aruncând femeii o privire piezișă sau cel puțin așa credea; însă din cauza cicatricii părea mai mult un rânjet.

— Mesaana a fost implicată însă. Poate chiar și Demandred, și Semirhage, în ciuda deznodământului, dar Mesaana, cu siguranță. Poate ar trebui să te gândești mai bine la ce a vrut să spună Marele Senior despre faptul că al'Thor trebuie să rămână nevătămat.

Graendal se cufundă atât de tare în gânduri, încât se împiedică. Sammael o apucă de braț, ținând-o în picioare, însă, de îndată ce-și recăpătă echilibrul, ea își smuci brațul. Era interesant, având în vedere ce se petrecuse în acel luminiș. Graendal era cu adevărat interesată doar de cei mai chipeși dintre cei mai puternici, dar, ca să treacă timpul, ar fi flirtat și cu un bărbat pe care avea de gând să-l ucidă sau care voia s-o omoare pe ea. Singurii bărbați cărora nu le făcea niciodată ochi dulci erau Rătăciții. Și Cei Numiți o surclasau de ceva vreme. Nu suporta să fie cea inferioară.

— Atunci, de ce să continuăm în privința lor?

În vocea ei se simțea furia mocnită, deși, în mod normal, reușea de minune să-și stăpânească emoțiile.

— Al'Thor în mâna Mesaanei este una, al'Thor în mâna acelei

sălbatice este altceva. Nu că ar avea vreo șansă la el dacă intenționezi, într-adevăr, să le trimiți la prădat. Cutii de *Călătorie*? Ce joc faci? Au luat prizonieri? Dacă ai convingerea că le voi învăța Forțarea, n-ai decât să uiți de asta. Una dintre acele femei nu este de neglijat. Nu intenționez să permit ca ea sau pe cine-o învăța ea să dețină atât forța, cât și priceperea. Sau ai vreun *angreal* ascuns printre celelalte jucării ale tale? Că veni vorba, unde-ai fost adineauri? Nu-mi place să aștept!

Sammael se opri, aruncând o privire în urma lor. Iscoada care-i urmărea rămase nemișcată. Învăluită de o pavăză, în afară de ochi, nu-i era teamă că va fi văzută. De-a lungul anilor, învățase să devină abilă în multe domenii pe care Sammael le nesocotea. Și în unele pe care acesta le prefera.

Poarta care se deschise brusc, despicând jumătate din copac, o făcu pe Graendal să tresară. Trunchiul despicat se aplecă, legănându-se. În acel moment, și ea află că Sammael folosea Izvorul.

— Ai crezut că le spun adevărul? întrebă Sammael pe un ton zeflemitor. Poți provoca haos și cu lucruri mărunte, nu numai cu lucruri mari. Vor merge acolo unde le voi trimite eu, vor face ce voi zice eu și vor învăța să se mulțumească deci cu ce le voi da eu. Așa cum vei face și tu, Maisia!

Graendal făcu să se risipească Iluzia, lăsând să i se vadă părul auriu ca al lui. Era la fel de bălaie cum fusese de oacheșă.

— Dacă-mi mai spui așa, te omor.

Vocea îi era mai impenetrabilă decât fața. Vorbea serios. Iscoada se încordă. Dacă ea încerca acest lucru, unul dintre cei doi a muri. Să intervină? Pete negre de lumină îi încețoșau și mai mult vederea.

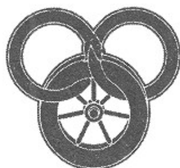
Sammael o privi în ochi cu aceeași încrâncenare.

— Amintește-ți cine va fi Nae'blis, Graendal, zise el, apoi păși prin poartă.

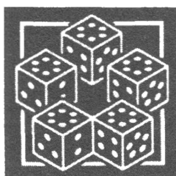
Preț de o clipă, ea rămase cu ochii ațintiți asupra deschizăturii. O dungă verticală și argintie își făcu apariția într-o parte, însă, înainte ca poarta ei să înceapă să se alinieze, dădu drumul urzelii, încet, iar dunga se micșoră până când ajunse un punct și se stinse. Iscoada nu mai simți furnicături pe piele atunci când eliberă și ea *saidarul.* Cu o expresie impenetrabilă pe față, îl urmă pe Sammael, apoi poarta lui se închise în urma ei.

Iscoada zâmbi șmecherește în spatele măștii sale. Nae'blis. Asta explica, de fapt, ce o îngenunchease pe Graendal, ce o oprise să nu-l ucidă pe Sammael. Până și ea era orbită de asta. Era un risc și mai mare pentru Sammael decât a cere un armistițiu cu Lews Therin. Asta dacă nu cumva era adevărat, firește. Marelui Stăpân îi plăcea să își asmuță slujitorii unul împotriva celuilalt, ca să vadă care era mai puternic. Doar cel mai puternic se putea apropia de măreția lui. Adevărul de azi mâine e minciună. Iscoada văzuse cum adevărul se schimbase de o sută de ori de la răsărit până la asfințit. Nu o dată îl schimbase chiar ea. Îi trecu prin minte să se întoarcă și să le omoare pe cele opt femei din luminiș. Ar fi o treabă ușoară; se îndoia că ele știau cum să formeze un cerc adevărat. Petele negre luminoase îi acopereau vederea, ca un viscol orizontal. Nu, va lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Pentru moment.

Când folosi Adevărata Putere ca să facă o gaură și să iasă afară din Pânză, iscoada auzi țipătul lumii. Sammael nu știa cât adevăr grăise. Puteai provoca haos și cu lucruri mărunte, nu numai cu lucruri mari.

CAPITOLUL 21

Sărbătoarea „Noaptea Swovan“

Noaptea învăluia încet Ebou Dar, deși strălucirea albă a clădirilor se încăpățâna să lase locul întunericului. Mici grupuri de petrecăreți, sărbătorind „Noaptea Swovan”, cu crenguțe de brad prinse în păr, dansau pe străzi sub pătrarul de Lună strălucitor. Puțini dintre ei țineau felinare în mâini în timp ce se zbenguiau pe acordurile muzicale ale fluierului, tobelor și cornului, care răzbăteau din hanuri și palate. Aceștia treceau în pași de dans de la petrecere la alta, dar cele mai multe dintre străzi erau pustii. Un câine lătră în depărtare, iar un altul, mai aproape, îi răspunse furios până când, într-un final, începu să schiaune, apoi tăcu.

Ținându-și echilibrul pe vârful picioarelor, Mat asculta, iscodind cu privirea umbrele aruncate de Lună. Doar o pisică se furișă de-a lungul străzii. Zgomotul picioarelor goale care se îndepărtau în fugă se estompă. Atacatorii se pierdură în noapte, iar victima lor sângera de moarte. Cel puțin, pe unul îl rănise Mat. Când se aplecă, el lovi cu piciorul o bâtă cât brațul lui de lungă, care zăcea pe caldarâm; ghinturile masive din alamă străluceau în lumina Lunii. Arma aceasta i-ar fi crăpat, cu siguranță, țeasta.

Clătinând din cap, își șterse lama cuțitului de haina jerpelită a bărbatului prăbușit la picioarele lui. Pe fața murdară și zbârcită, ochii victimei, deschiși, se zgâiau la cerul nopții. Părea a fi cerșetor, după înfățișare și miros. Mat nu mai auzise ca vreun cerșetor să atace oameni, dar poate vremurile erau mai grele decât credea. Un sac mare de iută zăcea lângă mâna întinsă. Indivizii își făcuseră mari speranțe în legătură cu ce vor găsi în buzunarele lui. S-ar fi putut acoperi cu chestia aceea din cap și până la genunchi.

Deasupra orașului, înspre miazănoapte, lumina explodă brusc pe cer cu un bubuit înăbușit, în vreme ce fâșii verzi, strălucitoare se răspândiră în văzduh, formând un cerc, apoi o

altă explozie împrăștie scântei roșii în primul cerc, pe urmă albastre, iar în final, galbene. Erau florile de noapte ale artificierilor și, cu toate că nu erau la fel de spectaculoase cum ar fi fost pe un cer înnorat, fără Lună, tot îi tăiară respirația. Ar fi privit artificiile până când ar fi murit de foame. Deși Nalesean pomenise de un artificier – pe sfânta Lumină, se întâmplase în dimineața aceea?! —, pe cer nu-și făcură apariția alte flori de noapte. Atunci când artificierii făceau ca întreg cerul să înflorească, după cum ziceau ei, aceștia „plantau” mai mult de patru flori. Era limpede că cineva cu bani făcuse niște cumpărături pentru sărbătoarea „Noaptea Swovan”. Și-ar fi dorit să știe cine. Un artificier care vindea flori de noapte, cu siguranță, vindea mai mult de-atât.

Vârându-și cuțitul în mânecă, își culese pălăria de pe jos și se îndepărtă grăbit. Zgomotul pașilor lui răsuna straniu pe strada pustie. Mai toate ferestrele prevăzute cu obloane erau întunecate. În tot orașul nu exista un loc mai potrivit pentru a comite o crimă. Întâlnirea cu cei trei cerșetori nu durase mai mult de un minut sau două și nu existaseră martori. În acest oraș, puteai da peste trei sau patru încăierări într-o zi dacă nu erai cu băgare de seamă, dar șansele de a te întâlni de două ori cu jefuitorii într-o singură zi păreau a fi la fel de mari ca și șansele ca Garda Civilă să refuze mita. Ce se întâmplase cu norocul lui? Măcar dacă nenorocitele alea de zaruri nu i-ar mai zăngăni în minte. El nu fugea, dar nici nu tărăgăna. Își ținea o mână pe mânerul pumnalului de sub haină și ochii atenți la orice mișca în umbră. Nu văzu nimic în afară de câteva pâlcuri de oameni care dansau de bucurie pe stradă.

În salonul hanului Femeia Rătăcitoare, mesele fuseseră eliberate, cu excepția câtorva de lângă perete. Flautiștii și toboșarul scoteau niște note ascuțite, iar petrecăreții, așezați pe patru rânduri, râdeau, dansau și se bâțâiau. Privindu-i, el imită un pas de dans. Negustorii străini, în haine din lână fină, țopăiau alături de orășenii în veste din mătase brodată sau în surtucele acelea inutile, pe care le purtau pe umeri. Remarcă doi negustori, după felul în care se mișcau, din care unul subțirel, amândoi însă cu mișcări grațioase, și femeile de prin partea locului, care purtau cele mai bune rochii ale lor, cu decolteurile lor adânci puse în evidență de un lănțișor subțire sau de broderii bogate. Nicio rochie nu era din mătase. Nu că ar fi refuzat să

danseze cu femeile care purtau mătase, desigur – nu refuzase niciodată să danseze cu o femeie, indiferent de vârstă sau de rang –, totuși cele bogate se aflau în palate în seara aceea sau în casele negustorilor mai bogați sau ale cămătarilor. Petrecăreții care stăteau lângă pereți, trăgându-și răsuflarea pentru următorul dans, își țineau adesea fețele îngropate în căni sau șterpeleau căni cu băutură proaspătă de pe tăvile pe care le duceau ospătărițele ce treceau în grabă pe acolo. Negreșit că jupâneasa Anan avea să vândă în seara aceea la fel de mult vin cât ar fi comercializat, de obicei, într-o săptămână. Și bere. Localnicii nu păreau a fi pretențioși.

Încercând un alt pas de dans, Mat o prinse pe Caira atunci când aceasta încercă să treacă repede pe lângă el cu o tavă în mână. Strigă, încercând să acopere muzica cu vocea lui ca să-i pună câteva întrebări și termină prin a comanda cina – doradă, un preparat ușor picant, pe care bucătăreasa jupânesei Anan îl gătea cu măiestrie. Avea nevoie de forță ca să păstreze ritmul.

Caira îi zâmbi galeș unui individ într-o vestă galbenă, care înșfăcă o cană de pe tava ei, lăsând o monedă în schimb, dar, pentru prima oară, ea nu-i oferi un zâmbet lui Mat. Dimpotrivă, reuși să strângă din buze, un lucru deloc ușor pentru ea.

— Sunt iepurașul tău? pufni ea, apoi continuă pe un ton arțăgos: Băiatul e în pat, unde ar trebui să fie, însă nu știu unde este Seniorul Nalesean sau Harnan, sau Jupânul Vanin, sau ceilalți. Bucătăreasa zice că nu pregătește decât supă și pâine pentru cei care-și udă gâtlejurile cu vin. De ce și-ar dori domnul meu doradă când în odaie îl așteaptă o femeie poleită, jur că nu pot pricepe. Și-acum, rogu-vă, iertați-mă, unii trebuie să muncească pentru o coajă de pâine.

Și se îndepărtă, oferindu-și tava și zâmbetul larg fiecărui bărbat pe care-l vedea.

Mat o privi încruntat. O femeie poleită? În odaia lui? Deși ascunsese cufărul cu aur într-un spațiu mic de sub scândurile din bucătărie, în fața unuia dintre cuptoare, dintr-odată, zarurile din mintea lui începură să zornăie asurzitor.

Sunetele de veselie se estompau treptat în vreme ce urca scările. Când ajunse în fața ușii, se opri, ascultând zarurile. Existaseră deja două încercări de a-l jefui în acea zi. S-ar fi putut alege cu țeasta crăpată tot de două ori. Era sigur că Iscoada Celui Întunecat nu-l văzuse și nici poleită nu era, totuși… Pipăi

cu degetele mânerul pumnalului de sub haină, pe urmă își retrase mâna când dinaintea ochilor îi apăru imaginea unei femei înalte, care cădea cu un cuțit înfipt în piept. Era pumnalul lui. Norocul trebuia să fie de partea sa. Deschise ușa, oftând.

Corniata pe care Elayne o făcuse Străjerul ei se întoarse, ridicându-și arcul scurt din Ținutul celor Două Râuri. Cosița bălaie i se odihnea pe un umăr. Ea își aținti ochii albaștri și plini de hotărâre asupra lui Mat. Părea pregătită să-l doboare cu arcul dacă n-avea să obțină ce voia.

— Dacă este vorba despre Olver, începu el, apoi îi apăru o amintire încețoșată, de o zi, de oră din viața lui.

Nu exista nicio speranță, cu Seanchani la apus și Mantiile Albe la răsărit, nicio speranță, ci doar o șansă, prin urmare, el înălță Cornul încovoiat și suflă, neștiind la ce să se aștepte. Sunetul era auriu, ca și Cornul, atât de dulce, încât nu știa dacă să râdă sau să plângă. Acesta răsuna, iar pământul și cerul păreau să cânte. În vreme ce acele acorduri pure pluteau în aer, se ridică o ceață, ivită de nicăieri; erau niște firicele subțiri, care începeau să se îngroașe, înălțându-se mai sus, până când învăluiră totul asemenea unor nori acoperind pământul. Eroii de legendă morți coborau călare pe nori, ca și când ar fi coborât muntele, invocați de Cornul lui Vaiere. Artur Aripă-de-Șoim însuși era în frunte, înalt și cu nasul coroiat, urmat de restul, vreo sută. Erau atât de puțini, însă Roata se va învârti la nesfârșit ca să călăuzească Pânza, ca să dea naștere legendei și mitului. Mikel cel cu Inima Curată și Shivan, corniatul, cu fața ascunsă în spatele măștii lui negre. Se spunea despre el că vestea sfârșitul Vârstelor, nimicirea a ceea ce fusese și nașterea a ceea ce va fi. Sora lui Calain, căreia i se se *spunea Cea care Alege, călărea alături de el, cu fața acoperită cu o mască roșie. Amaresu, cu Sabia Soarelui în mână, și Paedrig, împăciuitorul cu gura aurită, și apoi ea, ținând în mână arcul din argint care nu-și rata niciodată ținta…*

Închise ușa, încercând să se rezeme de ea. Se simțea amețit, năucit.

— Tu ești ea. Birgitte, aievea. Arză-m-ar focul, e imposibil. Cum? Cum?

Femeia de legendă oftă resemnată și puse arcul în colț, alături de sulița lui.

— Am fost smulsă înainte de vreme, Suflătorule în Corn, dată pierzării de Moghedien și salvată de legătura lui Elayne, vorbi ea

încet și privindu-l atent ca să se asigure că el înțelegea. Mi-era teamă că-ți vei aminti cine am fost în trecut.

Simțindu-se în continuare ca și când ar fi fost lovit între ochi, el se trânti încruntat în fotoliul de lângă masă. Cine fusese ea în trecut, într-adevăr. Cu pumnii proptiți în șolduri, ea îl înfruntă cu o privire sfidătoare. Nu era deloc diferită de Birgitte pe care o văzuse călărind în văzduh. Până și veșmintele pe care le purta erau aceleași, deși haina era roșie, iar pantalonii largi, galbeni.

— Elayne și Nynaeve au știut și mi-au ascuns adevărul? Nu-mi plac secretele, Birgitte, iar cele două ascund secretele așa cum hambarele ascund șobolanii. Ele au devenit Aes Sedai până în măduva oaselor. Până și Nynaeve este de două ori mai puternică în prezent.

— Și tu ai secretele tale.

Încrucișându-și brațele la piept, ea se așeză pe marginea patului. Se uita la el de parcă ar fi fost o ghicitoare.

— În primul rând, nu le-ai spus că ai suflat în Cornul lui Valere. Și cred că ăsta este cel mai mic dintre secretele pe care le ascunzi de ele.

Mat clipi. Crezuse că ele îi dezvăluiseră femeii acest lucru. La urma urmei, era Birgitte.

— Ce secrete am? Femeile astea îmi cunosc până și visele.

Ea era Birgitte, desigur. El se aplecă în față.

— Bagă-le mințile în cap. Ești Birgitte cu Arcul din Argint, eroina din legende. Le poți convinge să facă așa cum spui tu. Orașul acesta este plin de capcane la fiecare pas și mă tem că miza crește cu fiecare zi. Convinge-le să plece, înainte să fie prea târziu.

Ea râse. Își acoperi gura cu mâna și râse!

— N-ai înțeles bine, Suflătorule în Corn! Nu eu sunt cea care le poruncește. Eu sunt Străjerul lui Elayne. Sunt cea care mă supun, preciză femeia și zâmbi trist. Birgitte cu Arcul din Argint, Credința Luminii, nu sunt sigură că mai sunt aceeași femeie. Ceea ce am fost și am știut odinioară a dispărut precum ceața sub soarele verii de când cu noua mea naștere ciudată. Acum nu mai sunt eroină, ci doar o femeie care încearcă să-și croiască drumul în viață. Cât despre secretele tale… în ce limbă vorbim, Suflătorule în Corn?

El dădu să vorbească… pe urmă se răzgândi, înțelegând cu adevărat ce-l întrebase ea. *Nosane iro gavane domorakoshi,*

Diynend’ma’purvene? „În ce limbă vorbim, Suflătorule în Corn?” I se ridică părul pe ceafă.

— Sângele străvechi, adăugă el cu băgare de seamă, dar nu în Limba Străveche. Cândva, o Aes Sedai mi-a spus că sângele străvechi curge cu putere prin… De ce naiba râzi?

— De tine, Mat, reuși ea să răspundă, încercând să nu se prăpădească de râs.

Cel puțin nu mai vorbea nici ea Limba Străveche. Femeia își șterse cu degetul o lacrimă din colțul ochiului.

— Unii oameni rostesc puține cuvinte, o frază sau două, din cauza sângelui străvechi. De obicei, fără a înțelege ceea ce spun sau aproape fără a pricepe. Dar tu… Când rostești o propoziție ești un Prinț Eharoni, iar când rostești o alta ești Cel Dintâi Senior din Manetheren. Ai un accent și o frazare perfecte. Nu, nu-ți face griji. Am să-ți păstrez secretul. Tu îl vei păstra pe al meu? îl iscodi ea șovăind.

Mat își flutură mâna, mult prea uluit ca să se simtă jignit.

— Par a fi omul care vorbește fără noimă? bombăni el.

Da, era Birgitte! În carne și oase!

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, continuă el. Imediat ce rosti aceste cuvinte, știu că nu erau cele potrivite. Femeile niciodată…

— Sună bine, zise ea. Nu mi-ar strica nici mie o carafa cu vin. La naiba, când mi-am dat seama că mă vei recunoaște, a fost cât pe ce să-mi înghit limba.

El se ridică brusc în picioare, ca și când l-ar fi smucit cineva, și se holbă la ea.

Birgitte îi întâlni privirea, făcându-i cu ochiul și rânjind.

— În salon e zarvă mare, am putea vorbi liniștiți fără să fim auziți. Și-apoi, nu mă deranjează să zăbovesc puțin și să privesc. Elayne îmi ține prelegeri ca un sfătuitor din Tovan dacă mă uit mai mult de o clipă la un bărbat.

El încuviință din cap fără să gândească. Amintirile altor bărbați îi spuneau că tovanii erau niște oameni rigizi și severi, și dureros de înfrânați; cel puțin așa fuseseră în urmă cu mai bine de o mie de ani. Mat nu știa dacă să râdă sau să se împotrivească. Pe de altă parte, avea ocazia să stea de vorbă cu Birgitte – Birgitte! Se îndoia că va ieși vreodată din acea stare de șoc, însă, pe de altă parte, era nesigur că va auzi muzica de la parter din cauza zarurilor care-i zornăiau în minte. Ea trebuie

să fi avut, cumva, o legătură. Un bărbat întreg la cap ar fi ieșit pe fereastră chiar în acel moment.

— Ar merge o carafă sau două, îi spuse el.

Briza care adia dinspre golf aducea cu ea miros de sare și o oarecare răcoare, însă lui Nynaeve noaptea i se părea înăbușitoare. Muzica și râsetele răzbăteau în Palat, răsunând vag și înăuntru. Tylin însăși le invitase la petrecere, atât pe ea, cât și pe Elayne și pe Aviendha, dar toate trei refuzaseră pe un ton politicos. Aviendha spusese că era dispusă să danseze doar un anume dans cu cei din ținuturile umede, mărturisire care o făcuse pe Tylin să clipească nesigură. Cât despre Nynaeve, ei i-ar fi plăcut să meargă – doar un nebun ar fi ratat ocazia de a dansa însă știa că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi comportat întocmai cum se comporta în acea clipă. Ar fi stat undeva, făcându-și griji și încercând să nu-și frângă mâinile.

Așadar, iată-le pe toate stând închise în apartamentele lor împreună cu Thom și cu Juilin, agitați ca niște feline în cușcă, în vreme ce toată lumea din Ebou Dar se veselea. Așa simțea ea, cel puțin. De ce întârzia Birgitte? Cât dura să-i spună unui bărbat să se prezinte la prima oră a dimineții? Lumină, era un efort zadarnic și era noaptea târziu! Foarte târziu. Dacă ar reuși să adoarmă, ar uita de călătoria îngrozitoare cu vasul din acea dimineață. Și mai rău, simțurile îi spuneau că se apropia furtuna, că vântul va urla afară, ar ploaia va cădea într-o perdea atât de densă, încât nu vei vedea la doi metri în față. Avusese nevoie de ceva timp până să înțeleagă vremurile când asculta vântul și i se părea că auzea doar minciuni. Cel puțin, credea că înțelegea. O altfel de furtună se apropia, dar nu era nici cu vânt, nici cu ploaie. Deși n-avea nicio dovadă, era în stare să pună rămășag că Mat Cauthon era implicat într-un fel sau altul. Își dorea să doarmă o lună, un an, să uite de griji până când Lan o va trezi cu un sărut, așa cum o trezise Regele Soare pe Talia. Ceea ce era ridicol, firește; era un basm, și încă unul foarte indecent. Oricum, n-avea de gând să devină animalul de companie al niciunui bărbat, nici măcar al lui Lan. Dar îi va da de urmă cumva și-l va lega de ea. Chiar o va face… Pe sfânta Lumină! Dacă nu s-ar fi gândit că ceilalți se vor holba la ea, s-ar fi plimbat de colo colo până când i s-ar fi ros talpa încălțămintei!

Orele se scurgeau. Ea citi și reciti răvașul scurt pe care Mat i-l lăsase la Tylin. Aviendha ședea tăcută lângă scaunul ei cu

spătar înalt, cu picioarele încrucișate pe gresia de un verde-deschis, ca de obicei, ținând în poală un volum deschis, legat cu piele și motive aurii, din *Călătoriile lui Jain Farstrider.* Expresia de pe fața ei nu trăda nicio urmă de agitație, dar știa că femeia nu s-ar fi clintit nici dacă cineva i-ar fi îndesat o viperă în rochie. De când se întorsese la Palat, își pusese la gât acel colier din argint cu modele complicate, pe care-l purta aproape zi și noapte. Însă nu și în timpul călătoriei cu vasul; argumentase că nu voia să și-l piardă. Nynaeve se întrebă într-o doară de ce nu-și mai purta brățara din fildeș. Cândva auzise o conversație, cum că n-ar trebui s-o poarte până când Elayne își dădea consimțământul, lucru care nu avea nicio noimă. Și care era la fel de puțin important ca și brățara, firește. Răvașul din poală îi atrase din nou atenția.

Lampadarele din salon înlesneau cititul, cu toate că scrisul deformat și băiețesc al lui Mat îi dădea unele bătăi de cap. Conținutul răvașului o făcea pe Nynaeve să simtă noduri în stomac.

Nu există nimic aici, decât arșiță și muște, iar astea le găsim și în Caemlyn.

— Ești sigur că nu i-ai spus nimic lui Mat? întrebă ea.

Aflat în partea cealaltă a încăperii, Juilin se opri cu mâna deasupra tablei de joc și-i aruncă o privire indignată și nevinovată în același timp.

— De câte ori trebuie să repet?

Acest gen de privire era specific bărbaților, mai ales atunci când erau vinovați, ca vulpea prinsă în coteț. Era interesant că sculpturile de pe marginea tablei reprezentau vulpi.

Thom, care ședea la masa din lapis, în fața prinzătorului de hoți, nu mai semăna nici cu menestrelul îmbrăcat în haine din lână de culoarea bronzului, croite cu pricepere, nici cu bărbatul care fusese odinioară ibovnicul Reginei Morgase. Cioturos și alb la păr, cu mustăți lungi și sprâncene groase, era întruchiparea frustrării înăbușite, de la ochii lui albaștri și aspri și până la talpa cizmelor.

— Nu știu cum am fi putut să-i spunem, Nynaeve, din moment ce nu ne-ai dezvăluit aproape nimic până în seara asta, răspunse el pe un ton sec. Mai bine ne trimiteai pe mine și pe Juilin.

Nynaeve pufni zgomotos. Ca și cum cei doi n-ar fi alergat de

colo colo ca niște găini cu capetele tăiate de când sosiseră, vârându-și nasul în treburile ei și ale lui Elayne, luându-se după vorbele lui Mat. Cei trei nu puteau sta laolaltă nici trei minute fără să nu bârfească. Era în firea bărbaților. Aceștia… Se vedea nevoită să recunoască, deși nu voia, că nu le trecuse prin minte să se folosească de bărbați.

Ați fi petrecut și ați fi băut cu el, bombăni ea. Să nu-mi spuneți că n-ați fi făcut așa.

Asta trebuie să fi făcut Mat, iar pe Birgitte o lăsa să aștepte la han. Bărbatul va găsi o cale să le dejoace planurile.

— Și dacă ar fi făcut-o, ce?

Elayne chicotea, stând rezemată de una dintre ferestrele înalte și arcuite și privind în noapte, printre zăbrelele din fier ale balconului, vopsite în alb. Bătea ușor din picior, cu toate că era o minune că putea distinge un ritm din multitudinea de acorduri care umpleau văzduhul.

— E o noapte… de petrecere.

Nynaeve îi privi spatele, încruntată. Elayne se comportase ciudat toată seara. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi bănuit că femeia se furișase afară ca să soarbă o gură de vin. Înghițituri serioase, de fapt. Chiar și dacă n-ar fi supravegheat-o pe Elayne, acest lucru ar fi fost imposibil. Fiecare dintre ele avusese parte de o experiență oarecum nefericită când exagerase cu vinul și niciuna dintre ele nu-și mai îngăduise vreodată să bea mai mult de un pahar o dată.

— Pe mine Jaichim Carridin mă interesează, interveni Aviendha închizând cartea și așezând-o lângă ea.

Refuza să se gândească la cât de bătrână părea, așa cum ședea pe jos, îmbrăcată în rochia albastră de mătase.

— Printre noi, Creaturi ale Umbrei sunt ucise de îndată ce sunt descoperite, însă niciun clan, nicio gintă, nicio frăție și nicio soră nu ridică mâna în semn de protest. Dacă Jaichim Carridin este o Creatură a Umbrei, atunci de ce nu-l omoară Tylin Mitsobar? De ce n-o facem noi?

— Lucrurile sunt puțin mai complicate, îi răspunse Nynaeve, cu toate că-și pusese și ea aceeași întrebare.

Nu se întreba de ce Carridin nu era ucis, firește, ci de ce îi era permis să vină și să plece după bunu-i plac. Ea îl văzuse în Palat chiar în acea zi, după ce primise răvașul de la Mat și Nynaeve îi zisese lui Tylin ce conținea. El discutase cu Tylin vreme de un

ceas, apoi acesta plecase cu aceleași onoruri cu care sosise. Nynaeve intenționase să vorbească despre asta cu Elayne, dar întrebarea referitoare la ce știa Mat și de unde nu-i dădea pace. Bărbatul va crea necazuri. Va reuși să facă asta cumva. Treaba asta avea să se termine prost, indiferent ce zicea lumea. Se apropia furtuna.

— Tylin este o regină slabă, iar Carridin este ambasadorul puterii, preciză Thom dregându-și glasul, pe urmă mută o piatră și nu-și ridică privirea de la tabla de joc, părând că gândea cu glas tare. Prin definiție, un Inchizitor al Mantiilor Albe nu poate fi Iscoadă a Celui Întunecat. Cel puțin așa este definit în Fortăreața Luminii. Dacă ea l-ar aresta sau i-ar aduce măcar o acuză, s-ar trezi cât ai clipi cu o legiune de Mantii Albe în Ebou Dar. Ar putea rămâne pe tron, dar ar deveni o marionetă, iar sforile ar fi trase din Domul Adevărului. N-ai de gând să te dai bătut, Juilin?

Prinzătorul de hoți îi aruncă o privire aspră, apoi se aplecă să privească mai atent tabla de joc.

— N-aș fi crezut că e lașă, rosti Aviendha dezgustată, iar Thom îi zâmbi amuzat.

— N-ai înfruntat niciodată ceva împotriva căruia nu poți lupta, copilă, spuse el cu blândețe. Ceva atât de puternic, încât n-ai de ales decât s-o iei la fugă sau să te lași mistuită de vie. Încearcă să n-o judeci pe Tylin până vei avea judecată.

Aviendha se înroși. De obicei, reușea să-și ascundă emoțiile atât de bine, încât fața ei părea de piatră.

— Știu, vom găsi dovezi pe care până și Pedron Niall va trebui să le accepte, zise brusc Elayne, revenind în încăpere țopăind sau, mai degrabă, în pași de dans. Ne vom deghiza și-l vom urmări.

Dintr-odată, nu mai era Elayne cea îmbrăcată într-un veșmânt verde din Ebou Dar, ci o femeie domani, într-un material albastru, subțire. Nynaeve sări în picioare fără să vrea și strânse din buze, exasperată de slăbiciunea de care dăduse dovadă. Doar pentru că nu putea vedea urzelile în acel moment nu însemna că trebuia să tresară din cauza Iluziei. Le aruncă o privire lui Thom și lui Juilin. Până și Thom rămase cu gura căscată. Ea își strânse cosița în mână, în mod inconștient. Elayne avea de gând să dezvăluie totul! Ce pățise?

Iluzia funcționa cel mai bine dacă stăteai cât mai aproape de

ceea ce fusese înainte, în formă și mărime cel puțin. Prin urmare, frânturi din rochia din Ebou Dar se puteau observa în veșmântul din Doman când Elayne făcu o piruetă ca să se admire în una dintre cele două oglinzi mari din încăpere. Ea râse încântată, bătând din palme.

— Oh, el nu mă va recunoaște *niciodată.* Nici tu, aproape-soră.

Pe neașteptate, o femeie din Tarabon se ivi lângă scaunul lui Nynaeve. Avea ochii căprui și cosițe blonde, în care atârnau mărgele roșii care se potriveau cu rochia ei strâmtă, din mătase plisată. Ea o privea nedumerită pe Elayne. Nynaeve își strângea și mai tare cosița în mână.

— Nu te putem uita nici pe tine, continuă să trăncănească Elayne. Știu *exact* ce ți se potrivește.

De astă dată, Nynaeve văzu aura strălucitoare din jurul lui Elayne și se înfurie. Deși întrezărea urzelile țesute în jurul ei, desigur, nu-și putea da seama ce înfățișare îi dădea Elayne. Pentru asta, trebuia să se privească într-una dintre acele oglinzi. O femeie din neamul Oamenilor Mării o scruta îngrozită din oglindă. Avea câteva zeci de cercei cu nestemate în urechi și de două ori mai multe medalioane din aur atârnând de lanțul legat de inelul pe care-l purta în nas. Pe lângă bijuterii, purta pantaloni largi din mătase verde, cu broderii și nimic altceva, așa cum era portul femeilor Atha'an Miere atunci când se aflau în larg. Era doar o Iluzie. Pe sub țesătură, ea era îmbrăcată decent. Însă... în afară de propria reflexie, ea le văzu și pe cele ale lui Thom și Juilin, amândoi chinuindu-se să-și ascundă zâmbetele.

— Închideți-vă ochii! țipă ea la bărbați cu un sunet gutural, apoi începu să țopăie și să-și fluture brațele, orice doar să i se vadă rochia de pe dedesubt. Închideți-i, arză-v-ar focul!

Ei se supuseră. Fremătând de indignare, Nynaeve se opri din țopăit. Bărbații nu se mai chinuiau să-și ascundă zâmbetele. Aviendha însă râdea cu poftă, legănându-se înainte și înapoi.

Nynaeve își smuci poalele – în oglindă, femeia din neamul Oamenilor Mării părea să tragă de pantaloni – și-i aruncă lui Elayne o privire amenințătoare.

— Încetează, Elayne!

Femeia domani se holba la ea, cu gura deschisă și ochii mari de mirare. Abia atunci conștientiză Nynaeve cât era de furioasă;

cu coada ochiului, văzu cum Adevăratul Izvor o chema. Îmbrățișând *saidarul,* ea ridică o pavăză între Elayne și Izvor. Sau încercă, mai degrabă. A crea o pavăză împotriva cuiva care folosea deja Puterea nu era o treabă ușoară, chiar și atunci când erai mai puternic. Mai demult, în copilărie, ea lovise cu ciocanul Jupânului Luhhan în nicovală cu atâta forță, încât resimțise vibrațiile până în vârful degetelor de la picioare. În acel moment le resimțea de două ori mai tare.

— Pe Sfânta Lumină, Elayne, te-ai îmbătat?!

Strălucirea din jurul femeii domani dispăru, la fel și nativa din Doman. Nynaeve știa că urzelile țesute dispăruseră și ele din jurul ei, și totuși, aruncă o privire în oglindă și răsuflă ușurată când o văzu din nou pe Nynaeve al'Meara, în rochia ei galbenă, cu dungi albastre.

— Nu, răspunse încet Elayne.

Obrajii îi ardeau, dar nu de rușine sau nu doar de rușine.

— *Nu* sunt beată, rosti ea cu o voce de gheață, ridicându-și bărbia.

Ușa de la intrare se deschise cu zgomot și Birgitte pătrunse înăuntru împleticindu-se, cu un zâmbet larg. Nu era chiar un mers împleticit, dar, evident, era nesigur.

— Nu mă așteptam să fiți treze și să mă așteptați, ciripi ea veselă. Poate vă va interesa să aflați ce am să vă spun. Dar mai întâi…

Cu pașii prea calculați ai cuiva care băuse considerabil, ea dispăru în odaia ei.

Thom se holba la ușa ei cu un zâmbet amuzat, iar Juilin cu un zâmbet neîncrezător. Știau cine era. Elayne își coborî privirea aspră. Din odaia lui Birgitte răzbătu un plescăit, ca și când o carafă ar fi fost răsturnată pe jos. Nynaeve schimbă o privire nedumerită cu Aviendha.

Birgitte își făcu din nou apariția cu fața și părul ude și cu haina înmuiată de la umeri până la coate.

— Acum mintea mi-e mai limpede, zise ea, așezându-se oftând într-un scaun cu picioare rotunde. Tânărul acela este ca un sac fără fund. A reușit să-l îmbete până și pe Beslan. Încep să cred că flăcăul acela bea vinul ca pe apă.

— Beslan? întrebă Nynaeve. Fiul lui Tylin? Ce căuta acolo?

— De ce-ai îngăduit una ca asta, Birgitte?! exclamă Elayne. Mat Cauthon îl va corupe pe băiat, iar mama lui va da vina pe

noi.

— *Băiatul* este de-o seamă cu tine, îi replică Thom pe un ton aspru.

Elayne și Nynaeve schimbară o privire nedumerită. Ce voia să spună cu asta? Toată lumea știa că un bărbat nu dobândea înțelepciunea ca ele, ci cu zece ani mai târziu decât o femeie.

Nedumerirea de pe fața lui Elayne dispăru, lăsând locul hotărârii. Când își ațintí din nou privirea asupra lui Birgitte, furia dispăruse și ea. Urmau să-și adreseze niște cuvinte pe care ambele femei aveau să le regrete în ziua următoare.

— Thom și Juilin, lăsați-ne singure, le ceru repede Nynaeve, fiind puțin probabil ca ei să fi plecat de bunăvoie. Aveți nevoie de somn ca să fiți odihniți mâine-dimineață.

Bărbații nu se clintiră, zgâindu-se la ea ca niște neghiobi.

— Acum! șuieră ea pe un ton mai răspicat.

— Jocul ăsta s-a încheiat cu vreo douăzeci de mutări în urmă, grăi indiferent Thom, aruncând o privire spre tabla de joc. Ce-ai zice dacă am coborî în odaia noastră și am începe unul nou? Te las să așezi zece pietre unde vei dori în timpul jocului.

— Zece pietre? întrebă indignat Juilin, împingându-și în spate scaunul. Nu vrei să-mi oferi și tocană de pește, și pâine cu lapte?

Cei doi se ciondăniră în drum spre ieșire, însă când ajunseră la ușă, fiecare aruncă în urmă o privire resemnată. Ea nu le va îngădui ca ei să rămână treji toată noaptea doar pentru că-i trimisese la culcare.

— Mat nu-l va corupe pe Beslan, opină Birgitte pe un ton sec când ușa se închise în urma bărbaților. Nu s-ar lăsa corupt nici măcar de nouă dansatoare cu pene de pe un vas încărcat cu lichior, deoarece ele n-ar ști de unde să înceapă.

Nynaeve se simțea ușurată să afle acest lucru, cu toate că tonul femeii era ciudat – poate din cauza băuturii –, și totuși, nu Beslan era problema. Ea își exprimă părerea, iar Elayne adăugă:

— Așa e, nu el este problema. Te-ai *îmbătat*, Birgitte! Iar *eu* am simțit asta. *Încă* mă simt amețită dacă nu mă concentrez. *Nu așa* trebuie să funcționeze legătura. Aes Sedai nu sunt încântate dacă Străjerii lor beau prea mult.

Nynaeve își ridică mâinile în aer exasperată.

— Nu vă uitați așa la mine, se oțărî Birgitte. Știți mai multe decât mine. Aes Sedai și Străjerii au fost înainte femei și bărbați.

Poate că tocmai asta este diferența. Poate că suntem prea asemănătoare.

Zâmbetul ei deveni ușor strâmb. Nu fusese suficientă apă în carafă.

— E puțin cam stânjenitor, presupun.

— Am putea discuta despre ceea ce este important? zise Nynaeve. Cum ar fi Mat?

Elayne își deschisese gura ca să-i răspundă lui Birgitte, dar și-o închise repede. De data asta, roșeața din obraji exprima mâhnirea.

— Și-acum, continuă Nynaeve, vreau să știu: Mat va veni aici dimineață sau se află și el în aceeași stare respingătoare ca și tine?

— S-ar putea să vină, răspunse Birgitte luând ceașca de ceai de mentă pe care i-o întinse Aviendha, care, firește, își reluă locul pe podea.

Elayne o privi încruntată o clipă, pe urmă, în mod surprinzător, își încrucișă picioarele și se așeză lângă ea!

— Cum adică, s-ar putea? întrebă Nynaeve.

Ea începu să conducă Puterea și scaunul pe care șezuse pluti până la ea. Îl trânti intenționat de pardoseală. Femeile beau prea mult, ședeau pe jos. Ce avea să urmeze?

— Dacă se așteaptă să mergem la el în genunchi!...

Birgitte sorbi din ceai, cu un murmur recunoscător, iar când își ridică din nou privirea la Nynaeve, nu mai părea atât de amețită. Ciudat.

— L-am convins să se răzgândească. Oricum, nu cred că vorbea serios. Nu-și dorește decât să vă cereți iertare și să-i mulțumiți.

Nynaeve făcu ochii cât cepele. Îl convinsese să se *răzgândească*? Să-i ceară iertare? Lui Mat Cauthon?

— Niciodată, mârâi ea.

— Pentru ce? vru să știe Elayne, ca și când ar fi avut vreo importanță și prefăcându-se că nu observă privirea amenințătoare a lui Nynaeve.

— Pentru Stânca din Tear, răspunse Birgitte, iar Nynaeve își întoarse repede capul, fără să mai pară deloc amețită. Zice că a intrat în Stâncă, împreună cu Juilin, ca să vă elibereze pe voi două dintr-o temniță din care n-ați fi reușit scăpa singure. Nu știu dacă eu aș fi făcut asta pentru cineva, în afară de Gaidal,

clătină ea ușor din cap mirată. N-aș fi intrat în Stâncă. Mai zice că l-ați bătut pe spate în semn de mulțumire și l-ați făcut să se simtă ca și când ar trebui să fie recunoscător că nu i-ați venit de hac.

Era adevărat într-o oarecare măsură, dar povestea fusese răstălmăcită. Mat își făcuse apariția cu un rânjet batjocoritor pe față, spunând că era acolo ca să-și pună pielea în pericol pentru ele sau ceva asemănător. Chiar și atunci credea că putea să le poruncească.

— O singură soră Neagră făcea de strajă în temniță, preciză Nynaeve, iar noi i-am venit de hac.

Era adevărat însă că nu reușiseră să găsească o cale prin care să deschidă ușa, deoarece aceasta era vrăjită.

— Be’lal nu părea interesat de noi, oricum, era acolo doar ca să-l ademenească pe Rand. Moiraine l-ar fi putut ucide deja, din câte știam noi.

— Ajah Neagră, rosti Birgitte cu o voce mai monotonă decât gresia de pe jos. Și unul dintre Rătăciți. Mat n-a pomenit nimic de ei. Ar trebui să-i cereți iertare în genunchi, Elayne. Amândouă. Bărbatul o merită. La fel și Juilin.

Nynaeve se îmbujoră. El nu pomenise...? Mizerabilul!

— N-am să-i cer iertare lui Matrim Cauthon nici pe patul de moarte.

Aviendha se aplecă înspre Elayne, atingându-i genunchiul.

— Aproape-soră, am să fiu cât se poate de subtilă, zise ea arătând și părând la fel de subtilă ca un stâlp din piatră. Dacă toate astea sunt adevărate, trebuie să adoptați *ji’e’toh* față de Mat Cauthon, tu și Nynaeve. N-ați făcut decât să înrăutățiți situația de atunci, după faptele pe care le-am văzut.

— *Jie’toh*! exclamă Nynaeve.

Cele două vorbeau mereu despre tâmpenia asta.

— Noi nu suntem Aieli. Iar Mat Cauthon este un ghimpe în coasta oricui îi iese în cale.

Însă Elayne încuviința din cap.

— Înțeleg. Ai dreptate, Aviendha. Dar ce putem *face?* Va trebui să mă ajuți, aproape-soră. Nu intenționez să devin Aiel, dar vreau... să fii mândră de mine.

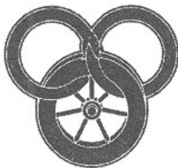
— *Nu* ne vom cere iertare! izbucni Nynaeve.

— Sunt mândră că te-am cunoscut, zise Aviendha mângâindu-i obrazul lui Elayne. E un început dacă-ți vei cere iertare, deși nu

ajunge ca să îndeplinești *ji'e'toh.*

— M-ați auzit? strigă Nynaeve. Am spus că nu-mi… voi… cere iertare!

Femeile își Continuară discuția. Birgitte o privea pe Nynaeve și zâmbea, gata să izbucnească în râs. Aceasta își strângea cosița cu ambele mâini. Știa că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi trimis pe Thom și pe Juilin.

CAPITOLUL 22

Mici sacrificii

Mijind ochii la tăblița de deasupra ușii arcuite a hanului, ce înfățișa caricatura unei femei cu un toiag care privea în depărtare plină de speranță, Elayne își dori să se fi întors înapoi în pat în loc să se fi trezit odată cu răsăritul soarelui. Nu că ar fi putut dormi. Piața Mol Hara din spatele ei era pustie, cu excepția câtorva căruțe trase de boi sau de măgari, care se îndreptau scârțâind spre tarabe, și a câtorva femei cărând coșuri pe cap. Un cerșetor șchiop ședea într-un colț al hanului, cu strachina în față. Era primul dintre mulții cerșetori care vor împânzi piața mai târziu. Ea îi aruncase deja un creițar din argint, cu care și-ar fi procurat hrană vreme de o săptămână, numai că bărbatul îl vârî în haina zdrențuită, cu un rânjet fără dinți, și așteptă milă în continuare. Deși cerul era cenușiu, se anunța încă o zi dogoritoare. Lui Elayne îi va fi greu să-și păstreze concentrarea în acea dimineață din cauza căldurii.

Resimțea încă mahmureala lui Birgitte. Măcar dacă ar fi stăpânit mai bine înzestrarea Tămăduirii. Ea nădăjduia că Aviendha și Birgitte vor reuși să afle ceva util despre Carridin în acea dimineață, fiindcă folosiseră Iluzia ca să se deghizeze. Nu că bărbatul le-ar fi deosebit de un pantofar, dar era mai bine să fie cu băgare de seamă. Elayne era mândră că Aviendha nu ceruse s-o însoțească, ba dimpotrivă, femeia fusese surprinsă de această sugestie. Aviendha nu credea că avea nevoie de cineva care s-o supravegheze, să se asigure că-și îndeplinea sarcina.

Elayne oftă și-și netezi rochia, deși nu era nevoie. În nuanțe de albastru cu crem și dantelă crem-deschis de Vandalra, veșmântul o făcea să se simtă ușor… expusă. Singura dată când refuzase să accepte portul locului fusese atunci când ea și Nynaeve călătoriseră la Tanchico împreună cu Oamenii Mării. În felul său, portul din Ebou Dar era aproape… Ea oftă din nou. Nu încerca, de fapt, decât să temporizeze. Aviendha ar fi trebuit s-o

însoțească și s-o tragă de mână.

— Nu-mi voi cere iertare, spuse brusc Nynaeve lângă umărul ei, ținându-și strâns poalele cenușii cu ambele mâini, pe când cerceta atentă din priviri hanul Femeia Rătăcitoare de parcă însăși Moghedien ar fi așteptat înăuntru. N-am s-o fac!

— Ar fi trebuit să porți alb, la urma urmei, șopti Elayne, primind drept răspuns o privire piezișă și bănuitoare, apoi, după o clipă, adăugă: Tu ai spus că este culoarea doliului.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o încuviințare satisfăcută, cu toate că nu aceasta fusese intenția ei. Situația *va fi* dezastruoasă dacă nu vor reuși să se înțeleagă. Birgitte fusese nevoită să se mulțumească până la urmă cu o infuzie de plante în acea dimineață, una deosebit de amară, deoarece Nynaeve pretinsese că nu era suficient de furioasă ca să mânuiască Puterea. Ea turuise în cel mai dramatic mod despre faptul că albul era cea mai potrivită culoare pentru doliu și se împotrivise s-o însoțească, până când Elayne o scosese cu forța din apartament. Nynaeve repetase de cel puțin douăzeci de ori de atunci că n-avea de gând să-și ceară iertare. Pacea trebuia menținută, însă…

— Ai fost de acord cu asta, Nynaeve. Nu, nu mai vreau să aud că noi te persecutăm. Ai fost de acord. Așa că nu mai face pe îmbufnata.

Nynaeve începu să bolborosească, făcând ochii mari de indignare. Nu intenționa să se lase intimidată, deși rosti „îmbufnată” în șoaptă.

— Ar trebui să discutăm despre asta, Elayne. Nu cred că va fi nevoie să ne grăbim. Există o mie de motive pentru care treaba asta nu va funcționa, cu sau fără *ta’veren*, iar Mat Cauthon este unul dintre ele.

Elayne îi aruncă o privire calmă.

— Ai ales intenționat cele mai amare ierburi în dimineața asta?

Ochii mari de indignare se întoarseră către ochii mari și nevinovați, dar Nynaeve se îmbujoră. Elayne deschise ușa. Nynaeve o urmă bombănind. Elayne nu s-ar fi mirat dacă femeia ar fi scos și limba. Îmbufnată era puțin spus.

Din bucătărie venea mirosul de pâine coaptă și toate obloanele erau deschise pentru a aerisi salonul. O servitoare cu obrajii rotunzi stătea cocoțată în vârful picioarelor pe un taburet,

întinzându-se să culeagă crengile de brad ofilite de deasupra ferestrelor, în vreme ce altele așezau la loc mesele, băncile și scaunele care trebuie să fi fost scoase afară pentru a lăsa loc pentru dans. La acea oră a dimineții, nimeni nu era prin preajmă, cu excepția unei tinere slabe cu șorț alb, care mătura încăperea fără tragere de inimă. Ar fi putut trece drept frumoasă dacă nu părea mereu bosumflată. În mod surprinzător, localul era destul de curat, având în vedere că, în timpul sărbătorilor, în hanuri era hărmălaie, dacă nu chiar dezmăț. O parte din ea și-ar fi dorit să vadă.

— Îmi poți spune unde este odaia Jupânului Cauthon? o întrebă ea pe fata cea slabă, afișând un zâmbet și oferindu-i doi creițari din argint.

Nynaeve pufni, fiindcă era cam zgârcită din fire: îi aruncase cerșetorului un bănuț din *cupru*!

Fata se uită la ele oțărâtă – și în mod surprinzător, și la monede –, apoi bombăni ceva pe un ton acru ce semăna cu:

— O femeie poleită aseară și două domnițe în dimineața asta.

Fata le dădu instrucțiunile în silă. Preț de o clipă, Elayne crezu că fata va refuza creițarii, dar când dădu să se întoarcă, firava i-i smulse din palmă fără să-i adreseze nici măcar un cuvânt de mulțumire. Se opri doar atât cât să și-i vâre în decolteu, probabil locul preferat, pe urmă începu să dea din nou cu mătura ca și când ar fi vrut să omoare pardoseala în bătaie. Poate că avea un buzunar cusut înăuntru.

— Ai văzut? mormăi în barbă Nynaeve. A pus ochii pe tânăra asta, ascultă-mă ce-ți spun. Vrei să-mi cer iertare de la un asemenea bărbat?

Elayne rămase tăcută. O luă înainte pe scările fără balustradă din spatele încăperii. Dacă Nynaeve nu va înceta cu tânguielile… Primul coridor la dreapta, le spusese fata, apoi ultima ușă pe stânga. Când ajunse în fața ei, ea șovăi, mușcându-și buza de jos.

Nynaeve se înveseli.

— Acum îți dai seama că e o idee proastă, nu-i așa? Nu suntem Aiel, Elayne. Îmi place fata, după cum își dezmiardă pumnalul, dar gândește-te la cuvintele fără noimă pe care le-a rostit. Este imposibil. Bănuiesc că știi asta.

— N-am convenit să facem ceva imposibil, Nynaeve.

Îi era greu să păstreze același ton ferm. Unele dintre lucrurile

pe care le sugerase Aviendha, cu toată seriozitatea, pare-se… era să-l lase pe bărbat să le *schimbe*!

— Am fost de acord cu ceva posibil.

Nimic mai simplu! Ea bătu tare în ușa din lemn. Pe aceasta era sculptat un pește, o chestie rotundă cu dungi aurii și bot. Toate ușile erau prevăzute cu diferite sculpturi, în majoritate pești. Nu primi niciun răspuns:

Nynaeve expiră zgomotos ca și când și-ar fi ținut respirația până atunci.

— Poate-a plecat. Va trebui să venim altă dată.

— La ora asta? izbucni ea și bătu din nou în ușă. Ai spus că stă în pat când n-are treabă.

Dinăuntru nu răzbătu niciun zgomot.

— Elayne, din câte a relatat Birgitte, Mat s-a îmbătat criță azi-noapte. Nu ne va mulțumi că l-am trezit. Ce-ar fi să plecăm și…

Elayne apăsă pe clanță și intră. Nynaeve o urmă cu un oftat care s-ar fi auzit până și din Palat.

Mat Cauthon zăcea răsfirat pe pat, peste cuvertura roșie, croșetată, cu o cârpă umedă legată la ochi, din care apa picura pe pernă. Odaia nu era foarte ordonată, în ciuda lipsei de praf. O cizmă se afla pe lavoar – pe lavoar! — lângă un lighean alb plin cu apă curată, iar oglinda era strâmbă, ca și când s-ar fi împiedicat de ea și ar fi lăsat-o așa, înclinată. Haina lui șifonată era azvârlită pe spătarul unui scaun. Celelalte haine erau pe el, inclusiv eșarfa aceea neagră de care nu părea să se despartă niciodată, precum și cealaltă cizmă. Capul de vulpe din argint îi atârna afară din cămașa desfăcută.

Elayne simți cum o furnică degetele atunci când dădu cu ochii de medalion. Dacă el zăcea acolo, îmbibat de băutură, poate că va reuși să i-l scoată fără să simtă. Oricum ar fi fost, ea intenționa să afle cum reușea acel obiect să absoarbă Puterea. Era fascinată de cum funcționa totul, totuși acel cap de vulpe părea cea mai mare enigmă din lume.

Nynaeve o apucă de mânecă și arătă cu capul înspre ușă, mimând „adormit“ și încă ceva ce Elayne nu reuși să deslușească. Probabil că o ruga din nou să plece.

— Lasă-mă în pace, Nerim, bălmăji el brusc. Ți-am mai spus deja; n-am nevoie de nimic, doar de un alt cap. Și închide ușa încet, altminteri o să-ți prind urechile cu ea.

Nynaeve tresări și încercă s-o tragă pe Elayne către ușă, însă

însoțitoarea ei nu se clinti din loc.

— Nu este Nerim, Jupâne Cauthon.

Ridicându-și anevoie capul de pe pernă, el își luă bucata de tifon de la ochi cu ambele mâini și se uită chiorâș la ele, cu niște ochi injectați.

Nynaeve rânji, fără să-și ascundă satisfacția de a-l vedea în starea aceea mizerabilă. La început, Elayne nu înțelese de ce-i venea și ei să zâmbească. După ce exagerase o singură dată cu băutura, ea ajunsese să simtă doar milă și compătimire pentru toți cei prinși în mrejele ei. Simțea cum lui Birgitte îi bubuia în continuare capul. Cu siguranță că nu-i convenea ca Birgitte să cadă în patima beției, indiferent de motiv, dar nu agrea nici gândul că cineva era mai priceput decât primul ei Străjer. Era un gând ridicol. Stânjenitor, însă și satisfăcător.

— Ce căutați aici? întrebă el cu o voce răgușită, apoi tresări și-și coborî vocea. E toiul nopții.

— E dimineață, rosti Nynaeve pe un ton aspru. Nu-ți mai amintești că ai vorbit cu Birgitte?

— Nu vrei să vorbești mai tare? șopti el închizându-și ochii, apoi, după o clipă, și-i deschise brusc. Birgitte?

Mat se ridică greoi în capul oaselor și-și azvârli picioarele peste marginea patului. O vreme, șezu așa, cu ochii pironiți în pardoseală, cu coatele proptite pe genunchi și cu medalionul atârnându-i de șnurul pe care-l purta la gât. Într-un final, își întoarse capul și le privi amenințător. Sau poate era din cauza ochilor lui.

— Ce v-a spus?

— Ne-a adus la cunoștință pretențiile tale, Jupâne Cauthon, răspunse Elayne pe un ton oficial.

Acesta era, probabil, sentimentul pe care-l aveai atunci când urma să-ți așezi capul pe butuc ca să ți-l reteze călăul. N-avea de ales decât să-și țină bărbia sus și să înfrunte situația cu mândrie.

— Vreau să-ți mulțumesc din inimă că m-ai salvat din Stânca din Tear.

Gata, rostise cuvintele și nici nu fusese prea dureros.

Nynaeve stătea încruntată, strângând din ce în ce mai tare din buze. Femeia *nu* intenționa s-o lase să facă asta de una singură. Elayne îmbrățișă Izvorul fără să gândească măcar și mânui cu ajutorul Puterii o pală subțire de Aer care-i mișcă lui

Nynaeve lobul urechii ca și când l-ar fi pocnit cu degetul. Femeia își duse mâna la ureche și o privi încruntată, dar Elayne se întoarse calmă înspre Mat Cauthon și așteptă.

— Și eu îți mulțumesc, mormăi Nynaeve îmbufnată, într-un final. Din adâncul inimii.

Elayne își dădu ochii peste cap fără să vrea. La urma urmei, el le ceruse să vorbească mai încet. Mat păru că auzise. În mod ciudat, el ridică din umeri stânjenit.

— Oh, asta. N-a fost mare lucru. Oricum, ați fi reușit să scăpați într-o clipită și fără ajutorul meu, adăugă el cuprinzându-și capul în mâini, apoi își așeză din nou cârpa umedă pe ochi. În drum spre ieșire, spuneți-i Cairei să-mi aducă niște punci de vin. E o fată subțirică, drăguță, cu privirea caldă.

Elayne se înfioră. *Nimic*? Bărbatul *ceruse* scuze, ea *se umilise* oferindu-i-le, și pe urmă *nimic*? Mat nu merita nici milă, nici compătimire! Ea ținea încă *saidarul* și-i trecu prin minte să-l pocnească cu o undă mai puternică decât pe Nynaeve. Nu că ar fi ajutat la ceva, având în vedere că el purta capul de vulpe, deși acesta atârna fără să-l atingă. Oare îi oferea aceeași protecție ca și atunci când nu…?

Nynaeve puse capăt speculațiilor ei când se năpusti asupra lui, cu degetele îndoite ca niște gheare. Elayne reuși să se interpună între ei și s-o apuce pe cealaltă femeie de umeri. Preț de o clipă, ele rămaseră așa, față în față, cu excepția diferenței de înălțime. Făcând o grimasă, Nynaeve se relaxă în cele din urmă și Elayne îi dădu drumul.

Bărbatul își ținea în continuare capul plecat, părând să nu le observe. Fie că medalionul îl proteja sau nu, ei îi venea să apuce arcul din colț și să-l bată cu el până îl va lăsa lat. Simțea cum se înfierbânta: o oprise pe Nynaeve să nu distragă totul, doar ca s-o facă ea. Și mai rău, după rânjetul satisfăcut de pe buzele celeilalte femei, ea știa prea bine ce gândea aceasta.

— Ar mai fi ceva, Jupâne Cauthon, anunță Elayne, îndreptându-și umerii și cu zâmbetul dispărându-i de pe față. Vrem să ne cerem iertare că ne-a luat atât de mult timp să-ți oferim mulțumirile pe care le meriți. Și ne cerem iertare… cu capul plecat… adăugă ea și se poticni puțin rostind aceste cuvinte… pentru felul în care ne-am comportat față de tine de atunci.

Nynaeve își întinse mâinile în semn de implorare, dar ea o

ignoră.

— Ca să arătăm cât de mult regretăm, vom face următoarele promisiuni.

Aviendha spusese că a-ți cere iertare era un început.

— Nu te vom desconsidera sau înjosi în niciun fel, nici nu ne vom răsti la tine indiferent de motiv… nici nu vom încerca să-ți dăm porunci.

Nynaeve se crispă. Elayne strânse și ea din buze, însă continuă să vorbească:

— Recunoaștem grijile pe care le ai pentru siguranța noastră, așadar, nu vom pleca din Palat fără să nu-ți spunem încotro ne îndreptăm și vom da ascultare sfaturilor tale.

Pe sfânta Lumină, nu-și dorea să fie Aiel, nu-și dorea să facă nimic din toate astea, însă voia să câștige respectul Aviendhei!

— Dacă… dacă vei crede că ne…

Nu că ar fi avut vreo intenție să devină soră de soț – *ideea* însăși era indecentă! —, totuși o plăcea.

— …expunem primejdiei fără motiv…

Nu era vina Aviendhei că Rand le cucerise amândurora inimile. Și pe cea a lui Mân.

— …vom accepta gărzile de corp pe care ni le vei alege…

Destinul sau *ta'veren,* sau ce-o fi fiind, aceasta era situația. Ea le iubea pe ambele femei ca pe niște surori.

— …și le vom ține cu noi cât mai mult timp cu putință.

Arză-l-ar focul pe bărbat pentru că o făcea să țină pledoaria asta! Și nu asta era intenția lui Mat Cauthon.

— Acesta este un legământ prin puterea Tronului Leului din Andor.

Elayne gâfâia de parcă ar fi fugit un kilometru. Fața lui Nynaeve semăna cu cea a unui viezure încolțit.

El își întoarse capul spre ele foarte încet și îndepărtă cârpa doar atât cât să i se vadă un ochi injectat.

— Vorbești ca și cum cineva ți-a vârât o tijă din fier pe gât, doamna mea, zise el pe un ton zeflemitor. Îți îngădui să-mi spui Mat.

Ce bărbat odios! N-ar recunoaște buna-cuviință nici dacă l-ar mușca de nas! Ochiul acela roșu o privi pieziș.

— Dar tu, Nynaeve? Am auzit mulți de „noi“ din gura ei, dar niciun cuvânt din gura ta.

— N-am să mă răstesc la tine, se rățoi ea la el. Și toate alea,

bineînțeles. Promit că tu… tu…!

Se bâlbâia, fiind pe punctul de a-și înghiți limba, când conștientiză că nu-l putea ocărî așa cum merita fără să nu-și încalce promisiunea. Cu toate astea, efectul strigătelor ei fu unul cât se poate de satisfăcător.

Scoțând un țipăt, Mat rupse în fâșii cârpa și o aruncă pe jos, prinzându-se de cap cu ambele mâini. Ochii îi ieșeau din orbite.

— Zaruri nenorocite, scânci el.

Elayne își dădu brusc seama că el ar fi o sursă foarte bună de lamentări. Grăjdarii și alții de teapa lor păreau să aibă grijă la limbaj în momentul în care o vedeau pe ea. Elayne își făcuse o promisiune, desigur, să-l civilizeze, să-l facă util lui Rand, însă nu era nevoie ca toate astea să interfereze prea mult cu limbajul lui. De fapt, își dădu seama că existau multe lucruri pe care *nu* promisese să nu le facă. Dacă ar evidenția toate astea, Nynaeve s-ar liniști considerabil.

— Mulțumesc, Nynaeve, rosti el după un moment lung, cu o voce cavernoasă, apoi tăcu și se chinui să înghită, pe urmă continuă: O clipă, am crezut că sunteți alte persoane deghizate. Dacă tot sunt în viață, ce-ar fi să ne ocupăm și de restul treburilor. Dacă-mi amintesc bine, Birgitte a spus că vreți să găsesc ceva. Ce anume?

— N-ai să găsești, îi replică Nynaeve pe un ton ferm.

Poate mai mult aspru decât ferm, dar Elayne nu consideră că trebuia s-o liniștească. El merita din plin acest tratament.

— Tu ne vei însoți și-l vom găsi noi.

— Faci deja cale-ntoarsă, Nynaeve? întrebă Mat ironic și, cumva, pe buzele lui apăru un zâmbet batjocoritor, ba chiar hidos din cauza ochilor. Doar ce mi-ai făgăduit că vei face ce spun eu. Dacă vrei să ții în lesă un *ta'veren,* du-te și întreabă-l pe Rand sau pe Perrin și vei vedea ce răspuns vei obține.

— N-am făgăduit așa ceva, Matrim Cauthon, izbucni Nynaeve ridicându-se pe vârfuri. N-am făgăduit așa ceva!

Era gata să se năpustească din nou asupra lui. Până și cosița ei părea să se fi zburlit.

Elayne reușea să se stăpânească mai bine. Nu obțineau nimic dacă încercau să-l intimideze.

— Îți vom *asculta* sfaturile și le vom urma dacă vor fi rezonabile, Jupâne… Mat, îl dojeni ea cu blândețe.

Doar nu crezuse cu adevărat că ele făgăduiseră să… Privindu-

l însă, ea își dădu seama că el chiar credea asta. Lumină! Nynaeve avea dreptate. El *va* crea necazuri.

Elayne nu se pierdu cu firea. Conducând din nou Puterea, îi ridică haina de pe scaun și o agăță într-un loc potrivit, într-un cui din perete, apoi se așeză, ținându-și spatele drept și aranjându-și cu grijă poalele. Îi va fi greu să-și păstreze promisiunile făcute Jupânului Cauthon – Mat – și ei înseși, dar nimic din ce va spune sau va face el n-o va atinge. Nynaeve ochi singurul loc unde să se așeze, un taburet jos, din lemn sculptat, însă preferă să rămână în picioare. Își duse o mână la cosiță înainte să-și încrucișeze brațele la piept. Bătea amenințător dintr-un picior.

— Atha’an Miere îl numesc „Globul Vânturilor”, Jupâne… Mat. Este un *ter’angreal…*

În timp ce el asculta, încântarea luă locul senzației de greață.

— Iată un obiect ce merită căutat în Rahad, șopti el, apoi clătină din cap și tresări. Uitați ce vă zic eu. Niciuna dintre voi nu va pune piciorul pe malul celălalt al râului dacă nu e însoțită fiecare de patru sau cinci oameni de-ai mei. Nici în afara Palatului, că tot veni vorba. V-a menționat Birgitte despre răvașul care mi-a fost vârât în haină? Sunt convins că i-am spus despre el. În plus, mai sunt și Carridin, și iscoada Celui Întunecat, care-l slujește; să nu-mi spuneți că nu pune el ceva la cale.

— Surorile care o susțin pe Egwene să ajungă Suprema Amyrlin sunt amenințate de Turn.

Gărzi de corp peste tot? Lumină! În ochii lui Nynaeve apăru o strălucire periculoasă și începu să bată mai repede din picior.

— Nu ne putem ascunde, Jup… Mat, și nici n-o vom face. Ne vom ocupa și de Jaichim Carridin la momentul cuvenit.

Ele nu-i făgăduiseră să-i dezvăluie totul și nu îngăduiau să i se distragă atenția.

— Avem alte lucruri mai importante de rezolvat pentru moment.

— La momentul cuvenit? începu el, ridicând tonul uluit, dar Nynaeve îl întrerupse.

— Patru sau cinci, fiecare? rosti ea cu dispreț. Este ridic…

Ea închise ochii o secundă, iar tonul îi deveni mai blând, puțin mai blând:

— Nu este practic, voiam să spun. Elayne și cu mine, Birgitte

și Aviendha. Nu ai atâția soldați. Oricum, noi n-avem nevoie decât de tine.

Ultimele cuvinte păreau smulse cu cleștele. Însemnau mai mult decât o recunoaștere.

— Birgitte și Aviendha n-au nevoie de paznici, zise el cu un aer absent. Bănuiesc că Globul Vânturilor este mai important decât Carridin, însă... Nu e bine ca iscoadele Celui Întunecat să se plimbe în voie.

Fața lui Nynaeve deveni treptat vineție. Elayne și-o verifică pe a ei în oglindă, ușurată să vadă că-și păstra stăpânirea de sine. Aparent, cel puțin. Bărbatul merita condamnat! Paznici? Nu știa ce era mai rău: că el aruncase acea insultă intenționat sau că făcuse asta fără să-și dea seama. Se privi din nou în oglindă și-și coborî puțin bărbia. Paznici! Fața ei era calmul întruchipat.

Mat le privi atent cu acei ochi injectați, dar nu părea să observe nimic.

— Asta a fost tot ce v-a spus Birgitte? întrebă el.

— A fost destul, cred, chiar și pentru tine, replică Nynaeve.

În mod inexplicabil, el păru surprins și destul de mulțumit.

Nynaeve tresări, apoi se cuprinse cu brațele.

— Având în vedere că nu ești în stare să ne însoțești nicăieri – nu te încrunta la mine, Mat Cauthon; nu este o jignire, e adevărul gol-goluț! —, poți să-ți petreci dimineața mutându-te în Palat. Să nu te gândești cumva că te vom ajuta să-ți cari lucrurile. N-am făgăduit că voi fi un cal de povară.

— Mi-e bine aici, la han, începu el pe un ton furios, pe urmă se opri.

Pe chip i se citea mirarea. Groaza, ar fi spus Elayne. Ar trebui să-i fie învățătură de minte să nu se mai agite atunci când avea capul cât un pepene. Cel puțin așa și-l simțea ea pe al ei, pe vremea când bea prea mult. El nu-și va învăța lecția, firește. Bărbații își vârau mereu capul în foc crezând că de astă dată nu se vor arde, așa zicea mereu Lini.

— Să nu te aștepți că vom găsi Globul de la prima încercare, cu sau fără *ta'veren.* Ne va fi mult mai simplu să ieșim afară în fiecare zi, fără să fim nevoite să traversăm piața.

Dacă nu vor fi nevoite să aștepte după el în fiecare dimineață, asta voia să spună. După părerea ei, beția nu era singura scuză pentru care el zăcea în pat până târziu, nici pe departe.

— Și-apoi, adăugă Elayne, așa ne vei putea supraveghea.

Nynaeve scoase un sunet gutural care semănă cu un geamăt.

Oare nu vedea că el trebuia momit? Nu era ca și când ea făgăduise că-i va *permite* cu adevărat să le supravegheze.

El păru să n-o fi auzit nici pe ea, nici pe Nynaeve. Ochii lui rătăciți priveau prin ea.

— De ce s-au oprit tocmai acum, nenorocitele? gemu el atât de încet, încât ea abia dacă-l auzi.

Pe sfânta Lumină, despre ce vorbea?!

— Odăile sunt potrivite pentru un rege, Jupâne… Mat. Însăși Tylin le-a ales, chiar lângă ale ei. S-a ocupat chiar ea de asta. Mat, sper că n-ai de gând s-o supărăm pe Regină, nu-i așa?

Fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca Elayne să înceapă să mânuiască în grabă Puterea, deschizând fereastra și aruncând apa din lighean afară. Dacă nu mai văzuse până atunci un bărbat gata să-și verse stomacul, atunci acel bărbat se holba cu ochii injectați la ea chiar în acea clipă.

— Nu înțeleg de ce faci atâta tam-tam, zise ea.

De fapt, ea bănuia de ce. Dacă unele dintre chelnerițe îl lăsau să pună mâna pe ele, ea se îndoia că s-ar fi întâmplat același lucru cu femeile din Palat. Și-apoi, nu va mai pierde nopțile bând și jucând jocuri de noroc. Cu siguranță că Tylin nu i-ar îngădui să fie un exemplu prost pentru Beslan.

— Cu toții trebuie să facem sacrificii.

Ea făcu un efort să se înfrâneze și să nu-i spună că sacrificiul lui era unul mic și explicabil, pe când al lor era monstruos și nedrept, indiferent ce zicea Aviendha. Nynaeve se opusese *oricărui* sacrificiu, firește.

El își cuprinse din nou capul în mâini, scoțând sunete guturale în vreme ce i se scuturau umerii. Râdea! Ea ridică ligheanul pe o undă de Aer, cu gândul de a-l lovi cu el. Însă când el își înălță din nou privirea, părea indignat.

— Sacrificii? mârâi el. Dacă v-aș cere și eu același lucru, i-ați plesni pe toți cei care v-ar ieși în cale, iar mie mi-ați smulge capul!

Oare nu-și revenise încă din beție?

Ea hotărî să-i ignore căutătura înspăimântătoare.

— Că veni vorba de cap, dacă vrei să fii Tămăduit, sunt sigură că Nynaeve te va ajuta.

Dacă nu fusese niciodată suficient de furioasă ca să conducă Puterea, în acel moment era.

Nynaeve își smuci capul brusc și o privi cu coada ochiului.

— Firește, răspunse ea în grabă. Dacă vei dori.

Culoarea din obraji îi confirma bănuiala lui Elayne din acea dimineață.

— Dați-l încolo de cap, mă descurc foarte bine și fără Aes Sedai zâmbi el cu grația-i obișnuită, pe urmă, doar ca să încurce și mai mult lucrurile, era convinsă ea, Mat adăugă cu o voce șovăitoare: Vă mulțumesc însă că v-ați oferit.

Aproape că vorbea serios!

Elayne se abținu să nu rămână cu gura căscată de mirare. Cunoștințele ei despre bărbați se limitau la Rand și la ce-i spuseseră Lini și mama ei. Oare Rand avea să fie la fel de ambiguu ca și Mat Cauthon?

Înainte să plece, ea își duse aminte să-i smulgă făgăduința că el se va muta de îndată în Palat. Mat se ținea de cuvânt odată ce și-l dădea, Nynaeve evidențiase acest lucru, deși fără tragere de inimă, însă, dacă-i lăsai o portiță deschisă, el găsea o sută de căi prin care să se furișeze prin ea. Nynaeve insistase cu înflăcărare asupra *acestui* aspect. El făgădui, făcând o grimasă disprețuitoare; sau o fi părut așa din cauza ochilor lui. Când Elayne așeză ligheanul la picioarele lui, Mat păru cu adevărat recunoscător. Nu-l va compătimi. Nu va face asta.

Ieșiră pe coridor și ușa de la odaia lui Mat se închise, iar Nynaeve își aținti pumnul spre tavan.

— Bărbatul ăsta poate scoate din minți și un bolovan! Mă bucur că-l necăjește capul! M-ai auzit? Mă bucur! Ne va crea necazuri. Ascultă ce-ți zic!

— Voi două îi veți crea și mai multe.

Persoana care vorbi străbătu coridorul cu pași mari înspre ele. Era o femeie cu părul cărunt, fața aspră și voce poruncitoare. Purta un soi de șal mai scurt și încrețit. În ciuda „Cuțitului Căsniciei” care-i atârna în decolteu, era prea frumoasă pentru a fi din Ebou Dar.

— Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Caira. Mă îndoiesc că am mai văzut atâta nesăbuință la două purtătoare de rochie.

Elayne o măsură din priviri pe femeie. Nici ca novice nu se obișnuise să-i vorbească pe un astfel de ton cineva.

— Cine ești dumneata, draga mea?

— Aș putea fi, și chiar sunt, Setalle Anan, proprietara acestui han, copilă, fu răspunsul ei sec și ambiguu.

Zicând acestea, femeia deschise brusc o ușă de vizavi, le apucă pe fiecare de braț și le împinse înăuntru atât de repede, încât Elayne avu impresia că se desprinsese de podea.

— Mă tem că ai înțeles greșit, jupâneasă Anan, zise ea când femeia le dădu drumul ca să închidă ușa.

Nynaeve n-avea chef de amabilități. Ținându-și mâna în așa fel ca să i se vadă inelul cu Marele Șarpe, ea rosti cu înflăcărare:

— Și-acum, uite aici...

— Foarte frumos, replică femeia, apoi le împinse cu atâta forță, încât cele două se treziră șezând pe pat.

Elayne făcu ochii mari de mirare. Femeia asta, Anan, le înfrunta, cu fața încruntată și pumnii proptiți în șolduri, ca o mamă pe punctul de a-și mustra fiicele.

— Faptul că-ți dai atâta importanță arată cât de prostuță ești. Tânărul acela vă va legăna pe genunchi – dacă l-ați lăsa –, vă va fura câteva săruturi și tot ceea ce sunteți dornice să-i oferiți, însă nu vă va face niciun rău. În schimb, voi îi puteți face rău dacă mai continuați așa.

Să îi facă rău? Femeia credea asta despre ele, când, de fapt, ea avea convingerea că el le *legănase*? Elayne nu știa dacă să râdă sau să plângă, dar se ridică în picioare, netezindu-și rochia.

— După cum spuneam, jupâneasă Anan, ai înțeles greșit, rosti ea cu o vocea mai blândă, apoi continuă și nedumerirea lăsă locul calmului: Sunt Elayne Trakand, Domnița-Moștenitoare a Andorului și Aes Sedai din Ajah Verde. Nu știu ce crezi...

Aproape că se uită încrucișat atunci când jupâneasa Anan îi atinse vârful nasului cu degetul.

— Elayne, dacă așa te-o fi chemând, singurul lucru care mă oprește să nu vă târăsc după mine în bucătărie și să nu vă trag o săpuneală, ție și prostuței celeilalte, este faptul că s-ar putea, într-adevăr, să mânuiești Puterea. Sau ești într-atât de neghioabă să porți inelul când nici măcar asta nu poți face? Vă previn că pe surorile din Palatul Tarasin nu le va interesa. Știți măcar de ele?

Dacă știți, atunci v-o spun pe șleau că nu sunteți nesocotite, ci de-a dreptul proaste.

Elayne se înfuria cu fiecare cuvânt. Fete neghioabe? De-a dreptul proaste? N-avea de gând să tolereze așa ceva, mai ales nu după ce fusese nevoită să se târască până la Mat Cauthon. Să le legene? Mat Cauthon? Reuși să-și păstreze calmul, însă nu

și Nynaeve, care era furioasă, iar strălucirea *saidarului* o învălui atunci când sări în picioare.

Unde de Aer se încolăciră în jurul jupânesei Anan de la umeri și până la glezne, lipindu-i poalele și rochia de picioare atât de strâns, încât ea fu cât pe ce să se răstoarne.

— Întâmplarea face că sunt una dintre acele surori din Palat. Nynaeve al’Meara din Ajah Galbenă, mai exact. Și-acum, n-ai vrea să te duc eu *pe tine* jos, în bucătărie? Mă pricep și la săpunit.

Elayne se îndepărtă de brațul întins al hangiței.

Femeia trebuia să simtă impactul undelor, deoarece până și un nerod ar fi știut ce erau acele legători invizibile. Și totuși, femeia nici nu clipi! Ochii ei verzi se îngustară, nimic mai mult.

— Măcar una dintre voi poate conduce Puterea, rosti ea calm. Ar trebui să te las să mă târăști jos, copilă. Indiferent ce mi-ai face, vei ajunge pe mâinile unei Aes Sedai adevărate până la amiază; pun rămășag.

— Nu m-ai auzit? zise Nynaeve. Eu…

Anan nici măcar nu tresări.

— Nu doar că veți plânge în hohote tot anul următor, dar o veți face și în fața oricui îi veți spune că sunteți Aes Sedai. Fiți sigure că vă vor obliga să vorbiți. Vă vor transforma ficatul în apă. Ar trebui să vă las să continuați cu obrăzniciile sau, mai bine, să dați fuga la Palat de îndată ce mă veți elibera. Singurul motiv pentru care n-o voi face este că ele îl vor pedepsi pe Seniorul Mat, ca și pe voi, de altfel, dacă vor bănui că el v-a ajutat. Și după cum afirmam, îmi e simpatic tânărul.

— Îți spun încă o dată… încercă din nou Nynaeve și *încă* o dată hangița nu o lăsă să vorbească.

Legată fedeleș, femeia semăna cu un bolovan care se rostogolea la vale, nimicind totul în calea lui.

— Nu e bine să te afunzi în minciună, Nynaeve! Pari a avea vreo douăzeci și unu de ani, un an în plus sau în minus, așadar, ai putea avea cu zece ani mai mult dacă ai fi o nemuritoare capabilă să încetinească scurgerea Timpului. Din câte se spune, se pare că, după mulți ani în care au condus Puterea, Aes Sedai capătă trăsături lipsite de vârstă, astfel că o femeie suficient de bătrână să fie bunică nu-și arată anii, poate cu excepția unor fire cărunte. Poate ai purtat și șalul vreo patru sau cinci ani. Cu excepția unui singur lucru, adăugă ea și-și întoarse capul către

Elayne, singura parte a corpului pe care și-o putea mișca. Tu, copilă, n-ai ajuns încă la vârsta la care să încetinești Timpul și nicio femeie atât de tânără ca tine n-a mai purtat până acum șalul. În toată istoria Turnului. Dacă ați fost vreodată în Turn, pun rămășag că ați purtat veșminte albe și v-ați făcut mici ori de câte ori Mai-Marea novicelor s-a uitat în direcția voastră. I-ați cerut vreunui aurar să făurească inelul pentru voi – există destui neghiobi dintr-ăștia, am auzit – sau poate că Nynaeve l-a furat pentru tine, dacă n-o fi având și ea dreptul la unul. Oricum, dacă nu poți fi soră, atunci nici ea nu poate. Nicio Aes Sedai n-ar călători cu o femeie care se preface.

Elayne se încruntă, fără să-și dea seama că-și mușca buza de jos. „Încetinească”. „Încetinit.” De unde știa o hangiță din Ebou Dar asemenea cuvinte? Poate că Setalle Anan se dusese la Turn pe vremea când fusese fată, deși părea să nu fi rămas prea mult timp, din moment ce era limpede că nu putea mânui Puterea. Elayne și-ar fi dat seama de asta chiar dacă puterile femeii ar fi fost mai slabe decât ale mamei ei, iar puterile Morgasei Trakand fuseseră atât de slabe, încât ar fi fost izgonită în câteva săptămâni, probabil, dacă n-ar fi fost moștenitoarea unei Case influente.

— Dă-i drumul, Nynaeve, zise ea zâmbind.

Elayne o privea oarecum cu ochi mai buni pe femeie. Trebuie să fi fost îngrozitor să bați atâta cale până la Turn doar ca să fii respinsă. Nu exista niciun motiv pentru care femeia *trebuia* să le creadă – i se părea amuzant, cu toate că nu-și dădea seama de ce –, absolut niciun motiv, însă dacă ea călătorise în Tar Valon, atunci poate că va accepta să traverseze Piața Mol Hara. Merilille sau oricare dintre surori ar putea s-o lămurească.

— Să-i dau drumul? se răsti Nynaeve. Elayne?

— Dă-i drumul, jupâneasă Anan, văd că singura cale de a te lămuri este…

— Nici măcar Suprema Înscăunată Amyrlin și trei Conducătoare nu m-ar putea lămuri, copilă.

Lumină, oare lăsa pe cineva vreodată să termine ce avea de spus?!

— N-am vreme de alte prostii. Vă pot ajuta. Mă rog, cunosc pe cineva care poate. Niște femei care le adăpostesc pe fugare. Îi puteți mulțumi Seniorului Mat că sunt dispusă să vă duc la ele, dar trebuie să știu. Ați fost vreodată în Turn sau sunteți niște

sălbăticiuni? Și dacă ați fost acolo, ați fost respinse sau ați fugit? Vreau adevărul. Femeile o tratează diferit pe fiecare.

Elayne ridică din umeri. Își îndepliniseră misiunea pentru care veniseră acolo; era mai mult decât pregătită să nu-și mai piardă timpul și să se ocupe de alte treburi.

— Dacă nu vrei să te lămurești, atunci nu mai avem ce discuta. Nynaeve, a sosit vremea să plecăm.

Urzelile din jurul hangiței dispărură, la fel și strălucirea care o învăluia pe al'Meara, însă aceasta rămase locului, privind-o pe femeie cu precauție și plină de speranță. Își umezi buzele.

— Știi un grup de femei care ne pot ajuta?

— Nynaeve? se răsti Elayne. N-avem nevoie de ajutor. Noi *suntem* Aes Sedai, ai uitat?

Aruncându-i o privire piezișă, jupâneasa Anan își scutură rochia ca să și-o netezească și se aplecă pentru a-și aranja poalele aflate la vedere. Atenția ei însă era la Nynaeve; Elayne nu se mai simțise niciodată dată la o parte.

— Cunosc câteva femei care adăpostesc unele sălbăticiuni, sau fugare, sau femei care și-au picat testul pentru a deveni Aleasă sau să primească șalul. Cred că sunt vreo cincizeci în total, deși numărul lor se schimbă mereu. Ele vă pot ajuta să vă croiți o viață nouă fără să ajungeți să vă doriți să fi fost jupuite de vii de o soră adevărată. Și-acum, vreau adevărul. Ați fost vreodată în Turn? Dacă ați fugit, atunci mai bine v-ați gândi să vă întoarceți. Turnul a reușit să dea de urma fugarelor chiar și în timpul Războiului de O sută de Ani, așa că să nu credeți cumva că un lucru mărunt ca ăsta îl va împiedica. Deoarece, în acest caz, vă sfătuiesc să traversați piața și să vă lăsați la mila vreunei surori. Nu va fi prea miloasă, mă tem, dar credeți-mă că vă va fi mai bine decât să fiți târâte înapoi în Turn. După asta, nici nu vă va mai trece măcar prin minte să părăsiți *incinta* Turnului fără a primi îngăduință.

Nynaeve inspiră adânc.

— Ni s-a spus să părăsim Turnul, jupâneasă Anan. Voi jura cum îmi vei cere.

Elayne se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nynaeve, ce tot *spui* acolo? Jupâneasă Anan, noi *suntem* Aes Sedai.

— Copilă, lasă-mă să vorbesc cu Nynaeve, care cel puțin pare suficient de matură ca să aibă nițică înțelepciune, râse Anan.

Dacă le vei spune asta membrelor Cercului, ele nu vor fi prea încântate. Nu le va păsa că poți conduce Puterea; și ele pot face asta și o să te cotonogească sau o să te arunce în stradă dacă vei face pe proasta.

— Cine este acest Cerc? vru să știe Elayne. Noi *suntem* Aes Sedai. Dacă vei veni cu noi la Palatul Tarasin, te vei lămuri.

— O voi ține eu în frâu, îndrăzni Nynaeve, încruntându-se și strâmbându-se în tot acest timp la Elayne, de parcă ea ar fi fost cea care o luase razna.

Anan dădu ușor din cap.

— Prea bine. Și-acum, Scoateți-vă inelele și ascundeți-le undeva. Cercul nu îngăduie astfel de prefăcătorii. Le vor da la topit. Deși, după rochiile pe care le purtați, păreți a fi înstărite. Dacă le-ați furat, să nu-i spuneți lui Reanne. Una dintre primele reguli pe care va trebui să le învățați este; nu fura nici dacă mori de foame. Cercul nu vrea să atragă atenția.

Elayne își strânse pumnul și și-l duse la spate. O văzu pe Nynaeve cum își scoate umilă inelul și și-l vâră în săculețul de la cingătoare. Nynaeve, cea care tuna și fulgera de fiecare dată când Merilille, Adeleas sau oricare dintre ele uita că ea era soră cu drepturi depline!

— Ai încredere în mine, Elayne, o asigură Nynaeve.

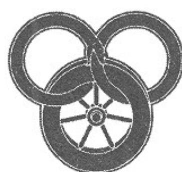
Elayne ar fi acceptat acest lucru mai ușor dacă ar fi știut ce punea la cale cealaltă femeie. Cu toate astea, avea încredere în ea. De cele mai multe ori.

— Un sacrificiu mic, îngână ea.

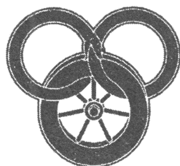
Femeile Aes Sedai nu purtau inelele atunci când o cereau împrejurările. Făcuse și ea asta când se dăduse drept soră, dar în acel moment inelul din aur era al ei, pe drept. Când și-l scoase, simți o durere aproape fizică.

— Vorbește cu prietena ta, copilă, o sfătui Anan pe Nynaeve, pierzându-și răbdarea. Reanne Corly nu va îngădui astfel de nazuri, iar dacă mă veți face să-mi irosesc dimineața degeaba… Haideți, haideți. Aveți noroc că-l plac pe Seniorul Mat.

Elayne era pe punctul de a-și pierde stăpânirea de sine. Nazuri? *Nazuri*? Cu prima ocazie, o va lovi pe Nynaeve acolo unde o durea mai tare!

CAPITOLUL 23

Țesătoarea din vecini

Nynaeve voia, într-adevăr, să-i vorbească lui Elayne, departe de urechile hangiței, însă nu i se ivi prilejul imediat. Femeia le conduse afară din odaie asemenea unui străjer care însoțea prizonierii. Expresia hotărâtă de pe fața ei nu fu știrbită de privirea precaută pe care o aruncă înspre ușa lui Mat. În spatele hanului se afla o altă scară din piatră, fără balustradă, care ducea jos, într-o bucătărie mare și încinsă, unde plutea miros de pâine coaptă. Acolo era cea mai durdulie femeie pe care Nynaeve o văzuse vreodată: mânuia ca pe un sceptru o lingură mare din lemn, înclina alte trei astfel ca pâinile crocante, proaspăt scoase din cuptor, să alunece de pe ele, înlocuindu-le cu altele din aluat dospit. O oală mare cu terci alb, servit la micul dejun, clocotea încet pe una dintre sobele din faianță albă.

— Enid, i se adresă jupâneasa Anan femeii durdulii, ies puțin. Trebuie să le duc pe aceste două copile la cineva care le poate îngriji cum se cuvine.

Ștergându-și mâinile mari și pline de faină de un ștergar alb, Enid le privi dezaprobator pe Nynaeve și pe Elayne. Totul la ea era rotund: fața măslinie și asudată, ochii negri, totul; părea făcută din niște bile foarte mari, îndesate în rochie. Pe „Cuțitul Căsniciei”, care-i atârna peste șorțul alb, străluceau câteva zeci de nestemate.

— Ele sunt cele două musafire despre care pălăvrăgea Caira, Stăpână? Cam dichisite pentru gusturile tânărului senior, aș zice eu. Lui îi plac alea în zdrențe.

După tonul folosit, acest lucru părea s-o amuze.

Hangița clătină din cap înfuriată.

— I-am spus fetei ăsteia să-și țină gura. N-am să îngădui astfel de bârfe în hanul Femeia Rătăcitoare. Amintește-i acest lucru Cairei în locul meu, Enid, și folosește lingura ca să-i atragi atenția dacă va fi nevoie.

Privirea pe care le-o aruncă lui Nynaeve și lui Elayne fu atât

de dispreţuitoare, încât lui Nynaeve aproape că i se tăie respiraţia.

— Oare cineva cu puţină minte în cap ar crede că femeile astea două sunt Aes Sedai? Şi-au cheltuit ultima leţcaie pe rochii ca să impresioneze un bărbat, iar acum ar muri de foame dacă el nu le-ar zâmbi. Aes Sedai!

Fără să mai aştepte răspunsul lui Enid, ea o prinse de ureche pe Nynaeve cu mâna dreaptă şi pe Elayne cu mâna stângă, apoi din trei paşi le scoase afară, în curtea grajdului.

Nynaeve îşi pierdu răbdarea. Se smuci sau încercă s-o facă, deoarece femeia îi dădu drumul în aceeaşi clipă, şi se împletici câţiva paşi, privind-o indignată. Nu se târguise ca să fie târâtă de colo colo. Elayne îşi ridică bărbia, iar ochii ei albaştri erau atât de reci, încât Nynaeve nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi văzut cum îi îngheaţă buclele.

Cu mâinile în şolduri, jupâneasa Anan nu părea să observe. Sau, pur şi simplu, nu-i păsa.

— Sper că nimeni din han nu-i va da crezare Carei după asta, rosti ea pe un ton calm. Dacă aş fi avut certitudinea că veţi avea înţelepciunea să tăceţi, aş fi spus şi făcut mai multe.

Femeia era calmă, însă deloc plăcută sau blândă; ele îi stricaseră dimineaţa.

— Şi-acum, urmaţi-mă şi aveţi grijă să nu vă rătăciţi. Sau, dacă o veţi face, să nu vă mai prind pe lângă hanul meu, altminteri voi trimite pe cineva la Palat să le spună lui Merilille *şi* lui Teslyn. Sunt două dintre surorile adevărate şi probabil că vă vor sfâşia în bucăţi şi vă vor devora.

Elayne îşi mută privirea de la hangiţă la Nynaeve. Nu era o căutătură duşmănoasă sau încruntată, ci una plină de însemnătate.

Nynaeve se întrebă dacă ea va reuşi să reziste. Gândul la Mat o convinse; orice ocazie era mai bună decât aceea.

— Nu ne vom rătăci, jupâneasă Anan, replică ea, străduindu-se să pară umilă.

Credea că se descurca destul de bine, având în vedere cât de străină îi era supunerea.

— Îţi mulţumim că ne ajuţi.

Zâmbindu-i hangiţei, ea se strădui s-o ignore pe Elayne, a cărei privire deveni şi mai plină de înţeles, oricât de greu ar fi fost de recunoscut. Cu sau fără priviri, Nynaeve trebuia să se

asigure că femeia continua să creadă că ele meritau osteneala.

— Îți suntem cu adevărat recunoscătoare, jupâneasă Anan.

Hangița se uită chiorâș la ea, apoi pufni și clătină din cap. După ce totul se va termina, hotărî Nynaeve, o va târî, dacă va fi nevoie, pe hangiță până la Palat și le va *pune* pe celelalte surori s-o recunoască în prezența jupânesei Anan.

La acea oră a dimineții, curtea grajdului era pustie, cu excepția unui băiat de vreo zece-doisprezece ani, care ținea în mână o găleată și o sită cu care împrăștia apa pe pământul bătătorit, ca să nu se ridice praful. Ușile albe din ipsos ale grajdului erau deschise larg, lăsând să se vadă o roabă, peste care era așezată o furcă pentru bălegar. Dinăuntru răzbăteau niște sunete ca și când cineva ar fi călcat pe o broască uriașă; Nynaeve hotărî că era un bărbat care cânta. Vor fi nevoite să călărească pentru a ajunge la destinație? Până și o călătorie scurtă ar fi fost neplăcută. Știind că nu trebuiau decât să traverseze piața și că se vor întoarce până când soarele se va ridica sus, pe cer, ele nu-și luaseră nici pălării, nici umbrele de soare, nici mantii cu glugă.

Însă jupâneasa Anan traversă curtea grajdului, conducându-le pe o alee îngustă dintre grajd și un zid înalt, deasupra căruia se zăreau corolele pleoștite de arșiță ale copacilor. Era grădina cuiva, fără îndoială. O portiță de la capăt dădea într-o alee prăfuită și atât de îngustă, încât lumina răsăritului încă nu pătrunsese acolo.

— Țineți pasul cu mine, copilelor, le îndemnă hangița, luând-o pe aleea întunecată. Dacă vă rătăciți, jur că mă voi duce chiar eu la Palat.

Nynaeve își prinse cosița lungă cu ambele mâini în timp ce o urma, ca să nu și le înfigă în gâtul lui Anan. Cât tânjea după primele ei fire cărunte! mai întâi, celelalte Aes Sedai, apoi Oamenii Mării – Lumină, nu voia să se gândească la ei! —, iar în acel moment, hangița! Nimeni nu te lua în serios dacă n-aveai câteva fire cărunte; nici măcar fața fără vârstă a unei Aes Sedai n-o ajuta prea mult în evaluarea ei.

Elayne își ridica poalele ca să le ferească de praf, cu toate că pantofii lor stârneau norișori de colb care se așeza pe tivurile rochiilor lor.

— Ia să vedem, zise încet Elayne privind drept în față.

Încet, dar pe un ton rece. Foarte rece, de fapt. Nynaeve îi

admira felul în care reușea să facă pe cineva cu ou și cu oțet fără să se înfierbânte. De obicei. În acel moment însă, lui Elayne îi venea să-i tragă câteva peste urechi celeilalte femei.

— Am putea fi acum în Palat să bem ceai de coacăze și să ne bucurăm de briză, cât timp îl așteptăm pe Jupânul Cauthon să-și mute lucrurile. Poate că Aviendha și Birgitte s-au întors deja cu niște informații utile. Am putea hotărî, într-un sfârșit, ce să facem în legătură cu bărbatul. Îl vom urma, pur și simplu, pe străzile din Rahad ca să vedem ce se va întâmpla, îl vom duce în clădiri care ne vor atrage atenția sau îl vom lăsa să aleagă? Am fi putut folosi această dimineață în nenumărate moduri, inclusiv să decidem dacă este sigur să ne întoarcem la Egwene – vreodată – după târgul pe care Oamenii Mării ne-au obligat să-l facem. Va trebui să discutăm despre asta mai devreme sau mai târziu; nu ajută la nimic dacă ocolim subiectul. În schimb, ne-am aventurat pe un drum care nu știm cât e de lung, mijind ochii din cauza soarelui și întrebându-ne dacă vom mai merge mult, ca să vizităm niște femei care le ascund pe fugare de Turn. În ceea ce mă privește, n-am de gând să prind fugare în dimineața asta sau în oricare alta. Dar sunt sigură că-mi vei da o explicație pe care s-o înțeleg. Chiar îmi doresc să înțeleg, Nynaeve! N-aș vrea să cred că am să te cotonogesc degeaba când vom traversa Piața Mol Hara.

Nynaeve se încruntă. S-o cotonogească? Elayne chiar devenise violentă de când petrecea atât de mult timp în compania Aviendhei. Cineva ar trebui să le scuture pe cele două, ca să le vină mințile la cap.

— Soarele nu este suficient de sus ca să mijim ochii, bombăni ea.

Din nefericire, avea să fie în curând.

— Gândește-te, Elayne! *Cincizeci* de femei cu abilitatea de a mânui Puterea și care le ajută pe fugare și pe femeile respinse de Turn.

Uneori, se simțea vinovată când folosea cuvântul „fugare”; rostit de majoritatea Aes Sedai, acesta era o insultă, însă ea intenționa să le facă să-l rostească într-o bună zi cu mândrie.

— Iar ea le numește „Cercul”. Nu mi se pare că ar fi doar niște prietene, ci mai degrabă ceva organizat.

Aleea șerpuia printre ziduri înalte și prin spatele clădirilor. Multe dintre ele aveau tencuiala căzută și lăsau să se vadă

cărămizile printre grădinile palatelor și ale prăvăliilor, prin ale căror uși din spate se zăreau aurarii, sau croitorii, sau sculptorii în lemn puși pe treabă. Jupâneasa Anan privea adesea peste umăr ca să se asigure că ele o urmau. Nynaeve îi zâmbea și încuviința din cap, în speranța că astfel reușea să-și ascundă nerăbdarea.

— Nynaeve, dacă *două* femei care pot conduce Puterea ar forma o frăție, Turnul s-ar năpusti asupra lor ca o haită de lupi. De unde știe jupâneasa Anan dacă femeile pot sau nu să mânuiască Puterea? Cele care pot și nu sunt Aes Sedai nu se expun, știi prea bine asta. Nu vreme îndelungată, oricum. În orice caz, nu văd ce importanță ar avea. Chiar dacă Egwene și-ar dori să ducă în Turn toate femeile care pot conduce Puterea, nu ăsta este motivul pentru care ne aflăm aici.

Tonul rece și calm al lui Elayne o făcu pe Nynaeve să-și strângă cosița în mâini. Cum putea fi atât de grea de cap? Nynaeve își dezveli din nou dinții pentru jupâneasa Anan și reuși să nu se încrunte la spatele ei, atunci când aceasta își întoarse capul în față.

— Cincizeci de femei nu sunt două, șopti Nynaeve cu înverșunare.

Ele aveau abilitatea de a mânui Puterea; trebuie s-o fi avut; totul depindea de asta.

— Cercul se găsește în același oraș în care se află un depozit plin-ochi cu *angreal* și alte alea, fără să nu știe măcar de el, și asta este inimaginabil. Și dacă ele știu…

Satisfacția pe care o simțea îi îndulci vocea:

— …atunci, vom găsi Globul fără ajutorul Jupânului Matrim Cauthon. Putem uita de acele făgăduințe absurde.

— N-au fost un plocon, Nynaeve, zise Elayne cu un aer absent. Am de gând să le respect, la fel vei face și tu dacă ai un dram de onoare, și știu că ai.

Lucru cert, ea petrecea prea mult timp în compania Aviendhei. Nynaeve și-ar fi dorit să știe de ce Elayne începuse să creadă că trebuiau toate să respecte musai acel ji-nu-știu-cum absurd al Aielilor.

Elayne își mușcă buza de jos, încruntându-se. Toată acea ostilitate părea să fi dispărut și redeveni din nou ea însăși.

— N-am fi mers niciodată la han dacă n-ar fi fost Jupânul Cauthon, n-am fi cunoscut-o pe această remarcabilă jupâneasă

Anan și n-am fi fost duse la Cerc, adăugă ea, într-un sfârșit. Prin urmare, în cazul în care Cercul ne va conduce la Glob, va trebui să recunoaștem că, de fapt, de la el a plecat totul.

Mat Cauthon; numele lui îi *clocotea* în creier. Nynaeve se împletici în propriile-i picioare și dădu drumul cosiței ca să-și ridice poalele. Aleea nu era netedă nici cât o piață pavată, darămite cât pardoseala dintr-un palat. Uneori, Elayne cea care bătea câmpii era mai bună decât Elayne cea care gândea limpede.

— Remarcabilă, bolborosi ea. Am s-o fac eu „remarcabilă” până o să se uite cruciș. Nimeni nu ne-a tratat astfel, Elayne, nici măcar cei care se îndoiau, nici măcar Oamenii Mării. Mai toți oamenii ar păși cu grijă dacă o fată de zece ani ar afirma că este Aes Sedai.

— Cei mai mulți oameni habar n-au cum arată Aes Sedai la față, Nynaeve. Cred că ea a fost la Turn cândva. Știe lucruri pe care, altminteri, n-ar avea de unde să le cunoască.

Nynaeve pufni, încruntându-se la spatele femeii care mergea în față. O fi fost Setalle Anan la Turn de zece ori sau de o sută de ori, dar tot avea s-o recunoască pe Nynaeve al’Meara drept Aes Sedai. Și-i va cere iertare. Și va afla și cum este să fii tras de ureche de colo colo! Jupâneasa Anan aruncă o privire în spate, iar Nynaeve arboră pe buze un zâmbet crispat și încuviință din cap ca și cum acesta i-ar fi fost înțepenit.

— Elayne? Dacă femeile astea știu unde se află Globul… Nu trebuie să-i spunem lui Mat cum l-am găsit.

Nu era o întrebare.

— Nu văd de ce, replică Elayne, apoi îi spulberă toate speranțele, adăugând: Dar va trebui să-i cer părerea și Aviendhei.

Dacă nu s-ar fi gândit că Anan le-ar fi putut lăsa acolo pe loc, Nynaeve ar fi început să țipe.

Aleea șerpuitoare dădea într-o stradă. Nu vor mai putea continua conversația din cauza gălăgiei. Razele soarelui străluceau orbitor peste acoperișurile de deasupra. Elayne își duse mâna streașină la ochi, în mod ostentativ. Nynaeve se încăpățână să-și ferească ochii. Nu era chiar atât de rău. De fapt, nici nu trebuia să-și mijească prea tare ochii. Cerul senin râdea de simțul ei care prevestea vremea, care-i spunea în continuare că furtuna se afla chiar deasupra orașului.

Chiar și la acea oră a dimineții, pe străzile șerpuitoare se vedeau câteva calești date cu lac lucios și de două ori mai multe lectici și mai lucioase încă, purtate de doi sau uneori patru cărăuși desculți, în veste cu dungi verzi și roșii. Ei alergau, grăbindu-se să transporte la destinație pasageri ascunși în spatele paravanelor din lemn sculptat. Telegile și căruțele cu coviltir huruiau pe pietrele de pavaj, iar oamenii începeau să umple străzile în timp ce prăvăliile își deschideau ușile și-și ridicau marchizele: ucenici care se grăbeau să îndeplinească comisioanele, bărbați cărând pe umăr covoare mari, făcute sul, clovni, jongleri, muzicieni care se pregăteau în colțurile preferate, vânzători ambulanți ce-și aranjau tăvile cu ace, panglici sau fructe zbârcite. În piețele de pește și carne, deschise într-o parte, începuse de mult agitația; toți negustorii de pește erau femei, la fel și măcelarii, în afară de cei care se ocupau de carnea de vită.

Croindu-și drum printre oameni, calești, lectici și căruțe cu coviltir, care, aparent, n-aveau niciun motiv să încetinească, jupâneasa Anan grăbi pasul ca să compenseze aceste întreruperi. Și erau multe. Părea o femeie cunoscută, fiindcă negustorii, meșteșugarii și celelalte hangițe o salutau din prag. Negustorilor și meșteșugarilor le arunca doar câteva cuvinte și un salut din cap, însă se oprea mereu să stea o clipă la taclale cu hangițele. După prima șuetă, Nynaeve își dori cu ardoare să nu se mai oprească; după a doua, se rugă să n-o mai facă. După a treia, privi drept în față și încercă în zadar să nu tragă cu urechea. Expresia de pe fața lui Elayne devenea din ce în ce mai serioasă și mai distantă. Ea își ridică bărbia atât de mult, încât era de mirare că mai vedea pe unde pășea.

Exista și un motiv, Nynaeve fu nevoită să recunoască în silă. În Ebou Dar, cineva care purta mătase putea să se plimbe până la marginea pieței, probabil, dar nu mai departe. Toți ceilalți purtau lână sau pânză, arareori prevăzute cu broderii, exceptând vreun cerșetor care primise vreun veșmânt din mătase uzat, zdrențuit pe margini și mai mult găurit. Își dorea ca jupâneasa Anan să fi ales o altă explicație în legătură cu motivul pentru care le conducea pe străzi. Își dorea să nu mai fie nevoită să asculte încă o dată povestea celor două fete flușturatice care-și cheltuiseră toți banii pe haine elegante ca să impresioneze un bărbat. Mat ieșise nepătat din toată povestea,

arză-l-ar focul! Un tânăr de ispravă, dacă jupâneasa Anan n-ar fi fost măritată, un dansator minunat, deși puțin cam ștrengar. Toate femeile râseră, cu excepția ei și a lui Elayne. În afară de întreținutele fără minte – acesta fu cuvântul pe care-l folosi.

Nynaeve putea ghici ce însemna întreținute rămase leftere după ce alergaseră după bărbați și după banii lor, ca să-i păcălească pe proști, niște neisprăvite ignorante, ce ar fi ajuns să cerșească sau să fure dacă jupâneasa Anan n-ar fi știut pe cineva care să le dea ceva de lucru la bucătărie.

— Nu trebuie să se oprească la fiecare han din oraș, mârâi Nynaeve în timp ce se îndepărtau de hanul Gâsca, înalt de trei etaje, unde Anan stătuse la taclale cu hangița care purta granate mari în urechi, în ciuda numelui modest.

Jupâneasa Anan abia dacă mai privea în spate ca să vadă dacă o urmau.

— Îți dai seama că nu vom mai putea intra în niciunul dintre aceste locuri!

— Cred că asta și urmărește, zise Elayne și fiecare cuvânt care-i ieșea din gură era asemenea unui sloi de gheață. Nynaeve, dacă ne-ai pus să alergăm aiurea după potcoave de cai morți...

Nu fu nevoie să termine amenințarea. Cu ajutorul lui Birgitte și al Aviendhei, care vor consimți, Elayne i-ar putea face viața un iad, până când se va simți satisfăcută.

— Ne vor duce direct la Glob, insistă ea, fluturându-și mâinile ca să îndepărteze un cerșetor cu o cicatrice stacojie oribilă, care-i astupa un ochi. Sunt convinsă de asta.

Elayne pufni într-o manieră expresivă și jignitoare.

Nynaeve pierdu numărătoarea podurilor pe care le traversaseră, mari și mici, pe sub care treceau barjele. Soarele urca pe cer, deasupra acoperișurilor. Anan nu mergea în linie dreaptă, așa cum ar fi trebuit, fiindcă părea că se abătea de la drum ca să găsească hanurile. În schimb, se pare că se îndrepta către răsărit, iar Nynaeve crezu că se apropiau de râu când femeia cu ochii căprui le încolți brusc.

— Să vă țineți gurile închise. Să vorbiți doar atunci când vi se adresează cineva direct. Oricum, dacă mă veți face de rușine și...

Aruncându-le o ultimă privire încruntată și bombănind că făcea, probabil, o greșeală, ea le făcu semn cu capul s-o urmeze

în clădirea cu acoperiș plat de pe partea opusă.

Nu era o casă mare. Avea două etaje, fără niciun balcon. Tencuiala era crăpată, iar cărămizile se vedeau pe ici, pe colo. Nu se afla nici într-un loc prea plăcut, fiindcă într-o parte huruiau războaiele de țesut ale unui țesător și din partea cealaltă, din prăvălia unui tăbăcar, răzbătea o putoare pestilențială. La ușă răspunse o servitoare. Era o femeie căruntă, cu maxilarul pătrat, umeri de fierar și privirea de oțel, care nu părea mai blândă, în ciuda broboanelor de sudoare de pe față. Când Nynaeve o urmă pe jupâneasa Anan înăuntru, ea îi zâmbi. Undeva, în casă, o femeie conducea Puterea.

Deși era evident că servitoarea cu maxilarul pătrat o recunoscuse pe dată pe Setalle Anan, reacția ei fu ciudată. Îi făcu o reverență respectuoasă, cu toate astea, era vizibil surprinsă s-o vadă și vădit suspicioasă în legătură cu motivul pentru care venise acolo. Ea șovăi înainte să le lase să între. Nynaeve și Elayne fură întâmpinate însă cu superioritate, poftite în salonul de la primul etaj.

— Nu vă clintiți de aici și n-atingeți nimic, altminteri o veți păți, le spuse servitoarea pe un ton ferm, apoi dispăru.

Nynaeve se uită la Elayne.

— Nynaeve, o singură femeie care mânuiește Puterea nu înseamnă…

Senzația se schimbă, intensificându-se o clipă, pe urmă scăzu mai mult decât înainte.

— Nici măcar două femei nu semnifică nimic, protestă Elayne, deși părea că se îndoia de asta. A fost cea mai prost educată servitoare din câte am văzut.

Ea se așeză pe un scaun roșu, cu spătar înalt, iar după o clipă o urmă și Nynaeve, însă doar pe marginea scaunului. De nerăbdare, nu de emoție. N-avea deloc emoții.

Încăperea nu era mare, dar plăcile de gresie albastre și albe luceau, iar pereții de un verde-deschis păreau proaspăt văruiți. Cu toate că nu exista nici urmă de poleială, sculpturi fine acopereau scaunele roșii înșirate de-a lungul pereților și câteva măsuțe vopsite într-un albastru mai închis decât cel al gresiei. Lustrele erau din alamă și atât de lustruite încât străluceau. Ramuri de brad aranjate cu grijă umpleau vatra măturată, pe când polița de deasupra șemineului era sculptată, nu era doar o simplă lucrare de zidărie. Ornamentele sculptate păreau a fi o

alegere ciudată – ceea ce oamenii de pe lângă Ebou Dar numeau cele „Treisprezece Păcate”: un bărbat cu niște ochi care-i umpleau aproape toată fața întruchipa Invidia, un individ a cărui limbă îi atârna până la glezne întruchipa Bârfa, un bărbat care rânjea, dezvelindu-și dinții ascuțiți și ținând strâns la piept niște monede întruchipa Lăcomia, și tot așa. Dar, în general, priveliștea o încânta foarte mult.

Persoana care-și permitea această încăpere avea și resursele pentru a tencui pe exterior clădirea, însă singurul motiv pentru care nu făcea acest lucru era pentru că nu voia să atragă privirile curioșilor.

Servitoarea lăsase ușa deschisă și, dintr-odată, se auziră voci pe coridor.

— Nu pot să cred că le-ai adus aici.

În vocea vorbitoarei se simțeau îndoiala și mânia.

— Știi cât suntem de atente, Setalle. Știi mai multe decât ar trebui, sigur ești conștientă de asta.

— Îmi pare foarte rău, Reanne, răspunse pe un ton rece jupâneasa Anan. Nu m-am gândit. Mă... angajez să garantez pentru comportamentul acestor fete și să mă spun judecății tale.

— Firește că nu!, rosti Reanne cu o voce în care se simțea uluirea. Adică... n-ar trebui, dar... Setalle, îmi cer iertare pentru că am ridicat tonul. Spune-mi că mă vei ierta.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare, Reanne.

Hangița reuși să pară întristată și șovăitoare în același timp.

— Am greșit că le-am adus aici.

— Nu, nu, Setalle. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc astfel. Te rog, iartă-mă! Te rog!

Când Anan și Reanne Corly intrară în salon, Nynaeve clipi surprinsă. După schimbul de replici, se așteptase la o femeie mai tânără decât Setalle Anan, dar părul lui Reanne era aproape în întregime cărunt, iar fața plină de ceea ce indicau riduri de expresie, care în acel moment erau de îngrijorare. De ce s-ar umili o femeie mai în vârstă în fața uneia mai tinere și de ce îngăduia asta cea tânără, fie și fără tragere de inimă? Obiceiurile erau diferite acolo, unele mai diferite decât îi convenea ei, dar nu într-atât de diferite, cu siguranță. Acasă, ea nu se arătase atât de umilă, firește, față de Cercul Femeilor, însă asta...

Desigur, Reanne conducea Puterea – se așteptase la asta; ba chiar sperase -. Totuși nu se așteptase să pună atâta forță în înzestrarea ei. Deși Reanne nu era la fel de puternică precum Elayne sau chiar Nicola – arză-o-ar focul pe fata aia nenorocită! —, le putea egala ușor pe Sheriam, să zicem, sau pe Kwamesa, sau Kiruna. Cu toate că nu multe femei dețineau atât de multă forță, ea însăși fiind mai puternică, Nynaeve era surprinsă s-o descopere acolo. Femeia trebuia să fie una dintre fugare; Turnul ar fi găsit o cale să păstreze o astfel de femeie chiar dacă ar fi fost nevoit s-o țină în rochia de novice toată viața ei.

Nynaeve se ridică în picioare când ele intrară pe ușă și-și netezi rochia. Nu pentru că era agitată, firește; desigur că nu. Oh, de i-ar reuși planul...

Reanne le privi cu atenție pe cele două cu ochii ei albaștri și aspri și cu aerul cuiva care tocmai se trezise în bucătăria sa cu doi porci mocirloși, scăpați din cocină. Ea își tampona fața cu o batistă, cu toate că în casă era mai răcoare decât afară.

— Bănuiesc că ar trebui să facem ceva cu ele dacă sunt ceea ce pretind a fi, zise ea în șoaptă.

Chiar și așa, vocea ei era puternică, melodioasă și aproape tânără. Când termină de vorbit, ea tresări ușor dintr-un anume motiv și-i aruncă hangiței o privire piezișă, ceea ce o făcu din nou pe jupâneasa Anan să-și ceară scuze, iar pe jupâneasa Corly să le respingă, într-o încercare șovăitoare. În Ebou Dar, atunci când oamenii erau cu adevărat politicoși, schimbul de scuze între ei putea dura și un ceas.

Elayne se ridicase și ea în picioare, schițând un zâmbet. Se uită la Nynaeve, încruntată, își puse cotul în palmă și-și așeză un deget pe obraz.

Nynaeve își drese glasul:

— Jupâneasă Corly, numele meu este Nynaeve al'Meara, iar ea este Elayne Trakand. Căutăm...

— Setalle mi-a povestit totul despre voi, o întrerupse pe un ton amenințător femeia cu ochi albaștri.

În ciuda părului cărunt, Nynaeve bănuia că femeia era la fel de dură ca și un gard din piatră.

— Ai răbdare, fetițo, mă voi ocupa și de tine.

Femeia se întoarse către Setalle, tamponându-și obrajii cu batista. O timiditate abia reprimată se simți în vocea ei.

— Setalle, dacă nu te superi, trebuie să le pun întrebări

acestor fete și…

— Uite cine s-a întors după atâția ani! exclamă o femeie scundă și îndesată, între două vârste, dând buzna în încăpere și arătând cu capul înspre cea care o însoțea.

În ciuda rochiei sale cu cingătoare roșie, după portul din Ebou Dar, și tenul măsliniu care-i strălucea din cauza sudorii, accentul ei era cairhien. Însoțitoarea ei, la fel de transpirată, îmbrăcată în veșmintele din lână neagră, cu croială simplă, pe care le purtau negustorii, era cu un cap mai înaltă, nu mai în vârstă decât Nynaeve. Avea ochi negri, migdalați, un nas coroiat și o gură mare.

— Este Garenia! Ea…

Femeia cea îndesată se opri brusc din turuit când, nedumerită, își dădu seama că mai erau și alte persoane de față.

Reanne își împreună palmele ca să se roage sau, poate, pentru că-i venea să pocnească pe cineva.

— Berowin, rosti ea cu o oarecare asprime în glas, într-o bună zi vei cădea de pe o stâncă înainte s-o vezi sub picioarele tale.

— Îmi cer iertare, Eld…

Femeia cairhiană își plecă ochii, înroșindu-se. Femeia saldaeană începu să se joace cu un cerc de nestemate roșii, pe care-l avea prins la piept.

Cât despre Nynaeve, ea îi aruncă lui Elayne o privire triumfătoare. Ambele nou-venite puteau mânui Puterea, iar *saidarul* era în continuare țesut undeva, în casă. Încă două. Și, deși Berowin nu era foarte puternică, Garenia o întrecea până și pe Reanne; o putea egala pe Lelaine sau pe Romanda. Nu că ar fi contat, firește, însă asta însemna cel puțin cinci. Elayne se încăpățână să-și țină privirea dreaptă, apoi oftă și încuviință ușor din cap. Uneori, trebuia să faci eforturi incredibile ca s-o convingi de ceva.

— Te cheamă Garenia? întrebă încet jupâneasa Anan, încruntându-se la femeia respectivă. Semeni foarte mult cu o persoană pe care am cunoscut-o cândva. Zarya Alkaese.

Ochii aceia negri și migdalați clipiră surprinși. Scoțându-și din mânecă batista cu margini din dantelă, negustoreasa saldaeană își tamponă obrajii cu ea.

— Așa o cheamă pe sora bunicii mele, răspunse ea după o clipă. Mi s-a mai spus că îi semăn mult. Era bine când ai văzut-

o? A uitat complet de familia ei după ce s-a dus să devină Aes Sedai.

— Sora bunicii tale, râse încet hangița. Firește. Era bine când am văzut-o, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eram mai tânără decât ești tu acum.

Reanne se agită lângă ea, apucând-o de cot, pe urmă interveni:

— Setalle, îmi cer iertare, trebuie să te rog să ne lași singure. Nu te superi că nu te voi conduce, nu-i așa?

Jupâneasa Anan se scuză și ea, ca și când ar fi fost vina ei că femeia cealaltă nu putea s-o conducă, și plecă, nu înainte de a le arunca o ultimă privire dubioasă lui Nynaeve și lui Elayne.

— Setalle! exclamă Garenia de îndată ce plecă hangița. Aceea a fost Setalle Anan? Cum a...? Lumină din Ceruri! Chiar și după șaptezeci de ani, Turnul ar...

— Garenia, o întrerupse jupâneasa Corly pe un ton extrem de aspru, dar cu o privire mult mai severă, fapt pentru care femeia saldaeană se înroși. Dacă tot sunteți aici, putem începe interogatoriul. Voi, fetelor, nu vă mișcați și păstrați tăcerea.

Ultimele cuvinte le erau adresate lui Nynaeve și lui Elayne. Celelalte trei femei se retraseră într-un colț al încăperii și începură să discute între ele în șoaptă.

Elayne se apropie de Nynaeve.

— Nu mi-a plăcut să fiu tratată ca o novice pe vremea când *eram* novice. Cât mai ai de gând să continui cu prefăcătoria asta?

— Încerc să ascult, Elayne, îi șopti Nynaeve printre dinți.

Nici nu încăpea vorbă să folosească Puterea, firește. Cele trei și-ar fi dat seama pe loc. Din fericire, ele nu țesuseră nicio pavăză, poate pentru că nu știau cum s-o facă, și uneori vocile lor erau suficient de ridicate ca s-o audă.

— ...a spus că ar putea fi fugară, zise Reanne, iar pe chipurile celorlalte femei se puteau citi șocul și disprețul.

— Atunci, le vom da afară, sugeră Berowin. Pe ușa din spate. Fugare!

— Tot vreau să știu cine este această Setalle Anan, interveni Garenia.

— Dacă nu ești atentă la discuție, o mustră Reanne, poate-ar trebui să lucrezi de astă dată la fermă. Alise reușește de minune să se concentreze. Și-acum...

Cuvintele redeveniră un zumzet.

O altă servitoare își făcu apariția, o femeie suplă și drăguță, în ciuda expresiei posomorâte. Purta o rochie din lână aspră, cenușie și un șorț alb și lung. După ce puse o tavă verde pe una dintre măsuțe, își șterse obrajii pe furiș cu un colț al șorțului și începu să așeze niște cești din porțelan albastru și un ceainic asemănător. Nynaeve își ridică sprâncenele. Și această femeie putea conduce Puterea, cu toate că nu la un grad foarte înalt. De ce era servitoare?

Garenia aruncă o privire peste umăr și tresări.

— Ce-a făcut Derys de a fost pedepsită? Credeam că mai degrabă vor cânta peștii decât să încalce ea vreo regulă.

Berowin pufni zgomotos, însă răspunsul fu aproape imperceptibil:

— A vrut să se mărite. Va mai urca o treaptă, apoi va pleca împreună cu Keraille în ziua de după Sărbătoarea „Semilunii”. Jupânul Denal va fi mulțumit.

— Poate că vreți să săpați câmpul amândouă în locul lui Alise? rosti Reanne pe un ton sec, iar vocile deveniră din nou doar o șoaptă.

Nynaeve fu invadată de un val de exaltare. Nu prea îi păsa de reguli, cel puțin de regulile altor oameni. Aceștia arareori vedeau situația la fel de limpede ca și ea și, prin urmare, făceau reguli idioate. De ce să nu se căsătorească femeia aceea, Derys, dacă asta dorea, de pildă? Oricum, regulile și penitențele erau specifice unei frății. Ea *avusese* dreptate. Și încă ceva. O înghionti pe Elayne până când aceasta își înclină capul.

— Berowin poartă o cingătoare roșie, o atenționă ea în șoaptă.

Acest lucru indica faptul că era o Femeie Înțeleaptă, una dintre legendarele tămăduitoare din Ebou Dar. Leacurile lor erau vestite în toate colțurile lumii și erau considerate a fi cele mai bune după cele ale Aes Sedai, care puteau tămădui orice. Se presupunea că foloseau doar ierburi și înțelepciune, totuși…

— Câte Femei Înțelepte am văzut, Elayne? Câte puteau mânui Puterea? Câte dintre ele erau din Ebou Dar sau chiar din Altara?

— Șapte, cu Berowin, fu răspunsul întârziat, și doar de una am fost convinsă că este de aici.

Ha! Era limpede că celelalte nu erau. Elayne inspiră adânc și continuă pe un ton blând:

— Dar *niciuna* n-avea forța acestor femei.

Măcar nu sugerase că femeile în speță fuseseră confundate, cumva; toate acele Femei Înțelepte aveau abilitatea de a conduce Puterea.

— Nynaeve, vrei să zici că Femeile Înțelepte… *toate* Femeile Înțelepte… sunt…? Ar fi *incredibil.*

— Elayne, orașul ăsta are o breaslă pentru bărbații care mătură piețele în fiecare seară! Cred că tocmai am descoperit Străvechea Frăție Arogantă a Femeilor Înțelepte.

Elayne clătină cu încăpățânare din cap.

— Turnul ar fi trimis de mult o sută de surori aici, Nynaeve. Două sute. Printr-o simplă poruncă, ar fi nimicit pe oricine.

— Poate că Turnul nu știe, adăugă Nynaeve. Poate că breasla nu atrage atenția, iar Turnul n-a considerat niciodată că merită să-și dea osteneala cu așa ceva. Nu există nicio lege care să-ți interzică să mânuiești Puterea dacă nu ești Aes Sedai, doar care interzice să pretinzi că ești Aes Sedai sau să folosești greșit Puterea. Sau să discreditezi.

Asta însemna să faci ceva ce le-ar putea pune într-o lumină proastă pe adevăratele Aes Sedai, dacă cineva ar crede că erai una, ceea ce era o exagerare, după părerea ei. Însă problema era că ea nu credea una ca asta. Turnul părea să știe tot și probabil că ar fi distrus chiar și un cerc de croitorie dacă femeile ar fi putut conduce Puterea. Cu toate astea, trebuia să existe o explicație pentru…

Doar pe jumătate conștientă, ea simți cum Adevăratul Izvor era îmbrățișat, apoi, brusc, deveni perfect conștientă. Nynaeve rămase cu gura căscată atunci când o undă de Aer se încolăci în jurul cosiței sale la ceafă și o făcu să alerge prin încăpere în vârful picioarelor. Elayne alerga alături de ea, cu fața roșie de furie. Partea cea mai rea era că amândouă aveau o pavăză, erau învăluite de un scut.

Cursa scurtă sfârși atunci când li se îngădui să se lase pe călcâie în fața jupânesei Corly și a celorlalte două femei. Toate trei ședeau pe scaunele roșii de lângă perete, înconjurate de strălucirea *saidarului.*

— Vi s-a cerut să păstrați tăcerea, le spuse Reanne pe un ton ferm. Dacă vom hotărî să vă ajutăm, va trebui să învățați că solicităm aceeași supunere pe care o impune însuși Turnul, rosti ea ultimele cuvinte pe un ton reverențios. Pot să vă înștiințez că

ați fi fost tratate cu mai multă blândețe dacă n-ați fi venit la noi în acest mod neobișnuit.

Unda care era încolăcită în jurul cosiței lui Nynaeve dispăru. Elayne scutură din cap furioasă atunci când fu eliberată.

Consternarea se transformă în indignare în momentul în care Nynaeve conștientiză că Berowin îi ținea pavăza. Cele mai multe femei Aes Sedai pe care le cunoscuse erau superioare lui Berowin; aproape toate. Venindu-și în fire, ea se chinui să atingă Izvorul, așteptându-se ca urzelile să se destrame. Măcar să le arate acestor femei că n-avea de gând să se... Urzelile... se întinseră. Cairhieana durdulie zâmbi, iar Nynaeve se întunecă la față. Pavăza se mărea din ce în ce mai mult, umflându-se ca un balon. Nu se spărgea. Acest lucru era imposibil. Oricine ar fi împiedicat-o să ajungă la Izvor dacă o lua prin surprindere, firește, iar cineva mai slab putea ține pavăza odată țesută, dar nu cineva *atât* de slab. Iar o pavăză nu se curba atât de mult fără să nu se rupă. Era imposibil!

— O să ți se spargă un vas de sânge dacă mai continui așa, i se adresă Berowin pe un ton aproape prietenos. Nu încercăm să ne depășim condiția, însă abilitățile sunt dobândite în timp, iar această abilitate este aproape o Înzestrare în cazul meu. Aș putea ține în spatele pavezei și un Rătăcit.

Nynaeve renunță încruntându-se. Putea aștepta, având în vedere că n-avea de ales.

Derys se apropie cu tava în mână și începu să împartă ceștile de ceai negru celor trei femei care ședeau pe scaune. Ea nu le aruncă nici măcar o privire lui Nynaeve sau lui Elayne înainte să facă o reverență perfectă și să se întoarcă la masa ei.

— Am fi putut bea ceai de coacăze, Nynaeve, opină Elayne, aruncându-i o asemenea privire, încât aceasta aproape că făcu un pas în spate.

Poate era mai bine să nu aștepte prea mult.

— Liniște, fetițo!

Deși tonul ei era calm, jupâneasa Corly își tampona furioasă fața cu batista.

— Am aflat că amândouă sunteți obraznice și arțăgoase, că alergați după bărbați și că mințiți. La care mai adaug și faptul că nu vă supuneți unor porunci simple. Toate astea trebuie să se schimbe dacă doriți să fiți ajutate. Toate. E o situație cât se poate de neobișnuită. Fiți recunoscătoare că suntem dispuse să

vorbim cu voi.

— Dorim să fim ajutate, zise Nynaeve.

Și-ar fi dorit ca Elayne să fi renunțat la acea privire amenințătoare. Era mai rea decât căutătura aspră a lui Corly. Sau la fel de rea.

— Trebuie neapărat să găsim un *ter'angreal*...

— De obicei, le cunoaștem dinainte pe fetele care sunt aduse aici, interveni Raenne Corly ca și când ar fi tăcut până atunci. Trebuie să ne asigurăm că sunteți ceea ce Pretindeți a fi. Câte uși poate folosi o novice ca să între în Biblioteca Turnului și care sunt acestea?

Ea luă o gură de ceai, așteptând.

— Două, răspunse Elayne pe un ton plin de venin. Ușa principală dinspre răsărit, atunci când e trimisă de vreo soră, sau ușița din colțul dinspre sud-vest, numită „Ușa Novicelor”, dacă intră din proprie inițiativă. Cât va mai dura, Nynaeve?

Garenia, care-i ținea pavăza lui Elayne, mânui cu ajutorul Puterii o altă undă subțire de Aer, cu o oarecare brutalitate. Elayne se înfioră, iar Nynaeve tresări, mirându-se că n-o smucise de partea din spate a rochiei.

— Cuvintele respectuoase sunt o altă cerință, șopti Garenia în ceașcă.

— Iată răspunsul corect, spuse jupâneasa Corly, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, cu toate că-i aruncă o privire femeii saldaeane peste ceașca ei de ceai. Și-acum, câte poduri sunt în Grădina cu Apă?

— Trei, se răsti Nynaeve, mai ales pentru că știa, însă nu cunoștea nimic despre bibliotecă, pentru că nu fusese niciodată novice. Vrem să știm...

Berowin nu mai putea să conducă o altă undă de Aer, dar jupâneasa Corly putea și o făcu. Abia abținându-se să nu se încrunte, Nynaeve își ascunse mâinile printre faldurile rochiei ca să nu și le miște. Elayne avu îndrăzneala să schițeze un zâmbet rece. Rece, dar satisfăcut.

Fură bombardate cu alte zeci de întrebări, de la câte etaje avea clădirea în care locuiau novicele – douăsprezece – și până la condițiile în care i se permitea unei novice să pătrundă în Sala Turnului – să ducă mesaje sau să fie izgonită din Turn pentru vreo nelegiuire; atât. Nynaeve n-apucă să spună mai mult de două cuvinte și acelea rostite încet de acea femeie îngrozitoare,

Corly. Începea să se simtă ca o novice în fața Divanului; nici ele n-aveau voie să scoată un cuvânt. Acelea erau puținele răspunsuri pe care le știuse, însă, din fericire, Elayne răspunsese prompt atunci când n-o făcuse ea. Nynaeve s-ar fi descurcat mai bine dacă femeile ar fi întrebat despre Alese, puțin mai bine, oricum, numai că pe acestea le interesa să afle ce ar trebui să știe o novice. Ea se bucura că Elayne îi făcea jocul, cu toate că, după obrajii ei palizi și bărbia ridicată, n-avea să reziste prea mult.

— Cred că Nynaeve a fost, într-adevăr, acolo, zise într-un final Reanne, schimbând o privire cu celelalte două. Dacă Elayne ar fi învățat-o să treacă mai departe, cred că s-ar fi descurcat de minune. Unii oameni trăiesc într-o continuă nebuloasă.

Garenia pufni, apoi încuviință încet din cap. În schimb, Berowin consimți prea repede prin aceeași mișcare a capului ca să fie pe placul lui Nynaeve.

— Vă rugăm, spuse ea pe un ton politicos și chiar putea fi politicoasă atunci când avea un interes, indiferent ce zicea lumea. Trebuie neapărat să găsim un *ter'angreal* căruia Oamenii Mării îi spun Globul Vânturilor. Se află într-un depozit vechi și prăfuit din Rahad și cred că breasla voastră, Cercul vostru, știe unde anume. Vă rugăm să ne ajutați.

Cele trei femei se holbau la ea cu fețele împietrite.

— Nu există nicio *breaslă*, preciză jupâneasa Corly pe un ton rece, doar câteva prietene care nu și-au găsit locul în Turnul Alb…

Din nou acel ton ceremonios.

— …și care, uneori, sunt suficient de nesăbuite ca să întindă o mână celor aflate la ananghie. N-avem niciun depozit cu *ter'angreal,* sau *angreal,* sau *sa'angreal.* Nu suntem Aes Sedai.

Și cuvintele „Aes Sedai" fură rostite cu venerație.

— Și oricum, nu sunteți aici ca să puneți întrebări. Însă noi mai avem câteva, ca să vedem cât de departe ați ajuns, după aceea veți fi duse la țară și date în grija unei prietene. Veți rămâne la ea până când vom hotărî cum vom proceda în continuare. Până când vom fi sigure că nu vă caută surorile. Vă așteaptă o viață nouă, o șansă nouă, numai să vreți. Indiferent ce v-a făcut să vă abțineți în Turn nu se aplică și aici, fie că e vorba de lipsă de îndemânare, de teamă sau de orice altceva. Nimeni nu vă va obliga să învățați sau să faceți ceea ce nu vă

va sta în putință. Este suficient ceea ce sunteți acum.

— Ajunge, izbucni Elayne pe un ton rece. *Ajunge,* Nynaeve! Sau ai de gând să aștepți la țară o veșnicie? *Nu* îl au, Nynaeve.

Scoțându-și inelul cu Marele Șarpe din săculețul de la cingătoare, ea își vârî pe deget cercul din aur. După căutătura pe care le-o arunca femeilor așezate, nimeni n-ar fi crezut că ea se afla în spatele unei paveze. Era întruchiparea răbdării. Era o Aes Sedai până în măduva oaselor.

— Sunt Elayne Trakand, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Domnița-Moștenitoare a Andorului și Aes Sedai din Ajah Verde, și *vă poruncesc* să mă eliberați de îndată.

Nynaeve oftă.

Garenia se strâmbă dezgustată, iar Berowin făcu ochii mari, îngrozită. Reanne Corly dădu întristată din cap, dar, când vorbi, vocea ei era aspră.

— Am nădăjduit că Setalle a reușit să vă convingă să nu mai continuați cu această minciună. Știu cât este de greu ca, în loc să porniți la drum cu mândrie spre Turnul Alb, să fiți nevoite să vă întoarceți acasă și să recunoașteți eșecul. Însă o astfel de afirmație nu se rostește niciodată, nici măcar în glumă!

— N-am glumit, rosti încet Elayne.

Fulgii de zăpadă erau ușori.

Garenia se aplecă în față, încruntându-se. O undă de Aer începea deja să se formeze când jupâneasa Corly își ridică mâna.

— Și tu, Nynaeve? Și tu continui cu această... nebunie?

Nynaeve inspiră adânc. Femeile acelea trebuiau să știe unde se afla Globul; trebuiau!

— Nynaeve! o strigă Elayne iritată.

Elayne nu intenționa să uite despre asta chiar dacă ar fi fost nevoite să evadeze de acolo. Avea obiceiul să scoată mereu în evidență fiecare pas greșit pe care-l făceai, încât simțeai cum îți fugea pământul de sub picioare.

— Sunt Aes Sedai din Ajah Galbenă, explică Nynaeve resemnată. Adevărata Supremă Amyrlin, Egwene al'Vere, ne-a oferit șalul în Salidar. Este de-o seamă cu Elayne; trebuie să fi aflat asta.

Pe cele trei fețe împietrite nu se întrezări nicio schimbare.

— Ne-a trimis să găsim Globul Vânturilor. Cu ajutorul lui, putem îndrepta vremea.

În continuare, nicio schimbare. Ea încerca să-și stăpânească furia; chiar încerca. Doar că era pe punctul de a izbucni, fără voia ei.

— Cu siguranță, vă doriți asta! Priviți în jurul vostru! Cel Întunecat sugrumă lumea! Dacă aveți și cea mai vagă idee unde s-ar putea afla Globul, spuneți-ne!

Jupâneasa Corly îi făcu un semn lui Derys, care se apropie și luă ceștile, aruncându-le o privire temătoare și uimită lui Nynaeve și lui Elayne. După ce aceasta se îndepărtă în grabă, ieșind din încăpere, cele trei femei se ridicară încet în picioare, ca trei judecători sobri pregătindu-se să pronunțe o sentință.

— Regret că nu vreți să primiți ajutorul nostru, zise jupâneasa Corly cu răceală în glas. Regret toată treaba asta.

Vârându-și mâna în săculeț, îi dădu lui Nynaeve trei monede din argint și alte trei lui Elayne.

— Astea vă vor ajunge o vreme. Cred că puteți căpăta ceva și pe rochiile acelea, dacă nu cât ați plătit pe ele. Nu sunt veșminte potrivite pentru o călătorie. Până mâine, la răsărit, veți pleca din Ebou Dar.

— Nu plecăm nicăieri, se împotrivi ferm Nynaeve. Vă rog, dacă știți…

Mai bine ar fi tăcut din gură, fiindcă urmă un șuvoi lung de cuvinte.

— Până la acea vreme, vom răspândi semnalmentele voastre și ne vom asigura că ele vor ajunge și la urechile surorilor din Palatul Tarasin. Dacă veți fi văzute după răsăritul soarelui, vom avea grijă ca surorile să afle unde sunteți, la fel și Mantiile Albe. Atunci nu veți mai avea de ales decât s-o luați la fugă, să vă dați pe mâna surorilor sau să muriți. Plecați, nu vă mai întoarceți și veți avea viață lungă dacă veți renunța la această prefăcătorie respingătoare și periculoasă. Am terminat cu voi. Condu-le, te rog, Berowin!

Trecând printre ele, ea ieși din încăpere fără să arunce măcar o privire în spate.

Posacă, Nynaeve se lăsă condusă jos, înspre ușa de la intrare. Probabil că n-ar fi ajutat la nimic să se împotrivească, deoarece ar fi fost azvârlite la propriu în stradă, numai că ei nu-i plăcea să renunțe. Pe sfânta Lumină, chiar nu-i plăcea! Elayne mergea cu pași hotărâți, bucuroasă că pleca de acolo.

Când ajunseră în vestibulul mic, Nynaeve decise să mai

încerce o dată:

— Garenia, Berowin, dacă știți ceva, vă rugăm, spuneți-ne. Chiar și o vagă idee. Trebuie să înțelegeți că este foarte important. Trebuie!

— „Orbii sunt cei care-și țin ochii închiși”, câtă Elayne, suficient de tare încât să se audă.

Berowin șovăi, însă nu și Garenia. Ea își apropie fața de cea a lui Nynaeve.

— Ne crezi proaste, copilă? Ascultă-mă aici! Dacă ar fi după mine, v-aș lega fedeleș și v-aș duce la fermă orice-ați spune voi. După câteva luni în grija lui Alise, ați învăța să vă țineți gurile și să fiți recunoscătoare pentru ajutorul pe care-l refuzați.

Lui Nynaeve îi venea să-i tragă una în nas; n-avea nevoie de *saidar* ca să-și folosească pumnul.

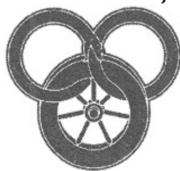
— Garenia, rosti Berowin cu asprime. Cere-ți iertare! Nu ținem pe nimeni împotriva voinței sale, știi prea bine asta. Cere-ți imediat iertare!

Minunea minunilor, femeia care s-ar fi aflat aproape în vârful ierarhiei dacă ar fi fost Aes Sedai se uită pieziș la femeia care s-ar fi aflat aproape de baza acesteia și se făcu roșie ca racul la față.

— Îți cer iertare, îi spuse Garenia lui Nynaeve. Uneori mă pierd cu firea și spun ceea ce n-am dreptul să spun. Îți cer iertare, smerită.

Apoi îi aruncă o altă privire piezișă lui Berowin, care încuviință din cap și oftă ușurată.

În vreme ce Nynaeve privea în continuare mirată, pavezele fură lăsate jos, iar ea și Elayne fură împinse în stradă. Ușa se trânti în urma lor cu un zgomot înăbușit.

CAPITOLUL 24

Clanul

„Incredibil”, chibzui Reanne în timp ce privea de la fereastră cum cele două fete ciudate se îndepărtau, croindu-și drum printre negustorii, cerșetorii, trăsurile și lecticile de pe stradă. Revenise în încăpere de îndată ce Nynaeve și Elayne ieșiseră escortate din odaie. Nu știa ce să creadă despre ele, iar încăpățânarea lor de a continua prefăcătoria, în ciuda tuturor argumentelor, o nedumerea și mai tare.

— N-au transpirat, îi șopti peste umăr Berowin.

— Zău?

Reanne ar fi făcut în așa fel încât veștile să ajungă în Palatul Tarasin în ora următoare dacă nu și-ar fi dat cuvântul și nu i s-ar fi părut primejdios. Frica i se cuibărise în inimă, aceeași spaimă ce o cuprinsese după ce trecuse odată pe sub arcadele din argint atunci când se dusese să dea testul pentru a deveni Aleasă. Încercă să nu-și piardă stăpânirea de sine, așa cum făcea de atunci de fiecare dată când o cuprindea aceeași teamă; adevărul fie spus, nu conștientiza că teama de a n-o lua la fugă din nou, țipând în gura mare, învinsese de mult orice posibilitate de a face asta. Se ruga ca fetele acelea să renunțe la nebunia lor. Iar dacă n-o vor face, se ruga să fie prinse departe de Ebou Dar și să fie reduse la tăcere sau să nu crezute. Trebuia să ia măsuri de precauție, unele care nu mai fuseseră întrebuințate de ani buni. Nu că ar fi avut vreo importanță, fiindcă puterea femeilor Aes Sedai era nemăsurată. Simțise pe pielea ei acest lucru.

— Mare Înțeleaptă, oare e posibil ca fata mai în vârstă dintre cele două să fie cu adevărat…? Noi am mânuit Puterea și… spuse Berowin cu vocea tărăgănată, însă Reanne n-avea nevoie să se gândească, nici măcar dacă n-ar fi luat-o în considerare pe sora mai tânără.

De ce ar pretinde o Aes Sedai că este inferioară? Și-apoi, o Aes Sedai adevărată le-ar fi făcut să îngenuncheze și să ceară

îndurare, n-ar fi rămas atât de supusă.

— N-am condus Puterea în fața unor Aes Sedai, adăugă ea pe un ton ferm. N-am încălcat nicio regulă.

Acele reguli se aplicau cu aceeași strictețe atât în cazul ei, cât și pentru celelalte; prima regulă era că toate erau egale, chiar și cele aflate o vreme sus, din punct de vedere ierarhic. Cum ar fi putut fi altfel, când cele care se aflau sus trebuiau să coboare în cele din urmă? Ele puteau rămâne în umbră doar prin mișcare și schimbare.

— Unele dintre zvonuri pomenesc despre o fată Amyrlin, Mare Înțeleaptă. Iar ea a știut…

— Sunt rebele.

Reanne rosti aceste cuvinte cu toată indignarea pe care o simțea. Cum putea cineva *îndrăzni* să se răzvrătească împotriva Turnului Alb! Nu era un lucru ciudat ca asemenea povești incredibile să fie legate de astfel de persoane.

— Dar Logain și Ajah Roșie? întrebă Garenia, iar Reanne îi aruncă o privire aspră.

Femeia își mai turnase o ceașcă de ceai înainte să urce la etaj, iar în acel moment sorbea din el sfidătoare.

— Oricare ar fi adevărul, Garenia, nu este atribuția noastră să criticăm ceea ce fac Aes Sedai.

Reanne strânse din buze. Acest gest abia dacă egala sentimentele ei față de rebele. Cum ar putea face una ca asta o Aes Sedai?

Saldaeana își plecă fruntea în semn de aprobare și poate pentru a ascunde o grimasă tristă. Reanne oftă. Ea însăși renunțase de mult să mai viseze la Ajah Verde, însă mai erau cele precum Berowin care credeau, în taină, că, într-o bună zi, se vor întoarce în Turnul Alb și vor deveni Aes Sedai. Apoi mai erau cele precum Garenia, care nu prea se pricepeau să-și țină dorințele ascunse, deși acele dorințe erau de zeci de ori mai interzise. Cele ca ea le-ar fi acceptat, de fapt, pe fugare, ba chiar ar fi mers în căutarea unor fete care puteau fi învățate!

Garenia nu terminase; mereu ocolea disciplina, încălcând-o adesea.

— Atunci, ce ziceți de această Setalle Anan? Fetele au aflat despre Cerc. Femeia aceea, Anan, trebuie să le fi spus, de unde-o fi știind oare…

Ea se cutremură într-un mod care altora li s-ar fi părut

ostentativ. Nu reușise niciodată să-și ascundă trăirile. Chiar și atunci când ar fi trebuit.

— Persoana care ne-a trădat și i-a spus despre noi trebuie găsită, iar trădarea ei pedepsită. Femeia este hangiță. Trebuie să primească o lecție ca să-și țină gura închisă!

Berowin făcu ochii mari de uimire și se trânti atât de tare pe un scaun, încât aproape că sări înapoi.

— Amintește-ți cine este, Garenia, rosti Reanne pe un ton aspru. Dacă Setalle ne-ar fi trădat, ne-am fi târât până în Tar Valon, cerșind îndurare tot drumul.

Când venise în Ebou Dar, ea aflase despre povestea unei femei care fusese obligată să se târască până la Turnul Alb și, din câte le cunoștea pe Aes Sedai, n-avea niciun motiv să se îndoiască de veridicitatea ei.

— Ea a păstrat cele câteva secrete pe care le cunoaște din recunoștință și mă îndoiesc că a dispărut. Ar fi murit când a născut primul copil în cazul în care clanul n-ar fi ajutat-o. Ceea ce știe ea a aflat datorită unor persoane cu niște limbi dezlegate, care au crezut că ea nu auzea și ale căror stăpâni au fost pedepsiți în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

Și totuși, ea își dorea să-și poată face curaj ca să-i ceară lui Setalle să fie cu mai mare băgare de seamă. Acestea trebuie să fi vorbit în fața acelor fete fără să-și dea seama.

Femeia își plecă din nou capul, strângând cu încăpățânare din gură. Măcar o parte din acest rond, reflectă Reanne, Garenia și-l va petrece la refugiu și avea instrucțiuni speciale de dat. Arareori se întâmpla ca Alise să aibă nevoie de mai mult de o săptămână ca să convingă o femeie că încăpățânarea n-avea niciun rost.

Înainte să apuce s-o informeze pe Garenia, Derys făcu o plecăciune în prag, anunțând-o pe Sarainya Vostovan. Ca de obicei, Sarainya dădu buzna înăuntru înainte ca Reanne să apuce să spună c-o primește. În unele privințe, acea femeie uluitor de frumoasă o făcea pe Garenia să pară mlădioasă, în ciuda faptului că se conforma întocmai fiecărei reguli. Reanne era sigură că și-ar fi purtat părul în cozi împletite cu clopoței dacă i s-ar fi dat ocazia și n-ar fi interesat-o cum s-ar fi potrivit asta cu cingătoarea ei roșie. Dacă ar fi putut, n-ar fi făcut nici măcar un rond cu cingătoarea la brâu.

Sarainya făcu o reverență la ușă, firește, și îngenunche

dinaintea ei, cu capul plecat, însă în cei cincizeci de ani nu uitase că ar fi putut fi o femeie cu o putere considerabilă dacă ar fi reușit să revină acasă, la Arafel. Reverențele și tot restul nu erau decât niște concesii. Când femeia vorbi, cu acea voce cristalină și puternică, Reanne nu se mai gândi nici dacă femeia se va împăca vreodată cu ea însăși, nici la problema Gareniei.

— Callie e moartă, Mare Înțeleaptă. I-au tăiat gâtul și i-au furat tot, până și ciorapii, dar Sumeko zice că Puterea este cea care a ucis-o.

— Este imposibil! izbucni Berowin. Nicio membră a clanului n-ar fi comis o astfel de faptă!

— Să fi fost o Aes Sedai? întrebă Garenia, șovăind pentru prima oară. Dar cum? Cele Trei Jurăminte. Sumeko se înșală.

Reanne își ridică o mână în semn de tăcere. Sumeko nu se înșela niciodată, nu în acea privință. Aceasta ar fi intrat în Ajah Galbenă dacă n-ar fi cedat nervos în timpul testului pentru a obține șalul și, cu toate că era interzis, în ciuda nenumăratelor pedepse, ea se străduia să învețe mai multe atunci când credea că n-o vedea nimeni. Nicio Aes Sedai n-ar fi comis o asemenea faptă, desigur, și nicio membră a clanului, totuși... Fetele acelea, atât de stăruitoare, știau ceea ce n-ar fi trebuit să știe. Cercul rezista de prea mult timp și oferise ajutor prea multor femei ca să fie distrus.

— Iată ce trebuie să facem, le spuse ea.

Acel sentiment de teamă reveni, însă de astă dată ea abia dacă observă.

Nynaeve se îndepărtă de căsuță, indignată. Era incredibil! Acele femei aveau, într-adevăr, o breaslă; era convinsă de asta! Indiferent ce afirmaseră ele, Nynaeve era sigură că femeile știau unde se afla Globul. Ea ar fi făcut orice ca să le convingă să-i spună. I-ar fi fost mult mai ușor să se prefacă docilă preț de câteva ore în fața lor decât să-l suporte pe Mat Cauthon numai Lumina știe câte zile.

„M-aș fi prefăcut oricât de ascultătoare și-ar fi dorit ele, medită ea iritată. Ar fi crezut că eram un pantof vechi și flexibil! Aș fi putut...”

Era o minciună și n-avea nevoie să simtă acel gust amar și familiar ca să se convingă de asta. Dacă ar fi putut, ar fi scuturat-o pe fiecare femeie în parte până când una dintre ele i-ar fi dezvăluit ceea ce voia să afle. Le-ar fi arătat ea ce însemna

să fii Aes Sedai!

Îi aruncă o privire pieziṣă ṣi încruntată lui Elayne. Cealaltă femeie părea pierdută în gânduri. Nynaeve ṣi-ar fi dorit să nu fi ṣtiut la ce se gândea femeia: o dimineaţă irosită, în care ele fuseseră la un pas de umilinţă. Ei nu-i plăcea atunci când greṣea. De fapt, nici măcar nu era pregătită încă să recunoască asta. Iar în acel moment se vedea nevoită să-i ceară iertare lui Elayne. Ura *peste măsură* să-ṣi ceară iertare. Ṣtia ce o aṣteaptă atunci când se vor întoarce în apartamentul lor, având în vedere că Birgitte ṣi Aviendha erau ieṣite. N-avea de gând să înceapă în stradă, deoarece cine ṣtie cine ar fi trecut pe lângă ele. Era îmbulzeală pe străzi, iar soarele abia dacă se întrezărea pe cer printre norii de pescăruṣi care se roteau ṣi ţipau deasupra capului.

Nu găsiră cu uṣurinţă calea de întoarcere, după atâtea cotituri ba la stânga, ba la dreapta. Nynaeve fu nevoită să ceară instrucţiuni de vreo câteva ori, în vreme ce Elayne privea drept în faţă, prefăcându-se indiferentă. Nynaeve traversa podurile cu paṣi mari, ocolea căruţele cu coviltir ṣi telegile, se ferea din calea lecticilor care-ṣi croiau grăbite loc prin mulţime, dorindu-ṣi ca Elayne să spună ceva. Nynaeve ṣtia cum să ţină duṣmănie ṣi, cu cât tăcea mai mult, cu atât mai rău era atunci când vorbea. Aṣadar, cu cât Elayne tăcea în continuare, cu atât mai întunecate deveneau imaginile din mintea ei despre ce se va întâmpla când vor ajunge în apartamentul lor. Acest lucru o înfuria. Recunoscuse că greṣise, chiar dacă o făcuse în sinea ei. Elayne n-avea niciun drept s-o pedepsească astfel. Expresia de pe faţa ei se schimbă atât de brusc, încât până ṣi oamenii care nu le observaseră inelele de pe degete se feriră din calea lor. În schimb, cei care remarcau se decideau să aibă brusc treabă pe o altă stradă. Până ṣi unii dintre cei care cărau lecticile păreau s-o ocolească.

— Ce vârstă crezi că are Reanne? o întrebă Elayne pe neaṣteptate.

Nynaeve tresări. Ajunseseră aproape de Piaţa Mol Hara.

— Cincizeci de ani, poate ṣaizeci. Chiar nu văd deloc ce importanţă are.

Ea îṣi plimbă privirea peste mulţime. Precaută, nu dorea să se fi aflat careva în apropierea lor ca să audă. O negustoreasă în trecere, ducând pe o tavă niṣte fructe acre ṣi galbene numite

lămâi, încercă să-și înăbușe strigătul când ochii lui Nynaeve zăboviră o clipă asupra ei. Precupeața își scăpă tava din mâini și începu să tușească și să se înece. Nynaeve pufni. Probabil că femeia încercase să tragă cu urechea, dacă nu cumva să le jefuiască.

— El*e formează* o breaslă, Elayne, și *știu* unde este Globul. Sunt convinsă de asta.

Nu asta intenționase să spună. Poate că, dacă îi va cere iertare lui Elayne pentru că o implicase în această poveste, nu va fi atât de rău.

— Presupun că da, rosti Elayne neatentă. Presupun că ar putea fi. Cum se face că Reanne a îmbătrânit atât de mult?

Nynaeve se opri locului în mijlocul străzii. După toate discuțiile contradictorii, după ce fuseseră izgonite, ea *presupunea*?

— Ei bine, *presupun* că a îmbătrânit la fel ca noi, restul, cu fiecare zi. Elayne, dacă ai crezut, de ce ai spus cine ești, cum a făcut Rhiannon în Turn?

Îi plăcea oarecum ideea, fiindcă povestea spunea că Regina Rhiannon obținuse mai mult decât își dorise.

Elayne nu reacționă la această întrebare, în ciuda educației pe care o primise. Ea o trase pe Nynaeve într-o parte, când o trăsură cu perdele verzi trecu huruind pe lângă ele – strada era mai îngustă acolo – în fața prăvăliei unei croitorese. Dugheana avea o ușă lată prin care se vedeau manechinele îmbrăcate în rochii pe jumătate terminate.

— N-aveau de gând să ne dezvăluie nimic, Nynaeve, nici dacă te-ai fi pus în genunchi și le-ai fi implorat.

Nynaeve deschise gura indignată, apoi și-o închise. Nu afirmase niciodată că ar fi fost dispusă să implore. Și-apoi, de ce ar fi fost singura? Ar fi preferat oricare altă femeie decât pe Mat Cauthon. Elayne afișa un aer de superioritate și n-avea de gând să se lase înduplecată.

— Nynaeve, ea trebuie să fi încetinit scurgerea Timpului la fel ca restul. Câți ani trebuie să aibă ca să pară de cincizeci sau șaizeci?

— Despre ce vorbești?

Fără să se gândească, Nynaeve înregistră în minte locul unde se aflau; croitoreasa părea pricepută și merita să i se acorde atenție.

— Probabil că se abține să mai conducă Puterea atât de mult, de teamă să nu fie confundată cu o soră. Nu și-ar fi dorit o față prea fină, la urma urmei.

— N-ai fost niciodată atentă în clasă, nu-i așa? murmură Elayne.

Văzând-o pe croitoreasa durdulie zâmbind în prag, Elayne o trase pe Nynaeve într-un colț al clădirii. Având în vedere cât de multă dantelă purta croitoreasa pe rochia ei, deoarece aceasta acoperea atât corsajul, cât și jupoanele la vedere, va trebui să aibă mare grijă dacă Nynaeve se hotăra să-i ceară lenjeresei să-i facă vreo haină pe măsură.

— Uită de haine o clipă, Nynaeve. Care este cea mai bătrână Aleasă pe care ți-o amintești?

Nynaeve o privi drept în ochi pe Elayne. Al'Meara vorbea de parcă nu se gândea decât la haine! Și n-o asculta. Uneori.

— Elen Warrel, cred. E de-o seamă cu mine, bănuiesc.

Firește că rochia croitoresei ar fi arătat mai bine cu o răscroială modestă și cu mult mai puțină dantelă. Și dacă ar fi fost din mătase verde. Lui Lan îi plăcea verdele, deși cu siguranță că ea nu și-ar fi ales rochiile doar ca să-i fie lui pe plac. Lan prefera și albastru.

Elayne râse atât de zgomotos, încât Nynaeve se întrebă dacă nu cumva gândise cu voce tare. Îmbujorându-se, ea încercă să dea o explicație – era sigură că putea, până venea sărbătoarea „Bel Tine" –, totuși cealaltă femeie nu-i lăsă răgaz.

— Sora lui Elen a vizitat-o cu puțin timp înainte să vii tu în Turn, Nynaeve. Sora ei *mai mică.* Femeia avea părul *cărunt.* Trebuie să fi fost mai în vârstă de *patruzeci* de ani, Nynaeve.

Elen Warrel avea mai mult de patruzeci de ani? Dar...!

— Ce vrei să spui, Elayne?

Nu era nimeni prin preajmă care să tragă cu urechea și nimeni nu părea să le bage în seamă, cu excepția croitoresei încrezătoare. Oricum, precaută, Elayne își coborî vocea și zise în șoaptă:

— Și noi *încetinim* scurgerea Timpului, Nynaeve. Undeva între douăzeci și douăzeci și cinci de ani, începem să îmbătrânim mai încet. Cât de mult, asta depinde de cât de puternice suntem, însă nu și când. Toate femeile care conduc Puterea o fac. Takima e de părere că lucrul ăsta se întâmplă când începi să dobândești acea înfățișare fără vârstă, dar nu cred că cineva a

atins acea vârstă până n-a purtat șalul cel *puțin* un an sau doi, uneori cinci sau mai mulți ani. Gândește-te. *Știi* că toate surorile cu părul cărunt sunt *bătrâne,* chiar dacă n-ar trebui să pomenești nimic de asta. Așadar, dacă Reanne a început procesul de încetinire, și sunt sigură că așa este, câți ani are?

Lui Nynaeve nu-i păsa câți ani avea Reanne. Îi venea să plângă. Nu era de mirare că nimeni nu credea vârsta pe care o avea. Acest lucru explica de ce Femeile din Cerc n-o luaseră în seamă, de parcă n-ar fi fost convinse că era suficient de matură ca să i se ofere încredere deplină. Era nemaipomenit că va dobândi chipul fără vârstă al unei surori, dar cât timp va trece până când va încărunți?

Clipind, ea își întoarse capul furioasă. Apoi simți brusc o lovitură în ceafa. Împleticindu-se, se întoarse uluită la Elayne. De ce o lovise? Doar că Elayne zăcea grămadă pe jos, cu ochii închiși și o umflătură urâtă și vineție la tâmplă. Nynaeve se lăsă moale în genunchi și-și luă prietena în brațe.

— Cred că prietenei tale i s-a făcut rău, zise o femeie cu nasul lung, îngenunchind lângă ele, fără să-i pese de decolteul rochiei galbene, care lăsa la vedere prea multă piele chiar și după standardele din Ebou Dar. Dă-mi voie să te ajut.

Un individ înalt, care ar fi fost chipeș în vesta lui de mătase brodată dacă n-ar fi afișat un zâmbet mieros, se aplecă și o apucă pe Nynaeve de umeri.

— Am o trăsură. Vă vom duce într-un loc mai confortabil decât pietrele de pavaj.

— Plecați, le ceru Nynaeve pe un ton politicos. N-avem nevoie de ajutorul vostru.

Bărbatul încerca în continuare s-o ridice în picioare, s-o conducă spre trăsura roșie, unde o femeie îmbrăcată în albastru, care părea speriată, le făcea semne disperată. Femeia cu nasul lung se strădui s-o ridice de jos pe Elayne, apoi îi mulțumi bărbatului pentru ajutorul lui și-i spuse că trăsura lui era o idee bună. Parcă de nicăieri, în jurul lor se strânse în semicerc un grup de cască-gură. Femeile șopteau pline de compătimire că femeia leșinase din cauza căldurii, iar bărbații se ofereau să ajute să le ducă pe domnițe la trăsură. Un individ sfrijit, îndrăzneț peste poate, își întinse mâna ca să-i înșface lui Nynaeve săculețul chiar de sub nas.

Încă era destul de amețită ca să îmbrățișeze *saidarul* și, dacă

nătărăii ăia n-o înfuriaseră suficient de mult, ceea ce văzu zăcând pe stradă, cu siguranță, o făcu. Era o săgeată cu un vârf turtit din piatră. Cea care o atinsese pe ea și o nimerise pe Elayne. Începu să mânuiască Puterea, iar hoțul sfrijit se îndoi, prinzându-se de pântec și guițând ca un porc în cocină. Încă o undă și femeia cu nasul lung căzu pe spate, scoțând un țipăt de două ori mai ascuțit. Bărbatul în vestă de mătase păru să decidă că ele n-aveau nevoie, la urma urmei, de ajutorul lui, fiindcă se întoarse repede și o luă la fugă înspre trăsură. Ea îi aplică și lui o doză. Acesta scoase un urlet mai puternic decât al oricărui taur furibund când femeia din trăsură îl trase de vestă înăuntru.

— Mulțumim, dar n-avem nevoie de ajutor! strigă Nynaeve, nu fără o urmă de politețe în glas.

Puțini rămaseră ca să audă. Odată ce deveni limpede că era folosită Puterea – cei mai mulți oameni înțeleseră asta când îi văzură pe ceilalți sărind și țipând fără vreun motiv anume –, spectatorii se îndepărtară în grabă. Femeia cu nasul lung se ridică de jos și sări în spatele trăsurii roșii, abia ținându-se de ea când bărbatul în vestă dădu bice cailor și o luă prin mulțime, făcându-i pe oameni să sară într-o parte. Până și hoțul se îndepărtă șchiopătând cât putu de repede.

Lui Nynaeve nu i-ar fi păsat deloc dacă pământul s-ar fi căscat și i-ar fi înghițit pe toți. Deși simțea o durere în piept, o străbătu pe Elayne cu unde subțiri și întrepătrunse de Vânt, Apă, Pământ, Foc și Spirit. Era o urzeală simplu de țesut, în ciuda faptului că se simțea ușor amețită, însă rezultatul o făcu să răsufle ușurată. Vânătaia nu era gravă; iar craniul lui Elayne nu era fracturat. În mod normal, cu ajutorul acelorași unde ar fi țesut urzeli mai complicate, necesare pentru Tămăduirea pe care o descoperise singură. Dar în acel moment, nu reușea să țeasă decât urzeli mai simple. Folosind Spiritul, Vântul și Apa, ea țesu Tămăduirea pe care Galbenele o foloseau din vremuri străvechi.

Elayne deschise brusc ochii și, trăgând cu nesaț aer în piept, începu să se zvârcolească asemenea unui pește prins în năvod, lovind cu tocurile pantofilor în caldarâm. Totul dură doar o clipă, firește, însă în acea clipă vânătaia se micșoră și dispăru.

Nynaeve o ajută să se ridice în picioare, apoi, de nicăieri parcă, apăru o mână de femeie care ținea o cană din cositor plină cu apă.

— Până și o Aes Sedai trebuie să fie însetată după toate

astea, zise croitoreasa.

Elayne întinse mâna după cană, dar Nynaeve o apucă de încheietură.

— Nu, mulțumim.

Femeia ridică din umeri și, când se întoarse, Nynaeve rosti pe un alt ton:

— Îți mulțumim.

Părea să-i vină mai ușor de fiecare dată când rostea acest cuvânt; totuși, nu era sigură că-i plăcea.

Oceanul acela de dantelă se legănă atunci când croitoreasa ridică din nou din umeri.

— Croiesc rochii pentru oricine. Mă descurc mai bine cu culorile decât ce porți dumneata.

Pe urmă, femeia dispăru în prăvălie. Nynaeve privi încruntată în urma ei.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Elayne. De ce nu m-ai lăsat să beau apă? Sunt însetată *și* flămândă.

Încruntându-se încă o dată în urma croitoresei, Nynaeve se aplecă și luă săgeata de jos.

Cealaltă femeie n-avu nevoie de explicații. Într-o clipită, *saidarul* străluci în jurul ei.

— Teslyn sau Joline?

Nynaeve clătină din cap; acea amețeală ușoară dispărea treptat. Nu credea că s-ar fi pretat la așa ceva cele două.

— Dar Reanne? suferă ea încet.

Croitoreasa își făcu din nou apariția în prag, plină de speranță.

— Poate vrea să se asigure că vom pleca. Poate a fost Garenia, ceea ce e și mai rău.

Acest gând era aproape la fel de cutremurător ca și cel legat de Teslyn și Joline. Și de două ori mai supărător.

Elayne reușea să fie frumoasă chiar și atunci când se încrunta.

— Indiferent cine-a fost, o vom pune la punct. Vei vedea, spuse Elayne și încruntarea dispăru. Nynaeve, în cazul în care Cercul știe unde se află Globul, îl vom afla, dar…

Ea își mușcă buza, șovăind.

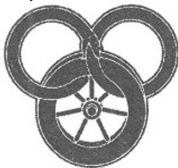
— Nu cunosc decât o cale prin care putem fi sigure.

Nynaeve încuviință încet din cap, cu toate că ar fi preferat să mănânce un pumn de pământ. Ziua aceea începuse atât de

promițător, apoi totul se dusese de râpă, începând cu Reanne și… Oh, Lumină, cât timp va mai trece până va încărunți?!

— Nu plânge, Nynaeve! Mat nu poate fi chiar atât de rău. Va găsi Globul pentru noi în câteva zile, știu asta.

Nynaeve începu să plângă și mai tare.

CAPITOLUL 25

Capcana sufletului

Moghedien nu mai voia să viseze din nou visul, însă nici faptul că voia să se trezească sau îi venea să țipe n-o ajuta prea mult. Somnul o ținea în mrejele lui mai strâns decât niște tentacule. Începutul se derulă repede, era doar o ceață vagă. În curând, va trebui să retrăiască, fără milă, celelalte scene.

Abia dacă o recunoscu pe femeia care intră în cortul în care era ținută prizonieră. Era Halima, secretara uneia dintre acele nesăbuite care își spuneau Aes Sedai. Erau niște nesăbuite, și totuși, o țineau suficient de strâns de acel lanț din argint pe care îl avea în jurul gâtului, o țineau strâns și o obligau să se supună.

Mișcări rapide, deși ea se ruga ca ele să încetinească.

Femeia conduse Puterea ca să facă lumină, iar Moghedien văzu doar lumina. Trebuie să fi fost saidin – dintre cei vii, doar Rătăciții știau cum să atingă Adevărata Putere și puțini dintre ei erau atât de nesăbuiți s-o atingă dacă nu se aflau la ananghie, deși acest lucru era imposibil!

Puterea care venea de la Cel Întunecat.

Repeziciune estompată.

Femeia care-și spunea Aran'gar și îi spuse lui Moghedien pe nume invocă Puțul Osândei și îi înlătură lanțul a'dam de la gât, tresărind la durerea pe care nicio femeie n-ar fi trebuit s-o simtă. Iar – oare de câte ori făcuse asta? — *și iar, Moghedien țesu o poartă mică în cort. Ea se Topi-n văzduh ca să-și acorde timp de gândire în întunericul nesfârșit, însă abia păși pe platforma ei, care semăna cu un mic balcon din marmură, unde se afla un fotoliu confortabil, când se trezi pe versanții negri ai muntelui Shayol Ghul, învăluiți de-a pururi în amurg. Acolo, aburii, fumul și vaporii înecăcioși ieșeau din gurile de aerisire și din tuneluri. Un Myrddraal se apropie de ea în veșmântul lui negru ca smoala, asemenea unui bărbat alb ca varul și fără ochi, dar mai înalt și mai puternic decât oricare dintre Pieriți. El îi aruncă o privire arogantă, își rosti neîntrebat numele ciudat și-*

i porunci să-l urmeze; nu așa se comporta un Myrddraal cu un Rătăcit.

Ea începu să țipe în străfundurile minții ca visul să se deruleze mai repede, să se estompeze ca să nu-l mai vadă, să nu mai știe de el, însă, *în timp ce îl urma pe Shaidar Haran sau „Mâna Întunericului”, spre intrarea din Puțul Osândei, totul reveni la ritmul normal și părea mai aievea decât* Tel’aran’rhiod *sau lumea celor treji.*

Lacrimile se rostogoleau din ochii lui Moghedien pe obraji-i care luceau deja. Ea se zvârcolea în pat, dând din brațe și din picioare, în timp ce se lupta cu disperare și în zadar să se trezească. Nu mai era conștientă că visa – totul părea aievea –, însă amintirile persistau în străfundurile minții, unde instinctul țipa și se lupta să evadeze.

Ea cunoștea tunelul în pantă, din al cărui tavan răsăreau pumnale din piatră ca niște colți, și pereții care străluceau într-o lumină difuză. Făcuse de nenumărate ori acea călătorie în adâncuri din ziua în care, cu mult timp în urmă, venise pentru prima oară ca să se supună Marelui Senior și să-și vândă sufletul lui, însă niciodată ca atunci, când amploarea nereușitei ei era cunoscută. Reușise mereu să-și ascundă eșecurile, chiar și de Marele Senior. De multe ori. Acolo se făceau lucruri care nu puteau fi făcute altundeva. Acolo se întâmplau lucruri care nu se întâmplau altundeva.

Tresări atunci când unul dintre colții de piatră îi atinse părul, apoi încercă să-și găsească din nou stăpânirea de sine. Vârfurile ascuțite și tăișurile nu-l atingeau pe acel Myrddraal ciudat și prea înalt și, deși acesta era mai înalt decât ea cu mai bine de un cap, Moghedien se vedea nevoită să se ferească de acele vârfuri. Acolo, realitatea era precum lutul pentru Marele Senior, care își exprima adesea nemulțumirea. Ea atinse cu umărul un colț de piatră și își feri capul de un altul. Tunelul devenise destul de jos ca să mai poată sta dreaptă în timp ce mergea. Se aplecă mai mult, alergând în poziție ghemuită după Myrddraal și încercând să-l ajungă din urmă. Acesta nu schimba niciodată ritmul, dar oricât de mult se grăbea, ea nu reușea să micșoreze distanța dintre ei. Tavanul cobora, colții Marelui Senior meniți să-i spintece pe trădători și pe nesocotiți luceau în întuneric. Moghedien se lăsă în patru labe, târându-se, apoi se întinse pe burtă, înaintând pe coate și pe genunchi. Lumina pâlpâia în

tunel, venind dinspre intrarea în Puț, aflată în față. Moghedien se ajută de mâini ca să continue drumul și împingând cu picioarele. Pumnalele din piatră i se înfigeau în carne, îi sfârtecau rochia. Gâfâind, parcurse ultima parte din distanță contorsionându-se, însoțită de sunetul lânii sfârtecate.

Când aruncă o privire peste umăr, se cutremură. În locul unde trebuia să fie gura tunelului se afla un zid neted din piatră. Poate că Marele Senior sincronizase totul perfect și poate că, dacă ea ar fi înaintat mai încet...

Lespedea pe care era întinsă ieșea în afară, deasupra unui lac roșu de lavă topită, unde flăcări de mărimea unui om dansau și mureau, și apăreau din nou. Deasupra capului, peștera se înălța la nesfârșit, lăsând să se întrevadă cerul pe care norii goneau dezlănțuiți, brăzdați de dungi roșii, galbene și negre, de parcă ar fi fost purtați de înseși vânturile vremii. Nu era cerul întunecat ce se zărea afară, pe muntele Shayol Ghul. Nimic din toate astea nu meritau a fi băgate în seamă și nu pentru că ea le văzuse de nenumărate ori. Puțul în închisoarea Marelui Senior nu era mai aproape acolo decât oriunde altundeva în lume, însă acolo îl simțea, acolo se scălda în gloria strălucitoare a Marelui Senior. Adevărata Putere o învălui, fiind atât de puternică în acel loc, încât, dacă ar fi încercat să mânuiască Puterea, s-ar fi transformat în scrum. Nu că și-ar fi dorit să plătească prețul acesta altundeva.

Dădu să se ridice în genunchi, dar ceva o lovi între omoplați, o lipi cu putere de lespede, lăsând-o fără aer. Se *luptă uluită să-și recapete răsuflarea, pe urmă privi peste umăr. Myrddraalul își ținea una dintre cizmele grele pe spatele ei. Moghedien fu cât pe ce să îmbrățișeze saidarul, deși, dacă încercai să conduci Puterea acolo fără permisiune, îți găseai sfârșitul. Atitudinea lui arogantă de pe versant era una, dar asta!*

— Știi cine sunt eu? îl întrebă ea. Sunt Moghedien!

Fața aceea fără ochi o privea ca pe o insectă; îi văzuse adeseori pe Myrddraali Uitându-se astfel la oamenii de rând.

MOGHEDIEN.

Vocea din mintea ei înlătură orice gând despre Myrddraal. În afară de asta, cea mai caldă îmbrățișare a unui ibovnic era asemenea unei picături de apă în comparație cu oceanul.

CÂT DE MARE ESTE NEREUȘITA TA, MOGHEDIEN? RĂTĂCIȚII SUNT ÎNTOTDEAUNA CEI MAI PUTERNICI, ÎNSĂ TU AI ÎNGĂDUIT

SĂ FII PRINSĂ. LE-AI ÎNVĂȚAT PE CELE CARE VOR LUPTA SĂ MI SE ÎMPOTRIVEASCĂ, MOGHEDIEN!

Clipind galeș din gene, ea se lupta să înțeleagă.

— Mare Senior, nu le-am învățat decât lucruri mărunte și m-am luptat cu ele cât am putut de bine. Le-am învățat o așa-zisă cale prin care să detecteze un bărbat care mânuiește Puterea, adăugă ea și reuși să râdă. Atunci când exersează, au dureri îngrozitoare de cap, astfel că nu mai pot conduce Puterea câteva ceasuri.

Tăcere deplină. Poate era mai bine așa. Femeile renunțaseră să mai învețe acea metodă cu mult timp înainte ca ea să fie salvată, totuși nu era nevoie ca Marele Senior să știe asta.

— Mare Senior, știi cum îți slujesc. Slujesc în umbră, iar dușmanii tăi nu-mi simt mușcătura decât atunci când veninul începe să-și facă efectul.

Nu îndrăznea să-i spună că se lăsase în mod voit să fie prinsă, ca să poată lucra din interior, însă putea sugera.

— Mare Senior, știi câți dușmani de-ai tăi am doborât în Războiul Puterii. Din umbră, nevăzută sau, dacă am fost văzută, ignorată pentru că n-am fost considerată o amenințare.

Tăcere. Și apoi…

RĂTĂCIȚII MEI SUNT ÎNTOTDEAUNA CEI MAI PUTERNICI. MÂNA MEA SE MIȘCĂ.

Vocea aceea care-i răsuna în minte îi înmuia oasele și-i ardea creierul. Myrddraalul îi ridică bărbia cu mâna, obligând-o să-și înalțe capul înainte ca vederea să i se limpezească și să observe cuțitul pe care acesta îl ținea în mâna cealaltă. Toate visele ei se terminau astfel: gâtul îi era tăiat, iar trupul neînsuflețit azvârlit la troloci. Poate că Shaidar Haran se va răzgândi de astă dată. Poate…

Nu. Știa că urma să *moară, dar acest Myrddraal nu va gusta nici măcar o bucățică din ea! Moghedien dădu să îmbrățișeze saidarul, însă ochii îi ieșiră din orbite. Nu era nimic acolo! Nimic! Era ca și când ar fi fost despicată! Știa că nu era – se spunea că atunci când erai sfârtecat simțeai cea mai mare durere pe care o cunoscuse cineva vreodată, pe care nicio putere nu reușea s-o domolească – dar!*

În acele momente de uluire, Myrddraalul îi deschise gura, îi răzui limba cu lama, apoi o ciupi de ureche. Și, în timp ce aceasta se umplea de sângele și saliva ei, Moghedien știu,

înainte ca el să scoată la iveală ceea ce părea a fi o colivie mică și fragilă din fire de aur și cristal. Unele lucruri puteau fi făcute doar acolo, altele doar celor care puteau mânui Puterea, iar ea adusese câțiva bărbați și câteva femei în acest scop.

— Nu, șopti ea fără să-și poată lua ochii de la cour'souvra. Nu, nu eu! NU EU!

Ignorând-o, Shaidar Haran răzui fluidele de pe cuțit în cour'souvra. *Cristalul deveni roz-lăptos, era prima etapă. Dintr-o simplă mișcare a încheieturii, Myrddraalul aruncă apoi „capcana sufletului" deasupra lacului de lavă topită pentru a doua etapă. Colivia din aur și cristal descrise un semicerc în aer și se opri brusc, plutind chiar în locul unde părea să se afle Puțul, gaura sfredelită cu atât de mult timp în urmă, locul unde Pânza era cea mai subțire.*

Moghedien uită de Myrddraal. Își întinse mâinile înspre Puț.

— Îndurare, Mare Senior!

Nu observase niciodată ca Marele Senior al Întunericului să fi arătat vreodată îndurare, însă, dacă ar fi fost închisă într-o celulă împreună cu o haită de lupi turbați sau cu un darath care năpârlea, l-ar fi implorat același lucru. În circumstanțele potrivite, implorai chiar și imposibilul. Cour'souvra *atârna în aer, rotindu-se încet, scăpărând intermitent în lumina văpăilor de jos.*

— Ți-am slujit din toată inima, Mare Senior. Îți cer îndurare. Te implor! ÎNDURAREEEE!

ÎMI POȚI SLUJI ÎN CONTINUARE.

Vocea o făcu să cadă într-o stare de extaz inimaginabil, dar, în aceeași clipă, „capcana sufletului" străluci ca un soare și, în toiul exploziei, ea resimți o asemenea durere, de parcă ar fi fost scufundată în lava clocotitoare. Acestea se amestecară, iar ea urlă, zvârcolindu-se ca o nebună, zbătându-se din cauza durerii nemărginite, până când Vârstele trecură, până când nu mai rămase nimic, decât agonie și amintirea acesteia. Acel mic gest de îndurare a întunericului o copleși.

Moghedien se mișcă pe pat. Încă nu. Te rog!

Abia dacă o recunoscu pe femeia care intră în cortul unde era ținută prizonieră.

Te rog, țipă ea în străfundurile minții.

Femeia mânui Puterea ca să producă o lumină, iar Moghedien văzu doar lumina.

Cufundată în somn, ea începu să tremure, vibrând din cap până în picioare. Te rog!

Femeia care-și spunea Aran'gar și o cheamă pe Moghedien pe nume invocă Puțul Osândei și...

— Trezește-te, femeie, se auzi o voce care suna ca niște oase ce se sfărâmau și Moghedien își deschise brusc ochii.

Aproape că-și dori să adoarmă la loc.

Deși pereții din piatră ai micii ei închisori n-aveau nici ușă, nici ferestre și cu toate că nu exista niciun glob fosforescent, nici măcar un felinar, lumina pătrundea de undeva. Nu știa de câte zile se afla acolo, ci doar că mâncarea aceea fără gust apărea la intervale neregulate, că singura găleată care-i servea drept toaletă era golită la intervale și mai neregulate și că săpunul și apa parfumată îi erau lăsate cumva ca să se spele. Nu era sigură dacă ăsta era un gest de îndurare sau nu; încântarea de a vedea o găleată cu apă îi aminti cât de jos decăzuse. Shaidar Haran se afla în celulă cu ea.

Se dădu repede jos din pat și, îngenunchind, își lipi fruntea de pardoseala din piatră. Moghedien făcuse întotdeauna tot ce fusese nevoie pentru a supraviețui, iar Myrddraalul fusese bucuros s-o învețe ceea ce trebuia să facă.

— Te întâmpin bucuros, *Mia'cova.*

Acest nume îi ardea limba. Însemna „Cel Care Mă Deține” sau, mai simplu, „Stăpâna Mea”. Pavăza ciudată pe care Shaidar Haran o folosise în cazul ei – și Myrddraalul reușise asta – nu era vizibilă, însă ei nici nu-i trecu prin minte să mânuiască Puterea. Adevărata Putere îi era negată, firește – putea fi atinsă doar cu binecuvântarea Marelui Senior –, dar Izvorul era chinuitor, cu toate că strălucirea aproape imperceptibilă părea oarecum ciudată. Ea nu se gândi să-l întrebuințeze. De fiecare dată când o vizita, Myrddraalul îi arăta „capcana sufletului”. Era extrem de dureros când conduceai Puterea prea aproape de propriul tău *cour'souvra.* Cu cât erai mai aproape, cu atât durerea era mai mare. Aflându-se atât de aproape, ea nu credea că va supraviețui unei simple atingeri a Izvorului. Iar asta era cea mai mică dintre pericolele „capcanei sufletului”.

Shaidar Haran chicoti – un sunet de piele uscată și crăpată. Încă un lucru diferit la acest Myrddraal. Mult mai necruțători decât trolocii, care erau doar însetați de sânge, Myrddraalii erau niște ființe reci și impasibile. Și totuși, Shaidar Haran se arăta

adesea amuzat. Până atunci, ea se considera norocoasă că se alesese doar cu vânătăi. Multe femei s-ar fi aflat la un pas de nebunie, dacă n-ar fi fost nebune deja.

— Și ești la fel de nerăbdătoare să te supui? întrebă acea voce stridentă.

— Da, sunt nerăbdătoare să mă supun, *Mia'cova.*

Orice era necesar ca să supraviețuiască. Dar ei i se tăie respirația atunci când niște degete reci i se încâlciră brusc în păr. Se chinui să se ridice singură în picioare, însă tot se simți trasă în sus. Cel puțin, de astă dată, rămase cu picioarele pe pământ. Myrddraalul o privi cu atenție, cu o față inexpresivă. Aducându-și aminte de ultimele vizite, ea făcu un efort să nu tresară, sau să nu țipe, sau să nu îmbrățișeze, pur și simplu, *saidarul* și să pună capăt la tot.

— Închide ochii, îi ceru creatura Umbrei, și ține-i așa până îți voi porunci să-i deschizi.

Moghedien se conformă. Una dintre lecțiile lui Shaidar Haran fusese supunerea imediată. Și-apoi, dacă-și ținea ochii închiși, putea încerca să-și imagineze că se afla altundeva. Orice era nevoie.

Dintr-odată, mâna înfiptă în părul ei o împinse cu putere în față. Moghedien țipă fără să vrea. Myrddraalul intenționase s-o izbească de perete. Își întinse mâinile pentru a se apăra, iar Shaidar Haran îi dădu drumul. Mândra Rătăcită se împletici cel puțin zece pași, deși celula ei n-avea nici zece pași de la un colț la altul. Fum de lemne; simțea un miros slab de fum de lemne. Cu toate astea, își ținu ochii închiși. Intenționa să continue doar cu vânătăi, cât mai puține vânătăi cu putință, timp cât mai îndelungat.

— Poți deschide ochii, zise vocea groasă.

Și-i deschise cu grijă. Vorbitorul era un tânăr înalt, cu umeri lați, care purta cizme negre, pantaloni și o bluză albă, vaporoasă, descheiată la piept. Acesta o privea cu niște ochi uimitor de albaștri dintr-un fotoliu adânc și capitonat, așezat în fața unui șemineu unde limbile de foc se prelingeau de-a lungul buștenilor. Moghedien era într-o încăpere cu lambriuri, care ar fi putut aparține unui negustor bogat sau unui nobil de rang inferior ale acelor vremuri. Mobila era sculptată și poleită cu aur, iar covoarele, țesute cu arabescuri roșii și aurii. N-avea nicio îndoială însă că încăperea se afla undeva aproape de Shayol

Ghul; nu-i lăsa impresia că era în *Tel'aran'rhiod,* cealaltă posibilitate și singura. Întorcându-și capul într-o parte și-n alta, inspiră adânc. Myrddraalul dispăruse. Legăturile strânse de *cuande* păreau să dispară din jurul pieptului ei.

— Te-ai simțit bine în vacuolă?

Moghedien simți cum niște degete reci ca gheața i se înfig în craniu. Deși nu era nici cercetător, nici creator, cunoștea cuvântul. Nici măcar nu-i trecu prin gând să întrebe cum de știa asta un tânăr al acelor vremuri. Uneori, în Pânză se formau bule, cu toate că cineva ca Mesaana ar spune că asta era o explicație prea simplă. Dacă știai cum, puteai pătrunde în vacuole și să le manipulezi la fel ca restul lumii – își amintea destul de vag că cercetătorii făcuseră adesea experimente în vacuole –, dar acestea se aflau, în realitate, în afara Pânzei și uneori se închideau sau se desprindeau, și se îndepărtau. Nici măcar Mesaana nu putea spune ce se întâmpla – doar că tot ce conțineau acestea la vremea respectivă dispărea pe veci.

— Pentru cât timp? întrebă ea surprinsă că vocea îi era atât de stăpânită, apoi se întoarse către tânărul care ședea acolo și-și arăta dinții albi. Pentru cât timp, te-am întrebat? Sau nu știi?

— Am văzut că ai sosit… rosti el, pe urmă tăcu, ridicând un pocal din argint de pe masa de lângă fotoliul în care ședea, în vreme ce ochii îi zâmbeau peste marginea acestuia în timp ce bea… alaltăieri-seară.

Moghedien răsuflă ușurată. Singurul motiv pentru care cineva și-ar fi dorit să între într-o vacuolă era pentru că timpul se scurgea diferit acolo, uneori mai încet, alteori mai repede. Uneori mult prea repede. N-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Marele Senior o întemnițase pentru o sută de ani sau o mie și că va fi eliberată într-o lume deja a lui, că va fi nevoită să mănânce stârvuri, pe când ceilalți Rătăciți se vor afla pe culmi. Era încă una dintre Rătăciți, cel puțin în mintea ei. Până când Marele Senior însuși va spune că nu mai este. Deși n-auzise să fi fost eliberat cineva odată ce „capcana sufletului” era activată, ea va găsi o cale. Mereu exista o cale pentru cei precauți, pe când cei care numeau precauția lașitate eșuau. Ea însăși dusese vreo câțiva dintre așa-zișii curajoși la Shayol Ghul, ca să fie inițiați în tainele cristalului *cour'souvra.*

Brusc, își dădu seama că individul din fața ei știa foarte mult pentru o Iscoadă a Celui Întunecat, mai ales unul abia trecut de

douăzeci de ani. El își azvârli un picior peste un braț al fotoliului, tolănindu-se cu nesimțire sub privirea ei scrutătoare. Graendal l-ar fi înhățat dacă ar fi avut statutul sau puterea; doar bărbia prea puternică îl împiedica să fie chipeș. Moghedien nu știa să fi văzut vreodată ochi atât de albaștri. Insolența cu care o privea bărbatul, chinurile la care o supusese Shaidar Haran, Izvorul care o chema și Myrddraalul care dispăruse, toate acestea o îndemnau să-i dea o lecție acestei tinere Iscoade a Celui Întunecat încât să n-o uite niciodată. Oricum, veșmintele ei murdare jucau rolul lor; deși ea mai mirosea vag a parfumul din apa de spălat, nu reușise să spele și rochia de lână aspră pe care o purtase atunci când fugise de Egwene al'Vere și care se rupsese în timp ce coborâse în Puț. Precauția prevala – acea încăpere trebuie să se fi aflat aproape de Shayol Ghul –, dar nu în totalitate.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea. Știi cu cine vorbești?

— Da, știu, Moghedien. Poți să-mi spui Moridin.

Lui Moghedien i se tăie respirația. Nu din cauza numelui; orice nerod putea afirma că era Moartea. Însă un punct mic și negru, abia vizibil, trecu peste unul din acei ochi albaștri și apoi peste celălalt, fără să-și schimbe traseul. Acest Moridin atinsese Adevărata Putere, și nu doar o dată. De mai multe ori. Ea știa că, în afară de al'Thor, și alți bărbați care conduceau Puterea supraviețuiseră în acele vremuri – acest individ era de-o măsură cu al'Thor –, doar că nu se așteptase ca Marele Senior să îngăduie o asemenea onoare. O onoare cu un zălog, după cum știa orice Rătăcit. Pe termen lung, Adevărata Putere îți dădea mai multă dependență decât Puterea; o dorință arzătoare putea înăbuși dorința de a sustrage mai mult *saidar* sau *saidin,* totuși Moghedien nu credea că dorința era suficient de arzătoare încât să reziste Puterii Supreme, nu odată ce în fața ochilor îți apărea un *saa.* Prețul final era diferit, deși nu mai puțin îngrozitor.

— Ai primit o distincție mai mare decât îți dai seama, adăugă ea, apoi, ca și cum rochia murdară ar fi fost croită din cel mai fin material, femeia se așeză în fotoliul din fața bărbatului. Servește-mă cu niște vin și am să-ți povestesc. Doar douăzeci și nouă au primit…

— Ai înțeles greșit, Moghedien, izbucni el în râs, spre uluirea ei. Îi slujești în continuare Marelui Senior, dar nu așa cum ai făcut-o până acum. Vremurile în care ți-ai făcut propriul joc au

trecut.

Dacă n-ai fi reușit cumva să faci și ceva bun din întâmplare, ai fi fost moartă deja.

— Sunt una dintre Rătăciți, băiete, replică ea.

Precauția lăsă locul furiei. Ea își îndreptă spatele și-l înfruntă cu toată experiența unei Vârste care o făcea pe cea din care venea el să pară una a colibelor din lut. Datorită experienței pe care o avea ea, și în unele cazuri vizând Puterea, nimeni n-o întrecea. Moghedien fu cât pe ce să îmbrățișeze Izvorul, fără să-i pese cât de aproape se afla Shayol Ghul.

— Probabil că mama ta mi-a rostit numele ca să te sperie nu cu mulți ani în urmă. Ar trebui să știi că pe bărbații în toată firea, care te-ar putea strivi în picioare ca pe o cârpă, îi treceau toate nădușelile când îl auzeau. Ai grijă cum vorbești cu mine!

El își vârî mâna în gulerul deschis al cămășii, iar ea își lipi limba de cerul gurii. Moghedien își pironi ochii asupra cuștii mici din fire de aur și cristal roșu ca sângele, pe care el o scoase la iveală și atârna de un șnur. Lui Moghedien i se păru că el vârâse una asemănătoare în cămașă, însă n-avea ochi decât pentru a ei. Cu siguranță era a ei. El mângâia colivia cu degetul mare și ea simțea acea mângâiere atingându-i mintea, sufletul. Pentru a pătrunde într-o „capcană a sufletului” nu era nevoie să aplici mai multă presiune decât folosea el. Ea ar fi putut să se afle în celălalt colț al lumii sau mai departe și n-ar fi avut nici cea mai mică importanță. Acea parte din ea care era *ea* va fi separată; va vedea în continuare cu ochii și va auzi cu urechile, va simți gusturi diferite pe limbă și va simți atingerile, dar va fi neajutorată precum o mașinărie ascultând poruncile celui care deținea *cour'souvra.* Fie că exista sau nu o cale de scăpare, o „capcană a sufletului” era exact ceea ce insinua și denumirea. Ea simțea cum își pierdea culoarea din obraji.

— Înțelegi acum? o iscodi el. Îl vei sluji în continuare pe Marele Senior, doar că vei face după cum voi porunci eu.

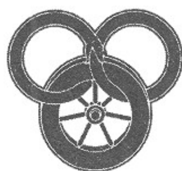
— Înțeleg, *Mia'cova,* răspunse ea mecanic.

El râse din nou batjocoritor și vârî colivia la loc sub cămașă.

— Nu e nevoie de ea, de vreme ce ți-ai învățat lecția. Îți voi spune Moghedien, iar tu mi te vei adresa cu numele Moridin. Ești în continuare una dintre Rătăciți. Cine te poate înlocui?

— Da, firește, Moridin, rosti ea fără vlagă.

Indiferent ce zicea el, ea știa că avea un stăpân.

CAPITOLUL 26

Cuvinte irevocabile

Morgase stătea întinsă în pat și privea tavanul prin întunericul luminat de razele Lunii, încercând să se gândească la fiica ei. Era acoperită doar cu un cearșaf subțire de pânză, însă, din cauza căldurii, transpira în cămașa de noapte din lână groasă, încheiată până la gât. Sudoarea n-avea nicio importanță. Indiferent câte băi făcea sau cât de fierbinte era apa, nu se simțea niciodată curată. Elayne trebuie să se fi aflat în siguranță în Turnul Alb. Uneori, i se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai avea încredere în Aes Sedai, deși, paradoxal, Turnul era cel mai sigur loc din lume pentru Elayne. Încercă să se gândească la Gawyn – probabil că era în Tar Valon împreună cu sora lui, mândrindu-se cu ea și atât de dornic de a-i oferi protecție atunci când va avea nevoie – și la Galad – de ce n-o lăsau să-l vadă? îl iubea la fel de mult ca și când ar fi ieșit din pântecul ei și, în multe privințe, el avea nevoie de dragostea ei mai mult decât ceilalți doi. Se strădui să se gândească la ei. Era greu să se gândească la ceva, exceptând... Ochii ei mari se zgâiau în sus, prin întuneric, inundați de lacrimi.

Crezuse mereu că era suficient de curajoasă încât să facă tot ceea ce era nevoie, să înfrunte tot ceea ce-i ieșea în cale; avusese mereu convingerea că-și va regăsi stăpânirea de sine și să continue lupta. Într-un ceas, care păruse o veșnicie, fără să-i lase decât câteva vânătăi care începeau să se vindece deja, Rhadam Asunawa reușise s-o învețe altceva. Eamon Valda încheiase pregătirea sa cu o singură întrebare. Rana pe care răspunsul ei i-o lăsase în suflet nu se vindecase. Ar fi trebuit să se întoarcă la Asunawa și să-i spună să-i facă de petrecanie. Ar

fi trebuit să… Se ruga ca Elayne să fie în siguranță. Poate că nu era corect să nădăjduiască mai mult pentru Elayne decât pentru Galad sau Gawyn, dar Elayne urma să fie Regina Andorului. Turnul nu va rata ocazia de a așeza o Aes Sedai pe Tronul Leului. Dacă ar putea-o vedea pe Elayne, dacă și-ar putea vedea copiii încă o dată!

Auzi un foșnet în întunericul din încăpere și-și ținu respirația, luptându-se să nu tremure. Lumina difuză a Lunii abia dacă îi îngăduia să discearnă stâlpii baldachinului. Cu o zi în urmă, Valda și Asunawa plecaseră călare din Amador, luând-o înspre miazănoapte, împreună cu mii de Mantii Albe ca să-l înfrunte pe Profet, însă dacă Valda se întorsese, dacă el…

În întuneric se contură silueta unei femei, prea scundă ca să fie Lini.

— M-am gândit eu că ești trează, se auzi vocea blândă a lui Breane. Bea asta. Te va ajuta.

Femeia cairhieană îi întinsei lui Morgase o cupă din argint. Conținutul acesteia degaja un miros acru.

— Așteaptă până vei fi chemată ca să-mi aduci ceva de băut! izbucni ea, împingând cupa, iar lichidul cald îi picură pe mână și pe cearșaful din pânză. Eram pe punctul de a adormi când ai dat buzna, minți ea. Pleacă!

În loc să se supună, femeia rămase locului și o privi cu fața umbrită. Morgase n-o plăcea pe Breane Taborwin. Chiar dacă Breane era, într-adevăr, de viță nobilă, însă decăzuse, cum susținea ea uneori, sau era doar o simplă servitoare care învățase să-i imite pe cei de rang superior, aceasta se supunea când voia ea și-și dădea drumul la gură fără opreliști. După cum dovedea chiar în acel moment.

— Te tângui ca o oaie, Morgase Trakand.

Deși joasă, în vocea ei se simțea furia. Trânti cupa pe noptieră, iar o mare parte din conținutul acesteia se vărsă.

— Alții au avut parte de altele și mai rele. Din fericire, ai supraviețuit. Nu ți-ai rupt niciun os; mintea ți-a rămas întreagă. Rabdă; lasă trecutul în urmă și vezi-ți mai departe de viață. Ai fost atât de iritată, încât oamenii umblă în vârful picioarelor, până și Jupânul Gill. Lamgwin abia dacă a închis un ochi în ultimele trei nopți.

Morgase începea să se enerveze; nici măcar în Andor servitorii nu vorbeau astfel. O apucă strâns de braț pe femeie,

dar îngrijorarea se lupta cu supărarea.

— N-au aflat, nu-i așa?

Dacă ar fi aflat, ar fi încercat s-o răzbune, s-o salveze. Numai că și-ar fi pierdut viețile. La fel și Tallanvor.

— Lini și cu mine le-am acoperit ochii cu fâșii de pânză, surâse disprețuitor Breane, retrăgându-și mâna, apoi fluturându-și-o iar către ea. Dacă l-aș putea salva pe Lamgwin, le-aș povesti cum te mai tânguiești. El vede Lumina care strălucește în tine; eu văd o femeie care n-are curajul să înfrunte ziua de azi. N-am să-ți îngădui să-l distrugi cu lașitatea ta.

Lașitate. Morgase fu cuprinsă de furie, dar nu reuși să scoată un cuvânt. Strânse cearșaful între degete. Nu credea că ar fi fost în stare să decidă cu sânge-rece să se culce cu Valda și, dacă ar fi făcut-o, ar fi trăit cu asta. Așa credea. Era cu totul altceva să accepte pentru că se temea de sforile înnodate și de acele lui Asunawa și alta fiindcă se temea că el va deveni și mai rău. Oricât țipase din cauza tratamentelor lui Asunawa, Valda era acela care-i arătase limitele curajului ei. Era mai slabă decât crezuse ea. Atingerile lui Valda, patul lui puteau fi uitate în timp, totuși ea nu va reuși niciodată să scape de rușinea acelui „da“ de pe buzele ei. Breane îi arunca adevărul în față, iar ea nu știa ce răspuns să-i dea.

Fu salvată de zgomotul pașilor care răzbătea din camera cealaltă. Ușa dormitorului se deschise larg. Bărbatul care alergase până atunci se opri și păși înăuntru.

— Ești trează. Prea bine, zise Tallanvor după o clipă.

Inima începu să-i bată din nou și ea își recăpătă suflul. Morgase încercă să-i dea drumul mâinii lui Breane – nu-și amintea când o apucase de ea –, însă, spre surprinderea ei, femeia i-o mai strânse o dată înainte s-o elibereze din strânsoare.

— Se întâmplă ceva, continuă Tallanvor apropiindu-se de singura fereastră.

Trăgându-se într-o parte, ca și când nu voia să fie văzut, el privi în noapte. Lumina Lunii îi contura silueta înaltă.

— Jupâne Gill, intră și spune ce-ai văzut.

Un cap își făcu apariția în prag, chelia din vârf lucind în întuneric. În spate, în cealaltă încăpere, se mișca o umbră mătăhăloasă. Era Lamgwin Dorn. Dându-și seama că ea era încă în pat, Basel Gill își îndreptă privirea în altă parte, cu toate că,

probabil, nu reușea să discearnă decât patul. Jupânul Gill era și mai mătăhălos decât Lamgwin, însă nu la fel de înalt.

— Îți cer iertare, Regina mea. N-am vrut să…

Își drese tare glasul, apoi începu să-și târșâiască zgomotos cizmele pe podea. Dacă ar fi purtat o tichie, ar fi întors-o în mâini sau ar fi frământat-o agitat.

— Mă aflam în Coridorul Lung, în drum spre… spre…

„Latrină” era cuvântul pe care nu reușea să-l rostească.

— Oricum, am aruncat o privire pe fereastră și am văzut o… o pasăre mare, cred… aterizând pe baraca din sud.

— O pasăre! exclamă Lini și vocea ei ascuțită îl făcu pe Jupânul Gill să se dea din prag și să pătrundă în odaie.

Sau o fi fost un ghiont pe care-l simți în coaste. De obicei, Lini profita de toate avantajele pe care i le oferea părul ei cărunt. Ea se furișă pe lângă el, legându-și cordonul halatului.

— Neghiobi! Prostănaci cu creierul cât o nucă! Ați trezit-o pe Re…!

Ea tăcu, tușind violent. Deși Lini nu uitase că fusese dădaca lui Morgase și a mamei acesteia, ea avea grijă întotdeauna să nu spună ceva din greșeală în prezența celorlalți. Era supărată că o făcuse în acel moment, iar asta se simțea în vocea ei.

— Ați trezit-o pe Regină pentru o *pasăre*! se răsti ea atingându-și ușor boneta, apoi își vârî înăuntru cele câteva șuvițe de păr care-i ieșiseră în timpul somnului. Ai tras la măsea, Basel Gill?

Și Morgase se întreba același lucru.

— Nu știu dacă a fost o pasăre, protestă Jupânul Gill. Nu semăna cu o pasăre, dar ce altceva mai poate zbura, în afară de lilieci? Era mare. Niște bărbați au coborât de pe spatele ei și au mai rămas câțiva pe gâtul creaturii, când aceasta și-a luat zborul. În timp ce-mi trăgeam palme ca să mă trezesc, o altă astfel de… creatură… a aterizat, de pe care coborâră mai mulți bărbați, apoi mai veni una. Atunci am hotărât că era vremea să-i spun Seniorului Tallanvor.

Lini nu pufni, dar Morgase aproape că-i simțea privirea, care nu era ațintită asupra ei. Bărbatul care-și părăsise hanul ca s-o urmeze pe ea cu siguranță că o simțea.

— Jur pe Lumină că spun adevărul, Regina mea, insistă el.

— Lumină! se auzi ca un ecou vocea lui Tallanvor. Ceva… ceva tocmai a aterizat pe baraca din sud.

Morgase nu-l mai văzuse niciodată atât de tulburat. Nu-și dorea decât să-i facă pe toți să plece și s-o lase singură, în durerea ei, însă acest lucru părea imposibil. Tallanvor era mai rău decât Breane în multe privințe. Mult mai rău.

— Halatul meu, rosti ea și, pentru prima oară, Breane se grăbi să-i întindă unul.

Jupânul Gill își întoarse repede capul către perete atunci când ea coborî din pat și îmbrăcă halatul de mătase.

Ea se apropie cu pași mari de fereastră în timp ce-și lega cordonul. Baraca lungă dinspre sud domina curtea largă. Era o clădire înaltă, cu patru etaje, din piatră întunecată, fără acoperiș. Nicio lumină nu era aprinsă în Fortăreață. Totul era cufundat în liniște și tăcere.

— Nu văd nimic, Tallanvor.

El o trase în spate.

— Privește, doar, îi spuse el.

Odinioară, i-ar fi părut rău dacă el și-ar fi luat mâna de pe umărul ei și s-ar fi înfuriat atât pe regretul ei, cât și pe tonul lui. După episodul cu Valda se simțea ușurată, dar și înfuriată în același timp fiindcă el folosea un astfel de ton. Tallanvor era mult prea obraznic, mult prea încăpățânat, prea tânăr. Nu cu mult mai mare decât Galad.

Umbrele se mișcau odată cu Luna, însă nimic altceva nu se clintea. În depărtare, în orașul Amador, un câine lătra, iar alții îi răspundeau. Apoi, tocmai când deschise gura ca să le spună lui Tallanvor și celorlalți să plece, o umbră întunecată de pe acoperișul barăcii masive țopăi și se aruncă în gol.

„Ceva”, îi spusese Tallanvor, dar nici ea n-avea o denumire mai potrivită. O imitație a unui trup lung care părea mai gros decât înălțimea unui bărbat; niște aripi mari, cu oase, ca ale liliecilor se adunară când creatura plonjă înspre curte; o siluetă, un bărbat, ședea pe gâtul subțire și unduitor. Pe urmă aripile se desfăcură, iar acel… ceva… țâșni în sus, blocând lumina Lunii atunci când trecu deasupra capului ei, lăsând în urmă o coadă lungă și subțire.

Morgase închise gura încet. Singurul lucru care-i veni în minte era „Creaturile Umbrei”. Trolocii și Myrddraalii nu erau singurele creaturi ciudate ale Celui Întunecat din Mana Pustiitoare, o regiune îndepărtată, situată la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Nu învățase nimic despre așa ceva,

dar profesoarele ei din Turn ziceau că pe acel tărâm trăiau creaturi pe care nimeni nu le văzuse limpede și nu trăise suficient ca să le descrie. Cum de ajunseseră atât de departe, în sud?

Brusc, un fascicul de lumină, însoțit de un bubuit puternic, apăru în direcția unde se aflau porțile mari și din nou, în alte două locuri de-a lungul marelui zid exterior. Și acolo erau porți, credea ea.

— Ce naiba a fost asta? bombăni Tallanvor, într-un moment de tăcere, înainte ca semnalele de alarmă ale gongurilor să răsune în întuneric.

Se auziră strigăte, țipete și urlete răgușite scoase parcă de un soi de corn. Văpăile țâșniră cu un bubuit de tunet, pe urmă iar, în altă parte.

— Puterea, răspunse Morgase cu respirația întretăiată.

Cu toate că nu prea putea mânui Puterea sau foarte slab, reușea s-o recunoască. Și tot ce știa despre Creaturile Umbrei dispăru din mintea ei.

— Trebuie… trebuie să fie Aes Sedai.

Auzi cum cineva își ținu răsuflarea în spatele ei; Lini sau Breane. Basel Gill bombăni exultat „Aes Sedai”, iar Lamgwin murmură ceva prea încet ca ea să poată înțelege. Afară, în întuneric, se auzi sunetul metalului pe metal; focul trosnea și fulgerul brăzda cerul senin. Peste tot acel vacarm răzbătu, în sfârșit, dangătul slab al clopotelor din oraș, deși erau ciudat de puține.

— Aes Sedai, rosti Tallanvor nesigur. De ce acum? Ca să te salveze, Morgase? Credeam că nu pot folosi Puterea împotriva oamenilor, ci doar împotriva Creaturilor Umbrei. Și-apoi, dacă nici înaripata n-a fost o Creatură a Umbrei, atunci nu știu ce o fi fost.

— Habar n-ai despre ce vorbești! îl înfruntă ea cu înverșunare. Tu…!

Săgeata trasă de o arbaletă se izbi de rama ferestrei, aruncând în aer bucăți de piatră; simți o adiere când aceasta trecu printre ei și se împlântă în unul dintre stâlpii baldachinului, cu un zgomot puternic. Câțiva centimetri mai la dreapta și toate necazurile ei ar fi luat sfârșit.

Nu se clinti, dar Tallanvor o trase de lângă fereastră, blestemând. Chiar și la lumina Lunii, îi văzu fața încruntată când

o privi cu atenție. Pentru o clipă, i se păru că el ar vrea să-i atingă obrazul; dacă ar fi făcut-o, nu știa dacă ar fi început să plângă sau să fi țipat, sau dacă i-ar fi poruncit s-o lase în pace pe veci, sau…

În schimb, el adăugă:

— Mai degrabă sunt bărbații aceia, Shamin sau cum și-o fi zicând.

El se încăpățâna să creadă acele povești ciudate și imposibile care pătrunseseră chiar și în Fortăreață.

— Cred că te pot scoate de aici imediat; peste tot va fi haos. Vino cu mine! strigă el cuprinzând-o de braț.

Ea nu-l corectă, fiindcă puțini oameni știau ceva despre Putere, darămite despre diferența dintre *saidar* și *saidin.* Ideea lui era destul de tentantă. Ar putea fugi în haosul bătăliei.

— Vrei s-o scoți afară, în infernul acela?! țipă Lini.

Luminile pâlpâitoare acopereau Luna ce se vedea de la fereastră, iar trosnetele și bubuiturile amplificau strigătele oamenilor și ale săbiilor.

— Te credeam mai înțelept, Martyn Tallanvor. „Doar proștii suflă în corn sau mușcă din flăcări.” Ai auzit-o când a spus că sunt femeile Aes Sedai. Crezi că ea nu știe? Chiar crezi asta?

— Seniore, dacă sunt femeile Aes Sedai… începu Jupânul Gill.

Tallanvor îi eliberă brațul și începu să bombăne, dorindu-și să fi avut o sabie. Pedron Niall îi îngăduise să-și păstreze sabia; Eamon Valda nu era de încredere.

Preț de o clipă, înlăuntrul ei se cuibări dezamăgirea. Dacă Martyn ar fi insistat și ar fi târât-o după el… Ce se întâmpla cu ea? Dacă el ar fi încercat s-o târască undeva dintr-un motiv sau altul, l-ar fi pedepsit. Trebuia să-și regăsească stăpânirea de sine. Valda îi zdruncinase încrederea – nu, i-o făcuse bucăți –, însă ea trebuia să se agațe de acele bucăți și să le lipească la loc. Cumva. Dacă avea rost ca bucățile alea să fie lipite la loc.

— Atunci, măcar pot afla ce se întâmplă, mârâi Tallanvor îndreptându-se cu pași mari către ușă. Dacă nu sunt femeile Aes Sedai…

— Nu! Stai aici! Te rog.

Ea se bucura că era semiîntuneric, deoarece acesta îi ascundea roșeața din obraji. Ar fi preferat să-și muște limba decât să rostească ultimele cuvinte, dar ele îi scăpaseră înainte să-și dea seama.

— Vei rămâne aici ca s-o păzești pe Regina ta, așa cum ar trebui, continuă ea pe un ton mai ferm.

În lumina slabă, îi vedea totuși fața, iar reverența lui părea destul de cuviincioasă, cu toate astea, ar fi pus rămășag pe ultimul bănuț că era furios.

— Voi fi în anticameră.

Furia se simțea, într-adevăr, în vocea lui. Pentru prima oară însă, ei nu-i păsa nici cât de furios era, nici cât de puțin ascundea acest lucru. Era foarte posibil să-l omoare chiar ea cu mâinile ei pe acel bărbat enervant, dar el n-avea să moară în noaptea aceea, răpus de soldați, fără să știe totuși de care parte era.

Nu mai era cale să se ducă la culcare, chiar și dacă ar fi putut dormi. Se spălă pe față și pe dinți, fără să aprindă vreo lampă. Breane și Lini o ajutară să se îmbrace într-o rochie din mătase albastră cu dungi verzi și dantelă albă la încheieturi și sub bărbie. Era rochia potrivită ca să le primească pe Aes Sedai. *Saidarul* se dezlănțuia în noapte. Trebuiau să fie Aes Sedai. Cine altcineva ar fi putut fi?

Când li se alătură bărbaților în anticameră, ei ședeau în întuneric, cu excepția luminii Lunii care pătrundea prin ferestre și a exploziilor ocazionale produse de Putere. Până și lumina unei lumânări ar fi putut atrage atenția. Lamgwin și Jupânul Gill se ridicară repede de pe scaune, în semn de respect; Tallanvor se ridică mai încet, iar ea n-avu nevoie de lumină ca să știe că el o privea încruntat. Furioasă că era nevoită să-l ignore – era Regina lui! — și abia reușind să-și stăpânească vocea, îi porunci lui Lamgwin să-i aducă un scaun dintre cele din lemn, cu spătar înalt, de lângă fereastră. Ei se așezară în tăcere și așteptară. Era tăcere din partea lor, cel puțin. Afară, răsunau încă bubuituri și detunături, cornurile urlau și oamenii strigau și, în tot vacarmul acela, ea simțea cum *saidarul* se întețea, apoi scădea, pe urmă se întețea din nou.

Treptat, după un ceas, urgia se domoli și ulterior se stinse. Vocile încă strigau porunci nedeslușite, răniții țipau și, uneori, se auzea sunetul acelor cornuri ciudate, dar nu se mai percepea sunetul de metal pe metal. *Saidarul* dispăru; era sigură că femeile îl țineau în continuare în interiorul Fortăreței, dar nu credea că vreuna dintre ele mai conducea Puterea în acel moment. Toate păreau liniște, după tot vacarmul acela.

Tallanvor se mișcă, însă ea îi făcu semn să se așeze la loc, înainte ca el să apuce să se ridice în picioare; preț de o clipă, crezu că el nu se va supune. Se iveau zorii și razele soarelui se furișau prin ferestre, luminând fața încruntată a lui Tallanvor. Ea își ținea mâinile împreunate în poală. Răbdarea era una dintre virtuțile pe care tânărul trebuia să le învețe. Răbdarea era a doua virtute nobilă, după curaj. Soarele urcă mai mult pe cer. Lini și Breane începură să șușotească pe tonuri din ce în ce mai îngrijorate, aruncând priviri în direcția ei. Tallanvor se încruntă, ochii lui negri erau ca smoala și ședea țeapăn în acea haină de un albastru-închis, care-i venea atât de bine. Jupânul Gill se foia, trecându-și mai întâi o mână, apoi cealaltă peste părul cărunt și ștergându-și obrajii rozalii cu o batistă. Lamgwin ședea tolănit pe scaunul lui, ochii obosiți ai bătăușului de odinioară făcându-l să pară pe jumătate adormit, dar când îi aruncă o privire lui Breane, un zâmbet fugar îi apăru pe fața cu cicatrici și nasul rupt. Morgase se concentra asupra respirației ei, făcând aceleași exerciții din perioada pe care o petrecuse în Turn. Răbdare. Dacă cineva nu-și va face apariția în curând, ea va rosti niște cuvinte aspre, Aes Sedai sau nu!

Morgase tresări fără să vrea când auzi o bătaie bruscă în ușa care dădea în coridor. Înainte să apuce să-i spună lui Breane să vadă cine era, ușa se deschise larg, trântindu-se de perete. Morgase se holbă la persoana care intră.

Un bărbat înalt, oacheș, cu nasul coroiat o privea cu răceală. Mânerul lung al sabiei se ridica deasupra umerilor lui. O armură ciudată îi acoperea pieptul. Era alcătuită din plăci suprapuse lăcuite și lucioase, aurii și negre. De șold îi atârna un coif care semăna cu un cap de insectă. Era negru, și auriu, și verde, prevăzut cu trei pene verzi, lungi și subțiri. Alți doi bărbați cu armuri ca a lui își făcură apariția în urma sa, cu coifurile pe cap, însă fără pene; armurile lor păreau mai degrabă vopsite, nu lăcuite. Bărbații își țineau arbaletele pregătite. Mai mulți așteptau pe coridor, cu sulițe cu ciucuri aurii și negri.

Tallanvor și Lamgwin, până și îndesatul Jupân Gill se ridicară în picioare, poziționându-se între ea și musafirii săi ciudați. Morgase se văzu nevoită să treacă printre ei.

Bărbatul cu nasul coroiat își aținti ochii asupra ei, înainte ca Morgase să apuce să ceară o explicație.

— Tu ești Morgase, Regina Andorului?

Vocea lui era aspră și stâlcea cuvintele atât de mult, încât ea abia înțelese. El nu așteptă răspunsul ei.

— Vei veni cu mine. Singură, adăugă el când Tallanvor, Lamgwin și Jupânul Gill făcură un pas în față.

Bărbații cu arbaletele își pregătiră armele; săgețile grele păreau a fi făcute să străpungă orice armură; un om abia dacă putea s-o încetinească.

— N-am nimic împotrivă ca oamenii mei să rămână aici până mă voi întoarce, rosti ea mai calmă decât se simțea.

Cine erau acei oameni? Cunoștea accentele tuturor neamurilor, le știa armurile.

— Sunt sigură că vei avea mare grijă să fiu în siguranță, Căpitane…?

El nu-și rosti numele, ci îi făcu un semn scurt din cap să-l urmeze. Spre marea ei ușurare, Tallanvor nu se împotrivi, în ciuda privirii lui ucigătoare. Spre marea ei iritare, Jupânul Gâl și Lamgwin se uitară la el înainte să facă un pas în spate.

Când ieșiră pe coridor, soldații o înconjurară, iar bărbatul cu nasul coroiat și ceilalți doi cu arbaletele o luară în față. O gardă de onoare, încerca ea să se convingă. La un timp atât de scurt după o bătălie, era mai mult decât nesăbuință să te plimbi nepăzit; ar putea exista opozanți care să ia ostatici sau să-i omoare pe cei care-i vedeau. Își dorea să creadă asta.

Încercă să-i pună întrebări ofițerului, dar cum acesta nu rostea un cuvânt, nici nu încetinea pasul, nici nu-și întorcea capul, ea renunță. Niciunul dintre soldați nu se uită la ea; erau bărbați cu priviri aspre, asemenea acelora din garda ei, care văzuseră multe bătălii la viața lor. Dar cine erau, oare? Cizmele lor loveau pardoseala în același ritm, răsunând pe coridoarele pustii ale Fortăreței. Acolo exista prea puțină culoare, nimic frumos, cu excepția câtorva tapiserii care le înfățișau pe Mantiile Albe în bătălii sângeroase.

Când conștientiză că soldații o conduceau spre Cartierul General al Seniorului Căpitan Comandant, o încercă o senzație de greață. Reușise să se obișnuiască într-un mod oarecum plăcut cu acel drum câtă vreme trăise Pedron Niall și ajunsese să se teamă de el în cele câteva zile de la moartea acestuia. Dar când ieșiră de după un colț, ea tresări la vederea câtorva zeci de arcași mărșăluind în spatele ofițerului lor. Erau niște bărbați îmbrăcați în pantaloni bufanți și platoșe din piele, vopsite cu

dungi orizontale albastre și negre. Fiecare bărbat purta o tichie conică din oțel, cu un voal de zale din oțel care le acoperea fața până la ochi; pe ici, pe colo, răsăreau vârfurile mustăților din spatele voalurilor. Ofițerul arcașilor îi făcu o plecăciune bărbatului care conducea garda ei. Acesta abia dacă-și ridică mâna în semn de salut.

Erau tarabonezi. Nu mai văzuse de ani buni un soldat tarabonez, însă era pregătită să pună rămășag pe orice că bărbații aceia erau tarabonezi în ciuda dungilor acelea. Cu toate astea, n-avea nicio noimă. În Tarabon era haos, fiindcă se purta un război civil între pretendenții la tron și cei jurați Dragonului. Tarabon n-ar fi reușit niciodată de unul singur să lanseze un astfel de atac asupra orașului Amador. Doar dacă nu, deși de necrezut, unul dintre pretendenți câștigase împotriva celorlalți, împotriva celor jurați Dragonului, și... Era imposibil și nici nu explica prezența acelor soldați cu armuri ciudate sau a creaturilor acelea înaripate, sau...

Credea că văzuse toate ciudățeniile și cunoscuse senzația de greață. Apoi ea și gărzile ei ieșiră de după un alt colț și întâlniră două femei.

Una era zveltă, scundă ca o cairhieană și mai oacheșă decât orice tairen. Purta o rochie albastră, lungă până la glezne; un fulger argintiu se bifurca pe corsajul roșu și pe părțile laterale ale fustelor ei largi și despicate. Cealaltă femeie, într-o rochie de un cenușiu-închis, decolorată, era mai înaltă decât majoritatea bărbaților. Părul bălai, care fusese pieptănat până începuse să lucească, îi ajungea până la umeri și-i încadra ochii verzi. O lesă argintie lega brățara din argint a femeii mai scunde de lanțul pe care-l purta cea mai înaltă.

Ele se traseră deoparte făcând loc gărzii lui Morgase, iar când ofițerul cu nasul coroiat murmură pe un ton aproape, dar nu chiar egal: *Der'sul'dam* – Morgase bănui că era cea zveltă; accentul lui nedeslușit era greu de înțeles –, femeia oacheșă înclină ușor din cap, trase de lesă, pe urmă femeia cu părul bălai se lăsă încet jos, cu fruntea lipită de genunchi și cu palmele întinse pe podea. Morgase și garda ei trecură mai departe, iar femeia oacheșă se apleacă s-o mângâie afectuos pe cap pe cealaltă, așa cum ar fi făcut cu un câine; și mai rău, femeia îngenuncheată își ridică privirea, vădind plăcere și recunoștință.

Morgase se străduia din greu să meargă mai departe, să nu

se împleticească, să nu vomite. Servilismul era un lucru rău, totuși era convinsă că femeia supusă putea conduce Puterea. Imposibil! Era confuză și se întreba dacă nu cumva visa sau trăia vreun coșmar. Seruga să fie așa. Înțelese vag că se opriră când trecură alți soldați purtând armuri roșu cu negru, apoi…

Camera de primire a lui Pedron Niall – care era în acel moment a lui Valda sau, mai degrabă, a celui care cucerise fortăreața – era schimbată. Marele soare auriu rămase acolo, fixat în pardoseală, însă toate steagurile cucerite de Niall, pe care Valda le păstrase ca și când ar fi fost ale lui, dispăruseră, la fel și piesele de mobilier, cu excepția jilțului cu sculpturi simple, pe care șezuseră Niall și Valda, și flancat de două paravane înalte și cu picturi lugubre. Unul înfățișa o pasăre de pradă neagră, cu creastă albă și un cioc nemilos, care-și ținea desfăcute aripile cu vârfuri albe, celălalt reprezenta o felină neagră cu pete galbene, care-și ținea laba pe o creatură ce semăna cu o căprioară, jumătate cât ea, cu coarne lungi și drepte și dungi albe.

În încăpere erau câțiva oameni și doar atât apucă să observe, înainte ca o femeie cu fața mohorâtă, îmbrăcată într-o rochie albastră, să pășească în față. Avea capul ras pe jumătate, iar părul care-i mai rămăsese era împletit într-o coadă castanie atârnându-i peste umărul drept. Ochii ei albaștri, plin de dispreț, s-ar fi potrivit cu cei ai vulturului sau ai felinei.

— Te afli în prezența Marii Doamne Suroth, cea care-i conduce pe Cei Care Au Întâietate și care sprijină Reîntoarcerea, intonă ea cu același accent nedeslușit.

Fără niciun avertisment, ofițerul cu nasul coroiat o apucă de ceafă și o făcu să se închine odată cu el. Uluită, nu neapărat pentru că rămăsese fără suflare, îl văzu cum sărută pardoseala.

— Dă-i drumul, Elbar, rosti o altă femeie cu voce tărăgănată. Regina Andorului nu va fi tratată astfel.

Bărbatul se ridică în genunchi, ținându-și capul plecat.

— Mă smeresc, Mare Doamnă. Îți cer iertare.

Vocea lui era la fel de rece și de inflexibilă pe cât îi permitea accentul.

— Nu sunt prea iertătoare pentru așa ceva, Elbar.

Morgase își ridică privirea. Suroth o luă prin surprindere. Era rasă în părțile laterale ale capului, în creștet avea o creastă neagră și foarte lucioasă, iar pe spate i se răsfrângea o coamă.

— Poate când îți vei primi pedeapsa. Anunță-ți întoarcerea, acum! Pleacă!

Fluturându-și mâna, lăsă să se vadă niște unghii lungi de cel puțin trei centimetri, primele două de la fiecare mână de un albastru lucios.

Elbar făcu o plecăciune în genunchi, apoi se ridică încet și se retrase din încăpere mergând cu spatele. Morgase conștientiză pentru prima oară că soldații ceilalți nu-i urmaseră înăuntru. Și mai înțelese ceva. Bărbatul îi aruncă femeii o ultimă privire înainte să plece, însă, în loc de resentimente pentru cea care-l pedepsise, el părea că… reflecta. Nu va exista nicio pedeapsă; acel schimb de replici fusese stabilit dinainte.

Suroth pluti înspre Morgase, ținându-și cu grijă rochia de un albastru-deschis pentru a nu i se zări poalele, albe ca zăpada, prevăzute cu sute de încrețituri. Tulpini brodate și o abundență de flori roșii și galbene îi împodobeau rochia. În ciuda faptului că plutea, Morgase observă că femeia reveni pe picioarele ei înainte să ajungă la ea.

— Ești rănită? o întrebă Suroth. Deoarece, dacă ești rănită, îi voi dubla pedeapsa.

Morgase își netezi rochia, evitând să privească direct acel zâmbet fals care nu se oglindea și în ochii femeii. În schimb, profită de ocazie ca să examineze încăperea. Patru bărbați și patru femei stăteau îngenuncheați lângă perete. Toți erau tineri și mai mult decât arătoși, și toți purtau… Își desprinse repede privirea de la ei. Robele acelea lungi și albe erau aproape transparente! În capătul îndepărtat al paravanelor, alte două femei stăteau îngenuncheate, una dintre ele purtând o rochie cenușie, iar cealaltă, o rochie albastră cu un fulger brodat pe ea, legate de lesa argintie de la încheietură la gât. Deși nu se afla foarte aproape ca să fie sigură, Morgase avea acea certitudine, care îi provoca greață, că ambele femei îmbrăcate în veșminte cenușii mânuiau Puterea.

— Sunt bine, mulțumesc…

O formă uriașă, brun-roșcată, zăcea întinsă pe jos – poate era un maldăr de piei de vită tăbăcite. Apoi maldărul se mișcă.

— Pe sfânta Lumină, ce este *astei*?!

Încercă să nu se zgâiască, deși întrebarea îi scăpase fără voia ei.

— Îți place *lopar*-ul meu?

Suroth se îndepărtă plutind mai repede decât se apropiase. Forma uriașă își înălță capul rotund ca ea să-l mângâie cu dosul palmei sub bărbie. Lui Morgase i se părea că semăna cu un urs, cu toate că strania creatură avea aproape o înălțime dublă, comparativ cu cel mai uriaș urs despre care auzise vreodată povestindu-se. În afară de asta, nu era acoperit nici de blană, n-avea nici bot, ci doar niște cute adânci în jurul ochilor.

— L-am primit pe Almandaragal când era pui, la prima aniversare a zilei mele de naștere. A încercat, fără izbândă, să mă ucidă în același an, când crescuse doar pe sfert.

În vocea femeii se simțea afecțiunea sinceră. *Lopar*-ul... rânji, lăsând să i se vadă colții groși și ascuțiți, atunci când Suroth începu să-l mângâie; creatura își întinse labele din față, scoțându-și la iveală și ascunzându-și ghearele celor șase degete lungi. Apoi începu să toarcă. Semăna cu torsul a o sută de pisici.

— Remarcabil, zise încet Morgase.

Prima aniversare a zilei de naștere? Oare câte încercări de a o ucide pe această femeie existaseră încât să vorbească despre „prima” cu atâta lejeritate?

Lopar-ul gemu scurt când Suroth se îndepărtă de el, pe urmă își așeză repede capul pe labe. În mod tulburător, creatura n-o urmări cu privirea pe stăpâna lui, ci își aținti ochii asupra lui Morgase, aruncând câte o privire scurtă către ușă sau către ferestrele înguste ca niște fante.

— Oricât de loial ar fi un *lopar,* acesta nu se compară, firește, cu o *damane,* continuă Suroth cu o voce din care afecțiunea dispăruse. Pura și Jinjin ar putea ucide o sută de asasini înainte ca Almandaragal să clipească.

Auzindu-și numele, femeile în veșminte albastre traseră de lesele argintii, iar femeile de la capătul lor se îndoiră așa cum făcuse și femeia de pe coridor.

— De când ne-am întors, avem mai multe *damane* decât înainte. Acesta este un ținut de vânătoare bogat pentru *marath'damane.* Pura, adăugă ea cu un aer degajat, a fost cândva o... femeie din Turnul Alb.

Lui Morgase îi tremurau genunchii. Erau Aes Sedai? Privi îndelung spatele îndoit al femeii numite Pura, refuzând să creadă. Nicio Aes Sedai nu putea fi obligată să se ploconească astfel. Orice femeie care putea mânui Puterea, nu doar o Aes

Sedai, ar trebui să ia acea lesă și să-și curme chinul. Oricare dintre ele ar trebui să facă asta. Nu, Pura nu putea fi Aes Sedai. Morgase se întrebă dacă îi era, oare, îngăduit să ceară un scaun.

— Este foarte… interesant.

Măcar reușea să-și stăpânească vocea.

— Dar nu cred că mi-ai cerut să vin aici ca să vorbim despre Aes Sedai.

Firește că nu-i ceruse asta. Suroth se zgâia la ea fără să miște un mușchi, cu excepția degetelor cu unghii lungi de la mâna stângă.

— Thera! strigă brusc femeia cu fața aspră și cu jumătate de cap ras. *Kaf* pentru Marea Doamnă și musafira ei!

Una dintre femeile în robe diafane, cea mai în vârstă, cu toate că era tot tânără, se ridică grațios în picioare. Deși buzele ei trandafirii îi trădau iritarea, se duse repede în spatele paravanului pe care era pictat vulturul și, după câteva clipe, își făcu din nou apariția, ducând în mâini o tavă din argint cu două cești mici și albe. Îngenunchind dinaintea lui Suroth, făcu o plecăciune în timp ce ridică tava, încât conținutul acesteia să fie mai sus decât ea. Morgase clătină din cap; dacă vreunuia dintre servitorii din Andor i s-ar fi cerut să facă asta – sau să poarte o robă! —, ar fi plecat în trombă.

— Cine ești? De unde vii?

Suroth luă una dintre cești cu vârful degetelor și inhală aburii care se ridicau din ea. Încuviințarea ei era mult prea îngăduitoare ca să fie pe placul lui Morgase, totuși se servi și ea cu o ceașcă. După ce luă o înghițitură, se holbă uluită la băutură. Mai negru decât orice ceai, lichidul era, de asemenea, și mai amar. Nu l-ai fi putut bea nici dacă ai fi turnat miere cu nemiluita. Suroth își duse ceașca la gură și suspină încântată.

— Avem de discutat multe lucruri, Morgase, cu toate astea, voi fi concisă la prima noastră întrevedere. Noi, Seanchanii, ne-am întors ca să revendicăm ceea ce le-a fost furat descendenților lui Artur Aripă-de-Șoim, Marele Rege legendar Artur Paendrag Tanreall.

Plăcerea de a savura acel *kaf* fu înlocuită de o altfel de plăcere, fiindcă în vocea ei se simțeau atât speranța, cât și certitudinea. Femeia o privea cu atenție pe Morgase. Aceasta nu putea să-și ia ochii de la ea.

— Ce a fost al nostru ne va aparține din nou. Adevărul fie

spus, ne-a aparținut mereu; un hoț n-are drept de proprietate. Am început redobândirile cu Tarabon. Mulți dintre nobilii acelor meleaguri au jurat deja că se vor supune, că vor aștepta și că vor sluji; nu va trece mult până când o vor face cu toții. Regele lor – nu-mi amintesc numele lui – a murit în timp ce mă înfrunta. Dacă ar fi supraviețuit, împotrivindu-se Tronului de Cristal și Nobililor, ar fi fost tras în țeapă. Nu i-am găsit familia ca s-o facem proprietatea noastră, însă există un nou Rege și un nou Panarch care i-au jurat credință Împărătesei, fie-i viața veșnică, și Tronului de Cristal. Bandiții vor fi stârpiți; în Tarabon nu vor mai exista conflicte și foamete, deoarece oamenii se vor afla sub aripa ocrotitoare a Împărătesei. Acum am început în această Amadicia. În curând, cu toții vor îngenunchea în fața Împărătesei, fie-i viața veșnică, descendenta directă a marelui Artur Aripă-de-Șoim.

Dacă femeia care le servise n-ar fi plecat, Morgase și-ar fi pus ceașca la loc pe tavă. Niciun tremur nu tulbură suprafața neagră a *kaf*-ului. Multe dintre cele rostite de femeie n-aveau nicio noimă pentru ea. Împărăteasă? Seanchani? În urmă cu un an sau mai mulți, existaseră zvonuri cum că oștile lui Artur Aripă-de-Șoim traversau Oceanul Aryth, însă doar un naiv le-ar fi dat crezare. Se îndoia că mai-marele bârfitorilor de prin piețe mai spunea această poveste. Oare să fi fost adevărate? În orice caz, ceea ce înțelesese era mai mult decât suficient.

— Cu toții cinstesc numele lui Artur Aripă-de-Șoim, Suroth... rosti furioasă femeia cu fața aspră, șovăind atunci când Marea Doamnă își mișcă un deget cu unghia albastră. Dar vremea lui a trecut de mult. Toate neamurile de aici au origini străvechi. Niciun ținut nu ți se va preda, nici Împărătesei. Dacă ai reușit să cucerești o parte din Tarabon...

Suroth scoase un sunet șuierător când trase aer în piept, iar ochii ei scăpărau.

— ...amintește-ți că este un ținut zbuciumat, dezbinat. Amadicia nu va cădea ușor și multe popoare vor veni în ajutorul ei atunci când vor afla de tine.

Oare era adevărat?

— Oricât de mulți ați fi, veți descoperi că nu vă va fi ușor. Am înfruntat amenințări și mai mari înainte și le-am învins. Vă sfătuiesc să faceți pace înainte să fiți zdrobiți.

Morgase își amintea dezlănțuirea *saidarului* din timpul nopții

și evită să se uita la… *damane,* așa le numise ea? Se abținu anevoie să nu-și umezească buzele.

Suroth arboră din nou acel zâmbet fals, ochii strălucindu-i ca două nestemate șlefuite.

— Cu toții trebuie să aleagă. Unii vor alege să se supună, să aștepte și să slujească și vor domni peste ținuturile lor în numele Împărătesei, fie-i viața veșnică.

Ea își luă o mână de pe ceașcă pentru a face un gest, o mișcară ușoară a unghiilor lungi.

— Thera! Pozițiile Lebedei! se răsti femeia cu fața mohorâtă.

Dintr-un oarecare motiv, Suroth strânse din buze.

— Nu Lebăda, Alwhin, neghioabo! șuieră ea printre dinți, aproape șoptit, cu un accent care făcu fraza ininteligibilă.

Acel zâmbet înghețat reveni într-o clipită.

Servitoarea se ridică din nou de la locul ei, de lângă perete, și alergă până în mijlocul încăperii într-un mod ciudat, în vârful degetelor, cu brațele întinse în spate. Încet, începu un soi de dans elaborat, călcând pe soarele arzător, simbolul Copiilor Luminii. Își desfăcu brațele în lateral asemenea unor aripi, apoi și le duse din nou la spate. Răsucindu-se, își duse piciorul stâng într-o parte, îndoindu-și genunchiul, pe urmă își întinse ambele brațe, până când brațele, trupul și piciorul drept formară o linie dreaptă și înclinată. Roba ei albă și transparentă oferea o imagine scandaloasă. Morgase simți cum îi ard obrajii pe măsură ce dansul, dacă putea fi numit astfel, continua.

— Thera este nouă și nu este prea bine pregătită, murmură Suroth. Pozițiile sunt executate, de obicei, de zece sau douăzeci *da'covale* laolaltă, bărbați și femei aleși pentru frumusețea trupului lor, însă uneori este plăcut să privești doar una. Și este chiar distractiv să deții lucruri frumoase, nu-i așa?

Morgase se încruntă. Cum putea cineva deține o persoană? Suroth vorbise adineauri despre „a face pe cineva proprietate". Știa Limba Străveche, dar cuvântul *da'covale* nu-i era cunoscut. Cugetând mai bine, găsi un înțeles: „Persoană Care Era Deținută". Era dezgustător. Cumplit!

— Incredibil, rosti ea pe un ton sec. Poate ar trebui să vă las să vă bucurați de… dans.

— Doar o clipă, replică Suroth, zâmbindu-i Therei care se contorsiona, iar Morgase evită să se uite. După cum spuneam, cu toții au avut de ales. Bătrânul Rege al Tarabonului a ales să

se răzvrătească și și-a pierdut viața. Fostul Panarch a fost capturat, dar a refuzat Legământul. Fiecare dintre noi avem locul nostru dacă nu suntem avansați de Împărăteasă, însă cei care refuză locul care li se cuvinte pot fi azvârliți în abisuri. Thera are o oarecare grație. În mod ciudat, Alwhin pare a fi o profesoară pricepută, așadar, mă aștept ca peste câțiva ani Thera să învețe să îmbine Pozițiile cu grația.

Ea își dirijă acel zâmbet către Morgase, la fel și privirea scânteietoare.

Era o privire plină de înțeles, dar de ce? Avea vreo legătură cu dansatoarea? Numele ei era pomenit atât de des tocmai pentru a-l evidenția. Dar ce...? Morgase se holbă la femeia care stătea pe vârfuri și făcea încet piruete pe loc, cu palmele lipite și cu brațele întinse deasupra capului.

— Nu-mi vine să cred! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Nu vreau!

— Thera, adăugă Suroth, care a fost numele tău înainte să devii proprietatea mea? Ce titlu aveai?

Thera încremeni în poziția ei întinsă, tremurând și aruncându-i o privire pe jumătate panicată, pe jumătate îngrozită lui Alwhin, cea cu fața mohorâtă, și o căutătură de-a dreptul îngrozită lui Suroth.

— Thera se numea Amathera, cu voia Marii Doamne, răspunse ea precipitat. Thera a fost Panarch al Tarabonului, cu voia Marii Doamne.

Morgase scăpă ceașca din mână. Aceasta se făcu țăndări, iar băutura neagră se vărsă pe pardoseală. N-o întâlnise niciodată pe Amathera, dar auzise cândva o descriere a ei. Nu. Multe femei de vârsta ei puteau avea ochii mari și negri și gura bosumflată. Pura nu fusese niciodată Aes Sedai, iar această femeie...

— Poziția! se răsti Alwhin.

Thera începu iar să danseze fără să mai arunce nici măcar o privire lui Suroth sau altcuiva. Oricine ar fi fost, era limpede că prima ei grijă în acel moment era aceea de a nu face o greșeală. Morgase abia se abținea să nu vomite.

Suroth se apropie mai mult. Obrazul ei era rece ca iarna.

— Cu toții trebuie să aleagă, repetă ea încet, cu o voce ca de oțel. Unii dintre prizonierii mei spun că-ți petreci timpul în Turnul Alb. Conform legii, nicio *marath'damane* nu poate scăpa din

lesă, totuși îți făgăduiesc că tu, cea care mi-ai spus pe nume în față și te-ai îndoit de cuvântul meu, nu vei avea *această* soartă.

Emfaza sublinia faptul că făgăduința ei nu se referea la o altă posibilă soartă. Acel zâmbet fals, care nu i se citea și în ochi, reveni.

— Nădăjduiesc că vei depune Legământul și vei domni peste Andor în numele Împărătesei, fie-i viața veșnică.

Pentru prima oară, Morgase era, într-adevăr, convinsă că femeia mințea.

— Îți voi vorbi din nou mâine sau, poate, poimâine dacă voi avea timp.

Întorcându-se, Suroth alunecă pe lângă dansatoare, îndreptându-se către jilț. Când se așeză, aranjându-și poalele rochiei cu grație, Alwhin se răsti din nou. Nu părea să aibă altă voce.

— Cu toții! Pozițiile Lebedei!

Bărbații și femeile tinere, care stăteau îngenuncheați lângă perete, se grăbiră să i se alăture Therei, sincronizându-și perfect mișcările cu ale ei în fața jilțului pe care ședea Suroth. Doar *lopar*-ul*,* care o privea, mai era conștient de prezența lui Morgase. Ea nu-și amintea să mai fi fost vreodată concediată atât de necuviincios. Recăpătându-și demnitatea, odată cu poalele, ea plecă.

Nu ajunse prea departe de una singură, firește. Acei soldați cu armuri roșu cu negru stăteau în anticameră ca niște statui care țineau în mâini sulițe cu ciucuri roșii și negri. Fețele lor erau inexpresive sub coifurile lăcuite, iar ochii lor severi păreau să se holbeze din spatele fălcilor unor insecte monstruoase. Unul, nu cu mult mai înalt decât ea, o urmă fără un cuvânt și o însoți până la odăile ei, unde doi tarabonezi cu săbii în mâini îi flancau ușa. Aceștia purtau platoșe din oțel, cu dungi orizontale. Ei făcură o plecăciune adâncă, ținându-și mâinile pe genunchi, și Morgase crezu că era pentru ea, până când escorta ei vorbi pentru prima oară.

— Onoare primită, zise el pe un ton aspru, sec, iar tarabonezii se ridicară, fără să-i arunce ei măcar o privire, pe urmă bărbatul preciză: Păziți-o bine. Încă n-a depus Legământul.

Ochii negri o priviră peste vălul din zale, însă încuviințarea lor scurtă din cap era pentru Seanchani.

Morgase se stăpâni să nu dea buzna înăuntru, dar odată ce

ușa se închise în urmă, se rezemă cu spatele de ea, încercând să-și adune gândurile. Seanchani și *damane,* Împărăteasă și legăminte, și oameni deținuți în proprietate. Lini și Breane stăteau în mijlocul odăii și se uitau la ea.

— Ce-ai aflat? o întrebă Lini pe un ton calm, așa cum ar fi întrebat-o pe copila Morgase despre cartea pe care o citise.

— Coșmar și nebunie, răspunse Morgase oftând, apoi își îndreptă spatele brusc și-și plimbă neliniștită privirea prin cameră. Unde este...? Unde sunt bărbații?

— Tallanvor s-a dus să vadă ce poate afla, răspunse Breane primei întrebări pe un ton sec, batjocoritor, după aceea își propti pumnii în șolduri și expresia de pe față deveni extrem de serioasă.

Lamgwin s-a dus cu el, la fel și Jupânul Gill. *Tu* ce-ai aflat? Cine sunt acești... *Seanchani*? stâlci ea cuvântul, încruntându-se. Asta am auzit cu urechile noastre.

Breane preferă să nu ia în seamă privirea ucigătoare a lui Lini.

— Ce ne vom face în continuare, Morgase?

Aceasta trecu printre cele două femei și se duse la cea mai apropiată fereastră. Nu la fel de îngustă ca și cele din camera de primire, aceasta oferea o priveliște asupra curții pavate de la mai bine de șase metri. Un șir abătut de bărbați dezlânați, cu capetele goale, unii cu bandaje pătate de sânge, traversau curtea târșâindu-și picioarele, sub atenta supraveghere a tarabonezilor înarmați cu sulițe. Câțiva Seanchani stăteau în vârful unui turn din apropiere, privind în depărtare printre creneluri. Unul dintre ei purta un coif ornat cu trei pene subțiri. O femeie își făcu apariția la o, fereastră din partea cealaltă a curții, cu fulgerul brodat pe corsajul roșu, și-i privi încruntată pe cei din frăția Mantiile Albe, luați prizonieri. Acei bărbați care se poticneau păreau uluiți, nevenindu-le să creadă ce se întâmpla.

Ce să facă? Era o hotărâre de care Morgase se temea. În ultimele luni, chiar și alegerea unui fruct la micul dejun păruse să ducă la dezastru. O alegere, spusese Suroth. Să-i ajute pe acești Seanchani să pună stăpânire pe Andor sau... Un ultim serviciu pe care i-l putea face Andorului. Apărură și ultimii bărbați din capătul șirului, în urma cărora veneau alți tarabonezi, cărora li se alăturau compatrioții pe lângă care treceau. Dacă s-ar fi aruncat de la cei șase metri înălțime, Suroth și-ar fi pierdut sprijinul, pârghia pe care o reprezenta

Morgase. Poate că era scăparea unui laș, dar ea dovedise deja că era lașă. Cu toate astea, Regina Andorului n-ar trebui să moară astfel.

Rosti în șoaptă acele cuvinte irevocabile care fuseseră folosite doar de două ori în istoria de mii de ani a Andorului:

— Pe sfânta Lumină, renunț la titlul de Prima Înscăunată a Casei Trakand în fața lui Elayne Trakand! Pe sfânta Lumină, renunț la Coroana Trandafirului și la Tronul Leului în fața lui Elayne, Prima Înscăunată a Casei Trakand! Pe sfânta Lumină, mă supun smerită voinței lui Elayne din Andor!

Firește, aceste cuvinte n-o făceau pe Elayne regină, totuși îi netezeau drumul.

— De ce zâmbești? o întrebă Lini.

Morgase se întoarse încet.

— Mă gândeam la Elayne.

Nu credea că bătrâna ei dădacă se aflase suficient de aproape încât să audă ceea ce n-ar fi trebuit să audă nimeni.

Însă Lini făcu ochii mari și-și ținu răsuflarea.

— Haida de! se răsti ea și, ca să-și accentueze cuvintele, o apucă de braț și o trase din fața ferestrei.

— Lini, stăpânește-te! Nu mai ești de mult dădaca mea…! vociferă Morgase, apoi inspiră adânc și-și înmuie tonul, deoarece nu-i era ușor să înfrunte acea privire speriată, mai ales că nimic n-o speria pe Lini. Ceea ce voi face va fi spre binele tuturor, crede-mă, continuă ea pe un ton blând. Nu există o altă cale…

— Nu există o altă cale? o întrerupse furioasă Breane, strângându-și poalele până când mâinile începură să-i tremure, fiind limpede că ar fi preferat să și le înfigă în gâtul lui Morgase. Ce cuvinte fără noimă rostești acolo? Dar dacă acești Seanchani vor crede că te-am ucis?

Morgase strânse din buze; oare devenise atât de transparentă?

— Taci din gură, femeie!

Lini nu se înfuria niciodată, nici nu ridica tonul, însă în acel moment nu reuși să se abțină. Obrajii îi erau roșii de furie.

— Taci din gură ori te pălmuiesc de nu te vezi!

— Pălmuiește-o pe ea dacă îți arde de pălmuit! strigă Breane atât de înfierbântată, încât împrăștie în aer stropi de scuipat. *Regina* Morgase! O să ne azvârle în temniță pe toți: pe tine, pe

mine, pe Lamgwin al meu și pe prețiosul ei Tallanvor, pentru că n-are curaj nici cât un *șoarece*!

Când ușa se deschise ca să între Tallanvor, ea tăcu brusc. Niciuna n-avea de gând să ridice tonul în prezența lui. Lini se prefăcea că se uita cu atenție la mâneca lui Morgase ca și când aceasta ar fi trebuit dreasă, moment în care Jupânul Gill și Lamgwin îl urmară înăuntru pe Tallanvor. Breane afișă un zâmbet larg și-și netezi rochia. Bărbații nu observară nimic, desigur.

Morgase însă văzu multe. În primul rând, Tallanvor avea sabia prinsă la centiron, la fel și Jupânul Gill, ba chiar și Lamgwin, cu toate că a lui era o sabie scurtă. Ea avusese întotdeauna impresia că el se simțea mai bine atunci când își folosea pumnii, nu alte arme. Înainte să apuce să pună întrebări, bărbatul scund și slab care venea în spate închise ușa cu grijă în urma lui.

— Maiestate, zise Sebban Balwer, iertați-ne că am dat buzna.

Până și reverența și zâmbetul lui erau seci și precise, dar când își mută privirea de la ea la celelalte femei, Morgase își dădu seama că, deși ceilalți bărbați nu păreau să remarce atmosfera din încăpere, secretarul de odinioară al lui Pedron Niall o constata.

— Sunt surprinsă să te văd, Jupâne Balwer, am auzit că Eamon Valda a creat unele neplăceri.

Ea auzise, de fapt, că Valda afirmase că, dacă va da cu ochii de Balwer, îl va arunca de pe unul dintre zidurile Fortăreței. Balwer zâmbi strâmb; știa ce afirmase Valda.

— Are un plan să ne scoată pe toți de aici, interveni Tallanvor, aruncându-i lui Morgase o privire deloc potrivită pentru un supus care se uita la regina lui. Azi. Acum. Îi acceptăm propunerea.

— Cum? întrebă ea încet, încercând să nu cadă din picioare.

Da, în ce mod i-ar fi putut ajuta acel bărbat pedant și slab ca paiul? Să evadeze. Simțea nevoia să se așeze, însă n-avea de gând să facă asta, nu atâta vreme cât Tallanvor se uita astfel la ea. Îi veni în minte o altă întrebare.

— De ce? Jupâne Balwer, n-am să refuz nicio ofertă sinceră de ajutor, dar de ce ți-ai risca propria viață? Dacă vor afla, acești Seanchani te vor face să regreți.

— Planurile mele au fost făcute înainte de venirea lor, răspunse el precaut. Mi s-a părut… o imprudență… ca Regina

Andorului să rămână în mâinile lui Valda. Să admitem că asta este răsplata mea pentru el. Știu că nu e cine știe ce de capul meu, Maiestate, adăugă el și-și duse mâna la gură când tuși în semn de autoapreciere. Dar planul va funcționa. De fapt, acești Seanchani îmi vor fi de ajutor; fără ei, n-aș fi fost pregătit și ar fi trebuit să mai aștept câteva zile. Deși au cucerit de curând orașul, aceștia le îngăduie o libertate incredibilă celor care sunt dornici să rostească Legământul. La niciun ceas de la răsărit, mie și altor zece persoane, care am rostit Legământul, ni s-a dat un permis care ne permite să ieșim din Amador. Ei cred că vreau să cumpăr vin și căruțe cu care să-l transport către răsărit.

— Trebuie să fie o capcană.

Cuvintele aveau un gust amar. Mai bine se arunca de la fereastră decât să cadă într-o cursă.

— Nu te vor lăsa să duci vestea despre ei înaintea oștii lor.

Balwer își înclină capul într-o parte și începu să-și frământe mâinile, apoi se opri brusc.

— Adevărul fie spus, Maiestate, m-am gândit și eu la asta. Ofițerul care mi-a dat permisul mi-a spus că n-are importanță. Mai exact, cuvintele lui au fost: „Povestește-i cui vrei ce ai văzut și spune-le că nu ni se pot împotrivi. Ținuturile voastre vor afla oricum asta în scurt timp”. Am văzut câțiva negustori rostind Legământul chiar în această dimineață și plecând cu căruțele lor.

Tallanvor se apropie de ea. Prea mult. Aproape că-i simțea respirația. Și privirea.

— Acceptăm oferta, îi șopti el la ureche. Și de te-aș lega și ți-aș pune căluș la gură, cred că el tot ar găsi o cale. Pare un individ descurcăreț.

Ea îl privi în ochi. Fereastra sau... o șansă. Dacă Tallanvor ar fi tăcut din gură, i-ar fi fost mult mai ușor să spună: „Accept cu recunoștință, Jupâne Balwer”, cuvinte pe care le rosti, de altfel. Făcu un pas mai încolo, ca și când ar fi vrut să-l vadă pe Balwer fără să fie nevoită să-și întindă gâtul după Tallanvor. Se simțea întotdeauna tulburată atunci când stătea atât de aproape de el. Era atât de tânăr!

— Ce trebuie să facem mai întâi? Mă îndoiesc că vom trece cu permisul dumitale de gărzile de la ușă.

Balwer își înclină capul, recunoscând că avea dreptate.

— Mă tem că vor avea parte de un accident, Maiestate.

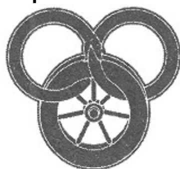
Tallanvor își vârî pumnalul în teacă, iar Lamgwin își îndoi degetele așa cum *lopar*-ul își încovoiase ghearele.

Ea tot nu credea că va fi atât de ușor, chiar și după ce împachetaseră tot ceea ce puteau lua cu ei, iar cei doi tarabonezi fuseseră vârâți sub patul ei. Când ajunse la porțile principale, ținându-și mantia de pânză pe lângă corp cu stângăcie, din cauza bocceluței din spate, ea făcu o plecăciune, așezându-și mâinile pe genunchi așa cum îi arătase Balwer, în vreme ce el le spunea gărzilor că juraseră cu toții să se supună, să aștepte și să slujească. Morgase se gândea cum să se asigure că nu va fi capturată vie. Abia când se îndepărtau călare de Amador, după ce trecuseră de ultimele gărzi, pe caii care-i așteptaseră din porunca lui Balwer, ea începu să creadă. Balwer se aștepta, probabil, să primească o recompensă generoasă pentru că o salvase pe Regina Andorului. Morgase nu spusese nimănui că luase hotărârea de a nu se mai întoarce; știa că rostise cuvintele, dar nu trebuia să știe nimeni asta. N-avea rost să le regrete. Va vedea în continuare ce fel de viață va duce fără tron. O viață departe de un bărbat mult prea tânăr și mult prea tulburător.

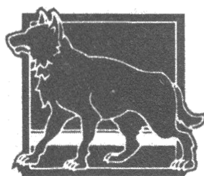
— De ce e atât de trist zâmbetul tău? o întrebă Lini, trăgând de hățuri ca să-și aducă iapa cafenie și lungană mai aproape de ea.

Animalul părea mâncat de molii. Nici murgul lui Morgase nu arăta mai bine, la fel ca toți caii de altfel. Seanchanii l-or fi lăsat pe Balwer să plece cu ajutorul permisului, însă nu și cu niște cai mai acătării.

— Ne așteaptă un drum lung, îi răspunse Morgase, apoi dădu pinteni iepei, care porni la trap în urma lui Tallanvor.

CAPITOLUL 27

Singur

Vârându-și jumătate din mânerul securii în gaica de la cingătoare, în partea opusă față de tolba cu săgeți, Perrin își luă arcul lung din colț, își aruncă desagii peste umăr și ieși din odăile pe care le împărțea cu Faile, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Fuseseră fericiți acolo, majoritatea timpului. Nu credea că se va mai întoarce. Uneori, se întreba dacă a fi fericit undeva cu Faile însemna ca el să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Nădăjduia să nu fie așa.

Servitorii pe care-i vedea pe coridoarele Palatului purtau livrele negre; poate că așa le-o fi poruncit Rand sau poate că servitorii aleseseră, pur și simplu, să le poarte. Se simțiseră inconfortabil fără livrele, ca și când nu și-ar fi găsit locul. Negrul părea o culoare sigură pentru Rand din cauza bărbaților *asha'man.* Cei care-l vedeau pe Perrin se îndepărtau grăbiți, fără să mai aștepte să facă plecăciuni sau reverențe. În urma lor se simțea mirosul fricii.

Pentru prima oară, ochii lui galbeni nu erau interesați de cei cărora le era teamă. Poate nu era indicat să zăbovești pe lângă un bărbat asupra căruia Dragonul Renăscut își dezlănțuise furia în văzul tuturor chiar în acea dimineață. Perrin își mișcă umărul sub desagi. Trecuse multă vreme de când cineva fusese în stare să-l ridice de jos și să-l azvârle cât colo. Firește că nimeni nu folosise vreodată Puterea pentru această încercare. În minte îi stăruia un moment aparte.

El se ridică ținându-se de umăr, cu spatele lipit de coloana pătrată care-i oprise zborul. Bănuia că i se rupseseră câteva coaste. În Marea Sală a Soarelui, câțiva nobili care veniseră să-i ceară una, alta lui Rand încercau să privească în altă parte, să-și imagineze că se aflau altundeva. Numai Dobraine pândea tăcut, clătinându-și capul încărunțit, în timp ce Rand traversa cu pași mari sala tronului.

— Mă voi ocupa de Aes Sedai cum vreau eu! strigă Rand. M-ai

auzit, Perrin? Cum vreau eu!

— Tocmai le-ai dat pe mâna Înțeleptelor, mârâi el, urnindu-se de lângă coloană. Nu știi dacă dorm în așternuturi de mătase sau dacă li s-au tăiat capetele! Nu ești Creatorul!

Cu un răcnet furios, Rand își azvârli capul pe spate.

— Eu sunt Dragonul Renăscut! strigă el. Nu-mi pasă cum sunt tratate! Merită să fie azvârlite în temniță!

Lui Perrin i se ridică părul pe ceafă atunci când Rand își coborî ochii din tavan. Privirea albastră de gheață ar fi fost caldă și blândă în comparație cu ei, cu atât mai mult cu cât aceștia priveau fix de pe o față schimonosită de durere.

— Piei din ochii mei, Perrin! M-ai auzit? Pleacă din Cairhien! Azi! Acum! Nu mai vreau să te văd niciodată!

Răsucindu-se pe călcâie, Rand se îndepărtă cu pași mari, iar nobilii se aruncau la podea când acesta trecea prin dreptul lor.

Perrin își șterse cu degetul mare un firicel de sânge din colțul gurii. Preț de o secundă, el fusese sigur că Rand îl va ucide.

Scuturând din cap ca să alunge acel gând, ieși de după colț și fu cât pe ce să se ciocnească de Loial. Cu o boccea voluminoasă în spate și cu o tolbă pe umăr, suficient de mare încât să încapă în ea o oaie, Ogierul își folosea toporul cu coadă lungă pe post de toiag. Buzunarele mari ale hainei erau umflate de cărți.

Loial își ridică urechile păroase când îl văzu, apoi acestea i se pleoștiră imediat. Toată fața îi era pleoștită, iar sprâncenele îi atârnau pe obraji.

— Am auzit, Perrin, tună el cu tristețe. Rand n-ar fi trebuit să facă asta. Cuvintele negândite duc la multe necazuri. Știu că se va răzgândi. Mâine, poate.

— Nu-i nimic, îi spuse Perrin. Și-așa, Cairhien este prea… dichisit… pentru mine. Sunt fierar, nu curtean. Până mâine, voi ajunge departe.

— Tu și Faile m-ați putea însoți. Karidin și cu mine vrem să vizităm steddingul, Perrin. Pe toate de lângă porțile Căilor de Taină.

Un tânăr cu fața îngustă și păr bălai, din spatele lui Loial, își mută privirea încruntată de la Perrin la Ogier. Și el avea o tolbă și o boccea, și o sabie la șold. În ciuda hainei lui albastre, Perrin îl recunoscu ca fiind unul dintre bărbații *asha'man.* Karidin nu părea încântat că-l recunoștea pe Perrin; și-apoi, mirosul lui era rece și furios. Loial se uită pe coridor în spatele lui Perrin.

— Unde-i Faile?
— Ne… întâlnim la grajduri. Ne-am spus unele cuvinte.
Era adevărul gol-goluț; lui Faile îi plăcea *să strige* uneori.
— Loial, n-aș vorbi despre asta într-un loc unde poate auzi oricine, zise Ochi-de-aur coborându-și vocea. Mă refer la porțile Căilor de Taină.
Loial pufni suficient de zgomotos încât să facă și un taur să tresară.
— Nu văd pe nimeni în afară de noi, bodogăni el cu o voce șoptită.
Nimeni care s-ar fi aflat la vreo doi sau trei pași în spatele lui Karidin n-ar fi auzit clar. El își ciuli urechile, acesta era cuvântul, apoi și le lăsă pe spate furios.
— Tuturor le e teamă să fie văzuți în preajma ta. După tot ce-ai făcut pentru Rand.
Karidin îl trase pe Loial de mânecă.
— Trebuie să plecăm, zise el aruncându-i o privire dușmănoasă lui Perrin.
După părerea lui, cei la care striga Dragonul Renăscut trebuiau marginalizați. Perrin se întreba dacă al'Thor mânuia Puterea în acel moment.
— Da, da, murmură Loial fluturându-și mâna mare cât un jambon, pe urmă se rezemă de topor, încruntându-se îngândurat. Nu-mi place treaba asta, Perrin. Rand te alungă. Mie îmi spune să plec. Cum o să-mi termin cartea… se oțărî el, iar urechile îi fremătară, apoi tuși. Ei bine, e cu totul nefiresc. Însă doar tu cu mine și Lumina știm unde se află Mat. În curând, o va alunga și pe Mân. Azi-dimineață s-a ascuns de ea. M-a trimis pe mine să-i spun că nu era acolo. Cred că ea și-a dat seama că mințeam. Atunci, o să rămână singur, Perrin. „E cumplit să fii singur." Așa mi-a spus. Are de gând să-și alunge toți prietenii.
— Roata țese după cum poftește ea, filosofă Perrin.
Loial clipi auzind acel ecou al lui Moiraine. Perrin se gândise adesea la ea în ultima vreme, fiindcă așa-zisa Verde îl ținuse în frâu pe Rand.
— Rămas-bun, Loial! Ai grijă de tine și nu te încrede în nimeni dacă nu e nevoie.
Lui Karidin nu-i aruncă nici măcar o privire.
— Doar nu vorbești serios, Perrin, se arătă șocat Loial, care părea să aibă încredere în toată lumea. Nu poți face asta. Veniți

cu mine, Faile și cu tine.

— Ne vom întâlni din nou, într-o bună zi, îl asigură Perrin cu blândețe, apoi trecu în grabă pe lângă el înainte să spună mai multe.

Nu-i plăcea să mintă, mai ales un prieten.

În grajdul dinspre miazănoapte, lucrurile se petrecură cam la fel ca și în Palat. Când rândașii îl văzură intrând, își aruncară furcile pentru bălegar și țesalele și se grăbiră să iasă pe ușile mici din spate. Foșnetele din pod, pe care alții nu le-ar fi auzit, îi sugerau că oamenii stăteau ascunși acolo. Auzi chiar respirațiile agitate, temătoare. Îl scoase pe Stepper din staulul din marmură cu vinișoare verzui, îi puse căpăstrul și-l priponi de un inel poleit. Se duse să aducă pătura și șaua dintr-o șelărie din marmură, unde jumătate din șei erau bătute în argint sau aur. Grajdul se potrivea de minune cu Palatul cu coloane înalte și pătrate din marmură și pardoseală din același material, care se regăsea chiar și sub iesle. Ieși din grajd călare, bucuros să lase în urmă acea grandoare.

Ajuns în nordul orașului, o luă pe drumul pe care-l străbătuse cu atâta disperare împreună cu Rand doar cu câteva zile în urmă și călări mai departe până când dealurile ascunseră orașul Cairhien. Apoi o luă înspre răsărit, unde mai rămăsese o pădurice care acoperea panta unui deal înalt și se întindea pe următorul, și mai înalt. Când Perrin pătrunse în pădure, Faile o struni pe Swallow ca să-l întâmpine. Aram o urma ca un câine de vânătoare, călare pe calul lui, și se lumină la față când îl văzu, cu toate că asta nu însemna mare lucru; își plimba privirea de la el la Faile.

— Soțule, rosti ea pe un ton nu prea distant, cu toate că furia tăioasă și o urmă de gelozie se mai simțeau în mirosul curat pe care îl degaja trupul său și săpunul de plante.

Era îmbrăcată de drum: o mantie subțire îi atârna pe spate, mănușile roșii se potriveau cu cizmele, ale căror vârfuri se ițeau de sub rochia neagră de călărie pe care o prefera ea. La cingătoare avea nu mai puțin de patru pumnale, vârâte în teci.

În spatele ei se produse o mișcare și apărură Bain, Chiad, și Sulin, căreia i se alăturară treisprezece Fecioare. Perrin ridică din sprâncene. Se întrebă ce părere ar fi avut Gaul despre asta; bărbatul Aiel afirmase că abia aștepta să le prindă singure pe Bain și pe Chiad. Și mai surprinzători încă erau ceilalți însoțitori

ai lui Faile.

— Ei ce caută aici? întrebă el arătând cu capul înspre un grup mic de oameni care-și struneau caii.

Ochi-de-aur le recunoscu printre ei pe Selande și pe Camaille, și pe femeia înaltă taireniană, toate îmbrăcate în haine bărbătești și înarmate cu săbii. Individul masiv, purtând o haină cu mâneci bufante, având barba unsă și tunsă cu vârf și părul prins la spate cu o panglică, îi părea, de asemenea, cunoscut. Pe ceilalți doi bărbați, ambii cairhieni, nu-i cunoștea, însă ghici, după fețele lor tinere și panglicile din păr, că făceau parte din „frăția” lui Selande.

— I-am luat pe Selande și pe câțiva prieteni de-ai ei în serviciul meu, explică Faile degajată, apoi tonul îi deveni brusc prudent: Mai devreme sau mai târziu, ar fi dat de necazuri dacă ar fi rămas în oraș. Au nevoie de cineva care să-i îndrume. Consideră-i un act de milostivire. N-am să-i las să-ți stea în cale.

Perrin oftă și-și scărpină barba. Un bărbat înțelept nu-i spunea soției lui în față că-i ascundea lucruri. Mai ales când acea soție era Faile; ea avea să fie la fel de formidabilă ca și mama ei. Dacă nu era deja. Să-i stea în cale? câți asemenea... cățeluși... luase cu ea?

— Este totul pregătit? În curând unuia dintre nătărăii de colo i-ar putea trece prin minte să-mi reteze capul și să i-l ducă lui Rand ca să-i între în grații. Mi-aș dori să plecăm înainte să se întâmple asta.

Aram scoase un mârâit gutural.

— Nimeni n-o să-ți reteze capul, soțule, îl liniști Faile cu o voce șoptită pe care știa că el o va auzi dezvelindu-și dinții albi, doar eu, poate, pe urmă adăugă cu voce tare: Totul este pregătit.

Într-un luminiș, dincolo de copaci, bărbații din Ținutul Celor Două Râuri stăteau lângă caii lor, câte doi, într-o coloană care șerpuia până după deal. Perrin oftă din nou. În capul coloanei, steagul cu capul de lup roșu și cel cu Vulturul Roșu al neamului Manetheren fluturau ușor în briza fierbinte. Alte treisprezece Fecioare stăteau ghemuite lângă steaguri. În partea cealaltă, Gaul afișa pe față cea mai posacă expresie pe care Perrin o văzuse vreodată la un Aiel.

Când descălecă, doi bărbați în haine negre se apropiară de el și-l salutară, ducându-și pumnul în dreptul inimii.

— Seniore Perrin, zise Jur Grady. Suntem aici de aseară. Suntem pregătiți.

Fața de fermier, bătută de vreme, a lui Grady îl făcea pe Perrin să se simtă aproape confortabil în preajma lui, însă Fager Neald era o altă poveste. Poate cu vreo zece ani mai tânăr decât Grady, acesta ar fi putut fi și el fermier, din câte știa Perrin, dacă n-ar fi avut un aer afectat și n-ar fi purtat o mustață jalnică și ceruită ca să semene cu niște puncte. Dacă Grady era unul dintre Consacrați, celălalt bărbat era Soldat, fără însemnul cu sabia din argint prins pe guler. Acest lucru însă nu-l opri să vorbească:

— Seniore Perrin, chiar este nevoie să le luăm pe femeile acelea cu noi? Nu ne vor aduce decât necazuri, știi prea bine asta.

Unele dintre femeile despre care vorbea stăteau nu departe de bărbații din Ținutul Celor Două Râuri, cu șalurile peste brațe. Edarra părea cea mai în vârstă dintre cele șase Înțelepte care le priveau nepăsătoare pe cele două femei înspre care arătase cu capul Neald. Adevărul fie spus, cele două îl îngrijorau și pe Perrin. Seonid Traighan, întruchiparea stăpânirii de sine, era îmbrăcată în mătase verde și se străduia, cu un aer disprețuitor, să le ignore pe femeile Aiel – cei mai mulți cairhieni, care nu pretindeau a fi Aiel, le disprețuiau dar când îl văzu pe Perrin, își mută hamurile murgului în mâna cealaltă și o înghionti în coaste pe Masuri Sokawa. Bruna din Arafel, care se învecina cu Shienar, tresări – surorile Brune păreau să viseze adesea cu ochii deschiși – și se holbă la sora Verde, apoi își îndreptă privirea către Perrin. Căutătura semăna mai mult cu cea pe care i-ar fi aruncat-o vreunui animal ciudat și periculos, poate, ca și când ar fi vrut să se asigure înainte să atace. Ele juraseră să i se supună lui Rand al'Thor, dar cum vor reuși, oare, să i se supună lui Perrin Aybara? Părea nefiresc să dai porunci femeilor Aes Sedai. Cel puțin, era mai bine decât să se întâmple invers.

— Toată lumea vine, tună Perrin. Ar fi bine să plecăm înainte să fim văzuți.

Faile inspiră adânc.

Grady și Neald salutară din nou, pe urmă se îndepărtară cu pași mari către zona fără copaci. Ochi-de-aur habar n-avea care dintre ei făcu ceea ce era nevoie, însă linia argintie din aer, pe care o cunoștea deja, se transformă brusc într-o poartă suficient

de înaltă cât să treacă prin ea călare. Prin deschizătură se zăreau copaci, nu foarte diferiți de cei de pe dealurile înconjurătoare. Grady răzbătu în grabă prin poartă, dar chiar și așa fu cât pe ce să fie doborât de Sulin și de mica ei ceată de Fecioare. Acestea păreau să-și fi luat dreptul de a trece primele prin poartă și n-aveau de gând să permită nimănui să li-l ia.

Prevăzând nenumărate necazuri la care nu se gândise înainte, Perrin îl mână pe Stepper prin poartă, pătrunzând într-un ținut nu foarte deluros. Deși nu exista niciun luminiș, copacii nu erau atât de deși ca și în Cairhien, ci răzleți și mai înalți, dar la fel de uscați, chiar și pinii. Nu recunoscu prea multe specii, în afară de stejar și ferigi. Aerul părea puțin mai fierbinte.

Faile îl urmă, dar când el o luă la stânga, ea o îndrumă pe Swallow la dreapta. Aram privi îngrijorat când la unul, când la celălalt, până când Perrin arătă cu capul către soția lui. Pribeagul de odinioară dădu pinteni juganului său după ea, însă, oricât de rapid ar fi fost, tot nu le întrecu pe Bain și pe Chiad, care purtau în continuare vălurile, și, în ciuda poruncii lui Perrin, conform căreia bărbații din Ținutul Celor Două Râuri trebuiau să fie următorii, Selande și mai bine de douăzeci de tineri cairhieni și taireni se revărsară afară din poartă, trăgându-și caii după ei. Peste douăzeci! Clătinând din cap, Ochi-de-aur se opri lângă Grady, care se întorcea când într-o parte, când într-alta, cercetând din priviri pădurea răzleață.

Gaul urcă în grabă dealul în timp ce Dannil ieși, în sfârșit, în fugă prin poartă, în fruntea bărbaților din Ținutul Celor Două Râuri și cu caii lor. Nenorocitele acelea de steaguri își făcură apariția în spatele lui Dannil, ridicându-se în aer de îndată ce ajunseră în spațiu deschis. Bărbații ar fi trebuit să-și radă mustățile acelea caraghioase.

— Femeile sunt incredibile, bombăni Gaul.

Perrin deschise gura ca să-i ia apărarea lui Faile, apoi conștientiză că bărbatul le arunca priviri dușmănoase lui Bain și lui Chiad.

— Ai soție, Grady? întrebă el ca să distragă atenția.

— Sora, răspunse absent Grady, atenția lui fiind în continuare ațintită asupra copacilor.

Sora Grady era o femeie plinuță, cu păr deschis la culoare.

Perrin ar fi putut pune rămășag că el conducea Puterea în acel moment. Deși vedeai până în zare, în comparație cu

pădurile de acasă, tot puteai fi luat prin surprindere de cineva.

— Îi e dor de mine, continuă Grady aproape ca pentru sine. Înveți să-ți dai seama de asta imediat. Aș vrea să știu însă de ce o doare genunchiul.

— O doare genunchiul, rosti direct Perrin, pe un ton categoric. O doare chiar în acest minut.

Grady păru să-și dea seama că se holba, la fel ca și Gaul. El clipi, apoi se întoarse la ceea ce făcuse înainte.

— Iartă-mă, Seniore Perrin. Trebuie să stau de strajă.

Un timp nu mai zise nimic, pe urmă începu încet:

— E ceva ce a descoperit un individ pe care-l cheamă Canler. Lui M'Hael nu-i place ca noi să încercăm să descoperim lucruri de unii singuri, dar odată ce reușești…

Grimasa ușoară sugera că, poate, Taim nu fusese prea îngăduitor nici pe vremea aceea.

— Noi credem că poate o fi ceva asemănător cu legătura dintre Străjeri și Aes Sedai. La noi, poate unul din trei e căsătorit; cel puțin, atâtea soațe au rămas în loc s-o ia la fugă când au aflat ce sunt soții lor. Astfel, atunci când te afli departe de ea, știi că este bine și ea știe la fel. Bărbatului îi place să știe că soața lui se află în siguranță.

— Așa este, consimți Perrin.

Ce punea la cale Faile cu neghiobii ăia? Ea era călare pe Swallow, iar ceilalți stăteau în jurul ei, cu privirile ridicate la ea. Nu s-ar fi mirat dacă și ea ar fi ales *acel ji'e'toh* fără noimă.

Seonid Traighan, o Verde, și Masuri Sokawa, o Brună, se furișară în spatele ultimilor bărbați din Ținutul Celor Două Râuri, împreună cu cei trei Străjeri pe care-i aduseseră cu ele. Înțeleptele le urmară îndeaproape, ceea ce nu era o surpriză. Veniseră ca să le supravegheze pe Aes Sedai. Seonid apucă hățurile ca și când ar fi vrut să încalece, însă Edarra spuse ceva în șoaptă, arătând către un stejar gros și înclinat. Cele două Aes Sedai se uitară la ea, întorcându-și capetele deodată, pe urmă schimbară o privire și-și conduseră caii la copac. Lucrurile ar fi decurs mult mai lin dacă amândouă ar fi fost întotdeauna atât de supuse – ei bine, nu neapărat supuse, fiindcă gâtul lui Seonid era țeapăn ca un băț.

După aceea urmă o herghelie de cai odihniți și legați câte zece, sub atenta supraveghere a oamenilor de pe domeniile lui Dobraine, care știau ce făceau. Perrin îl alese imediat pe Stayer,

ca să-l mâne el. Femeia care avea grijă de cal știa mai bine ce făcea. O mulțime de căruțe cu roți mari trecură prin poartă, cărând provizii. Căruțașii trăgeau de hățurile cailor și strigau ca și când s-ar fi temut ca poarta să nu se închidă – erau atât de numeroase deoarece căruțele nu puteau transporta atât de multe provizii ca și căruțele cu coviltir și pentru că ele nu încăpeau prin poartă. Nici Neald și nici Grady nu păreau să poată deschide o poartă atât de mare cum o făcuse Rand sau Dashiva.

Când trecu și ultima căruță cu un scârțâit de osie, Perrin se gândi să ordone ca poarta să fie închisă, numai că Neald era cel care o ținea deschisă, iar el se afla de partea cealaltă, în Cairhien. Peste câteva momente, ar fi fost prea târziu.

În continuare trecu Berelain, mânând o iapă la fel de albă pe cât era de neagră Swallow. Perrin mulțumi în gând că rochia ei cenușie era închisă până la gât. Pe de altă parte însă, de la talie în sus, rochia îi era strânsă pe trup ca orice rochie din Tarabon. El oftă. Odată cu ea veniră Nurelle și Bertain Gallenne, Seniorul Căpitan al Gărzilor ei Înaripate. Era un individ cu părul cărunt, care-și purta pe ochi peticul roșu așa cum un bărbat își purta pana la pălărie. Apoi urmară Gărzile Înaripate în armuri roșii, care erau mai mult de nouă sute. Nurelle și cei care fuseseră la fântânile din Dumai purtau un șnur galben legat în jurul brațului stâng.

Încălecând pe iapa sa, Berelain se retrase într-o parte însoțită de Gallenne, în vreme ce Nurelle așeză în formație Gărzile Înaripate printre copaci. Cu toate că trebuie să fi fost vreo cincizeci de pași între ea și Faile și câteva zeci de copaci, Berelain se poziționă pentru a le împiedica pe cele două femei să se privească. Era o căutătură inexpresivă, care-l făcu pe Ochi-de-aur să se înfioreze. Ar fi fost o idee bună s-o așeze pe Berelain în spate, cât mai departe de Faile, însă ar fi trebuit să facă asta în fiecare seară. Arză-l-ar focul pe Rand!

Neald își făcu apariția prin poartă, mângâindu-și mustața caraghioasă și răsucind-o pentru cei care l-ar fi privit în acel moment. Poarta dispăru. Cum nu-l privea nimeni, el încălecă pe calul său, vădit nemulțumit.

Sărind în șaua lui Stepper, Perrin călări până ajunse pe o movilă. Nu toți îl vedeau, din cauza copacilor, totuși era suficient că-l auzeau. Un murmur străbătu adunarea când trase de hățuri

și toți se mișcară ca să vadă mai bine.

— Din câte știu iscoadele din Cairhien, rosti el cu voce tare, am dispărut, Prima din Mayene e în drum spre casă, iar voi, ceilalți, v-ați risipit precum ceața sub soare.

Spre uimirea lui, aceștia râseră. În aer răsună un strigăt de „Perrin Ochi-de-aur”, și nu doar din gura oamenilor din Ținutul Celor Două Râuri. El așteptă ca ei să se liniștească, numai că asta dură o vreme. Faile nici nu râse, nici nu strigă, la fel și Berelain. Fiecare dintre ele clătina din cap; niciuna nu credea că el ar trebui să spună mai mult decât intenționa. Apoi privirile celor două se întâlniră și capetele lor încremeniră, ca și când ar fi fost prinse în chihlimbar. Nu le plăcea când cădeau de acord. Nu fu de mirare că ele îl priveau cu aceeași expresie întipărită pe față. În Ținutul Celor Două Râuri exista o vorbă, cu toate că felul cum o rosteai și înțelesul pe care i-l dădeai depindeau de situație și de cine erai. „E întotdeauna vina bărbatului.” El învățase un lucru, că femeile se pricepeau de minune să facă un bărbat să ofteze.

— Unii dintre voi poate vă întrebați unde ne aflăm și de ce, continuă el când se așternu tăcerea, într-un final, și se auzi un hohot de râs înăbușit. Suntem în Ghealdan.

Se auziră șoapte de uimire și, poate, de îndoială că ar fi străbătut mai bine de 165 de kilometri făcând un singur pas.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este s-o convingem pe Regina Alliandre că nu ne aflăm aici ca să cotropim.

Berelain era cea care trebuia să-i vorbească Reginei Alliandre. Faile va fi furioasă din cauza asta.

— Apoi va trebui să-l găsim pe cel care-și spune Profetul Seniorului Dragon.

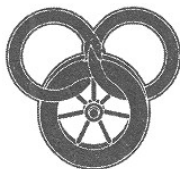
Nici acest lucru nu va fi o plăcere. Masema nu fusese o încântare nici înainte s-o ia razna.

— Acest Profet provoacă unele necazuri, dar îi vom aduce la cunoștință că Rand al’Thor dorește să nu se teamă nimeni pentru a-l urma și că-i vom însoți atât pe el, cât și pe oamenii lui înapoi la Seniorul Dragon.

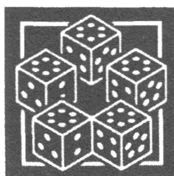
„Și, dacă va fi nevoie, îl vom băga în sperieți pe Masema ca să se supună”, chibzui el.

Oamenii aclamară. Aceștia strigau atât de tare că-l vor însoți pe Profet înapoi în Cairhien pentru Seniorul Dragon, încât Perrin nădăjduia că locul acela era izolat, departe de orice sat. Până și

cărăușii și îngrijitorii de cai se alăturară corului. Mai mult de-atât, el nădăjduia că totul va decurge fără obstacole și cât mai repede. Cu cât reușea să mărească mai iute distanța dintre Berelain, el și Faile, cu atât mai bine. În timp ce călăreau înspre miazăzi, își dorea să n-aibă parte de surprize. Sosise vremea să-și folosească abilitățile *ta'veren.*

CAPITOLUL 28

Pâine și brânză

Mat știu că va avea necazuri din clipa în care se mută în Palatul Tarasin. Putea să refuze. Doar pentru că zarurile zornăiau sau se opreau nu însemna că el trebuia *să facă* ceva. De obicei, atunci când se opreau din zornăit, era prea târziu să mai facă ceva. Problema era că el voia să știe de ce. Înainte cu multe zile, și-ar fi dorit să-și înăbușe acea curiozitate.

După ce Nynaeve și Elayne ieșiseră din odaia lui, de îndată ce reușise să se ridice în picioare fără să amețească, își anunțase oamenii. Nimeni nu părea să vadă dezavantajele. El nu dorea decât să-i pregătească, doar că niciunul nu-l asculta.

— Prea bine, Stăpâne, murmură Nerim trăgându-i cizmele în picioare lui Mat. În sfârșit, Stăpânul meu va avea o odaie decentă. Oh, prea bine!

Pentru o clipă, bărbatul păru că renunță la expresia lui tristă. Doar pentru o clipă.

— Vă voi peria haina roșie din mătase. Jupânul a pătat-o destul de rău pe cea albastră cu vin.

Mat așteptă nerăbdător, apoi îmbrăcă haina și o luă înspre coridor.

— Aes Sedai? bombăni Nalesean când își scoase capul prin cămașa curată.

Servitorul lui cu pântec rotund, Lopin, stătea în spatele său.

— Să fiu al naibii dacă le plac pe femeile Aes Sedai, dar... Palatul Tarasin, Mat.

Mat se strâmbă. Era destul de rău că bărbatul putea să bea un butoi cu coniac fără să fie mahmur în dimineața următoare, dar chiar trebuia să rânjească astfel?

— Ah, Mat, putem uita de zaruri și să jucăm cărți cu cei de teapa noastră.

Se referea la nobili, singurii care-și permiteau să joace cărți în afară de negustorii înstăriți, care n-aveau să mai fie atât de înstăriți dacă ridicau miza la fel de mult ca și nobilii. Nalesean își

frecă mâinile entuziasmat în vreme ce Lopin încerca să-i lege șnurul cămășii; până și barba lui părea entuziasmată.

— Așternuturi din mătase, murmură el.

Cine mai auzise de *așternuturi* din mătase? Vechile amintiri reveneau, însă Mat refuză să le dea ascultare.

— Plin de nobili, mârâi Vanin la parter, țuguindu-și buzele ca să scuipe.

El o căuta mecanic din priviri pe Jupâneasa Anan. Se răzgândi însă și luă o gură de vin, micul dejun pentru el.

— E bine totuși că o vom revedea pe Domnița Elayne, cugetă el.

Își ridică mâna liberă ca și când ar fi vrut să-și lovească fruntea cu buricele degetelor. Nu părea conștient de acest gest. Mat gemu. Femeia aceea distrusese un bărbat bun.

— Vrei să stau din nou cu ochii pe Carridin? continuă Vanin, ca și când restul nu avea nicio importanță. Strada lui e atât de plină de cerșetori, încât e greu să observi ceva. Primește în vizită niște oameni dubioși.

Mat îi spuse că era în regulă. Nu era de mirare că lui Vanin puțin îi păsa că Palatul era plin de nobili și de Aes Sedai, fiindcă avea să-și petreacă zilele asudând la soare, îmbrâncit de mulțime. Se simțea mult mai confortabil acolo.

Era în zadar să încerce să-i avertizeze pe Harnan și pe ceilalți din „Armele roșii". Aceștia înfulecau terci alb și niște cârnăciori negri și se înghionteau unul pe celălalt în coaste, râzând și vorbind despre servitoarele din Palat, care, din câte auziseră ei, erau toate alese după frumusețea lor și neobișnuit de darnice. Era un lucru adevărat, își spuneau ei întruna.

Situația nu se îmbunătăți când Mat intră în bucătărie ca s-o caute pe Jupâneasa Anan și să plătească nota. În schimb, o întâlni pe Cară, a cărei proastă dispoziție din seara precedentă se înrăutăți și mai mult. Aceasta își scoase în afară buza de jos, îi aruncă o privire dușmănoasă, apoi ieși valvârtej pe ușa care dădea în curtea grajdului, frecându-și fusta în spate. Poate-o fi având necazuri, însă Mat Cauthon nu reușea să înțeleagă de ce îl învinuia.

Jupâneasa Anan era plecată, pare-se – mereu organiza câte o cantină gratuită pentru refugiați sau se implica într-un act de binefacere –, dar Enid, care își amenința ajutoarele cu o lingură lungă din lemn, era pregătită să-i primească plata.

— Storci prea multe lămâi, tinere domn, și n-ar trebui să te mire când vreuna putredă va plesni în palma ta, îi spuse ea pe un ton misterios. Sau două, adăugă ea după o clipă, dând din cap, pe urmă veni mai aproape, înclinându-și fața rotundă și asudată, cu o privire intensă: O să dai doar de belele dacă scoți o vorbă. N-o vei face.

Nu părea a fi o întrebare.

— Niciun cuvânt, făgădui Mat.

Despre ce naiba vorbea? Părea însă că dăduse răspunsul corect, deoarece femeia încuviință din cap și se îndepărtă legănându-se, fluturându-și lingura de două ori mai viguros. Pentru o clipă, crezuse că-l va lovi cu ea. Adevărul gol-goluț era că toate femeile aveau porniri violente, nu doar unele.

Una peste alta, fu o ușurare atunci când Nerim și Lopin începură să se certe: care dintre bagajele stăpânului vor fi cărate mai întâi. Mat și Nalesean avură nevoie de o jumătate de ceas ca să-i liniștească. Un servitor mânios putea să-ți facă viața un coșmar. Mai trebuia să stabilească împreună cu oamenii lui care urmau să care cufărul cu aur și care trebuiau să ia caii. Oricum, atât mai putea sta în afara zidurilor afurisitului de Palat Tarasin.

Dar, odată ce se instală în apartamentul lui, aproape că uită o vreme de necazuri. Avea un salon spațios și un „budoar” mic, cum îi spuneau ei, în apropiere, precum și un dormitor imens cu cel mai mare pat pe care-l văzuse vreodată. Pe stâlpii masivi ai baldachinului erau sculptate flori încolăcite, vopsite în roșu. Aproape toate piesele de mobilier erau fie roșu aprins, fie albastru aprins, acolo unde nu erau poleite cu aur. O ușiță de lângă pat dădea într-o odaie înghesuită pentru Nerim, pe care acesta o consideră nemaipomenită, în ciuda faptului că avea doar un pat îngust și nicio fereastră. Odăile lui Mat erau toate prevăzute cu ferestre înalte și arcuite, care dădeau înspre balcoane din fier forjat alb, care, la rândul lor, ofereau o priveliște spre Piața Mol Hara. Lampadarele erau poleite cu aur, la fel și ramele oglinzilor. Existau două oglinzi în budoar, trei în salon și *patru* în dormitor. Ceasul – un ceas! — de pe polița din marmură de deasupra șemineului din salon strălucea și el în tonuri aurii. Lavoarul și urciorul erau din porțelan roșu din ținutul Oamenilor Mării. Fu dezamăgit să descopere că oala de noapte de sub pat era din porțelan alb, simplu. În salon exista

chiar și un raft plin cu cărți. Nu că el s-ar fi omorât cu cititul.

În ciuda culorilor stridente ale pereților, tavanului și gresiei, încăperile erau incredibil de luxoase. În orice alt moment, ar fi făcut dansul bucuriei. În orice alt moment în care n-ar fi știut că o femeie, al cărei apartament se afla chiar lângă al lui, voia să-l vâre în apă clocotită și să umfle foalele. Asta dacă nu i-ar fi luat-o înainte Teslyn sau Merilille, sau oricare din grupul lor, în ciuda medalionului pe care-l purta la gât. *De ce* se opriseră din zornăit zarurile odată ce Elayne pomenise de acele odăi nenorocite? Curiozitatea. Auzise o vorbă pe care câteva femei de acasă o rosteau, de obicei, atunci când el făcea ceva ce la vremea aceea părea amuzant. „Oamenii le învață pe pisici să fie curioase, dar pisicile sunt mai cumpătate."

— Nu sunt o nenorocită de pisică, bombăni el, ieșind din dormitor și pătrunzând în salon.

Trebuia să afle ce însemnau toate astea.

— Firește că nu ești pisică, zise Tylin, ci o *rățușcă* suculentă, asta ești.

Mat tresări și făcu ochii mari. *Rățușcă*?! Femeia stătea la câțiva pași de el. Deși indignat, reuși să facă o reverență elegantă. Ea era Regina, trebuia să țină minte asta.

— Maiestate, mulțumesc pentru aceste odăi minunate. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Maria Ta, dar trebuie să plec și…

Afișând un zâmbet, ea străbătu pardoseala din gresie roșu cu verde, cu un foșnet al poalelor din mătase albastră cu alb. Își ținea ochii mari și negri ațintiți asupra lui. El nu-și dorea deloc să se uite la „Cuțitul Căsniciei" cuibărit în decolteul ei generos. Sau la pumnalul mare, bătut cu nestemate, vârât la cingătoarea bătută și ea cu nestemate. Se dădu în spate.

— Maiestate, am o treabă importantă…

Ea începu să fredoneze. El recunoscu melodia; o fredonase recent unor fete. Fusese suficient de înțelept încât să n-o cânte din voce, și-apoi, cuvintele folosite în Ebou Dar i-ar fi zgâriat timpanele. Prin părțile acelea, cântecul se intitula *Am să-ți acopăr gura cu săruturi.*

Râzând încurcat, încercă să pună între ei o masă cu suprafața din lapis, însă ea reuși cumva s-o ocolească, fără să se grăbească.

— Maiestate, eu…

Ea își puse grațios palma pe pieptul lui, făcându-l să stea pe

un scaun cu spătarul înalt, apoi se așeză în poala lui. El era prins ca într-o capcană între ea și brațele scaunului. Ar fi ridicat-o și proptit-o în picioare cu mare ușurință, doar că ea avea acel pumnal nenorocit la cingătoare. Se îndoia că suverana i-ar fi apreciat comportamentul față de ea, care nu s-ar fi comparat cu comportamentul ei față de el în acel moment. La urma urmei, se aflau în Ebou Dar, unde, dacă o femeie ucidea un bărbat, ăsta era un act justificabil până la proba contrarie. El ar fi ridicat-o cu ușurință, doar că…

Mat văzuse negustorii de pește din oraș vânzând niște creaturi ciudate numite calamari și caracatițe – băștinașii chiar mâncau arătările alea! —, totuși acestea nu se comparau cu Tylin. Femeia părea să aibă zece mâini. El se zvârcolea, încerca s-o evite, însă ea râdea încet. Printre săruturi, el protesta fără suflare, zicând că ar putea intra cineva, pe când ea doar chicotea. El bolborosea despre respectul pe care-l avea pentru coroană, iar ea chicotea. Îi spuse că era logodit cu o fată de acasă, care-i cucerise inima. Auzind aceste cuvinte, ea izbucni în râs.

— N-o poate răni ceea ce nu știe, șopti ea, cu cele zece mâini ale ei ce nu păreau să se odihnească o clipă.

Cineva bătu la ușă.

— Cine e? strigă el eliberându-și gura.

Era un strigăt. Un strigăt ascuțit. Rămăsese fără suflare, la urma urmei.

Tylin sări din brațele lui și se duse trei pași mai încolo atât de repede, încât ai fi zis că stătuse tot timpul în acel loc. Femeia avu tupeul să-i arunce o privire plină de reproșuri! apoi îi trimise un sărut prin aer.

Abia făcu acest gest, când ușa se deschise, iar Thom își vârî capul înăuntru.

— Mat? Nu eram sigur că ești tu. Oh! maiestate!

Pentru un menestrel bătrân, sfrijit și cu pretenții, Thom reuși să facă o reverență teatrală în ciuda faptului că șchiopăta. Juilin nu izbuti, dar își smulse de pe cap acea căciulă roșie, caraghioasă și se strădui cât se pricepu.

— Iertați-ne! Nu vrem să vă deranjăm… începu Thom.

— Intră, Thom! îl întrerupse repede Mat.

Azvârlindu-și la loc haina pe umeri, el dădu să se ridice, apoi conștientiză că nenorocita aceea de femeie reușise cumva să-i

desfacă nesățioasă cureaua de la *pantaloni* fără ca el să-și dea seama. Poate că bărbații nu vor observa că-i era descheiată cămașa până la brâu, dar, cu siguranță, vor vedea când îi vor cădea pantalonii de pe el. Rochia albastră a lui Tylin nu era șifonată deloc!

— Intră, Juilin!

— Mă bucur că odăile ți se par acceptabile, Stăpâne Cauthon, zise Tylin.

Părea încarnarea demnității. În afară de ochii ei, când se așeză atentă ca nu cumva Thom și Juilin să-i vadă. În privire i se citeau cuvinte inofensive, cu un înțeles ascuns.

— Abia aștept să mă bucur de compania dumitale. Mi se pare interesant să am aproape un *ta'veren* pe care să-l pot atinge în voie. Acum te las cu prietenii dumitale. Nu, nu te ridica, te rog!

Rostise ultimele cuvinte schițând un zâmbet zeflemitor.

— Ei, băiete, spuse Thom, răsucindu-și mustața după ce ea ieși, ai noroc că ești primit cu brațele deschise de însăși Regina.

Juilin părea preocupat de tichia lui.

Mat îi privea cu precauție, provocându-i în gând să mai rostească un cuvânt – doar un cuvânt! —, însă, odată ce întrebă de Nynaeve și de Elayne, încetă să-și mai facă griji despre ceea ce bănuiau ei. Femeile nu se întorseseră încă. Fu cât pe ce să sară în picioare, cu sau fără pantaloni. Încercau deja să se sustragă de la înțelegerea lor. Fu nevoit să explice la ce se referea printre îndoielile pe care le exprimau bărbații, printre părerile lui despre nenorocita de Nynaeve al'Meara și nenorocita de Elayne Domnița-Moștenitoare. Deși existau șanse mici ca ele să se fi dus în Rahad fără el, Mat nu era pregătit să pună rămășag că femeile n-ar fi încercat să-l spioneze pe Carridin. Elayne ar cere o mărturisire și s-ar aștepta ca bărbatul să cedeze; Nynaeve ar încerca să i-o smulgă cu bătaia.

— Mă îndoiesc că l-ar deranja pe Carridin, opină Juilin, scărpinându-se după ureche.

— Cred că Aviendha și Birgitte stau cu ochii pe el, din câte am auzit. Nu le-am văzut plecând. Nu cred că ar trebui să-ți faci griji că Rand își va da seama de ce vede chiar și dacă ar trece pe lângă ele, continuă explicația Thom, turnându-și în pocalul din aur niște punci de vin pe care Mat îl găsise acolo.

Cauthon își acoperi ochii cu o mână. Deghizări cu ajutorul Puterii; nu era de mirare că se furișau ca niște șerpi ori de câte

ori voiau. Femeile acelea vor crea necazuri. La asta se pricepeau cel mai bine femeile. Nu fu deloc mirat să descopere că Thom și Juilin știau mai puține despre acest Glob al Vânturilor decât el.

După ce bărbații plecară, ca să se pregătească de drumul până în Rahad, avu timp să-și aranjeze hainele, înainte să se întoarcă Nynaeve și Elayne. Avu timp să controleze ce făcea Olver, care locuia un etaj mai jos. Trupul slab al băiatului se mai împlinise oarecum de când Enid și celelalte bucătărese de la hanul Femeia Rătăcitoare începuseră să-l îndoape. Însă va rămâne scund, chiar și pentru un cairhien, iar dacă urechile i s-ar micșora la jumătate din mărimea lor și gura la jumătate din lărgimea ei, tot n-ar fi chipeș, din cauza nasului. Nu mai puțin de trei servitoare trebăluia pe acolo în vreme ce el stătea pe pat, cu picioarele încrucișate.

— Mat, nu-i așa că Haesel are cei mai frumoși ochi? întrebă Olver, zâmbindu-i larg tinerei cu ochii mari pe care Mat o întâlnise ultima oară când fusese în Palat.

Tânăra îi zâmbi la rândul ei și îi ciufuli părul.

— Of, dar Alis și Loya sunt atât de dulci, încât n-aș ști pe care s-o aleg.

O femeie durdulie, cam de vârstă mijlocie, își ridică privirea de la desagii lui Olver, pe care-i despacheta, și-i zâmbi larg, iar o fată suplă, cu buze cărnoase, mângâie prosopul pe care tocmai îl așezase pe lavoar, apoi se aruncă pe pat și începu să-l gâdile pe Olver până când acesta se prăpădi de râs.

Mat pufni. Ca și când n-ar fi fost de-ajuns Harnan și trupa lui, în acel moment îl încurajau și *femeile* astea! Cum să învețe vreodată să se comporte dacă femeile făceau asta? Olver ar fi trebuit să se joace pe străzi ca orice băiat de zece ani. *El* n-avusese în apartamentul lui nici măcar o servitoare. Tylin se îngrijise de asta, era convins.

Cauthon avu timp să-i verifice atât pe Olver, cât și pe Harnan și ceilalți din „Armele roșii”, care împărțeau o cameră lungă prevăzută cu paturi aliniate, nu departe de grajduri, și să coboare până în bucătărie ca să mănânce niște pâine și carne de vită – nu fusese în stare să facă față din nou terciului servit la han. Nynaeve și Elayne nu se întorseseră încă. Într-un final, se uită peste cărțile din salonul lui și începu să citească din volumul fantastic *Călătoriile lui Jain Farstrider* – „farstriders”

fiind în terminologia cărții niște rangeri de elită ai sabiei, sângeroși, din Quel'Thalas, conduși de Halduron Brightwing –, cu toate că abia dacă reușea să se concentreze din cauza îngrijorării. Thom și Juilin veniră tocmai în momentul în care femeile dădură, într-un final, buzna înăuntru, mirate să-l vadă acolo, de parcă s-ar fi așteptat ca *el* să nu se țină de cuvânt.

Mat închise cartea ușor și o așeză încet pe masa de lângă scaunul lui.

— Pe unde-ați umblat?

— Am făcut o plimbare, răspunse veselă Elayne, cu ochii albaștri mai mari decât și-i amintea el să-i fi văzut.

Thom se încruntă, își scoase cuțitul din mânecă și începu să-l învârtească între degete. Nu-i aruncă intenționat nicio privire lui Elayne.

— Am servit ceaiul cu niște femei pe care le cunoaște hangița ta, o completă Nynaeve. N-am să te plictisesc cu povești despre cusut.

Juilin începu să clatine din cap, apoi se opri înainte ca ea să observe.

— Nu mă plictisiți, le rugă Mat pe un ton sec.

Presupunea că ea deosebea un capăt al acului de celălalt, dar bănuia că mai degrabă și-ar înfige unul în limbă decât să vorbească despre cusut. Niciuna dintre femei nu se dădea în vânt după amabilități, fapt ce-i confirma cea mai sumbră bănuială.

— Am ales doi oameni care să vă însoțească pe fiecare dacă veți ieși după-amiaza asta, iar mâine alți doi, și în fiecare zi. Atunci când nu vă veți afla în Palat sau sub ochii mei, veți fi păzite de gărzi de corp, care știu deja când le va veni rândul. Vă vor însoți tot timpul – *tot* timpul – și mă veți înștiința unde veți merge. N-am de gând să-mi mai fac griji până-mi va albi părul.

Mat se aștepta la indignare și proteste ori măcar ca ele să spună ce făgăduiseră și ce nu făgăduiseră. Se aștepta, totodată, să se aleagă doar cu o bucățică, una foarte mică, în cazul în care avea noroc, dacă solicita partea leului. Nynaeve se uită la Elayne, iar Elayne se uită la Nynaeve.

— Gărzile de corp sunt o idee *minunată,* Mat! exclamă Elayne zâmbind, moment în care-i apărură gropițe în obraji. Bănuiesc că ai avut dreptate în privința asta. Te-ai gândit bine să le faci deja programul oamenilor tăi.

— *Este* o idee minunată, o completă Nynaeve, dând din cap entuziasmată. Te-ai gândit bine, Mat.

Thom azvârli cuțitul din mână cu o înjurătură înăbușită și se așeză, sugându-și degetul ciupit și holbându-se la femei.

Mat oftă. Necazuri; știuse asta. Și necazurile începuseră înainte ca ei să-i spună să uite o vreme de Rahad.

Așa se trezi pe o bancă, în fața unei taverne ieftine, nu departe de malul râului, numită Trandafirul din Eldar, bând dintr-o cană îndoită din tinichea, legată cu un lanț de bancă. Bine măcar că spălau cănile pentru clienții noi. Putoarea care venea din atelierul vopsitorului de peste drum nu făcea decât să aducă o notă în plus tavernei. Era un cartier sărăcăcios, iar străzile erau prea înguste ca să încapă o trăsură. Multe erau lăcuite în culori vii și-și croiau drum prin mulțime. Dacă cei mai mulți dintre trecători purtau mai degrabă lână sau veste ale breslelor decât mătase, atunci lâna avea de cele mai multe ori o croială fină și nu era zdrențuită. Casele și prăvăliile erau tencuite în alb, ca de obicei. Deși mai toate erau mici și chiar dărăpănate, casa înaltă a unui negustor bogat se înălța într-un colț în dreapta, iar în stânga lui, un palat în miniatură – mai mic, oricum, decât casa negustorului – prevăzut cu un singur dom înconjurat de o bandă verde și fără turle. Câteva taverne și un han, aflate la vedere, păreau îmbietoare. Din nefericire, Trandafirul din Eldar era singurul local unde puteai sta afară și ridicat în locul potrivit. Din nefericire.

— Nu cred că am văzut vreodată niște muște atât de splendide, bombăni Nalesean, alungând câteva de pe cana lui. Ce ziceai că facem aici?

— Bem vin de proastă calitate și asudăm ca niște porci, bolborosi Mat, trăgându-și pălăria pe ochi, ca să-și facă umbră. Mă comport ca un *ta'veren.*

Privea încruntat o casă dărăpănată, pe care i se spusese s-o supravegheze. Ea se afla între atelierul vopsitorului și atelierul zgomotos al unui țesător. Nu fusese rugat, ci i se spusese, mai exact, oricum s-ar fi exprimat femeile, invocând făgăduințele făcute. Oh, ele făcuseră să pară o rugăminte, apoi, în cele din urmă, o implorare, lucru pe care el avea să-l creadă când vor dansa câinii. Știa când era păcălit.

— „Comportă-te ca un *ta'veren,* le imită el. Sunt sigură că *vei ști* ce să faci.” La naiba!

Poate că afurisita de Elayne Domnița-Moștenitoare cu gropițele ei la fel de afurisite o fi știind sau probabil Nynaeve cu afurisitele alea de mâini ale ei, în care-și strânge afurisita aia de cosiță, însă el să fie al naibii dacă știa.

— Dacă nenorocitul ăla de Glob este în Rahad, cum l-aș putea găsi pe malul ăsta al râului?

— Nu-mi amintesc ca ele să fi precizat cum, răspunse Juilin, luând o gură sănătoasă dintr-o băutură făcută dintr-un fruct galben, care creștea la țară. Le-ai întrebat cel puțin de cincizeci de ori.

Bărbatul susținea că băutura galbenă era răcoritoare pe acea arșiță, dar Mat mușcase dintr-o lămâie și n-avea de gând să mai înghită nimic făcut din ele. Deoarece tâmplele încă îi zvâcneau, comandase ceai. Acesta avea un gust ca și când stăpânul tavernei, un individ sfrijit cu ochii ca două mărgele și privire bănuitoare, ar fi aruncat frunze proaspete și apă peste frunzele vechi de la fondarea orașului. Gustul se potrivea cu starea lui.

— Sunt curios de ce au pus atâtea întrebări despre hangița la care ai stat, murmură Thom, ținându-și vârfurile degetelor lipite, fără să pară foarte supărat că femeile păstrau în continuare secrete, uneori el fiind de-a dreptul ciudat. Ce legătură au Setalle Anan și aceste femei cu Globul?

Femeile intrau și ieșeau din casa dărăpănată. Un șir necontenit de femei, unele bine îmbrăcate, chiar dacă niciuna în veșminte de mătase, dar niciun bărbat. Trei sau patru purtau cingătoarea roșie a Femeilor Înțelepte. Mat se gândise să le urmărească pe unele dintre ele când acestea plecaseră, însă i se păru un plan prea la vedere. Nu știa ce făcea un *ta'veren* – nu observase să fi avut asemenea abilități –, totuși avea întotdeauna noroc atunci când acționa la voia întâmplării. Ca în cazul zarurilor. Mai toate puzzle-urile din metal îi dădeau bătăi de cap, oricât de norocos s-ar fi simțit.

Ignoră întrebarea lui Thom, fiindcă întrebase și el asta, cel puțin de atâtea ori, cum să găsească Globul. Nynaeve îi mărturisise fățiș că nu făgăduise să-i dezvăluie toate lucrurile pe care le știa, ci că îi va divulga doar informațiile de care va avea nevoie. Îi spusese… Privind-o cum aproape se înecase, abținându-se să nu-l ponegrească, nu fusese o răzbunare suficient de mare.

— Bănuiesc că ar trebui să fac o plimbare pe alee, oftă

Nalesean. În cazul în care una dintre acele femei se hotărăște să sară gardul grădinii.

Spațiul îngust dintre casă și atelierul vopsitorului se vedea clar și în întregime, dar mai exista o alee în spatele prăvăliilor și al caselor.

— Mat, mai spune-mi o dată de ce facem asta în loc să jucăm cărți.

— Mă duc eu, se oferi Mat.

Poate că atunci când se va afla dincolo de gardul grădinii va descoperi cum ar fi procedat un *ta'veren.* Se duse, dar nu află nimic.

Când amurgul începu să învăluie strada și Harnan se întoarse însoțit de un andoran pleșuv, cu privire scrutătoare, pe care îl chema Wat, singurul efect de a fi *ta'veren* pe care îl observă Cauthon fu acela că proprietarul tavernei aduse un ibric de ceai proaspăt. Avea un gust aproape la fel de rău ca și cel vechi.

Revenit în odăile lui din palat, Mat găsi un răvaș, un soi de invitație, scris cu litere frumoase pe o hârtie albă și groasă, care mirosea ca o grădină cu flori.

Iepurașul meu, te aștept să luăm cina împreună la mine în apartament.

Nu era semnat, deși nici nu era nevoie. Pe Sfânta Lumină! Femeia n-avea pic de rușine! Ușa care dădea înspre coridor era prevăzută cu o încuietoare din fier vopsită în roșu. Găsi cheia și o încuie. Apoi, ca măsuri suplimentare, propti un scaun sub clanța ușii care făcea legătura cu odaia lui Nerim. Putea rezista și fără cină. Tocmai când se pregătea să se vâre în pat, cineva zgâlțâi clanța. Se auzi râsul unei femei pe coridor când aceasta descoperi că ușa era ferecată.

Ar fi trebuit să doarmă ca un prunc, dar, dintr-un motiv sau altul, stătea întins și asculta cum îi chiorăiau mațele. De ce făcea ea asta? Ei bine, știa de ce, dar de ce cu el? Cu siguranță că ea nu se hotărâse să renunțe la orice dram de decență doar ca să intre în așternuturi cu un *ta'veren.* Oricum, în acel moment el se afla în siguranță. La urma urmei, Tylin n-avea să dărâme ușa. Sau o va face? Nici măcar păsările n-ar fi pătruns printre arabescurile din fier forjat ale balcoanelor. Și-apoi, ea avea nevoie de o scară lungă ca să poată ajunge atât de sus. Și bărbați care s-o care. Asta dacă n-avea de gând să coboare pe o frânghie de pe acoperiș. Sau ar putea… Noaptea trecea,

stomacul îi chiorăia, soarele răsărea, iar el nici nu închisese un ochi, nici nu avusese un gând decent. Atâta doar că luase o hotărâre. Găsise o întrebuințare budoarului, deoarece Mat nu se dichisea niciodată, cu siguranță.

La ivirea zorilor, când se furișă afară din apartamentul lui, dădu peste un alt servitor din Palat pe care și-l amintea: Madic, un individ cu început de chelie, îngâmfat, care strâmba din gură, semn că nu era deloc satisfăcut. Era un individ care putea fi mituit. Chiar dacă voia să înșele aparențele după expresia mirată de pe fața lui pătrățoasă și rânjetul pe care nu se obosea să și-l ascundă, omul știu exact de ce Mat îi furișase o monedă din aur în palmă. Fir-ar să fie! Câți oameni cunoșteau ce punea la cale Tylin?

Nynaeve și Elayne nu păreau să știe, slavă Luminii! Cu toate că-l dojeniseră deoarece nu luase cina cu Regina, lucru despre care aflaseră atunci când Tylin întrebase dacă el era cumva bolnav. Și mai rău…

— Te rog, zâmbi Elayne, ca și când acea implorare nu-i provoca durere, trebuie să te pui bine pe lângă Regină. Nu fi emoționat! Te vei bucura de o seară în compania ei.

— Doar să nu faci ceva prin care s-o jignești, bombăni Nynaeve.

Nu exista nicio îndoială că pentru ea era dureros să fie amabilă.

Nynaeve își încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze, strânse din dinți și abia se abținu să nu tragă cu mâinile de cosiță.

— Fii ospitalier o dată în… Am vrut să zic, amintește-ți că este o femeie decentă și nu încerca… Lumină, știi ce vreau să zic!

Sensibilă. Ha! Femeie decentă. Ha!

Niciuna nu părea îngrijorată că el își irosise toată după-amiaza. Elayne îl bătu compătimitor pe umăr și-l rugă să mai încerce o zi sau două; negreșit, era mai bine decât să vagabondeze prin Rahad pe căldura aceea. Nynaeve spuse și ea exact același lucru, așa cum le stătea în obicei femeilor, dar fără să-l bată pe umăr. Ele recunoscură fără ocolișuri că intenționau să-și petreacă ziua spionându-i pe Carridin împreună cu Aviendha, însă se eschivară să-i răspundă atunci când el le întrebă pe cine se așteptau să recunoască. Lui Nynaeve îi scăpase această informație, iar Elayne îi aruncă așa o privire,

încât el speră s-o vadă pe Nynaeve dojenită pentru prima oară. Ele acceptară supuse porunca lui de a fi însoțite de gărzi de corp și-i arătară, la fel de smerite, cum aveau de gând să se deghizeze. Chiar și după descrierea lui Thom, Văzându-le pe cele două transformându-se brusc în două femei din Ebou Dar chiar în fața lui, fu un lucru la fel de șocant ca și servilismul lor. Firește că Nynaeve se răzvrăti, mârâind după ce înțelese că el vorbise serios atunci când pomenise despre faptul că femeile Aiel n-aveau nevoie de gărzi de corp, totuși se strădui să rămână supusă. Cele două femei care-și împreunau mâinile și răspundeau ascultătoare îl făceau să se agite, indiferent despre care din ele era vorba. Mat s-ar fi simțit bucuros să le trimită pe amândouă la spionat – și pe Aviendha, care dădea *aprobator* din cap! Ca să fie sigur însă, le ignoră fețele serioase și le făcu să-și încerce deghizarea pe bărbații care trebuiau să le însoțească. Vanin profită de ocazie, alegând să fie una dintre gărzile lui Elayne. Iar Mat își lovea fruntea cu buricele degetelor ca un nerod.

Grăsanul nu aflase prea multe de unul singur, același lucru ca în urmă cu o zi: că, surprinzător, mulți oameni îl vizitaseră pe Carridin, inclusiv câțiva îmbrăcați în mătăsuri, dar acest detaliu nu dovedea că erau iscoade ale Celui Întunecat. La urma urmelor, bărbatul era ambasadorul Mantiilor Albe, iar mulți dintre cei care voiau să facă negoț în Amadicia se duceau mai degrabă la el decât la ambasadorul amadician, indiferent cine o fi fost el sau ea. Vanin afirmase cu certitudine că două femei supravegheau Palatul lui Carridin – el privi mirat când Aviendha se transformă brusc în cea de-a treia femeie din Ebou Dar –, precum și un bărbat în vârstă, așa i se păruse, deși individul se dovedise a fi neașteptat de sprinten. Vanin nu reușise să-l vadă prea bine, în ciuda faptului că-l zărise de trei ori. De îndată ce Vanin și femeile plecară, Mat îi trimise degrabă pe Thom și pe Juilin să descopere ceva despre Jaichim Carridin și bătrânul cocârjat, cu părul alb, care părea interesat de iscoadele Celui Întunecat. Dacă prinzătorul de hoți nu găsea o cale prin care să-l facă pe Carridin să se împiedice, înseamnă că modalitatea respectivă nu exista. Thom părea să știe cum să pună la un loc toate bârfele și zvonurile și să filtreze adevărul. Asta era partea ușoară, firește.

Vreme de două zile, Mat asudă pe acea bancă, ducându-se

ocazional până pe aleea de lângă atelierul vopsitorului, însă singurul lucru care se schimbase era gustul ceaiului, care devenise mai rău. Vinul nu mai era bun la gust, iar Nalesean începu să bea bere. În prima zi, stăpânul tavernei le oferi pește la masa de prânz, dar după miros, acesta părea să fi fost prins cu o săptămână în urmă. A doua zi, le oferi tocană de stridii; Mat mâncă patru porții, în ciuda bucăților de scoică. Birgitte le refuză pe amândouă.

Cauthon fusese surprins când, în prima dimineață, ea îi ajunsese din urmă pe el și pe Nalesean, traversând în fugă Piața Mol Hara. Cu toate că soarele abia se ivea de după acoperișuri, oamenii și căruțele începură deja să împânzească piața.

— Oi fi clipit, zise ea, râzând. Așteptam în locul pe unde credeam că veți ieși. Dacă nu vă deranjează puțină companie.

— Ne mișcăm repede uneori, rosti el evaziv.

Nalesean îi aruncă o privire piezișă; firește că habar n-avea de ce se furișaseră afară printr-o ușiță laterală de lângă grajduri. Deși Mat nu se aștepta ca Tylin să sară pe el pe coridor, în văzul tuturor, nu strica să fie prudent.

— Ești bine-venită oricând! Hm! Mulțumesc.

Ea dădu din umeri și bombăni ceva ce el nu înțelese, apoi se poziționă în cealaltă parte a lui.

Acela fusese începutul cu ea. Oricare altă femeie pe care o cunoscuse până atunci ar fi vrut să știe pentru ce îi mulțumește sau i-ar fi dat atâtea explicații de ce nu era nevoie să-i mulțumească, încât lui i-ar fi venit să-și astupe urechile, sau l-ar fi ocărât pentru asta, sau i-ar fi spus că aștepta ceva mai mult decât niște simple cuvinte. Birgitte doar dădu din umeri. În următoarele două zile, lui îi veni în minte un gând surprinzător.

De obicei, el credea că trebuia să admire femeile și să le zâmbească, să le ia la dans și să le sărute, dacă îi îngăduiau, să le strângă în brațe, dacă avea noroc. A hotărî pe care femeie s-o curteze era aproape la fel de amuzant ca și curtarea în sine, dacă nu cumva mai amuzant decât momentul în care aceasta îi cădea în brațe. Unele femei îi erau doar prietene, firește. Doar câteva. Egwene, de pildă, cu toate că nu era sigur cum va supraviețui prietenia lor odată ce ea va deveni Amyrlin. Și Nynaeve îi era prietenă, oarecum, dacă ea ar putea uita măcar o oră că-l dojenise nu doar o dată și și-ar aminti că el nu mai era băiat. Oricum, prietenia cu o femeie era diferită de cea cu un

bărbat. Știai întotdeauna că ea gândea altfel, că vedea lumea cu alți ochi.

Birgitte se aplecă spre el în timp ce ședeau pe bancă.

— Mai bine să fii cu băgare de seamă, șopti ea. Văduva aceea își caută un soț nou; teaca în care e vârât „Cuțitul Căsniciei“ este albastră. Apropo, casa e acolo.

El clipi, pierzând-o din vedere pe femeia durdulie care-și unduia atât de amplu șoldurile atunci când pășea, iar Birgitte răspunse zâmbetului lui încurcat cu un chicot. Nynaeve l-ar fi mustrat pentru că se uitase după femeie. Până și Egwene l-ar fi dezaprobat cu răceală. La sfârșitul celei de-a doua zile petrecute pe acea bancă, el conștientiză că stătuse tot timpul cu șoldul lipit de cel al lui Birgitte, fără să încerce măcar o dată s-o sărute. Mat era convins că ea nu voia să fie sărutată de el – sincer, având în vedere că ei părea să-i facă plăcere să se uite la bărbații hâzi, Mat s-ar fi simțit insultat dacă ea s-ar fi lăsat sărutată de el, plus că era eroina din legendă pe care se aștepta s-o vadă sărind peste o casă și apucând vreo doi Rătăciți de după cap în drum. Dar nu asta era: mai degrabă s-ar fi gândit să-l sărute pe Nalesean. El o *plăcea* pe Birgitte la fel de mult cum o plăcea și tairenul.

Două zile petrecute pe acea bancă, două zile în care străbătuse aleea de lângă atelierul vopsitorului ca să se holbeze la zidul înalt din cărămidă, din spatele grădinii. Birgitte l-ar fi escaladat cu ușurință, dar chiar și ea ar fi riscat să-și frângă gâtul dacă purta rochie. De trei ori el hotărî, sub impulsul momentului, să urmărească o femeie care ieșea din casă și două care purtau cingătorile roșii ale Femeilor Înțelepte. Norocul părea să-i surâdă când acționa la voia întâmplării. Una dintre Femeile Înțelepte se duse după colț și cumpără câțiva napi scorojiți, apoi se întoarse; cealaltă străbătu pe jos două străzi ca să cumpere câțiva pești mari, cu dungi verzi. A treia femeie, înaltă și oacheșă, îmbrăcată în veșminte îngrijite din lână cenușie, poate era tairenă, traversă două poduri înainte să între într-o prăvălie mare, unde fu întâmpinată de un individ slăbănog și umil. Mat urmări atent cum erau încărcate cutiile lăcuite și tăvile în niște coșuri umplute cu rumeguș, care fură încărcate la rândul lor în niște căruțe cu coviltir. Din câte reușise el să audă, ea spera să ducă în Andor o cantitate frumușică de argint. Mat abia reuși să scape fără să nu cumpere o cutie. Halal noroc

întâmplător!

Nimeni n-avu mai mult noroc. Nynaeve, Elayne și Aviendha își făcură veacul pe străzile de lângă micul Palat al lui Carridin, fără să vadă pe cineva cunoscut, lucru care le frustră la culme. Refuzau în continuare să spună pe cine căutau; nu prea avea importanță, oricum, din moment ce se presupunea că oamenii nu trebuiau să fie văzuți. Asta îi spuseseră ele, zâmbindu-i cu toți dinții. Grimasele ar fi trebuit să fie zâmbete, se gândi el. Păcat că Aviendha părea să urmeze exemplul celor două. Existase un moment când Cauthon încercase să le smulgă un răspuns, iar Elayne se răstise la el, privindu-l cu superioritate, pe când femeia Aiel îi șopti ceva la ureche.

— Iartă-mă, Mat, spuse Elayne pe un ton sincer și roșindu-se atât de tare la față, încât părul părea să-i pălească. Îți cer smerită iertare pentru că ți-am vorbit astfel. Îți… voi cere iertare în genunchi dacă dorești.

Nu era de mirare că rosti ultimele cuvinte cu o voce tremurătoare.

— Nu e nevoie de așa ceva, replică el, încercând să nu facă ochii mari de uimire. Ești iertată. N-a fost nimic.

Ce lucru ciudat însă! Elayne se uitase la Aviendha tot timpul cât i se adresase lui și nici măcar nu clipise atunci când el îi răspunsese, dar răsuflase ușurată după ce Aviendha încuviințase din cap. Femeile erau ciudate.

Thom raportă că Jaichim Carridin le dădea adesea bani cerșetorilor și că, pe lângă asta, zvonurile despre prezența lui în Ebou Dar erau cele la care te-ai fi așteptat, în funcție de percepția vorbitorului: fie că Mantiile Albe erau niște monștri criminali, fie adevărații salvatori ai lumii. Juilin aflase că Jaichim cumpărase planul Palatului Tarasin, lucru care ar fi vădit anumite intenții ale Mantiilor Albe față de Ebou Dar și ar fi indicat faptul că Pedron Niall își dorea un palat doar al lui, o replică a Palatului Tarasin. Dacă mai trăia încă. Prin oraș circulau zvonuri că Niall era mort, însă unii spuneau că femeile Aes Sedai îl uciseseră, iar alții susțineau că Rand îi făcuse de petrecanie, lucru care le demonstra valoarea. Nici Juilin, nici Thom nu reușiseră să afle ceva despre bătrânul cu păr alb și fața zbârcită.

Frustrare atât din cauza lui Carridin, cât și a afurisitei ăleia de case, iar despre Palat…

Mat află cum stăteau lucrurile în prima seară când se întoarse, în sfârșit, în apartamentul lui. Olver se afla acolo. Mâncase deja și ședea ghemuit în fotoliu, citind *Călătoriile lui Jain Farstrider* la lumina lampadarului. Nu părea deloc supărat că fusese mutat din odaia lui. Madic se ținuse de cuvânt; era la fel de merituos ca și moneda din aur pe care și-o vârâse în săculeț. În budoar se afla patul lui Olver. S-o vadă pe Tylin dacă avea să încerce ceva în prezența unui copil. Nici Regina nu stătuse cu mâinile în sân. El se furișă spre bucătărie ca o vulpe, ascunzându-se după fiecare colț, coborând într-o suflare scările, doar ca să descopere că nu putea primi de mâncare.

Oh, mirosul de bucate ce plutea în aer, fripturile care se învârteau pe rotisor în vetre uriașe, oalele ce fierbeau pe sobele din faianță albă și bucătăresele care deschideau ușile cuptoarelor ca să împungă ici și colo. Însă pentru Mat Cauthon nu era nimic de mâncare. Femei zâmbitoare în șorțuri albe și apretate îi ignorau zâmbetele și i se puneau în cale ca să nu ajungă la sursa acelor mirosuri. Ele zâmbeau și-l loveau peste degete atunci când încerca să șterpelească o felie de pâine sau o bucată de nap caramelizat. Îi zâmbeau și-l avertizau că nu era bine să-și strice pofta de mâncare dacă urma să stea la masă în compania Reginei. Știau. Toate știau! Rușinea îl făcu să se întoarcă în apartamentul lui, regretând amarnic peștele acela puturos de la prânz. Mat încuie ușa în urma lui. O femeie era în stare de orice când voia să înfometeze un bărbat.

Stătea întins pe un covor verde din mătase și se juca „Șerpi și vulpi” cu Olver, când primi al doilea răvaș pe sub ușă.

Mi s-a spus că este mai potrivit să lași un porumbel să zboare, să-l privești cum dă din aripi, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, o pasăre flămândă îți va mânca din palmă.

— Ce s-a întâmplat, Mat? întrebă Olver.

— Nimic, răspunse Mat mototolind răvașul. Mai jucăm?

— Oh, da! exclamă băiatul, care ar fi jucat acel joc toată ziua dacă ar fi putut. Mat, ai gustat din șunca pe care au gătit-o în seara asta? N-am mai mâncat niciodată ceva…

— Aruncă zarurile, Olver! aruncă odată nenorocitele alea de zaruri!

Când se întoarse la Palat a treia noapte, Mat cumpără de pe drum niște pâine, măsline și brânză de oaie. Bucătăresele îndeplineau aceleași porunci. Afurisitele alea de femei râdeau în

timp ce cărau platouri aburinde cu cărnuri și pește chiar pe sub nasul lui și-l avertizau șugubețe să nu-și strice pofta de mâncare.

Își păstră demnitatea. N-o luă la fugă cu niciun platou, ba dimpotrivă, făcu o plecăciune adâncă, azvârlind în spate o mantie imaginară.

— Scumpe domnițe, mă simt copleșit de căldura și ospitalitatea voastră.

Retragerea lui ar fi fost și mai reușită dacă una dintre bucătărese n-ar fi cârâit în urma lui:

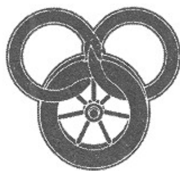
— Regina se va înfrupta în curând din rață friptă, băiete.

Foarte amuzant. Celelalte femei se tăvăleau pe jos de râs. Al naibii de amuzant!

Pâinea, măslinele și brânza sărată constituiră o masă sățioasă, pe care o completă bând apă din lavoar. Nu mai avusese punci de vin în apartament din prima zi. Olver dădu să-i povestească despre un soi de pește prăjit cu sos de muștar și stafide, însă Mat îl sfătui să se apuce de citit.

În seara aceea, nimeni nu-i furișă vreun răvaș pe sub ușă. Nimeni nu încercă clanța ușii. Începea să creadă că lucrurile se vor liniști. În ziua următoarea era Festivalul Păsărilor. Din câte auzise povestindu-se despre costumele pe care le purtau unii oameni, bărbați și femei deopotrivă, poate că Tylin va găsi o altă rățușcă pe care s-o vâneze. Poate cineva va ieși din nenorocita aia de casă aflată peste drum de hanul Trandafirul din Eldar și-i va da nenorocitul acela de Glob al Vânturilor. Lucrurile trebuiau să ia o întorsătură bună.

Când se trezi a treia dimineață în Palatul Tarasin, zarurile îi zornăiau în minte.

CAPITOLUL 29

Festivalul Păsărilor

Trezindu-se cu zarurile zornăindu-i în minte, lui Mat îi trecu prin gând să se pună din nou la somn până când acestea se vor opri. Într-un final însă, se ridică morocănos din pat. De parcă n-ar fi avut și așa suficiente pe cap. Îl alungă pe Nerim și se îmbrăcă singur, mâncând între timp și ultimele resturi din seara trecută, apoi se duse să-l verifice pe Olver. Băiatul ba se grăbea să se îmbrace ca să plece, ba se oprea, cu cizma sau cămașa în mână, ca să-i pună nenumărate întrebări, și Mat îi răspundea oarecum absent. Nu, nu vor participa la cursă în acea zi și putea să uite de cursele bogaților de la „Circuitul Cerului”, în partea de nord a orașului. Poate vor vizita menajeria. Da, Mat îi va cumpăra o mască cu pene pentru festival, dacă voia să se costumeze. Acest lucru îl făcu să se agite.

Ceea ce îl preocupa, de fapt, pe Mat erau afurisitele acelea de zaruri. De ce începuseră din nou? Încă nu aflase de ce zornăiseră înainte.

După ce se îmbrăcă într-un sfârșit, Olver îl urmă pe Mat în salon, adresându-i întrebări nedeslușite și se poticni de el când Mat se opri brusc. Tylin înlocuise cartea pe care o citise Olver cu o seară înainte, așezând alta pe masă.

— Maiestate! exclamă Mat privind ușa pe care o încuiase seara trecută și care în acel moment era larg deschisă. Ce surpriză!

Îl trase pe Olver în fața lui, așezându-l între el și femeie, care zâmbea batjocoritor. Poate n-o fi fost batjocoritor, dar, cu siguranță, așa credea în acea clipă. Evident, ea părea a fi mulțumită de sine.

— Tocmai voiam să ies cu Olver, să vadă festivalul și menajeria. Își dorește o mască prevăzută cu pene.

El tăcu ca să nu mai trăncănească și o luă pe ocolite înspre ușă, folosindu-l pe băiat pe post de scut.

— Da, murmură Tylin, privindu-l pe sub gene și ea nu se clinti

din loc, doar zâmbi larg, ca și când ar fi așteptat ca el să calce cu piciorul într-o capcană. E mai bine să aibă un însoțitor decât să alerge cu puștii, cum am auzit că face. Am auzit multe despre feciorul tău. Riselle?

O femeie își făcu apariția în prag, iar Mat tresări. O mască fantezistă din pene albastre și aurii îi acoperea aproape toată fața, însă penele de pe restul costumului nu ascundeau mare lucru. Femeia avea cel mai impresionant piept din câte văzuse el vreodată.

— Olver, ți-ar plăcea să mă însoțești la festival? întrebă ea, lăsându-se în genunchi.

Ea îi arătă o mască de șoim, roșu cu verde, potrivită pentru fața băiatului.

Înainte ca Mat să apuce să deschidă gura, Olver se dezlipi de el și se apropie repede de femeie.

— Oh, da, vă rog. Mulțumesc.

Mojicul cel mic și nerecunoscător râse când ea îi legă masca pe față și-l strânse la piept. Apoi ieșiră afară ținându-se de mână, lăsându-l pe Mat cu gura căscată.

Își veni în fire suficient de repede atunci când Tylin adăugă:

— Ai noroc că nu sunt o femeie geloasă, scumpul meu!

Ea scoase din cingătoarea cusută cu fire aurii și argintii o cheie din fier de la ușa lui, apoi o alta asemănătoare și le scutură în fața lui.

— Oamenii păstrează întotdeauna o cheie în cutia de lângă ușă.

Acolo și-o lăsase și el pe a lui.

— Și nimeni nu se gândește că există și o cheie de rezervă, chicoti Tylin, pe urmă vârî una dintre chei la cingătoare, pe cealaltă, în încuietoare, o închise cu un clic, după aceea o ascunse lângă cealaltă. Și-acum, mielușelule, ce vom face? zâmbi tandru Regina.

Era prea mult. Femeia îl vâna, încerca să-l înfometeze. În plus, îi încuiaseră pe amândoi ca… ca pe niște „nu-știu-ce”. Mielușel! Nenorocitele acelea de zaruri îi zornăiau zgomotos în minte. Și-apoi, avea lucruri mai importante de făcut. Zarurile nu-l împiedicau niciodată atunci când trebuia să descopere ceva, dar… Ajunse lângă ea din doi pași mari, o apucă de braț și începu să-i scotocească în cingătoare, căutând cheia.

— N-am timp pentru…

Deodată i se tăie răsuflarea când vârful ascuțit al pumnalului ei i se propti sub bărbie, făcându-l să-și închidă gura și să se ridice în vârful picioarelor.

— Ia-ți mâna! șuieră ea pe un ton rece.

Reuși să privească de-a lungul nasului în jos, la ea. Tylin nu mai zâmbea. El îi eliberă brațul cu grijă, însă ea continua să-i țină lama sub bărbie, cu aceeași hotărâre. Regina clătină din cap.

— Mă străduiesc să țin cont de faptul că ești străin, bobocel, dar dacă vrei să faci pe durul... Mâinile pe lângă corp. Mișcă! țâțâi ea.

Apoi îl dirijă cu vârful pumnalului. Mat preferă să se dea în spate în vârful picioarelor decât să i se taie gâtul.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el printre dinți.

Vocea îi tremura din cauza faptului că-și ținea gâtul întins. Un gât întins, oricât ar fi părut de surprinzător.

— Ei bine? insistă el, gândindu-se că ar fi putut s-o apuce de încheieturi, fiindcă era destul de agil. Ce ai de gând să faci?

Oare ar fi fost suficient de abil cu tăișul sub bărbie? Aceasta era întrebarea. Aceasta și cea pe care i-o adresase adineauri. Dacă intenționa să-l ucidă, iar el i-ar fi smucit încheietura, pumnalul i s-ar fi împlântat direct în creier.

— Răspunde-mi! îi ceru el cu o voce în care nu se simțea panica. Maiestate? Tylin?

Poate că era cuprins de o ușoară panică, de vreme ce-i rostise numele. Îi puteai spune oricărei femei din Ebou Dar „rățușcă” sau „dulceață” cât era ziua de mare, și ea îți zâmbea, dar dacă îi rosteai numele înainte ca ea să-ți îngăduie, te puteai aștepta la o reacție mai furioasă decât dacă ai fi pipăit o femeie străină pe stradă. Nici cele câteva săruturi oferite nu-ți dădeau acest drept.

Tylin nu răspunse, ci îl făcu să se retragă în vârful picioarelor, până când Mat se lovi cu umărul de ceva și se opri. Deoarece vârful pumnalului nu slăbea presiunea nici măcar un pic, nu reușea să-și miște capul, totuși, cu o mică sforțare, își luă ochii de la ea și privi în jur. Se aflau în dormitor, simțea între omoplați stâlpul dur și sculptat cu flori roșii al baldachinului. De ce l-ar fi adus...? Fața lui deveni brusc la fel de purpurie ca și baldachinul. Nu. Doar nu voia să... Nu era cuviincios! Nu era posibil!

— Nu-mi poți face asta, bâigui el.

Dacă vocea lui era ușor întretăiată și ascuțită, avea, cu siguranță, motive să fie așa.

— Privește și învață, pisoiașul meu! susură Tylin, scoțându-și „Cuțitul Căsniciei”.

Pe urmă, după o perioadă îndelungată, el își trase nervos cearșaful peste piept. Era un cearșaf de mătase. Nalesean avusese dreptate. Regina Altarei fredona veselă lângă pat, cu brațele răsucite la spate ca să-și poată încheia nasturii rochiei. Mat n-avea nimic pe el, cu excepția medalionului cu cap de vulpe prins de șnur – nu-i fusese deloc de ajutor – și a eșarfei negre legate în jurul gâtului. Panglica de pe cadoul ei, așa o numise afurisita aceea de femeie. Se întoarse pe-o parte și se întinse după pipa lui din argint și punguța cu tabac, aflate pe măsuță în partea opusă ei. Niște clești din aur și un cărbune aprins într-un bol din aur plin cu nisip ofereau mijloacele de aprindere. Încrucișându-și brațele la piept, începu să pufăie cu aceeași înverșunare cu care se încrunta.

— N-ar trebui să te agiți, bobocelule, nici să te bosumfli, îl povățui ea, își smulse pumnalul din stâlpul baldachinului, unde stătea înfipt alături de „Cuțitul Căsniciei”, și, înainte să-l vâre în teacă, îi examină vârful. Ce s-a întâmplat? Doar te-ai simțit la fel de bine ca și mine, iar eu…

Brusc, ea începu să râdă cu poftă în timp ce vârî „Cuțitul Căsniciei” în teacă.

— Dacă asta face parte din a fi *ta’veren,* atunci trebuie să fii foarte cunoscut.

Mat se aprinse ca focul.

— Nu este firesc, izbucni el, smulgându-și pipa dintre dinți. Eu ar fi trebuit să fiu „vânătorul”!

Ochii ei mirați îi oglindeau pe ai lui. Dacă Tylin ar fi fost o chelneriță de tavernă, care i-ar fi zâmbit într-un anume fel, poate că el și-ar fi încercat norocul – și dacă ospătărița de tavernă n-ar fi avut un fiu căruia îi plăcea să înjunghie oamenii –, însă *el* era cel care vâna. Nu se gândise niciodată că lucrurile ar fi putut sta invers, fiindcă nu fusese niciodată pus într-o asemenea situație.

— Of, porumbelule! râse Tylin clătinând din cap și ștergându-și ochii cu degetele. Uit mereu. Te afli în Ebou Dar. Ți-am lăsat un mic cadou în salon, preciză ea și-l bătu ușor pe picior prin

cearșaf. Să mănânci pe săturate azi. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Mat își acoperi ochii cu palma și se strădui din răsputeri să nu plângă. Când își luă mâna de la ochi, ea nu mai era acolo.

Coborî din pat și-și legă cearșaful în jurul mijlocului. Dintr-un motiv sau altul, nu se simțea bine să umble de colo colo gol-pușcă. Femeia aia nenorocită s-ar putea ivi din dulap. Hainele cu care fusese îmbrăcat zăceau pe jos. „De ce să-ți mai bați capul cu șireturi, chibzui el cu amărăciune, când poți *să tai* hainele de pe cineva!” Nu fusese nevoie ca ea să-i sfârtece haina roșie. Femeii îi făcuse plăcere să îl „decojească” grațios cu ajutorul cuțitului.

Ținându-și răsuflarea, deschise dulapul înalt, roșu cu auriu. Ea nu se ascundea înăuntru. Nu prea avea ce alege; Nerim îi dusese majoritatea vestoanelor la curățat sau la cârpit. Alese o haină simplă din mătase, de culoarea bronzului-închis, o îmbrăcă repede, apoi vârî cât mai adânc sub pat veșmintele tăiate cu intenția să le arunce cu prima ocazie, fără să-l vadă Nerim. Sau altcineva, că veni vorba. Și așa, prea multe persoane știau deja ce se petrecea între el și Tylin. Nu putea da ochii cu cineva care știa toate aceste lucruri.

Se duse în salon și ridică temător capacul cutiei lăcuite de lângă ușă, pe urmă îl lăsă să cadă cu un oftat. De ce s-ar fi așteptat ca Tylin să pună cheia la loc? Se rezemă cu spatele de ușă. De ușa descuiată. Of, pe sfânta Lumină, ce va face?! Se va muta înapoi la han? La naiba, de ce se opriseră zarurile înainte? Putea pune rămășag că Tylin le-ar fi mituit pe Jupâneasa Anin și pe Enid, sau pe oricare altă hangiță oriunde s-ar fi dus. Putea pune rămășag că Nynaeve și Elayne vor susține că el încălcase înțelegerea și vor renunța la făgăduințele date. Arză-le-ar focul pe toate femeile!

Pe una dintre mese se afla un pachet învelit frumos în hârtie verde. Înăuntru se afla o mască de vultur, negru cu auriu, și o mantie cu pene asortată, precum și un săculeț din mătase roșie în care zornăiau douăzeci de coroane de aur și un răvaș mirosind a flori.

Ți-aș fi cumpărat un cercel purceluș, dar am observat că urechea nu ți-e găurită. Găurește-o și cumpără-ți ceva frumos.

Îi veni din nou să plângă. *El* le oferea *femeilor* daruri. Lumea se întorcea cu fundul în sus! *Purceluș*? Vai, Lumină! După un

minut, luă masca; ea îi datora măcar atât fie și pentru că-i sfârtecase haina.

Când ajunse, într-un sfârșit, în curticica umbroasă, unde se întâlniseră în fiecare dimineață, lângă un iaz mic și rotund, cu nuferi și pești albi, cu pete colorate, văzu că Nalesean și Birgitte erau și ei gătiți pentru Festivalul Păsărilor. Bărbatul din Tear se mulțumise doar cu o mască simplă, verde, însă cea a lui Birgitte era un evantai de pene galbene și roșii, cu o creastă tot din pene. Părul bălai îi atârna despletit, cu pene prinse în el. Purta o rochie cu o cingătoare lată, galbenă, care se unduia diafan sub alte pene roșii și galbene. Deși rochia nu lăsa să se vadă la fel de mult precum cea a lui Riselle, părea s-o facă totuși la fiecare mișcare a ei. Mat nu se gândise vreodată că ea ar fi purtat o rochie ca orice femeie.

— Uneori e amuzant să fii privit, zise ea, înghiontindu-l în coaste, când Mat făcu un comentariu.

Rânjetul ei îl încurajă pe Nalesean să afirme ce amuzant era să le ciupești pe chelnerițe.

— Port mai multe pene decât dansatorii, dar nu sunt atât de multe încât să mă încetinească, și-apoi, nu cred că vom putea grăbi pasul pe malul acesta al râului.

Lui îi zornăiau zarurile în minte.

— De ce-ai întârziat? continuă ea. Sper că nu ne-ai făcut să așteptăm în timp ce gâdilai vreo fetișcană.

Mat spera să nu se înroșească la față.

— Eu…

Nu știa ce scuză ar fi inventat, însă chiar în acel moment pătrunseră în curte șase bărbați purtând haine cu pene și săbii înguste la șold. Toți, în afară de unul, aveau pe față măști elaborate, cu creste colorate și ciocuri întruchipând păsări nevăzute de niciun om. Excepția era Beslan, care-și învârtea masca de panglică.

— Oh, la naiba, el ce caută aici?

— Beslan? se arătă mirat Nalesean, apoi își așeză mâinile pe mânerul sabiei și clătină din cap, nevenindu-i a crede. Ei, să fiu al naibii, zice că vrea să sărbătorească în compania ta. Spune că v-ați făcut o promisiune. I-am explicat că va fi plictisitor de moarte, dar n-a vrut să mă creadă.

— Nu cred că e plictisitor cu Mat, replică fiul lui Tylin și făcu o plecăciune în fața celor trei, fără să-și ia ochii negri de la

Birgitte. Nu m-am mai distrat așa de mult, de când am băut cu el și cu Străjerul Domniței Elayne la sărbătoarea „Noaptea Swovan”, deși, fie vorba între noi, nu-mi amintesc prea multe.

El nu părea s-o recunoască pe Birgitte. În mod ciudat, având în vedere preferințele ei în materie de bărbați – Beslan era chipeș, poate puțin prea chipeș, deloc genul ei –, ea schiță un zâmbet și-și aranjă penele sub privirea lui scrutătoare.

În acel moment, lui Mat nu-i păsa cât de nefiresc se comporta ea. Beslan nu părea să bănuiască nimic, altminteri și-ar fi scos sabia din teacă. Ultimul lucru pe care și-l dorea Mat era să-și petreacă ziua în compania bărbatului. Ar fi chinuitor. El avea o urmă de bun-simț, chiar dacă mamei lui Beslan îi lipsea.

Singura problemă era Beslan, care luase foarte în serios acea nenorocită de făgăduință, cum că vor participa împreună la toate festivitățile și festinurile. Cu cât încercau Mat și Nalesean să-l încredințeze că ziua pe care o plănuiseră va fi incredibil de plictisitoare, cu atât mai mult insista Beslan. După o vreme, el se întunecă la față, iar Mat începu să creadă că sabia aceea va ieși din teacă. La urma urmei, promisiunea era promisiune. Când el, Nalesean și Birgitte părăsiră palatul, trei dintre neghiobii cu pene se luară după ei. Mat era convins că asta nu s-ar fi întâmplat dacă Birgitte ar fi purtat veșmintele ei obișnuite. Ceata o privea și-i zâmbea.

— De ce te-ai fâstâcit când el te sorbea din priviri? bombăni Mat în timp ce traversau Piața Mol Hara, apoi își strânse mai tare panglica măștii de vultur.

— Nu m-am fâstâcit, m-am mișcat.

Cochetăria ei era atât de falsă, încât el ar fi râs în alte împrejurări.

— Ușor.

Zâmbetul îi reveni brusc. Ea își apropie fața de a lui ca să-i șoptească la ureche:

— Ți-am spus că uneori este amuzant să fii privit; doar pentru că sunt cu toții frumușei, asta nu înseamnă că nu-mi place că mă privesc. Oh, ți-ar plăcea și ție s-o privești pe ea, adăugă Birgitte, arătând spre o femeie zveltă, care trecu în fugă pe lângă ei, purtând o mască albastră de bufniță și mai puține pene decât Riselle.

Așa era Birgitte; îl înghiontea și-i arăta entuziasmată o fată frumoasă așa cum ar fi procedat orice bărbat pe care-l știa,

așteptându-se ca și el să-i arate în schimb ceea ce-i plăcea ei să privească, de obicei cel mai urât bărbat care le ieșea în cale. Indiferent că alesese să fie pe jumătate dezbrăcată în acea zi – mă rog, pe sfert ea era… ei bine, prietena lui. O lume ciudată totuși, cu susu-n jos. O femeie pe care începea s-o considere camaradă de pahar și o alta care-l vâna cu aceeași ardoare cu care vâna el femeile frumoase, fie în acele amintiri vechi, fie în propriile lui amintiri. Ba chiar cu mai multă ardoare. Mat nu vânase niciodată o femeie care-i dăduse de înțeles că nu voia să fie vânată. O lume foarte ciudată.

Deși soarele încă nu asfințise, petrecăreții umpluseră deja străzile, piețele și podurile. Acrobații, jonglerii și muzicienii, cu pene cusute pe îmbrăcăminte, își făceau numărul la fiecare colț de stradă, iar muzica stârnea adesea râsete și urale. Pentru cei săraci, câteva pene prinse în păr erau de-ajuns, copiii și cerșetorii purtau pene de porumbel, culese de pe caldarâm. Dacă pungile erau mai grele, măștile și costumele deveneau mai elaborate. Mai sofisticate și deseori mai scandaloase. Bărbați și femei deopotrivă erau adesea împodobiți cu pene care lăsau la vedere mai multă piele decât în cazul lui Riselle *sau* al femeii din Piața Mol Hara. Nu se făcea negoț pe străzi sau pe canale în acea zi, deși câteva prăvălii păreau să fie deschise – pe lângă toate tavernele și hanurile, firește dar pe ici, pe colo câte o căruță cu coviltir își croia drum prin mulțime. Sau pe luciul apei plutea câte o barjă prevăzută cu o platformă, unde tinerii și tinerele își afișau măștile colorate, cu creste înalte, ce uneori ajungeau până la o jumătate de metru, și-și fluturau aripile lungi și colorate, încât costumul întreg putea fi zărit doar câteva fracțiuni de secundă. Dacă putea fi numit costum.

După spusele lui Beslan, aceste scene, cum le numeau ei, erau, de obicei, prezentate doar în turnurile breslelor, în palate și case particulare. În cea mai mare parte a lui, festivalul se desfășura, în mod normal, în interior. În Ebou Dar nu prea ningea nici măcar atunci când vremea era propice – Beslan mărturisi că i-ar plăcea să vadă zăpadă într-o bună zi –, însă, din câte știa el, iarna era suficient de rece încât să-i împiedice pe oameni să alerge de colo colo pe jumătate dezbrăcați. Căldura însă îi scosese pe petrecăreți pe străzi. Beslan îl sfătui să aștepte până se va înnopta, atunci Mat avea să vadă, într-adevăr, ceva. Pe măsură ce se lăsa întunericul, dispăreau și

inhibițiile.

Privind îndelung o femeie înaltă și suplă care se furișa prin mulțime purtând mască și o mantie cu pene, iar sub ea, vreo șase, șapte pene, Mat se întrebă ce inhibiții mai aveau oamenii aceștia de ascuns. Îi venea să strige la ea să se acopere cu mantia. Era frumoasă, dar așa, pe *stradă*, în fața Luminii și a tuturor?!

Acele căruțe care transportau scenele atrăgeau și urmăritori, firește. Grupuri compacte de bărbați și femei care strigau și râdeau în timp ce aruncau monede, și uneori răvașe împăturite înspre căruțe, și-i strângeau în brațe pe cei de lângă ei, de pe stradă. El se obișnuise deja s-o ia la fugă înaintea lor până când ajungeau pe o altă stradă, unde se puteau ascunde, sau să aștepte până când scenele traversau o intersecție sau un pod. În timp ce zăboveau, Birgitte și Nalesean le aruncau monede copiilor murdari și cerșetorilor și mai murdari. Mai exact, Nalesean arunca; Birgitte se ocupa de copii, așezând fiecare monedă în palmele scârnave ca pe un dar.

Cu o astfel de ocazie, Beslan își puse brusc mâna pe brațul lui Nalesean, apoi începu să strige încercând să acopere vuietul mulțimii și o cacofonie de note muzicale care răzbătea din cel puțin șase locuri diferite.

— Iartă-mă, tairenianule, dar lui nu-i da nimic!

Un bărbat în zdrențe se amestecă din nou în mulțime, cu precauție; cu fața trasă și osoasă, părea să-și fi pierdut și acele amărâte de pene pe care le avusese prinse în păr.

— De ce nu? vru să știe Nalesean.

— N-are inel din alamă pe degetul mic, răspunse Beslan. Nu face parte din nicio breaslă.

— Pe sfânta Lumină! exclamă Mat. Un om nu poate cerși în orașul ăsta dacă nu aparține vreunei bresle?

Poate o fi fost tonul lui de vină, întrucât cerșetorul îi sări la gât, ținând un cuțit în mâna-i murdară.

Fără să stea pe gânduri, Mat îl apucă de braț și se roti, azvârlindu-l în mulțime; unii îl înjurară pe Mat, alții pe cerșetor. Alții îi aruncară individului bani.

Mat zări cu coada ochiului un alt bărbat slăbănog în zdrențe, care încerca s-o dea la o parte pe Birgitte ca să ajungă la el cu un cuțit cu lama lungă. Fu o greșeală prostească s-o subestimeze pe femeie doar din cauza costumului pe care-l

purta. Ea scoase de undeva, de sub pene, un cuțit și-l înjunghie pe bărbat sub braț.

— Ai grijă! îi strigă Mat, însă nu era timp de avertismente.

Pe urmă, își scoase cuțitul din mâneca hainei și lovi în lateral. Tăișul trecu razant pe lângă obrazul ei și se împlântă în gâtul unui alt cerșetor înarmat cu un cuțit, înainte ca agresorul să apuce să i-l împlânte ei în coaste.

Dintr-odată, erau cerșetori peste tot, înarmați cu cuțite și bâte ghintuite. Se auzeau țipete și strigăte în timp ce oamenii mascați și costumați se îmbulzeau, fugind care încotro din calea lor. Nalesean îi crestă obrazul unui cerșetor în zdrențe, trimițându-l cât acolo; Beslan îl tăie pe un altul peste mijloc, în vreme ce amicii lui costumați se luptau cu alți cerșetori.

Mat n-avea timp să privească în jur; se trezi spate în spate cu Birgitte și cu fața la alți atacatori. O simțea mișcându-se și o auzea înjurând printre dinți, dar abia dacă le conștientiza; Birgitte putea să-și poarte singură de grijă, totuși, văzându-i pe cei doi bărbați din fața lui, Mat nu era prea sigur că putea face la fel. Individul mătăhălos, cu rânjet știrb, avea doar un braț și o gaură zbârcită în locul ochiului stâng, și ținea în mână un ciomag lung de o jumătate de metru, încercuit cu bande din fier, prevăzute cu niște țepi din oțel. Camaradul lui mai scund, cu față de șobolan, avea ambii ochi și câțiva dinți în gură, și, în ciuda obrajilor și a brațelor scofâlcite, care păreau a fi doar oase și tendoane, acesta se mișca precum un șarpe, lingându-și buzele și trecându-și un pumnal ruginit dintr-o mână într-alta. Mat își îndreptă cuțitul mai scurt, pe care îl ținea în mână, mai întâi spre unul, apoi înspre celălalt. Avea lama suficient de lungă, încât să străpungă măruntaiele. Ei se mișcau și se mutau de pe un picior pe celălalt, nehotărâți care să atace primul.

— Bătrânului Cully n-o să-i placă asta, Spar, mârâi cerșetorul mai mare, iar cel cu mutră de șobolan sări în față, mutându-și în continuare cuțitul ruginit dintr-o mână în cealaltă.

Nu luă în seamă cuțitul care apăru brusc în mâna stângă a lui Mat și care-i făcu o tăietură peste mijloc. Deși scăpă pumnalul pe pietrele de pavaj, individul se năpusti asupra lui Mat. Când Cauthon îi înfipse celălalt cuțit în piept, bărbatul scoase un țipăt, făcu ochii mari și începu să se zbată, cu brațele încolăcite în jurul celui care-l înjunghiase. Individul chel rânji larg și-și ridică amenințător ciomagul când interveni.

Rânjetul îi dispăru după ce doi cerşetori se năpustiră asupra lui, mârâind şi lovindu-l cu cuţitele.

Mat împinse cu piciorul trupul neînsufleţit al cerşetorului cu faţă de şobolan, privind uluit. Strada era pustie, cu excepţia luptătorilor, şi oriunde te uitai, cerşetorii se rostogoleau pe caldarâm, doi sau trei, sau patru uneori înjunghiau câte unul sau îl băteau cu ciomege sau pietre.

Beslan îl apucă de braţ pe Mat. Faţa îi era plină de sânge, totuşi rânjea.

— Să plecăm de aici şi să-i lăsăm pe cei din „Frăţia Pomenii” să-şi termine treaba. Nu e nicio onoare să te lupţi cu cerşetorii, şi-apoi, breasla nu-l va lăsa în viaţă pe niciunul dintre aceşti interlopi. Urmează-mă!

Nalesean se încrunta, deoarece, fără îndoială, nici el nu vedea vreo onoare în a se lupta cu cerşetorii, la fel şi prietenii lui Beslan. Unii aveau costumele strâmbe pe ei, iar unul îşi scosese masca pentru ca un altul să-i oblojească tăietura de pe frunte. Şi bărbatul cu tăietura rânjea. Birgitte nu părea să aibă nicio zgârietură vizibilă şi costumul ei arăta la fel ca şi atunci când plecase de la Palat. Ea făcu să dispară cuţitul; aparent imposibil să ascundă o lamă sub penele acelea, ea reuşi totuşi.

Mat nu se împotrivi să plece de acolo, însă şuieră printre dinţi:

— Cerşetorii din oraşul ăsta... şi-au făcut un obicei din a-i ataca pe oameni?

Poate că Beslan n-ar fi fost prea încântat să-l audă numindu-l oraş „afurisit”.

— Eşti *ta’veren,* Mat, râse bărbatul. Întotdeauna e agitaţie în preajma unui *ta’veren.*

Mat îi răspunse zâmbind şi scrâşnind din dinţi. Nerod afurisit, oraş afurisit, *ta’veren* afurisit. Măcar dacă un cerşetor i-ar tăia gâtul, n-ar mai trebui să se întoarcă la Palat şi s-o lase pe Tylin să-l decojească la fel de graţios ca pe o pară coaptă. Gândindu-se mai bine, ea îi spusese şi „pară mică”. La naiba cu tot!

Pe strada dintre atelierul vopsitorului şi taverna Trandafirul din Eldar se aflau câţiva petrecăreţi, mulţi îmbrăcaţi sumar. Pare-se că trebuia să ai parai ca să umbli aproape despuiat. Acrobaţii din faţa casei negustorului din colţ păreau a fi din peisaj, erau desculţi, la bustul gol, îmbrăcaţi doar în pantaloni strâmţi, viu coloraţi, iar femeile purtau pantaloni şi mai strâmţi şi bluze subţiri. Cu toţii aveau puţine pene în păr, la fel ca şi

muzicienii care țopăiau și cântau în fața unui mic palat din colțul îndepărtat – o femeie cânta la flaut, o alta sufla într-un tub negru, lung și răsucit, acoperit cu clape, iar un individ bătea de mama focului într-un tambur. Casa pe care veniseră s-o supravegheze părea închisă.

Ceaiul servit la taverna Trandafirul din Edar era mai rău la gust ca niciodată, ceea ce însemna că era mai bun decât vinul. Nalesean optă pentru berea acră, băștinașă. Birgitte mulțumi fără să spună pentru ce, iar Mat ridică din umeri în tăcere; își zâmbiră și ciocniră. Soarele se înălța pe cer, pe când Beslan ședea, legănându-și mai întâi o cizmă pe vârful celeilalte, apoi schimbă picioarele. Camarazii lui însă începeau să-și piardă răbdarea, indiferent cât de mult încerca el să scoată în evidență că Mat era *ta'veren.* O încăierare cu niște cerșetori nu era cine știe ce distracție, strada era prea îngustă ca să treacă pe-acolo vreo căruță cu scenă, femeile nu erau la fel de frumoase ca în alte părți și până și interesul lor față de Birgitte părea să dispară de îndată ce aceștia își dădură seama că ea n-avea intenția să-l sărute nici măcar pe unul dintre ei. Exprimându-și regretul că Beslan nu-i însoțea, aceștia plecară să găsească altă distracție. Nalesean făcu o plimbare până pe aleea de lângă atelierul vopsitorului, iar Birgitte dispăru în interiorul mizerabil al tavernei ca să vadă, zise ea, dacă nu găsea ceva bun de băut, dosit în vreun colț.

— Nu mă așteptam să văd un Străjer costumat astfel, spuse Beslan, schimbându-și piciorul.

Mat clipi. Individul avea ochi ageri. Ea nu-și scosese nici măcar o dată masca. Ei bine, atâta vreme cât nu știa despre...

— Cred că vei fi bun pentru mama mea, Mat.

Înecându-se, Mat stropi cu ceai trecătorii. Câțiva îi aruncară priviri furioase, dar o femeie zveltă, cu un piept frumos, îi zâmbi sfios de sub o mască albastră care înfățișa o pitulice. Ea bătu din picior și se îndepărtă iritată atunci când el nu-i întoarse zâmbetul. Din fericire, niciun trecător nu era suficient de furios încât să facă ceva mai mult decât să-i arunce o privire înainte să-și vadă mai departe de drum. Sau, poate, din nefericire. Nu l-ar fi deranjat dacă șase sau opt s-ar fi năpustit asupra lui în acel moment.

— Despre ce vorbești? întrebă el cu o voce răgușită.

Beslan își întoarse capul, cu ochii mari de uimire.

— Despre faptul că te-a ales să fii ibovnicul ei, firește. De ce te-ai înroșit așa? Ești supărat? De ce…?

El se lovi brusc cu palma peste frunte și izbucni în râs.

— Crezi că *eu* mă voi supăra. Iartă-mă, am uitat că nu ești de prin părțile locului. Mat, este mama mea, nu soția mea. Tata a murit în urmă cu zece ani, iar ea a pretins mereu că era prea ocupată. Mă bucur că a ales pe cineva de care-mi place. Unde pleci?

Mat nu conștientiză că stătea în picioare până când nu vorbise Beslan.

— Trebuie… să-mi limpezesc mintea.

— Dar bei ceai, Mat.

Ocolind o caretă verde, zări ușa casei deschizându-se și o femeie care purta o mantie cu pene peste rochie furișându-se afară. Fără să gândească – de fapt, era prea amețit ca să poată gândi limpede –, îi luă urma. Beslan *știa.* Era *de acord.* Mama lui și el…

— Mat? strigă Nalesean în urma lui. Unde pleci?

— Dacă nu mă voi întoarce până mâine, strigă el absent peste umăr, spune-le că vor fi nevoite să-l găsească singure!

Continuă s-o urmărească pe femeie ca un somnambul, fără să audă dacă Nalesean sau Beslan strigă din nou. Bărbatul știa! își amintea cum crezuse odinioară că Beslan și mama lui erau nebuni. Erau mai rău. Toți locuitorii din Ebou Dar erau nebuni. Abia dacă-și dădea seama că zarurile îi zornăiau în continuare în minte.

Reanne privea de la fereastra salonului cum Solain străbătea strada care ducea spre râu. Un individ în haină de culoarea bronzului îi luase urma, însă, dacă va încerca s-o împiedice, va afla în curând că Solain n-avea timp de bărbați, nici răbdare cu ei.

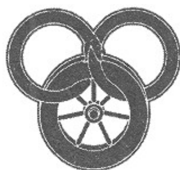
Reanne nu era sigură de ce instinctul i se intensificase atât de mult în acea zi. Zile la rând, acesta își făcuse simțită prezența dimineața și dispăruse odată cu apusul soarelui, și zile la rând, ea se luptase – respectând regulile stricte, pe care nu îndrăzneau să le numească încă legi, ca porunca să fie dată la Luna Nouă, adică peste cinci nopți –, totuși, în acea zi… Ea rostise porunca înainte să gândească și nu reușise să retracteze la momentul potrivit. Totul va fi bine. Nimeni nu le mai văzuse prin oraș pe cele două netrebnice care-și spuneau Elayne și

Nynaeve. Nu fusese nevoie să-și asume riscuri.

Oftând, se întoarse către celelalte care așteptară până când ea se așeză, ca să facă la fel. Totul avea să fie bine, așa cum fusese întotdeauna. Secretele vor fi păstrate, așa cum fuseseră întotdeauna. Și totuși... Ea nu deținea înzestrarea de a proroci sau o alta asemănătoare. Oricum, poate că instinctul acela îi spunea ceva. Douăsprezece femei o priveau curioase.

— Cred că ar trebui să le mutăm o vreme la fermă pe toate cele care nu poartă cingătoarea.

Nu existară prea multe discuții; femeile erau Fruntașe, însă ea era cea mai mare printre ele. Cel puțin în această privință, nu strica să se comporte așa cum o făceau femeile Aes Sedai.

CAPITOLUL 30

Prima ceașcă

— Nu înțeleg, protestă Elayne.

Nu i se oferise un scaun. De fapt, când dăduse să se așeze, i se ceru scurt să rămână în picioare. Cinci perechi de ochi o priveau fix, cinci femei cu fețe serioase, sumbre.

— Vă comportați de parcă noi am fi făcut ceva *îngrozitor*, când tot ceea ce am *făcut* a fost să căutăm Globul Vânturilor!

Cel puțin erau pe-aproape, nădăjduia ea. Mesajul pe care i-l adusese Nalesean în mare grabă nu era prea clar. Mat plecase, strigând că-l găsise. Sau ceva asemănător, credea Nalesean. Cu cât vorbea mai mult însă, cu atât mai mult începea să oscileze între certitudine și îndoială. Birgitte rămăsese să supravegheze casa lui Reanne; părea să fie asudată și plictisită. Oricum, lucrurile se puseseră în mișcare. Elayne se întreba cum se descurca Nynaeve. Nădăjduia că mai bine decât ea. Cu siguranță că nu se așteptase la asta atunci când anunțase reușita lor.

— Ați pus în pericol un secret ținut de toate femeile purtătoare ale șalului vreme de două mii de ani, zise Merilille, care ședea cu spatele țeapăn, fiind pe punctul de a-și pierde controlul și de a izbucni. Cred că ați înnebunit! Numai nebunia poate fi o scuză pentru o asemenea faptă!

— Ce secret? vru să știe Elayne.

Vandene, care o flanca pe Merilille împreună cu sora ei, își aranjă iritată poalele de mătase verde-deschis și răspunse:

— Va fi timp suficient pentru asta când veți ajunge la statul cuvenit, copilă. Am crezut că ai ceva minte.

Îmbrăcată într-o rochie de lână cenușiu-închis, cu tiv maroniu-închis, Adeleas oglindea dezaprobarea lui Vandene.

— Copila nu poate fi pedepsită pentru că a dezvăluit un secret pe care nu-l cunoaște, interveni Careane Fransi, care se afla în stânga lui Elayne, și se foia în fotoliu în rochia ei verde cu auriu.

Nu era îndesată, deși așa părea, fiindcă avea umerii la fel de

lați și brațele la fel de groase ca ale unui bărbat.

— Legea Turnului nu acceptă scuze, se grăbi să precizeze Sareitha, pe un ton oarecum autoritar și cu o privire severă. Odată ce și cea mai mică scuză va fi acceptată, inevitabil scuzele mai puțin importante vor deveni acceptabile, până când legea va dispărea.

Scaunul cu spătar înalt pe care ședea femeia se afla în partea dreaptă. Numai ea purta șalul, cu toate că salonul lui Merilille fusese aranjat ca să semene cu un tribunal, deși niciuna nu-l numea astfel. Cel puțin până în acel moment. Merilille, Adeleas și Vandene o înfruntau pe Elayne ca niște judecători, scaunul Sareithei stătea în locul unde s-ar fi aflat Scaunul Mustrării, iar cel al lui Careane, unde s-ar fi aflat Scaunul Iertării, însă femeia domani din frăția Verde, care ar fi trebuit să fie apărătoarea ei, dădea din cap îngândurată, în vreme ce femeia Brună din Tear, care ar fi fost procurorul, continuă:

— Și-a recunoscut vina cu gura ei. Propun să rămână închisă în Palat până când vom pleca, dar să i se dea ceva de lucru care să-i țină mintea și mâinile ocupate. Mai propun să fie admonestată din când în când cu lovituri de condur ca să-și amintească să nu mai acționeze fără știința surorilor. Aceeași pedeapsă va primi și Nynaeve, de îndată ce va fi găsită.

Elayne înghiți cu noduri. Închisă? Poate că nici nu era nevoie ca ele să-l numească proces, deoarece asta era exact. Deși Sareitha nu dobândise încă fața aceea fără vârstă, Elayne simțea presiunea greutății vârstei celorlalte femei. Adeleas și Vandene cu părul lor aproape alb complet și cu fețele lor fără vârstă, pe care se oglindeau totuși anii. Cu toate că Merilille avea un păr negru și lucios, Elayne n-ar fi fost surprinsă să afle că sora cenușie Ceandevin purtase șalul la fel de mult cât trăise o femeie care nu era Aes Sedai sau poate mai mult. Că tot veni vorba, poate că și Careane îl purtase la fel de mult. Niciuna din ele nu deținea aceeași forță ca și ea în Putere, și totuși… Toată acea experiență ca Aes Sedai, toată acea cunoaștere. Toată acea… autoritate. Toate însușirile astea îi aduceau aminte că avea doar optsprezece ani și că nu mai purta veșmântul alb al novicelor doar de un an.

Careane nu făcu niciun gest prin care să conteste sugestia Sareithei. Poate era mai bine dacă s-ar apăra singură.

— Este limpede că secretul de care ați pomenit are legătură

cu Cercul, dar...

— Clanul nu este grija ta, copilă, o întrerupse cu asprime Merilille, apoi, inspirând adânc, ea își netezi rochia argintie, cu dungi aurii. Propun să dăm o sentință, rosti Cenușia pe un ton rece.

— Sunt de acord și susțin decizia ta, zise Adeleas.

Ea îi aruncă lui Elayne o privire încruntată și dezamăgită, clătinând din cap.

Vandene își flutură mâna cu dispreț.

— Sunt de acord și susțin decizia. Dar sunt de acord cu Scaunul Mustrării.

În privirea lui Careane se citea o urmă de compătimire. Poate doar o urmă.

Merilille deschise gura, când o bătaie timidă în ușă răsună cu putere în acea tăcere trecătoare, mormântală.

— Pe sfânta Lumină! bombăni furioasă Merilille. I-am spus lui Pol să nu lase pe nimeni să ne deranjeze. Careane?

Deși nu era cea mai tânără, ci cea mai slabă în forță, Careane se ridică în picioare și alunecă înspre ușă. În ciuda greutății, se mișca întotdeauna precum o lebădă.

Era chiar Pol, servitoarea lui Merilille, care începu să facă plecăciuni în stânga și în dreapta. Era o femeie căruntă și suplă, care, de obicei, afișa un aer demn ce putea rivaliza cu cel al stăpânei sale. Însă în acel moment se încrunta îngrijorată, așa cum ar fi și trebuit, având în vedere că încălcase porunca lui Merilille. Elayne nu se mai bucurase atât de mult să vadă pe cineva de când... de rând Mat Cauthon intrase în Stânca din Tear. Un gând oribil. Dacă Aviendha nu i-ar fi spus că îndeplinise *toh*-ul, ea l-ar fi rugat pe bărbat s-o omoare în bătaie ca să-i curme agonia.

— Regina însăși a adus asta, anunță Pol, respirând greu și întinzând o scrisoare sigilată cu o pată mare de ceară roșie. A spus că, dacă nu i-o voi înmâna de îndată lui Elayne, va intra ea însăși ca să i-o dea. Zice că este vorba despre mama copilului.

Lui Elayne îi venea să scrâșnească din dinți. Servitoarele surorilor își imitau stăpânele atunci când vorbeau despre Nynaeve și ea, deși rareori unele puteau fi auzite.

Ea smulse furioasă scrisoarea, fără să mai aștepte ca Merilille să-i dea consimțământul – dacă asta ar fi spus – și rupse sigiliul cu degetul mare.

Scumpa mea Doamnă Elayne,

O întâmpin pe Domnița-Moștenitoare a Andorului cu vești îmbucurătoare. Tocmai am aflat că mama dumneavoastră, Regina Morgase, trăiește și este în prezent musafira lui Pedron Niall în Amador, și că dorește mai presus de orice să vă reîntâlnească, pentru a vă întoarce împreună triumfătoare în Andor. Mă ofer să vă însoțesc ca să vă apăr de bandiții care au împânzit Altara, încât să ajungeți în siguranță și cât mai repede la mama dumneavoastră. Iertați-mi aceste câteva cuvinte sărăcăcioase, mâzgălite în grabă, dar știu că ați fi dorit să aflați aceste vești minunate cât mai repede cu putință. Până când vă voi lăsa lângă mama dumneavoastră.

Sigilat prin Lumină,
Jaichim Carridin

Elayne strânse răvașul în pumn. Cum *îndrăznea* el? Durerea pricinuită de moartea mamei ei, al cărei trup nu fusese găsit, abia începea să se estompeze, iar Carridin *îndrăznea* să-și bată joc de suferința ei? Îmbrățișând Adevăratul Izvor, îndepărtă acele minciuni sfruntate și începu să conducă Puterea; focul izbucni atât de arzător în aer, încât doar un firicel de cenușă căzu pe plăcile de gresie albastre și aurii. *Asta* era pentru Jaichim Carridin. Câte despre acele… femei! Mândria de o mie de ani a reginelor din Andor începu să-i curgă prin vene.

Merilille sări în picioare.

— N-ai primit permisiunea să mânuiești Puterea! Eliberează…!

— Pleacă, Pol, îi ordonă Elayne. Acum!

Servitoarea se holba la ea, dar mama lui Elayne o învățase pe fiica ei să-și folosească vocea poruncitoare, vocea Reginei de pe tron. Pol făcu o plecăciune și se puse în mișcare înainte să-și dea seama de asta. În timp ce se îndepărta, șovăi doar o clipă înainte să iasă în grabă afară și să închidă ușa. Indiferent ce urma să se întâmple, rămânea doar între femeile Aes Sedai.

— Ce te-a apucat, copilă? izbucni Merilille, a cărei furie îi înlătură orice urmă de calm de pe chip. Eliberează imediat Izvorul ori jur că-ți voi aplica o corecție chiar în momentul ăsta!

— Sunt Aes Sedai.

Elayne rosti aceste cuvinte cu răceală în glas, așa cum intenționase. Minciunile lui Carridin și femeile acestea. Merilille o

amenința că-i va aplica o *corecției* îi *vor* recunoaște locul de drept ca soră. Ea și Nynaeve găsiseră Globul! Era ca și găsit, oricum, iar aranjamentele pentru folosirea lui erau în curs de desfășurare.

— Propuneți să mă pedepsiți pentru că am periclitat un secret cunoscut doar de surori, dar nimeni nu s-a ostenit să mi-l împărtășească atunci când am obținut șalul. Propuneți să mă pedepsiți ca pe o novice sau o Aleasă, numai că sunt Aes Sedai. Am primit șalul din porunca lui Egwene al'Vere, Suprema Înscăunată pe care susțineți c-o slujiți. Dacă negați că Nynaeve și cu mine suntem Aes Sedai, atunci o negați și pe Amyrlin care m-a trimis să găsesc Globul Vânturilor, ceea ce am și făcut. Nu accept așa ceva! Îți cer socoteală, Merilille Ceandevin! Supune-te voinței lui Amyrlin ori *am* să cer *să fii* judecată ca trădătoare răzvrătită!

Merilille făcu ochii cât cepele și rămase cu gura căscată, însă era mai calmă decât Careane sau Sareitha, care păreau gata să moară de indignare. Vandene afișa doar o ușoară surprindere, ceea ce se citea și în ochii ei, și-și ținea îngândurată un deget pe buze, în vreme ce Adeleas se aplecă în față și o privi cu atenție pe Elayne ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară.

Conducând Puterea, Elayne aduse spre ea prin aer unul dintre jilțuri și se așeză, aranjându-și poalele.

— Ar fi bine să te așezi și tu, Merilille.

Folosea în continuare acea voce poruncitoare, fiindcă părea a fi singura cale prin care le putea face să asculte, dar fu uluită atunci când Merilille se așeză încet, holbându-se la ochii ei bulbucați.

Aparent, ea păstra o mină calmă, deși în forul interior era furioasă. Nu, *clocotea.* Secrete. Întotdeauna fusese de părere că femeile Aes Sedai ascundeau prea multe secrete, chiar și față de ele insele. Mai ales față de ele însele. Era adevărat că și ea le ascundea pe ale ei, însă doar la nevoie, și nu față de cineva care trebuia să știe. Iar acestor femei le trecuse prin gând s-o pedepsească tocmai pe *ea*!

— Autoritatea ta vine de la Divanul Turnului, Merilille, a mea și a Nynaevei, de la Amyril. A noastră o întrece pe a voastră. De acum înainte, veți urma instrucțiunile lui Nynaeve sau ale mele. Firește că vom asculta cu mare atenție orice sfat pe care ni-l veți da.

Dacă înainte i se păruse că ochii lui Merilille erau cât două cepe, în acea clipă…

— Imposibil! răbufni sora Cenușie. Voi sunteți…

— Merilille! o întrerupse Elayne cu asprime, aplecându-se în față. Negi în continuare autoritatea Supremei Înscăunate? *Îndrăznești* în continuare?

Merilille nu scotea niciun sunet. Își umezea buzele și scutura din cap. Elayne simți un val de exaltare; toată povestea aceea cum că Merilille va primi instrucțiuni era o păcăleală, desigur, totuși Elayne *va fi* recunoscută. Thom și mama ei spuneau că trebuia să ceri înzecit ca să obții ceva. Toate acestea însă nu fură suficiente ca să-i domolească furia. Îi trecu prin minte chiar să aducă ea un condur și să vadă cât de departe putea merge cu corecția. Doar că asta ar fi distrus totul. Atunci, ele și-ar fi amintit suficient de repede vârsta ei și că nu trecuse mult timp de când purtase rochia de novice. Ba chiar ar fi putut începe s-o considere din nou o copilă prostuță. Acest gând îi alimentă din nou furia. Însă se mulțumi să spună:

— Câtă vreme te gândești în tăcere la ce ar trebui să mi se mai spună în calitate de Aes Sedai, Merilille, Adeleas și Vandene îmi vor relata despre acest secret pe care l-am pus în pericol. Vreți să sugerați că, în tot acest timp, Turnul a știut despre Cerc, despre acest Clan cum îl numiți voi?

Biata Reanne și speranțele ei de a nu atrage atenția femeilor Aes Sedai!

— Atât de mult pe cât și-au îngăduit ele să vină la surori, presupun, răspunse Vandene cu băgare de seamă.

Ea o privea pe Elayne la fel de intens ca și sora ei. Deși era Verde, avea multe dintre manierele lui Adeleas. Careane și Sareitha păreau uluite și-și plimbau privirile neîncrezătoare de la Merilille, care era tăcută și îmbujorată, la Elayne și înapoi.

— Chiar și pe durata Războaielor Troloce, femeile au picat testul sau le-a lipsit forța, sau au fost alungate din Turn din motivele obișnuite.

Adeleas adoptă un ton semănând cu o prelegere, dar nu într-un mod ofensator. Cenușiile aveau acest obicei atunci când dădeau explicații.

— Având în vedere circumstanțele, nu este deloc surprinzător că unele dintre ele s-au temut să plece în lume singure sau să fugă în Barashta, cum se numea pe vremea aceea orașul care a

existat aici. O mare parte din Barashta se afla, firește, unde se găsește Rahad în prezent. Nu că ar fi rămas doar o ruină din Barashta. Războaiele Troloce n-au afectat Eharonul decât târziu, însă, în cele din urmă, Barashta a căzut la fel ca Barsine sau Shaemal, sau…

— Clanul… interveni cu blândețe Vandene, moment în care Adeleas se uită la ea clipind, apoi încuviință din cap. Clanul a rezistat chiar și după căderea orașului Barashta, așa cum a rezistat și înainte, adăpostindu-le pe sălbăticiuni și pe femeile alungate de Turn.

Elayne se încruntă. Clanul le adăpostea pe fugare, îi dezvăluise asta și Jupâneasa Anan, dar Reanne era hotărâtă să le facă, pe ea și pe Nynaeve, să creadă că nu era adevărat.

— Niciuna nu zăbovea prea mult, adăugă Adeleas. Cinci ani, poate zece. Cum se întâmplă și acum, bănuiesc. Odată ce conștientizează că micul lor grup nu poate înlocui Turnul Alb, ele se transformă în Tămăduitoare sau Înțelepte, sau alte asemenea, alteori uită, pur și simplu, de Putere, nu o mai mânuiesc și se apucă de vreun meșteșug sau de vreun negoț. În orice caz, se fac nevăzute, cum ar veni.

Elayne se întreba cum putea cineva să uite astfel de Putere, de dorința de a o conduce, de tentația Izvorului, care era mereu la îndemână, odată ce învățai cum să-l folosești. Femeile Aes Sedai credeau că unele femei lăsau totul în urmă, pur și simplu, când descopereau că nu puteau fi Aes Sedai.

Vandene reluă explicația. Surorile vorbeau adesea pe rând, fiecare continuând cu blândețe propoziția începută de cealaltă.

— Turnul a știut de existența Clanului aproape de la început, dacă nu chiar de la început. Mai întâi, Războaiele au avut prioritate, firește. Și, în ciuda faptului că își ziceau „Clanul”, ele au făcut ceea ce ne-am fi dorit să facă astfel de femei. Au stat ascunse, deși puteau mânui Puterea, fără să atragă atenția asupra lor. De-a lungul anilor, au dat mai departe vestea – în taină, desigur, și cu mare grijă – atunci când descopereau vreo femeie care pretindea în mod fals șalul. Ai spus ceva?

Elayne clătină din cap.

— Careane, a mai rămas ceai în ceainicul acela?

Careane tresări ușor.

— Cred că Adeleas și Vandene ar vrea să-și umezească gâtlejurile.

Femeia domani nu se uită la Merilille, care se zgâia în continuare, înainte să se apropie de masa pe care se afla ceainicul din argint și ceștile.

— Asta nu explică de ce, continuă Elayne. De ce existența lor este așa un mare secret? De ce nu au fost împrăștiate mai demult?

— Păi, din cauza fugarelor, desigur, răspunse Adeleas cu un ton ce făcea să pară a fi cel mai evident lucru din lume. Este știut faptul că alte adunări au fost destrămate de îndată ce au fost descoperite – ultima, în urmă cu două sute de ani –, dar Clanul este discret și nu atrage atenția. Ultimul grup își spunea „Fiicele Tăcerii”, însă numai tăcute nu erau. Erau doar douăzeci și trei, sălbăticiuni adunate și pregătite de câteva foste Alese, totuși ele...

— Fugare, interveni Elayne, luând o ceașcă de la Careane și zâmbindu-i în semn de mulțumire.

Cu toate că ea nu ceruse una, Elayne înțelese absentă că femeia i-o oferise ei pe prima. Vandene și sora ei vorbiseră destul de mult despre fugare care veniseră în Ebou Dar.

Adeleas clipi și reveni la subiectul discuției.

— Clanul le ajută pe fugare. Au mereu două sau trei femei care supraveghează în Tar Valon. În primul rând, le abordează aproape pe toate femeile alungate, într-un mod extrem de chibzuit, și, în al doilea rând, reușesc să le găsească pe toate fugarele, fie ele novice sau Alese. Niciuna n-a plecat de pe insulă fără ajutorul lor de la Războaiele Troloce încoace.

— Oh, da! exclamă Vandene când Adeleas se opri ca să ia o ceașcă de la Careane.

Merilille fusese servită prima, însă aceasta stătea gârbovită și cu privirea pierdută.

— Dacă vreuna reușește să scape, știm exact unde s-o căutăm, iar ea ajunge înapoi la Turn, dorindu-și să nu fi avut mâncărimi pe tălpi. Atâta vreme cât Clanul nu știe că noi știm, oricum. Odată ce acest lucru se va întâmpla, ne vom întoarce la vremurile dinaintea Clanului, când o femeie care fugea din Turn o putea lua în orice direcție. Pe atunci, numărul lor era mai mare – Aes Sedai, Alese, novice *și* fugare – și în unii ani, două din trei scăpau basma curată, uneori trei din patru. Cu ajutorul Clanului, recuperăm cel puțin nouă din zece. Așadar, îți dai seama de ce Turnul a păstrat Clanul și secretul său ca pe niște nestemate

prețioase.
Elayne înțelegea. O femeie nu-și putea încheia socotelile cu Turnul Alb decât atunci când acesta și le încheia cu ea. Și-apoi, Turnul avea reputația, care nu putea fi știrbită, că le prindea întotdeauna pe fugare. Aproape întotdeauna. Măcar în acel moment știa.
Se ridică în picioare și, spre mirarea ei, la fel făcură și Adeleas, și Vandene, care refuză ceaiul oferit de Careane, Sareitha, până și Merilille, după o clipă. O priveau toate curioase, chiar și Merilille.
Vandene observă uimirea ei și zâmbi.
— S-ar putea să nu știi încă un lucru. Om fi noi, Aes Sedai, arțăgoase, fiecare geloasă pe locul său și pe prerogativele sale, dar, când cineva este numit sau se află mai presus de noi, avem tendința s-o urmăm cu o oarecare supunere de cele mai multe ori. Chiar dacă bombănim cu privire la deciziile ei atunci când nu e de față.
— Da, așa facem, murmură însuflețită Adeleas, de parcă tocmai ar fi descoperit ceva.
Merilille inspiră adânc, preocupată o clipă să-și netezească rochia.
— Vandene are dreptate, zise ea. Ești mai presus de noi în toate și, trebuie să recunosc, pari să fi fost numită mai presus de noi. Dacă atitudinea noastră necesită pedeapsă... Ei bine, ne vei spune dacă va fi nevoie. Unde ar trebui să te urmăm? Dacă pot întreba?
Nu se simțea nicio urmă de sarcasm în vocea ei. Adevărul fie spus, tonul ei părea politicos, așa cum Elayne n-o mai auzise niciodată vorbind.
Ea se gândea că orice Aes Sedai care trăise vreodată ar fi fost mândră să-și controleze expresia de pe față așa cum o făcea în acel moment. Nu dorise decât ca femeile s-o recunoască drept Aes Sedai. Înlătură acel imbold de a protesta că era prea tânără, prea lipsită de experiență. „Nu poți băga mierea înapoi în stup”, obișnuia să spună Lini pe vremea când era mică. Egwene nu era mai în vârstă.
Elayne inspiră adânc și zâmbi călduros.
— Primul lucru pe care nu trebuie să-l uităm este că toate *suntem* surori, în toate privințele. Trebuie să fim unite. Globul Vânturilor este prea important ca să mai conteze altceva,

preciză ea nădăjduind ca toate să încuviințeze entuziasmate atunci când vor afla care erau intențiile lui Egwene. Poate-ar fi mai bine să ne așezăm din nou.

Femeile așteptară ca să se așeze mai întâi ea, înainte să-și reia locurile. Elayne spera ca și Nynaeve să aibă parte de același tratament. Când va afla despre toate astea, va leșina din cauza șocului.

— Am să vă mărturisesc și eu ceva despre Clan.

În scurt timp, Merilille părea a fi cea care avea să leșine din cauza șocului și nici Adeleas și Vandene nu erau departe. Însă femeile spuseră doar: „Da, Elayne” și „Dacă spui tu, Elayne”. Poate că totul va decurge mai ușor de acum înainte.

*

Lectica își croia drum prin mulțimea de petrecăreți de-a lungul cheiului atunci când Moghedien o zări pe femeie. Un valet în verde și alb o ajuta să coboare pe unul dintre debarcadere. Deși masca prevăzută cu pene îi acoperea fața aproape în întregime, Moghedien ar fi identificat ușor acel mers hotărât, ar fi recunoscut-o pe femeie dintr-o privire. Paravanele din lemn sculptat ale lecticii, pe post de ferestre, cu siguranță că nu ascundeau prea mult. Doi indivizi cu săbii la șolduri săriră de pe acoperișul ei ca s-o urmeze pe femeia mascată.

Moghedien lovi cu pumnul în peretele lecticii, strigând: „Oprește!” Cărăușii se opriră atât de brusc, încât fu cât pe ce să fie azvârlită în față.

Oamenii treceau pe lângă ea înghesuindu-se, unii înjurându-i pe cărăuși pentru că blocau drumul, alții chiuind. Acolo, pe malul râului, mulțimea era mai rarefiată, prin urmare ea privi printre oameni. Ambarcațiunea ce se desprinse de debarcader părea a fi deosebită; acoperișul cabinei joase din spate era vopsit în roșu. Nu mai văzuse un asemenea efect la niciuna dintre ambarcațiunile ancorate de-a lungul docului lung.

Își umezi buzele, cutremurându-se. Instrucțiunile lui Moridin fuseseră cât se poate de explicite, iar prețul pentru nesupunere, foarte clar. Însă o mică întârziere nu conta, cu condiția ca el să nu afle, firește.

Deschizând larg ușița lecticii, coborî în stradă și-și plimbă agitată privirea împrejur. Zări hanul acela cu priveliște înspre docuri și înspre râu. Ridicându-și fustele, se îndepărtă în grabă fără să-i fie teamă că i-ar închiria cineva lectica. Până când nu

va desface pânza Forțării cu care-i legase, cărăușii vor spune tuturor celor care-i vor întreba că erau ocupați și vor sta acolo până când vor muri de foame. În fața ei se deschidea un drum. Bărbații și femeile care purtau măști cu pene se dădeau la o parte înainte ca ea să ajungă în dreptul lor, săreau și țipau, ducându-și mâinile la locul unde credeau că fuseseră înjunghiați. Fiindcă așa și era. Neavând timp suficient să țească pânze fine peste atâtea minți, ea trimise o ploaie de ace țesute din Aer, care păreau să-și facă foarte bine treaba.

Hangița robustă de la The Oarsman's Pride fu cât pe ce să sară și ea când o văzu pe Moghedien intrând cu pași hotărâți în salonul ei, îmbrăcată într-o rochie splendidă din mătase stacojie, țesută cu fire de aur, și mătase neagră care strălucea la fel de tare ca aurul. Masca ei era prevăzută cu un evantai de pene negre ca smoala și un cioc ascuțit și negru; un corb. Fusese gluma lui Moridin, porunca lui, cum fusese și rochia, de altfel. Culorile lui erau negru și roșu, îi spusese el, iar ea le va purta atâta vreme cât îi va sluji. De asemenea, Moghedien era îmbrăcată într-o livrea, cât de cât elegantă, și ar fi fost în stare să-i omoare pe toți cei care o vedeau.

În schimb, ea țesu în grabă o pânză în jurul hangiței cu obraji bucălați, care o imobiliză, făcându-i să-i sară ochii din orbite. N-avea vreme de amabilități. Când Moghedien îi porunci să-i arate acoperișul, femeia o luă la *fugă* pe scările fără balustradă din partea laterală a salonului. Era puțin probabil ca vreunul dintre băutorii îmbrăcați în pene să fi observat ceva neobișnuit în comportamentul hangiței, chibzui Moghedien, chicotind. Probabil că în hanul The Oarsman's Pride nu mai intrase niciodată un client de statutul ei.

Ajunsă pe acoperișul plat, ea cântări repede în minte pericolele de a o lăsa pe hangiță în viață sau de a o ucide. În cele din urmă, cadavrele reușeau să te dea de gol. Dacă voiai să rămâi în umbră, nu ucideai decât dacă n-aveai încotro. După ce ajustă în grabă pânza de Forțare, îi spuse femeii să coboare de pe acoperiș, să meargă la culcare și să uite că o văzuse. Cu toată graba, era posibil ca hangița să-și irosească toată ziua sau să se trezească mai amețită – Moghedien și-ar fi dorit foarte mult să fie mai talentată la Forțare –, dar, în orice caz, femeia se îndepărtă în grabă, nerăbdătoare să se supună, și o lăsă singură.

Când trapa acoperișului plat de faianță albă și murdară se închise zgomotos, Moghedien avu senzația că i se taie respirația când simți cum niște degete îi mângâie mintea și-i ating sufletul. Moridin făcea asta uneori. Era o aducere-aminte, zicea el, de parcă ea ar fi avut nevoie de așa ceva. Fu cât pe ce să privească în jurul ei după el; se înfioră ca și când ar fi suflat o briză răcoroasă. Atingerea dispăru, iar ea se cutremură din nou. Că venea, că pleca, atingerea reușea să-i reamintească mereu. Moridin putea să-și facă apariția oriunde, oricând. Trebuia să se grăbească.

Apropiindu-se de zidul jos care împrejmuia acoperișul, cercetă cu privirea râul ce se întindea la picioarele ei. Câteva bărci de diferite mărimi alunecau mânate de vâsle printre vase mai mari, ancorate sau cu pânzele umflate. Aproape toate cabinele pe care le căuta erau din lemn simplu, galbene ici, albastre acolo, apoi, în mijlocul râului, îndreptându-se către miazăzi… acoperișul roșu. Trebuia să fie cel pe care-l căuta; nu mai avea timp de pierdut acolo.

Își ridică mâinile, însă, când Focul-Răului țâșni, ceva străluci în jurul ei și se întoarse brusc. *Venise* Moridin; *era* acolo și va… Se holba la porumbeii care-și luau zborul. Porumbei! Fu cât pe ce să vomite pe acoperiș. Totuși, o singură privire înspre râu o făcu să zâmbească.

Atunci când se întorsese, Focul-Răului – cu care intenționase să despice cabina și pasagerul dinăuntru – despicase în schimb pe diagonală mijlocul ambarcațiunii, acolo unde se aflaseră vâslașii împreună cu gărzile de corp. Deoarece vâslașii fuseseră arși în exteriorul Pânzei *înainte* să lovească Focul-Răului, cele două jumătăți ale ambarcațiunii pluteau la o sută de metri în amonte. La urma urmei, poate nu era un dezastru total. Odată cu despicătura ambarcațiunii, apele râului năvăliră înăuntru în câteva minute. Cele două jumătăți ale ambarcațiunii se scufundară într-o mare de bule, trăgând pasagerii cu ele în străfunduri, tocmai în momentul în care ea își îndreptă privirea într-acolo.

Pe neașteptate, își dădu seama ce făcuse. Întotdeauna stătuse în umbră, întotdeauna rămăsese ascunsă, întotdeauna… Toate femeile din oraș care conduceau Puterea vor ști că cineva folosise o cantitate mare de *saidar,* chiar dacă nu vor cunoaște motivul, și toți cei care priviseră văzuseră o spirală de foc alb,

lichid, brăzdând cerul după-amiezii. Frica îi dădu aripi. Nu frica, groaza.

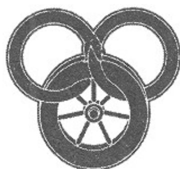
Ridicându-și fustele, coborî în fugă scările, străbătu tot în fugă salonul, lovindu-se de mese și dându-i la o parte pe cei care-i apăreau în cale. Apoi ieși în stradă, croindu-și drum prin mulțime cu mâinile.

— Fugiți! țipă ea, sărind în lectică.

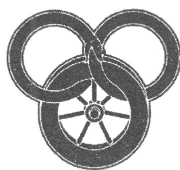
Poalele i se prinseră în ușiță. Ea și le smulse, rupându-le.

— Fugiți!

Cărăușii se puseră în mișcare, hurducând-o de colo colo, dar ei nu-i păsa. Își încolăci degetele în jurul modelelor sculptate ale paravanelor, tremurând incontrolabil. El nu-i interzisese asta. Ar putea-o ierta, ba chiar ar putea trece cu vederea această acțiune independentă a sa dacă-i va îndeplini porunca repede și eficient. Aceasta era singura ei speranță. Le va face pe Falion și pe Ispan *să se târască!*

CAPITOLUL 31

Mashiara

Când ambarcațiunea se desprinse de mal, Nynaeve își aruncă masca lângă ea, pe bancheta capitonată, și se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate pe piept și cosița strânsă bine în pumn. Privea încruntată în gol și asculta Vântul care-i șoptea în continuare că se apropia o furtună puternică, genul acela care smulgea acoperișurile și dărâma hambarele, iar ea aproape că-și dorea ca valurile să se stârnească în acea clipă.

— „Dacă nu vremea e cauza, Nynaeve, îngână ea, atunci ar trebui să mergi. Călăuza Vânturilor s-ar putea simți jignită dacă n-o vom trimite pe cea mai puternică dintre noi. Se știe că femeile Aes Sedai țin foarte mult la asta. Sunt dezgustată!”

Acestea fuseseră cuvintele lui Elayne, mai puțin partea cu „dezgustată”. Elayne prefera să-i suporte toate prostiile lui Merilille decât s-o înfrunte din nou pe Nesta. Odată ce pășeai cu stângul în relația cu cineva, era greu să îndrepți situația – Mat Cauthon era dovada vie! Dacă ele s-ar pune prost cu Nesta din Reas „Două Luni”, aceasta le-ar juca pe toate pe degete.

— Femei îngrozitoare! bombăni Nynaeve, foindu-se pe bancheta capitonată.

Nici Aviendha nu reacționase mai bine atunci când Nynaeve sugerase ca ea să meargă să-i întâlnească pe Oamenii Mării; oamenii aceia erau fascinați de ea. Nynaeve vorbise cu o voce pițigăiată și sclifosită, care nu semăna deloc cu cea a Aviendhei, însă atitudinea se potrivea:

— „Vom ști despre aceste probleme când vom afla, Nynaeve al’Maera. Poate voi descoperi ceva azi, când voi supraveghea casa lui Jaichim Carridin.”

Dacă n-ar fi știut că nimic nu le speria pe femeile Aiel, ar fi crezut că Aviendha se temea că ea era nerăbdătoare să-l spioneze pe Carridin. Nu era amuzant să-ți petreci ziua asudând pe stradă, îmbrâncită de oameni, iar în acea zi va fi mai rău, din cauza festivalului. Nynaeve crezuse că femeia s-ar fi bucurat de

o plimbare relaxantă cu barca.

Ambarcațiunea se înclină într-o parte. „O plimbare relaxantă cu barca”, își zise ea. Briza plăcută și răcoritoare a golfului. Briză umedă, nu uscată. Barca se hurducă.

— Fir-ar al naibii! gemu ea.

Îngrozită, își astupă gura cu o mână și bătu indignată cu tocurile în banca din față. Dacă va fi nevoită să-i mai suporte mult timp pe Oamenii Mării, va ajunge să înjure ca un birjar, așa cum făcea Mat. Nu voia să se gândească la el. Dacă va fi nevoită încă o zi să-și plece capul în fața acelui… acelui *bărbat…* o să-și smulgă părul din cap! Deși el n-avusese nicio pretenție exagerată până în acel moment, ea se aștepta mereu la asta, iar atitudinea lui…!

— Nu! rosti ea pe un ton ferm. Vreau să mă liniștesc, nu să mă agit.

Barca începuse să se legene ușor. Ea încerca să-și concentreze atenția asupra veșmintelor ei. Deși nu era atât de interesată de haine cum părea să fie uneori Elayne, lui Nynaeve i se păru liniștitor să se gândească la mătăsuri și la dantele.

Totul fusese ales ca s-o impresioneze pe Stăpâna Corăbiilor, pentru a încerca s-o mai îmbuneze, dacă era posibil. Fustele erau din mătase verde cu dungi galbene, mânecile și corsajul erau brodate cu fire de aur, tivul era prevăzut cu dantelă, la fel și manșetele și răscroiala. Poate că tivul ar fi trebuit să fie la baza gâtului, ca să fie luată în serios, însă n-avea nicio rochie cu o astfel de răscroială. Fiind știute obiceiurile Oamenilor Mării, rochia era mai mult decât modestă. Nesta va trebui s-o accepte așa cum era. Nynaeve al’Meara n-avea de gând să se schimbe pentru nimeni.

Acele cu opal galben din cosiță erau ale ei, primite în dar de la Panarhul din Tarabon, dar colierul din aur bătut cu smaralde și perle, care i se pierdea în decolteu, i-l oferise Tylin. Era o bijuterie scumpă cum nu visase vreodată să aibă; un dar pentru că-l adusese pe Mat, îi zisese Tylin, lucru fără nicio noimă, însă poate că Regina considerase că avea nevoie de o scuză pentru un cadou atât de prețios. Ambele brățări din aur și fildeș erau ale Aviendhei, care deținea o rezervă surprinzătoare de bijuterii pentru o femeie care arareori purta altceva în afară de lanțul din argint. Nynaeve o rugase să-i împrumute acea brățară de fildeș cu trandafiri și spini pe care femeia Aiel n-o purta niciodată. În

mod surprinzător, Aviendha i-o smulse, ducând-o la piept ca pe cel mai de preț obiect al ei și, la fel de surprinzător, Elayne începu s-o consoleze. Nynaeve nu s-ar fi mirat să le vadă pe cele două plângând una pe umărul celeilalte.

Era ceva ciudat la mijloc și, dacă n-ar fi știut că ambele femei erau prea chibzuite pentru un asemenea comportament prostesc, ar fi bănuit că era vorba despre un bărbat. Ei bine, Aviendha era prea chibzuită; Elayne încă tânjea după Rand, cu toate că Nynaeve nu-i găsea nicio vină pentru…

Brusc, simți valuri de *saidar* chiar deasupra ei într-o cantitate impresionantă și…

…se trezi în apa sărată care-i trecea peste cap, zbătându-se să iasă deasupra ca să respire, împotmolindu-se în fuste, smucindu-se. Reuși să ajungă la suprafața apei printre pernele care pluteau și trase aer în piept. Privi uluită în jur. După o clipă, recunoscu forma înclinată de deasupra ei ca fiind una dintre băncile din cabină și puțin din peretele acesteia. Se afla captivă într-o bulă de aer. Nu era mare. Putea atinge ambele părți fără să-și întindă de tot brațele. Dar cum…? O bufnitură înfundată anunță fundul râului; cabina răsturnată se înclină. Lui Nynaeve i se păru că bula de aer se micșoră puțin.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă, înainte să-și pună alte întrebări, era să iasă de acolo ca să nu rămână fără aer. Știa să înoate – se scăldase de nenumărate ori în iazurile din Codrul cu Bălți de acasă –, avea probleme doar atunci când apa începea s-o legene. Umplându-și plămânii cu aer, se scufundă și înotă înspre locul unde ar fi trebuit să se afle ușa. O găsi și lovi stângaci cu piciorul din cauza rochiei. Ar fi ajutat-o dacă s-ar fi descotorosit de ea, însă n-avea de gând să iasă la suprafață doar în lenjerie, ciorapi și bijuterii. Nu intenționa să renunțe nici la acestea. Și-apoi, nu se putea descotorosi de rochie fără să-și desfacă săculețul de la brâu. Mai degrabă s-ar fi înecat decât să piardă ce se afla înăuntru.

Apa era tulbure. Degetele ei întinse atinseră lemnul și pipăiră gravurile de pe ușă, apoi bâjbâi de-a lungul ei până când dădu peste o țâțână. Bolborosind blesteme în gând, începu să pipăie cu grijă partea cealaltă. Da! Era clanța! O apăsă și împinse. Ușa se mișcă poate doi centimetri, pe urmă se blocă.

Simțindu-și plămânii goliți, înotă înapoi până la bula de aer ca să respire atât doar cât să și-i umple din nou cu aer. De astă

dată găsi mai repede ușa. Își vârî degetele prin crăpătură și descoperi ceea ce o ținea închisă. Se afundaseră în mâl. Poate va reuși să sape o movilă sau… Pipăi mai mult. Cuprinsă de panică, își mișcă degetele de jos în sus, apoi, refuzând să creadă, de sus în jos. Mâl, mâl cleios de jos până sus.

De astă dată, când înotă înapoi la bula de aer, se agăță cu mâinile de marginea banchetei de deasupra ei și rămase așa, gâfâind. Inima îi bubuia în piept. Aerul părea… mai dens.

— Nu voi muri aici, bombăni ea. Nu voi muri aici!

Și începu să lovească tare cu pumnul în banchetă până când simți că se învinețește, încercând să declanșeze acea furie care-i permitea să conducă Puterea. Nu va muri. Nu acolo. Singură. Nimeni nu va ști unde murise. Nu va avea mormânt. Va fi doar un cadavru putrezit pe fundul râului. Brațele îi căzură, împroșcând apa. Se chinuia să respire. Dinaintea ochilor dansau steluțe negre și argintii. I se părea că privea printr-un tub. Conștientiză ca prin ceață că nu era furioasă. Încerca să atingă *saidarul*, însă fără speranța că va mai reuși să-l îmbrățișeze. Va muri acolo, într-un final. Fără speranță. Fără Lan. Lipsită de orice speranță, care pâlpâia stins ca flacăra unei lumânări la marginea conștiinței sale, Nynaeve făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în toată viața ei. Renunță.

Saidarul începu s-o învăluie.

Conștientiză doar pe jumătate când lemnul de deasupra ei se ridică brusc, explodând. Înotă în sus, printre bulele de aer, și ieși în întuneric prin gaura din carenă. Știa vag că trebuia să facă ceva. Aproape că-și amintea ce anume. Da. Dădu fără vlagă din picioare; încercă să-și miște brațele ca să înoate. Acestea păreau să plutească, pur și simplu.

Ceva o apucă de rochie și Nynaeve intră în panică, gândindu-se la rechini, la pești de foc și la alte creaturi care sălășluiau în acele adâncuri tenebroase. O frântură de conștiință îi aminti de Putere, așa că începu să se zbată cu disperare, lovind cu pumnii și cu picioarele, cu buricele degetelor în ceva tare. Din nefericire, țipă, sau încercă să țipe. Înghiți o mare cantitate de apă care-i înăbuși țipătul, *saidarul,* și fu cât pe ce s-o lase fără cunoștință.

Ceva o trase de cosiță, pe urmă fu purtată… undeva. Nu mai era suficient de conștientă încât să se împotrivească sau măcar să-i fie teamă de a nu fi devorată.

Dintr-odată, răzbătu la suprafață. Niște mâini o cuprinseră de subsuori – niște mâini, nu un rechin strângând-o cu putere în cel mai familiar mod. Când tuși, apa îi țâșni pe nări. Tuși din nou. O durea. Trase sacadat aer în piept. Nu mai gustase ceva atât de dulce în viața ei.

O mână o prinse de bărbie și, brusc, se simți din nou purtată. Era epuizată. Tot ce putea face era să plutească pe spate, să respire și să privească cerul. Era atât de albastru! Atât de frumos! Avea ochii împăienjeniți nu doar de la apa sărată.

Apoi se simți împinsă din nou, înspre partea laterală a unei bărci. O mână obraznică o prinse de fund până când doi indivizi deșirați, cu cercei din alamă în urechi, care stăteau aplecați, o prinseră și o traseră pe punte. Aceștia o ajutară să facă un pas sau doi, însă de îndată ce-i dădură drumul ca să-l ajute pe salvatorul ei, Nynaeve simți cum picioarele i se înmuiaseră ca două turnuri de terci.

Ghemuită, se zgâia la sabia, cizmele și haina verde pe care cineva le azvârlise pe punte. Deschise gura și vărsă apa Râului Eldar. A râului întreg, pare-se, plus micul dejun și masa de prânz. Nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi văzut și câțiva pești sau chiar condurii ei. Își ștergea buzele cu dosul palmei când deveni conștientă de vocile care se auzeau.

— Domnul este bine? Domnul a stat sub apă foarte mult timp.

— Lasă-mă pe mine, omule, răspunse o voce groasă. Adu ceva cu care s-o acoperim pe domniță.

Era vocea lui Lan, cea pe care visa în fiecare noapte s-o audă.

Cu ochii mari de uimire, Nynaeve abia reuși să-și înăbușe un țipăt; groaza pe care o simțise atunci când crezuse că va muri nu se compara deloc cu ceea ce resimțea în acel moment. Deloc! Era un coșmar. Nu în acea clipă! Nu așa! Nu când era udă leoarcă și cu conținutul măruntaielor împrăștiat dinaintea ei!

Fără să gândească, îmbrățișă *saidarul* și mânui Puterea. Stropii de apă începură să-i cadă cu repeziciune de pe haine, din păr, spălând orice dovadă a micului incident și făcând-o să dispară printr-o gaură asemănătoare cu o gură de scurgere. Ridicându-se anevoie în picioare, se grăbi să-și aranjeze colierul și se strădui să-și netezească rochia și părul. Numai că apa sărată și uscarea rapidă lăsaseră mai multe pete pe mătase și câteva cute care puteau fi înlăturate doar de o mână pricepută

și un fier de călcat fierbinte. Avea câteva șuvițe de păr rebele, iar opalurile din cosița ei împodobeau, într-un fel, coada zbârlită a unei pisici furioase.

N-avea importanță. Era calmul întruchipat, netulburată ca briza primăvăratică, stăpână pe sine ca… Se întoarse înainte ca el să apuce să se apropie de ea din spate și s-o sperie, făcând-o complet de rușine.

Nynaeve înțelese cât de repede se întorsese abia când zări că Lan tocmai trecuse peste balustradă. Era cel mai chipeș bărbat din câți văzuse ea vreodată. Arăta splendid cu părul care-i atârna picurând până la maxilar, în cămașa și pantalonii uzi leoarcă, și… O crestătură vânătă îi apăruse pe față, rezultatul unei lovituri primite. Nynaeve își duse mâna la gură când își aminti că lovise ceva cu pumnul.

— Vai, nu! Oh, Lan, îmi pare rău! N-am vrut.

Ea nu-și dădu seama când străbătu distanța dintre ei; era acolo, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-i atingă ușor rana cu degetele. O urzeală iscusită cu toate cele Cinci Puteri și obrazul lui bronzat fu tămăduit. Dar poate mai era rănit și altundeva. Țesu urzelile ca să-l verifice. Cicatricele noi o făcură să se înfioare și, cu toate că simțea ceva ciudat, el părea sănătos tun. Lan era ud leoarcă, deoarece sărise în apă ca s-o salveze. Nynaeve îl uscă așa cum se uscase și pe ea; apa se împrăștie la picioarele lui. Nu se putea abține să nu-l atingă. Îi mângâia cu ambele mâini obrajii aspri, minunații ochi albaștri, nasul puternic, buzele pline, urechile. Îi pieptănă cu degetele părul negru, mătăsos, aranjându-i șnurul împletit din piele cu care-i era prins. Glasul ei părea să fi prins viață.

— Oh, Lan, murmură ea. Chiar ești aici.

Cineva chicoti. Nu era Nynaeve al'Meara, ea nu chicotea niciodată, ci altcineva.

— Nu este un vis. Oh, Lumină, ești aici! Cum?

— Un servitor din Palatul Tarasin mi-a spus că te-ai dus spre râu, iar un individ de pe doc mi-a indicat ce barcă ai luat. Dacă Mandarb nu și-ar fi pierdut o potcoavă, aș fi ajuns aici ieri.

— Nu-mi pasă. Acum ești aici. Ești aici, zise ea și *nu* chicotea.

— Poate-o fi Aes Sedai, șopti unul dintre barcagii, deși nu suficient de încet, dar tot zic că e ca o rățușcă vrând să se vâre în gura lupului.

Nynaeve se făcu roșie ca racul și-și lipi mâinile de corp,

bătând cu călcâiele în punte. Altădată, l-ar fi învățat minte pe individ. Altădată, când gândea limpede. Lan o împiedica să se gândească la altceva.

— Putem vorbi între patru ochi în cabină, îi spuse ea și-l apucă de braț.

Oare unul dintre barcagii chicotise?

— Sabia mea și...

— Le aduc eu, se oferi ea, ridicându-i lucrurile de pe punte prin intermediul unor unde de Aer.

Unul dintre bădăranii aceia *chicotise.* O altă undă de Aer deschise ușa cabinei. Ea îl împinse înăuntru pe Lan, cu sabia lui cu tot, și trânti ușa în urma lor.

Pe sfânta Lumină! Ea se îndoia că, vreodată, Caile Coplin fusese atât de îndrăzneață, cu toate că multe dintre gărzile negustorilor îi știau lui Caile semnul din naștere la fel de bine precum chipul. Însă nu era deloc același lucru. Deloc! Cu toate astea, nu strica dacă era ceva mai puțin... nerăbdătoare. Îi atinse din nou fața – doar atât cât să-i netezească părul; nimic mai mult – și el o prinse cu blândețe de încheieturi cu mâinile lui mari.

— Sunt legat de Myrelle acum, rosti el încet. M-a împrumutat ție până când îți vei găsi un Străjer.

Eliberându-și cu calm mâna dreaptă, ea îl pălmui cu toată forța. Capul lui abia dacă se mișcă, prin urmare ea își eliberă și mâna cealaltă și-i trase o palmă și mai zdravănă.

— Cum ai putut? șuieră ea accentuând întrebarea cu o altă palmă. Știai că te aștept!

I se păru potrivită încă o palmă, doar ca să evidențieze și mai mult cele rostite.

— Cum ai putut face una ca asta? De ce i-ai îngăduit?

Încă o palmă.

— Arză-te-ar focul, Lan Mandragoran! Arză-te-ar focul! N-ai decât să arzi în Puțul Osândei! Arză-te-ar focul!

Bărbatul – *nenorocitul*! — nu scoase un cuvânt. Nu că ar fi putut, firește. Cum să argumenteze în apărarea lui? Stătea nemișcat în vreme ce ea îl pălmuia. Avea o privire fixă și ciudată, deși ea îi înroșea obrajii. Și cu toate că loviturile ei nu-i lăsară lui nicio urmă, pe Nynaeve începură s-o usture palmele.

Încruntându-se, își strânse pumnul și-l lovi în stomac cu toată forța. El gemu. Ușor.

— Vom vorbi despre asta calm și rațional, continuă ea, îndepărtându-se de el. Ca doi adulți.

Lan încuviință din cap, apoi se așeză și-și trase cizmele înspre el! Îndepărtându-și câteva șuvițe de pe față cu mâna stângă, ea și-o ascunse pe cealaltă la spate ca să-și flexeze degetele rănite fără ca el să vadă. Lan n-avea dreptul să fie atât de tare, nu atunci când ea voia să-l lovească. Nici măcar nu trebuia să spere că-i rupsese vreo coastă.

— Ar trebui să-i mulțumești, Nynaeve.

Cum putea fi atât de calm! Vârându-și piciorul într-o cizmă, el se apleacă s-o ia pe cealaltă, fără să se uite la ea.

— Nu ți-ai dori să fiu legat de tine.

O undă de Aer îl apucă de păr și-i smuci cu putere capul.

— Dacă îndrăznești, numai să îndrăznești, să-mi spui că nu vrei să port veșminte negre de văduvă, Lan Mandragoran, am să… am să…

Nu-i venea nimic în minte suficient de sugestiv. Myrelle. Myrelle și Străjerii ei. Arză-l-ar focul! Să-l jupoaie de viu ar fi fost o nimica toată!

Stând aplecat, cu gâtul întins, el își așeză antebrațele pe genunchi și se uită la ea cu acea privire ciudată în ochi, apoi preciză:

— Mi-a trecut prin gând să nu-ți spun, dar ai dreptul să știi.

Chiar și așa, tonul lui era șovăitor. Lan nu șovăia niciodată.

— Când Moiraine a murit – atunci legătura dintre Străjer și Aes Sedai se rupe – au apărut schimbări…

În timp ce el vorbea, ea se cuprinse cu brațele și se strânse tare ca să nu tremure. O durea falca, deoarece strângea tare din dinți. Nynaeve eliberă unda care ținea părul lui Lan, pe urmă *saidarul*, însă el nu făcu altceva decât să-și îndrepte umerii și să continue să povestească toate acele lucruri oribile fără să clipească, țintuind-o cu privirea. Brusc, ea îi înțelese licărirea din ochii lui mai reci decât iarna. Erau cei ai unui om care știa că era mort și căruia nu-i mai păsa; un om care aștepta, aproape nerăbdător, acel somn veșnic. Iar pe ea o usturau ochii pentru că nu reușea să verse o lacrimă.

— În definitiv, conchise el cu un zâmbet care i se citea doar pe buze, un zâmbet de resemnare, atunci când totul va lua sfârșit, ea va mai avea parte de un an sau doi de durere, iar eu tot mort voi fi. Nu vei trece prin așa ceva. Este ultimul cadou al

meu pentru tine, *Mashiara.*

Mashiara. Iubirea lui pierdută.

— Vei fi Străjerul meu până când voi găsi unul? întrebă ea și tresări când își auzi vocea șovăitoare.

Nu putea izbucni în plâns în acel moment. N-o va face. Mai mult decât oricând, trebuia să fie puternică.

— Da, răspunse el cu precauție, trăgându-și în picior cealaltă cizmă.

Lan păruse întotdeauna a fi un lup pe jumătate îmblânzit, însă în acea clipă nu părea deloc așa.

— Prea bine.

Netezindu-și rochia, se abținu să nu se apropie de el. Nu-l putea lăsa să vadă că-i era teamă.

— Fiindcă l-am găsit. Tu ești acela. Am așteptat și mi-am dorit asta cât timp ai fost al lui Moiraine. N-am s-o fac și în cazul lui Myrelle. Îmi va da legătura ta.

Myrelle va accepta, chiar dacă va fi nevoită s-o tragă după ea de păr până în Tar Valon și înapoi. Că tot veni vorba, s-ar putea s-o tragă de păr doar ca s-o învețe minte.

— Nu spune nimic, șuieră ea pe un ton aspru atunci când el deschise gura.

Nynaeve își trecu degetele peste săculețul de la cingătoare, unde se afla inelul lui din aur cu pecete, înfășurat într-o batistă de mătase. Făcu un efort ca să-și controleze tonul. El era bolnav, iar cuvintele aspre n-ajutau niciodată o boală. Făcea un efort totuși. Ar fi vrut să-l dojenească, să-și smulgă cosița din cap de fiecare dată când se gândea la el și la femeia aceea.

— Lan, în Ținutul Celor Două Râuri, atunci când cineva oferă cuiva un inel înseamnă că sunt logodiți, continuă ea, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

Era o minciună, iar ea se aștepta ca el să sară indignat în picioare, însă Lan doar clipi cu precauție. Nynaeve citise despre asta într-o poveste.

— Am fost logodiți timp îndelungat. Ne vom căsători azi.

— Odinioară, mă rugam pentru asta, rosti el încet, apoi clătină din cap. Știi prea bine de ce nu se poate, Nynaeve. Și chiar dacă ar fi posibil, Myrelle…

În ciuda promisiunilor ei de a-și păstra calmul, de a fi blândă, îmbrățișă *saidarul* și-i vârî în gură un căluș de Aer, înainte ca Lan să dezvăluie ceea ce ea nu voia să audă. Atâta vreme cât el

nu putea mărturisi, ea se putea preface că nu se întâmplase nimic. Dar când va pune mâna pe Myrelle! Opalurile i se înfigeau în palmă, iar ea își luă mâna de pe cosiță ca arsă. Apoi începu să-i mângâie din nou părul în vreme ce el o privea indignat, cu gura căscată.

— E o lecție pentru tine, ca să înveți diferența dintre soții și celelalte femei, zise ea cu blândețe, deși în interiorul ei era mult zbucium. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă nu-i vei mai pomeni numele lui Myrelle în prezența mea. Ai înțeles?

El încuviință din cap, iar ea eliberă unda, însă de îndată ce Lan reuși să-și miște falca, el spuse:

— Fără să-i rostesc numele, Nynaeve, știi prea bine că ea îmi simte trăirile, prin intermediul legăturii. Dacă vom fi soț și soție…

Nynaeve crezu că fața îi va lua foc. Nu se gândise niciodată la asta! Afurisita de Myrelle!

— Există vreo cale prin care ea să știe sigur că sunt eu? întrebă Nynaeve într-un final, simțind cum obrajii îi iau foc.

Mai ales atunci când el se rezemă cu spatele de peretele cabinei și izbucni în râs, uimit.

— Pe sfânta Lumină, Nynaeve, ești un șoim! Lumină! N-am mai râs de când…

Veselia lui dispăru și răceala care i se citise în ochi până atunci reveni.

— Mi-aș dori să existe, Nynaeve, dar…

— Poate să existe și va exista, îl întrerupse ea.

Bărbații păreau mereu să preia controlul dacă le îngăduiai să vorbească prea mult. Se lăsă să cadă pe genunchii lui. Era adevărat că nu erau căsătoriți încă, totuși el era mai moale decât banchetele necapitonate din acea cabină. Se foi ușor ca să-și găsească o poziție mai confortabilă. Oricum, genunchii lui nu erau mai tari decât acele banchete.

— Ar fi bine să te resemnezi, Lan Mandragoran. Inima mea îți aparține, iar tu ai recunoscut că a ta îmi aparține mie. *Tu* îmi aparții mie și n-am de gând să-ți dau drumul. Vei fi Străjerul și soțul meu, pentru un timp foarte îndelungat. N-am să te las să mori. Ai înțeles *asta*? Pot fi foarte încăpățânată.

— N-am observat, zise el, iar ea strânse din ochi.

Tonul lui părea îngrozitor de… sec.

— Nădăjduiesc că vei observa acum, rosti ea pe un ton ferm.

Întorcându-și capul, privi în spatele lui prin ornamentele decorative ale carenei, apoi se uită printre sculpturile din partea din față a cabinei. Docuri lungi de piatră care ieșeau din cheiul de piatră se perindau pe lângă ei; în față nu vedea decât docuri și orașul strălucind alb în soarele după-amiezii.

— Încotro ne îndreptăm? îngână ea.

— Le-am spus să ne ducă la mal de îndată ce te voi scoate din apă, răspunse Lan. Mi s-a părut cel mai potrivit să acostăm cât mai repede cu putință.

— Tu…?

Ea strânse din dinți. El nu știuse încotro se îndrepta ea sau de ce. Se folosise de ceea ce știuse. Și îi *salvase* viața.

— Nu mă pot întoarce încă în oraș, Lan.

Dregându-și glasul, ea își schimbă tonul. Oricât de blândă își propusese să fie cu el, s-ar fi îmbolnăvit de la atâta dulcegărie.

— Trebuie să ajung la *Windrunner,* vasul Oamenilor Mării.

Mult mai bine. Tonul ei era blând, și ferm.

— Nynaeve, m-am aflat chiar în spatele bărcii în care ai fost. Am văzut ce s-a întâmplat. Ai fost cu cincizeci de pași în fața mea, apoi ai rămas cu cincizeci de pași în urmă și te-ai scufundat. Trebuie să fi fost Focul-Răului.

Nu fu nevoie să spună mai mult, deoarece continuă în locul lui. Știa mai multe decât el.

— Moghedien, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Oh, ar fi putut fi un alt Rătăcit sau una dintre surorile din Ajah Neagră, poate, totuși era sigură că fusese acea femeie. Ei bine, o înfrânse pe Moghedien nu o dată, ci de două ori. Putea s-o învingă și a treia oară dacă era nevoie. Pe fața ei însă, nu se citea aceeași încredere.

— Nu-ți fie teamă, o îmbărbătă Lan, atingându-i obrazul. Să nu-ți fie teamă atât timp cât voi fi cu tine. Dacă va trebui s-o înfrunți pe Moghedien, voi face în așa fel încât să fii suficient de furioasă ca să poți conduce Puterea. Se pare că am această înzestrare.

— Nu vei mai reuși să mă faci să-mi pierd cumpătul, începu ea, apoi tăcu și privi în ochii lui mari de uimire. Nu sunt furioasă, rosti ea încet.

— Acum nu, dar când va trebui să fii…

— Nu sunt furioasă, repetă ea, râzând și lovindu-l cu pumnii în piept.

Saidarul o inundă, nu doar cu viață și bucurie, ci și cu venerație, de astă dată. Îi mângâie obrajii cu unde plăpânde de Aer.

— Nu sunt furioasă, Lan, șopti ea.

— Pavăza ta a dispărut, zâmbi el, împărtășindu-i încântarea, dar zâmbetul nu-i încălzea și privirea.

„Voi avea grijă de tine, Lan Mandragoran, promise ea în gând. Nu te voi lăsa să mori.” Lipindu-se de pieptul lui, în trecu prin minte să-l sărute, ba chiar... „Tu nu ești Caile Coplin”, își zise ea cu fermitate.

Brusc, o fulgeră un gând oribil. Era cu atât mai oribil, cu cât nu-i venise mai devreme.

— Barcagii? spuse ea repede. Gărzile mele de corp?

El clătină din cap în tăcere, iar ea oftă. Gărzi de corp. Lumină, ei avuseseră nevoie de protecția ei, nu invers! Alți patru morți căzuți la picioarele lui Moghedien. Patru pe lângă alte mii, însă aceștia erau un caz personal, din punctul ei de vedere. N-avea de gând să se ocupe de Moghedien chiar în acel moment.

Ridicându-se în picioare, începu să se întrebe ce să facă în legătură cu veșmintele ei.

— Lan, ordonă-le barcagiilor să întoarcă vasul, să vâslească puternic.

Dacă va putea, se va îndepărta de Palat înainte de căderea nopții.

— Și află dacă vreunul dintre ei are un pieptene.

Nu putea să dea ochii cu Nesta în halul acela.

El își ridică de jos haina și sabia și făcu o plecăciune.

— Cum poruncești, Aes Sedai.

Își țugui buzele și privi ușa închizându-se în urma lui. Râdea de ea, ai? Nynaeve ar fi pus rămășag că cineva de pe *Windrunner* avea împuternicirea să-i căsătorească. Din câte îi cunoscuse pe Oamenii Mării, ar fi pus rămășag și că Lan Mandragoran va făgădui să ducă la îndeplinire ceea ce i se spunea. Să vedem cine va râde la urmă.

Înclinându-se într-o parte și-n alta, vasul făcu apoi cale întoarsă. Măruntaiele ei se legănau odată cu el.

— Of, Lumină! gemu ea, așezându-se pe banchetă.

Oare de ce nu-i dispăruse răul de mare odată cu pavăza? Ținând *saidarul,* conștientă fiind de fiecare adiere a aerului pe obraz, nu făcea decât să înrăutățească situația. N-ar fi ajutat-o

nici dacă ar fi renunțat la el. *Nu* voia să vomite din nou. *Avea* de gând să-l facă pe Lan al ei o dată pentru totdeauna. Va fi o zi minunată, la urma urmei. Numai dacă n-ar mai simți că se apropia furtuna.

Soarele atârna lugubru deasupra acoperișurilor când Elayne bătu la ușă. Petrecăreții dansau și se zbenguiau pe stradă în spatele ei, umplând văzduhul cu râsete, cântece și miros de parfum. Își dorea, într-un fel, să fi avut ocazia să se bucure, într-adevăr, de sărbătoare. Un costum precum cel al Birgittei ar fi fost amuzant. Sau chiar acela pe care-l văzuse pe Domnița Riselle, una dintre însoțitoarele lui Tylin, în acea dimineață. Atâta vreme cât și-ar fi păstrat masca pe față. Bătu din nou la ușă, mai tare.

Servitoarea căruntă, cu falca pătrățoasă, deschise ușa și pe fața ei se citi imediat furia când Elayne își scoase masca verde.

— Tu! Ce cauți înapoi...?

Furia lăsă locul unei palori cadaverice atunci când Merilille, Adeleas și celelalte își scoaseră și ele măștile. Femeia tresărea cu fiecare față descoperită, chiar și în cazul Sareithei. În acel moment, își dădu seama ce se întâmpla.

Scoțând un țipăt, servitoarea încercă să închidă ușa. Birgitte țâșni pe lângă Elayne și o izbi cu umărul plin de pene, deschizând-o larg. Servitoarea se împletici câțiva pași, apoi își veni în fire, dând semne că voia să fugă sau să strige. Birgitte i-o luă înainte, apucând-o de braț, mai jos de umăr.

— Încetișor, zise Birgitte pe un ton ferm. Nu vrem agitație și țipete, nu-i așa?

Deși părea că doar o ținea de braț pe femeie, ca și când ar fi sprijinit-o, servitoarea stătea foarte țeapănă și nemișcată. Holbându-se la masca prevăzută cu creastă de pene a celei care o ținea imobilizată, servitoarea clătină încet din cap.

— Cum te cheamă? o întrebă Elayne, când celelalte se îngrămădiră în vestibul în spatele ei.

Ușa care se închidea estompă larma de afară. Servitoarea își plimba ochii de la o față la alta, ca și când n-ar fi îndurat să zăbovească prea mult asupra niciuneia.

— C-c-cedora.

— Du-ne la Reanne, Cedora!

De astă dată, Cedora încuviință din cap. Părea pe punctul de

a începe să plângă.

Servitoarea urcă țeapănă scările, în timp ce Birgitte o ținea în continuare de braț. Elayne se gândi să-i spună acesteia să-i dea drumul, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să se audă strigăte de avertisment și toată lumea din casă s-o ia la fugă în toate direcțiile. Iată motivul pentru care Birgitte folosea forța fizică, iar Elayne nu conducea Puterea. Lui Elayne i se părea că servitoarea era mai mult speriată decât rănită, așa cum urma să fie toată lumea din casă în seara aceea.

— A-acolo, bâigui Cedora, arătând cu capul către o ușă roșie.

Era ușa care dădea în încăperea unde Elayne și Nynaeve fuseseră supuse la acel interogatoriu supărător. Ea o deschise și pătrunseră înăuntru.

Reanne se afla acolo, cu spatele la șemineul sculptat cu cele Treisprezece Păcate, împreună cu încă vreo douăsprezece femei pe care Elayne nu le mai văzuse. Acestea ședeau pe scaunele înșirate de-al lungul pereților zugrăviți în verde-deschis, asudând cu ferestrele închise și draperiile trase. Cele mai multe purtau rochii tradiționale din Ebou Dar, cu toate că doar una dintre ele avea tenul măsliniu. Aproape toate aveau fețele ridate și părul cărunt. Fiecare dintre ele putea conduce Puterea într-o oarecare măsură. Șapte purtau cingătoarea roșie. Ea lăsă să-i scape un oftat. Atunci când Nynaeve avea dreptate, ți-o spunea până când te aducea la disperare.

Reanne sări în picioare, aproape la fel de roșie la față de furie ca ți Cedora, iar primele ei cuvinte fură aproape identice:

— Tu! Cum îndrăznești să te arăți…?

Își domoli cuvintele și furia din același motiv, atunci când Merilille și celelalte intrară în urma lui Elayne. O femeie bălaie cu cingătoare roșie și decolteu adânc scoase un sunet gutural, apoi își dădu ochii peste cap și se rostogoli încet de pe scaunul ei roșu. Niciuna nu se mișcă s-o ajute. Niciuna nu-i aruncă vreo privire Birgittei când aceasta o escortă pe Cedora într-un colț și o țintui locului acolo. Niciuna nu părea să respire. Elayne simți un imbold să strige „bau“ doar ca să vadă ce se va întâmpla.

Reanne se legăna, palidă la față, și încerca în mod vizibil să-și regăsească stăpânirea de sine, fără să reușească însă. Avu nevoie doar de o clipă ca să examineze cele cinci fețe serioase ale femeilor Aes Sedai aliniate în fața ușii, ca să-și dea seama cine se afla la conducere. Se duse împleticindu-se până la

Merilille și se lăsă în genunchi, cu capul plecat.

— Iartă-ne, Aes Sedai!

În voce i se simțea venerația și reușea să și-o stăpânească puțin mai bine decât genunchii.

— Suntem doar câteva prietene. N-am făcut nimic, cu siguranță nimic prin care să știrbim reputația femeilor Aes Sedai. Asta pot să jur, indiferent ce v-a spus fata aceasta. V-am fi zis despre ea, dar ne-a fost teamă. Ne-am adunat doar ca să stăm de vorbă. Mai are o prietenă, Aes Sedai. Ați prins-o și pe ea? Vă pot face o descriere, Aes Sedai. Vom face tot ceea ce veți spune. Jur că noi…

Merilille își drese glasul zgomotos:

— Numele tău este Reanne Corly, nu?

Reanne tresări și confirmă în șoaptă, fără să-și ridice privirea de la picioarele surorii Cenușii.

— Mă tem că trebuie să i te adresezi lui Elayne Sedai, Reanne.

Reanne își ridică brusc capul în *cel mai* satisfăcător mod. Se holbă la Merilille, apoi și-l întoarse încet, cu ochii mari cât fața ei, către Elayne. Își umezi buzele, pe urmă inspiră adânc. Răsucindu-se pe genunchi cu fața la Elayne, își plecă din nou capul.

— Îți cer iertare, Aes Sedai, rosti ea, posomorâtă. N-am știut. N-aș fi putut…

Inspiră adânc din nou.

— Orice pedeapsă ne vei da, o vom accepta cu umilință, firește, însă te rog, te implor să crezi că…

— Oh, ridică-te în picioare! o întrerupse Elayne, pierzându-și răbdarea.

Elayne își dorise ca Reanne s-o recunoască la fel de mult cum își dorise s-o facă Merilille sau celelalte femei, numai că toată acea lingușire îi provoca silă.

— Așa. Ridică-te în picioare!

Așteptă până când Reanne se conformă, apoi se duse și se așeză pe scaunul ei. Nu era nevoie de slugărnicie, dar voia să nu existe niciun dubiu referitor la cine deținea autoritatea.

— Negi în continuare că ai ști ceva despre Globul Vânturilor, Reanne?

Femeia își desfăcu palmele.

— Aes Sedai, răspunse ea cu un ton inocent și precaut, ca o

vulpe în oraș, niciuna dintre noi n-ar întrebuința vreodată un *ter'angreal*, cu atât mai puțin un *angreal* sau un *sa'angreal.* Vă asigur că nu pretindem a fi Aes Sedai, departe de noi acest gând. Vedeți, suntem doar niște prietene care au ceva în comun: faptul că odinioară ni s-a permis să intrăm în Turnul Alb. Asta e tot.

— Doar niște prietene, spuse Elayne pe un ton sec, peste degetele împreunate. La fel și Garenia, firește. Și Berowin, și Derys, și Alise.

— Da, încuviință Reanne, șovăind. Și ele.

Elayne clătină foarte încet din cap.

— Reanne, Turnul Alb știe despre Clanul vostru. Turnul a știut *mereu.*

O femeie cu înfățișare de tairen, în ciuda vestei de mătase albastru cu alb, cu emblema breslei aurarilor, scoase un țipăt înăbușit, pe urmă își acoperi gura cu ambele mâini. O saldaeană zveltă, cu părul cărunt, care purta cingătoare roșie, se prăbuși cu un oftat pe jos, lângă femeia cu părul bălai. Alte două se legănară, ca și când ar fi fost pe punctul de a leșina și ele.

Cât despre ea, Reanne se uită la surorile din fața ușii, căutând confirmarea pe care o și găsi. Fața lui Merilille era mai mult împietrită decât senină, iar Sareitha făcu o grimasă fără să vrea. Vandene și Careane strângeau din buze. Până și Adeleas părea afectată: își întorcea capul într-o parte și în cealaltă, privindu-le cu atenție pe femeile aliniate de-a lungul pereților ca pe niște insecte pe care nu le mai văzuse niciodată. Ceea ce observa Reanne și ceea ce se petrecea în realitate nu era același lucru, firește. Acceptaseră toate decizia lui Elayne, însă niciun „Da, Elayne…” nu le putea face să fie de acord. Ar fi ajuns acolo cu două ore mai devreme dacă nu le-ar fi încetinit o mulțime de „Dar, Elayne…” Uneori, a călăuzi însemna a mâna.

Reanne nu leșină, dar pe chip i se citea frica. Își ridică mâinile în semn de rugăminte.

— Vreți să distrugeți Clanul? De ce tocmai acum, după atâta vreme? Ce-am făcut de vreți să ne pedepsiți astfel?

— Nimeni nu vă va distruge, o liniști Elayne. Careane, dacă tot n-are de gând nimeni să le ajute pe aceste două femei, n-ai vrea să te ocupi de ele, te rog?

Înainte ca femeia să apuce să facă o mișcare, în încăpere începu agitația și două femei îngenuncheară lângă cele două

care leșinaseră, ridicându-le capul și dându-le cu niște săruri pe la nas.

— Suprema Înscăunată Amyrlin dorește ca toate femeile care pot conduce Puterea să fie conectate la Turn, continuă Elayne. Oferta este deschisă pentru toate Clanurile care doresc s-o accepte.

Chiar dacă ar fi țesut unde de Aer în jurul fiecăreia din acele femei, ele n-ar fi încremenit așa cum o făcuseră în acel moment. Și indiferent cât de puternic ar fi activat acele unde, n-ar fi reușit să le scoată ochii din orbite. Una din femeile care leșinaseră trase brusc aer în piept, apoi tuși, îndepărtând fiola cu sărurile care-i fusese ținută prea mult la nas. Acest episod le făcu pe toate să prindă grai.

— Putem deveni Aes Sedai, în sfârșit? întrebă exaltată tairena în vesta aurarilor.

În același timp, o femeie cu fața rotundă și cu o cingătoare roșie cel puțin de două ori mai lungă decât a oricărei alteia izbucni:

— Ne vor lăsa să învățăm? Ne vor învăța din nou?

Se auzi un amestec de voci dureros de încântate.

— Chiar vom putea...?

— Ne vor lăsa, într-adevăr...?

— Ivara, Sumeko, ați uitat toate de voi? le dojeni Reanne cu asprime pe femei. Vorbiți în fața Aes Sedai! vorbiți... în fața... Aes Sedai!

Își trecu mâna peste față, tremurând. Se așternu o tăcere stânjenitoare. Femeile își plecară ochii și se îmbujorară. În ciuda fețelor ridate și a părului încărunțit sau albit, Elayne le vedea în continuare ca pe un grup de novice surprinse de Mai-Marea peste Novice pe când se băteau cu pernele.

Șovăind, Reanne o privi peste vârful degetelor.

— Ni se va îngădui, într-adevăr, să ne întoarcem în Turn? îngână ea.

Elayne încuviință din cap.

— Cele care pot învăța să devină Aes Sedai vor avea o șansă, însă va exista un loc pentru fiecare. Pentru fiecare femeie care poate mânui Puterea.

Reanne avea ochii înlăcrimați. Deși nu era sigură, lui Elayne i se păru că o aude pe femeie șoptind: „Pot fi Verde”. Abia se abținea să nu se ducă la ea și s-o îmbrățișeze.

Niciuna dintre celelalte Aes Sedai nu arăta vreo urmă de emoție, cu atât mai puțin Merilille, care era severitatea întruchipată.

— Dacă-mi dai voie să pun o întrebare, Elayne? Reanne, vrei să știi pe câte… dintre voi vă vom accepta?

Fără îndoială că ezitarea aceea înlocuia cuvintele: „Pe câte fugare și femei care n-au reușit de prima dată”.

Dacă Reanne observase sau bănuise acea aluzie, fie o ignora, fie nu-i păsa.

— Nu cred că va exista vreuna care să refuze o astfel de ofertă, preciză ea, cu răsuflarea întretăiată. S-ar putea să dureze un timp până vor primi toate vestea. Suntem răspândite, știți, ca…

Râse și în voce i se simți un dram de agitație. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— …ca femeile Aes Sedai să nu ne observe. Până în momentul de față sunt o mie șapte sute optzeci și trei de nume pe listă.

Aproape toate femeile Aes Sedai învățaseră cum să-și ascundă uluirea în spatele unei expresii calme, însă doar Sareitha făcu ochii mari. Aceasta îngâna niște cuvinte în tăcere, dar Elayne o cunoștea suficient de bine încât să-i citească pe buze. „Două mii de sălbăticiuni! Lumina fie cu noi!” Elayne își netezi fustele până când fu sigură că nu i se putea citi nimic pe față. Lumina fie cu ele, într-adevăr.

Reanne înțelese greșit acea tăcere.

— V-ați așteptat la mai multe? în fiecare an, unele mor în urma unor accidente sau de moarte naturală, așa cum e firesc, și mă tem că în ultimii o mie de ani Clanul s-a împuținat. Poate că am abordat cu prea multă precauție femeile care au plecat din Turnul Alb, însă a existat mereu teama că vreuna dintre ele va raporta faptul că a fost interogată și… și…

— Nu suntem deloc dezamăgite, o asigură Elayne, făcând gesturi liniștitoare.

Dezamăgite? îi venea să râdă isteric. Erau aproape de două ori mai multe membre ale Clanului decât Aes Sedai! Egwene nu va putea nega niciodată că nu contribuise la aducerea în Turn a femeilor care conduceau Puterea. Dar dacă Clanul le refuza pe sălbăticiuni… Trebuia să rămână la subiect; recrutarea Clanului fusese doar o întâmplare.

— Reanne, continuă ea cu blândețe, crezi că ai putea să-ți aduci aminte unde se află Globul Vânturilor?

Reanne se îmbujoră.

— Nu le-am atins niciodată pe fugare, Elayne Sedai. Nu știu motivul pentru care au fost adunate. N-am auzit niciodată de Globul Vânturilor, totuși există un depozit, așa cum l-ai descris, în...

La parter, o femeie mânui scurt Puterea. Cineva țipă îngrozitor.

Elayne sări în picioare într-o clipită, la fel și celelalte. De undeva, dintre faldurile rochiei cu pene, Birgitte scoase un pumnal.

— Trebuie să fi fost Derys, explică Reanne. Doar ea mai este aici.

Elayne țâșni în față și o apucă de braț pe Reanne, deoarece aceasta o luase înspre ușă.

— Încă nu ești Verde, îi șopti ea.

Drept răspuns, primi un zâmbet încântător cu gropițe, surprins, mulțumit și sfios în același timp.

— Ne vom ocupa noi de asta, Reanne.

Merilille și celelalte se așezară de-o parte și de cealaltă, pregătite s-o urmeze pe Elayne, dar Birgitte ajunse la ușă înaintea lor și rânji când puse mâna pe clanță. Elayne înghiți în sec și nu spuse nimic. Aceea era onoarea Străjerului, conform unei zicale Gaidin: era primul care intra și ultimul care ieșea. Totuși, ea se deschise *saidarului,* pregătită să distrugă orice îi amenința Străjerul.

Ușa se dădu în lături înainte ca Birgitte să apuce să apese pe clanță.

Mat pătrunse înăuntru, împingând-o în fața lui pe servitoarea zveltă de care-și amintea Elayne.

— M-am gândit eu că sunteți aici, rânji el cu impertinență, ignorând privirile dușmănoase ale lui Derys, când am dat peste o hoardă nenorocită de Străjeri care beau la taverna pe care o detest. Doar ce m-am întors după ce am urmărit o femeie până în Rahad. Până la ultimul etaj al unei case părăsite, mai exact. Odată ce ea a plecat, mi-am dat seama imediat în ce cameră a intrat, pardoseala fiind atât de prăfuită, urmele pașilor ei m-au ghidat. Ușa are o încuietoare mare și ruginită, dar pun rămășag pe o mie de coroane că Globul vostru e dincolo de ea.

Derys vru să-i tragă o lovitură cu piciorul, însă el o împinse, scoțând un cuțit mic din cingătoare, pe care îl așeză în palmă.

— N-ați vrea să-i explicați careva acestei pisici zbârlite de partea cui sunt? Femeile cu cuțite mă fac să mă simt inconfortabil, mai nou.

— Am aflat deja toate astea, Mat, zise Elayne.

Mă rog, erau pe punctul de a le afla, însă privirea de pe fața lui era *neprețuită.* Ea simți ceva care venea de la Birgitte. Deși în privirea celeilalte femei nu se citea nimic, prezența emoției pe care Elayne o simțea în ceafa vădea dezaprobarea. Probabil că nici Aviendhei nu i s-ar fi părut un detaliu important. Cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată Elayne fu să rostească următoarele cuvinte:

— Trebuie să-ți mulțumesc, Mat. Ție îți datorăm faptul că am găsit ceea ce căutam.

Uluirea de pe chipul lui aproape că făcea să merite acea agonie.

El își închise gura repede, apoi o deschise ca să spună:

— Atunci, haideți să închiriem o barcă și să punem mâna pe afurisitul ăla de Glob! Cu puțin noroc, vom pleca din Ebou Dar în seara asta.

— E ridicol, Mat. Și nu-mi spune că te înjosesc. Nu ne vom furișa noaptea prin Rahad și nu vom pleca din Ebou Dar până când nu vom fi folosit Globul.

El încercă să protesteze, firește, iar Derys profită de faptul că atenția lui era distrasă ca să-l lovească din nou cu piciorul. Mat se ascunse după Birgitte, țipând să-l ajute cineva, în vreme ce femeia suplă țâșni după el.

— Este Străjerul tău, Elayne Sedai? o întrebă Reanne neîncrezătoare.

— Ferească Lumina! Birgitte este.

Reanne rămase cu gura căscată. După ce răspunse la o întrebare, Elayne puse și ea una, pe care n-ar fi îndrăznit să i-o adreseze unei alte surori.

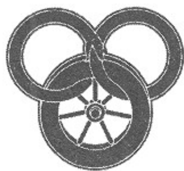
— Reanne, dacă nu te deranjează să-mi spui, ce vârstă ai?

Femeia șovăi, aruncându-i o privire lui Mat. Bărbatul încerca în continuare să se ferească de Derys, ascunzându-se după Birgitte, care zâmbea.

— La următoarea aniversare a zilei de naștere, răspunse Reanne ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, voi

împlini patru sute doisprezece ani.

Merilille leșină pe loc.

CAPITOLUL 32

Sigiliul Flăcării

Elaida de Avriny a’Roihan ședea cu un aer regal pe Tronul Înscăunatei, scaunul înalt pe care era sculptată viță-de-vie și care în acel moment era vopsit doar cu șase culori în loc de șapte. Pe umăr purta șalul cu șase dungi și-și plimba privirea prin sala Divanul Turnului. Scaunele vopsite ale Conducătoarelor fuseseră rearanjate de-a lungul scărilor podiumului, împrejmuind încăperea de sub marele dom, care găzduia doar șase Ajah în loc de șapte. Optsprezece Conducătoare așteptau supuse. Tânărul al’Thor îngenunche tăcut lângă Amyrlin. Nu va vorbi până când nu-i va fi îngăduit, lucru care nu se va întâmpla în acea zi. În acea zi, el nu era decât un alt simbol al puterii ei, iar douăsprezece cele mai favorizate Conducătoare se bucurau de legătura pe care ea însăși o controla ca să-l protejeze.

— S-a luat o hotărâre, mamă, rosti smerită Alviarin lângă umărul ei, plecându-și capul umilă în fața sceptrului care purta Flacăra.

Pe pardoseală, în fața podiumului, Sheriam țipa ca din gură de șarpe, iar paznicul Turnului de lângă ea fu nevoit s-o imobilizeze. Sora Roșie care o împiedica să conducă Puterea rânjea batjocoritor. Romanda și Lelaine afișau o expresie demnă, în vreme ce mai toate celelalte femei care ședeau pe jos, păzite de gărzi și împiedicate să mânuiască Puterea, plângeau în tăcere, poate de ușurare că doar patru femei primiseră pedeapsa capitală sau poate de teama a ceea ce urma să vină. Cele mai palide fețe le aveau cele trei femei care îndrăzniseră să între în Consiliul Albastrelor, între timp desființat. Fiecare rebelă fusese alungată din frăția Ajah din care făcea parte până când Elaida îi permitea să ceară reacceptarea. Totuși, Albastrele de odinioară știau că vor fi nevoite să muncească din greu ani buni până când îi vor intra din nou în grații și li se va permite să facă parte din oricare dintre Ajah. Până atunci, acestea se aflau la mâna ei.

Alviarin se ridică în picioare, iar Adevărata Putere care pătrundea prin ea de la cerc părea să fie o manifestare a forței femeii.

— Divanul este de acord cu decizia Înscăunatei. Romanda va fi prima biciuită.

Romanda își ridică brusc capul. Amyrlin n-avea decât să vadă de câtă demnitate era capabilă până va fi ferecată. Elaida făcu un gest scurt și rosti:

— Luați prizonierele de aici și aduceți-o pe prima dintre surorile păcălite care le-au urmat. Voi accepta supunerea lor.

Una dintre prizoniere scoase un țipăt și se desprinse de paznicul care o ținea strâns de braț. Egwene al'Vere se aruncă pe trepte, la picioarele Elaidei, cu mâinile întinse și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Iartă-mă, mamă! exclamă fata, plângând. Mă căiesc! Mă voi supune; mă supun. Te rog, nu mă fereca!

Ea făcu o plecăciune și în ochi i se citea că era dărâmată. Umerii i se scuturau din cauza hohotelor de plâns.

— Te rog, mamă! Mă căiesc! Mă căiesc!

— Amyrlin este capabilă de îndurare, zise Elaida pe un ton vesel.

Turnul Alb își permitea să le piardă pe Lelaine, Romanda și Sheriam, dar nu și pe această fată, datorită forței sale. Ea era Turnul Alb.

— Egwene al'Vere, te-ai răzvrătit împotriva Supremei tale, însă pot fi îndurătoare. Vei purta din nou roba albă de novice până când voi crede de cuviință că ești pregătită să urci o treaptă, dar azi vei fi prima care va face un al Patrulea Legământ pe Sceptrul Legămintelor. Un angajament de credință și supunere față de Amyrlin.

Prizonierele căzură în genunchi, implorând să li se îngăduie să facă și ele legământul, ca să-și demonstreze adevărata supunere.

Lelaine fu prima, dar nici Romanda și nici Sheriam nu se lăsară mai prejos. Egwene se târî pe trepte ca să sărute tivul rochiei Elaidei.

— Mă supun voinței tale, mamă, îngână ea printre lacrimi. Mulțumesc. Mulțumesc!

Alviarin o apucă pe Elaida de umăr și o scutură.

— Trezește-te, femeie idioată! mârâi ea.

Elaida își deschise ochii în lumina difuză a unei lămpi pe care o ținea Alviarin. Păstrătoarea Cronicilor, sora albă Freidhen, stătea aplecată deasupra ei, ținându-i o mână pe umăr.

— Ce-ai spus? bombăni ea, pe jumătate dezmeticită.

— Am spus: „Te rog, trezește-te, mamă”, răspunse Alviarin cu răceală în glas. Covarla Baldene s-a reîntors din Cairhien.

Elaida scutură din cap, încercând să alunge sfârșitul visului.

— Atât de repede? Le așteptam abia peste o săptămână. Covarla, zici? Unde-i Galina?

Erau niște întrebări prostești. Alviarin habar n-avea la ce se referea.

— Ea crede că Galina e moartă sau a fost luată prizonieră, răspunse totuși femeia cu acea voce stăpânită și cristalină. Mă tem că veștile nu sunt... bune.

Elaida nu se mai gândi la ce ar trebui sau n-ar trebui să știe Alviarin.

— Povestește-mi, îi ceru ea, aruncând la o parte cearșaful din mătase, dar, când se ridică din pat și-și legă cordonul halatului de mătase peste cămașa de noapte, nu auzi decât frânturi.

O luptă. Hoarde de femei Aiel care conduceau Puterea. Al’Thor care dispăruse. Dezastru. Observă absentă că Alviarin era îmbrăcată frumos într-o rochie albă cu broderii argintii și purta pe umeri șalul Păstrătoarei. Se gătise astfel ca să-i aducă veștile alea proaste!

Ceasul cu pendulă din camera ei de studiu bătu a Doua Jumătate când intră în salonul de zi. Primele ore ale dimineții; cel mai nepotrivit moment al zilei pentru a primi vești cumplite. Covarla se ridică în grabă din fotoliul roșu, pe fața ei impecabilă citindu-se oboseala și îngrijorarea, apoi îngenunche ca să sărute inelul Elaidei. Pe rochia ei neagră de călărie se zăreau urme de praf din timpul călătoriei, iar părul deschis la culoare îi era răvășit. Își pusese însă șalul pe care-l purta de când se afla Elaida în viață.

Amyrlin abia dacă avu răbdare ca buzele femeii să atingă Marele Șarpe înainte să-și retragă mâna.

— De ce ai fost trimisă? o întrebă ea din scurt.

Smulgând lucrul manual de pe un scaun, acolo unde îl lăsase, Elaida se așeză și începu să croșeteze cu andrelele lungi din fildeș. Croșetatul avea același efect asupra ei ca și atunci când își mângâia figurinele din fildeș sculptat, iar în acel moment

simțea nevoia să se liniștească. De asemenea, croșetatul o ajuta să-și limpezească mintea. Trebuia să gândească lucid.

— Unde este Katerine?

Dacă Galina ar fi murit, Katerine trebuia să preia conducerea în fața lui Coiren. Elaida spusese clar că odată ce al'Thor era prins, Ajah Roșie va prelua controlul.

Covarla se ridică încet în picioare, ca și când n-ar fi fost sigură că ar fi trebuit să facă asta. Strângea în pumni șalul cu franjuri roșii care-i acoperea umerii.

— Katerine se găsește printre cele dispărute, mamă. În privința mea, mă aflu mai presus de cele care…

Vocea ei tărăgănă când Elaida o privi fix, cu degetele încremenite, tocmai în momentul în care se pregătea să treacă firul de lână peste o andrea. Covarla înghiți cu noduri și se mută de pe un picior pe celălalt.

— Câte sunt, fiică? întrebă, într-un final, Elaida.

Nu-i venea să creadă că vocea ei era atât de calmă.

— N-am idee câte au scăpat, mamă, răspunse Covarla în grabă. N-am îndrăznit să rămânem ca să facem o cercetare amănunțită și…

— Câte? zbieră Elaida.

Înfiorându-se, Amyrlin încercă să se concentreze asupra croșetatului. N-ar fi trebuit să zbiere. A te lăsa pradă furiei era o slăbiciune. Trece firul peste, vâră-l prin buclă și trage în jos. Mișcări liniștitoare.

— Am… am adus cu mine încă unsprezece surori, mamă, pe urmă femeia tăcu, respirând anevoie, și când văzu că Elaida nu spunea nimic, se grăbi să adauge: Altele ar putea fi pe drum încoace, mamă. Gawyn a refuzat să mai aștepte, iar noi n-am îndrăznit să mai zăbovim fără el și oștenii lui, cu atâția Aieli care mișunau pe-acolo, și cu…

Elaida nu mai asculta. Douăsprezece se întorseseră. Dacă ar fi scăpat și altele, s-ar fi grăbit să ajungă în Tar Valon la fel de repede ca și Covarla, cu siguranță. Chiar și dacă una sau două ar fi fost rănite și ar fi călătorit mai încet… Douăsprezece. Turnul nu suferise o înfrângere de o asemenea amploare nici măcar în timpul Războaielor Troloce.

— Aceste sălbăticiuni Aiel trebuie să primească o lecție, întrerupse Amyrlin bolboroselile Covarlei.

Galina crezuse că-i va putea folosi pe Aieli ca să le distragă

atenția altor Aieli; ce femeie neghioabă!

— Le vom salva pe surorile pe care le țin prizoniere și-i vom învăța ce înseamnă să le sfidezi pe femeile Aes Sedai! Și li-l vom lua din nou pe al'Thor.

Elaida nu-l va mai lăsa să scape, chiar dacă va trebui să conducă întreg Turnul Alb ca să pună mâna pe el! Profeția fusese exactă. Ea *va* triumfa.

Aruncându-i lui Alviarin o privire îngrijorată, Covarla se mută din nou de pe un picior pe celălalt.

— Mamă, bărbații aceia… Cred…

— Nu mai crede! se răsti Elaida, strângând în mâini lucrul, pe urmă se aplecă în față atât de amenințător, încât Covarla își ridică o mână ca și când ar fi vrut să se apere de un atac.

Elaida nu mai era conștientă de prezența lui Alviarin. Oricum, femeia aflase deja tot. Se va ocupa de ea mai târziu.

— Ai păstrat discreția, Covarla? în afară de faptul că ai informat-o pe Păstrătoare?

— Oh, da, mamă, răspunse în grabă Covarla, dând veselă din cap, bucuroasă că făcuse ceva bine. Am pătruns în oraș singură și mi-am ascuns fața până când am ajuns la Alviarin. Gawyn a vrut să mă însoțească, însă gărzile de pe pod nu le-au permis oștenilor lui să treacă.

— Lasă-l pe Gawyn Trakand! îi porunci ea cu dispreț.

Tânărul acela rămăsese în viață ca să-i dea ei planurile peste cap. Dacă se va dovedi că sora Roșie Galina trăia, va plăti atât pentru eșecul acela, cât și pentru faptul că-l lăsase pe al'Thor să scape.

— Vei părăsi orașul la fel de tainic precum ai intrat în el, fiică, și vei sta ascunsă, împreună cu celelalte, în unul dintre satele de dincolo de orașele-pod până voi trimite după tine. Satul Dorian va fi cât se poate de potrivit.

Vor fi nevoite să doarmă în hambare într-un cătun unde nu exista niciun han. Asta meritau pentru eșecul lor.

— Pleacă! Și roagă-te să-și facă apariția cineva mai presus de tine. Divanul va cere amendamente pentru această catastrofă inimaginabilă și, până acum, pari a fi mai presus decât toate celelalte vinovate. Pleacă!

Covarla păli la față. Se împletici atât de tare când făcu o reverență înainte să plece, încât Elaida crezu că Baldene va cădea. Neisprăvitele! Era înconjurată de neghioabe, trădătoare

și neisprăvite!

De îndată ce Elaida auzi ușa de la intrare închizându-se, își azvârli lucrul manual și sări în picioare, certând-o pe Alviarin.

— De ce n-am aflat despre asta mai înainte? Dacă al'Thor a scăpat – cum ziceai? În urmă cu șapte zile? —, cineva trebuie să-l fi văzut. De ce nu mi s-a adus la cunoștință?

— Ți-am spus ce am aflat și eu de la Ajah, mamă, răspunse Alviarin aranjându-și cu calm șalul, care nu era nici măcar puțin șifonat. Chiar intenționezi să fie judecată o a treia catastrofa în încercarea de a le salva pe prizoniere?

— Chiar crezi că fugarele le pot înfrunta pe Aes Sedai? pufni Elaida cu dispreț. Galina a fost luată prin surprindere. Asta trebuie să se fi întâmplat. Cum adică o a *treia* catastrofă? se încruntă Amyrlin.

— N-ai fost atentă, mamă.

Făcând un gest revoltător, Alviarin se așeză fără a cere permisiunea, își încrucișă picioarele și-și aranjă senină poalele.

— Covarla a crezut că vor putea ține piept sălbăticiunilor – deși cred că nu e nici pe departe atât de sigură pe cât a vrut să lase să se vadă –, însă bărbații au fost o altă poveste. Erau vreo câteva sute, în haine negre, și toți puteau conduce Puterea. De asta e foarte sigură, ca și celelalte, de altfel. „Arme vii”, i-a numit ea. Cred că a fost cât pe ce să facă pe ea numai amintindu-și de ei.

Elaida rămase ca lovită de trăsnet. Mai multe sute?

— Imposibil. Nu pot exista mai mult de…

Se duse la o masă din fildeș și poleială și-și turnă o cupă de punci de vin. Buza carafei de cristal scoase un clinchet când atinse cupa de cristal. Aproape la fel de mult punci ajunse pe tava din aur.

— Având în vedere că al'Thor poate Călători, mi se pare logic să ne în stare de asta măcar o parte dintre acești bărbați, adăugă brusc Alviarin. Covarla este aproape convinsă că așa au apărut aceștia. Presupun că el este deranjat de tratamentul la care este supus. Covarla părea oarecum neliniștită în legătură cu asta. Ea a insinuat că și unele surori sunt. El ar putea crede că-ți datorează ceva. N-ar fi prea plăcut ca bărbații ăștia să-și facă apariția de nicăieri în Turn, nu-i așa?

Elaida bău punciul dintr-o înghițitură. Galina primise poruncă să-l facă pe al'Thor să devină supus. Dacă el venise să se

răzbune… Dacă existau, într-adevăr, sute de bărbați care puteau mânui Puterea sau chiar o sută… Trebuia să se gândească la asta!

— Dacă ar fi vrut să vină, cred că ar fi făcut-o deja, firește. N-ar fi irosit o asemenea surpriză. Poate nici măcar al'Thor nu vrea să țină piept întregului Turn. Presupun că s-au întors cu toții în Caemlyn, în Turnul Negru. Ceea ce înseamnă că pe Toveine o așteaptă cea mai neplăcută surpriză, mă tem.

— Scrie-i să se întoarcă de îndată, rosti Elaida, cu o voce răgușită.

Punciul nu părea s-o ajute. Se întoarse și tresări atunci când o găsi pe Alviarin chiar în fața ei. Poate că nu erau nici măcar o sută – nici *măcar* o sută? La apus, *zece* ar fi părut o nebunie. Oricum, nu-și putea asuma riscul.

— Dictează chiar tu porunca, Alviarin. Acum. Chiar în acest moment.

— Și cum va ajunge la ea?

Alviarin își înclină capul într-o parte, curioasă. Dintr-un motiv necunoscut, schiță un zâmbet.

— Niciuna dintre *noi* nu poate Călători. Toveine și oamenii ei vor acosta cât de curând în Andor, dacă n-au făcut-o deja. I-ai spus să se împartă în grupuri mici și să evite satele, ca să nu atragă atenția. Nu, Elaida, mă tem că Toveine se va regrupa lângă Caemlyn și va ataca Turnul Negru înainte să primească vreo veste de la noi.

Elaidei i se tăie răsuflarea. Femeia tocmai i se adresase pe nume! Dar, înainte să apuce să izbucnească scandalizată, se întâmplă ceva și mai rău.

— Cred că ai necazuri mari, Elaida, continuă Alviarin privind-o cu ochi reci și rostind cuvinte nemiloase, cu zâmbetul pe buze. Mai devreme sau mai târziu, Divanul va afla despre eșecul cu al'Thor. Poate că Galina ar fi reușit să îmbuneze Consiliul, dar mă îndoiesc că Baldene va reuși. Își va dori să plătească… cineva… mai sus-pus. Și, mai devreme sau mai târziu, vom afla cu toții de soarta lui Toveine. Atunci, toate astea vor atârna greu pe umerii tăi.

Cu un aer degajat, îi aranjă Elaidei șalul în jurul gâtului.

— De fapt, e imposibil să nu afle mai curând. Vei fi ferecată, dată ca exemplu, așa cum ai vrut să faci cu Siuan Sanche. Însă s-ar putea să mai ai timp să dregi lucrurile dacă o vei asculta pe

Păstrătoarea ta. Ai nevoie de un sfat bun.

Elaida nu era în stare să scoată un cuvânt. Amenințarea nici că putea fi mai evidentă.

— Ce ai aflat în seara asta poartă Sigiliul Flăcării, spuse Amyrlin cu vocea sugrumată, însă știa că, de fapt, acele cuvinte erau inutile înainte să le rostească.

— Dacă ai de gând să respingi sfatul meu…

Alviarin tăcu, apoi dădu să se întoarcă.

— Așteaptă!

Elaida lăsă jos mâna pe care o întinsese fără să-și dea seama. Va rămâne fără șal. Va fi ferecată. Chiar și după toate astea, o vor face să se tânguie.

— Ce…? întrebă Amyrlin, nevoită să tacă și să înghită în sec. Ce sfat are să-mi dea Păstrătoarea mea?

Trebuia să existe o cale prin care să pună capăt acestei nebunii.

Alviarin se apropie din nou, oftând. Se apropie mai mult, de fapt. Mult mai mult decât i-ar fi fost îngăduit cuiva să se apropie de Înscăunată. Fustele lor mai că se atingeau.

— Mai întâi, mă tem că va trebui s-o lași pe Toveine în voia sorții, cel puțin pentru moment. La fel și pe Galina și pe toate celelalte care au fost luate prizoniere de către Aieli sau de *asha'mani.* Orice încercare de a le salva ar însemna deconspirare.

Elaida încuviință încet din cap.

— Așa e. Înțeleg.

Amyrlin nu-și putea dezlipi privirea îngrozită de la cea severă a lui Alviarin. Trebuia să existe o cale! Nu era posibil așa ceva!

— Și am convingerea, totodată, că a sosit vremea să te mai gândești la decizia luată în legătură cu Garda Turnului. Nu crezi că ar trebui să sporim numărul gărzilor?

— Bănuiesc… că vom putea face asta.

Lumină, trebuia să fie lucidă!

— Prea bine, murmură Alviarin, iar Elaida se înroși, cuprinsă de furie. Mâine vei percheziționa personal odaia Josainei și pe cea a Adelornei.

— De ce, pe sfânta Lumină, aș…?!

Amyrlin trase din nou de șalul ei, mai ferm de astă dată, ca și când ar fi vrut să și-l smulgă sau s-o sugrume cu el.

— Se pare că Josaine a găsit un *angreal* în urmă cu câțiva ani

și nu l-a predat nici până astăzi. Adelorna a făcut ceva și mai grav, mă tem. A luat un *angreal* dintr-un depozit, fără permisiune. După ce le vei găsi, vei dispune imediat pedepsirea lor. O pedeapsă aspră. În același timp, le vei da drept exemplu de urmat pe Doraise, Kiyoshi și Farellien, pentru că au respectat legea. Fiecare va primi un dar din partea ta. Un cal nou va fi suficient.

Elaida se întreba dacă nu-i vor sări cumva ochii din orbite.

— De ce?

Din când în când, câte o soră păstra pentru ea un *angreal* pentru a sfida legea, însă pedeapsa era adesea o lovitură peste mâini. Fiecare soră cunoscuse această tentație. Cât despre restul... Efectul era evident. Toată lumea va crede că Doraise, Kiyoshi și Farellien le deconspiraseră pe cele două. Josaine și Adelorna făceau parte din Ajah Verde, celelalte erau din cea Brună, Cenușie și, respectiv, Galbenă. Ajah Verde se va înfuria. Ar putea încerca să se răzbune, lucru care le-ar incita pe celelalte Ajah și...

— De ce vrei să faci asta, Alviarin?

— Elaida, sfatul meu ar trebui să-ți fie de-ajuns.

Tonul acela mieros și batjocoritor se transformă brusc Într-unul rece ca gheața.

— Vreau să te aud afirmând că vei face ceea ce ți se va spune. Altminteri, n-are rost să mai încerc să-ți păstrez șalul pe umeri. Spune-o!

— Eu... se bâigui Elaida, încercând să privească în altă parte.

Oh, Lumină, trebuia să-și limpezească mințile! Avea un nod în stomac.

— Voi... face... cum... mi se va spune.

Alviarin afișă un zâmbet rece.

— Vezi, n-a fost chiar atât de greu, spuse ea, pe urmă se dădu un pas în spate, pe neașteptate, și-și desfăcu fustele, făcând o plecăciune. Cu permisiunea ta, mă voi retrage și te voi lăsa să te odihnești în aceste puține ore ale nopții. Te așteaptă o dimineață în care va trebui să emiți ordine pentru Seniorul Căpitan Chubain și să perchezițonezi apartamente. Mai trebuie să hotărâm când vom anunța Turnul despre *asha'mani.*

Din tonul lui Alviarine se înțelegea clar că ea va lua acea hotărâre.

— Și poate ar trebui să plănuim următoarea noastră mișcare

împotriva lui al'Thor. A sosit vremea ca Turnul să ia măsuri ca să-l îngenuncheze, nu crezi? Gândește-te bine! îți urez noapte bună, Elaida!

Amyrlin privea în urma ei buimăcită, cu o senzație de greață. Să ia măsuri? Era o *invitație* la atac pentru acești – cum îi numise femeia? — *asha'mani.* Nu i se putea întâmpla una ca asta. Nu ei! Înainte să-și dea seama ce făcea, azvârli cupa de cristal, care se făcu țăndări când se izbi de o tapiserie cu flori. Apucând carafa cu ambele mâini, o ridică deasupra capului și, într-un acces de furie, o trânti pe jos. Punciul se împrăștie peste tot. Profeția fusese atât de sigură! Ea va…!

Se opri brusc, privind încruntată cioburile minuscule de cristal care atârnau de tapiserie. Cele mai mari zăceau împrăștiate pe pardoseală. Profeția. Cu siguranță, vorbise despre triumful ei. Triumful *ei*! Alviarin o fi având și ea parte de o victorie mică, însă viitorul îi aparținea Elaidei. Dacă va reuși să se debaraseze de Alviarin. Numai că trebuia s-o facă repede și în liniște, și în așa fel încât până și Divanul să-și dorească tăinuirea faptei. Într-un fel care să n-o incrimineze pe Elaida decât atunci când va fi prea târziu, dacă Alviarin ar fi bănuit ceva. Deodată, îi veni o idee. Alviarin n-ar fi crezut dacă i s-ar fi spus. Nimeni n-ar fi crezut.

Dacă Alviarin i-ar fi văzut zâmbetul de pe buze, i-ar fi tremurat genunchii. Până va termina cu ea, Alviarin va ajunge s-o invidieze pe Galina, vie sau moartă.

Oprindu-se pe coridor, dinaintea apartamentului Elaidei, Alviarin își privi mâinile la lumina lampadarelor. Nu-i tremurau, lucru care o uimea. Se așteptase ca femeia să se opună cu înverșunare, să lupte mai mult timp. Dar se stârnise totul și n-avea de ce să se teamă. Decât dacă Elaida va afla că doar cinci Ajah îi pomeniseră de al'Thor în ultimele zile. Destituirea lui Colavaere le făcuse pe toate iscoadele din Cairhien ale Ajah să pună mâna pe penițe. Nu, dacă Elaida va afla, ea era în siguranță, fiindcă o avea la mână pe Amyrlin. Cu Mesaana ca protectoare. Elaida însă era terminată, fie că înțelegea sau nu acest lucru. Chiar dacă bărbații *asha'man* nu vor trâmbița eșecul expediției lui Toveine – deoarece era sigură că vor da greș, după ceea ce-i povestise Mesaana despre evenimentele de la fântânile din Dumai –, toate iscoadele din Caemlyn vor prinde aripi odată ce vor afla. În lipsa unui miracol, cum ar fi ca

rebelele să-și facă apariția la porți, în câteva săptămâni Elaida va avea soarta lui Siuan Sanche. În orice caz, se stârnise totul și, chiar dacă-și dorea să știe ce însemna acest „tot”, nu putea face altceva decât să se supună. Și să privească. Și să învețe. Poate că va ajunge chiar ea să poarte șalul cu cele șapte dungi când totul va lua sfârșit.

În primele ore ale dimineții, când lumina soarelui pătrundea alene prin ferestre, Seaine își înmuia penița, dar, înainte să apuce să scrie următorul cuvânt, ușa ce dădea în coridor se deschise și Amyrlin se furișă înăuntru. Seaine își ridică sprâncenele groase și negre. S-ar fi așteptat la oricine altcineva, nu la Elaida. Nu l-ar fi exclus nici pe Rand al’Thor. Și totuși, ea lăsă deoparte penița și se ridică grațios, lăsându-și jos mânecile aurii pe care și le suflecase ca să nu se mânjească de cerneală. Făcu o reverență în fața Înscăunatei, specifică unei Conducătoare care se afla în propriul apartament.

— Sper că n-ai găsit vreo soră Albă ascunzând un *angreal,* mamă.

După atâta vreme, tot se mai simțea în vocea ei accentul din Lugard. Spera asta cu toată ființa. Faptul că Elaida dăduse buzna peste surorile Verzi înainte cu câteva ore, în timp ce acestea dormeau, lăsase în urmă multe bocete și scrâșnete din dinți. În toată istoria, nicio soră nu mai fusese biciuită fiindcă păstrase pentru ea un *angreal* și iată că tocmai fuseseră pedepsite astfel două dintre ele. Amyrlin trebuie să fi fost cuprinsă de unul dintre accesele sale infame de furie.

Totuși, în acel moment, nu mai lăsa să se vadă nici urmă de furie. O privi pe Seaine în tăcere o clipă, cu răceala unui iaz înghețat iarna, în rochia ei roșie de mătase, apoi se îndreptă spre comoda sculptată, unde se aflau niște picturi în miniatură înfățișând familia lui Seaine. Deși morți de ani buni, ea îi iubea în continuare pe toți.

— N-ai fost prezentă să mă numești Înscăunată, zise Elaida ridicând pictura tatălui lui Seaine, pe urmă o așeză în grabă la loc și o luă pe cea a mamei.

Seaine dădu să ridice din nou din sprâncene, deși încerca să-și impună o nouă regulă de a nu se lase surprinsă mai mult de o dată într-o zi.

— N-am fost informată de întrunirea Divanului decât ulterior,

mamă.

— Da, da.

Lăsând deoparte picturile, Elaida se duse spre șemineu. Lui Seaine îi plăcuseră întotdeauna pisicile. Pe polița șemineului stăteau îngrămădite pisici de toate soiurile, sculptate în lemn, unele în poziții amuzante. Amyrlin privi încruntată acea expoziție, apoi își închise ochii și clătină ușor din cap.

— Dar tu ai rămas, zise ea, întorcându-se repede. Toate Conducătoarele care n-au fost informate au fugit din Turn și s-au alăturat rebelelor. Cu excepția ta. De ce?

Seaine își desfăcu mâinile.

— Ce altceva să fi făcut dacă nu să răMin, mamă? Turnul trebuie să rămână întreg.

„Indiferent cine este Înscăunata, adăugă ea în gând. Și de ce nu-s bune pisicile mele, mă rog?” Nu că ar fi rostit vreodată aceste cuvinte cu voce tare „desigur. Sereille Bagand fusese o Mai-Mare peste Novice de temut înainte să fie numită Înscăunată, chiar în anul în care ea însăși dobândise șalul, și o Amyrlin și mai de temut decât Elaida. Seaine avusese multe de înfruntat și nu era obligată s-o placă pe Înscăunată, oricare ar fi fost aceasta.

— Turnul trebuie să rămână întreg, fu de acord Elaida, frecându-și mâinile. Trebuie să rămână întreg.

Și totuși, de ce era agitată? Avea nouăzeci și nouă de temperamente diferite, toate tăioase precum un cuțit și de două ori mai ascuțite, dar agitația nu se număra nicidecum printre ele.

— Ce-ți voi spune acum poartă Sigiliul Flăcării, Seaine, rosti Elaida, strâmbând din gură și ridicând din umeri, iar șalul i se îndoi. Dacă aș ști și cum să-l fac mai puternic, aș face-o, rosti ea pe un ton sec.

— Voi păstra cuvintele tale în taină, mamă.

— Vreau ca tu – îți poruncesc – să conduci o anchetă. Și trebuie, într-adevăr, să păstrezi taina. Dacă va ajunge la urechi nepotrivite, ar putea însemna moartea și distrugerea întregului Turn.

Seaine își ridică ușor sprâncenele. Moartea și distrugerea întregului Turn?

— În taină, repetă ea. Nu vrei să iei loc, mamă?

Era un lucru cuviincios, având în vedere că se aflau în

apartamentul ei.

— Pot să-ți torn niște ceai de mentă? Sau punci de prune?

Refuzând oferta printr-un gest al mâinii, Elaida se așeză în cel mai confortabil scaun, sculptat de tatăl lui Seaine și oferit în dar când ea primise șalul. Firește că pernele fuseseră înlocuite de multe ori de atunci. Stând pe acel scaun țărănesc, Amyrlin îl făcea să pară un tron, deși avea spătarul dur și schelet din fier. Ea nu-i dădu permisiunea lui Seaine să se așeze, un gest deloc politicos. Aceasta își împreună mâinile și rămase în picioare.

— M-am gândit mult timp la trădare, Seaine, de când predecesoarei mele și Păstrătoarei sale li s-a permis să fugă. De când au fost ajutate să fugă. Numai trădarea trebuie să se fi aflat la mijloc și mă tem că doar o soră sau mai multe surori ar fi fost în stare de asta.

— Cu siguranță că ar fi o posibilitate, mamă.

Elaida se încruntă când fu întreruptă.

— Nu putem ști sigur cine poartă umbra trădării în suflet, Seaine. Bănuiesc că cineva a aranjat ca o poruncă a mea să fie anulată. Și am motive să cred că cineva a comunicat pe ascuns cu Rand al'Thor. În ce scop, nu știu, însă asta înseamnă, negreșit, trădarea mea și a Turnului.

Seaine așteptă să spună mai multe, dar Înscăunata doar o privea, netezindu-și încet rochia roșie, cu un aer absent.

— Și ce fel de anchetă vrei să conduc, mamă? o întrebă ea cu precauție.

Elaida sări în picioare.

— Te însărcinez să urmezi mirosul trădării, indiferent încotro duce sau cât de sus, chiar dacă este Păstrătoarea însăși. Ceea ce vei afla și pe cine vei descoperi îi vei aduce la cunoștință doar Înscăunatei, Seaine. Nimeni altcineva nu trebuie să știe. M-ai înțeles?

— Am înțeles porunca ta, mamă.

Doar atât înțelesese, chibzui ea, odată ce Elaida plecă mai discret decât venise. Se așeză pe scaunul pe care-l eliberase Amyrlin ca să reflecteze, cu pumnii sub bărbie, întocmai cum obișnuia să șadă și tatăl ei atunci când cugeta. Totul va avea o noimă, în cele din urmă.

Nu s-ar fi ridicat împotriva lui Siuan Sanche – doar o votase Înscăunată! —, însă odată ce totul luase sfârșit și toate formalitățile fuseseră îndeplinite, faptul că cineva o ajutase să

fugă se numea trădare, la fel și schimbarea intenționată a poruncii unei Amyrlin. La fel și posibila comunicare cu al’Thor; depindea însă ce fusese comunicat și în ce scop. Îi va fi greu să descopere cine schimbase porunca Înscăunatei, fiindcă nu știa despre ce poruncă era vorba. În acel moment, a descoperi cine ar fi putut-o ajuta pe Siuan să fugă avea la fel de multe șanse de reușită ca și a afla cine i-ar fi putut scrie lui al’Thor. Atât de mulți porumbei își luau zborul sau aterizau în porumbarele Turnului în fiecare zi, încât uneori părea că ploua cu pene. Dacă Elaida știa mai mult decât spunea, cu siguranță, omisese unele lucruri. Toată această poveste nu prea avea noimă. Ideea de trădare ar fi făcut-o pe Elaida să fiarbă de furie, și totuși nu fusese furioasă, ci agitată. Și nerăbdătoare să plece. Și secretoasă, de parcă nu voia să dezvăluie tot ceea ce știa sau bănuia. Ca și cum și ea s-ar fi temut. Ce fel de trădare ar face-o pe Elaida să fie agitată sau temătoare? Moartea și distrugerea Turnului.

Asemenea unui puzzle de metal, toate piesele începură să se potrivească. De data asta Seaine se încruntă atât de tare, încât fruntea îi părea brăzdată de niște râme vii. Se potrivea, se potrivea totul. Herimon simți că pălește. Mâinile și picioarele îi deveniră brusc de gheață. Sigiliul Flăcării. Făgăduise, într-adevăr, să păstreze taina, însă totul se schimbase de când rostise acele cuvinte. Își îngăduia să se lase cuprinsă de teamă doar atunci când era îndreptățită, iar în acel moment, era de-a dreptul îngrozită. Nu putea face față situației de una singură. Dar cine? În acele circumstanțe, cine? Acest răspuns îi veni mult mai ușor. Avu nevoie de ceva timp să se reculeagă, apoi ieși din odaie și părăsi corpul de clădire destinat celor din frăția Albă, mergând mult mai repede decât o făcea de obicei.

Servitoarele străbăteau în grabă coridoarele, ca întotdeauna, dar ea mergea atât de repede, încât trecea pe lângă multe dintre ele fără ca vreuna să apuce să facă o plecăciune sau o reverență. La acea oră timpurie, întâlni puține surori. Mult mai puține. Cu toate că mai toate stăteau închise în odăile lor dintr-un anume motiv, cele câteva surori ofereau o priveliște interesantă: se plimbau agale de-a lungul tapiseriilor atârnate pe pereții coridoarelor, cu fețele senine și ochii încețoșați. Ici-colo, două sau trei femei vorbeau aruncând priviri precaute în jurul lor de teamă să nu tragă cineva cu urechea. Erau mereu

câte două sau trei din aceeași Ajah. Ea era sigură că le văzuse cu o zi înainte pe femei din diferite Ajah având o atitudine prietenoasă. Albele ar fi trebuit să fie complet lipsite de emoții, însă ea nu considerase niciodată că ar fi fost nevoită să renunțe la ele, cum o făceau unele. Bănuiala care plutea în aer făcea ca atmosfera din Turn să fie încinsă ca fierul. Din nefericire, nu era un lucru nou: Amyrlin stârnise totul cu măsurile ei aspre, iar zvonurile despre Logain nu făcuseră decât să agraveze situația. Mai mult, în acea dimineață lucrurile stăteau mai rău ca oricând.

Talene Minly apăru în fața ei de după colț, purtându-și șalul nu doar pe umeri, ci desfăcut și pe brațe, ca și când ar fi vrut să-i etaleze franjurii. Că veni vorba, Herimon conștientiză că toate Verzile pe care le văzuse în dimineața aceea purtau șalul. Talene, o femeie cu părul auriu, grațioasă ca o statuie și încântătoare, votase pentru destituirea lui Siuan și, deși venise în Turn pe vremea când Seaine era Aleasă, decizia ei nu le știrbise prietenia îndelungată. Talene avusese motive pe care Seaine le acceptase cu o oarecare rezervă, dacă nu cumva le și consimțise. În acea dimineață, prietena ei se opri în loc și o privi cu precauție. În ultima vreme, prea multe surori păreau să se uite una la cealaltă astfel. Altădată s-ar fi oprit în loc, dar nu în acel moment când simțea că-i exploda capul. Talene îi era prietenă și, credea Seaine, una de încredere, totuși în acea împrejurare nu era suficient doar să gândească. Dacă va fi posibil, și nădăjduia asta, o va aborda mai târziu pe Talene. Așadar, Herimon trecu în grabă pe lângă cealaltă femeie salutând-o scurt din cap.

În încăperile unde locuiau cele din frăția Roșie, atmosfera era încă și mai încărcată. Ca și în cazul încăperilor celor din Ajah Albă, existau mai multe odăi decât surori – situația fusese astfel cu mult înainte de fuga primelor rebele –, dar cum Ajah Roșie era cea mai mare dintre frății, surorile umpleau nivelurile date în folosință. Roșiile își purtau adesea șalurile atunci când nu era nevoie, însă chiar și colo, fiecare își afișa șalul cu franjuri roșii ca pe un drapel. Conversațiile se întrerupseră în momentul în care se apropie Seaine, iar privirile reci o urmăreau într-o tăcere mormântală. Ea se simțea ca un invadator în țara inamicului în timp ce traversa plăcile acelea speciale de gresie, albe, cu Flacăra din Tar Valon de culoare roșie. În acel moment, Turnul semăna cu țara inamicului. Privite dintr-o altă perspectivă, acele

flăcări stacojii puteau fi confundate ușor cu Colții Dragonului. Herimon nu crezuse niciodată acele povești fără noimă despre Roșii și falși Dragoni, însă... De ce nu nega niciuna aceste povești?

Era nevoită să ceară lămuriri.

— N-am s-o deranjez dacă este ocupată, zise ea. Am fost prietene apropiate odinioară și mi-aș dori să fim din nou. Acum, mai mult ca niciodată, Ajah nu-și pot permite să se înstrăineze unele de altele.

Era adevărat, cu toate că Ajah păreau mai degrabă să se scindeze decât să se înstrăineze, dar femeia domani o asculta cu o față care părea a fi turnată în alamă. Nu existau prea multe Roșii din Doman, iar cele câteva erau, de obicei, mai necruțătoare decât un cuib de vipere.

— Te voi însoți eu, Conducătoareo, rosti în cele din urmă femeia, pe un ton deloc respectuos.

După ce îi arătă unde era camera, femeia o privi pe Seaine cum bate la ușă, ca și când nu prezenta suficientă încredere încât să fie lăsată singură. Pe uși era sculptată Flacăra și erau lăcuite în culoarea sângelui proaspăt.

— Intră! se auzi o voce vioaie.

Seaine deschise ușa, nădăjduind să aibă dreptate.

— Seaine! exclamă veselă Pevara. Ce vânt te aduce aici în dimineața asta? Intră! Închide ușa și ia loc!

Era ca și când toți anii care se scurseseră de când fuseseră împreună novice și Alese se risipiseră. Puțin durdulie și nu foarte înaltă – adevărul fie spus, era scundă pentru o femeie din Kandor –, Pevara era destul de drăguță, cu strălucirea veselă în ochii negri și zâmbetul mereu pe buze. Era trist că alesese frăția Roșie, indiferent ce motive o fi avut, deoarece încă îi plăceau bărbații. Frăția Roșie atrăgea femei cărora le stătea în fire să-i privească pe bărbați cu suspiciune, dar altele o alegeau tocmai fiindcă sarcina de a-i găsi pe bărbații care conduceau Puterea era mai importantă. Fie că-i plăceau sau îi displăceau bărbații, fie că nu le păsa în niciun fel la început, nu multe femei reușeau să rămână timp îndelungat în frăția Roșie fără să nu fie părtinitoare în privința tuturor bărbaților. Seaine avea motive să creadă că Pevara ispășise o pedeapsă la scurt timp după ce dobândise șalul, deoarece își exprimase dorința de a avea un Străjer. De când ajunsese într-o poziție înaltă în Divan, ea

declarase deschis că Străjerii vor ajuta frăția Roșie să funcționeze mai ușor.

— Nici nu-ți poți imagina cât mă bucur să te văd, spuse Pevara de îndată ce se așezară în fotolii.

Acestea erau prevăzute cu spirale sculptate, care fuseseră la modă în Kandor în urmă cu o sută de ani. În mâini țineau niște cești delicate cu ceai de coacăze, cu fluturi pictați pe ele.

— Adeseori m-am gândit să vin eu la tine, deși recunosc că mi-a fost teamă de ce vei zice, având în vedere că te-am renegat în urmă cu mulți ani. Seaine, jur pe sabie că n-aș fi făcut-o, doar că Tesien Jorhald m-a obligat, abia dobândisem șalul și n-aveam prea mult curaj să mă împotrivesc pe vremea aceea. Mă poți ierta?

— Firește, răspunse Seaine. Te înțeleg.

Roșiile descurajau cu fermitate prieteniile în afara frățiilor Ajah. Cu destulă fermitate și eficiență.

— Când suntem tinere nu ne putem împotrivi frăției Ajah din care facem parte, iar ulterior pare imposibil să facem cale întoarsă. Mi-am amintit de nenumărate ori cum șușoteam după Last. Oh, și farsele pe care le făceam! mai ții minte când i-am pudrat Seranchei toiagul cu rășină de stejar? Mi-e rușine să recunosc, totuși am fost atât de înspăimântată, încât nici nu mai știam pe unde mergeam. Îmi doresc să fim din nou prietene, dar am nevoie și de ajutorul tău. Ești singura în care pot avea încredere.

— Serancha era o îngâmfată pe vremea aceea, cum este și în prezent, replică Pevara râzând. Frăția Cenușie este un loc bun pentru ea. Mi-e greu să cred că te poate înspăimânta ceva. Păi, nu te hotărai dacă era logic să-ți fie teamă decât atunci când ne întorceam în paturile noastre. În afară de făgăduința de a mă impune în Consiliu fără să cunosc motivul, îți voi acorda tot ajutorul meu, Seaine. De ce ai nevoie?

Pusă în fața faptului, Seaine șovăi și sorbi din ceai. Deși nu se îndoia în privința Pevarei, cuvintele îi veneau… anevoie.

— Amyrlin a venit să mă vadă în dimineața asta, răspunse Herimon în cele din urmă. Mi-a poruncit să fac niște investigații, care vor purta Sigiliul Flăcării.

Pevara se încruntă ușor, dar nu spuse că în cazul acela Seaine n-ar trebui să vorbească despre asta. O fi fost Seaine cea care plănuia farsele pe vremea când erau fete, însă Pevara fusese

cea care avusese îndrăzneala să le ticluiască pe cele mai multe și curajul să le ducă la bun sfârșit.

— A fost extrem de precaută, dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama ce dorea. Trebuie să le vânez…

Curajul o părăsi, în cele din urmă.

— …pe Iscoadele Celui Întunecat, care se află în Turn.

Ochii Pevarei, la fel de negri pe cât de albaștri erau cei ai lui Seaine, deveniră reci ca piatra și se îndreptară către polița de deasupra șemineului, unde stăteau înșirate portretele în miniatură ale membrilor familiei sale. Muriseră cu toții pe vremea când fusese novice. Părinți, frați și surori, mătuși și unchi, toți fuseseră uciși în timpul unei răscoale, înăbușită repede, a Iscoadelor Celui Întunecat, care crezuseră cu convingere că urma să fie eliberat Cel Întunecat. Tocmai de aceea Seaine fusese convinsă că putea avea încredere în ea. Iar faptul că Pevara alesese frăția Roșie, ei bine, Seaine credea în continuare că femeia din Kandor s-ar fi descurcat bine și ar fi fost mai fericită dacă ar fi ales frăția Verde! Oricum, orgolioasă, Pevara avea convingerea că doar o Roșie care-i vâna pe bărbații care conduceau Puterea avea șanse mai mari să le descopere pe Iscoadele Celui Întunecat. Se pricepuse de minune la asta. Acel înveliș durduliu ascundea un miez de oțel. Pevara avea curajul de a spune cu calm ceea ce Seaine nu reușise să rostească prin viu grai.

— Ajah Neagră, care-l slujește pe Cel Întunecat. Nu-i de mirare că Elaida a fost precaută.

— Pevara, știu că i-a negat mereu existența cu mai multă înverșunare decât trei surori laolaltă, dar sunt singură că la asta s-a referit și, dacă ea e convinsă…

Prietena ei o întrerupse, fluturându-și mâna:

— Nu e nevoie să mă convingi, Seaine. Am fost sigură că Ajah Neagră există de…

Ciudat lucru, Pevara șovăi și se uită în ceașca ei de ceai ca o ghicitoare din bâlci.

— Ce știi despre evenimentele care s-au întâmplat după Războiul Aielilor?

— Că două Amyrlin au murit brusc în decurs de cinci ani, răspunse cu grijă Seaine.

Ea presupuse că femeia se referise la evenimentele din Turn. Adevărul fie spus, până să fie desemnată Conducătoare, în urmă

cu aproape cincizeci de ani, la un an după Pevara, Seaine n-acordase prea multă atenție la ceea ce se petrecea în afara Turnului. Sau în interiorul lui, că veni vorba.

— Au murit foarte multe surori în anii aceia, din câte îmi amintesc. Crezi că… Ajah Neagră a avut vreo implicare?

Gata, rostise cuvintele, iar numele nu-i arsese limba.

— Nu știu, răspunse încet Pevara, clătinând din cap. Ai făcut bine că te-ai dedicat filosofiei. Pe vreme aceea… se făceau niște… lucruri care purtau Sigiliul Flăcării.

Ea inspiră adânc.

Seaine n-o presă. Ea însăși comisese ceva asemănător cu trădarea, rupând sigiliul, iar Pevara trebuia să ia singură hotărârea.

— Ar fi mai prudent să citești rapoartele decât să pui întrebări fără să știi pe cine întrebi în realitate. În mod logic, o soră Neagră poate minți în ciuda Legămintelor.

Altminteri, Ajah Neagră ar fi fost deconspirată de mult. Numele acela părea să-i vină cu mai multă ușurință tot rostindu-i.

— Dacă vreo soră scrie că a făcut un lucru, iar noi dovedim că a făcut altceva, atunci am descoperit o Iscoadă a Celui Întunecat.

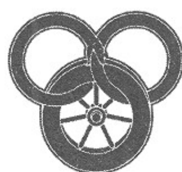
Pevara încuviință din cap.

— Așa e, însă nu trebuie să ne limităm. Poate că Ajah Neagră n-o fi având nicio implicare în rebeliune, deși mi-e greu să cred că ar lăsa să treacă tumultul ăsta fără să nu profite de pe urma lui.

Seaine acceptă această afirmație fără tragere de inimă. Vor exista mai puține documente de citit și mai multe întrebări referitoare la ultimele luni. A decide cine urma să mai facă parte din investigație era un pas și mai greu. Mai ales după ce Pevara spuse:

— Ai dat dovadă de mult curaj că ai veni la mine, Seaine. Se știe că Iscoadele Celui Întunecat au ucis frați, surori, părinți în încercarea de a ascunde cine sunt și ce au făcut. Te iubesc pentru asta, fiindcă ai dat, într-adevăr, dovadă de curaj.

Lui Seaine i se făcu pielea de găină. Dacă ar fi vrut să dea dovadă de curaj, ar fi ales frăția Verde. Aproape că-și dorea ca Elaida să fi apelat la altcineva. În acel moment, din păcate, nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL 33

O baie

După ce-l izgoni pe Perrin, zilele îi părură nesfârșite lui Rand, iar nopțile mai lungi. Se retrase în apartamentul lui și rămase acolo, spunându-le Fecioarelor să nu îngăduie nimănui accesul. Doar Nandera avea voie să între pe ușile cu sori poleiți, ca să-i aducă mâncare. Fecioara voinică așeza o tavă acoperită pe masă și-i înșira pe cei care ceruseră să-l vadă. Când repeta că nu voia să vadă pe nimeni, femeia îi arunca o privire dojenitoare. Adeseori auzea comentariile dezaprobatoare ale Fecioarelor de afară, înainte ca femeia să închidă ușa în urma ei. Voiau ca el să le audă, altminteri ar fi folosit limbajul semnelor. Credeau că-l puteau hărțui, susținând că se afla într-o pasă proastă, deși… Fecioarele nu înțelegeau nici dacă le-ar fi explicat. În cazul în care s-ar fi hotărât să facă asta.

Ciugulea fără poftă din mâncare și încerca să citească, însă cărțile lui preferate nu reușeau să-i distragă atenția decât câteva pagini, la început. Cu toate că-și promisese să n-o facă, cel puțin o dată pe zi ridica dulapul masiv din mahon lustruit și fildeș din dormitorul lui, îl făcea să plutească pe urzeli de Aer și descâlcea cu grijă capcanele pe care le pusese și Oglinda Negurilor care făcea peretele să pară neted, toate întoarse ca să fie văzute doar de el. Acolo, într-o firidă scobită cu ajutorul Puterii, se aflau două statuete din piatră albă, înalte cam de o jumătate de metru, o femeie și un bărbat, fiecare purtând câte o robă vaporoasă și ținând o sferă de cristal într-o mână, deasupra capului. În noaptea în care pornise cu oastea înspre Illian, el se dusese în Rhuidean singur ca să aducă relicvele astea *ter'angreal:* dacă ar avea nevoie de ele, s-ar putea să n-aibă prea mult timp. Asta își spusese. Își întinse mâna înspre bărbatul cu barbă, singurul dintre cele două obiecte pe care le putea folosi un bărbat, apoi se opri, tremurând. Dacă-l atingea fie și cu un deget, mai multă Putere decât și-ar fi imaginat el putea fi a lui. Și nimeni nu-l putea înfrânge, nimeni nu i se putea

împotrivi. În plus, l-ar fi putut sfida pe Creator, așa spusese odinioară Lanfear.

— Este al meu de drept, bombănea el de fiecare dată, ținându-și mâna tremurândă la câțiva centimetri de obiect. Al meu! Eu sunt Dragonul Renăscut!

Și de fiecare dată se retrăgea, țesând din nou Masca Oglinzilor, țesând din nou capcanele invizibile care ar fi transformat în cenușă pe oricine ar fi încercat să treacă de ele fără cheie. Dulapul uriaș plutea la locul lui ca o pană. El era Dragonul Renăscut. Dar era de-ajuns? Va trebui să fie.

— Sunt Dragonul Renăscut, le șoptea el pereților, iar alteori striga la ei: Sunt Dragonul Renăscut!

În tăcere sau manifestându-se zgomotos, se înverșuna împotriva celor care i se opuneau, a neghiobilor care nu puteau să vadă sau refuzau să vadă, din cauza ambiției, a zgârceniei sau a fricii. El era Dragonul Renăscut, singura nădejde a lumii împotriva Celui Întunecat. Fie ca Lumina să ajute lumea!

Însă răbufnirile și gândurile lui de a folosi *ter'angreal*-ul erau doar niște încercări de a uita de alte lucruri, iar el știa asta. Rămas singur, gusta din mâncare, deși mai puțin pe zi ce trecea, și se străduia să citească, este adevărat că arareori. Și încerca să doarmă, mai des pe măsură ce se scurgeau zilele, fără să-i pese că era zi sau noapte. Avea un somn agitat și ceea ce-i bântuia gândurile când era treaz îi bântuia și visele, trezindu-l prea devreme ca să apuce să se odihnească. Nicio pavăză nu l-ar fi ferit de ceea ce se afla în interior. Trebuia să-i înfrunte pe Rătăciți și, mai devreme sau mai târziu, pe însuși Cel Întunecat. Avea netrebnici care i se împotriveau sau care o luau la sănătoasa când singura lor nădejde era să stea în spatele lui. Oare de ce nu-i dădeau pace visele? Se trezea întotdeauna brusc, înainte ca visul să fi început de-a binelea, și zăcea întins, dezgustat de sine și buimac de nesomn, dar celelalte... Le merita pe toate, știa asta.

Colavaere îl înfruntase în somn, cu fața ei neagră și eșarfa cu care se spânzurase, îngropată încă în carnea umflată a gâtului ei. Colavaere, tăcută și acuzatoare, cu toate Fecioarele care muriseră pentru el aliniate în spatele ei în șiruri tăcute, toate femeile care muriseră din cauza lui. Cunoștea fiecare chip ca pe al său și fiecare nume în afară de unul singur. Din acele vise, el se trezea plângând.

De o sută de ori îl azvârlise pe Perrin în partea cealaltă a Marii Săli a Soarelui și tot de o sută de ori fusese copleșit de o furie aprigă și oarbă. De o sută de ori îl omorâse pe Perrin în visele lui din care se trezea țipând. De ce alesese bărbatul să le folosească pe prizonierele Aes Sedai în disputa lor? Rand încerca să nu se gândească la ele; făcuse tot posibilul să le ignore prezența încă de la început. Erau prea periculoase pentru a fi ținute captive timp prea îndelungat, iar el habar n-avea cum să procedeze cu ele. Îl speriau. Uneori visa că era legat în interiorul cufărului, că Galina și Erian, și Katerine, și restul îl scoteau afară ca să-l bată, și se trezea scâncind chiar și după ce se convingea că era treaz și că era afară. Ele îl speriau fiindcă el se temea să nu cedeze în fața fricii și a furiei, și apoi… Încercă să nu se gândească la ce ar fi fost în stare să facă atunci, însă uneori visa despre asta și se trezea tremurând, scăldat în sudoare rece. Nu va face asta. Indiferent ce făcuse, nu va face asta.

În visele lui, îi strângea pe bărbații *asha'man* ca să atace Turnul Alb și să o pedepsească pe Elaida. El sărea dintr-o poartă plin de mânie și *saidin* și afla că scrisoarea lui Alviarin fusese o minciună, o vedea stând alături de Elaida, o vedea și pe Egwene stând alături de ea, și pe Nynaeve, ba chiar și pe Elayne, toate cu chipuri de Aes Sedai, întrucât el era prea periculos să i se dea frâu liber. Privea cum bărbații *asha'man* erau nimiciți de niște femei care studiaseră Puterea ani la rând, nu doar câteva luni de lecții intense. Nu se putea trezi din acele vise până când nu era ucis și ultimul bărbat în haină neagră, iar el rămânea singur ca să înfrunte măreția femeilor Aes Sedai. Singur.

Iar și iar Cadsuane rostea acele cuvinte despre nebuni care auzeau voci, până când el tresărea în vis auzindu-le șfichuind ca loviturile de bici, zvâcnea atunci când ea apărea. Fie că visa, fie că era treaz, îl chema pe Lews Therin, striga la el, țipa după el, însă nu-i răspundea decât tăcerea. Singur. Acel mic mănunchi de senzații și emoții pe care le simțea într-un colț al minții, senzația atingerii Alannei, începeau treptat să-l liniștească. Din mai multe privințe, acest lucru îl înspăimânta cel mai mult.

În a patra dimineață, se trezi buimac dintr-un vis cu Turnul Alb, ridicându-și o mână ca să-și ferească ochii împăienjeniți de ceea ce credea că era o flacără de *saidar pur.* Fire de praf străluceau în lumina soarelui, care se furișa prin fereastră și

ajungea până la patul lui, cu baldachinul impresionant din lemn de mahon, ai cărui stâlpi erau incrustați cu icuri din fildeș. Fiecare piesă de mobilier din odaie era din mahon lustruit și fildeș, pătrățos și rigid, și masiv, suficient cât să fie conformă cu starea lui. Rămase întins o clipă, dar știa că, dacă adormea, va avea parte de un alt vis.

„Ești acolo, Lews Therin?”, reflectă el, fără a spera la un răspuns.

Se ridică anevoie în picioare, trăgând de haină ca s-o netezească. Nu-și mai schimbase hainele de când se izolase.

Intrând împleticindu-se în anticameră, crezu la început că se afla din nou în acel vis din care se trezea mereu cuprins de rușine, de vină și de silă. Când Min își ridică privirea din jilțul poleit, unde ședea cu o carte legată în piele pe genunchi, el nu se trezi. Cârlionți negri îi încadrau fața, iar privirea din ochii ei mari și negri era atât de intensă, încât el aproape că-i simți atingerea. Pantalonii ei din brocart verde i se mulau pe trup, pe când haina ei din mătase asortată stătea descheiată, lăsând să se vadă bluza crem care se ridica și cobora odată cu respirația sa. El se ruga să se trezească. Nici frica sau furia, sau vina față de Colavaere și nici dispariția lui Lews Therin nu fuseseră cele care-l determinaseră pe Rand să se izoleze.

— Va avea loc un fel de sărbătoare în primul pătrar al Lunii, zise ea veselă. I se spune „Ziua Căinței”, nu știu de ce, totuși se va dansa toată noaptea. Un dans potolit, am aflat, dar orice fel de dans e mai bun decât nimic.

După ce așeză cu grijă semnul de carte îngust din piele între filele volumului, îl puse pe jos, lângă ea.

— Aș avea timp să-mi fac o rochie, dacă o voi pune la lucru pe croitoreasă chiar azi. Asta dacă vei vrea să dansezi cu mine.

El își luă privirea de la ea și ochii îi căzură pe o tavă acoperită cu o bucată de material, de lângă ușile înalte. I se făcea greață doar gândindu-se la mâncare. Nandera primise poruncă să nu lase pe nimeni înăuntru, arză-o focul! Cu atât mai puțin pe Mân. Era adevărat că n-o pomenise pe nume, dar el spusese nimeni!

— Min, nu... nu știu ce să spun. Eu...

— Păstorule, arăți de parcă te-ar fi alergat câinii. Acum înțeleg de ce era atât de disperată Alanna, deși nu-mi dau seama cum a știut. M-a implorat să-ți vorbesc, după ce Fecioarele au întors-o din drum pentru a cincea oară. Nandera

nu *m-ar* fi lăsat să intru dacă n-ar fi fost îngrijorată din cauză că nu mănânci, dar chiar și așa, am fost nevoită să mă rog de ea. Îmi ești dator, flăcăule!

Rand tresări. Imagini cu el îi apărură dinaintea ochilor: cum rupea hainele de pe ea, încercând s-o silească precum un monstru lipsit de rațiune. El îi datora ei mai mult decât o va putea răsplăti vreodată. Trecându-și o mână prin păr, al'Thor se întoarse cu fața la ea. Min ședea turcește în fotoliu, proptindu-și pumnii în genunchi. Cum reușea să-l privească senină și foarte calmă?

— Min, n-am nicio scuză pentru ce am făcut. Dac-ar fi să se facă dreptate, m-aș duce în temniță. Dacă aș putea, mi-aș pune singur ștreangul de gât. Sub legământ, aș face-o.

Cuvintele îi lăsau un gust amar. El era Dragonul Renăscut, iar ea va trebui să aștepte să i se facă dreptate până la Ultima Bătălie. Ce naiv fusese că-și dorise să trăiască mai mult decât Tarmon Gai'don! Nu merita asta.

— Despre ce vorbești, păstorule? întrebă ea încet.

— Mă refer la ce ți-am făcut, răspunse el, gemând.

Cum ar fi putut să facă asta cuiva, cu atât mai mult ei?

— Min, știu cât îți este de greu să te afli acum în aceeași odaie cu mine.

Cum putea să-și amintească de moliciunea ei, de pielea ei mătăsoasă? După ce el rupsese hainele de pe ea.

— N-aș fi crezut vreodată că pot fi un animal, un monstru.

Însă era. Se ura pentru ceea ce făcuse. Și se ura și mai mult fiindcă își dorea s-o facă din nou.

— Singura scuză pe care o am este nebunia. Cadsuane a avut dreptate. Chiar aud voci. Vocea lui Lews Therin, am crezut. Ai putea…? Nu. Nu, n-am niciun drept să-ți cer să mă ierți. Totuși trebuie să știi cât de rău îmi pare, Mân.

Îi părea rău, dar tânjea să-și plimbe mâinile pe spatele ei gol, pe șoldurile ei. *Era* un monstru.

— Regret enorm. Măcar să știi asta.

Min stătea nemișcată și se zgâia la el ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată. Sosise vremea ca ea să înceteze să se mai prefacă, să spună ceea ce gândea cu adevărat despre el. Și oricât de josnic ar fi sunat, tot n-ar fi fost suficient.

— Așadar, de aceea m-ai ținut departe, zise ea, într-un sfârșit. Ascultă la mine, nerodule! Era cât pe ce să plâng până n-aș mai

fi știut de mine deoarece am văzut prea multă moarte în jurul meu, iar tu era să pățești la fel din același motiv. Prietenii își aduc alinare unul celuilalt în astfel de momente. Taci din gură, necioplit din Ținutul Celor Două Râuri!

El tăcu, însă doar ca să înghită. Ochii îi erau mari de uimire și rostea anevoie cuvintele.

— *Alinare*, Mân? Dacă ar afla Cercul Femeilor de acasă că numim alinare ceea ce-am făcut noi, ar sta la rând să ne jupoaie, și nici n-ar ține cont că am putea avea amândoi *cincizeci* de ani!

— Cel puțin acum e vorba de „noi”, și nu doar de „tine”, replică ea, încruntându-se, apoi se ridică încet și se apropie de el, amenințându-l cu degetul. Crezi că sunt o păpușă, fermierule? Crezi că sunt o neghioabă care nu știe să-ți spună atunci când își dorește atingerea ta? Crezi că nu ți-aș putea spune asta cu fermitate?

Cu cealaltă mână, ea scoase de sub haină un cuțit, pe care-l flutură teatral, pe urmă îl vârî la loc fără să încetinească torentul de cuvinte.

— Îmi amintesc că ți-am sfâșiat cămașa la spate pentru că nu reușeai s-o scoți suficient de repede ca să fie pe placul meu. Așa de puțin îmi doream să mă cuprinzi cu brațele! Am făcut cu tine ceea ce n-am făcut niciodată cu un alt bărbat și să nu crezi că n-am fost tentată! Și afirmi că ai fost doar tu! Ca și când n-aș fi fost acolo!

Când se lovi cu călcâiele de un scaun, el conștientiză că se îndepărta cu spatele de ea. Încruntându-se la el, Min bolborosi:

— Nu cred că *îmi place* că mă privești de sus, chiar și în momentul ăsta.

Ea îl lovi pe neașteptate în fluierul piciorului, își propti palmele de pieptul lui și-l împinse. Rand se prăbuși în scaun cu atâta forță, încât fu cât pe ce să cadă pe spate. Cârlionții femeii se legănară atunci când ea scutură din cap și-și aranjă haina de brocart.

— Așa o fi, Min, dar…

— Așa *este,* păstorule, îl întrerupse ea scurt, și dacă te gândești să mă contrazici, ar fi mai bine să le chemi pe Fecioare și să conduci Puterea cu toată forța, fiindcă am să te trântesc de toți pereții până când vei cere îndurare. Trebuie să te razi și să faci o baie.

Rand inspiră adânc. Perrin avea o căsnicie atât de liniștită și o soție atât de zâmbitoare și de blândă! Oare el de ce se simțea mereu atras de femei care-i dădeau dureri de cap? Dacă ar fi știut despre femei măcar pe sfert din cât știa Mat, ar fi știut ce să răspundă la toate astea, așa, el se mulțumi să bâiguie cu precauție:

— Oricum, nu pot face decât un singur lucru.

— Și care ar fi acela?

Ea își încrucișă brațele pe piept și începu să bată nerăbdătoare din picior, dar el știa că era cel mai bine s-o informeze.

— Să te trimit departe.

Așa cum procedase cu Elayne și Aviendha.

— Dacă aș avea puțină stăpânire de sine, aș…

Min începu să bată mai repede din picior. Poate ar trebui să lase deoparte asta. Alinare? Lumină!

— Min, oricine îmi stă aproape este în pericol. Rătăciții nu sunt singurii care ar răni un apropiat al meu în speranța că mă vor răni și pe mine. Apoi e vorba și de mine, firește. Nu mă mai pot stăpâni. Min, era cât pe ce să-l ucid pe Perrin! Cadsuane a avut dreptate. Încep să-mi pierd mințile, dacă n-am făcut-o deja. Trebuie să te trimit departe ca să fii în siguranță.

— Cine este această Cadsuane? întrebă Min foarte calmă și el tresări când își dădu seama că ea încă mai bătea din picior. Alanna a rostit acest nume de parcă ar fi fost sora Creatorului. Nu, nu-mi spune. Nu-mi pasă, rosti ea tăios și nedându-i răgaz să ofere explicații. Nici de Perrin nu-mi pasă. Cred că, de fapt, acea ceartă a voastră de față cu toată lumea a fost o prefăcătorie, cel puțin asta-i impresia mea. Nu-mi pasă de temperamentul tău și nici dacă ești nebun. De fapt, nu poți fi foarte nebun, altminteri nu ți-ai face atâtea griji în privința asta. Ce-mi pasă e…

Ea se aplecă până când ochii mari și verzi ajunseră la același nivel cu ai lui și foarte aproape. Brusc, Rand zări o așa strălucire în ei, încât îmbrățișă *saidinul* ca să se apere.

— Mă trimiți departe ca să fiu în siguranță? mârâi ea. Cum îndrăznești? De ce crezi că ai dreptul să mă trimiți undeva? Ai nevoie de mine, Rand al'Thor! Dacă ți-aș spune jumătate dintre viziunile pe care le-am avut cu tine, jumătate din păr ți s-ar zbârli, iar jumătate ți-ar cădea! Îndrăznești! Fecioarelor le

îngădui să înfrunte orice primejdie, iar pe mine mă alungi ca pe un copil?

— Pe Fecioare nu le iubesc.

Plutind mai adânc în Hăul fără emoții, el auzi cum acele cuvinte îi scapă din gură. Uluirea spulberă vidul, trimițând cât colo *saidinul.*

— Ei bine, conchise Min, îndreptându-și umerii și cu un zâmbet în colțul gurii. Bine că am lămurit-o și pe asta.

Pe urmă se așeză pe genunchii lui.

Ea spusese că el nu-l va răni pe Perrin mai mult decât o va răni pe ea, însă trebuia s-o rănească în acel moment. Trebuia, pentru binele ei.

— O iubesc și pe Elayne, adăugă el cu cruzime. Și pe Aviendha. Vezi cum sunt?

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte nu păreau s-o tulbure.

— Rhuarc iubește mai multe femei, preciză ea cu un zâmbet ce putea fi asemuit cu seninătate femeilor Aes Sedai. La fel și Bael, și n-am observat ca vreunul dintre ei să aibă coarne de troloc. Nu, Rand, mă iubești și n-ai cum să te dezici de asta. Ar trebui să te țin ca pe ace pentru ce mi-ai făcut, dar… Doar ca să știi, și eu te iubesc.

Zâmbetul îi dispăru, lăsând locul unei încruntări îngrijorate, iar ea oftă.

— Viața ar fi cu mult mai ușoară uneori dacă mătușile mele nu m-ar fi crescut să fiu onestă, bombăni ea. Și ca să fiu onestă, Rand, trebuie să-ți spun că și Elayne te iubește. La fel și Aviendha. Dacă amândouă nevestele îl pot iubi pe Mandelain, bănuiesc că și pe tine te pot iubi trei femei. Dacă sunt aici și vei încerca să mă alungi, mă voi prinde de piciorul tău și n-am să-ți mai dau drumul.

Ea strâmbă din nas.

— De îndată ce vei face o baie. N-am să plec, orice s-ar întâmpla.

— Mă *iubești*? întrebă el mirat, nevenindu-i a crede. De unde știi ce simte Elayne? De unde știi de Aviendha? Lumină! Mandelain n-are decât să facă ce-o vrea, Mân. Nu sunt Aiel, șuieră Rand încruntându-se. Ce ziceai despre a-mi spune jumătate din ce vezi? Am crezut că mi-ai spus tot. Chiar am să te trimit undeva într-un loc mai sigur. Și nu mai strâmba așa din nas! Nu put!

El își scoase mâna cu care se scărpina pe sub haină.

Deși sprâncenele ei arcuite vorbeau de la sine, Min își dădu drumul la gură:

— Îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Ca și când nu m-ai crede?

Brusc, vocea ei deveni mai răspicată cu fiecare cuvânt rostit. Femeia îl lovea cu un deget în piept ca și când ar fi vrut să-l sfredelească.

— Oare crezi că aș împărți *așternutul* cu un bărbat pe care nu l-aș iubi? Asta crezi? Sau poate crezi că nu meriți să fii iubit? Asta e? tună ea și scoase un sunet ca și când cineva ar fi călcat pe coada unei pisici. Așadar, sunt o femeiușcă fără minte care s-a îndrăgostit de un mojic neisprăvit, nu-i așa? Te uiți la mine ca un bou bolnav și-mi insulți inteligența, gusturile…

— Dacă nu te liniștești și nu spui vorbe cu judecată, jur că am să-ți trag una la fund! mârâi el.

Aceste cuvinte veniră de nicăieri, din nopțile de nesomn și de buimăceală. Ea zâmbi, înainte ca el să apuce să-și ceară iertare. Femeia zâmbea!

— Măcar nu mai stai posomorât, zise ea. Să nu te mai smiorcăi niciodată, Rand! Nu te pricepi la asta. Așa. Vrei vorbe cu judecată? Te iubesc și n-am de gând să plec. Dacă vei încerca să mă alungi, le voi spune Fecioarelor că m-ai distrus și că vrei să mă înlături. Am să le spun tuturor asta. Am să…

El își ridică mâna dreaptă și-și analiză palma întinsă, în care era incrustat stârcul, apoi se uită la ea. Min îi privi mâna cu precauție și se foi pe genunchii lui, pe urmă își aținti ochii asupra lui.

— N-am să plec, Rand, rosti ea încet. Ai nevoie de mine.

— Cum reușești? întrebă el oftând și lăsându-se pe spate pe scaun. Chiar și atunci când stai pe capul meu, faci ca problemele mele să pară neimportante.

— Ar trebui să-ți stau pe cap mai des, pufni Mân. Spune-mi, această Aviendha presupun că nu este la fel de slăbănoagă și de plină de cicatrice ca Nandera, nu?

El râse fără să vrea. Lumină, cât timp trecuse de când râsese din inimă?!

— Min, aș răspunde că este la fel de frumoasă ca tine, dar cum ai putea compara două răsărituri de soare?

Pentru o clipă, ea se uită la el cu un mic zâmbet pe buze, ca și

când nu se putea hotărî dacă să fie surprinsă sau încântată.

— Ești un bărbat foarte periculos, Rand al'Thor, murmură ea, rezemându-se încet de el.

Dragonul Renăscut avea senzația că se va pierde în ochii ei. Odinioară, când i se așeza pe genunchi și-l săruta, credea că ea doar voia să-l necăjească și abia se abținea să n-o sărute cu pasiune. În acel moment, dacă avea să-l sărute din nou…

Apucând-o ferm de brațe, se ridică și o așeză pe picioare. O iubea, și ea îl iubea, însă nu putea să uite că-și dorea s-o sărute cu pasiune și pe Elayne atunci când se gândea la ea, și la Aviendha. Indiferent ce spunea Min despre Rhuarc sau oricare bărbat Aiel, ea alesese greșit în ziua în care se îndrăgostise de el.

— Ai spus jumătate, Min, îngână el. Ce viziuni îmi ascunzi?

Ea își ridică privirea la el și în ochii ei părea să se citească frustrarea, doar că era imposibil.

— Ești îndrăgostită de Dragonul Renăscut, Min Farshaw, bodogăni dubla personalitate a femeii, ar fi bine să nu uiți asta. Și nici tu, Rand, adăugă adevărata Min, dezlipindu-se de el.

El îi dădu drumul fără tragere de inimă, nerăbdător; nu știa care dintre cele două.

— Te-ai întors în Cairhien de o jumătate de săptămână și n-ai făcut nimic în privința Oamenilor Mării. Berelain crede că tărăgănezi. Mi-a lăsat o scrisoare prin care mă ruga să-ți amintesc mereu asta, doar că nu m-ai lăsat… în fine, n-are importanță. Berelain crede că sunt oarecum importanți pentru tine. Zice că îndeplinești una dintre profețiile lor.

— Știu despre asta, Mân. Eu…

El se gândise să nu-i amestece pe Oamenii Mării, deoarece aceștia nu erau pomeniți în niciuna dintre Profețiile Dragonului. Însă dacă avea de gând să o lase pe Min să-i stea alături, să înfrunte primejdiile… Ea câștigase, își dădu el seama. Rand o privise cu inima frântă pe Elayne plecând, o privise cu un gol în stomac pe Aviendha plecând. Nu mai putea trece prin asta din nou. Min aștepta.

— Mă voi duce pe vasul lor, chiar azi. Oamenii Mării vor îngenunchea în fața măreției Dragonului Renăscut. Nu cred că a existat vreodată o altă cale. Ori vor fi cu mine, ori vor fi dușmanii mei. Așa par să meargă lucrurile. Și-acum, vrei să-mi povestești despre acele viziuni?

— Rand, ar trebui să vezi cum sunt înainte să…

— Viziunile! tună el ferm.

Ea își încrucișă brațele la piept și-l privi încruntată printre gene. Își mușcă buza și se uită chiorâș la ușă. Clătină din cap și mormăi în barbă.

— E doar una singură, de fapt, preciză ea, într-un sfârșit. Am exagerat. Te-am văzut pe tine și pe un alt bărbat. N-am distins fețele, dar am știut că unul erai tu. V-ați atins, părând că vă contopeați și…

Ea strânse îngrijorată din buze, apoi continuă foarte încet:

— Nu știu ce înseamnă, Rand, doar că unul dintre voi moare, iar celălalt, nu. Eu… De ce zâmbești? Nu e o glumă, Rand. Nu știu care dintre voi va muri.

— Zâmbesc pentru că mi-ai dat o veste foarte bună, răspunse el, atingându-i obrazul.

Celălalt bărbat trebuie să fi fost Lews Therin. „Nu sunt un nebun care aude voci”, reflectă el, jubilând. Unul va trăi, iar celălalt va muri. El știa însă de mult că va muri. Măcar nu era nebun. Sau nu atât de nebun pe cât se temuse. Mai era temperamentul pe care abia reușea să și-l controleze.

— Vezi tu, eu…

Brusc, el conștientiză că nu-i mai atingea obrazul, ci îi ținea fața între mâini. El și le retrase ca ars. Min își țuguie buzele și-i aruncă o privire dojenitoare. Rand n-avea de gând să profite de ea. N-ar fi corect față de ea. Din fericire, stomacul începu să-i chiorăie zdravăn.

— Trebuie să mănânc ceva, dacă mă voi duce să mă întâlnesc cu Oamenii Mării. Am văzut o tavă…

Min scoase un sunet care semăna mai mult cu un horcăit decât cu un pufăit când el se întoarse, pe urmă își dirijă pașii înspre ușile înalte.

— Trebuie să faci o baie dacă *te vei duce* să te întâlnești cu Oamenii Mării.

Nandera era încântată. Dădea din cap entuziasmată și le trimitea pe Fecioare încoace și încolo. Ea se apropie de Min și spuse:

— Ar fi trebuit să te las să intri din prima zi. Îmi venea să-i trag un picior, totuși nu se cade să-l lovești pe *car’a’carn.*

Tonul ei spunea însă că ar fi trebuit s-o facă. Nandera vorbea încet, dar nu într-atât de încet încât el să nu audă. Rand era

sigur că făcea asta în mod voit, fiindcă ea îi arunca priviri mult prea aspre ca să nu fie așa.

Fecioarele aduseră cada mare din cupru, apoi, după ce o așezară jos, începură să comunice prin semne și să râdă, fiind mult prea încântate ca să-i lase pe servitorii din Palatul Soarelui să facă asta sau să aducă nenumăratele găleți cu apă fierbinte. Rand reuși cu greu să se dezbrace de haine și chiar să se spele. Nu scăpă de Nandera, care se oferi să-i limpezească părul. Somara, cea cu părul bălai, și Enaila, cea cu părul de foc, insistară să-l bărbierească în timp ce el stătea în cadă, cu apa până la piept și atât de încordat, încât femeilor le era teamă ca nu cumva să-i taie gâtul. Se obișnuise cu asta din vremurile în care ele refuzaseră să-l lase să se pieptene și să se bărbierească singur. Era obișnuit ca Fecioarele să stea și să privească, oferindu-se să-i spele spatele sau picioarele, și să comunice prin limbajul semnelor, fiind oarecum scandalizate că cineva *stătea* în apă. Și-apoi, reușise să scape de unele dintre ele, trimițându-le să îndeplinească porunci.

Nu era obișnuit însă cu prezența lui Min, care stătea cu picioarele încrucișate pe pat și cu bărbia în mâini, urmărind întreaga scenă vădit fascinată. În acea mulțime de Fecioare, nu observase că ea era acolo decât atunci când rămase gol. Rand se lăsă mult pe spate, aruncând apă peste marginile căzii. Femeia s-ar fi descurcat de minune ca Fecioară, vorbea pe față cu Fecioarele despre el, fără măcar să roșească! El fu acela care se înroși.

— Da, este foarte modest, zise ea, aprobând-o pe Malindare, o femeie mai rubicondă decât majoritatea Fecioarelor și cu un păr foarte negru, cum nu mai văzuse vreodată Rand. Modestia este coroana unui om.

Malindare încuviință sobru, dar Min zâmbea larg și pe urmă rosti:

— Oh, nu, Domeille, ar fi păcat să pocești așa un chip frumos cu o cicatrice.

Domeille, mai căruntă decât Nandera, mai mlădioasă și cu o bărbie mai proeminentă, insistă că el nu era suficient de chipeș fără o cicatrice care să compenseze frumusețea pe care o avea. Erau cuvintele ei. Restul fu și mai rău. Se pare că Fecioarelor le făcea plăcere să-l vadă roșind. Lui Min, cu siguranță, îi făcea plăcere.

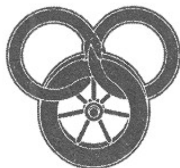
— Va trebui să te usuci mai devreme sau mai târziu, Rand, spuse ea, întinzându-i un prosop mare și alb.

Ea stătea la vreo doi metri de cadă, iar Fecioarele se așezaseră toate în cerc și priveau. Min afișa un zâmbet atât de nevinovat, încât orice judecător ar fi găsit-o vinovată doar pentru asta.

— Haide și usucă-te, Rand!

El nu mai fusese niciodată atât de ușurat să-și pună veșmintele pe el.

Până atunci, toate poruncile lui fuseseră îndeplinite și totul pregătit. O fi fost Rand al'Thor umilit în cadă, însă Dragonul Renăscut urma să se prezinte Oamenilor Mării într-o postură atât de deosebită, încât îi va face să îngenuncheze în fața lui, plini de evlavie.

CAPITOLUL 34

Ta'veren

După cum poruncise Rand, totul era pregătit în curte, în fața Palatului Soarelui. Sau aproape tot. Razele solare ale dimineții aruncau umbre de pe turnurile cu trepte și doar vreo zece metri de pământ din fața porților înalte din bronz erau scăldați în lumină. Dashiva, Flinn și Narishma, cei trei bărbați *asha'mani* pe care-i oprise lângă el, așteptau lângă caii lor. Până și Dashiva arăta dichisit cu sabia din argint și Dragonul roșu cu auriu pe gulerul negru, cu toate că-și pipăia în continuare sabia pe care o purta la șold, surprins, parcă, s-o vadă acolo. O sută de ostași ai lui Dobraine așteptau călare chiar în spatele acestuia, cu două steaguri lungi, care atârnau în aerul liniștit, cu armurile proaspăt lustruite și strălucind în soare și cu panglici de mătase roșie, albă și neagră legate sub vârfurile lăncilor. Aceștia începură să aclame când Rand își făcu apariția, cu centironul cu catarama în formă de Dragon aurit prins peste haina roșie încărcată cu aur.

— Al'Thor! Al'Thor! Al'Thor! răsunară strigăte care umplură curtea.

Oamenii strânși în balcoanele arcașilor se alăturară și ei, taireni și cairhieni îmbrăcați în mătăsuri și dantele, care cu doar o săptămână în urmă o aclamaseră, fără îndoială, și pe Colavaere la fel de tare. Bărbați și femei care și-ar fi dorit ca el să nu se fi întors niciodată în Cairhien își fluturau brațele și aclamau. El ridică Sceptrul Dragonului în semn de recunoștință, iar mulțimea începu să ovaționeze și mai vârtos.

Bubuitul puternic de tobe și sunetul trâmbițelor care acopereau uralele erau produse de vreo douăzeci dintre oamenii lui Dobraine. Aceștia purtau tunici stacojii, cu discul alb și negru pe piept. Jumătate din ei sufla în niște trâmbițe lungi, legate cu fâșii identice de material, pe când jumătatea cealaltă ținea tobele din piele de animal, ornate de asemenea, de o parte și de cealaltă a cailor. Cinci Aes Sedai, care purtau șaluri, veniră să-l întâmpine atunci când el începu să coboare scările largi ca și

cum ar fi plutit deasupra lor. Alanna îi aruncă o privire cercetătoare cu ochii ei mari, negri și pătrunzători – acea apăsare fină pe care el o simțea în ceafă îi spunea că femeia era mai calmă și mai relaxată decât o văzuse vreodată –, apoi ea făcu un mic gest și Min îi atinse brațul, iar el se îndepărtă alături de ea. Bera și celelalte făcură o plecăciune, înclinând ușor din cap, atunci când Aielii ieșiră din palat în urma lui. Nandera mergea în fruntea a două sute de Fecioare – n-aveau de gând să se lase eclipsate de „cei care încalcă legământul”, celălalt nume ale cairhienilor – și Camar, un Daryne „Pisc Aplecat” ager, mai cărunt decât Nandera și cu o jumătate de cap mai înalt decât Rand, conducea două sute de luptători ai frăției războinice Ochi Negri, care nu se lăsau eclipsați de Fecioarele Lăncii (*Far Dareis Mai*), darămite de cairhieni. Aceștia se așezară de o parte și de cealaltă a lui Rand și a femeilor Aes Sedai, formând un cerc în curte. Bera, ca o soție mândră de fermier, și Alanna, ca o regină frumoasă și misterioasă, învelite cu șalurile lor cu franjuri verzi, și durdulia Rafela, care părea și mai întunecată învelită în șalul ei albastru, îl priveau neliniștite, la fel și Faeldrin, cu privirea ei rece, o altă Aes Sedai Verde, cu cosițele subțiri împletite cu mărgele colorate, și zvelta Merana cu șalul ei cenușiu, a cărei privire încruntată o făcea pe Rafela să pară întruchiparea seninătății Aes Sedai. Erau cinci.

— Unde sunt Kiruna și Verin? vru el să știe. V-am chemat pe toate.

— Așa este, Seniore Dragon, răspunse Bera cu blândețe, făcând încă o plecăciune, aproape imperceptibilă, care-l luă totuși prin surprindere. N-am găsit-o pe Verin. E în vreun cort al Aielilor. Le interoghează pe… tonul ei blând șovăi o clipă… prizoniere, cred, în încercarea de a afla ce plănuiau să facă odată ce vor fi ajuns în Tar Valon.

Odată ce va fi ajuns el în Tar Valon. Ea știa că nu era bine să rostească mai multe de față cu toată lumea.

— Iar Kiruna se… sfătuiește cu Sorilea în legătură cu o chestiune de protocol. Însă sunt aproape convinsă că ar fi mai mult decât bucuroasă să ni se alăture dacă-i vei trimite poruncă Sorileei. Aș putea merge chiar eu, dacă…

El înlătură această propunere printr-un gest al mâinii. Cinci ar trebui să ajungă. Poate că Verin va afla ceva. Oare el voia să știe? Și Kiruna. O chestiune *de protocol*?

— Mă bucur că vă înțelegeți cu Înțeleptele.

Bera dădu să vorbească, apoi își închise gura cu încăpățânare. Indiferent ce i-o fi spus Alanna lui Min, cuvintele ei îi aduseră acesteia roșeața în obraji și o făcură să-și ridice bărbia, cu toate că, în mod ciudat, părea destul de calmă. El se întrebă dacă ea avea să-i spună și lui. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine despre femei era faptul că ele aveau locuri ascunse în inimă, pe care uneori le împărtășeau unei alte femei, dar niciodată unui bărbat. Era singurul lucru pe care-l știa cu certitudine despre o femeie.

— N-am ieșit ca să stau toată ziua aici, rosti el enervat.

Femeile Aes Sedai se poziționaseră cu Bera în frunte, iar celelalte cu un pas mai în spate. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi fost Kiruna. Erau aranjamentele lor, nu ale sale. Lui nu-i prea păsa atâta vreme cât acestea își păstrau legămintele, ba chiar le-ar fi lăsat în voia lor dacă n-ar fi fost Min și Alanna.

— Merana va vorbi în numele vostru de azi înainte. Veți asculta poruncile ei.

După ochii lor mari de uimire, ai fi zis că Rand tocmai o pălmuise pe fiecare în parte. Inclusiv pe Merana. Până și Alanna își întoarse repede capul. De ce erau mirate? Era adevărat că, de când se întorseseră de la fântânile din Dumai, Bera și Kiruna fuseseră purtătoarele de cuvânt, însă Merana fusese emisarul trimis la Caemlyn.

— Ești pregătită, Mân? întrebă el și, fără să aștepte răspunsul, porni cu pași hotărâți în curte.

Armăsarul negru și mare, cu ochi ageri, pe care se întorsese călare de la fântânile din Dumai fusese adus pentru el. Șaua avea partea din față înaltă și era toată lucrată în aur, iar pe postavul stacojiu de sub șa erau brodate, în fiecare colț, câte un disc negru cu alb. Toată acea găteală se potrivea calului și numelui său: Tai’daishar; în Limba Străveche, „Seniorul Gloriei”. Calul și găteala se potriveau cu Dragonul Renăscut.

Când el încălecă, Min își aduse de căpăstru iapa cenușie pe care o călărise la drumul de întoarcere și-și trase pe mâini mănușile de călărie înainte să se arunce în șa.

— Seiera este un animal bun, zise ea, mângâind cu drag gâtul arcuit al iepei. Mi-aș dori să fie a mea. Îmi place și numele ei. În Limba Străveche, Seiera este o floare, numită și ochi-albastru. Crește peste tot primăvara în jurul orașului Baerlon.

— Este a ta, zise Rand.

Indiferent cărei Aes Sedai îi aparținea iapa, Min nu va refuza să i-o vândă lui. Îi va da Kirunei o mie de coroane pentru Tai’daishar. Ea nu va mai avea de ce să se plângă atunci. Cel mai frumos armăsar pur sânge din Tairen nu costa nici a zecea parte din acea sumă.

— Ai avut o conversație interesantă cu Alanna?

— Nimic care să se refere la tine, răspunse ea cu nonșalanță, cu toate că se înroși ușor.

El pufni încet, apoi rosti cu voce tare:

— Seniore Dobraine, cred i-am lăsat pe Oamenii Mării să aștepte suficient de mult timp.

Procesiunea atrăgea mulțimea de-a lungul străzilor largi și la ferestre și pe acoperișuri oamenii se înmulțeau pe măsură ce se răspândea zvonul. Douăzeci dintre lăncierii lui Dobraine deschideau calea, apoi urmau treizeci de Fecioare și tot atâția Ochi Negri, pe urmă veneau toboșarii care băteau în tobele lor – *Bum, bum, bum, BUM-BUM* – și trâmbițașii care le țineau isonul. Strigătele privitorilor aproape că acopereau sunetul tobelor și al trompetelor, un freamăt fără cuvinte care putea însemna furie la fel de bine ca și aprobare. Steagurile fluturau în fața lui Dobraine și în spatele lui Rand, steagul alb cu Dragonul și cel stacojiu al Luminii. Aielii cu fețele acoperite de văluri călăreau la trap alături de lăncieri, ale căror steaguri fluturau în aer. Din când în când, privitorii aruncau cu flori în el. Poate că nu-l urau. Poate doar se temeau. Trebuiau să accepte.

— O procesiune demnă de un rege, zise Merana cu voce tare, ca să fie auzită.

— Atunci, e suficient pentru Dragonul Renăscut, răspunse el cu asprime în glas. Rămâi în urmă. Și tu, Mân.

Pe acoperișuri s-ar putea afla asasini. Arcurile sau arbaletele pregătite pentru el nu-și vor găsi ținta într-o femeie în acea zi.

Ele rămaseră în urma armăsarului lui, la vreo doi metri, apoi i se alăturară din nou. Min începu să-i relateze ce scrisese Berelain despre Oamenii Mării de pe vas, despre Profeția Jendai și despre Coramoor, pe urmă Merana adăugă ce știa și ea despre profeție, nu mare lucru recunoscu ea, puțin mai mult decât Mân.

Rand asculta cu o ureche în timp ce privea cu atenție acoperișurile. Cu toate că el nu ținea *saidinul,* îl percepea în

Dashiva și în ceilalți doi, care se aflau chiar în spatele lui. Nu simțea nici acea furnicătură care l-ar fi înștiințat că femeile Aes Sedai îmbrățișau Izvorul. El le spusese să n-o facă, fără îngăduința lui. Poate ar trebui să schimbe această regulă, fiindcă femeile păreau să-și păstreze legământul făcut. Cum se putea altfel? Doar erau Aes Sedai. Ar fi fost ciudat ca el să fie atacat de sabia unui asasin, iar surorile să încerce să se hotărască în tot acel timp dacă a sluji însemna să-l salveze sau dacă a se supune însemna să nu conducă Puterea.

— De ce râzi? vru să știe Min, după ce o cabră pe Seiera când se apropie și-i zâmbi lui Rand.

— Nu e de râs, Seniore Dragon, îl atenționă Merana pe un ton acid, din partea cealaltă. Cei din Atha'an Miere pot fi foarte ciudați. Orice neam devine năzuros atunci când este vorba de profețiile sale.

— Lumea este de râs, îi replică el.

Min râse voioasă împreună cu el, însă Merana pufni și reveni la discuția despre Oamenii Mării de îndată ce Rand se opri din râs.

În apropierea râului, zidurile înalte ale orașului înaintau în apă, flancând docurile cenușii din piatră, construite în prelungirea cheiurilor. Vase, bărci și barje de tot soiul și mărimile erau acostate peste tot, cu echipajele adunate pe punți ca să vadă toată agitația aceea. Vasul pe care-l căuta Rand era pregătit și aștepta, ancorat la capătul docului. Lucrătorii portuari fuseseră deja înlăturați. Ambarcațiunea era o barcă mare cu vâsle, joasă și îngustă, fără catarge, înaltă de trei metri, care avea un felinar la prora și un altul la pupa. Lungă de aproape douăzeci de metri și prevăzută cu tot atâtea vâsle lungi, barca nu putea transporta marfa așa cum o făcea un vas cu vele de aceeași mărime, însă nu depindea nici de vânt. Aceasta putea străbate apele mai puțin adânci zi și noapte, doar cu ajutorul vâslelor. Bărcile mari erau folosite pe râuri pentru transporturi importante și urgente. Păruse a fi cea mai potrivită.

Căpitanul făcea plecăciuni neîntrerupte, în timp ce Rand cobora rampa cu Min la braț și cu femeile Aes Sedai și bărbații *asha'mani* în urma lui. Elver Shaene părea mai subțire decât ambarcațiunea lui în haina galbenă cu croială murandiană, care-i ajungea până la genunchi.

— Este o onoare să vă am la bord, Seniore Dragon, îngână el,

ștergându-și capul pleșuv cu o batistă mare. Este o onoare. O onoare, într-adevăr. O mare onoare.

Era limpede că bărbatul ar fi preferat să transporte mai degrabă un cuib de viespi. Clipi când văzu șalurile femeilor Aes Sedai. Se zgâia la fețele lor fără vârstă și-și umezea buzele, mutându-și neliniștit privirea de la ele la Rand. Apoi rămase cu gura căscată când îi văzu pe *asha'mani* și făcu legătura dintre hainele lor negre și zvonuri. După aceea, evită să se mai uite în direcția lor. Shaene îl privi pe Dobraine cum își îndrumă oamenii cu steagurile la bord, precum și pe trâmbițași și pe toboșari, care-și târau tobele, și-i țintui cu privirea pe călăreții care stăteau înșirați de-a lungul docului ca și când s-ar fi temut că și ei ar fi vrut să se îmbarce. Nandera, cu cele douăzeci de Fecioare, și Camar, cu cei douăzeci de Ochi Negri, toți cu *shoufa* înfășurată în jurul capului, deși cu fețele descoperite, îl făcură pe căpitan să se interpună repede între Aes Sedai și aceștia. Aielii erau încruntați, fiindcă și-ar fi dorit să-și acopere într-o clipită fețele cu vălurile, însă Oamenii Mării cunoșteau semnificația vălului și nu credeau că erau atacați. Rand avea impresia că Shaene își ștergea cu batista și ultimele fire cărunte care-i mai rămăseseră.

Barca mare se îndepărtă de mal, purtată de vâslele lungi. Cele două steaguri fluturau la prora, tobele bubuiau, iar trompetele trâmbițau. Pe râu, oamenii își făcură apariția pe punțile ambarcațiunilor ca să privească, ba chiar se cățărară pe catarge. Și cei de pe vasul Oamenilor Mării ieșiră pe punte, mulți îmbrăcați în culori vii, spre deosebire de veșmintele ponosite de pe celelalte ambarcațiuni. *White Spray* era o corabie mai mare decât celelalte, dar și mai rafinată. Avea două catarge înalte, înclinate pe spate, și niște vergele care le traversau, în vreme ce mai toate celelalte ambarcațiuni erau prevăzute cu vergele oblice, mai lungi decât catargele, care țineau pânzele. Acel vas ieșea în evidență, cu toate că într-o anumită privință cei din clanul Atha'an Miere trebuiau să fie la fel precum ceilalți, Rand știa asta. Fie alegeau de bunăvoie să-l urmeze, fie erau obligați s-o facă; Profețiile spuneau că el va uni toate neamurile din toate ținuturile – „El va lega miazănoapte de răsărit și apusul de miazăzi”, așa zicea Profeția – și nimănui nu-i va fi îngăduit să stea deoparte. El știa și asta.

Deoarece împărțise porunci în timp ce făcuse baie, Rand n-

avusese ocazia să dea detalii despre ce intenționa să facă odată ce ajungea pe puntea vasului *White Spray*, prin urmare începu să le expună în acel moment. Acele detalii produseră rânjete printre *asha'mani*, cum era de așteptat – mă rog, Flinn și Narishma rânjeau, iar Dashiva clipea cu un aer absent –, și priviri încruntate printre Aieli, după cum era, de asemenea, de așteptat. Acestora nu le plăcea să fie lăsați în urmă. Dobraine doar încuviință din cap. Știa că se afla acolo doar ca să impresioneze. Rand nu se așteptă însă la reacția femeilor Aes Sedai.

— Va fi cum poruncești, Seniore Dragon, zise Merana, cu o ușoară curtoazie.

Deși celelalte patru schimbară între ele o privire, făcură și ele o plecăciune și repetară în șoaptă „cum poruncești". Nicio împotrivire, nicio privire încruntată, nici măcar o privire trufașă sau un monolog despre motivul pentru care ar trebui să procedeze altfel decât dorea el. Oare el putea începe să aibă încredere în ele? Sau femeile vor găsi o cale specifică Aes Sedai de a se eschiva de la legămintele făcute de îndată ce Rand își va întoarce spatele?

— Se vor ține de cuvânt, șopti brusc Min, ca și când i-ar fi citit gândurile, pe urmă, luându-l ușor de braț, adăugă ca s-o audă doar el, în caz că al'Thor nu înțelegea: Tocmai le-am văzut pe acestea cinci în palma ta.

Nu era sigur că trebuia să creadă asta, cu toate că ea avusese o viziune.

De fapt, nu prea avea mult timp la dispoziție ca să încerce. Barca mare despica apa și, în scurt timp, vâslele fură retrase cam la vreo cincisprezece metri depărtare de corabia mult mai înaltă, *White Spray.* Tobele și trâmbițele încetară. Rand mânui Puterea, creând un pod din Aer împletit cu Foc, care lega pasarela bărcii mari de cea a vasului Oamenilor Mării. Cu Min la braț, Rand începu traversarea, sub privirile tuturor, mai puțin a unui singur *asha'man.*

El se aștepta ca Min să șovăie, măcar la început, însă ea mergea alături de el ca și când ar fi călcat pe pietre cu cizmele ei cu tocuri verzi.

— Am încredere în tine, îi șopti ea încet, zâmbindu-i, un zâmbet liniștitor și, totodată, amuzat, deoarece îi citise din nou gândurile.

Al’Thor se întrebă câtă încredere va mai avea în el dacă ea ar ști că nu putea țese decât un astfel de pod. Un pas în plus și podul ar fi cedat. În acel moment, a încerca să te ridici cu ajutorul Puterii părea o neputință. Nici Rătăciții nu cunoșteau motivul, așa cum nu știau nici de ce o femeie reușea să țeasă un pod mai lung decât reușea un bărbat, chiar dacă nu era la fel de puternică. Nu ținea de greutate, deoarece podul ar fi susținut orice fel de greutate.

Când ajunse la mică distanță de pasarela corabiei *White Spray,* Rand se opri și rămase suspendat în aer. După descrierea Meranei, oamenii de pe punte se zgâiau uluiți la el. Erau femei oacheșe și bărbați cu piepturile dezvelite, care purtau eșarfe colorate, ce le atârnau până la genunchi. Iar unele femei aveau lanțuri din aur sau argint la gât și cercei în urechi și în nas, și purtau un curcubeu de bluze și pantaloni negri și bufanți. Pe fețele lor nu se citea nimic, așa cum nu se citea nici pe cele ale femeilor Aes Sedai chiar dacă ele se străduiau din răsputeri. Patru dintre femei, în ciuda faptului că erau desculțe la fel ca restul, purtau mătăsuri colorate, iar două dintre ele brocart, și aveau mai multe coliere și cercei decât celelalte, cu un lanț plin de medalioane din aur, care lega un cercel dintr-o ureche de un inel prins într-o nară. Acestea tăceau și-l priveau, mirosind niște cutiuțe prevăzute cu dantelă aurie care atârnau de lanțurile din jurul gâturilor lor.

— Sunt Dragonul Renăscut. Sunt Coramoor, li se adresă el.

Echipajul oftă la unison. Dar nu și cele patru femei.

— Sunt Harine din Togara „Două Vânturi”, Stăpâna Valurilor din Clanul Shodein, anunță cea care purta cei mai mulți cercei.

Era o femeie frumoasă, cu buze pline, îmbrăcată în brocart roșu și purtând cinci inele masive din aur în fiecare ureche. În părul negru și drept avea șuvițe de păr alb și linii fine la coada ochilor. Femeia afișa o demnitate impresionantă.

— Vorbesc în numele Stăpânei Corăbiilor. Dacă e vrerea Luminii, Coramoor poate urca la bord.

Dintr-un anume motiv, atât ea, cât și celelalte trei tresăriră, deoarece cuvintele ei sunau a îngăduință. Rand păși pe punte alături de Min, nemulțumit totuși că nu venise să-l întâmpine însăși Stăpâna Corăbiilor.

El destrămă podul și eliberă *saidinul,* însă simți imediat cum era țesut un alt pod. În scurt timp, bărbații *asha’mani* și femeile

Aes Sedai i se alăturară. Surorile nu erau mai neliniștite decât fusese Min, dar câteva dintre ele își neteziră fustele puțin mai mult decât era nevoie. Erau în continuare tulburate de prezența bărbaților *asha'mani,* cu toate că pretindeau altceva.

Cele patru femei ale Oamenilor Mării le aruncară o privire femeilor Aes Sedai și se strânseră de îndată laolaltă, începând să șușotească. Harine era cea care vorbea cel mai mult, la fel și o tânără frumoasă, îmbrăcată în brocart verde și purtând în urechi opt cercei. Celelalte două, înveșmântate în mătase simplă, interveneau doar arareori.

Merana tuși discret și începu să vorbească încet, acoperindu-și gura cu mina:

— Am auzit-o spunându-ți Coramoor. Atha'an Miere sunt negociatori pricepuți, din câte am auzit, dar cred că i-a lăsat să-i scape ceva, în acel moment.

Încuviințând din cap, Rand își coborî privirea la Min. Ea mijea ochii la femeile Oamenilor Mării, însă, de îndată ce-i observă privirea, scutură din cap cu tristețe. Nu vedea încă nimic care să-l ajute.

Harine se întoarse foarte calmă, de parcă n-ar fi existat nicio consfătuire pripită.

— Ea este Shalon din Togara „Mareea de Dimineață”, Călăuză a Vânturilor din Clanul Shodein, continuă Harine, înclinând ușor capul spre femeia în brocart verde, iar ea este Derah din Selaan „Coama Valului”, Stăpâna Velelor corabiei *White Spray.*

Fiecare femeie făcu o ușoară plecăciune când își auzi numele și-și duse degetele la buze.

Derah, o femeie frumoasă de vârstă mijlocie, era îmbrăcată în veșminte albastre și purta opt cercei, cu toate că cerceii, inelul de nas și lanțul care le lega era mai delicat decât cel al lui Harine sau al lui Shalon.

— Îți urez bun venit pe vasul meu, iar harul Luminii să te însoțească până vei părăsi această punte, spuse Derah, apoi își înclină ușor capul înspre cea de-a patra femeie, în galben: Ea este Taval din Chanai „Nouă Pescăruși”, Călăuza Vânturilor corabiei *White Spray.*

În urechile lui Taval atârnau doar trei cercei, la fel de delicați precum cei ai lui Derah. Părea mai tânără decât Shalon, dar nu mai în vârstă decât el.

— Vom vorbi în cabina mea dacă n-ai nimic împotrivă, reluă

discuția Harine, arătând spre pupa ridicată a vasului. *White Spray* nu este un vas mare, Rand al'Thor, iar cabina este mică. Te rog să mă însoțești și te asigur că toți de aici vor veghea la siguranța ta!

Așadar, de la Coramoor la Rand al'Thor, pur și simplu. Dacă ar fi putut, ea ar fi luat înapoi tot ceea ce oferise.

El deschise gura, fiind pe punctul de a consimți – orice, numai să se termine odată; Harine o luase deja înainte însoțită de celelalte femei și-i făcea semn s-o urmeze –, când Merana tuși din nou discret.

— Cele două Călăuze ale Vânturilor conduc Puterea, șopti ea în grabă, acoperindu-și gura cu mina. Ar trebui să iei două surori cu tine, altminteri vor crede că sunt stăpâne pe situație.

Rand se încruntă. Stăpâne pe situație? El *era* Dragonul Renăscut, la urma urmei. Cu toate astea…

— Voi accepta bucuros să vin, Stăpână a Valurilor, însă cu Min, care mă însoțește peste tot.

Bătu ușor pe mina lui Min, care-l ținea de braț – nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă –, iar Harine dădu aprobator din cap. Taval ținea deja ușa deschisă. Derah înclină ușor din cap, făcându-i semn să se apropie.

— Și Dashiva, firește.

Bărbatul tresări când își auzi numele, ca și când atunci s-ar fi trezit din somn. Cel puțin nu se zgâia cu ochii mari de uimire la cei de pe punte, cum făceau Flinn și Narishma. Aceștia se holbau la femei. Legendele vorbeau despre frumusețea ademenitoare și grația femeilor din neamul Oamenilor Mării, și Rand vedea bine asta, fiindcă ele mergeau ca și cum ar fi fost pregătite să înceapă un dans la următorul pas, unduindu-se grațios. Însă el nu-i adusese pe bărbați acolo ca să se zgâiască la ele.

— Fiți cu ochii în patru! le spuse el pe un ton aspru.

Narishma se înroși, apoi rămase țeapăn și-și duse pumnul la piept. Flinn salută doar, dar amândoi păreau mai vigilenți. Min se uită la el, schițând un zâmbet crispat.

Harine încuviință din cap, oarecum nerăbdătoare. Un bărbat în pantaloni bufanți din mătase verde, cu o sabie vârâtă într-o teacă din fildeș și un pumnal vârât la cingătoare, păși în față. Mai alb la păr decât ea, bărbatul avea câte cinci cercei masivi în fiecare ureche. Ea îi făcu nerăbdătoare semn să plece.

— Poftește, te rog, Rand al'Thor, îl invită ea.
— Firește că trebuie să le am alături și pe Merana, și pe Rafela, adăugă Rand, ca un gând ulterior.
Nu era sigur de ce alesese al doilea nume – poate pentru că sora durdulie tairenă era singura care nu era Verde, cu excepția Meranei –, totuși, spre mirarea lui, Merana zâmbi aprobator. Bera încuviință din cap, la fel făcură și Faeldrin și Alanna.
Harine nu fu de acord. Strânse din buze, fără să vrea.
— Cum dorești, rosti ea pe un ton nu la fel de curtenitor ca înainte.
Odată ce pătrunse în cabina de la pupa, unde totul, în afară de câteva cufere cu legători din alamă, părea incrustat în pereți, Rand nu mai era sigur că femeia nu obținuse tot ceea ce-și dorise doar aducându-l acolo. În primul rând, era nevoit să stea aplecat, între grinzile tavanului, sau cum s-or fi numit în termeni marinărești. Citise nenumărate cărți despre vase, dar niciuna nu pomenea de așa ceva. Scaunul pe care fusese poftit să șadă, de lângă piciorul mesei înguste, nu putea fi tras, fiindcă era prins de pardoseală. Odată ce Min îi arătă cum să desprindă brațul scaunului și să-l ridice ca să se poată așeza, el se lovi cu genunchii de partea inferioară a mesei. Existau doar opt scaune. Harine se așeză la capătul îndepărtat, cu spatele la hublourile cu obloane roșii ale pupei, cu Călăuza Vânturilor în stânga ei, cu Stăpâna Velelor în dreapta și cu Taval mai jos de ea. Merana și Rafela se așezară pe scaunele de lângă Shalon, în vreme ce Min găsi un loc în stânga lui Rand. Dashiva, fără scaun, rămase lângă ușă. Stătea drept destul de lejer, cu toate că atingea grinzile cu creștetul. O tânără într-o bluză albastru-deschis, cu câte un cercel subțire în fiecare ureche, aduse niște cești groase de ceai, în care se afla un lichid negru și amărui.
— Haideți să terminăm odată, zise Rand pe un ton iritat, de îndată ce femeia ieși cu tava din cabină.
El își lăsă ceașca pe masă după ce luă o înghițitură. Nu-și putea întinde picioarele. Ura să fie ținut ca în cușcă. În minte îi apăru din nou acea imagine în care stătea înghesuit într-un cufăr și abia se abținu să nu-și piardă controlul.
— Stânca din Tera a căzut, Aielii au trecut dincolo de Osia Lumii, toate părțile Profeției Jendai s-au adeverit. Sunt Coramoor.
Harine zâmbi peste buza ceștii. Era un zâmbet rece, fără

urmă de amuzament.

— S-ar putea să fie așa, cu voia Luminii, însă…

— Așa *este,* se răsti Rand, în ciuda privirii prevenitoare a Meranei.

Ea merse până într-acolo încât îl lovi cu piciorul pe sub masă. El ignoră acest gest, firește. Pereții cabinei păreau mai strâmți, oarecum.

— Ce anume nu crezi, Stăpână a Valurilor? Că femeile Aes Sedai mi-au jurat supunere oarbă? Rafela, Merana, adăugă el făcând un gest scurt.

Tot ceea ce-și dorea din partea lor era să vină la el și să fie văzute făcând asta, numai că femeile își așezară ceștile jos și se ridicară grațios, apoi alunecară până la el, se postară de o parte și de cealaltă a lui și îngenunchează. Fiecare îi luă câte o mină într-ale ei și își lipi buzele de partea interioară, chiar pe capul auriu al Dragonului care i se încolăcea pe antebraț. Rand reuși să-și ascundă uluirea, ținându-și ochii ațintiți asupra lui Harine. Fața acesteia deveni ușor pământie.

— Aes Sedai îmi slujesc și la fel vor face și Oamenii Mării.

El le făcu semn surorilor să se întoarcă la locurile lor. În mod ciudat, ele părură ușor surprinse.

— Așa spune Profeția Jendai. Oamenii Mării îl vor sluji pe Coramoor. Eu *sunt* Coramoor.

— Așa e, dar mai este vorba și despre Târguială, opină Harine accentuând ultimul cuvânt prin tonul folosit. Profeția Jendai spune că ne vei duce spre glorie și că vom fi stăpâni peste toate mările din lume. Așa cum noi îți oferim ceva, la fel și tu trebuie să ne oferi nouă. Dacă nu voi face o Târguială bună, Nesta mă va atârna goală de glezne de catarg și-i va chema pe Primii Doisprezece ai Clanului Shodein ca să numească o altă Stăpână a Valurilor.

O expresie de groază cumplită apăru pe fața ei atunci când rosti aceste cuvinte și ochii îi deveneau din ce în ce mai mari cu fiecare cuvânt. Călăuza Vânturilor a ei se chiori la ea, iar Derah și Taval se străduiau din răsputeri să n-o facă și priveau cu atâta încordare masa, încât fețele lor păreau gata să se spargă.

Brusc, Rand înțelese. *Ta'veren.* Văzuse efectele, momentele neașteptate când cel mai puțin probabil lucru se întâmplase, deoarece se aflase în apropiere, însă nu știuse niciodată ce se întâmplase decât după ce totul luase sfârșit. Relaxându-și

picioarele, își rezemă brațele pe masă.

— Cei din clanul Atha’an Miere mă vor sluji, Harine. Asta e oferta.

— Da, te vom sluji, dar…

Harine își împinse puțin scaunul în spate, vărsând ceaiul.

— Ce-mi faceți, Aes Sedai? strigă ea, tremurând. Asta nu-i o târguială cinstită!

— Nu facem nimic, răspunse Merana pe un ton calm, reușind chiar să înghită o gură de ceai fără să nu se strâmbe.

— Vă aflați în prezența Dragonului Renăscut, adăugă Rafela punându-și un deget pe obrazu-i durduliu. E Coramoor, cel pe care profeția voastră vă îndeamnă să-l slujiți, dacă nu mă înșel. Spuneai că vorbești în numele Stăpânei Corăbiilor. Asta înseamnă că vorbele tale constrâng neamul Atha’an Miere?

— Da, șopti Harine cu o voce răgușită, lăsându-se încet pe spătarul scaunului. Vorbele mele constrâng toate vasele și pe Stăpâna Corăbiilor deopotrivă.

Era imposibil ca vreunul din neamul Oamenilor Mării să pălească la față, și totuși, ea fu cât pe ce atunci când îl privi îndelung pe Rand.

El îi zâmbi lui Min, ca să savureze cu ea acel moment. În sfârșit, un neam îl va urma fără să se împotrivească la fiecare pas sau fără să se scindeze precum Aielii. Poate că Min credea că el avea nevoie de ajutorul ei ca să pecetluiască lucrurile sau poate o fi fost *ta’veren.* Ea se aplecă înspre Harine.

— Vei fi pedepsită pentru ce se va întâmpla aici astăzi, dar nu atât de aspru pe cât te temi, cred. Măcar vei fi Stăpâna Corăbiilor pentru o zi.

Harine o privi încruntată, apoi îi aruncă o privire Călăuzei Vânturilor a ei.

— Ea nu este Aes Sedai, zise Shalon, iar Harine părea a fi atât ușurată, cât și dezamăgită.

— În urmă cu câțiva ani, începu Rafela, am auzit povestindu-se despre o fată cu abilități extraordinare de a prevedea lucruri. Tu ești aceea, Min?

Min se strâmbă în cană, pe urmă încuviință din cap fără tragere de inimă. Ea spunea mereu: cu cât știau mai mulți oameni despre înzestrarea ei, cu atât va fi mai rău. Privind peste masă la femeile Aes Sedai, oftă. Rafela doar consimți din cap, însă Merana se holba la ea cu ochii ei căprui și avizi, sub o

mască a seninătății. Fără îndoială că abia aștepta s-o încolțească pe Min cât mai repede cu putință, ca să afle ce însemna acea înzestrare și cum funcționa și negreșit că Min se aștepta ca ea să facă asta. Rand simți că-l străbate un val de iritare; ea ar fi trebuit să știe că el avea s-o apere de orice curios. Îl inundară un val de iritare și unul de căldură că putea să facă măcar asta pentru ea.

— Poți avea încredere în ceea ce afirmă Min, Harine. Se spune că ceea ce vede ea se adeverește mereu. Și chiar dacă nu-și dă seama, a mai văzut și altceva, adăugă Rafela înclinându-și într-o parte capul rotund, iar pe buze îi apăru un zâmbet. Dacă vei fi pedepsită pentru ce se va întâmpla aici, înseamnă că vei fi de acord cu tot ceea ce va dori Coramoor.

— Și dacă nu voi fi de acord cu nimic? se răsti Harine. Dacă nu voi face nicio Târguială…

Ea își încleștă pumnii pe masă. Recunoscuse deja că era nevoită să facă o Târguială. Recunoscuse deja că Oamenii Mării îl vor sluji.

— Ceea ce vă cer nu este necinstit, preciză Rand, care se gândise la asta încă din clipa în care se hotărâse să vină. Când voi avea nevoie de vase pentru oameni sau provizii, Oamenii Mării le vor pune la dispoziție. Vreau să știu ce se petrece în Tarabon și în Arad Doman, și în ținuturile dintre ele. Căpitanii vaselor voastre pot afla – vor afla – ce vreau să știu; vor primi ajutor din Tanchico și din Bandar Eban, precum și din sute de sate pescărești și alte orașe. Vasele voastre pot ajunge în larg, mai departe decât oricare altele. Oamenii Mării vor veghea apele Oceanului Aryth cât mai departe înspre apus. Există un neam, Seanchan, care trăiește dincolo de Oceanul Aryth. Într-o bună zi, aceștia vor încerca să ne cucerească. Oamenii Mării mă vor înștiința de venirea lor.

— Ceri mult, bombăni cu amărăciune Harine. Știm despre existența acestor Seanchani, care vin de pe Insulele Morților, pare-se, de unde nu s-a mai întors niciun vas. Unele dintre ambarcațiunile noastre s-au întâlnit cu ale lor. Ei folosesc Puterea drept armă. Ceri mai mult decât îți dai seama, Coramoor, zise ea și pentru prima oară nu șovăi când rosti acest nume. Un rău întunecat s-a pogorât peste Oceanul Aryth. Au trecut luni bune de când nu s-a mai întors de-acolo niciun vas al nostru. Vasele care navighează înspre apus dispar.

Rand se înfioră. Întoarse în mâini Sceptrul Dragonului, făurit dintr-un fragment de suliță seanchană. Oare era posibil ca ei să se fi întors deja? Mai fuseseră alungați odată, la Faime. Rand purta la el vârful de suliță ca să nu uite că existau mai mulți dușmani în lume decât cei pe care-i vedea, dar fusese convins că neamul Seanchan va avea nevoie de ani întregi ca să-și revină după înfrângerea suferită, azvârliți în mare de Dragonul Renăscut și eroii morți rechemați de Cornul lui Vaiere. Oare Cornul se afla tot în Turnul Alb? Știa că fusese dus acolo.

Brusc, simți că nu mai suportă spațiul strâmt al cabinei. Începu să smucească de încuietoarea de pe brațul scaunului, care se încăpățâna să se deschidă. Apucând de lemnul fin, smulse brațul scaunului dintr-o mișcare convulsivă.

— Am convenit ca Oamenii Mării să mă slujească, spuse el, ridicându-se de pe scaun.

Tavanul jos îl făcea să se aplece amenințător peste masă. Cabina părea, într-adevăr, mică.

— Dacă nu mai aveți nimic de adăugat la Târguială, Merana și Rafela vor pecetlui lucrurile cu voi.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, el o luă în grabă spre ușă, unde Dashiva părea să bombănească din nou.

Merana îl prinse din urmă, îl apucă de mânecă și-i vorbi cu blândețe și în șoaptă:

— Seniore Dragon, ar fi mai bine dacă ai rămâne. Ai văzut ce s-a întâmplat când te-ai comportat ca un *ta'veren.* Cu tine de față, cred că ea va continua să dezvăluie ceea ce dorește să ascundă și va accepta înainte ca noi să-i oferim ceva.

— Ești din Ajah Cenușie, îi zise el cu asprime. Negociază! Dashiva, vino cu mine!

Când ieși pe punte, el trase aer în piept de câteva ori. Cerul senin era deschis deasupra capului. Deschis.

Avu nevoie de o clipă ca să le observe pe Bera și pe celelalte două surori, care-i aruncau priviri întrebătoare. Flinn și Narishma supravegheau vasul și malurile râului, pe unul aflându-se orașul, iar pe celălalt, grânarele pe jumătate reconstruite. Mijlocul râului era un loc vulnerabil pentru un vas dacă unul dintre Rătăciți s-ar fi hotărât să atace. Că veni vorba, peste tot păștea primejdia. Rand nu reușea să înțeleagă de ce unul dintre ei nu încercase măcar să distrugă Palatul Soarelui.

Când Min îl luă de braț, el tresări.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te las.

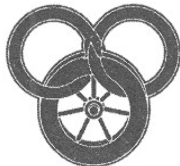
— Nu-i nimic, râse ea. Merana s-a pus deja pe treabă. Cred că are de gând să obțină de la Harine cea mai bună bluză a ei, poate și pe a doua cea mai bună. Stăpâna Valurilor din Togara arăta ca un iepure încolțit de doi dihori.

Rand încuviință din cap. Oamenii Mării erau ai lui, sau pe punctul de a fi ai lui. Ce importanță avea dacă, într-adevăr, Cornul lui Valere era în Turnul Alb? El era *ta'veren.* El era Dragonul Renăscut și Coramoor. Soarele auriu nu ajunsese încă sus pe cer, la amiază.

— Este încă devreme, Min.

El putea face orice.

— Ai vrea să mă vezi cum le pun la punct pe rebele? Pun pariu pe o mie de coroane că vor fi ale mele până la apus.

CAPITOLUL 35

În pădure

Min ședea turcește pe patul lui Rand și-l privea cum scotocea, îmbrăcat doar în cămașă, printre vestoanele din dulapul uriaș, incrustat cu fildeș. Cum putea dormi în odaia aceea, cu atâta mobilă masivă și neagră în jurul lui?! se gândea absentă să golească odaia și să aducă altă mobilă cu ornamente sculptate, așa cum văzuse în Caemlyn, draperii în nuanțe deschise și așternuturi pe care el să le găsească mai puțin apăsătoare. Era ciudat, fiindcă pe ea n-o interesase niciodată mobila sau așternuturile. Acea tapiserie care înfățișa o scenă de luptă, cu un spadasin singur, încolțit de dușmani și gata să fie înfrânt trebuia, cu siguranță, să dispară. În majoritatea timpului însă, ea doar îl privea.

Ochii lui albaștri erau pătrunzători în acea dimineață, iar cămașa albă ca zăpada se întinse pe spatele lui lat atunci când se strădui să ajungă mai adânc în interiorul dulapului. Avea picioare frumoase și gambe minunate, al căror contur se vedea prin pantalonii negri și strâmți. Cizmele îi erau rulate în jos. Uneori, se încrunta și-și trecea degetele prin părul roșcat-închis. Oricând l-ar fi pieptănat, tot rebel era. Întotdeauna se cârlionța în jurul urechilor și la ceafă. Ea nu se număra printre acele femei care-și așterneau atât inteligența, cât și inima la picioarele unui bărbat.

Doar că, uneori, îi era mai greu să gândească limpede în prezența lui. Atâta tot.

Hainele din mătase brodată erau scoase din dulap una după alta și aruncate pe jos, peste cea pe care o purtase pe vasul Oamenilor Mării. Oare negocierile ar fi decurs la fel de bine și fără prezența lui ca *ta'veren*? Măcar dacă ea ar avea o viziune cu adevărat utilă. Ca de obicei, vedea imaginile și aurele colorate care pâlpâiau în jurul lui, majoritatea dispărând prea repede ca să le poată discerne; toată, în afară de una care-i păru neimportantă în acel moment. Acea viziune apărea și

dispărea de sute de ori pe zi și, de fiecare dată când fie Mat, fie Perrin erau prezenți, îi includea și pe ei, uneori chiar și pe alții. Deasupra lui plutea o umbră vastă, înghițind mii și mii de luminițe ca niște licurici, izbindu-se de ea în încercarea de a umple întunericul. În acea zi, licuricii erau cu zecile de mii, dar și umbra părea mai întinsă. Cumva, acea viziune reprezenta lupta lui împotriva Umbrei, doar că el nu-și dorea să cunoască deznodământul. Deși nu putea afirma cu certitudine, umbra părea să iasă mereu învingătoare, într-un fel sau altul. Răsuflă ușurată când imaginea dispăru.

Un sentiment de vină o făcu să se foiască pe cuvertură. Când o întrebase ce viziuni îi ascundea, ceea ce-i răspunse nu era tocmai o minciună. La ce bun să-i dezvăluie că el va eșua mai mult ca sigur fără o femeie care era moartă și dispărută? Și așa el se întrista prea repede. Trebuia să-l înveselească, să-l facă să-și amintească să râdă. Doar că...

— Nu cred că e o idee bună, Rand.

Poate că a greșit zicând asta. Bărbații erau niște ființe ciudate; la un moment dat păreau să accepte un sfat, iar în clipa următoare făceau fix pe dos. Făceau pe dos în mod voit, pare-se. Însă, dintr-un motiv sau altul, ea simțea nevoia... să-l protejeze pe acel uriaș, care, probabil, ar fi ridicat-o cu ușurință într-o mână. Și asta fără să conducă Puterea.

— Este o idee minunată, replică el, aruncând pe jos o haină albastră cu broderie argintie. Sunt *ta'veren*, iar ziua de azi pare să-mi fie favorabilă.

O haină verde cu broderie aurie ajunse și ea pe jos.

— Ai prefera să-mi aduci din nou alinare?

El încremeni și se holbă la ea, cu o haină roșie cusută cu fire argintii atârnându-i în mâini. Min nădăjduia să nu se îmbujoreze. Alinare. „De unde a venit ideea asta?”, se întrebă ea în tăcere.

Mătușile care o crescuseră erau femei blânde și inimoase, dar țineau foarte mult la comportamentul cuviincios. Ele nu fuseseră de acord ca ea să poarte pantaloni sau să lucreze în grajduri, lucrul pe care-l iubea cel mai mult, deoarece așa putea fi aproape de cai. Nici nu încăpea îndoială ce ar fi crezut despre *alinare*, alături de un bărbat cu care nu era căsătorită. Dacă ele ar fi aflat, ar fi bătut drumul din Baerlon până acolo doar ca s-o jupoaie de vie. Și pe el, firește.

— Trebuie... trebuie să merg mai departe atât timp cât sunt

sigur că lucrurile vor funcționa, adăugă el încet, apoi se întoarse destul de repede la dulap. Asta e potrivită! exclamă Rand, scoțând la iveală o haină simplă din lână verde. Nici nu știam că era aici.

Era haina pe care o purtase când se întorsese de la fântânile din Dumai. Ea văzu cum îi tremurau mâinile, amintindu-și. Încercând să pară netulburată, coborî de pe pat și se duse să-l îmbrățișeze, strivind haina între ei când își așeză capul pe pieptul lui.

— Te iubesc, zise ea, simplu.

Simțea prin cămașă cicatricea rotundă, pe jumătate vindecată, din partea lui stângă. Își amintea când al'Thor se pricopsise cu ea de parcă ar fi fost ieri. Atunci fusese prima oară când îl ținuse în brațe, în vreme ce el zăcea inconștient, cât pe ce să moară.

Mâinile lui îi atinseră spatele, strângând-o tare, lăsând-o fără aer, dar pe urmă și le retrase, spre dezamăgirea ei. Lui Min i se păru că el bombănise ceva ce semăna cu „nu-i cinstit”. Oare se gândea la Oamenii Mării în timp ce ea îl îmbrățișa? Ar trebui, de fapt. Deși Merana era Cenușie, se spunea că Oamenii Mării îi puteau da bătăi de cap unui domani. El ar trebui să se gândească, însă… Ei îi venea să-i tragă un picior în gleznă. El o îndepărtă cu blândețe și îmbrăcă haina.

— Rand, rosti ea cu fermitate în glas, nu poți fi sigur că va avea vreun efect, doar pentru că s-a întâmplat așa cu Harine. Dacă faptul că ești *ta'veren* ar fi afectat totul, i-ai fi avut deja la picioarele tale pe domnitori și pe Mantiile Albe.

— Sunt Dragonul Renăscut și azi pot face orice, spuse el cu trufie.

Luându-și centironul, și-l legă în jurul taliei. Catarama era simplă, din alamă. Dragonul poleit se afla pe pat. Mănușile subțiri din piele neagră acoperiră capetele aurii ale dragonilor de pe interiorul brațelor și stârcii incrustați în palmă.

— Dar nu-i semăn, nu-i așa? zâmbi el desfăcându-și brațele. Nu vor ști decât atunci când va fi prea târziu.

Ea fu cât pe ce să-și arunce mâinile în aer.

— Nu prea semeni nici cu un nerod.

N-avea decât să înțeleagă ce voia. Nerodul se uită la ea chiorâș, nesigur pe el.

— Rand, de îndată ce-i vor vedea pe Aieli, fie o vor lua la fugă,

fie vor începe lupta. Dacă nu vrei să le iei cu tine pe Aes Sedai, măcar ia-i pe acei *asha'mani.* O singură săgeată și s-a zis cu tine, fie că ești Dragonul Renăscut sau un păstor!

— Dar *sunt* Dragonul Renăscut, Min, zise el pe un ton serios. Și *ta'veren.* Vom merge singuri, doar tu și cu mine. Asta dacă mai vrei să mă însoțești.

— Nu pleci nicăieri fără mine, Rand al'Thor!

Ea se abținu să-i spună că se va poticni dacă o va face. Acea euforie de care era cuprins era aproape la fel de gravă ca și întunericul în care se cufundase.

— Nanderei nu-i va plăcea asta.

Ea nu știa ce se petrecea mai exact între el și Fecioare – ceva foarte special, din câte își dăduse seama –, totuși orice speranță ca atenționarea ei să-l oprească dispăru atunci când el rânji ca un băiețaș abia scăpat de sub aripa protectoare a mamei lui.

— Nu va ști, Min, o asigură el cu o strălucire în ochi! Fac asta mereu, iar ele nu află.

El își întinse o mină, așteptându-se ca ea să se supună.

N-avea de ales decât să-și netezească haina verde, să arunce o privire în oglindă ca să-și verifice părul și să-l ia de mină. Min *era* prea nerăbdătoare să i se supună chiar și la un semn al lui. Voia doar să facă în așa fel încât el să nu-și dea seama.

Când ieșiră în anticameră, el deschise o poartă deasupra Soarelui Răsare incrustat în pardoseală, iar ea îl lăsă s-o conducă pe un deal împădurit, unde pământul era acoperit cu o pătură de frunze moarte. O pasăre brăzdă văzduhul, bătând din aripile-i roșii. O veveriță își făcu apariția pe o ramură și chițăi la ei, etalându-și coada stufoasă cu vârful alb.

Nu era pădurea de lângă Baerlon pe care și-o amintea ea. Nu existau prea multe păduri adevărate în apropierea orașului Cairhien. Cei mai mulți copaci se aflau la trei sau patru, sau chiar zece metri depărtare unul de altul, ferigi înalte și pini, stejari încă și mai înalți și copaci pe care ea nu-i cunoștea, toți împânzeau platoul pe care se afla împreună cu Rand și urcau pe o pantă care începea doar la câțiva metri mai încolo. Până și arbuștii păreau mai subțiri decât acasă, iar tufișurile, plantele cățărătoare și mărăcinii crescuseră în pâlcuri, cu toate că unii dintre ei nu erau prea mici. Totul era maroniu și uscat. Ea își scoase batista dantelată din mânecă și începu să-și tamponeze sudoarea de pe față.

— Încotro o luăm? întrebă ea.

După poziția soarelui, nordul se afla dincolo de pantă, direcția pe care ar fi ales-o ea. Orașul ar trebui să se afle la vreo zece kilometri în direcția aceea. Cu puțin noroc, ar putea face cale întoarsă fără să întâlnească pe nimeni. Și mai bine încă, având în vedere cizmele ei cu tocuri și terenul accidentat, ca să nu mai pomenim de arșiță, Rand ar putea decide să renunțe și să deschidă o altă poartă prin care să se întoarcă în Palatul Soarelui. Odăile Palatului erau răcoroase în comparație cu ce era afară.

Înainte ca el să apuce să răspundă, trosnetul ramurilor și foșnetul frunzelor anunțau venirea cuiva. Călărețul care-și făcu apariția pe un jugan cenușiu cu picioare lungi, căpăstru și hățuri cu franjuri colorați era o femeie cairhieană. Aceasta era scundă și suplă și purta o rochie de călărie de mătase albastru-închis, cu dungi orizontale roșii și albe care porneau de la gât și până sub genunchi. În ciuda broboanelor de transpirație de pe față, afișa o frumusețe palidă și în ochii ei negri te puteai pierde. Pe frunte i se odihnea o nestemată mică și verde, atârnând de un lanț fin din aur legat în părul negru care-i cădea în cascadă pe umeri.

Lui Min i se tăie răsuflarea, dar nu din pricina arbaletei de vânătoare pe care femeia o ținea ridicată într-o mină acoperită cu o mănușă verde. Pentru o clipă, i se păru că o vede pe Moiraine. Totuși…

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut în tabără, rosti femeia cu o voce guturală, aproape sugrumată.

Vocea lui Moiraine ar fi fost cristalină. Intrusa coborî arbaleta cu un aer degajat, până la nivelul pieptului lui Rand.

El o ignoră.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să arunc un ochi prin tabăra voastră, spuse el, înclinând ușor din cap. Sunteți Domnița Caraline Damodred, dacă nu mă înșel?

Femeia zveltă înclină din cap, confirmându-și numele.

Min oftă dezamăgită, însă nu era ca și când s-ar fi așteptat, într-adevăr, ca Moiraine să fie în viață. Viziunea cu Moiraine fusese singura în privința căreia se înșelase. Dar Caraline Damodred în carne și oase, una dintre șefele rebeliunii împotriva lui Rand din Cairhien și pretendentă la Tronul Soarelui… El trăgea toate ițele Pânzei în jurul lui, ca s-o facă să

apară.

Domnița Caraline ridică încet arbaleta într-o parte. Coarda plesni zgomotos când săgeata țâșni în aer.

— Mă îndoiesc că vreuna ți-ar putea face vreun rău, preciză ea, apropiindu-și încet juganul de ei, și n-aș vrea să crezi că te amenint în vreun fel.

Femeia se uită o singură dată la Min – doar o privire din cap și până în picioare, deși Min era convinsă că fusese spionată –, dar, în afară de asta, Domnița Caraline își ținea ochii ațintiți asupra lui Rand. Ea trase de hățuri când ajunse la vreo doi metri față de ei, suficient de departe ca să poată da pinteni calului în cazul în care Rand ar fi vrut să se apropie prea mult.

— Îmi vine în minte un singur bărbat cu ochi cenușii, de statura ta, care și-ar putea face apariția din neant, doar dacă nu ești vreun Aiel deghizat. Poate ești suficient de bun să-mi spui numele tău?

— Sunt Dragonul Renăscut, răspunse Rand, la fel de arogant cum fusese cu Oamenii Mării.

Chiar dacă ar fi recunoscut un *ta'veren* care țesea Pânza, femeia nu trădă niciun semn.

În loc să sară din șa și să îngenuncheze în fața lui, ea doar încuviință din cap și-și țuguie buzele.

— Am auzit atât de multe despre tine! Că te-ai dus la Turn ca să juri supunere oarbă Înscăunatei. Că ai vrut să-i oferi Tronul Soarelui lui Elayne Trakand. Am mai auzit și că le-ai ucis pe Elayne și pe mama acesteia.

— Nu mă supun nimănui, rosti cu asprime Rand, zgâindu-se la ea cu niște ochi atât de înfricoșători, încât ar fi smuls-o din șa de unul singur. Elayne e în drum spre Caemlyn chiar în acest moment, ca să urce pe tronul Andorului. Pe urmă, va avea și tronul din Cairhien.

Min se cutremură. Chiar era nevoie să se comporte ca un cocoș care se umflă în pene? Nădăjduise că el se calmase după episodul cu Oamenii Mării.

Domnița Caraline își așeză arbaleta peste șa, trecându-și mina peste ea. Oare regreta acea săgeată irosită?

— Aș putea accepta ca verișoara mea mai tânără să urce pe: ron – mai bine ea decât alții –, totuși…

Acei ochi mari și negri care păruseră atât de lichizi deveniră brusc de piatră.

— …nu sunt sigură că-ți pot îngădui să intri în orașul Cairhien și nu vorbesc doar despre schimbările pe care le aduci legilor și obiceiurilor. Se pare că… schimbi soarta prin simpla ta prezență. De când ai venit, în fiecare zi mor oameni în accidente atât de ciudate, încât nimănui nu-i vine a crede. Atât de mulți soți își abandonează soțiile și soțiile, soții, că nimeni nu mai comentează nimic despre asta. Vei distruge orașul Cairhien dacă vei rămâne aici.

— Echilibru, interveni brusc Min.

Fața lui Rand era atât de întunecată, încât părea gata să explodeze. Poate că făcuse bine că venise, la urma urmei. Cu siguranță, n-avea rost să-l lase să irosească întâlnirea aceea dintr-un acces de furie. Ea nu-i oferi niciunuia șansa să vorbească.

— Există întotdeauna un echilibru între bine și rău. Așa funcționează Pânza. Nici măcar el nu poate schimba asta. Așa cum noaptea echilibrează ziua, tot așa și binele echilibrează răul. De la venirea lui, în oraș nu s-a născut mort niciun copil, nici măcar unul cu malformații. Există mai multe mariaje în unele zile decât obișnuiau să fie într-o săptămână și, pentru fiecare bărbat care moare sufocat cu o pană, există o femeie care se rostogolește trei etaje pe scări și, în loc să-și frângă gâtul, se ridică în picioare fără nicio vânătaie. Numește răul și poți arăta înspre bine. Pentru ca Roata să se învârtă e nevoie de echilibru, iar el nu face decât să sporească șansele a ceea ce s-ar fi putut întâmpla oricum în natură.

Min se îmbujoră brusc, când își dădu seama că amândoi o priveau. Se holbau la ea, mai degrabă.

— Echilibru? îngână Rand, ridicând din sprâncene.

— Am citit unele dintre cărțile Jupânului Fel, răspunse ea încet.

Min nu voia să creadă cineva că se dădea drept filosof. Domnița Caraline zâmbi din șaua înaltă, jucându-se cu hățurile. Femeia *râdea* de ea. Îi va da ea motive de râs acestei femei!

Dintr-odată, un jugan înalt și negru, ce semăna cu un cal de luptă, se apropie despicând tufărișul. Era călărit de un bărbat trecut de vârsta mijlocie, tuns scurt și cu barba ascuțită. În ciuda hainei lui galbene tairene, cu mâneci bufante și dungi din satin verde, ochii lui incredibil de albaștri priveau de pe fața-i umedă și întunecată precum două safire șlefuite. Nu era

neapărat un bărbat chipeș, însă acei ochi compensau un nas prea lung. Într-o mină, acoperită cu o mănușă neagră din piele, ținea o arbaletă, iar cu cealaltă flutura o săgeată cu vârful ascuțit.

— Asta a trecut la câțiva centimetri de fața mea, Caraline, și-ți poartă semnătura! Doar pentru că nu suntem la vânătoare nu înseamnă că…

În acel moment el îi observă pe Rand și pe Min și-și coborî arbaleta înspre ei.

— S-au rătăcit cumva, Caraline, sau ai dat peste niște iscoade din oraș? Nici nu mi-am închipuit că al'Thor o să ne lase să stăm aici nestingheriți.

Alți câțiva călăreți își făcură apariția în spatele lui, bărbați asudați în haine cu mâneci bufante și dungi din satin și femei transpirate, în rochii de călărie, cu gulere mari din dantelă groasă. Toți înarmați cu arbalete. Ultimii dintre acești călăreți abia se opriră, caii bătând din picioare și scuturându-și coamele, înainte ca de două ori mai mulți călăreți să-și facă apariția dintre tufișuri dintr-o altă direcție și să se oprească lângă Caraline. Erau femei și bărbați zvelți, cu tenul deschis la culoare, îmbrăcați în veșminte negre și dungi colorate sub talie. Servitorii își făcură apariția pe jos, gâfâind din cauza căldurii, bărbați care jupuiau și cărau vânatul doborât. Părea prea puțin important că fiecare dintre ei avea câte un cuțit de jupuit la cingătoare. Min înghiți în sec și, fără să-și dea seama, începu să-și tamponeze obrajii cu batista mai viguros ca înainte. Dacă vreunul dintre ei îl va recunoaște pe Rand înainte ca el să își dea seama…

— Nu sunt iscoade, Darlin, răspunse Domnița Caraline fără ezitare, întorcându-și calul cu fața la tairenii nou-veniți.

Înalt Seniorul Darlin Sisnera! mai trebuia să-și facă apariția și Seniorul Toram Riatin. Min și-ar fi dorit ca *ta'veren*-ul lui Rand să nu mai tragă atât de mult de Pânză.

— Un văr și soția lui au venit din Andor să mă vadă, continuă Caraline. Dați-mi voie să vi-i prezint pe Tomas Trakand – dintr-o ramură inferioară a Casei – și pe soția lui, Jaisi.

Min abia se abținu să nu-i arunce o privire dușmănoasă. Singura Jaisi pe care o cunoscuse vreodată ajunsese o hodoroagă înainte să împlinească vârsta de douăzeci de ani și o acritură, și o isterică până în măduva oaselor.

Darlin își întoarse din nou privirea către Rand, zăbovind o

clipă asupra lui Min. El își coborî arbaleta și înclină din cap, aproape imperceptibil, așa cum l-ar fi salutat un Înalt Senior din Tear pe un nobil de rang inferior.

— Fii bine-venit, Seniore Tomas! Doar un om curajos poate să ni se alăture în împrejurările date. Al'Thor poate să-i asmută pe sălbatici împotriva noastră oricând.

Domnița Caraline îi aruncă o privire exasperată, însă el se prefăcu că n-o observă.

Cu toate astea, bărbatul văzu că Rand îl salută în același mod; el dădu din cap și se încruntă. O femeie oacheșă și frumoasă, din alaiul lui, bombăni furioasă – avea o față lungă și aspră, obișnuită să afișeze furia –, iar un individ vârtos, încruntându-se și asudând într-o haină de un verde-deschis cu dungi roșii, își mînă calul câțiva pași mai în față ca și când ar fi vrut să-l doboare pe Rand.

— Roate țese cum vrea ea, zise Rand pe un ton rece, ca și când n-ar fi observat nimic.

Dragonul Renăscut pentru... Dragonul Renăscut pentru aproape toată lumea, asta era. Aroganță de nedescris.

— Nu se întâmplă mare lucru din ce ne așteptăm. De pildă, am auzit că sunteți în Tear, în Haddon Mirk.

Min și-ar fi dorit să fi îndrăznit să vorbească, să fi îndrăznit să-i spună ceva ca să-l liniștească, dar se mulțumi să-i mângâie brațul. Ca într-o doară. O soție – iată un cuvânt care, brusc, avea noimă – care-și mângâia leneș soțul. Încă un cuvânt care avea noimă. Lumină, era greu să fii drept! Nu era deloc *drept* să fii drept.

— Înalt Seniorul Darlin a venit de curând cu barca mare, însoțit de câțiva prieteni apropiați, Tomas.

Glasul gutural al lui Caraline nu se schimbă nicio clipă, dar juganul său se cabră brusc, fără îndoială, primise un călcâi. Prefăcându-se că-și recapătă echilibrul, ea se întoarse cu spatele la Darlin și-i aruncă lui Rand o privire încruntată, prevenitoare.

— Nu-l necăji pe Înaltul Senior, Tomas.

— Nu mă deranjează, Caraline, spuse Darlin, atârnându-și arbaleta de șa, apoi își aduse calul mai aproape și-și odihni brațul pe partea din față a șeii, care era mai înaltă. Omul trebuie să știe în ce se vâră. Poate-ai auzit zvonurile cum că al'Thor s-a dus în Turn, Tomas. Am venit pentru că femeile Aes Sedai mi s-

au adresat în urmă cu câteva luni, sugerând că s-ar putea întâmpla una ca asta, iar verișoara dumitale m-a informat că a primit aceleași vești. Ne-am gândit că ar fi posibil s-o așezăm pe Tronul Soarelui înainte să-l ia Colavaere. Al'Thor nu-i prost, nici n-am crezut asta. Dacă mă întrebi, cred că a jucat Turnul pe degete. Colavaere a fost spânzurată, iar el se află la adăpostul zidurilor orașului Cairhien – fără nicio opreliște din partea femeilor Aes Sedai, pun rămășag, indiferent ce spun zvonurile – și, până când vom găsi o cale să ne salvăm, stăm în palma lui, așteptând să ne strivească în pumn.

— Ai venit cu un vas, zise Rand simplu. Un vas te poate duce înapoi.

Dintr-odată, Min își dădu seama că el o bătea ușor pe mina cu care-l ținea de braț. Încerca s-o liniștească!

Tresărind, Darlin își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Multe femei ar fi uitat de nasul lui în favoarea acelor ochi și a acelui râset.

— Așa va fi, Tomas, dar am cerut-o pe verișoara ta în căsătorie. Că va spune da sau nu, nu-mi pot abandona posibila soție și s-o las la mila Aielilor. În plus, ea nu vrea să plece.

Caraline Damodred se îndreptă în șa, cu o expresie rece întipărită pe față, care o întrecea chiar și pe cea a femeilor Aes Sedai. Însă, brusc, aure roșii și albe îi învăluiră pe ea și pe Darlin, iar Min știu. Deși culorile nu păreau să aibă niciodată importanță, ea știu că Darlin și Caraline se vor căsători – după ce ea îl va lăsa să se perpelească puțin. Mai mult, Min văzu dintr-odată o coroană pe capul lui Darlin, un cerc simplu din aur, cu o sabie ușor curbată chiar deasupra sprâncenelor. Era coroana de rege pe care acesta o va purta într-o bună zi, cu toate că ea nu știa al cărei țări va fi rege Darlin. Tear avea Înalți Seniori în loc de rege.

Imaginea și aurele dispărură când Darlin își întoarse calul ca să ajungă cu fața la Caraline.

— Azi n-am vânat nimic. Toram s-a întors în tabără. Aș sugera să facem și noi la fel, propuse el cercetând repede cu ochii lui albaștri copacii din jur. Se pare că vărul tău și soția lui și-au pierdut caii. O să se rătăcească, într-un moment de neatenție, adăugă el, adresându-i-se lui Rand, pe un ton blând, știind prea bine că ei n-aveau cai. Sunt convins că Rovair și Ines vor renunța la caii lor. O plimbare prin natură le va face bine.

Bărbatul vârtos, în haină cu dungi roșii, descălecă imediat de pe murgul înalt, adresându-i un zâmbet flatant lui Darlin și unul mai puțin cald, dar la fel de mieros, lui Rand. Femeia cu fața aspră descălecă țeapănă de pe iapa ei argintie o clipă mai târziu. Nu părea încântată.

Nici Min.

— Vrei să mergem în tabăra lor? îl întrebă ea în șoaptă pe Rand în timp ce o conducea la cai. Ai înnebunit? adăugă ea fără să gândească.

— Încă nu, răspunse el cu blândețe, atingându-i vârful nasului cu degetul. Mulțumită ție, știu asta.

O ajută să urce pe spinarea iepei, apoi sări și el în șaua murgului și-i dădu pinteni ca să-l aducă lângă Darlin.

Îndreptându-se către miazănoapte și puțin către apus, peste deal, ei îi lăsară sub copaci pe Rovair și pe Ines, care se priveau încruntați. Când o luară în urma cairhienilor, ceilalți taireni le strigară râzând să se bucure de plimbare.

Min ar fi vrut să călărească alături de Rand, dar Caraline îi așeză o mină pe braț, trăgând-o în spatele celor doi bărbați.

— Vreau să văd ce va face, rosti încet Caraline.

„Care din cei doi?”, se întrebă Min în gând.

— Ești ibovnica lui? o întrebă Caraline.

— Da, îi răspunse Min pe un ton sfidător, de îndată ce-și trase sufletul.

Simțea că îi ardeau obrajii. Femeia încuviință din cap, ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Poate așa o fi fost, în Cairhien. Uneori, ea înțelegea că rafinamentul cu care se alesese din discuțiile cu oamenii de prin lume era la fel de dens ca și bluza pe care o purta.

Rand și Darlin călăreau în față, unul lângă celălalt. Bărbatul mai tânăr era cu o jumătate de cap mai înalt decât cel mai în vârstă și amândoi erau învăluiți în mândrie ca într-o mantie. Cu toate astea, cei doi dialogau. Nu era ușor să-i auzi, fiindcă bărbații vorbeau încet, iar foșnetul frunzelor moarte de sub copitele cailor și trosnetele ramurilor le înăbușeau adesea cuvintele. Țipătul unui șoim din văzduh sau chițăitul unei veverițe din copac le acopereau complet. Și totuși, se puteau discerne frânturi din discuție.

— Dacă-mi permiți să-ți spun, Tomas, zise Darlin la un moment dat, când începură să coboare primul deal, și Lumina

știe că nu vreau să par lipsit de respect, ești norocos că ai o soție frumoasă. Cu voia Luminii, voi avea și eu una la fel de frumoasă.

— De ce nu vorbesc despre ceva important? bombăni Caraline.

Min își întoarse capul ca să-și ascundă zâmbetul. Domnița Caraline nu arăta atât de nemulțumită pe cât părea. Pe Min n-o interesase niciodată dacă cineva o considera sau nu frumoasă. Cel puțin nu până în momentul în care-l întâlnise pe Rand. Poate că nasul lui Darlin nu era chiar atât de lung.

— I-aș fi îngăduit să ia *Callandorul* din Stâncă, adăugă Darlin mai târziu, în timp ce urcau o pantă cu copaci răzleți, dar n-am stat cu mâinile în sân atunci când i-a adus pe invadatorii Aieli în Tear.

— Am citit Profețiile Dragonului, rosti Rand, aplecându-se pe gâtul murgului și îndemnându-l să meargă mai departe.

Deși calul avea o înfățișare lucioasă, nu părea mai cizelat decât stăpânul lui, cel puțin asta bănuia Min.

— Stânca trebuia să cadă înainte ca el să poată lua *Callandorul,* continuă Rand. L-au urmat și alți seniori tairenieni, am auzit.

— Se căciulesc și-i ling cizmele! pufni Darlin. L-aș fi urmat dacă și-ar fi dorit asta, dacă…

El clătină din cap cu un oftat.

— Prea mulți „dacă”, Tomas. În Tear există o vorbă: „Orice sfadă poate fi dată uitării, însă regii nu uită niciodată”. Tear n-a mai avut un rege de la Artur Aripă-de-Șoim, totuși cred că Dragonul Renăscut se comportă ca un rege. Nu, m-a acuzat de trădare, cum o numește el, iar eu trebuie să merg pe drumul pe care l-am ales. Cu voia Luminii, voi vedea un domnitor tairenian stăpân pe pământul lui înainte să mor.

Trebuie să fi fost mina *ta’veren*-ului, Min știa. Bărbatul n-ar fi vorbit niciodată astfel cu o persoană abia întâlnită, fie ea și presupusul văr al lui Caraline Damodred. Dar, oare, ce gândea Rand? Abia aștepta să-i spună despre coroană.

Când ajunseră pe coama acelui munte, dădură peste un grup de sulițași, unii cu armuri sau coifuri uzate, însă cei mai mulți fără niciuna. Aceștia făcură o plecăciune de îndată ce văzură alaiul. Printre copaci, în stânga și în dreapta, Min zări alte grupuri de santinele. Jos, tabăra se întindea în ceea ce părea a fi

un nor permanent de praf, pe o pantă aproape golașă, într-o vale și pe panta următorului deal. Cele câteva corturi erau încăpătoare, cu steagul unui nobil atârnând fără vlagă în vârf. Aproape la fel de mulți cai erau priponiți unul lângă celălalt și mii de bărbați și o mină de femei se plimbau printre focurile de tabără și căruțele cu coviltir. Nimeni nu aclamă atunci când călăreții pătrunseră în tabără.

Min îi privea cu atenție peste batista pe care o ținea la nas ca să nu inhaleze praful, fără să-i pese dacă Domnița Caraline vedea ce făcea. Fețe abătute și posace îi urmăreau trecând, oameni care știau că erau prinși în capcană. Pe ici, pe colo, pe capul vreunui bărbat stătea țeapăn coiful unei Case. Însă cei mai mulți păreau să poarte ce găseau, bucăți de armură care de cele mai multe ori nici nu se potriveau. Totuși, foarte mulți, bărbați prea înalți ca să fie cairhieni, purtau haine roșii pe sub platoșele îndoite. Min ochi un dragon alb, aproape șters, cusut pe o mânecă roșie și murdară. Darlin n-ar fi adus decât o mină de oameni cu el pe barca mare cu vâsle, poate nu mai mulți decât cei din grupul de vânătoare. Caraline nu se uita nici într-o parte, nici în cealaltă în timp ce străbăteau călare tabăra, însă, ori de câte ori se apropiau de bărbații aceia în haine roșii, ea strângea din buze.

Darlin descălecă în fața unui cort uriaș, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată Min, mai mare decât și-ar fi putut imagina. Era de formă ovală cu dungi roșii care strălucea la lumina soarelui ca mătasea, prevăzut cu nu mai puțin de patru vârfuri conice, înalte, fiecare cu câte un steag al Soarelui-Răsare al Cairhienului, fluturând în briza leneșă, auriu pe un fond albastru. Acordurile de harpă răzbăteau până afară printre murmure precum gâgâitul gâștelor. În timp ce servitorii luau caii, Darlin îi oferi brațul lui Caraline. După un moment lung de șovăire, ea își așeză degetele pe încheietura lui, cu o expresie neutră, și-l lăsă s-o conducă înăuntru.

— Doamna mea soție? șopti Rand cu un zâmbet, întinzându-și brațul.

Min inspiră și-și așeză mina pe brațul lui. Ar fi preferat să-i tragă una. N-avea niciun drept să facă o glumă din asta. N-avea niciun drept s-o aducă în tabăra aia, *ta'veren* sau nu. Ar putea fi ucis aici, arză-l-ar focul! Dar, oare, lui îi păsa că ea și-ar putea petrece restul vieții plângând? Atinse una dintre clapele

dungate când pătrunseră înăuntru și clătină din cap, mirată. *Era* din mătase. Un cort din *mătase*!

Nici nu intrară bine, că-l simți pe Rand încordându-se. Alaiul restrâns al lui Darlin și al lui Caraline se agita în jurul lor, rostind în șoaptă scuze nesincere. Între cei patru stâlpi principali ai cortului stăteau mese lungi, pe căpriori, care gemeau de mâncare și de băutură, așezate pe covoare colorate, în loc de pardoseală. Erau oameni peste tot, nobili cairhieni în haine elegante, câțiva osteni cu partea din față a capului rasă și pudrată și bărbați de rang înalt, după croiala fină a veșmintelor. Câțiva menestreli se plimbau jucăuș prin mulțime, aleși atât după aerul lor elevat, cât și după harpele lor sculptate și poleite. Cu toate astea, privirea lui Min fu atrasă de sursa neliniștii lui Rand, cele trei Aes Sedai care vorbeau între ele și purtând șaluri cu franjuri verzi, galbeni și cenușii. În jurul lor apăreau imagini și culori, care pentru Min n-aveau nicio noimă. Un vârtej în mulțime dezvălui un altul, o femeie cu fața rotundă și liniștitoare. Alte imagini, alte culori pasagere, însă Min n-avea nevoie decât de șalul cu franjuri roșii, care-i acoperea brațele durdulii.

Rand îi vârî mina pe sub brațul lui și începu să i-o mângâie.

— Nu-ți face griji, rosti el cu blândețe. Totul va fi bine.

Ar fi vrut să-l întrebe ce căutau acele femei acolo, dar îi era teamă că el îi va spune.

Darlin și Caraline se pierduseră în mulțime, împreună cu alaiul lor, dar când un servitor umil, cu dungi roșii, verzi și albe pe manșetele negre, le întinse lui Rand și lui Min o tavă pe care se aflau niște pocaluri din argint, domnița reapăru, ignorând intervenția unui individ cu fața aspră, îmbrăcat în haină roșie. El îi aruncă o privire dușmănoasă când ea luă un pocal de punci de pe tavă și-i făcu servitorului semn să plece. Lui Min i se tăie răsuflarea când observă aura care apăru brusc în jurul lui, nuanțe vineții atât de întunecate, încât păreau aproape negre.

— Să nu te încrezi în bărbatul acela, Domniță Caraline, o atenționă Min, neputându-se abține. Va ucide pe oricine crede că-i va sta în cale. Va ucide într-o clipită pe oricine.

Apoi strânse din dinți, ca să nu spună mai multe.

Caraline privi peste umăr tocmai când bărbatul cu fața severă se întoarse brusc.

— Aș fi zis că e Daved Hanlon, zise ea pe un ton ironic. Leii lui

Albi luptă pentru aur, nu pentru Cairhien, și pângăresc mai rău decât Aielii. În Andor e prea cald pentru ei, pare-se, rosti ea aceste cuvinte aruncându-i o privire lui Rand. Toram i-a promis mult aur, cred, și domenii, asta știu. Îl cunoști pe acest bărbat, Jaisi? întrebă ea Uitându-se la Min.

„Soția" lui Rand scutură din cap. Cum să-i explice ce știa despre Hanlon în acel moment, că va avea conștiința încărcată de violuri și crime pe care le va înfăptui până la moarte? Dacă ar fi știut când sau cine... însă tot ce știa era că el va comite aceste fapte. Oricum, chiar dacă vorbea despre o viziune, n-o putea schimba niciodată; ceea ce vedea ea că se va întâmpla, indiferent pe cine ar fi avertizat. Uneori, viziunea se adeverea, înainte ca s-o înțeleagă mai bine, doar pentru că lansase un avertisment.

— Am auzit de Leii Albi, spuse Rand cu răceală în glas. Caută-i printre Iscoadele Celui Întunecat și nu vei fi dezamăgit.

Unii dintre ei fuseseră oștenii lui Gaebril; Min știa acest lucru și puțin mai mult, în afară de faptul că Seniorul Gaebril fusese, de fapt, Rahvin. Era de la sine înțeles ca oștenii care-l slujeau pe unul dintre Rătăciți să le includă și pe Iscoadele Celui Întunecat.

— Dar el? întrebă Rand, arătând cu capul către un bărbat din partea cealaltă a cortului, a cărui haină lungă și neagră avea la fel de multe dungi ca și rochia lui Caraline.

Foarte înalt pentru un Cairhien, poate cu un cap mai scund decât Rand, bărbatul era suplu, dar cu umeri lați, și uimitor de chipeș. Avea un maxilar puternic și doar câteva fire albe la tâmple. Totuși, atenția lui Min fu atrasă de camaradul acestuia, un individ scund și sfrijit, cu nas și urechi mari, îmbrăcat într-o haină de mătase roșie, ce nu-i venea prea bine. Își pipăia întruna pumnalul cu lama curbată de la cingătoare, un obiect prețios cu teacă din aur și miner incrustat cu un rubin mare, scânteind la lumină. Nu văzu nicio aură în jurul lui. Îi părea oarecum cunoscut. Amândoi se uitau la ea și la Rand.

— Acela, rosti Caraline cu o voce încordată, este însuși Seniorul Toram Riatin. Și însoțitorul de care nu se mai dezlipește în ultimele zile, Jupânul Jeraal Mordeth. Un pitic odios. Când îi văd privirea îmi vine să fac o baie. Amândoi mă fac să mă simt murdară, clipi ea, surprinsă de propriile-i cuvinte, dar își reveni repede.

Min avea impresia că puține lucruri reușeau s-o doboare pe

Caraline Damodred. În privința asta, domnița semăna foarte mult cu Moiraine.

— Aș fi cu băgare de seamă dacă aș fi în locul tău, vere Tomas, continuă ea. Chiar dacă ai făcut o minune cu mine sau m-ai prins în unul dintre acele vârtejuri *ta'veren* – și poate chiar și în cazul lui Darlin – și cu toate că nu știu unde se va ajunge, nu fac nicio promisiune, pot să afirm că Toram te urăște cu toată ființa. N-a fost așa de rău înainte să i se alăture Mordeth, dar de când… Toram vrea să atacăm orașul de îndată, pe timp de noapte. Dacă vei muri, zice el, Aielii vor pleca, însă cred că te vrea mort mai mult decât își dorește tronul.

— Mordeth, zise Rand, ațintindu-și privirea asupra lui Toram Riatin și a individului sfrijit. Îl cheamă Padan Fain și s-a pus o recompensă de o sută de mii de coroane din aur pe capul lui.

Caraline fu cât pe ce să scape pocalul din mină.

— Reginele au fost răscumpărate pe mai puțin. Ce-a făcut?

— Mi-a distrus casa doar pentru că era a mea, răspunse Rand și expresia de pe fața lui era încremenită, iar vocea, de gheață. I-a adus pe troloci ca să-mi ucidă prietenii, doar pentru că erau prietenii mei. Este o Iscoadă a Celui Întunecat și, din câte întrevăd, va muri curând.

El rosti aceste ultime cuvinte printre dinți. Punciul se vărsă pe covor când înclină pocalul din argint pe care-l ținea în mină.

Lui Min îi părea rău pentru el, pentru durerea lui – aflase ce făcuse Fain în Ținutul Celor Două Râuri –, dar ea își așeză o mină pe pieptul lui Rand, aproape cuprinsă de panică. Dacă el va ceda în acel moment, dacă va conduce Puterea cu cine știe câte Aes Sedai prin preajmă…

— Stăpânește-te, în numele Luminii, începu ea, apoi se auzi vocea plăcută a unei femei în spatele lor.

— Caraline, n-ai vrea să mă prezinți prietenului tău cel tânăr și înalt?

Când privi peste umăr, Min văzu o față fără vârstă, cu ochi reci și păr cenușiu-închis, strâns într-un coc din care atârnau niște podoabe mici din aur. Min tuși, înăbușindu-și un țipăt. Ea crezuse că Domnița Caraline o ghicise dintr-o privire, dar acei ochi reci păreau să știe lucruri despre ea pe care ea însăși le uitase. Zâmbetul femeii Aes Sedai, pe când își aranja șalul cu franjuri verzi, nu era nici pe aproape la fel de plăcut ca și vocea ei.

— Desigur, Cadsuane Sedai, răspunse Caraline tulburată, însă reuși să-și stăpânească vocea cu mult înainte să termine cu prezentarea „vărului” și a „soției” acestuia, sosiți în vizită. Cairhien nu este locul potrivit pentru ei în acest moment, mă tem, adăugă ea, din nou stăpână pe sine, și zâmbi cu regret că șederea celor doi nu putea fi prelungită. Au fost de acord să-mi asculte sfatul și să se întoarcă în Andor.

— Chiar așa? rosti Cadsuane pe un ton sec.

Min se descurajă. Chiar dacă Rand nu vorbise de ea, era limpede, după felul în care-l privea, că femeia îl cunoștea. Mici păsări, Luni și stele aurii se legănară când ea clătină din cap.

— Mai toți băieții învață să nu-și mai vâre degetele în foc atunci când se ard prima oară, Tomas. Alții iau bătaie la fund ca să învețe. Mai bine un șezut învinețit decât o mină arsă.

— Știi prea bine că nu sunt copil, îi replică Rand pe un ton aspru.

— Oare? se prefăcu ea mirată, măsurându-l din priviri din cap până-n picioare. Ei bine, se pare că voi afla cât de curând dacă meriți sau nu bătaie.

Ochii aceia reci zăboviră o clipă asupra lui Min, apoi asupra Caralinei și, cu o ultimă smucitură a șalului, Cadsuane se îndepărtă și se pierdu în mulțime.

Min înghiți nodul care i se puse în gât și fu încântată să vadă că și Caraline făcu la fel, stăpână pe sine sau nu. Rand – nerodul! — se holba după femeia Aes Sedai ca și când ar fi avut de gând să meargă după ea. De astă dată, Caraline fu cea care-și așeză o mină pe pieptul lui.

— Înțeleg că o cunoști pe Cadsuane, șopti domnița. Ferește-te de ea! Până și celelalte surori o privesc cu teamă și venerație.

Vocea ei guturală deveni gravă.

— Nu știu ce se va întâmpla azi, dar, indiferent ce va fi, cred că a sosit vremea să pleci, „Vere Tomas”. Acum. Voi trimite cai…

— Acesta este vărul tău, Caraline? se auzi o voce groasă de bărbat, iar Min tresări fără să vrea.

De aproape, Toram Riatin era chiar mai chipeș decât de departe. Avea o frumusețe masculină care degaja putere și un aer de cunoscător într-ale celor lumești ce ar fi atras-o pe Min dacă l-ar fi cunoscut înaintea lui Rand. Mă rog, tot se simțea atrasă de ele, dar nu atât de mult ca de Rand. Zâmbetul lui era

destul de ademenitor.

Privirea lui Toram căzu pe mina lui Caraline, pe care și-o ținea încă pe pieptul lui Rand.

— Domnița Caraline va fi soția mea, preciză el cu o voce tărăgănată. Știați asta?

— Nu spune asta, Toram! îl dojeni Caraline îmbujorându-se. Dacă ți-am spus că nu voi fi, nu voi fi!

Toram îi zâmbi lui Rand.

— Cred că femeile nu se pot hotărî până nu le ajuți. Tu ce părere ai, Jeraal? Jeraal?

Privi în jur încruntat. Min se holba la el uluită. Era atât de frumos, cu un aer atât de... Ea și-ar fi dorit să poată invoca viziunile după bunul-plac. Își dorea foarte mult să afle ce-i rezerva viitorul acestui bărbat.

— L-am văzut pe prietenul tău plecând în grabă într-acolo, Toram, îl lămuri Caraline strâmbându-se dezgustată și făcu un gest vag cu mina. Îl vei găsi lângă băutură, cred, sau necăjind vreo servitoare.

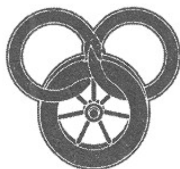
— Mai târziu, draga mea, spuse el încercând să-i atingă obrazul și păru amuzat când ea se feri.

Fără să șovăie, Toram își îndreptă amuzamentul către Rand și sabia lui.

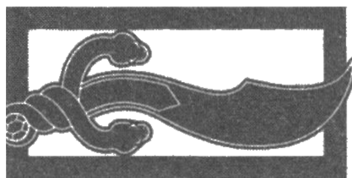
— Te-ar interesa un mic duel, vere? îți spun astfel pentru că vom fi veri odată ce Caraline va deveni soția mea. Cu săbii de antrenament, firește.

— Firește că nu, interveni Caraline râzând. E doar un băiat, Toram, și abia deosebește un capăt de celălalt al sabiei. Mama lui nu mă va ierta niciodată dacă voi îngădui...

— Duel, confirmă brusc Rand. Să vedem unde va duce. De acord.

CAPITOLUL 36

Tăișuri

Min nu știa dacă să geamă, să strige sau să se așeze și să plângă. Caraline, care se holba la Rand cu ochii mari de uimire, părea să aibă aceeași dilemă.

Toram începu să-și frece palmele, râzând.

— Atenție, toată lumea! strigă el. Veți asista la un duel. Faceți loc. Faceți loc.

Se îndepărtă cu pași mari, îndemnându-i pe oameni să elibereze centrul cortului.

— Păstorule, șuieră Min printre dinți, nu ești încet la minte. N-ai minte *deloc*!

— N-aș fi atât de dură, opină Caraline pe un *ton foarte* sec, dar vă sugerez să plecați, acum. Indiferent ce... trucuri... intenționezi să folosești, sunt șapte Aes Sedai în acest cort, patru dintre ele din Ajah Roșie. Au sosit de curând dinspre miazăzi și sunt în drum spre Tar Valon. Dacă una dintre ele va avea și cea mai mică bănuială, tare mă tem că, de fapt, ce ar fi trebuit să se întâmple azi nu se va întâmpla niciodată. Plecați!

— Nu voi întrebuința niciun... truc, o asigură Rand, apoi își desfăcu centironul și i-l întinse lui Min. Dacă pe tine și pe Darlin v-am influențat într-un fel, poate pe Toram voi reuși să-l influențez în alt fel.

Mulțimea se dădu în spate, lăsând loc unui spațiu de cincisprezece metri între doi dintre stâlpii principali. Unii îl priveau pe Rand, iar alții se înghionteau și râdeau batjocoritor. Femeilor Aes Sedai li se oferiră locuri de cinste, firește. Cadsuane și cele două prietene ale ei stăteau într-o parte, iar patru femei fără vârstă din Ajah Roșie, în cealaltă parte. Cadsuane și camaradele ei îl priveau pe Rand cu o dezaprobare fățișă și mai iritate decât și-ar fi îngăduit vreodată Aes Sedai să lase să se vadă, iar surorile Roșii păreau mai îngrijorate în privința celor trei. Deși stăteau față în față, ele reușeau să ignore prezența celorlalte surori. Nimeni nu putea fi atât de orb

fără să nu se străduiască.

— Ascultă-mă, *vere,* șopti Caraline ca și cum s-ar fi grăbit.

Stătea foarte aproape și-și întinse gâtul ca să se uite la el. Deși abia dacă-i ajungea până la piept, părea pregătită să-i tragă una peste urechi.

— Dacă nu vei utiliza niciun truc *special,* continuă Caraline, te poate răni grav, chiar și cu săbii de antrenament, și are s-o facă. Nu i-a plăcut niciodată să se atingă cineva de ceea ce crede el că-i aparține și-l bănuiește pe orice tânăr chipeș care-mi vorbește că ar fi ibovnicul meu. Când eram copii, și-a împins un prieten – un prieten! — pe scări, iar acesta și-a rupt spinarea pentru că Derowin i-a călărit poneiul fără să-i ceară voie. Pleacă, vere! Nimeni nu te va desconsidera; nimeni nu se așteaptă ca un băiat să înfrunte un spadasin neîntrecut. Jaisi… sau care-o fi numele tău adevărat… ajută-mă să-l conving!

Min deschise gura, însă Rand își așeză un deget pe buzele ei.

— Sunt cine sunt, zâmbi el. Nu cred că aș putea fugi de el dacă n-aș fi. Așadar, e un spadasin neîntrecut.

Desfăcându-și nasturii de la haină, al'Thor păși în spațiul deschis.

— De ce sunt atât de încăpățânați atunci când n-ar trebui? șopti Caraline frustrată.

Min dădu aprobator din cap.

Toram se dezbrăcase, rămânând doar în cămașă și în pantaloni, și adusese două săbii de antrenament, ale căror „lame” erau alcătuite din niște șipci legate laolaltă. Ridică o sprânceană când văzu haina descheiată a lui Rand.

— O să te simți încorsetat în haina aia, vere.

Rand ridică din umeri.

Fără niciun avertisment, Toram îi aruncă una dintre săbii. Rand o prinse din zbor, de minerul lung.

— Mănușile acelea o să-ți alunece, vere. Trebuie să ții bine de sabie.

Rand apucă minerul sabiei cu ambele mâini și se întoarse nițel într-o parte, cu lama îndreptată în jos și cu piciorul stâng în față.

Toram își desfăcu mâinile ca și când ar fi vrut să spună că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință.

— Măcar știe care este poziția, îl tachină el râzând.

Când rosti ultimul cuvânt, țâșni în față, țintind cu sabia înspre

capul lui Rand, cu toată forța.

Cele două legături de șipci se ciocniră cu un trosnet puternic. Rand nu se clinti din loc, ci își mișcă doar sabia. Pentru o clipă, Toram se holbă la el, iar Rand îl privi calm. Apoi cei doi începură dansul.

Cel puțin așa îl numi Min. Era o mișcare alunecoasă, fluidă, în care săbiile fluturau și se roteau. Îl văzuse pe Rand antrenându-se cu sabia împotriva celui mai bun adversar pe care-l găsise, adesea împotriva a doi, sau trei, sau patru deodată, dar nu exista comparație cu ce se întâmpla în acel moment. Era atât de frumos și atât de ușor să uiți că, dacă șipcile alea ar fi fost din oțel, ar fi curs sânge. Doar că lamele, fie ele oțel sau șipci, nu atingeau carnea. Ei se legănau înainte și înapoi, dându-și târcoale, când tatonând, când atacând. Rand ba ataca, ba se apăra, fiecare mișcare fiind punctată de acel trosnet puternic.

Caraline o apucă strâns de braț pe Min, fără să-și ia ochii de la duel.

— Și el este un spadasin neîntrecut, rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să fie. Uită-te la el!

Min privea și strângea la piept centironul și sabia din teacă ale lui Rand de parcă ar fi fost el. Spadasinii se legănau înainte și înapoi și, indiferent ce ar fi gândit Rand, Toram și-ar fi dorit, cu siguranță, ca lama aceea să fie din oțel. Pe față i se citea furia și ataca și mai înverșunat. Cu toate astea, lamele continuau să se încrucișeze, fără să atingă adversarul. Rand se retrăgea mereu, întinzând sabia ca să se apere, iar Toram avansa, atacând cu ochii scăpărând de o furie rece.

Cineva țipă afară. Era un țipăt de groază și, brusc, cortul uriaș țâșni în aer, dispărând într-o ceață cenușie și densă, care acoperi cerul. Negura dădu năvală din toate direcțiile, aducând cu ea țipete îndepărtate și urlete. Fuioare de ceață pătrundeau plutind în golul de aer, de forma unui dom răsturnat, lăsat de cort. Toată lumea privea uluită. Aproape toată lumea.

Când Toram îl lovi în coaste pe Rand cu lama sabiei, se auziră oasele trosnind, iar acesta se îndoi.

— Ești mort, vere, rânji Toram și-și ridică sabia ca să lovească din nou.

Încremeni însă când văzu cum o parte din acea negură grea și cenușie de deasupra capului... se solidifică. Un tentacul de negură care semăna cu un braț gros cu trei degete se lăsă în

jos, se încolăci în jurul surorii Roșii vânjoase și o trase cu putere în aer, înainte ca vreunul de acolo să apuce să facă o mișcare.

Cadsuane fu prima care-și reveni din șoc. Își ridică brațele, dându-și pe spate șalul, apoi își răsuci mâinile și din fiecare palmă țâșni în sus o minge de foc, brăzdând ceața. Deasupra capetelor ceva izbucni brusc în flăcări, o explozie violentă care dispăru imediat. Sora Roșie căzu din cer, aterizând cu fața în jos pe covor, aproape de locul unde Rand stătea într-un genunchi, ținându-se de partea laterală. Cu capul sucit, ochii lipsiți de viață ai femeii se zgâiau prin negură.

Orice urmă de stăpânire de sine care mai rămăsese printre cei prezenți în cort dispăru odată cu această priveliște. Umbra căpătase formă. Oamenii începură să țipe și să fugă în toate direcțiile, răsturnând mesele. Nobilii îi îmbrânceau pe servitori, iar servitorii treceau în fugă pe lângă nobili.

Șocată, Min își croi drum spre Rand cu pumnii și coatele și sabia lui pe post de bâtă.

— Ești bine? îl întrebă ea ridicându-l în picioare.

Fu surprinsă când o văzu pe Caraline de partea cealaltă, ajutându-l și ea să se ridice. Domnița fu la fel de surprinsă.

Când Rand își scoase mina de sub haină, degetele îi erau curate. Acea cicatrice pe jumătate vindecată nu se deschisese.

— Cred c-ar trebui să ne mișcăm, sugeră el, luându-și centironul. Trebuie să ieșim de-aici.

Domul răsturnat era vizibil mai mic. Aproape toată lumea fugise care încotro. Afară, în negură, se auzeau țipete, majoritatea întrerupându-se brusc, doar pentru a fi înlocuite de altele noi.

— Sunt de acord, Tomas, zise Darlin și, ținând sabia în mină, se propti pe picioare cu spatele la Caraline, între ea și negură.

Întrebarea e încotro? Și de asemenea, cât de departe trebuie să mergem?

— Asta e lucrarea lui, spuse cu dezgust Toram. A lui al’Thor.

Aruncându-și pe jos sabia de antrenament, se îndreptă cu pași mari spre locul unde își lăsase haina și o îmbrăcă foarte calm. O fi fost orice altceva, dar nu laș.

— Jeraal? strigă el în negură în timp ce-și prindea centironul. Jeraal, arză-te-ar focul, omule, unde ești? Jeraal!

Nici Mordeth și nici Fain nu răspunseră, iar el continuă să strige.

Singurele care mai rămăseseră acolo erau Cadsuane și cele două camarade ale ei. Deși aveau fețele calme, ele își mângâiau întruna șalurile. Cadsuane însăși dădea semne că ar ieși la o plimbare.

— Înspre miazănoapte, aș zice eu, rosti ea. Dealul e mai aproape pe-acolo. Dacă-l vom urca, vom ajunge deasupra vacarmului acestuia. Nu te mai miorlăi, Toram! Omul tău fie e mort, fie nu te aude.

Toram îi aruncă o privire dușmănoasă, totuși încetă să mai strige. Cadsuane nu părea nici să observe, nici să-i pese, atâta vreme cât bărbatul tăcea.

— Înspre miazănoapte, atunci. Vom avea noi grijă de tot ce nu vor putea doborî lamele voastre din oțel.

Ea se uită la Rand când rosti aceste cuvinte, iar el încuviință ușor din cap înainte să-și pună centironul și să scoată sabia. Încercând să nu se holbeze, Min schimbă o privire cu Caraline; ochii celeilalte femei erau la fel de mari ca două cești de ceai. Femeia Aes Sedai știa cine era el și avea de gând să le ascundă acest lucru celorlalți.

— Mi-aș fi dorit să nu-i fi lăsat pe Străjerii noștri în oraș, opină sora Galbenă cea zveltă.

Clopoțeii din argint din părul ei negru scoaseră un clinchet atunci când scutură din cap. Ea avea un aer aproape la fel de poruncitor precum cel al lui Cadsuane, suficient cât să nu observi la o primă vedere cât era de frumoasă, deși acea clătinare din cap aducea… ei bine… a irascibilitate.

— Mi-aș fi dorit ca Roshan să fi fost aici.

— Un cerc, Cadsuane? întrebă Cenușia.

Așa cum își întorcea capul în toate direcțiile, încercând să străpungă ceața, ea semăna cu o vrabie durdulie, cu păr bălai, nas ascuțit și ochi curioși. Nu o vrabie speriată, dar categoric una pregătită să-și ia zborul.

— Ar trebui să ne ținem de mână?

— Nu, Niande, oftă Cadsuane. Dacă vei vedea ceva, trebuie să fii pregătită să ataci, fără să mai aștepți să-mi arăți și mie. Samitsu, nu-ți mai face griji pentru Roshan. Avem trei săbii de nădejde aici, două dintre ele cu stârcul incrustat pe ele, din câte văd. Vor fi de-ajuns.

Toram își dezveli dinții când văzu stârcul gravat pe lama sabiei lui Rand, atunci când acesta o scoase din teacă. Darlin nu

zâmbi, dar îi aruncă lui al’Thor și sabiei lui o privire cu tâlc și încuviință din cap mai respectuos decât o făcuse în fața simplului Tomas Trakand, un nobil de rang inferior al Casei.

Cenușia cu părul cărunt preluase controlul, evident, și-l păstra în ciuda încercărilor de protest ale lui Darlin, care, asemenea multor taireni, nu le agrea prea mult pe femeile Aes Sedai, și ale lui Toram, care disprețuia pe oricine dădea ordine, în afară de el. Că veni vorba, la fel făcea și Caraline, însă Cadsuane îi ignora privirile încruntate așa cum nu băga în seamă nici vociferările celor doi bărbați. Spre deosebire de ei, Caraline se pare că înțelegea că protestele erau în van. Minunea minunilor, Rand era resemnat și o lăsă pe Cadsuane să-l plaseze în partea ei dreaptă, atunci când ea începu să-i aranjeze repede pe toți. Ei bine, nu tocmai resemnat, fiindcă o privea de sus pe femeie într-un fel care pe Min ar fi determinat-o să-i tragă o palmă dacă s-ar fi uitat astfel și la ea. Cadsuane clătină din cap și bombăni ceva care-l făcu să se înroșească, dar nu scoase un cuvânt. În acea clipă, Min crezu că el le va dezvălui cine era, așteptându-se, poate, ca negura să se risipească de teama Dragonului Renăscut. El îi zâmbi ca și când ceața pe vremea aceea era ceva obișnuit, chiar dacă negura aceea smulgea corturi și oameni.

Ei începură să se miște prin ceața densă într-o formațiune asemănătoare unei stele cu șase colțuri. Cadsuane era în frunte, câte o Aes Sedai la alte două colțuri, și câte un bărbat înarmat cu sabie la celelalte trei. Firește că Toram începu să vocifereze că trebuia să închidă grupul, asta până când Cadsuane îi pomeni de onoarea pe care o avea ariergarda. Aceste cuvinte îl făcură să tacă. Min n-avea nimic de obiectat în legătură cu locul ei, aflat în mijlocul stelei, alături de Caraline. Ea ținea în fiecare mină câte un cuțit și se întreba dacă-i vor servi la ceva. Se simți oarecum ușurată când văzu că mina lui Caraline, în care ținea pumnalul, tremura. Măcar mâinile ei nu tremurau. Apoi se gândi că poate era prea înspăimântată ca să tremure.

Ceața era rece precum iarna. Cenușiul îi învăluia în vârtejuri și era atât de dens, încât abia reușeai să-i discerni pe ceilalți. De auzit însă puteai auzi bine. Țipetele răzbăteau prin întunecime. Bărbații și femeile strigau, caii nechezau. Negura părea să înăbușe orice zgomot, făcându-l să sune ca într-o cavernă. Din fericire, acele sunete îngrozitoare păreau îndepărtate. Ceața începu să se întețească în față, însă mingile de foc țâșniră de

îndată din mâinile lui Cadsuane, sfârâind prin cenușiul de gheață și explodând într-o flacără dogoritoare. Exploziile din spate, precum și luminile care spintecau ceața așa cum fulgerul brăzda norii demonstrau că și celelalte două surori se puseseră pe treabă. Min nu voia să privească în urmă. Îi era de-ajuns ceea ce vedea.

Treceau pe lângă corturi dărâmate, pe jumătate ascunse de ceața cenușie, pe lângă cadavre și, uneori, părți de corp care nu puteau fi deslușite prea bine. Un picior. Un braț. Un bărbat care nu mai avea corp de la brâu în jos. Capul unei femei care părea să rânjească din colțul unei căruțe răsturnate. Terenul deveni din ce în ce mai abrupt. Min zări primele ființe vii din preajma lor și-și dori să nu le fi văzut. Un bărbat în haină roșie se apropie împleticindu-se de ei, fluturându-și slab brațul stâng. Pe celălalt îl pierduse, la fel și jumătate din față, care era doar os alb și ud. El bolborosi printre dinți ceva ce ar fi putut fi cuvinte, apoi se prăbuși. Samitsu îngenunche o clipă lângă el, atingându-i cu degetele fruntea zdrelită și însângerată. Ridicându-se, ea clătină din cap și-și văzură mai departe de drum. Urcau la nesfârșit, până când Min începu să se întrebe dacă nu cumva escaladau un munte în loc de un deal.

Chiar în fața lui Darlin, ceața începu brusc să prindă o formă de statura unui bărbat, însă toate tentaculele și gurile căscate erau pline de dinți ascuțiți. Înalt Seniorul n-o fi fost el un spadasin neîntrecut, dar nici încet nu era. Sabia lui despică mijlocul formei care încă se materializa, tăind-o de sus și până jos. Patru nori de negură, mai denși decât cea înconjurătoare, se așezară pe pământ.

— Măcar știm că putem tăia cu oțelul aceste… creaturi, zise el.

Bucățile mai groase de negură se uniră, începând să se ridice din nou.

Când Cadsuane își întinse mina, picături de foc începură să-i cadă din vârful degetelor; o suliță strălucitoare de flacără distruse pentru totdeauna ceața care se solidifica.

— Și nu numai să tăiem, pare-se, șopti ea.

În față, în dreapta lor, își făcu brusc apariția o femeie printre vârtejurile de negură. Își ridica rochia de mătase în timp ce fugea și cădea, încercând să ajungă la ei.

— Mulțumescu-ți, Lumină! țipă ea. Mulțumescu-ți, Lumină!

Am crezut că am rămas singură!

Chiar în spatele ei, ceața începu să prindă contur, un coșmar cu colți și gheare care se ridica deasupra femeii. Dacă ar fi fost om, Min era convinsă că Rand ar fi așteptat.

El își ridică mina înainte ca să apuce să facă o mișcare Cadsuane și o dungă de… ceva… foc alb și lichid, mai strălucitor decât soarele… țâșni deasupra capului femeii care fugea. Creatura dispăru, pur și simplu. O clipă, se zări aerul curat în locul unde stătuse aceasta și de-a lungul dârei pe care o arsese dunga, până când începu din nou să se lase ceața. O clipă, cât femeia încremeni locului. Apoi ea începu să țipe din toți rărunchii, se întoarse și o luă la fugă pe deal în jos, încercând să scape de ceea ce se temea mai tare decât de coșmarurile care pândeau în negură.

— Tu! tună Toram atât de tare, încât Min se întoarse cu fața la el și cu cuțitele pregătite.

El își îndreptă sabia către Rand.

— Tu ești el! Am avut dreptate! Asta e lucrarea ta! N-ai să mă prinzi în capcană, al’Thor!

Brusc, el o luă pe diagonală, urcând în genunchi panta.

— N-ai să mă prinzi în capcană!

— Întoarce-te! strigă Darlin în urma lui. Trebuie să fim uniți! Trebuie…

Vocea lui tărăgănă în timp ce se holba la Rand.

— Tu *ești* el. Arză-m-ar Lumina, chiar ești!

Toram făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să se așeze între Rand și Caraline, însă cel puțin n-o luă la fugă.

Cadsuane începu să traverseze calmă panta până la Rand și-i trase o palmă cu atâta putere, încât lui i se clătină capul. Lui Min i se tăie răsuflarea din cauza șocului.

— Să nu mai faci asta, șuieră Cadsuane și în voce nu se simțea furie, doar răceală. M-ai auzit? Fără Focul-Răului. Niciodată.

În mod surprinzător, Rand nu reacționă, doar își frecă obrazul.

— Te-ai înșelat, Cadsuane. El este real. Sunt sigur de asta. Știu că este.

Și mai surprinzător încă, el părea că voia ca ea să creadă.

Min îl compătimea. Rand pomenise că auzea voci; la asta trebuie să se fi referit. Ea își ridică mina dreaptă spre el, uitând pentru o clipă că ținea în ea un cuțit, și deschise gura ca să

spună ceva prin care să-l aline, cu toate că nu era sigură că va mai putea rosti vreodată acel cuvânt în mod inofensiv. Deschise gura, când Padan Fain ieși din negură în spatele lui Rand, cu lama de oțel scânteind într-o mină.

— În spatele tău! țipă Min, arătând cu cuțitul din mina dreaptă, pe care o ținea întinsă, în timp ce-l azvârli pe cel din mina stângă.

Totul părea să se desfășoare concomitent, pe jumătate ascuns de acea negură iernatică.

Rand se răsuci într-o parte și Fain făcu la fel, ca să-l poată ataca. Pumnalul ei nu-și nimeri ținta, însă cuțitul lui Fain îl tăie în partea laterală pe Rand. Deși, aparent, îi sfârtecase doar haina, el scoase un țipăt care o înfioră pe Min. El își duse mina în partea laterală și se propti în Cadsuane, agățându-se de ea ca să rămână în picioare, trăgându-i pe amândoi în jos.

— Dați-vă din calea mea! strigă una dintre surori și, brusc, Min simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

Ea chibzui că strigase Samitsu în vreme ce ateriză greoi, gemând, când atinse pământul odată cu Caraline, care zise printre dinți:

— Sânge și foc!

Totul în același timp.

— La o parte! strigă din nou Samitsu în momentul în care Darlin îl atacă pe Fain cu sabia.

Bărbatul costeliv reacționă cu o viteză uluitoare, aruncându-se la pământ și rostogolindu-se ca să nu-l ajungă Darlin. Ciudat lucru, începu să râdă când o luă la fugă, fiind înghițit pe dată de negură.

Min se ridică în picioare tremurând.

Caraline fu mult mai viguroasă.

— Ascultă ce-ți spun, Aes Sedai, rosti ea pe un ton rece, netezindu-și rochia cu mișcări violente, nu îngădui să fiu tratată astfel. Sunt Caraline Damodred, Prima Înscăunată a Casei…

Min nu mai asculta. Cadsuane ședea mai sus, pe pantă, cu capul lui Rand în poala ei. Nu fusese decât o tăietură. Pumnalul lui Fain nu-i atinsese decât… Scoțând un țipăt, Min se aruncă în față. Aes Sedai sau nu, o împinse pe femeie într-o parte și-i luă lui Rand capul în brațele ei. El ținea ochii închiși și respira sacadat. Fața îi ardea.

— Ajută-l! țipă ea la Cadsuane, ca un ecou al țipetelor

îndepărtate din negură. Ajută-l!

O parte din ea știa că vorbele ei n-aveau noimă după ce o împinsese. Pe urmă se cutremură, deoarece fața lui părea să-i ardă mâinile.

— Samitsu, repede! zise Cadsuane ridicându-se în picioare și rearanjându-și șalul. Nu-l pot ajuta cu Înzestrarea mea de Tămăduire.

Ea își așeză o mină pe creștetul lui Min.

— Fetițo, doar nu crezi că l-aș lăsa pe băiat să moară când n-am apucat să-l învăț încă bunele maniere. Nu mai plânge.

Era foarte ciudat. Min era aproape sigură că femeia nu-i făcuse nimic folosind Puterea, și totuși, o credea. Să-l învețe bunele maniere. Voia s-o vadă și pe asta. Fără tragere de inimă, își luă brațele din jurul capului rănitului și se retrase târându-se pe genunchi. Foarte ciudat. Nici măcar nu conștientizase că *plângea*, dar, cu toate astea, cuvintele liniștitoare ale lui Cadsuane fură de-ajuns ca să-i oprească lacrimile. Trăgându-și nasul, începu să-și frece obrajii cu podul mâinii în timp ce Samitsu îngenunche lângă el, atingându-i fruntea cu vârful degetelor. Min se întrebă de ce nu-i cuprindea capul cu ambele mâini, așa cum făcea Moiraine.

Rand începu brusc să se zvârcolească, gâfâind și dând din brațe atât de tare, încât o lovi în spate pe sora Galbenă. De îndată ce Cadsuane își îndepărtă degetele, el se domoli. Min se târî mai aproape. El respira mai ușor, însă își ținea în continuare ochii închiși. Îi atinse obrazul. Deși mai rece ca adineauri, tot cald era. Și palid.

— E ceva în neregulă, rosti Samitsu pe un ton țâfnos când se ridică.

Dând haina lui Rand la o parte, prinse de tăietura din cămașa lui însângerată și sfârtecă materialul.

Tăietura pe care o făcuse pumnalul lui Fain, care nu era mai lungă decât mina ei și nici mai adâncă, brăzda vechea cicatrice rotundă. În ciuda luminii slabe, Min văzu că marginile plăgii erau umflate și roșii, ca și când rana n-ar fi fost îngrijită de zile bune.

Nu mai sângera, dar ar fi trebuit să dispară. Asta făcea Tămăduirea: rănile dispăreau chiar sub ochii tăi.

— Semăna cu un chist, explică Samitsu pe un ton dăscălesc, atingând ușor cicatricea, numai că în loc de puroi e plin de rău. Și asta... adăugă ea trasând cu degetul un cerc în jurul

tăieturii… pare a fi plină de un altfel de rău.

Deodată, se încruntă la sora Verde, care stătea aplecată deasupra, și vocea ei deveni tristă:

— Dacă aș ști cuvintele, Cadsuane, le-aș rosti. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Niciodată. Știu doar atât. Cred că, dacă aș fi întârziat doar o clipă și n-ai fi încercat tu prima, acum ar fi mort. După cum stau lucrurile…

Cu un oftat, sora Galbenă părea descurajată, iar fața ei deveni posomorâtă.

— După cum stau lucrurile, cred că va muri.

Min clătină din cap, încercând să spună nu, însă nu reușea să-și miște limba. O auzi pe Caraline zicând în șoaptă o rugăciune. Femeia ținea strâns cu ambele mâini mâneca hainei lui Darlin. Acesta îl privea încruntat pe Rand ca și când încerca să înțeleagă ce vedea.

Cadsuane se aplecă și o bătu ușor pe umăr pe Samitsu.

— Ești cea mai bună în viață, poate cea mai bună din toate vremurile, spuse ea încet. N-ai asemuire când vine vorba de Tămăduire.

Încuviințând din cap, Samitsu se ridică în picioare și, înainte să se îndrepte, afișă din nou acea seninătate specifică femeilor Aes Sedai.

— Hm! pufni disprețuitor Cadsuane, cu mâinile în șold și privindu-l încruntată pe Rand. N-am de gând să te las să mori, băiete, mârâi ea, de parcă ar fi fost vina lui.

Pe urmă, în loc să-i atingă creștetul lui Min, o lovi cu buricele degetelor.

— Ridică-te în picioare, fetițo! Nu ești papă-lapte – orice prost vede asta –, așa că nu te mai preface. Darlin, îl vei căra tu. Bandajele vor trebui să aștepte. Negura asta nu se va ridica, prin urmare trebuie să ieșim noi din ea.

Darlin ezită. Poate o fi fost privirea încruntată și poruncitoare a lui Cadsuane sau poate mina pe care Caraline și-o ridică pe jumătate ca să-l lovească… Oricum, el își vârî brusc sabia în teacă și, bombănind, îl azvârli pe Rand peste umăr, cu brațele și picioarele atârnându-i pe lângă corp.

Min ridică de jos sabia incrustată cu stârcul și o vârî cu grijă în teaca atârnând la brâul lui Rand.

— Va avea nevoie de ea, îi spuse ea lui Darlin și, după o clipă, el încuviință din cap.

Noroc că a făcut acest gest, fiindcă Min își pusese toată nădejdea în sora Verde și n-avea de gând să le permită celorlalți să creadă altceva.

— Fii cu băgare de seamă, Darlin, zise Caraline cu aceeași voce guturală de îndată ce Cadsuane dădu toate dispozițiile. Rămâi în spatele meu ca să te pot proteja.

Darlin râse până îi dădură lacrimile și mai chicotea când începură să urce din nou prin negura rece și printre țipetele îndepărtate, cu el în centru, cărându-l pe Rand pe umăr, și cu femeile formând un cerc în jurul lui.

Min știa că nu reprezenta decât o altă pereche de ochi, la fel ca și Caraline, care se afla în partea cealaltă a lui Cadsuane, și mai știa că pumnalul pe care-l ținea în mină va fi inutil împotriva formelor de negură, însă Padan Fain poate era în viață, pe undeva. N-avea să rateze din nou. Și Caraline ținea în mină un pumnal și, după privirile pe care i le arunca peste umăr lui Darlin, care urca dealul împleticindu-se sub greutatea lui Rand, poate că și ea voia să-l protejeze pe Dragonul Renăscut. Dar poate că nu era el. O femeie putea ierta totul pentru acel râs.

Formele continuau să prindă viață în negură și să moară sub atingerea focului. La un moment dat, o astfel de creatură uriașă despică un cal în două în dreapta lor, înainte ca femeile Aes Sedai s-o ucidă. După aceea, Min se simți îngrețoșată și deloc rușinată să se manifeste; oamenii mureau, dar acei oameni veniseră acolo de bunăvoie. Și cel mai mediocru ostaș ar fi evadat cu o zi înainte dacă ar fi fost alegerea lui, însă nu și acel cal. Formele prindeau viață și mureau, și oamenii piereau, țipând mereu în depărtare, pare-se, cu toate că se împleticeau de stârvuri care fuseseră oameni în urmă cu un ceas. Min începu să se întrebe dacă vor mai vedea vreodată lumina zilei.

Șocant de brusc și fără niciun avertisment, dădu peste capitala neamului Cairhien. Într-o clipită fu înconjurată de negură, iar în secunda următoare se trezi cu soarele arzând pe cerul albastru, atât de strălucitor, încât fu nevoită să-și apere ochii cu mina. Iar acolo, poate la vreo zece kilometri depărtare, peste dealurile golașe, Cairhien se înălța mândru pe propriile-i proeminențe. Totuși, cumva, nu mai părea atât de real.

Privind în urmă la marginea negurii, se înfioră. Era o margine, un talaz care se răspândea printre copacii de pe această coamă de deal până departe, în față, fără vârtejuri sau rarefieri. Ici,

aerul era curat, colo, înecăcios. Zări câțiva copaci chiar în față și conștientiză că negura se furișa înapoi, poate pentru că era arsă de soare. Însă mult prea încet ca să pară o retragere firească. Și ceilalți o priveau cu aceeași încrâncenare, până și Aes Sedai.

La vreo douăzeci de metri în stânga lor, un bărbat se ridică anevoie în genunchi, în aerul curat. Partea din față a capului îi era rasă și, după platoșa neagră și uzată pe care o purta, părea a fi un soldat obișnuit. Bărbatul privi înspăimântat în jurul lui, dar nu păru să-i vadă, și o luă pe deal în jos, tot în genunchi. Mai departe, în dreapta, doi bărbați și o femeie păreau s-o fi luat la sănătoasa. Ea avea dungi colorate pe partea din față a rochiei, dar era greu de precizat câte, având în vedere că-și ridicase fusta cât mai sus ca să poată fugi mai repede și să țină pasul cu cei doi bărbați. Niciunul nu se uita în lături, ci fugeau mâncând pământul pe deal în jos. Cădeau, se rostogoleau și se ridicau din nou în picioare, apoi o luau iar la fugă.

Caraline își privi o clipă cu atenție lama subțire a pumnalului, pe urmă îl vârî cu toată forța în teacă.

— Așa dispare oastea mea, oftă ea.

Darlin, cu Rand în continuare inconștient pe umărul lui, se uită la ea.

— Există o oaste în Tear, dacă o vei chema.

Ea îi aruncă o privire lui Rand, care atârna moale ca un sac.

— Poate, zise ea.

Darlin se uită către Rand, și se încruntă.

— Drumul e într-acolo, grăi Cadsuane, care era o fire practică, arătând către apus. Vom ajunge mai repede decât dacă o vom lua peste dealuri. O plimbare lejeră.

Min n-ar fi numit-o „ușoară”. Aerul părea mult mai încins după răceala negurii. Sudoarea îi ieșea prin toți porii, lăsând-o fără putere. Picioarele îi tremurau. Se împiedică de niște rădăcini ieșite din pământ și căzu pe burtă. Se ridică și apoi se împiedică de pietre și se prăbuși la pământ cât era de lată. Nu stătu mult în picioare, deoarece se împiedică iar, de astă dată în propriile călcâie, și căzu.

Odată, picioarele îi fugiră de sub ea și alunecă mai bine de treizeci de metri pe deal în jos, pe fund, cu brațele fluturând până când reuși să se agațe de un puiet. Caraline căzu și ea tot de atâtea ori, poate chiar mai des; rochiile nu erau potrivite pentru astfel de drumeții și, în scurt timp – după ce se rostogoli

o dată și ajunse cu poalele-n cap –, îi ceru lui Min numele croitoresei care-i făcuse haina și pantalonii. Darlin nu căzu. Oh, se poticnea, se împiedica și aluneca la fel de des ca și ele, însă ori de câte ori era pe punctul de a se prăvăli, ceva părea să-l prindă, să-l țină pe picioare. La început, le arunca priviri încruntate femeilor Aes Sedai, fiindcă era un Înalt Senior tairenian care putea să-l care singur pe Rand și fără ajutor. Cadsuane și celelalte se prefăceau că nu observau. Nu cădeau niciodată, ci își vedeau liniștite de drum, sporovăind între ele, și-l prindeau pe Darlin înainte să apuce să se redreseze singur. După ce ajunseră la drum, el părea atât recunoscător, cât și hăituit.

Stând în mijlocul drumului lat de pământ bătătorit, de lângă râu, Cadsuane își ridică o mînă ca să oprească primul mijloc de transport care-și făcu apariția. Era o căruță cu coviltir șubredă, trasă de doi măgari mâncați, parcă, de molii și minată de un fermier deșirat, îmbrăcat într-o haină peticită, care trase voios de hățuri. Oare peste cine credea că dăduse individul știrb? Trei Aes Sedai fără vârstă, cu șaluri, care păreau să fi coborât dintr-o trăsură în urmă cu câteva clipe. O femeie cairhieană asudată, de rang înalt, după dungile de pe rochia ei; sau, poate, o cerșetoare care se îmbrăcase cu hainele aruncate de vreun nobil, după starea în care se afla rochia ei. Un nobil tairenian, cu broboane de transpirație picurându-i de pe vârful nasului și din barba ascuțită, care căra pe umăr un alt bărbat ca pe un sac de grâne. Și Min, cu pantalonii sfârtecați în genunchi și în fund, acoperiți de haină, slavă Luminii, și cu o mânecă atârnând de câteva fire. Era plină din cap până în picioare de pete și praf, încât nici nu voia să se gândească la asta.

Fără să-i mai aștepte pe ceilalți, ea scoase un cuțit din mânecă – rupând toate acele fire – și făcu un gest teatral așa cum o învățase Thom Merrilin. Plimbă minerul printre degete pentru ca lama să strălucească în soare.

— Cerem să ne duci la Palatul Soarelui, ordonă ea.

Nici Rand nu s-ar fi putut descurca mai bine. Existau momente când, dacă foloseai un ton poruncitor, nu mai era nevoie de explicații.

— Copilă, rosti Cadsuane pe un ton dojenitor, sunt convinsă că Nachiman Kiruna și prietenele ei vor face tot ce la va sta în putință, dar niciuna dintre ele nu este Galbenă. Samitsu și

Corele sunt două dintre cele mai bune. Domnița Arilyn a fost foarte amabilă și ne-a lăsat să stăm în Palatul ei din oraș, așa că-l vom duce…

— Nu.

Min habar n-avea de unde găsise curajul să se opună în fața acestei femei. Doar că… Era vorba despre Rand.

— Dacă se va trezi…

Ea tăcu și înghiți; el se *va* trezi.

— Dacă se va trezi din nou într-un loc ciudat, înconjurat de Aes Sedai necunoscute, nu-mi pot imagina ce ar putea să facă. Nici voi n-ați vrea să vă imaginați.

Ea privi îndelung în acei ochi reci, apoi femeia Aes Sedai încuviință din cap.

— Spre Palatul Soarelui, îi spuse Cadsuane fermierului. Și cât de repede poți mina sacii ăștia de purici.

Firește că nu era atât de simplu nici măcar pentru femeile Aes Sedai. Ander Tol avea căruța plină cu napi de toate mărimile pe care voia să-i vândă în oraș și nicio intenție să se apropie de Palatul Soarelui, unde, le lămuri el, Dragonul Renăscut mânca oameni, puși la proțap de femei Aiel, înalte de trei metri. Nici pentru toate Aes Sedai din lume nu s-ar fi apropiat de Palat. Pe de altă parte, Cadsuane îi aruncă o pungă din piele, iar bărbatului fu cât pe ce să-i iasă ochii din orbite când se uită înăuntru, apoi îi preciză că tocmai îi cumpărase toți napii și-l angajase să-i ducă pe toți cu căruța. Dacă nu-i convenea tocmeala, n-avea decât să-i dea punga înapoi. Rosti aceste cuvinte cu pumnii proptiți în șolduri și cu o expresie pe față care sugera că mai bine și-ar fi mâncat căruța chiar atunci decât să-i înapoieze punga. Se dovedi că Ander Tol era un bărbat cu minte. Samitsu și Niande descărcară căruța. Napii zburau, pur și simplu, prin aer și cădeau într-o grămadă ordonată de pe marginea drumului. După expresiile reci de pe fețele lor, era limpede că nu se așteptaseră să folosească Puterea în astfel de scopuri. În schimb, pe chipul lui Darlin, care-l ținea în continuare pe Rand pe umăr, se citea ușurarea că nu-l puseseră pe el să facă treaba asta. Ander Tol ședea pe capra căruței, cu gura căscată, și pipăia punga ca și când s-ar fi întrebat dacă era suficient cât primise.

Odată ce se instalară în căruță, după ce făcură un așternut pentru Rand din paiele care se aflaseră sub napi, Cadsuane se

întoarse cu fața către Min, ce ședea în partea cealaltă a lui al'Thor. Jupânul Tol smucea hățurile, iar măgarii avansau cu o viteză surprinzătoare. Căruța huruia și se hurduca îngrozitor. Roțile nu numai că tremurau, dar păreau a fi și descentrate. Deși își dorea să fi păstrat niște paie și pentru ea, Min se amuză când le văzu pe Samitsu și pe Niande schimonosindu-se în timp ce erau hurducate. Caraline le zâmbea fățiș. Prima Înscăunată a Casei Damodred nu se ostenea să-și ascundă încântarea că, măcar o dată, femeile Aes Sedai aveau parte de o călătorie zdruncinată. Adevărul fie spus, cum era ușoară, ea sărea mai sus și ateriza mai greoi decât ele. Darlin, care se ținea de partea laterală a căruței, părea neafectat, indiferent cât de tare era scuturat; se încrunta și-și muta privirea de la Caraline la Rand.

Nici lui Cadsuane nu părea să-i pese că-i clănțăneau dinții în gură.

— Mă aștept să ajungem acolo înainte să se lase întunericul, Jupâne Tol, strigă ea, iar aceste cuvinte îl făcură pe bărbat să mine și mai repede măgarii. Spune-mi, zise ea, întorcându-se către Min, țintuind-o cu privirea, ce s-a întâmplat mai exact atunci când acest băiat s-a trezit *ultima* oară înconjurat de Aes Sedai necunoscute?

El își dorea să păstreze acest secret cât mai mult timp cu putință dacă era posibil. Numai că era pe moarte, iar Min nu vedea o altă șansă decât în cele trei femei. Poate că, dacă aflau, n-ar fi ajutat la nimic. Poate că, dacă aflau, măcar vor reuși să înțeleagă ceva despre el.

— L-au închis într-un cufăr, răspunse ea.

Nu știa cum va continua – ci doar că trebuia s-o facă – sau cum va reuși să nu izbucnească în lacrimi – se va strădui să nu clacheze atunci când Rand avea nevoie de ea –, totuși reuși cumva să relateze fără să-i tremure vocea cum al'Thor fusese închis și bătut, până la momentul în care Kiruna și celelalte îngenuncheaseră și-i juraseră credință. Darlin și Caraline erau uluiți. Samitsu și Niande erau îngrozite. Însă nu din motivele pe care le presupuse ea, pare-se.

— El a... *ferecat* trei surori? întrebă Samitsu cu o voce pițigăiată.

Brusc, ea își acoperi gura cu mina și se întoarse ca să se aplece peste marginea căruței care se hurduca, râgâind zgomotos. Niande i se alătură aproape în același timp. Cele

două stăteau atârnate peste margine, golindu-și măruntaiele.

Iar Cadsuane... îi atinse obrazul palid lui Rand și-i îndepărtă câteva șuvițe rebele de pe frunte.

— Nu-ți fie teamă, băiete, îl îmbărbătă ea încet. Ne-au îngreunat sarcina atât mie, cât și ție, dar n-am să te rănesc mai mult decât va fi nevoie.

Lui Min îi îngheță sângele în vene.

Gărzile de la porțile orașului începură să strige la căruța care gonea, însă Cadsuane îi spuse Jupânului Tol să nu se oprească, iar el le dădu bice măgarilor mai abitir. Oamenii de pe străzi se fereau ca să nu fie călcați. Căruța care gonea lăsa în urma ei strigăte și blesteme, lectici răsturnate și trăsuri care intrau în tarabelor vânzătorilor ambulanți. Aceasta străbătu străzile și urcă rampa ce ducea înspre Palatul Soarelui. Gărzile care purtau culorile Seniorului Dobraine se revărsau din Palat, ca și când s-ar fi pregătit să lupte împotriva hoardelor. În vreme ce Jupânul Tol țipa din toți rărunchii că femeile Aes Sedai îl obligaseră să facă asta, ostașii o zăriră pe Min, pe urmă pe Rand. Min crezuse că se aflase într-o furtună înainte, dar se înșelase.

Vreo douăzeci de oameni încercară să ajungă deodată la căruță ca să-l ridice pe Rand și cei care reușiră să pună mina pe el îl manevrară cu grijă, ca pe un prunc. Ei se postară câte patru de o parte și de alta a căruței, vârându-și brațele sub el. Cadsuane trebuie să fi repetat de mii de ori că Rand nu era mort în timp ce pătrundeau în grabă în Palat și străbăteau coridoarele care păreau mai lungi decât își amintea Min, urmați de mai mulți ostași cairhieni ce se adunau în urma lor. Nobilii își făceau apariția în prag, cu fețele palide și holbându-se la Rand, când acesta trecea prin dreptul lor. Ea îi pierduse pe Caraline și pe Darlin, amintindu-și că nu-i mai văzuse din căruță și dorindu-le tot binele, apoi uită de ei. Nu-i păsa decât de Rand. Singurul lucru important din lume.

Nandera era cu *Far Dareis Mai,* care păzeau ușile ce dădeau în apartamentul lui Rand, purtând pe haine emblema Soarelui-Răsare aurit. Când Fecioara cu părul cărunt îl văzu pe Rand, expresia împietrită, atât de specifică Aielilor, se spulberă.

— Ce-a pățit? se tângui ea făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat?

Unele dintre celelalte Fecioare începură să geamă – un sunet surd, înfiorător, asemenea unui bocet.

— Tăceți! tună Cadsuane bătând din palme zgomotos. Tu, fetițo! Are nevoie de odihnă. Grăbește-te!

Nandera se grăbi. Rand fu dezbrăcat și așezat în pat într-o clipită, cu Samitsu și Niande aplecate deasupra lui. Cairhienii fură alungați, iar Nandera se postă la ușă repetând poruncile lui Cadsuane cum că nimeni n-avea voie să-l deranjeze pe al'Thor. Totul se petrecu atât de repede, încât Min se simțea amețită. Spera ca, într-o bună zi, să asiste la confruntarea dintre Cadsuane și Înțeleaptă Sorilea; avea să se întâmple și va fi memorabil.

Dacă Melaidhrin, femeia uluitor de frumoasă cu părul cenușiu, credea că poruncile ei îi vor ține pe toți departe, se înșela. Înainte ca ea să apuce să miște un scaun, făcându-l să plutească cu ajutorul Puterii, ca să șadă lângă patul lui Rand, Kiruna Nachiman și Bera Harkin, stăpâna curții și respectiv stăpâna gospodăriei, pătrunseră în cameră cu un aer mândru.

— Ce înseamnă asta...? începu Kiruna furioasă.

Ea dădu cu ochii de Cadsuane. Spre uimirea lui Min, cele două se opriră și rămaseră cu gurile căscate.

— Este pe mâini bune, răspunse Cadsuane. Asta dacă nu cumva vreuna dintre voi a descoperit că deține înzestrări mai puternice de Tămăduire decât știu eu.

— Da, Cadsuane, ziseră ele umile. Nu, Cadsuane.

Min își închise gura.

Samitsu luă un scaun incrustat cu fildeș de lângă perete și, răsfirându-și poalele galben-închis, se așeză cu mâinile împreunate, privind cum pieptul lui Rand se ridică și coboară sub cearșaf. Niande se duse la biblioteca lui Rand și alese o carte, înainte să se așeze lângă fereastră. Voia să *citească*! În schimb, Kiruna și Bera dădură să se așeze, apoi se uitară la Cadsuane și așteptară încuviințarea ei nerăbdătoare, înainte să ia loc.

— De ce nu faceți ceva? strigă Min.

— Asta întreb și eu, interveni Amys intrând în încăpere.

Înțeleaptă, cu înfățișare tinerească, în ciuda părului alb, se uită o clipă la Rand, pe urmă își aranjă șalul maroniu-închis și se întoarse către Kiruna și Bera.

— Puteți pleca, le spuse ea. Kiruna, Sorilea vrea să te vadă din nou.

Kiruna păli, deși avea tenul măsliniu, însă cele două se

ridicară în picioare și, înainte să plece, făcură o plecăciune murmurând: „Da, Amys”, pe un ton mai umil decât în cazul lui Cadsuane, sora Verde căreia îi aruncară priviri stânjenite.

— Interesant, adăugă Cadsuane după ce plecară femeile.

Când ochii ei negri îi întâlniră pe cei albaștri ai lui Amys, surorii din Ajah Verde îi plăcu ce văzu. În orice caz, ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe această Sorilea. Este o femeie puternică? întrebă accentuând ultimul cuvânt.

— Cea mai puternică din câte am cunoscut, răspunse simplu Amys.

Calmă. N-ai fi crezut că Rand zăcea inconștient în fața ei.

— Nu cunosc Tămăduirea voastră, Aes Sedai. Sunt însă convinsă că ați făcut tot posibilul.

Tonul ei era monoton. Min se îndoia că Amys era prea convinsă.

— S-a făcut tot ce ne-a stat în putință, oftă Cadsuane. Nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

— Ca să moară? se auzi o voce aspră de bărbat, iar Min tresări.

Dashiva intră cu pași mari în încăpere, cu fața încruntată.

— Flinn! strigă el.

Cartea lui Niande căzu pe jos cu o bufnitură, din cauză că-i tremurau degetele. Se zgâia la cei trei bărbați în haine negre de parcă ar fi fost Cel Întunecat în carne și oase. Samitsu, care pălise, murmură ceva ce semăna cu o rugăciune.

La porunca lui Dashiva, *asha'man*-ul cărunt se apropie repede de pat, în partea opusă lui Cadsuane, și începu să-și treacă mâinile peste trupul nemișcat al lui Rand, la câțiva centimetri deasupra cearșafului. Tânărul Narishma stătea încruntat lângă ușă și pipăia minerul sabiei, în vreme ce ochii lui mari și negri încercau să le supravegheze pe cele trei Aes Sedai în același timp. Pe femeile Aes Sedai și pe Amys. Nu părea să se teamă; avea aerul unui bărbat încrezător, care aștepta ca femeile acelea să se demaște în inamicele lui. Spre deosebire de femeile Aes Sedai, Amys îl ignoră pe *asha'man*, cu excepția lui Flinn. Îl urmărea cu o privire împietrită, totuși își trecea degetul mare peste minerul pumnalului de la cingătoare într-un mod extrem de expresiv.

— Ce faci? întrebă Samitsu sărind de pe scaun.

Indiferent cât de stingherită se simțea în prezența bărbaților

asha'mani, îngrijorarea pentru pacientul ei era mai mare.

— Tu, Flinn, sau cum te-o fi chemând, adăugă ea și dădu să se apropie de pat, dar Narishma țesu o urzeală ca s-o oprească.

Samitsu se încruntă și încercă să ocolească pavăza, însă el o apucă de braț.

— Încă un băiat fără maniere, murmură Cadsuane.

Dintre cele trei surori, doar ea nu părea deloc alarmată de prezența bărbaților *asha'mani.* În schimb, îi privea cu atenție peste vârfurile degetelor.

Narishma se înroși auzind comentariul ei și-și îndepărtă mina, dar când Samitsu încercă din nou să ocolească pavăza, el păși în fața ei.

Ea se mulțumi să privească furioasă peste umărul lui.

— Tu, Flinn, ce faci? N-am să te las să-l ucizi cu neștiința ta! M-ai auzit?

Min se muta de pe un picior pe celălalt. Nu credea că un *asha'man* l-ar ucide pe Rand, nu intenționat, totuși... El avea încredere în ei, dar... Lumină! Nici măcar Amys nu părea convinsă, fiindcă se uita încruntată când la Flinn, când la Rand.

Flinn îl dezveli pe Rand până la brâu, lăsându-i rana la vedere. Plaga nu arăta nici mai bine, nici mai rău de cum își amintea ea. Era o tăietură deschisă, umflată, din care nu mai curgea sânge și care traversa de-a curmezișul cicatricea rotundă. Rand părea că dormea.

— Nu-i poate face mai rău decât e Rand acum, zise Min.

Nimeni n-o băgă în seamă.

Dashiva scoase un sunet gutural, iar Flinn se uită la el.

— Vezi ceva*, asha'man*?

— N-am Înzestrarea Tămăduirii, răspunse Dashiva strâmbând din gură. Tu ai fost cel care mi-a ascultat sfatul și a învățat.

— Ce sfat? vru să știe Samitsu. Insist să...

— Taci din gură, Samitsu, șuieră Cadsuane, se pare singura din încăpere care era calmă în afară de Amys, deși, după felul în care Înțeleaptă își mângâia minerul pumnalului, Min nu prea era convinsă de ea. Cred că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să-l rănească pe băiat.

— Dar, Cadsuane, bărbatul este... începu Niande.

— Ți-am spus să taci, repetă femeia Aes Sedai, cu părul cărunt, pe un ton ferm.

— Vă asigur că Flinn știe ce face, interveni Dashiva, reușind

să pară mieros și aspru în același timp. Deja poate face lucruri la care voi, *Aes Sedai*, n-ați visat niciodată.

Samitsu pufni zgomotos. Cadsuane dădu doar din cap și se lăsă pe spătarul scaunului.

Flinn își trecu degetul peste tăietura umflată din partea laterală a lui Rand și peste cicatricea veche. Aceasta părea mai moale.

— Sunt la fel, însă diferă, ca și când ar fi două feluri de infecție. Doar că nu e infecție; este... întuneric. Nu-mi vine în minte un cuvânt mai potrivit.

El ridică din umeri, ațintindu-și privirea la șalul cu franjuri galbeni al lui Samitsu în timp ce ea se uita la el încruntată. Dar de astă dată era o privire atentă.

— Termină treaba, Flinn, bombăni Dashiva. Dacă moare...

Strâmbând din nas ca și când ar fi simțit un miros urât, Dashiva părea incapabil să-și ia privirea de la Rand. Își mișca buzele de parcă ar fi vorbit singur, iar când scotea câte un sunet, acesta semăna pe jumătate cu un suspin, pe jumătate cu un râs amarnic, fără să i se citească însă nimic pe față.

Flinn inspiră adânc și-și plimbă privirea prin încăpere, Uitându-se la femeile Aes Sedai și la Amys. Când o zări pe Min, tresări și se înroși la față. Îl acoperi în grabă pe Rand până la gât, lăsând la vedere doar vechea rană și pe cea nouă.

— Sper să nu deranjeze pe nimeni dacă voi vorbi, zise el, începând să-și treacă palmele bătătorite peste partea laterală a lui Rand. Pălăvrăgeala pare să mă ajute nițel.

Miji ochii, concentrându-se asupra rănilor și mișcându-și încet degetele. Parcă ar fi țesut o urzeală, conștientiză Min. Tonul lui părea absent, ca și când ar fi fost atent la cuvinte doar pe jumătate.

— Tămăduirea m-a determinat să merg la Turnul Negru, veți presupune. Am fost un simplu ostaș până când o lance mi s-a înfipt în coapsă. Pe urmă, n-am mai fost în stare să mă țin bine în șa, nici să umblu prea mult. A fost a cincisprezecea rană căpătată în aproape patruzeci de ani de slujit în Garda Reginei. Cincisprezece răni importante, oricum. După aceea, nu mai contează dacă poți călări sau păși. Mi-am văzut mulți prieteni murind în cei patruzeci de ani. Așa că m-am dus, iar M’Hael m-a învățat Tămăduirea. Și alte lucruri. O Tămăduire mai dură. Am fost și eu Tămăduit de o Aes Sedai cândva – oh, să tot fi trecut

vreo treizeci de ani de-atunci – și asta doare în comparație cu aia. Dar și dă roade. Apoi, într-o bună zi, Dashiva aici de față – pardon, *asha'man* Dashiva – se întreabă de ce este totul la fel, fie că omul are piciorul rupt, fie că e răcit, și ne-am pus la povești, și... Mă rog, el n-are înclinație spre așa ceva, însă se pare că eu am această pricepere. Înzestrarea, adică. Așa că am început să mă gândesc, dacă aș...? Gata. Am făcut tot ce se poate.

Dashiva mormăi când Flinn se lăsă brusc pe călcâie și-și șterse fruntea cu dosul palmei. Fața îi era plină de broboane de sudoare. Era pentru prima oară când Min vedea un *asha'man* transpirând. Rana lui Rand nu dispăruse, dar părea mai mică și mai puțin roșie și umflată. Rand dormea în continuare și, din fericire, nu mai era atât de palid.

Samitsu țâșni pe lângă Narishma atât de repede, încât acesta n-apucă să intervină.

— Ce-ai făcut? vru ea să știe, atingându-i fruntea lui Rand cu degetele.

Indiferent ce descoperi ea cu ajutorul Puterii, ridică din sprâncene, iar tonul imperios îi deveni suspicios.

— Ce-ai făcut?

— Nu mare lucru, dădu din umeri Flinn cu părere de rău. N-am reușit să descopăr de ce anume suferă. Totuși, am izbutit să-l protejez de răni, măcar pentru o vreme. Nu va dura mult. Acum se luptă între ele. Poate se vor distruge una pe cealaltă în vreme ce el se va vindeca singur, oftă el clătinând din cap. Pe de altă parte, nu pot afirma că nu-l vor ucide ele pe el. Oricum, cred că are șanse mai bune decât înainte.

Dashiva încuviință din cap cu îngâmfare.

— Așa e. Acum are o șansă.

Fraza lui lăsa să se creadă că a înfăptuit Tămăduirea de unul singur.

Spre surprinderea lui Flinn, Samitsu ocoli patul ca să-l ajute să se ridice.

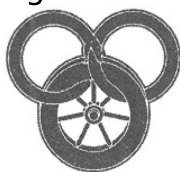
— Îmi vei dezvălui ce-ai făcut, îi ceru ea pe un ton poruncitor, aranjându-i gulerul și netezindu-i reverele cu mâini dibace. Dacă ar exista o cale prin care să-mi *arăți!* Dar îmi vei descrie. Trebuie! Îți voi da tot aurul pe care-l am, îți voi purta copilul în pântec, orice vei vrea, dar îmi *vei* dezvălui tot ce știi.

Neștiind ea însăși dacă poruncea sau implora, Samitsu îl

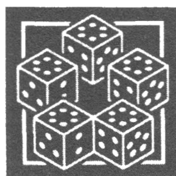
conduse pe Flinn, care era de-a dreptul năucit, lângă fereastră. El deschise gura de câteva ori, însă ea, prea ocupată să-l convingă să vorbească, nici măcar nu observă.

Fără să-i pese ce vor spune ceilalți, Min se urcă în pat și se întinse ca să-și proptească bărbia pe creștetul lui Rand, apoi îl cuprinse cu brațele. O șansă. Îi privi pe furiș pe cei trei oameni adunați în jurul patului. Cadsuane, care ședea pe scaun, Amys, stând în picioare în partea opusă, și Dashiva, rezemat de unul dintre stâlpii baldachinului de la picioarele patului. Toți înconjurați de aure indescifrabile, cu imagini care dansau în jurul lor. Toți cu ochii ațintiți la Rand. Fără îndoială că Amys vedea dezastrul pentru Aieli dacă murea Rand, iar Dashiva, singurul care afișa o expresie pe față, o privire încruntată, întunecată și îngrijorată, vedea dezastrul pentru bărbații *asha'mani.* Iar sora Verde… Ei bine, Cadsuane, pe care Kiruna și Bera nu numai că o cunoșteau, dar și tresăreau speriate ca niște fetițe, în ciuda legământului față de Rand, nu-l va răni pe al'Thor „mai mult decât va fi nevoie".

Privirea lui Cadsuane o întâlni o clipă pe cea a lui Min, iar aceasta din urmă se înfioră. Ea va reuși cumva să-l apere atât timp cât el nu se putea apăra singur și de Amys, și de Dashiva, și de Cadsuane. Cumva. Fără să-și dea seama, Min începu să fredoneze un cântec și să-l legene încet pe Rand. Cumva.

CAPITOLUL 37

Un răvaș de la Palat

Ziua de după Festivalul Păsărilor începu cu vânturi puternice dinspre Marea Furtunilor, care alungară căldura din Ebou Dar. Însă cerul lipsit de nori și soarele roșu-auriu care se înălța la orizont prevesteau o zi toridă odată ce vântul se va fi domolit. Mat străbătea grăbit Palatul Tarasin, cu haina verde descheiată și cu șireturile cămășii pe jumătate legate. Deși nu sărea speriat la fiecare sunet, tresărea, mai uluit decât i-ar fi plăcut, ori de câte ori trecea pe lângă el vreo servitoare, cu poalele foșnind și zâmbindu-i. Fiecare dintre ele zâmbea, într-un mod anume... cu subînțeles. Abia se abținea să n-o ia la fugă.

În cele din urmă, încetini pasul, străbătând aproape în vârful picioarelor galeria umbrită ce mărginea curtea grajdurilor. Plantele gălbui care creșteau mlădios în ghivecele mari și roșii din lut și plantele agățătoare cu frunze roșii, striate, care atârnau din coșurile de metal legate în lanțuri formau o parcelă subțire viu colorată printre coloanele cu caneluri. Fără să-și dea seama, își îndesă pălăria pe cap, ca să-și ascundă fața. Își plimba mâinile de-a lungul suliței – o *ashandarei,* cum îi spunea Birgitte – pipăindu-i absent minerul ca și când ar fi avut nevoie să se apere cu ea. Deși zarurile îi zăngăneau ca nebunele în minte, nu ele erau motivul neliniștii lui. Cauza îngrijorării era Tylin.

Șase trăsuri închise, cu Ancora și Sabia Casei Mitsobar pictate în verde pe uși, așteptau deja înșirate dinaintea porților exterioare, înalte și arcuite, cu perechile de cai înhămate și cu vizitiii în livrele urcați pe capre. Îl vedea pe Nalesean căscând într-o haină cu dungi galbene, în partea cealaltă a alaiului, și pe Vanin șezând tolănit pe un butoi întors, nu departe de ușile grajdului. Părea că dormea. Cei mai mulți oșteni ai Mâinii Roșii stăteau ghemuiți pe dalele din curtea grajdurilor uriașe și albe; câțiva jucau zaruri la umbra staulelor. Elayne stătea între Mat și trăsuri, de partea cealaltă a parcelei de plante. Reanne Corly

era cu ea, precum și alte șapte dintre femeile participante la acea întâlnire ciudată, peste care el dăduse buzna cu o seară în urmă; Reanne era singura care nu purta cingătoarea roșie a Femeilor Înțelepte. Mat se așteptase oarecum ca ele să-și facă apariția în acea dimineață. Aveau aerul unor femei obișnuite să fie stăpâne pe viețile lor și pe ale altora și aproape toate aveau cel puțin câteva fire cărunte în păr. Cu toate astea însă, ele priveau fața tânără a lui Elayne cu un aer expectativ, stând în vârful picioarelor, pregătite, parcă, să sară la porunca ei. Însă femeile îi atrăgeau atenția lui Mat doar pe jumătate; niciuna dintre ele nu era femeia care l-ar fi făcut să tresară de spaimă. Tylin îi inducea un sentiment de... ei bine... „neajutorare“ era singurul cuvânt care părea potrivit, oricât de ridicol ar fi sunat.

— N-avem nevoie de ele, Jupâneasă Corly, spuse Elayne.

Domnița-Moștenitoare semăna cu o femeie care mângâia un copil pe creștet.

— Le-am zis să aștepte aici până ne vom întoarce. Vom atrage atenția mai puțin, mai ales pe malul celălalt al râului, fără ca vreo Aes Sedai să fie recunoscută.

Alegerea ei de a vizita cea mai rău famată parte a orașului fără a atrage atenția consta în faptul că purta o pălărie verde cu boruri late și pene vopsite în verde, o mantie subțire de pânză verde cusută cu fire aurii, atârnându-i pe spate, și o rochie de călărie din mătase verde, cu guler înalt și broderii aurii cusute pe rochie și care îi scoteau în evidență ovalul ce lăsa să i se vadă jumătate din piept. Mai mult, purta unul dintre acele lanțuri pentru „Cuțitul Căsniciei”. Acea bandă lată din aur împletit va atrage atenția tuturor hoților din Rahad. N-avea altă armă la ea în afară de micul cuțit de la cingătoare. Că veni vorba, de ce armă ar fi avut nevoie o femeie care mânuia Puterea? Firește, la fiecare dintre cele care purtau cingătoarea roșie se vedea câte un pumnal cu lama curbată vârât în spatele ei. La fel și la Reanne, care purta o cingătoare simplă din piele.

Reanne își *luă de pe cap pălăria mare* și albastră de paie, o privi încruntată, apoi și-o puse la loc și-i scoase panglicile. Nu tonul lui Elayne păru s-o deranjeze. Reanne zâmbi diferit când își așeză pălăria pe cap și rosti pe un ton timid:

— De ce crede Merilille Sedai că mințim, Elayne Sedai?

— Toate cred asta, răspunse una dintre purtătoarele cingătorii roșii, cu răsuflarea întretăiată.

Deși toate purtau rochii în culori sobre, cum era portul în Ebou Dar, cu decolteuri adânci în formă de „V“ și cu fustele cusute într-o parte până sus pentru a lăsa să se vadă poalele în straturi, doar aceasta, o femeie slabă, cu păr lung, mai mult alb decât negru, avea tenul măsliniu și ochii negri ai unui băștinaș din Ebou Dar.

— Sareitha Sedai m-a făcut mincinoasă în față, în legătură cu numărul nostru, în legătură cu...

Fu întreruptă brusc de privirea încruntată și de un „Taci din gură, Tamarla” din partea lui Reanne; Jupâneasa Corly o fi fost pregătită să facă o reverență și să zâmbească unui copil, dacă respectivul copil era Aes Sedai, totuși pe camaradele ei le ținea strâns în frâu.

Mat își ridică privirea încruntată la ferestrele ce dădeau spre curtea grajdului, la cele pe care le vedea din locul în care se afla. Unele erau acoperite de grilaje din fier forjat vopsit în alb, cu modele elaborate, iar altele, de paravane din lemn cu modele sculptate, complicate. Era puțin probabil ca Tylin să se fi aflat acolo și puțin probabil să-și fi făcut apariția în curtea grajdului. El se îmbrăcase cu mare grijă, ca să n-o trezească. Și-apoi, ea n-ar fi încercat nimic acolo. Cel puțin, așa credea el. Dacă se gândea mai bine însă, ar fi oprit-o ceva pe femeia aceea care, cu o seară în urmă, pusese câteva servitoare să-l încolțească pe coridor și să-l târască în apartamentul ei? Afurisita aceea de femeie îl trata ca pe o jucărie! Mat nu mai avea de gând să accepte așa ceva. Lumină, pe cine încerca să păcălească?! Dacă nu vor reuși să pună mina pe Globul Vânturilor și să plece din Ebou Dar, Tylin îl va ciupi de fund și îi va spune din nou „porumbelul meu“ în acea seară.

— Este vorba despre vârstele voastre, Reanne, preciză Elayne și, deși nu părea a șovăi – nu făcea niciodată asta –, tonul îi era foarte atent. Femeile Aes Sedai consideră că este nepoliticos să vorbești despre vârstă, dar... Reanne, de la Frângerea Lumii încoace, se pare că nicio Aes Sedai n-a trăit atât de mult timp cum susțineți voi, cele din „Cercul de Croșetat”.

Acesta era numele ciudat cu care-și botezase acest Clan consiliul de conducere.

— În cazul vostru, nu mai mult de o sută de ani.

Purtătoarelor de cingători roșii li se tăiară respirația și făcură ochii mari de uimire. O femeie suplă, cu ochi căprui și păr de

culoarea mierii, chicoti nervos, pe urmă își acoperi imediat gura când Reanne o avertiză repede:

— Famelle!

— Nu se poate una ca asta, îi spuse Reanne încet lui Elayne. Cu siguranță că Aes Sedai trebuie...

— Bună dimineața, zise Mat, trecând dincolo de parcela de plante.

Întreaga discuție era prostească; toată lumea știa că femeile Aes Sedai trăiau mai mult decât oricine. Ar trebui să pornească înspre Rahad în loc să piardă vremea.

— Unde sunt Thom și Juilin? Și Nynaeve?

Aceasta trebuie să se fi întors seara trecută, altminteri Elayne ar fi fost agitată.

— Sânge și cenușă, nici pe Birgitte n-o văd. Ar trebui să pornim la drum, Elayne, nu să pierdem timpul. Aviendha vine și ea?

Elayne se încruntă ușor la el, aruncându-i o privire scurtă lui Reanne. Mat știu că ea încerca să se decidă ce atitudine să adopte față de el. Ochii mari și nevinovați ar fi făcut-o să-și piardă poziția autoritară în fața acestor femei; același lucru s-ar fi întâmplat și dacă i-ar fi zâmbit lui, lăsând să i se vadă gropița din obraz. Elayne se aștepta întotdeauna ca gropița aia să-și facă efectul atunci când alte metode dădeau greș. Ea își ridică ușor bărbia.

— Thom și Juilin le ajută pe Aviendha și pe Birgitte să supravegheze Palatul lui Carridin, Mat.

Era Domnița-Moștenitoare în floare, nu în plină floare, deoarece, cu siguranță, știa cum avea să reacționeze el, însă în vocea sa se citea certitudinea, ochii ei albaștri și reci erau exigenți, iar expresia de pe chipul său frumos, distantă, dacă nu cumva arogantă. Oare exista vreo femeie în lume care să nu aibă mai multe fețe?

— Nynaeve va coborî în scurt timp, sunt sigură. Nu e nevoie să vii și tu, știi, Mat. Nalesean și oștenii lui vor alcătui o gardă de corp mai mult decât potrivită. Te poți distra aici, în Palat, până când ne vom întoarce.

— Carridin! exclamă el. Elayne, nu rămânem în Ebou Dar ca să ne ocupăm de Jaichim Carridin. Vom lua Globul Vânturilor, apoi Nynaeve sau tu vei deschide o poartă și vom pleca. Ne-am înțeles? Și voi merge cu voi în Rahad.

Să se distreze! Numai Lumina știa ce va mai pune la cale Tylin dacă el rămânea în Palat toată ziua. Îi venea să râdă isteric numai gândindu-se la asta.

Femeile Înțelepte îi aruncară priviri reci ca niște pumnale; îndesată Sumeko își țuguie buzele furioasă, iar Melore, o femeie domani durdulie, de vârstă mijlocie, cu al cărei piept generos își clătise el ochii cu o zi înainte, își propti pumnii în șolduri, întunecându-se la față. Ele ar fi trebuit să știe din ziua precedentă că el nu se lăsa intimidat de femeile Aes Sedai, dar până și Corly îi aruncă o privire atât de încruntată, încât avu impresia că ea avea de gând să-i tragă câteva peste urechi. Dacă ele intenționau să se dea peste cap ca să le între în grații femeilor Aes Sedai, se așteptau ca toată lumea să facă asta.

Elayne se străduia vizibil să se abțină și strânse din buze. Era prea isteață ca să știe că planul nu va funcționa. Pe de altă parte, era orgolioasă până în măduva oaselor, oricât de mult s-ar fi străduit. Iar celelalte femei priveau.

— Mat, știi că nu putem pleca până nu vom fi folosit Globul.

Acea bărbie obraznică rămase ridicată, iar tonul îi era pe jumătate explicativ, pe jumătate poruncitor.

— E posibil să avem nevoie de câteva zile până să ne dăm seama cum să-l utilizăm, probabil chiar de o jumătate de săptămână sau mai mult. Și între timp am putea să terminăm și cu Carridin.

În vocea ei se simți o asemenea încordare când rosti numele bărbatului care aparținea Mantiilor Albe, încât ai fi zis că-i purta pică, și totuși lui Mat altceva îi atrase atenția.

— O jumătate de săptămână!

Simțind că se sufocă, își vârî un deget după eșarfa pe care o purta înnodată în jurul gâtului și trase de ea ca s-o lărgească. Noaptea trecută, Tylin folosise acea fâșie de mătase neagră ca să-i lege mâinile, înainte ca el să-și dea seama ce făcea ea. O jumătate de săptămână. Sau mai mult! În ciuda strădaniilor lui, în voce i se simțea panica.

— Elayne, poți întrebuința Globul oriunde, negreșit. Nu trebuie să fie neapărat aici. Egwene te vrea înapoi cât mai degrabă cu putință. Pun rămășag că i-ar prinde bine o prietenă sau două.

Din câte văzuse el ultima oară, i-ar fi prins bine și câteva sute. Poate că odată ce le va duce pe aceste femei înapoi, Egwene va

renunța la acea idee prostească de a deveni Amyrlin și-l va lăsa s-o ducă la Rand, împreună cu Elayne, Nynaeve și Aviendha.

— Și cu Rand cum rămâne, Elayne? Cu Caemlyn. Cu Tronul Leului. Sânge și cenușă, știi prea bine că vrei să ajungi în Caemlyn cât mai repede pentru ca Rand să-ți ofere Tronul Leului.

Ea se întuneca la față cu fiecare cuvânt rostit, iar ochii îi scânteiau. El ar fi spus că era indignată, atât doar că n-avea niciun motiv, firește.

Elayne deschise gura furioasă gata să se răstească la el de îndată ce va termina de vorbit, moment în care Mat se pregăti să-i asculte promisiunile. La naiba, dacă avea să-i submineze autoritatea în fața lui Reanne și a celorlalte! După fețele lor, acestea de mult nu l-ar fi băgat în seamă dacă ar fi fost în locul ei.

Înainte să apuce să spună cineva ceva, o femeie durdulie, cu părul cărunt, care purta livreaua Casei Mitsobar, făcu o plecăciune, mai întâi în fața lui Elayne, pe urmă a femeilor care purtau cingători roșii și, în cele din urmă, în fața lui.

— Regina Tylin ți-a trimis asta, Jupâne Cauthon, zise Laren, întinzându-i un coș al cărui conținut era acoperit cu o bucată de material în dungi și floricele roșii împletite în jurul minerului. N-ai servit micul dejun și trebuie să-ți păstrezi forțele.

Mat simți că i se încălzesc obrajii. Femeia abia dacă se uita la el, deși îl văzuse destul de des de când îl condusese pentru prima oară la Tylin. Mult mai des. Ea adusese cina pe o tavă seara trecută, în vreme ce el încercase să se ascundă sub așternuturile de mătase. Mat nu pricepea. Femeile astea îl făceau să tresară și să roșească precum o fetiță. Pur și simplu, nu înțelegea.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi aici? îl întrebă Elayne. Sunt convinsă că Tylin s-ar bucura de compania ta la micul dejun. Regina a spus că te găsește extrem de amuzant și de curtenitor, adăugă ea cu îndoială.

Mat o luă la fugă spre trăsuri, ținând într-o mină coșul, iar în cealaltă, sulița *ashandarei.*

— Toți bărbații din nord sunt așa de timizi? întrebă Laren.

El aruncă o privire peste umăr în timp ce fugea și răsuflă ușurat Servitoarea își adunase deja poalele și se întoarse ca să traverseze parcela de plante, iar Elayne le făcea semn lui

Reanne și Femeilor Înțelepte să se strângă în cerc în jurul ei. Chiar și așa, Mat se cutremură. Femeile vor fi cele care-i vor aduce moartea.

Ieșind de după o trăsură, fu cât pe ce să scape coșul din mină când îl văzu pe Beslan șezând pe o scară a unui alt cupeu. Lumina soarelui i se răsfrângea pe lama îngustă a sabiei pe care acesta o examina cu atenție.

— Ce cauți aici?! se minună Mat.

Beslan vârî sabia în teacă, nepăsător și cu un rânjet pe față.

— Vin cu voi în Rahad. Cred că o să găsești ceva distractiv pentru noi.

— Ar fi bine să ne distrăm, zise Nalesean căscând. N-am prea dormit azi-noapte, iar acum mă târăști într-un loc unde sunt femei din neamul Oamenilor Mării.

Vanin se ridică în șezut pe butoi și privi în jurul lui. Văzând că nu se mișca nimic, se tolăni la loc și închise ochii.

— Nu va fi niciun fel de *distracție,* vă garantez, bombăni Mat.

Nalesean nu dormise suficient? Ha! Ieșiseră cu toții pe străzi ca să se bucure de festival. Nu că el nu s-ar fi distrat pe ici, pe colo, însă doar atunci când reușise să uite că era cu o femeie care credea că el era vreo afurisită de păpușă.

— Ce femei din neamul Oamenilor Mării?

— Când Nynaeve Sedai s-a întors aseară, a adus vreo cincisprezece cu ea, Mat, răspunse Beslan dintr-o suflare, legănându-și mâinile. Felul în care se mișcă, Mat…

Cauthon clătină din cap. Nu reușea să gândească limpede, fiindcă Tylin îi bântuia gândurile. Nynaeve și Elayne îi povestiseră despre Călăuzele Vânturilor, fără tragere de inimă și în mare taină, după ce încercaseră să-i ascundă unde voia să plece Nynaeve și de ce. Nici măcar nu roșiseră. „Femeile își țin promisiunile în felul lor”, zicea o vorbă. Dacă se gândea mai bine, Lawtin și Belvyn nu se aflau împreună cu ceilalți oșteni ai Mâinii Roșii. Poate că Nynaeve voia să se revanșeze ținându-i lângă ea.

— …în felul lor.

Dacă le adusese pe Călăuzele Vânturilor la Palat, cu siguranță că nu va fi nevoie de o săptămână ca să întrebuințeze Globul. Lumină, fie să nu se întâmple așa!

Ca și când gândul la ea ar fi chemat-o, Nynaeve pătrunse prin parcela de plante în curtea grajdului. Mat rămase cu gura

căscată. Bărbatul înalt în haină verde-închis de la brațul ei era Lan! Sau, mai degrabă, ea se ținea de brațul lui, cu ambele mâini, ridicându-și privirea la el și zâmbind. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, Mat ar fi zis că era îndrăgostită și visătoare, dar în cazul de față era vorba despre Nynaeve.

Ea tresări când conștientiză unde se afla și se grăbi să facă un pas în lateral, deși îl ținu o clipă de mină pe Lan. Alegerea ei în ceea ce privea rochia nu era mai bună decât a lui Elayne. Aceasta era din mătase albastră, cu broderie verde și un decolteu suficient de adânc încât să se vadă inelul greu din aur, atârnat de un lanț subțire din același metal prețios. În plus, inelul ar fi intrat pe două degete ale ei. Pălăria mare pe care o ținea de panglici era împodobită cu pene albastre, iar mantia era din pânză verde cu broderii albastre. Ea și Elayne le eclipsau pe celelalte femei care erau îmbrăcate în veșminte de lână.

În orice caz, dacă înainte avusese ochi de căprioară, în acel moment era din nou ea însăși și-și muta cosița când într-o parte, când în cealaltă.

— Du-te lângă ceilalți bărbați, Lan, ca să putem pleca, rosti ea pe un ton poruncitor. Ultimele patru trăsuri sunt pentru bărbați.

— Cum poruncești, răspunse Lan, făcând o plecăciune cu mina pe minerul sabiei.

Ea îl privi cu o expresie mirată cum se îndreptă cu pași mari către Mat, nevenindu-i, probabil, să creadă că era atât de supus, pe urmă Nynaeve reveni la atitudinea ei țâfnoasă de odinioară. Adunându-le pe Elayne și pe celelalte femei, le îndrumă spre cele două trăsuri ca o femeie care mina un cârd de gâște. După felul în care poruncea să fie deschise porțile curții grajdului, nimeni n-ar fi zis că ea era cea din cauza căreia se aflau în întârziere. Ea începu să strige și la vizitii, care puseră mina pe hățuri și-și fluturară grabnic bicele lungi; fu o minune că surugiii așteptară ca toată lumea să urce în trăsuri.

Urcându-se cu stângăcie în cea de-a treia trăsură, după Lan, Nalesean și Beslan, Mat își propti sulița de-a curmezișul portierei și se trânti pe banchetă cu coșul în poale, tocmai în momentul în care trăsura o luă din loc.

— De unde-ai apărut, Lan? răbufni el de îndată ce se făcură toate prezentările. Ești ultimul om pe care mă așteptam să-l văd. Unde-ai fost? Lumină, am crezut că ai murit! Știu că lui Rand îi e teamă de asta. Apoi o lași pe Nynaeve să-ți dea

porunci. De ce ai face asta, în numele Luminii?

Străjerul cu fața împietrită părea că se gândea la care întrebare să răspundă mai întâi.

— Nynaeve și cu mine am fost căsătoriți aseară de către Stăpâna Corăbiilor, răspunse el într-un sfârșit. Neamul Atha'an Miere are câteva… obiceiuri de căsătorie… ciudate. Amândoi am avut parte de surprize.

Pe buzele lui apăru un mic zâmbet, nimic mai mult. Lan ridică ușor din umeri; pare-se că era singurul răspuns pe care intenționa să-l dea.

— Fie ca Lumina să te binecuvânteze atât pe tine, cât și pe mireasa ta, murmură politicos Beslan, făcând o reverență atât cât îi permitea interiorul trăsurii, iar Nalesean bombăni ceva, deși era evident după expresia de pe fața lui că-l credea nebun pe Lan.

Nalesean se bucurase o vreme de compania lui Nynaeve.

Mat ședea nemișcat, legănându-se odată cu mișcările trăsurii și privind în gol. Nynaeve se *măritase*? *Lan* se căsătorise cu *Nynaeve*? Bărbatul *era* nebun. Nu era de mirare că ochii lui erau atât de reci. Mat și-ar fi îndesat mai degrabă o vulpe turbată sub cămașă. Doar un prost s-ar însura și doar un nebun s-ar însura cu Nynaeve.

Chiar dacă Lan observa că niciunul nu era entuziasmat, nu trăda niciun semn. Cu excepția ochilor, nu părea schimbat față de cum și-l amintea Mat. Puțin mai dur, poate, dacă era posibil.

— Ar fi ceva mai important, adăugă Lan. Nynaeve nu vrea să știi, Mat, dar trebui să afli. Cei doi oameni ai tăi sunt morți, uciși de Moghedien. Îmi pare rău. Dacă te consolează cu ceva, să știi că au murit subit. Nynaeve crede că Moghedien a plecat, altminteri ar mai fi încercat, însă nu sunt atât de convins. Se pare că-i poartă dușmănie lui Nynaeve, deși aceasta nu vrea să-mi dezvăluie motivul.

Din nou acel zâmbet; Lan însă nu părea conștient de el.

— Cel puțin nu motivul întreg, dar n-are importanță. E mai bine să știi ce ne-ar putea aștepta în aval, atâta tot.

— Moghedien, șopti Beslan cu ochii lucind, cel mai probabil asta părându-i-se *amuzant.*

— Moghedien, șopti Nalesean, însă în cazul lui semăna mai mult cu un geamăt, pe urmă trase cu putere de barba-i ascuțită.

— Afurisitele astea de femei instigatoare, bombăni Mat.

— Sper că nu te referi și la soția mea, rosti Lan pe un ton rece, apucând cu o mină minerul sabiei, iar Mat își ridică repede mâinile.

— Firește că nu. Doar Elayne și… Clanul.

După o clipă, Lan încuviință din cap și Mat răsuflă ușurat. Era tipic pentru Nynaeve să-i curme zilele soțului ei – ale soțului ei! — cum la fel de tipic pentru ea ar fi fost și să ascundă faptul că unul dintre Rătăciți s-ar putea afla în oraș. Nici măcar Moghedien nu-l putea speria, nu atâta vreme cât purta la gât capul de vulpe, totuși medalionul nu-i putea proteja pe Nalesean și pe ceilalți. Fără îndoială că Nynaeve credea că ea și Elayne vor fi capabile de asta. Îi îngăduiseră să-i aducă pe cei din Mina Roșie cu el, râzând pe înfundate pe seama lui în vreme ce…

— N-ai de gând să citești răvașul de la mama, Mat?

Până să pomenească Beslan de el, Mat nu observase bucata de hârtie împăturită de mai multe ori și vârâtă între coș și materialul dungat. Ieșea în afară doar atât cât să se vadă blazonul verde imprimat cu Ancora și Sabia.

Rupse sigiliul cu degetul mare și desfăcu hârtia, ținând-o într-o poziție în care Beslan să nu vadă ce scria. Se strădui, deși, având în vedere cum privea lucrurile celălalt bărbat, nu prea avea importanță. Oricum ar fi fost, Mat se bucură că doar el putea citi acele cuvinte. Numai că devenea din ce în ce mai descurajat cu fiecare rând.

Mat, iubitul meu,

Am cerut să-ți fie mutate lucrurile în apartamentul meu. Este mai convenabil astfel. Până te vei întoarce, Riselle va sta în vechile tale odăi ca să aibă grijă de tânărul Olver. Pare să agreeze compania ei.

Voi aduce croitorese să-ți ia măsurile. Îmi va face plăcere să privesc. Trebuie să porți haine mai scurte. Și pantaloni noi, firește. Ai un posterior încântător. Rățușcă, cine este această Fiică a celor Nouă Luni la care te-am făcut să te gândești? Am ales mai multe metode delicioase ca să te fac să-mi spui.

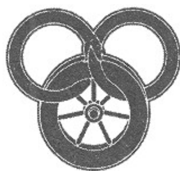
Tylin

Ceilalți îl priveau cu toții curioși. Mă rog, Lan se uita, pur și simplu, privirea lui părând mai puțin tulburătoare decât a celorlalți, aproape… goală.

— Regina e de părere că am nevoie de haine noi, îi lămuri Mat, vârând răvașul în buzunarul hainei. Cred c-am să trag un pui de somn.

Își trase pălăria pe ochi, însă nu și-i închise, ci privea afară pe geam, în locul pe unde draperia legată lăsa să pătrundă ocazional particule de praf. Pe acolo intra și vântul, care era mult mai plăcut decât căldura dintr-o trăsură închisă.

Moghedien și Tylin. Dintre cele două, ar fi preferat s-o înfrunte pe prima. Își duse mina la capul de vulpe care se vedea atârnând prin cămașa descheiată la gât. Măcar avea o oarecare protecție împotriva lui Moghedien. Împotriva lui Tylin avea tot atâta protecție cât avea împotriva afurisitei Fiice a celor Nouă Luni, indiferent cine o fi fost ea. Dacă nu va găsi o cale prin care să le convingă pe Nynaeve și pe Elayne să plece din Ebou Dar în acea seară, toată lumea avea să afle. Posac, își trase și mai tare pălăria pe ochi. Femeile astea instigatoare chiar îl făceau să se comporte ca o fată. Mai mult, îi era teamă să nu înceapă să plângă.

CAPITOLUL 38

Șase etaje

Mat ar fi coborât și ar fi tras el însuși trăsura dacă ar fi putut. Credea că astfel cupeul s-ar fi mișcat mai repede. Străzile erau deja inundate de lumina soarelui care nu urcase încă de-a binelea sus pe cer. Căruțe cu coviltire și telegi își croiau huruind drum prin mulțime și rafale de vânt, iar strigătele și înjurăturile se auzeau atât din gurile vizitiilor, cât și din cele ale oamenilor obligați să se dea la o parte din calea lor. Pe canale erau atât de multe barje, încât aproape că ai fi putut umbla pe apă ca pe străzi, pășind de pe una pe cealaltă. Un zumzet plutea peste orașul alb, strălucitor. Ebou Dar părea că încerca să recupereze vremea irosită cu o zi înainte, ca să nu mai pomenim de sărbătoarea High Chasaline și de Sărbătoarea Luminilor, și foarte bine făcea, fiindcă în noaptea următoare era Sărbătoarea Ambrelor și Ziua lui Maddin, care-l sărbătorea pe fondatorul Altarei, două zile mai târziu, precum și Sărbătoarea Pătrarului în noaptea de după.

Într-un final, trăsurile ajunseră pe malul râului și opriră la unul dintre debarcaderele lungi din piatră care pătrundeau în apă, toate prevăzute cu trepte ducând la bărcile ancorate de-a lungul lor. După ce-și vârî în buzunar o bucată de brânză și un colț de pâine, îndesă coșul sub banchetă. Era flămând, totuși una dintre bucătărese fusese prea grăbită, deoarece, cu toate că în coș se afla o oală de lut plină cu stridii, femeia uitase să le gătească.

Dându-se jos din cupeu în urma lui Lan, îi lăsă pe Nalesean și pe Beslan să-i ajute pe Vanin și pe ceilalți să coboare din ultimele trăsuri. Vreo doisprezece bărbați, deloc mici de statură, stătuseră îngrămădiți ca merele în ciubăr, iar în acel moment coborau țepeni. Mat înainta cu pași mari în fața Străjerului, cu sulița *ashandarei* pe umăr. Intenționa să le spună câteva lui Nynaeve și lui Elayne, indiferent cine avea să audă. Hm, să păstreze taina în legătură cu Moghedien! Ca să nu mai pomenească de moartea celor doi oameni ai lui! Intenționa

să…! Devenind brusc conștient de Lan care-l urma dominator ca o statuie din piatră cu sabia la șold, Cauthon își potoli gândurile. Urechiușele Domniței-Moștenitoare însă vor auzi vreo câteva vorbulițe nu prea dulci pentru că păstrase o asemenea taină.

Nynaeve stătea pe debarcader, își lega panglica pălăriei cu pene albastre și vorbea cu cineva din trăsură când el ajunse la ea.

— …va funcționa, firește, dar cine-ar fi crezut că Oamenii Mării, dintre toate neamurile, vor cere un asemenea lucru, fie și în particular?

— Dar, Nynaeve, zise Elayne, coborând din trăsură cu pălăria cu pene verzi în mină, dacă seara trecută a fost atât de glorioasă, de ce te plângi de…?

În acel moment ele deveniră conștiente de prezența lui și a lui Lan. A lui Lan, de fapt. Nynaeve făcu ochii din ce în ce mai mari și se îmbujoră atât de tare, încât ar fi putut face de rușine două apusuri. Poate trei. Elayne încremeni cu un picior pe scara trăsurii și-i aruncă Străjerului o privire încruntată, de parcă s-ar fi furișat prin spatele lor. Lan își coborî privirea la Nynaeve cu o expresie la fel de împietrită precum cea a unei statui și, cu toate că lui Nynaeve îi venea să se ascundă sub trăsură, ea își ridică ochii la el și-l privi ca și cum doar el ar fi existat pe lume. Înțelegând că se încrunta degeaba, Elayne își luă piciorul de pe scară și se dădu din calea lui Reanne și a celor două Femei Înțelepte cu care împărțise trăsura, Tamarla și o femeie căruntă saldaeană pe nume Janira. Domnița-Moștenitoare nu renunță însă. Își mută privirea încruntată la Mat Cauthon și, chiar dacă era ușor schimbată, era destul de profundă. Acesta pufni și clătină din cap. De obicei, atunci când o femeie greșea, ea găsea o mulțime de lucruri de care să-l învinuiască pe bărbatul de lângă ea, până când acesta sfârșea prin a crede că el era de vină. Din experiența lui, fie că erau amintiri vechi sau noi, existau două situații în care o femeie își recunoștea vina: atunci când voia ceva și când ningea în toiul verii.

Nynaeve strânse de cosiță, deși nu cu toată convingerea. Degetele ei pipăiau, apoi renunțau, până când, într-un final, ajunse să-și frângă mâinile.

— Lan, începu ea șovăitor, nu trebuie să crezi că aș vorbi despre…

Străjerul o întrerupse cu blândețe, făcând o plecăciune și

oferindu-i brațul.

— Suntem în public, Nynaeve. Poți spune tot ceea ce dorești în public. Îmi îngădui să te conduc până la vas?

— Da, răspunse ea, dând din cap atât de hotărât, încât fu cât pe ce să-i cadă pălăria, pe care și-o îndreptă în grabă cu ambele mâini. Da. În public. Mă vei conduce.

Luându-l de braț, reuși cât de cât să-și recâștige stăpânirea de sine, măcar atât cât să i se citească pe față. Își strânse mantia cu mina rămasă liberă și traversă cheiul, târându-l, practic, spre debarcader.

Mat se întreba dacă nu cumva era bolnavă. Ar fi preferat s-o vadă pe Nynaeve spumegând de furie decât așa. Femeile Aes Sedai nu se puteau Tămădui singure. Poate îi va sugera lui Elayne s-o vindece pe Nynaeve de ceea ce suferea. El evita Tămăduirea ca pe moarte sau ca pe însurătoare, însă, din câte vedea, pentru alții era diferit. Mai întâi totuși îi va spune câteva despre secrete.

Își deschise gura și își ridică un deget amenințător...

...dar Elayne îl înghionti cu ale ei în piept, aruncându-i pe sub pălărie o privire încruntată atât de rece, încât el încremeni locului.

— Jupâneasă Corly, rosti ea pe tonul rece al unei regine care pronunță o sentință, explică-ne, lui Nynaeve și mie, semnificația acelor flori roșii de pe coș, pe care am observat că ai avut suficientă decență să-l ascunzi.

Mat era mai roșu la față decât ar fi crezut vreodată Nynaeve că ar putea fi. Câțiva pași mai încolo, Reanne Corly și celelalte două femei își legau pălăriile și-și netezeau fustele așa cum făceau femeile de fiecare dată când se ridicau în picioare, se așezau sau făceau trei pași. Cu toate astea, deși păreau preocupate de veșmintele lor, ele erau suficient de atente încât să arunce priviri și în direcția lui și, pentru prima oară, acestea nu erau nici dezaprobatoare, nici speriate. Nu știuse că afurisitele alea de flori aveau vreo semnificație! Nici *zece* asfințituri nu i-ar fi putut egala roșeața din obraji.

— Ei bine!

Vocea lui Elayne era joasă, doar pentru urechile lui, însă era plină de dezgust și dispreț. Ea își smuci mantia. Nu voia ca pelerina să-l atingă.

— Este adevărat! Nu mi-a venit *să cred* asta despre tine, nu

despre tine! Sunt *sigură* că lui Nynaeve nu i-a venit să creadă. Toate făgăduințele pe care ți le-am făcut *se șstergi* Nu-i voi face nicio făgăduință unui bărbat care-și *impune* atenția asupra unei femei, asupra *oricărei* femei, în *special* asupra Reginei care i-a oferit…

— *Eu* îmi *impun* atenția asupra *ei*! strigă el.

Sau, mai degrabă, încercă să strige, deoarece, din cauza nodului care i se pusese în gât, cuvintele îi ieșiră pe gură ca un șuierat.

Apucând-o de umeri pe Elayne, el o trase de lângă trăsuri. Lucrători la docuri, fără cămașă, îmbrăcați doar cu veste de piele verzi și pătate, treceau în grabă pe lângă ei, cărând saci pe umeri sau rostogolind butoaie de-a lungul cheiului; unii împingeau roabe joase încărcate cu lăzi și toți ocoleau trăsurile. Cu toate că Regina Altarei nu deținea prea multă autoritate, blazonul ei pe ușile trăsurilor îi făcea pe oamenii de rând să păstreze distanța. Nalesean și Beslan sporovăiau în timp ce-i conduceau pe oștenii Mâinii Roșii spre debarcader. Vanin venea în urmă, privind încruntat râul agitat; el pretindea că avea un stomac sensibil când venea vorba de bărci. Femeile Înțelepte din ambele trăsuri se strânseseră în jurul lui Reanne și priveau, însă nu se aflau suficient de aproape încât să audă. Și totuși, el spuse cu o voce șoptită și răgușită:

— Ascultă la mine! Femeia aia n-acceptă refuzul; eu spun nu, iar ea îmi *râde* în nas. M-a înfometat, m-a terorizat, m-a vânat ca pe un cerb! Are mai multe mâini decât șase femei la un loc. M-a amenințat că le va pune pe servitoare să mă dezbrace dacă n-o voi lăsa…

Brusc, el conștientiză ce spunea. Și cui anume. Reuși să-și închidă gura înainte să înghită o muscă. Privea cu interes unul dintre corbii negri din metal incrustați în minerul suliței *ashandarei* tocmai pentru a n-o privi în ochi.

— Ce voiam să spun este că nu înțelegi. Ai înțeles pe dos, bombăni el aruncându-i o privire pe sub borul pălăriei.

O ușoară roșeață apăru în obrajii lui Elayne, însă fața ei deveni solemnă ca un bust din marmură.

— Se… pare că am înțeles greșit, Tylin… procedează foarte *rău,* rosti ea pe un ton sobru și lui i se păru că ea făcu o grimasă. Te-ai gândit vreodată să exersezi diferite zâmbete în oglindă, Mat?

— Poftim? clipi el tresărind.

— Am auzit că așa procedează tinerele femei ca să atragă atenția regilor, explică ea cu o voce care-și mai pierdu din seriozitate și, de astă dată, Elayne chiar făcu o grimasă. Ai putea încerca să-i faci ochi dulci.

Mușcându-și buza de jos, ea se întoarse, iar mantia începu să-i fluture în spate atunci când se îndreptă cu pași grăbiți spre debarcader. Înainte să se îndepărteze suficient de mult, el o auzi zicând în timp ce chicotea: „Și-a găsit nașul”. Reanne și Femeile Înțelepte o însoțiră grăbite ca un cârd de găini care urmau o puicuță, în loc să fie invers. Cei câțiva barcagii cu piepturile dezvelite, ieșiți pe punți, se opriră din încolăcit funii sau din ceea ce făceau ca să facă o plecăciune procesiunii care trecea pe lângă ei.

Smulgându-și pălăria de pe cap, lui Mat îi veni s-o trântească pe jos și s-o calce în picioare. Femeile! Ar fi trebuit să știe mai bine decât să se aștepte la compătimire. Ar fi vrut s-o strângă de gât pe Domnița-Moștenitoare. Și pe Nynaeve, din principiu. Doar că nu putea, firește. Făcuse niște promisiuni. Iar zarurile acelea încă i se agitau în minte ca într-un pahar. Plus că unul dintre Rătăciți putea fi prin preajmă. Îndesându-și la loc pălăria pe cap, mărșălui de-a lungul debarcaderului, trecu pe lângă Femeile Înțelepte și o ajunse din urmă pe Elayne. Ea încerca să-și înăbușe chicotelile, însă, de fiecare dată când se uita la el, roșeața din obraji îi revenea, la fel și chicotele.

Mat privea drept în față. Femei afurisite! Făgăduințe afurisite! Ridicându-și pălăria doar atât cât să scoată de la gât șnurul din piele, el i-l întinse fără tragere de inimă. Capul de vulpe din argint atârna sub pumnul lui.

— Împreună cu Nynaeve trebuie să hotărâți care dintre voi îl va purta. Dar îl vreau înapoi după ce vom pleca din Ebou Dar. Ai înțeles? În clipa în care vom pleca…

Deodată, își dădu seama că înainta singur. Când se întoarse, o văzu pe Elayne, care încremenise locului la vreo doi metri mai în spate și se holba la el, cu Reanne și celelalte femei strânse în jurul ei.

— Ce s-a mai întâmplat? vru el să știe. Ah, da. Am aflat totul despre Moghedien.

Un individ slab, cu rubine pe cerceii din alamă, care stătea aplecat peste parâmă, se răsuci atât de repede la auzul acestui

nume, încât căzu peste margine, cu un țipăt puternic și împroșcând apa și mai tare. Lui Mat nu-i păsa cine auzea.

— Ai încercat să ții secretul, după ce mi-au murit doi oameni! Și ai mai și făgăduit! Vom vorbi despre asta mai târziu. Și eu am făgăduit ceva: să vă țin în viață pe amândouă. Dacă Moghedien își va face apariția, pe voi două vă va vâna. Așa că ia-l! rosti el ferm, întinzându-i din nou medalionul.

Ea clătină încet din cap nedumerită, se întoarse și-i șopti ceva lui Reanne, apoi luă capul de vulpe și-l răsuci între degete abia după ce femeile mai în vârstă se îndreptară spre capătul scărilor unui vas unde se afla Nynaeve, care le făcea semn să se apropie.

— Ai habar ce aș fi fost în stare să fac doar ca să pot privi cu atenție medalionul ăsta? întrebă ea repede. Ai vreo idee în acest sens?

Deși era înaltă pentru o femeie, Elayne tot era nevoită să-și ridice capul ca să se uite la el. Era ca și când nu l-ar fi văzut niciodată.

— Ești un bărbat năbădăios, Mat Cauthon. Lini ar spune că mă repet, dar *tu*...!

Oftând zgomotos, Elayne își întinse mina și-i scoase pălăria, pe urmă îi trecu șnurul peste cap. Apoi îi vârî medalionul sub cămașă și-l mângâie încet înainte să-i întindă pălăria.

— Nu-l voi purta atâta vreme cât Nynaeve și Aviendha n-au nici ele unul, și cred că ele ar simți la fel. Poartă-l tu. La urma urmei, nu cred că-ți vei mai putea ține promisiunea dacă Moghedien *te* va ucide. Nu că aș avea convingerea că mai e pe-aici. După părerea mea, orgolioasa Rătăcită are impresia că a ucis-o pe Nynaeve și nu m-ar mira deloc să aflu că tocmai ea este motivul pentru care s-a întors. Trebuie să fii cu băgare de seamă. Nynaeve zice că se apropie furtuna, și nu se referă la vânt. Îmi…

Acea roșeață slabă îi reveni în obraji.

— Îmi pare rău că am râs de tine.

Își drese glasul și privi în altă parte.

— Uneori, uit care este datoria mea față de supușii mei. Ești un slujitor merituos, Matrim Cauthon. Voi avea grijă s-o fac pe Nynaeve să înțeleagă corect ce se petrece între tine și Tylin. Poate îți vom fi de ajutor.

— Nu, îngână el. Adică, da. Adică… Este… Of, habar n-am ce

vreau să zic. Aproape că-mi doresc ca voi să nu cunoașteți adevărul.

Nynaeve și Elayne stând cu el la o ceașcă de ceai, vorbind despre Tylin. Oare se putea înjosi atât de mult? Oare le-ar mai putea privi pe vreuna dintre ele în ochi după aceea? Dar dacă ele nu vor afla... El se afla între ciocan și nicovală și n-avea scăpare.

— Of, la naiba! La naiba!

Aproape că-și dorea ca ea să-l dojenească pentru limbajul folosit, așa cum o făcuse Nynaeve, doar ca să schimbe subiectul.

Ea își mișca buzele încet și, pentru o clipă, el avu o senzație ciudată că Elayne repeta cuvintele rostite de el. Firește că nu era așa. Avea vedenii, asta era.

— Înțeleg, spuse ea cu voce tare, deși suna ca și cum nu pricepea. Vino, Mat! Nu putem irosi timpul stând într-un loc.

O privi uimit cum își ridică poalele și mantia ca să poată străbate debarcaderul. Ea înțelegea? Da, și totuși fără niciun comentariu ironic, fără nicio observație aspră? Era slujitorul ei *merituos.* O urmă, pipăindu-și medalionul. Fusese convins că-l va redobândi cu greu de la ele. Și dacă ar fi trăit cât *două* Aes Sedai, tot nu le-ar fi înțeles pe femei. Iar femeile nobile erau încă și mai rele.

Când ajunseră la treptele pe care le coborâse cu puțin timp în urmă Elayne, cei doi vâslași cu cercei din alamă își foloseau deja vâslele lungi ca să împingă vasul de la mal. Elayne le mină pe Reanne și pe ultima dintre Femeile Înțelepte în cabină, pe când Lan stătea la prora împreună cu Nynaeve. Beslan îl strigă să urce în vasul următor, în care se aflau toți bărbații, în afară de Străjer.

— Nynaeve a spus că nu mai încăpem și noi, zise Nalesean în timp ce vasul înainta legănându-se pe apele râului Eldar. A mai spus că le vom înghesui.

Beslan râse, privind în jurul lui. Vanin ședea lângă ușa cabinei, cu ochii închiși, încercând să-și imagineze că se afla altundeva. Harnan și Tad Kandel, un andoran în ciuda faptului că era la fel de tuciuriu ca și barcagiii, se cățăraseră pe cabină; ceilalți oșteni ai Mâinii Roșii se plimbau pe punte, încercând să nu stea în calea vâslașilor. Niciunul nu intrase în cabină, așteptând cu toții să vadă dacă o vor face Mat, Nalesean și

Beslan.

Mat se duse lângă stâlpul înalt de la prora, Uitându-se după celălalt vas care înainta alene în față. Vântul mătura atât apele întunecate și agitate, cât și eșarfa lui și era nevoit să-și țină pălăria cu mina ca să nu-i zboare de pe cap. Ce punea la cale Nynaeve?

Celelalte nouă femei de pe vasul din față se aflau în cabină, lăsându-i singuri pe punte pe ea și pe Lan. Cei doi stăteau la prora, Lan cu brațele încrucișate, iar Nynaeve gesticulând ca și când i-ar fi explicat ceva. Doar că Nynaeve arareori dădea explicații. Mai degrabă niciodată decât arareori.

Indiferent ce făcea, scena nu ținu mult. În golf se zăreau bonete albe, acolo unde ambarcațiunile Oamenilor Mării aruncau ancorele. Deși apele râului nu erau foarte agitate, vasul se legăna mai mult decât își amintea Mat s-o fi făcut în călătoriile anterioare. La scurt timp, Nynaeve stătea aplecată peste bord, golindu-și măruntaiele în vreme ce o ținea Lan. Această priveliște îi aminti lui Mat de propriul stomac; vârându-și pălăria sub braț ca să nu o sufle vântul, scoase bucata de brânză.

— Beslan, e posibil să se iște furtuna înainte să apucăm să ne întoarcem din Rahad? întrebă Cauthon mușcând din brânza iute la gust.

În Ebou Dar existau cincizeci de sortimente, toate gustoase. Cât de mult mâncase femeia în acea dimineață, de vomitase peste balustrada vasului?

— Nu știu unde ne vom adăposti dacă se va întâmpla asta.

Nu-i venea în minte niciun han pe care-l văzuse în Rahad, unde le-ar putea duce pe femei.

— Nu va veni furtuna, răspunse Beslan așezându-se pe marginea vasului. Acestea sunt alizeele de iarnă. Alizeele se stârnesc de două ori pe an, la sfârșitul iernii și la sfârșitul verii, însă trebuie să sufle mai cu putere ca să se transforme în furtună, explică el, apoi își îndreptă privirea oțărâtă spre golf. În fiecare an, aceste vânturi aduc – aduceau – vase din Tarabon și Arad Doman. Mă întreb dacă o vor face iar.

— Roata țese… începu Mat, însă îi rămase în gât o firimitură de brânză.

La naiba, începea să semene cu un bătrân care-și odihnea încheieturile dureroase în fața șemineului. Își făcea griji că le va

duce pe femei într-un han rău-famat. În urmă cu un an, o jumătate de an, le-ar fi dus și ar fi râs când le-ar fi văzut cum le ieșeau ochii din orbite, ar fi râs la prima pufnitură.

— Ei bine, poate vom găsi ceva amuzant pentru tine în Rahad. Poate cineva va încerca să taie o pungă cu bani sau să-i smulgă lui Elayne lanțul de la gât.

Poate că de asta avea și el nevoie ca să nu mai fie atât de sobru. „Sobru.” Lumină, ce cuvânt să folosești pentru Mat Cauthon! Tylin trebuie să-l fi speriat mai mult decât credea el, de se descuraja astfel. Poate că avea nevoie de distracția la care se gândea Beslan. Era o nebunie – Mat nu întrevăzuse niciodată o luptă pe care să o ocolească dar poate…

Beslan clătina din cap.

— Dacă cineva îl poate găsi, atunci tu ești acela, însă… Vom fi însoțiți de șapte Femei Înțelepte, Mat. Șapte. Ajunge să ai lângă tine doar una ca să pălmuiești un bărbat, chiar și în Rahad, iar acesta își va înghiți limba și-și va vedea mai departe de drum. Și femeile. Ce e amuzant în a săruta o femeie fără să nu riști ca ea să încerce să împlânte cuțitul în tine?

— Arză-m-ar focul, bombăni Nalesean. E ca și când m-aș fi coborât din pat într-o dimineață mohorâtă.

Beslan dădu aprobator din cap.

— Dacă vom avea noroc, dar… Garda Civilă mai trimite din când în când patrule în Rahad și, dacă membrii acesteia îi vânează pe contrabandiști, se îmbracă mereu ca oamenii de rând. Gărzile par să creadă că nimeni nu observă vreo zece bărbați laolaltă, înarmați cu săbii, sau ce-o mai fi având la ei, și sunt mereu surprinși când contrabandiștii îi prind în ambuscadă, lucru care se întâmplă mai mereu. Dacă norocul de *ta’veren* al lui Mat va funcționa în favoarea noastră, am putea fi luați drept ostași ai Gărzii Civile și unii contrabandiști ne-ar ataca înainte să vadă cingătorile roșii.

Nalesean se însufleți și începu să-și frece mâinile.

Mat le aruncă o privire dușmănoasă. Poate că n-avea totuși nevoie de acest gen de amuzament. În primul rând, se săturase până peste cap de femei înarmate cu cuțite. Nynaeve stătea în continuare aplecată peste marginea vasului din față; asta o va învăța minte să nu se mai îndoape. Înfulecând și ultima bucată de brânză, continuă cu pâinea, încercând să ignore zarurile care îi zăngăneau în minte. Un drum lejer, fără obstacole, nu suna

deloc rău. Un drum rapid, cu o plecare la fel de rapidă din Ebou Dar.

Rahad era tot ceea ce-și amintea și tot ceea ce-l speria pe Beslan. Vântul transformă urcarea treptelor crăpate din piatră într-o aventură periculoasă, care se înrăutăți. Apa din canale curgea peste tot, ca și pe malul celălalt al râului, însă aici podurile erau simple, iar parapetele din piatră cenușie erau rupte sau în ruină; jumătate din canale erau atât de colmatate, încât băieții intrau până la brâu în ele și arareori se vedea câte o barjă. Clădirile înalte erau înghesuite unele într-altele. Erau niște structuri masive, cu tencuiala odinioară albă, dar în acel moment scorojită, care lăsa să se vadă petice de cărămidă roșie putredă. Imobilele mărgineau drumurile înguste, cu pietre de pavaj stricate. Acestea erau străzile unde nu dispăruseră bucăți întregi din ele. Lumina dimineții nu răzbătea în umbrele pe care le aruncau edificiile. La multe ferestre erau atârnate zdrențe puse la uscat, cu excepția clădirilor părăsite. Ferestrele acestora semănau cu orbitele goale ale unui craniu. În aer plutea un miros pestilențial. Conținutul oalelor de noapte de luna trecută și gunoaiele putrezeau în locurile unde fuseseră aruncate și, pentru fiecare muscă de pe malul celălalt al râului Eldar, alte sute bâzâiau în roiuri verzi și albastre. Mat zări ușa cu vopsea albastră scorojită a hanului Coroana de Aur a Raiului și se cutremură la gândul că va trebui să le ducă pe femei acolo în cazul în care se isca furtuna, în ciuda spuselor lui Beslan. Apoi se cutremură din nou din cauză că se cutremurase. Se întâmpla ceva cu el, iar lui nu-i plăcea asta.

Nynaeve și Elayne insistară s-o ia înainte, cu Reanne între ele și cu Femeile Înțelepte pe urmele lor. Lan se ținea aproape de Nynaeve, ca un câine-lup, cu o mină pe minerul sabiei și cu ochii vigilenți și amenințători. Adevărul fie spus, chiar și în acel loc, acesta ar fi putut proteja vreo zece fete frumoase de șaisprezece ani, care ar fi cărat saci cu aur, însă Mat insistă ca Vanin și ceilalți să fie cu ochii în patru. De fapt, fostul hoț de cai și braconier se ținea atât de aproape de Elayne, încât oricine ar fi putut crede, fără a fi condamnat, că era Străjerul ei, fie el gras și ciufulit. Beslan își dădu ochii peste cap când auzi instrucțiunile lui Mat, iar Nalesean își mângâie iritat barba, bombănind că ar fi putut fi încă în pat.

Bărbații se plimbau aroganți pe străzi, adeseori purtând doar

veste jerpelite, fără cămăși. În urechi aveau cercei mari din alamă, iar pe degete, inele din același material bătute cu sticlă colorată și câte un cuțit sau, uneori, două vârâte la cingători. Plimbându-și mina peste acele cuțite, ei se uitau de parcă ar fi vrut să provoace pe cineva să le arunce o privire greșită. Alții se furișau dintr-un colț într-altul, din ușă în ușă, ferindu-și fețele și imitând câinii costelivi care, uneori, mârâiau pe aleile întunecate, atât de înguste, încât abia dacă încăpea un om. Bărbații aceia își mascau cuțitele și n-aveai cum să-ți dai seama care dintre ei o va lua la fugă și care va înjunghia o victimă. În general, femeile îi făceau pe bărbați să pară niște pricăjiți. Ele defilau în rochii uzate, purtând de două ori mai multe podoabe din alamă decât bărbații. La rândul lor, aveau asupra lor cuțite, firește, iar în ochii lor negri și îndrăzneți citeai zece soiuri de provocări la fiecare privire. Pe scurt, Rahad era locul unde oricine care purta mătase n-ar fi reușit să facă nici zece pași fără să i se crape țeasta. Pe urmă, speranța lor cea mai mare ar fi fost să se trezească despuiați și aruncați pe un maldăr de gunoi de pe o străduță lăturalnică, având în vedere că alternativa era să nu se mai trezească deloc. Însă…

Câte o ușă se deschidea, iar copii ieșeau în fugă, trimiși de mamele lor, ducând în mâini cești ciobite din porțelan, pline cu apă, în caz că Femeile Înțelepte doreau să-și astâmpere setea. Bărbați cu cicatrici pe fețe și priviri criminale se zgâiau cu gurile căscate la cele șapte Femei Înțelepte, apoi făceau o plecăciune și întrebau dacă le puteau fi de ajutor, dacă trebuiau să care ceva. Femeile, unele având la fel de multe cicatrici ca și bărbații și priviri care ar fi făcut-o pe Tylin să tresară, făceau reverențe stângace și întrebau în șoaptă dacă le puteau ghida, de vreme ce cineva se ostenise să aducă atât de multe Femei Înțelepte. Dacă era așa, Tamarla și celelalte nu trebuiau să-și bată capul, ci doar să rostească numele.

Oh, ce priviri ucigătoare le aruncau ostașilor, deși chiar și cel mai înverșunat abia dacă-și luă ochii de la Lan atunci când acesta îi aruncă o singură privire. În mod ciudat, și de la Vanin. Câțiva bărbați mârâiau la Beslan și la Nalesean ori de câte ori ochii acestora rămâneau pironiți la decolteurile adânci ale femeilor. Unii mârâiau și la Mat, cu toate că el nu înțelegea de ce; spre deosebire de ceilalți doi, nu era genul căruia să-i pice ochii în gură atunci când vedea un decolteu. Știa cum să

privească discret. Nynaeve și Elayne erau ignorate, în ciuda eleganței lor, la fel și Reanne, care purta o rochie roșie de lână. Ele nu aveau cingătoare roșie. Dar se bucurau de protecția acelor cingători. Mat înțelese că Beslan avusese dreptate. Și-ar fi putut goli punga pe jos și nimeni n-ar fi ridicat nici măcar un ban, atâta vreme cât Femeile Înțelepte se aflau prin preajmă. Ar fi putut-o ciupi de fund pe oricare dintre femei și, chiar dacă ea ar fi avut un atac de apoplexie, s-ar fi îndepărtat, pur și simplu.

— Ce plimbare plăcută, rosti Nalesean pe un ton sec. Ce priveliști și mirosuri interesante! Ți-am spus, oare, că n-am prea dormit azi-noapte, Mat?

— Ți-ai dori să mori în pat? bombăni Mat.

Mai bine ar fi rămas cu toții în pat; și așa erau inutili acolo, asta era sigur. Bărbatul din Tear pufni indignat. Beslan râse. Credea probabil că Mat se referise la altceva.

Ei mărșăluiră prin Rahad până când Reanne se opri în cele din urmă în fața unei clădiri asemănătoare cu celelalte, cu tencuiala scorojită și cărămizi surpate. Era același imobil la care ajunsese în ziua precedentă, când o urmărise pe acea femeie. La ferestrele edificiului nu erau atârnate rufe; doar șobolanii trăiau acolo.

— Înăuntru, zise Elayne ridicându-și încet ochii către acoperișul plat. Șase, murmură ea, pe un ton extrem de satisfăcut.

— Șase, repetă Nynaeve oftând, iar Elayne o bătu ușor pe braț ca și când ar fi fost în asentimentul ei.

— Nu eram sigură, adăugă Elayne.

Fu rândul lui Nynaeve să zâmbească și *s-o* mângâie. Mat nu înțelegea nimic din ce spuneau. Clădirea avea șase etaje, și? Femeile se comportau foarte ciudat, uneori. Ei bine, de cele mai multe ori.

Înăuntru, un coridor lung, acoperit cu un strat de praf, ducea prin semiîntuneric în spatele clădirii, cufundat în umbră. Puține intrări aveau uși, iar acestea erau doar niște bucăți de scândură. O deschizătură, aproape a treia de pe coridor, dădea spre o scară îngustă cu trepte din piatră, care duceau în sus. Pe acolo urcase și el cu o zi înainte, luând urma pașilor din praf. Crezuse că unele dintre acele deschizături dădeau în alte coridoare. Atunci n-avusese timp să arunce o privire în jur, însă clădirea era prea mare încât acest etaj să fie străbătut doar de coridorul

pe care-l vedeau ei. Era prea vastă ca să aibă doar o intrare.

— Zău așa, Mat, spuse Nynaeve când el le porunci lui Harnan și câtorva oameni ai săi să găsească alte intrări din spate și să le păzească.

Lan se ținea atât de aproape, de parcă ar fi fost lipit de ea.

— Nu ți-ai dat seama până acum că nu e nevoie?

Tonul ei era atât de blând, încât Elayne trebuie să-i fi spus adevărul despre Tylin. Nu făcea însă decât să-l amărască și mai mult. El nu voia să afle *nimeni.* Era al naibii de inutil! Zarurile alea îi zornăiau încă în minte.

— Poate Moghedien preferă ușile din spate, rosti el pe un ton sec.

Se auzi un râcâit în capătul îndepărtat al coridorului, iar unul dintre oamenii lui Harnan înjură tare șobolanii.

— I-ai spus, îi zise nervoasă Nynaeve lui Lan printre dinți, apucându-și cu o mină cosița.

Elayne scoase un sunet exasperat.

— N-avem timp de ceartă, Nynaeve. Globul este sus! Globul Vânturilor!

Un glob mic de lumină apăru brusc, plutind dinaintea ei, și, fără să mai aștepte să vadă dacă Nynaeve o urma sau nu, Elayne își adună poalele și o luă în grabă pe scări în sus. Vanin țâșni în urma ei, cu o viteză surprinzătoare pentru greutatea lui, urmat de Reanne și majoritatea Femeilor Înțelepte. Sumeko, femeia cu fața rotundă, și Ieine, înaltă, oacheșă și frumoasă, în ciuda ridurilor din colțurile ochilor, șovăiră, apoi rămaseră lângă Nynaeve.

Mat ar fi urmat-o și el dacă Nynaeve și Lan nu i-ar fi tăiat calea.

— Mă lași să trec, Nynaeve? o întrebă el.

Mat merita să fie acolo, mai ales când acel afurisit de Glob atât de faimos va fi descoperit.

— Nynaeve?

Ea era atât de absorbită de Lan, încât părea să fi uitat de toate celelalte. Mat se uită la Beslan, care rânjea și stătea ghemuit alături de Corevin și ceilalți oșteni ai Mâinii Roșii. Nalesean stătea rezemat de perete și căsca ostentativ. Ceea ce fu o greșeală, cu atâta praf în jur; căscatul fu înlocuit de o criză de tuse care-l făcu să se întunece la față și să se îndoaie de spate.

Nici măcar acest lucru nu-i atrase atenția lui Nynaeve. Ea își luă cu grijă mina de pe cosiță.

— Nu sunt supărată, Lan, zise ea.

— Ba da, ești, răspunse el calm. Însă trebuia să afle.

— Nynaeve? se răsti Mat. Lan?

Niciunul dintre ei nu-i aruncă măcar o privire.

— I-aș fi spus când m-aș fi simțit pregătită, Lan Mandragoran! adăugă ea, pe urmă închise gura, însă își mișca buzele de parcă ar fi vorbit în sinea ei. Nu mă voi supăra pe tine, continuă Nynaeve pe un ton mult mai blând, care părea să-i fie adresat și ei.

Își azvârli în mod voit cosița peste umăr, își îndreptă pălăria cu pene albastre și-și împreună mâinile în față.

— Dacă așa susții, rosti cu blândețe Lan.

Nynaeve tresări.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine! strigă ea. Ți-am zis că nu sunt supărată! M-ai înțeles?

— La naiba, Nynaeve, mârâi Mat. Nu crede că ești supărată. Nici eu nu cred că ești supărată.

E bine că învățase de la femei cum să mintă fără să clipească.

— Putem urca să aducem afurisitul ăla de Glob al Vânturilor?

— O idee excelentă, se auzi o voce de femeie în pragul ușii de la intrarea în clădire. Urcăm împreună ca să-i facem o surpriză lui Elayne?

Mat nu le mai văzuse niciodată pe cele două femei care pătrunseră în coridor, dar fețele lor erau cele ale unor Aes Sedai. Chipul vorbitoarei era alungit și rece ca vocea ei, iar cel al camaradei sale era încadrat de nenumărate cozi subțiri și negre, împletite cu mărgele colorate. Aproape douăzeci de bărbați se înghesuiră în spatele lor. Erau niște indivizi mătăhăloși, cu umeri lați și înarmați cu ciomege și cuțite. Mat apucă mai bine de sulița *ashandarei*; recunoștea imediat pericolul, iar capul de vulpe îl simțea rece pe piele. Cineva deținea Puterea.

Cele două Femei Înțelepte începură să facă plecăciuni adânci de îndată ce văzură acele trăsături fără vârstă, însă Nynaeve, cu siguranță, recunoscu și ea pericolul. Își mișcă buzele, fără să scoată un sunet, când cele două parcurseră coridorul. Pe față i se citeau consternarea și sentimentul de vină. Mat auzi în spatele lui cum o sabie era scoasă din teacă, dar n-avea de

gând să se întoarcă și să vadă a cui era. Lan stătea nemișcat, ceea ce însemna, firește, că semăna cu un leopard gata să atace.

— Ele sunt din Ajah Neagră, rosti Nynaeve într-un final, cu vocea aproape o șoaptă, care apoi deveni din ce în ce mai puternică. Sunt Falion Bhoda și Ispan Shefar. Au comis crime în Turn și altele și mai grave de atunci. Sunt Iscoadele Celui Întunecat și...

Vocea ei tărăgănă o clipă.

— ...mi-au pus pavăză.

Nou-venitele continuau să înainteze senine.

— Ai mai auzit asemenea bazaconii, Ispan? o întrebă Aes Sedai cu fața alungită pe însoțitoarea ei, care încetase să se mai strâmbe din cauza prafului și-i zâmbea batjocoritor lui Nynaeve. Ispan și cu mine venim din Turnul Alb, în vreme ce Nynaeve și prietenele ei sunt rebele, răzvrătite împotriva Înscăunatei Amyrlin. Vor fi pedepsite aspru pentru asta, la fel și cei care le ajută.

Mat conștientiză uluit că femeia nu știa. Ea credea că el și Lan, precum și ceilalți erau mercenari plătiți. Falion îi zâmbi lui Nynaeve. Era un zâmbet care făcea ca viscolul să pară cald prin comparație.

— E cineva care se va bucura nespus să te vadă când te vom duce înapoi, Nynaeve. Te crede moartă. Ar fi mai bine să plecați acum. N-ați vrea să vă amestecați în treburile femeilor Aes Sedai. Oamenii mei vă vor conduce la râu.

Fără să-și ia ochii de la Nynaeve, Falion le făcu semn bărbaților din spatele ei să înainteze.

Lan nu-și scoase sabia, fiindcă n-ar fi avut nicio șansă împotriva femeilor Aes Sedai, nici măcar o șansă, doar stătea nemișcat, dar în clipa următoare se năpusti asupra celor două. Chiar înainte să lovească, gemu ca și când ar fi fost lovit cu putere, pe urmă se izbi de ele, doborându-le pe ambele surori Negre pe pardoseala prăfuită. Această acțiune fu la fel cu furia apelor năpustindu-se printr-un stăvilar deschis.

Se ridică în picioare, scuturând amețit din cap, iar unul dintre indivizii mătăhăloși vru să-i zdrobească țeasta cu ciomagul ghintuit. Mat îi străpunse măruntaiele cu sulița în vreme ce Beslan, Nalesean și ceilalți cinci oșteni ai Mâinii Roșii se năpustiră asupra celorlalți oameni ai Iscoadelor Celui Întunecat.

Lan se clătină, scoțându-și sabia ca s-o spintece pe una dintre Iscoadele Celui Întunecat de la vintre până la gât. Cu toate că n-aveau prea mult loc pe coridor să mânuiască sabia sau sulița *ashandarei,* spațiul îngust le permitea să-și înfrunte inamicii fără a fi copleșiți din prima clipă. Bărbații grohăiau, chinuindu-se să-i înfrunte față în față, și-și dădeau coate ca să-și facă loc și să-i înjunghie sau să le aplice lovituri cu ciomegele.

În jurul surorilor Negre și al lui Nynaeve se crease un mic spațiu; avuseseră ele grijă de asta. Un andoran vânjos al Mâinilor Roșii fu cât pe ce să se ciocnească de Falion, însă, în ultima clipă, se smuci în aer și zbură în partea cealaltă a coridorului, doborând cu umerii în zborul lui două dintre Iscoadele Celui Întunecat, înainte să se izbească tare cu ceafa de perete și să alunece, lăsând o dâră de sânge pe tencuiala crăpată și prăfuită. Un Slujitor pleșuv al Celui Întunecat se strecură printre apărători și o atacă pe Nynaeve cu cuțitul; el țipă când cineva îl trase înapoi de picioare, iar țipătul lui încetă brusc atunci când acesta se izbi puternic cu fața de pardoseală.

Era limpede că pavăza lui Nynaeve căzuse, iar dacă medalionul rece care se legăna la gâtul lui Mat în timp ce acesta se lupta nu era o dovadă suficientă că ea și surorile Negre se aflau într-un soi de luptă, atunci privirile dușmănoase pe care și le aruncau, ignorând vacarmul din jurul lor, dovedeau din plin acest lucru. Cele două Femei Înțelepte contemplau îngrozite scena. Deși erau înarmate cu cuțite, stăteau lipite de perete și se holbau când la Nynaeve, când la celelalte două femei cu ochii mari de uimire și cu gurile căscate.

— Luptați! se răsti la ele Nynaeve, apoi își întoarse capul doar puțin, pentru a le vedea la fel de bine ca și Falion și Ispan. Nu pot s-o fac de una singură; sunt legate. Dacă nu vă veți lupta cu ele, vă vor ucide. Acum știți despre ele!

Femeile Înțelepte se zgâiră la ea de parcă le-ar fi îndemnat s-o scuipe pe Regină în față. Printre strigăte și gemete, se auzi atât râsul melodios al lui Ispan, cât și un țipăt sfâșietor pe scări în jos.

Nynaeve își întoarse privirile în direcția aceea. Brusc, începu să se clatine și-și lăsă capul pe spate ca un bursuc rănit, cu o privire atât de încruntată, încât ar fi trebuit să le determine pe Falion și pe Ispan să plece chiar în acea clipă dacă ar fi avut puțină minte.

— Cineva a mânuit Puterea la etaj, șuieră ea printre dinți, aruncându-i o căutătură disperată lui Mat. Sunt probleme.

Cauthon șovăi. Cel mai probabil, Elayne văzuse un șobolan. Cel mai probabil… Reuși să pareze un pumnal îndreptat spre coastele lui, dar n-avea loc să împungă și el cu sulița *ashandarei* sau să-i folosească minerul pe post de bâtă. Beslan trecu pe lângă el și-l înjunghie pe atacator în inimă.

— Te rog, Mat, rosti printre dinți Nynaeve.

Ea nu implora niciodată. Mai degrabă și-ar fi tăiat gâtul.

— Te rog.

Blestemând, Mat se desprinse din luptă și țâșni în sus pe scările abrupte și înguste, urcând în fugă cele șase etaje prin întuneric. Nu exista nici măcar o fereastră prin care să pătrundă lumina. Dacă era vorba doar de un șobolan, avea s-o scuture pe Elayne până când dinții… Dădu năvală la ultimul etaj, unde nu era mai multă lumină decât pe casa scării, fiindcă exista doar o fereastră care dădea spre stradă, și nimeri într-o scenă de coșmar.

Femeile zăceau peste tot, pe jos. Elayne se număra printre ele, cu jumătate din spate rezemat de perete și cu ochii închiși. Vanin stătea în genunchi, sângele șiroindu-i din nas și din urechi, și se chinuia să se tragă lângă un perete. Singura femeie rămasă în picioare, Janira, veni în fugă la Mat de îndată ce-l văzu. Înainte, lui i se păruse că semăna cu un șoim, cu nasul ei coroiat și cu pomeții ascuțiți, dar, în acel moment, pe fața ei și în ochii aceia mari și goi se citea groaza.

— Ajută-mă! țipă ea și tocmai în acea clipă un bărbat o prinse din spate.

Era un individ cu o înfățișare obișnuită, poate puțin mai în vârstă decât Mat, însă de aceeași înălțime și constituție. Purta o haină simplă, cenușie. Zâmbind, acesta îi luă Janirei capul între mâini și i-l suci brusc. Gâtul ei trosni ca o ramură uscată. El o lăsă să cadă moale pe pardoseală și privi în jos la ea. Pentru o clipă, zâmbetul lui păru… fermecător.

La lumina a două felinare, câțiva bărbați, care se aflau dincolo de Vanin, deschideau o ușă ale cărei țâțâni ruginite scârțâiau, dar Mat abia dacă-i băgă în seamă. Își mută privirea de la trupul neînsuflețit al Janirei la Elayne. Făgăduise să aibă grijă de ea pentru Rand. Promisese asta. Cu un strigăt, se năpusti asupra ucigașului, cu sulița *ashandarei* întinsă.

Mat îi văzuse pe Myrddraali mișcându-se, însă acest individ era mai rapid, oricât de necrezut ar fi fost. Insul păru că plutește, pur și simplu, din fața suliței și, apucând-o de miner, se roti și-l azvârli pe Mat mai bine de trei metri pe coridor.

Își pierdu suflul când se izbi de pardoseală, cu tot cu sulița *ashandarei,* iscând un nor mic de praf. Chinuindu-se să tragă aer în piept, se ridică în picioare în timp ce capul de vulpe îi atârna din cămașa deschisă. Își scoase pumnalul de sub haină, apoi se năpusti din nou asupra bărbatului tocmai în momentul în care Nalesean se ivi în capul scărilor, cu sabia în mină. Îl vor doborî, indiferent cât de rapid…

În comparație cu acel bărbat, un Myrddraal ar fi părut înțepenit. Individul se furișă atunci când Nalesean fandă, ca și când ar fi fost din gelatină, și-și întinse mina dreaptă ca să-l apuce de gât pe tairenianul cu barba ascuțită. Când și-o retrase, se auzi un sunet asemănător unui lichid picurând. Sângele țâșni de sub barba lui Nalesean. Sabia îi căzu din mină, aterizând cu un uruit metalic pe pardoseala din piatră prăfuită. Tairenianul își duse ambele mâini la gât, șiroaie roșii prelingându-i-se printre degete în timp ce el se prăbușea.

Mat se izbi de spatele ucigașului și căzură toți trei pe pardoseală. N-avea nicio remușcare în a înjunghia pe cineva pe la spate, atunci când era nevoie, mai ales când acel cineva era un bărbat capabil să-i smulgă gâtul cuiva. Mai bine l-ar fi lăsat pe Nalesean să stea în pat. Îi veni acest gând trist în timp ce-și înfipse lama o dată, apoi a doua și a treia oară.

Bărbatul se zvârcolea sub încleștarea lui. N-ar fi trebuit să fie posibil, însă individul reuși cumva să se răsucească sub el și să-i smulgă pumnalul din mină. Ochii holbați și gâtul însângerat ai lui Nalesean erau un memento chiar dinaintea lui. Disperat, îl apucă de încheieturile mâinilor pe ucigaș, iar una dintre mâini îi alunecă puțin în sângele care curgea pe mina individului.

Bărbatul îi zâmbi. Cu un cuțit înfipt în partea laterală, el zâmbea!

— El te vrea mort la fel de mult cum o vrea moartă și pe ea, zise el încet.

Și, ca și când Mat nu l-ar fi ținut deloc, bărbatul își ridică mâinile spre capul lui Cauthon, ducându-i brațele la spate.

Mat se zbătea, împingându-se cu toată greutatea în brațele bărbatului, dar în zadar. Lumină, parcă ar fi fost un copil care se

lupta cu un bărbat în toată firea! Pentru individ totul era ca un joc, nu se grăbea deloc. Mâinile îi atinseră capul. Unde îi era norocul? Când își luă avânt cu o ultimă sforțare, medalionul îi atinse obrazul bărbatului. Acesta țipă. De pe marginile capului de vulpe se ridică fumul și se auzi un sfârâit ca de șuncă prăjită. Zvârcolindu-se, ucigașul îl azvârli cât acolo pe Mat. De astă dată, el zbură mai bine de zece metri, alunecând pe pardoseală ca și cum ar fi fost o sanie pe zăpadă.

Când reuși să se ridice, pe jumătate amețit, bărbatul era deja în picioare și-și ducea mâinile tremurătoare la față. Îi rămăsese o urmă roșie în locul unde îl atinsese capul de vulpe. Mat își pipăi încet medalionul. Era rece. Nu rece cum era atunci când în apropiere conducea cineva Puterea – poate că o făceau la parter, dar erau prea departe –, ci rece cum era, de obicei, argintul. Habar n-avea cine era acel individ, știa doar că nu era om. Având în vedere că era ars și că fusese înjunghiat de trei ori, iar pumnalul îi rămăsese împlântat sub braț, ar fi trebuit să fie suficient de slăbit încât Mat să treacă pe lângă el ca să ajungă la scări. S-ar fi cuvenit ca Elayne să fie răzbunată, la fel și Nalesean, însă acest lucru n-avea să se întâmple în acea zi, plus că nu era nevoie să existe vreun motiv pentru a fi răzbunat și Mat Cauthon.

Smulgându-și cuțitul din coaste, bărbatul îl azvârli în direcția lui Mat, care-l prinse din zbor, fără să se gândească. Thom îl învățase să jongleze și-i spusese că avea cele mai rapide mâini din câte văzuse vreodată. Învârtind pumnalul ca să-l țină de miner, cu vârful în sus, el observă lama lucioasă și se descurajă. Nici urmă de sânge. Ar fi trebuit să fie măcar o dâră de sânge, dar oțelul lucea, strălucitor și curat. Poate că nici măcar trei lovituri de cuțit n-aveau să-l încetinească pe acest... ce-o fi fost el.

Mat aruncă o privire peste umăr. Ceilalți bărbați ieșeau pe ușa pe care o deschiseseră, ușa la care-l duseseră urmele de pași cu o zi înainte, însă păreau să aibă brațele încărcate cu nimicuri: cufere mici, pe jumătate putrezite, un butoi cu obiecte învelite în cârpe, care ieșeau prin doagele lipsă, un scaun rupt și o oglindă crăpată. Probabil că primiseră poruncă să ia tot. Fără să-l bage în seamă, aceștia o luară în grabă spre capătul coridorului și se făcură nevăzuți după un colț. Trebuie să fi existat o altă scară acolo. Poate că va reuși să-i urmărească de

la distanță. Poate... Aproape de ușa prin care ieșiseră bărbații, Vanin făcu un alt efort să se ridice, dar căzu la loc. Mat își înăbuși o înjurătură. Dacă l-ar fi cărat pe Vanin, asta l-ar fi încetinit, iar dacă norocul lui era... N-o salvase pe Elayne, dar poate... O văzu cu coada ochiului mișcându-se, ducându-și mina la cap.

Bărbatul în haină cenușie o zări și el. Se întoarse spre ea cu un zâmbet pe buze.

Mat oftă și-și vârî cuțitul inutil în teacă.

— N-o vei avea, zise el cu voce tare.

Promisiuni. Din cauza unei smucituri, șnurul din piele de la gâtul lui se rupse; capul de vulpe din argint atârna la o jumătate de metru mai jos de pumnul lui, scoțând un zumzet slab în timp ce el îl învârtea.

— N-o vei avea, la naiba!

O luă înainte, învârtind în continuare medalionul. Primul pas fu cel mai greu, totuși trebuia să-și țină promisiunea.

Bărbatului îi dispăru zâmbetul de pe față. În timp ce privea cu băgare de seamă medalionul care scăpăra, se retrăgea în vârful picioarelor. Aceeași lumină care strălucea pe argintul care se învârtea și care pătrundea prin acea singură fereastră crea o aură în jurul lui. Dacă Mat reușea să-l împingă atât de departe, poate că se va convinge că o cădere de la etajul al șaselea ar fi rezolvat ceea ce nu reușise lama cuțitului.

Livid la față, individul continua să se retragă, uneori dând să-și întindă mina ca și când ar fi vrut să înșface medalionul. Apoi, brusc, țâșni în lateral și pătrunse în una dintre încăperi și închise ușa în urma lui. Mat îl auzi trăgând zăvorul.

Poate că ar fi trebuit să renunțe, însă, fără să se gândească, își ridică piciorul și izbi cu călcâiul în centrul ușii. Praful sări de pe lemnul neprelucrat. La a două lovitură, șuruburile zăvorului, precum și o balama ruginită cedară. Ușa căzu înăuntru, atârnând înclinată.

În încăpere nu era întuneric beznă. Lumina slabă de la fereastra din capătul coridorului, care se afla la o ușă distanță, răzbătea până acolo, iar un triunghi spart de oglindă, rezemat de peretele îndepărtat, răspândea reflexii slabe. În acea oglindă vedea totul fără să pătrundă înăuntru. În afară de asta și de un scaun, în odaie nu mai era nimic. Singurele deschizături erau cadranul ușii și gaura de șobolan de lângă oglindă. Bărbatul cu

haina cenușie dispăruse.

— Mat, strigă Elayne cu o voce stinsă.

Se îndepărtă repede de încăpere și se grăbi să ajungă la ea. De jos răzbăteau strigăte, dar Nynaeve și ceilalți vor trebui să-și poarte singuri de grijă pentru moment.

Elayne stătea în șezut, mișcându-și mandibula și gemând, când el îngenunche lângă ea. Rochia îi era acoperită de praf, pălăria îi venea strâmb și avea câteva pene rupte, iar părul ei roșcat arăta de parcă cineva ar fi tras-o de el.

— M-a lovit atât de tare, se văită ea cu durere în glas. Nu cred că mi-a rupt ceva, dar…

Elayne îl privi în ochi. Dacă Mat se gândise vreodată că ea se uita la el ca la un străin, în acel moment Cauthon nu mai avu nicio îndoială.

— Am văzut ce i-ai făcut, Mat. Altminteri am fi fost ca niște găini închise într-o cușcă împreună cu o nevăstuică. N-am reușit să-i fac niciun rău chiar dacă am condus Puterea; urzelile se topeau așa cum ar face cu…

Aruncând o privire către medalionul lui Mat, care-i atârna în continuare din pumn, ea trase aer în piept, lăsând la vedere acel decolteu oval și extrem de interesant pentru Cauthon.

— Îți mulțumesc, Mat. Îți cer iertare pentru tot ce am făcut sau am gândit.

Părea sinceră.

— Voi avea în continuare un *toh* față de tine, zise ea zâmbind trist, însă *nu* am de gând să te las să mă învingi. Va trebui să mă lași să te salvez măcar o dată, ca să echilibrăm balanța.

— Să văd ce pot face, spuse el pe un ton sec, vârând medalionul într-un buzunar al hainei.

Toh? S-o învingă? Lumină! Categoric, femeia petrecea prea mult timp în compania Aviendhei.

După ce o ajută să se ridice în picioare, ea se uită înspre coridor, la Vanin, cu fața plină de sânge, și la femeile care zăceau pe jos, și făcu o grimasă.

— Oh, Lumină! rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Oh, la naiba!

În ciuda situației, el tresări. Nu doar din cauză că nu se așteptase să audă aceste cuvinte din gura ei; sunau ciudat, ca și când ea cunoștea sunetele, dar nu și înțelesul. Ele o făceau cumva să pară mai tânără decât arăta.

Desprinzându-se din brațele lui, ea își scoase pălăria și o azvârli deoparte, apoi îngenunche în grabă lângă cea mai apropiată dintre Femeile Înțelepte, Reanne, și-i cuprinse capul în mâini. Femeia zăcea moale, cu fața în jos și cu brațele întinse în lateral, de parcă s-ar fi împiedicat în timp ce fugea. Înspre încăperea pe care o căutau, înspre atacatorul ei, și nu ca să se îndepărteze.

— Sunt neajutorată, murmură Elayne. Unde-i Nynaeve? De ce n-a urcat cu tine, Mat? Nynaeve! strigă ea spre scări.

— Nu e nevoie să țipi ca o pisică, mârâi Nynaeve, făcându-și apariția în capul scărilor și aruncând precaută o privire peste umăr. Țineți-o bine, m-ați auzit? țipă ea ca o pisică, în vreme ce-și ținea pălăria în mină și o scutura către persoana căreia i se adresase. Dacă o lăsați și pe ea să scape, o să vă lovesc urechile, de o să vă țiuie tot anul!

Când se întoarse, ochii fură cât pe ce să-i iasă din orbite.

— Lumina să vegheze asupra noastră, murmură ea, grăbindu-se să se aplece deasupra Janirei.

O atingere și rănita se ridică, gemând de durere. El ar fi putut să-i spună că femeia era moartă. Nynaeve părea să ia moartea ca pe ceva personal. Cutremurată de ceea ce vedea, ea se apropie de următoarea, Tamarla, însă de astă dată se pare că existau șanse de Tămăduire, chiar dacă rănile Femeii Înțelepte nu păreau deloc ușoare. Nynaeve se aplecă deasupra ei și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat aici, Mat? îl întrebă ea fără să se uite la el.

Tonul ei îl făcu să ofteze; ar fi trebuit să știe că ea va crede că era vina lui.

— Ei bine, Mat? Ce s-a întâmplat? Vorbește, omule, sau voi…

El nu mai află cu ce avea de gând să-l amenințe.

Lan o urmase pe Nynaeve pe scări în sus, firește, cu Sumeko după el. Femeia Înțeleaptă vârtoasă aruncă o privire pe coridor, apoi își ridică de îndată fustele și fugi la Reanne. Ea îi aruncă lui Elayne o privire îngrijorată înainte să se lase în genunchi și să înceapă să-și miște mâinile deasupra lui Reanne într-un mod ciudat. Acest gest o făcu pe Nynaeve să se oprească brusc.

— Ce faci? o întrebă ea pe un ton aspru.

Fără să se oprească din ceea ce-i făcea Tamarlei, ea îi arunca femeii cu fața rotundă câte o privire, la fel de pătrunzătoare ca și vocea ei.

— De unde ai învățat să faci asta?

Sumeko tresări, însă continuă să-și miște mâinile.

— Iartă-mă, Aes Sedai, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Știu că n-ar trebui să... Va muri dacă nu voi... Știu că n-ar fi trebuit să continui să încerc să... Am vrut doar să învăț, Aes Sedai. Te rog!

— Nu, nu, continuă, o îndemnă Nynaeve absentă.

Cea mai mare parte a atenției ei era concentrată asupra femeii care zăcea sub mâinile ei, dar nu în totalitate.

— Pare să cunoști unele lucruri pe care nici eu... Adică, folosești într-un mod interesant urzelile. Bănuiesc că vei descoperi că multe surori vor vrea să învețe de la tine, spuse ea, pe urmă adăugă în șoaptă: Poate că, în sfârșit, mă vor lăsa în pace.

Sumeko n-avea cum să perceapă ultimele cuvinte, dar cele pe care le auzise o lăsară cu gura căscată. Cu toate astea, își mișcă în continuare mâinile.

— Elayne, adăugă Nynaeve, vrei să cauți Globul, te rog? Cred că e ușa aceea.

Ea arătă cu capul către ușa corectă, care era deschisă la fel ca alte zeci de uși. Mat clipi până când zări două grămăjoare învelite în cârpe, zăcând în fața ușii. Hoții trebuie să le fi scăpat acolo.

— Da, murmură Elayne. Da, pot să fac măcar atât.

Ridicând pe jumătate mina spre Vanin, care stătea în genunchi, ea și-o coborî cu un oftat și intră. Imediat, se iscă un nor de praf și se auzi un zgomot de tuse.

Femeia Înțeleaptă, mai mult decât rotofeie, nu fusese singura care-i urmase pe Nynaeve și pe Lan. Ieine ajunse în capul scărilor, împingând-o pe Iscoada Celui Întunecat, din Tarabon, în fața ei. Îi răsucise un braț la spate, iar cu o mină o ținea de ceafa. Ieine afișa o expresie hotărâtă; pe fața ei se citea, pe de o parte, teama de a nu fi jupuită de vie pentru că brusca o Aes Sedai, iar pe de altă parte, hotărârea de a n-o lăsa să scape indiferent ce s-ar fi întâmplat. Nynaeve avea acest efect asupra oamenilor, uneori. Sora Neagră holbă ochii mari, cu groază și se încovoie. Ar fi căzut, negreșit, dacă n-ar fi ținut-o bine Ieine. Sigur avea o pavăză și la fel de cert ar fi ales să fie jupuită de vie decât să înfrunte ceea ce o aștepta. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji, buzele-i tremurau și suspina în tăcere.

În urma lor veni Beslan, care oftă întristat la vederea lui Nalesean și încă și mai posomorât când zări femeile. După el apărură Harnan și trei bărbați ai Mâinii Roșii, Fergin, Gorderan și Metwyn, cei care fuseseră în fața clădirii. Harnan și doi dintre ei aveau tăieturi pe haine, dar Nynaeve trebuie să-i fi Tămăduit la parter. Nu se mișcau ca și când ar fi răniți. Păreau însă foarte supuși.

— Ce s-a întâmplat în spate? întrebă liniștit Mat.

— Să mă ardă focul dacă știu, răspunse Harnan. Am dat peste câțiva nemernici care așteptau cu pumnalele în întuneric. A fost unul care se mișca precum un șarpe… preciză el, apoi ridică din umeri, atingându-și absent gaura pătată de sânge din haină. Unul dintre ei m-a înjunghiat, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am deschis ochii și am văzut-o pe Nynaeve Sedai aplecată deasupra mea și pe Mendair și pe ceilalți care zăceau morți.

Mat încuviință din cap. Unul care se mișca precum un șarpe și care a ieșit din cameră tot ca o reptilă. Își plimbă privirea pe coridor. Reanne și Tamarla erau în picioare – își netezeau rochiile, firește –, la fel și Vanin, care privea în încăperea unde Elayne rostea alte înjurături, tot fără succes, pare-se. Era greu să-ți dai seama din cauza tusei. Nynaeve se ridică în picioare, ajutând-o și pe Sibella, o femeie sfrijită, cu părul bălai. Sumeko se ocupa în continuare de Famelle, cu pletele ei de culoarea mierii și ochii mari și căprui. Doar că el n-avea să-i mai admire pieptul Melorei. Reanne îngenunche ca să-i îndrepte membrele și să-i închidă ochii, în vreme ce Tamarla făcu același lucru cu Janira. Două Femei Înțelepte moarte și șase bărbați din Mina Roșie. Uciși de… un bărbat… pe care Puterea nu-l putea atinge.

— L-am găsit! strigă entuziasmată Elayne și pătrunse cu pași mari în coridor, ținând în mină o boccea de cârpe putrede.

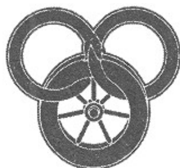
Nu-l lăsă pe Vanin să atingă legătura. Acoperită în cenușiu din cap și până în picioare, arăta de parcă s-ar fi întins pe jos și s-ar fi rostogolit în praf.

— Avem Globul Vânturilor, Nynaeve!

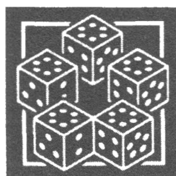
— În acest caz, anunță Mat, ar fi mai bine să plecăm naibii de-aici.

Nimeni nu se împotrivi. Nynaeve și Elayne insistară ca bărbații să facă desagi din hainele lor pentru lucrurile pe care urmau să le scoată din încăpere – aceștia le cărară jos pe

Femeile Înțelepte –, iar Reanne fu trimisă să recruteze bărbați care să le ducă morții la debarcader. Nimeni nu argumentă. El se îndoia că locuitorii din Rahad mai văzuseră vreodată o procesiune atât de ciudată, care-și croia drum spre râu și se mișca atât de repede.

CAPITOLUL 39

Promisiuni de respectat

— Ar fi bine să plecăm naibii de aici, zise din nou Mat mai târziu, însă de astă dată ceilalți se împotriviră.

Existau discuții de mai bine de o jumătate de ceas. Afară, soarele trecuse de amiază. Alizeele mai estompau arșița; perdelele galbene și aspre, prinse la ferestrele înalte, se umflau și fluturau în rafalele de vânt. Deși se afla deja de trei ceasuri în Palatul Tarasin, zarurile îi zăngăneau în continuare în minte, iar lui îi venea să lovească... ei bine, nici nu știa ce anume. Ceva sau pe cineva. Trase de eșarfa pe care o avea legată în jurul gâtului; avea senzația că frânghia care-i lăsase cicatricea de sub eșarfa era din nou acolo și-l sugruma încet.

— Pe sfânta Lumină, sunteți cu toate oarbe?! Sau doar surde?

Deși odaia pe care Tylin o pusese la dispoziție era încăpătoare – avea pereți verzi și tavan înalt și albastru, fără piese de mobilier, doar cu câteva scaune poleite și măsuțe incrustate cu scoici de mărgăritar –, era plină-ochi. Cel puțin așa lăsa impresia. Tylin însăși ședea picior peste picior în fața unuia dintre cele trei șemineuri din marmură, privindu-l cu acei ochi negri de vultur și cu un zâmbet șters, legănându-și leneș cu piciorul poalele în straturi albastre și galbene și jucându-se la fel de încet cu minerul bătut în nestemate al pumnalului cu lama curbată. El bănuia că Elayne sau Nynaeve vorbise cu ea. Și ele erau prezente și ședeau de o parte și de cealaltă a Reginei, îmbrăcate în rochii curate și, pare-se, spălate, cu toate că nu le pierduse din ochi decât câteva minute de când se întorseseră la Palat. Aproape că egalau demnitatea regală a lui Tylin în rochiile lor de mătase; Mat nu era sigur de ce-și doreau să impresioneze cu acea bogăție de dantelă și broderie. Păreau gătite pentru un bal regal, nu pentru o călătorie. El purta aceleași haine murdare. Haina verde și prăfuită îi era descheiată, iar medalionul din argint i se odihnea pe pieptul pe jumătate dezgolit. Deși șnurul din piele se scurtase după ce-l înnodase, voia să simtă capul de

vulpe pe piele. La urma urmei, se afla în preajma unor femei care puteau conduce Puterea.

Era adevărat: cele trei femei ar fi umplut, probabil, toată încăperea. Tylin ar fi reușit asta singură, după părerea lui; dacă Nynaeve sau Elayne *vorbise* cu regina Quintara, atunci era bine că el va pleca. Și cele trei ar fi izbutit singure, dar…

— Este absurd, rosti Merilille. N-am auzit de nicio Creatură a Umbrei numită *gholam.* Voi ați auzit?

Această întrebare era adresată lui Adeleas, Vandene, Sareithei și lui Careane. Femeile Sedai ședeau cu fața la Tylin pe cele cinci scaune cu spătare înalte și seninătatea din ochii lor reci făcea ca scaunele să semene cu niște tronuri. Mat nu putea înțelege de ce Nynaeve și Elayne stăteau ca niște momâi, netulburate și ele, dar tăcute. Ele știau, înțelegeau, dar, dintr-un motiv sau altul, Merilille și celelalte surori păreau să le fi pus lacăt la gură și să le fi transformat în supuse. Mat Cauthon, pe de altă parte, era un necioplit care trebuia pus la punct. Începând cu Merilille, toate erau pregătite să-l învețe minte.

— Am văzut arătarea aia, izbucni el, și Elayne, la fel și Reanne și Femeile Înțelepte. Întreab-o pe oricare dintre ele!

Adunate într-un capăt al încăperii, Reanne și cele cinci Femei Înțelepte care supraviețuiseră se strânseră laolaltă ca niște găini, temându-se de interogatoriu. Toate, în afară de Sumeko. Cu degetele mari vârâte după cingătoarea lungă și roșie, femeia durdulie le privea încruntată pe Aes Sedai, apoi clătina din cap, pe urmă iar se încrunta, după aceea clătina din nou din cap. La întoarcere, Nynaeve stătuse de vorbă cu ea în cabina vasului, iar Mat credea că avusese legătură cu noua ei atitudine. Auzise pomenindu-se de Aes Sedai de mai multe ori; nu că ar fi tras cu urechea. Celelalte se întrebau, aparent, dacă ar trebui să se ofere să aducă ceai. Doar Sumeko păruse să ia în considerare varianta de a ședea pe un scaun. Legănându-și șocată brațele osoase, Sibella fu cât pe ce să leșine.

— Nimeni nu se îndoiește de cuvântul lui Elayne Aes Sedai, Jupâne Cauthon, zise Renaile din Calon „Stea Albastră”, cu o voce rece și groasă.

Chiar dacă nu i-ar fi fost pomenită mai devreme femeia demnă, îmbrăcată în mătase ce se potrivea cu plăcile de gresie roșii și galbene, amintirile vechi care se amestecau cu ale lui ar fi identificat-o ca fiind Călăuza Vânturilor aparținând Stăpânei

Corăbiilor după cei zece cercei masivi din urechi, legați între ei cu un lanț din aur și ascunși pe jumătate de șuvițele subțiri și albe din părul ei drept și negru. Printre altele, ciorchinele de medalioane de pe lanțul subțire care era legat de cercelul din nas îi spuneau din ce clan făcea parte. La fel și tatuajele de pe mâinile ei subțiri și măslinii.

— Ne îndoim însă de primejdie, continuă ea. Nu ne place să părăsim marea fără un motiv întemeiat.

Aproape douăzeci de femei din neamul Oamenilor Mării stăteau adunate în spatele scaunului ei, o explozie de mătăsuri colorate, cercei și medalioane prinse de lanțuri, în cea mai mare parte. Primul lucru ciudat pe care el îl observase la ele era atitudinea lor față de femeile Aes Sedai. Deși erau respectuoase, cel puțin în aparență, Mat nu mai văzuse pe nimeni privindu-le pe femeile Aes Sedai *cu îngâmfare.* Al doilea aspect straniu venea din amintirile celorlalți oameni; deși nu aflase de la ei prea multe despre Oamenii Mării, știa totuși suficient. Fiecare Atha'an Miere, bărbat sau femeie, începea ca matelot, indiferent că-i era menit ca, într-o bună zi, să devină Maestru Spadasin sau Stăpân (ă) alfa) Corăbiilor și, cu fiecare treaptă pe care o urcau, Oamenii Mării urmăreau rangul atât de metodic, încât ar fi făcut de rușine un rege sau o Aes Sedai. Femeile strânse în spatele lui Renaile alcătuiau un grup bizar – Călăuzele Vânturilor ale Stăpânelor Valurilor stăteau umăr lângă umăr cu Călăuzele Vânturilor de pe vasele numite „zburătoare”, după medalioanele pe care le purtau –, însă două dintre ele purtau bluze colorate din lână simplă și pantaloni negri și lucioși, specifici mateloților, și doar un inel subțire în urechea stângă. Al doilea și al treilea cercel din urechea dreaptă indicau faptul că se pregăteau să devină Călăuze ale Vânturilor, dar mai aveau de dobândit alte două, ca să nu mai pomenim de cercelul din nas. Va mai trece o vreme până când vor fi chemate să ridice pânzele ori de câte ori căpitanul vasului avea nevoie de ele și vor îndura biciul acestuia pe spinări dacă nu se mișcau suficient de repede. Cele două nu-și aveau locul în acea adunare, din câte își aducea aminte; în mod normal, Călăuzele Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor nu le-ar fi adresat nici măcar o vorbă.

— Exact asta am spus și eu, Renaile, rosti Merilille pe un ton rece, dar plin de bunăvoință.

Cu siguranță, ea observase acele priviri îngâmfate. Și nu-și schimbă tonul atunci când își îndreptă atenția asupra lui.

— Nu te bosumflă, Jupâne Cauthon! Suntem dispuse să-ți ascultăm motivele. Dacă ai vreunul.

Mat încerca să-și păstreze stăpânirea de sine; spera să și reușească. Poate dacă-și folosea toate resursele.

— Creaturile *gholam* au luat naștere în toiul Războiului Puterii, în Vârsta Legendelor, relată el de la început.

Aproape de la debutul evenimentelor pe care i le povestise Birgitte. El se întorcea cu fața la fiecare grup de femei în timp ce vorbea. Arză-l-ar focul dacă avea de gând să le lase să creadă că unele erau mai importante decât celelalte. Sau că ținea o nenorocită de pledoarie în fața lor. Mai ales că asta și făcea.

— Au fost plăsmuite pentru a le omorî pe femeile Aes Sedai. Iată adevăratul motiv. Să-i ucidă pe toți cei care conduc Puterea. Iar Puterea nu vă este de folos, fiindcă nu le afectează pe creaturile *gholam.* De fapt, creaturile astea pot simți abilitatea de a mânui Puterea dacă se află, să zicem, la cincizeci de pași de voi. Pot simți și puterea din voi. Însă voi nu veți recunoaște o creatură *gholam* decât atunci când va fi prea târziu. Au înfățișarea unui om obișnuit. În exterior. În interior… creaturile *gholam* n-au oase; se pot furișa pe sub o ușă. Și sunt suficient de puternice încât să smulgă din țâțâni o ușă din oțel cu o singură mină.

Sau să frângă un gât. Lumină, ar fi trebuit să-l lase pe Nalesean să stea în pat!

El continuă, suprimându-și un fior. Toate femeile îl priveau aproape fără să clipească. N-avea de gând să le lase să-l vadă înfricoșându-se.

— Au fost create doar șase creaturi *gholam* – trei bărbați și trei femei. Cel puțin, așa arată. Din câte se pare, până și Rătăciții se simt agitați în preajma lor. Sau poate au hotărât că șase vor fi de-ajuns. Oricum ar fi, știm că una se află în Ebou Dar, probabil ținută în viață într-o cutie stasis de la Frângerea Lumii încoace. Nu știm dacă și celelalte creaturi au fost închise în cutia aceea, însă un *gholam* e mai mult decât suficient. Cel care l-a trimis – și trebuie să fie unul dintre Rătăciți – ne-a urmat pe malul celălalt al râului. Trebuie să fi fost trimis după Globul Vânturilor și, din câte mi-a spus el, s-o omoare pe Nynaeve sau pe Elayne, poate pe amândouă.

Mat le aruncă o privire liniștitoare și compătimitoare. Nimeni nu putea fi liniștit când știa că era vânat. În schimb, fu întâmpinat de privirea încruntată și nedumerită a lui Elayne, care abia dacă-i încreți fruntea, și de un gest aproape imperceptibil al mâinii făcut de Nynaeve, unul nerăbdător, ca să continue.

— Ca să continui, zise el, aruncându-le celor două o căutătură dușmănoasă, deoarece abia se abținea să nu ofteze atunci când avea de-a face cu femeile. Cel care l-a trimis pe *gholam* trebuie să știe că Globul se află aici, în Palatul Tarasin. Dacă el sau ea îl va trimite pe *gholam* aici, unele dintre voi își vor pierde viața. Poate mai multe dintre voi. Nu vă pot apăra pe toate în același timp. Poate va reuși să pună mina și pe Glob. Iar asta pe lângă Falion Bhoda. Există șanse mici ca ea să fie singură, chiar dacă Ispan e prizonieră, așadar, asta înseamnă că trebuie să ne facem griji și în privința Ajah Neagră. În caz că Rătăciții și creatura *gholam* nu vă sunt de-ajuns.

Reanne și Femeile Înțelepte afișară o atitudine încă și mai indignată decât Merilille și prietenele ei la auzul sintagmei Ajah Neagră. Crispându-se și adunându-și fustele, femeile Aes Sedai păreau pregătite să părăsească furioase încăperea. El n-avea de ales decât să continue.

— Acum înțelegeți de ce trebuie să părăsiți Palatul și să duceți Globul într-un loc de care să nu știe creatura *gholam*? Nici Ajah Neagră? Acum înțelegeți de ce trebuie să faceți asta?

Pufnetul zgomotos al lui Renaile le-ar fi speriat și pe gâștele din camera alăturată.

— Nu faci decât să te repeți, Jupâne Cauthon. Merilille Sedai susține că n-a auzit niciodată de această creatură *gholam.* Elayne Sedai zice că a văzut un bărbat ciudat, o creatură, nimic mai mult. Ce este această cutie… *stasis*? Asta nu ne-ai explicat. De unde știi ceea ce pretinzi că știi? De ce ar trebui să ne îndepărtăm mai mult de apă decât am făcut-o deja după spusele Unui om care inventează povești?

Mat se uită la Nynaeve și la Elayne, deși fără prea multe speranțe. Dacă ar fi vorbit, totul ar fi luat sfârșit de mult, dar ele nu făceau decât să-l privească și să afișeze acea mască impenetrabilă caracteristică femeilor Aes Sedai până când le vor crăpa fălcile. Nu le putea înțelege tăcerea. Nu dăduseră decât câteva detalii despre evenimentele din Rahad, iar el era dispus

să pună rămășag că n-ar fi pomenit deloc despre Ajah Neagră dacă ar fi găsit o altă cale prin care să explice faptul că se înființaseră în Palat cu o Aes Sedai legată și păzită. Ispan era ținută într-o altă aripă a Palatului și despre prezența ei acolo știau doar câțiva oameni. Nynaeve îi vârâse pe gât o licoare dintr-un amestec urât mirositor de ierburi, care făcu să-i iasă ochii din orbite. În scurt timp, ea începu să chicotească și să meargă împleticit. Celelalte membre ale „Cercului de Croșetat" stăteau în aceeași odaie cu ea pe post de gărzi. Niște gărzi nedornice, dar foarte perseverente. Nynaeve subliniase foarte clar că, dacă o vor lăsa pe Ispan să scape, ar fi mai bine s-o ia și ele la fugă înainte să pună ea mina pe ele.

Prudent, Mat nu se uita la Birgitte, care stătea lângă ușă alături de Aviendha. Femeia Aiel purta o rochie din Ebou Dar. Nu era rochia simplă de lână în care revenise la Palat, ci o rochie de călărie din mătase argintie, care se potrivea cu pumnalul ei cu miner de corn și teacă simplă. Birgitte se grăbise să-și schimbe rochia cu veșmintele sale obișnuite, o haină scurtă și pantaloni largi, de un albastru-închis și verde-închis. La șold îi atârna o tolbă. Ea era sursa a tot ceea ce știa el despre creaturile *gholam* și despre cutiile stasis, cu excepția a ceea ce văzuse cu ochii lui în Rahad. Și n-avea să dezvăluie acest lucru nici dacă ar fi pus pe rug.

— Am citit cândva o carte în care se menționa despre… începu el, însă Renaile îl întrerupse.

— O carte, surâse ea ironic. Nu m-aș aventura să povestesc despre o carte pe care Aes Sedai n-o cunosc.

Brusc, Mat conștientiză că era singurul bărbat prezent acolo. Lan plecase la porunca lui Nynaeve, la fel de ascultător ca Beslan față de mama lui. Thom și Juilin se pregăteau de plecare. Probabil că-și strânseseră deja lucrurile. Dacă vor avea măcar nevoie de ele; dacă vor mai pleca vreodată. Era singurul bărbat, împrejmuit de un zid de femei, care intenționau, pare-se, să-l lase să se dea cu capul de pereți până când creierii îi vor fi zob. N-avea nicio noimă. Niciuna. Ele îl priveau așteptând.

Îmbrăcată într-o rochie albastră cu dungi galbene și dantelă, Nynaeve își trăsese cosița peste umăr, iar aceasta îi atârna între sâni, dar acel inel masiv – inelul lui Lan, aflase el – fusese așezat cu grijă, la vedere. Expresia de pe fața ei era calmă și mâinile i se odihneau în poală, deși își mișca degetele uneori. Elayne,

îmbrăcată într-o rochie de mătase verde din Ebou Dar, care o făcea pe Nynaeve să pară acoperită, în ciuda gulerului de dantelă fumurie care-i ajungea până sub bărbie, îl privea cu niște ochi semănând cu două oceane reci și albastre. Și ea își ținea mâinile în poală, însă, din când în când, trasa cu degetul broderia cu fir de aur de pe fustă, doar ca să se oprească imediat. De ce nu spuneau nimic? Oare încercau să se răzbune pe el? Gândeau ceva de genul: „Mat vrea să dețină controlul, așa că-l lăsăm să vadă ce-o să facă fără noi”? S-ar fi așteptat oricând la așa ceva din partea lui Nynaeve, dar nu și din partea lui Elayne. Așadar, de ce?

Reanne și Femeile Înțelepte nu se îngrămădeau în jurul lui așa cum o făceau față de Aes Sedai, însă atitudinea lor față de el se schimbase. Tamarla îl salută din cap respectuos. Famelle, cea cu părul de culoarea mierii, merse până într-acolo încât îi zâmbi prietenos. În mod ciudat, Reanne se îmbujoră, un roz pal. Totuși, acestea nu contau ca opoziție. Cele șase femei nu schimbaseră nici zece cuvinte între ele de când intraseră în acea încăpere. Fiecare dintre ele ar fi sărit dacă Nynaeve sau Elayne ar fi pocnit din degete și ar fi continuat să sară până când li s-ar fi spus să se oprească.

Se întoarse către celelalte Aes Sedai, care aveau fețele infinit de calme, infinit de răbdătoare. Doar că... Ochii lui Merilille trecură o fracțiune de secundă de la el la Nynaeve și Elayne. Sareitha începu să-și netezească încet rochia sub privirea lui, aparent inconștientă de ce făcea. În minte îi încolți o bănuială. Își netezeau rochiile. Reanne se îmbujora. Birgitte era cu tolba pregătită. O bănuială sumbră. Însă nu-și dădea seama în legătură cu ce anume. Doar că pusese problema greșit. Îi aruncă lui Nynaeve o privire gravă, iar lui Elayne una și mai sumbră. Ai fi zis că aveau limbile legate.

Se apropie încet de femeile din neamul Oamenilor Mării. Doar se apropie, și totuși le auzi pe Merilille pufnind și pe Sareitha bombănind:

— Câtă obrăznicie!

Ei bine, avea să le arate el ce însemna insolența. Dacă lui Nynaeve și lui Elayne nu le va conveni, n-aveau decât, ar fi trebuit să-l facă, de fapt, confidentul lor. Lumină, cât ura să fie folosit! mai ales atunci când nu știa cum și de ce.

Oprindu-se în fața scaunului pe care ședea Renaile, privi cu

atenție fețele tuciurii ale femeilor Atha'an Miere din spatele ei, înainte să-și coboare ochii la femeia din Calon „Stea Albastră". Ea privea încruntată și-și mângâia cuțitul bătut în nestemate pe care-l purta la cingătoare. Era o femeie mai degrabă frumoasă decât drăguță, undeva între două vârste, iar dacă împrejurările ar fi fost altele, lui i-ar fi plăcut să-i privească ochii. Erau ca două mărgele mari și negre pe care un bărbat nu s-ar fi săturat să le contemple o seară întreagă. Dacă împrejurările ar fi fost altele. Într-un fel, Oamenii Mării erau asemenea unei albine căzute în dulceață, iar el habar n-avea cum s-o culeagă de acolo. Mat abia reușea să-și controleze furia. Ce naiba să facă?

— Din câte am înțeles, toate conduceți Puterea, zise el încet, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

Mai bine să fie direct de la început.

— Le puteți întreba pe Adeleas sau pe Vandene cât de mult îmi pasă dacă o femeie poate mânui Puterea.

Renaile se uită dincolo de el, la Tylin, însă nu Reginei i se adresă.

— Nynaeve Sedai, rosti ea pe un ton sec, din câte îmi amintesc nu s-a pomenit nimic în înțelegerea noastră că va trebui să-l ascult pe acest tânăr necioplit. Eu…

— Puțin îmi pasă de înțelegerea pe care o ai cu altcineva, fiică a nisipului! izbucni Mat.

Nu prea reușea să-și stăpânească furia, pare-se. Avea și el o limită.

Se auziră icnete printre femeile din spatele ei. Cu mai bine de o mie de ani în urmă, o femeie din neamul Oamenilor Mării îl numise pe un soldat Shiotan fiu al nisipurilor înainte să-i împlânte acestuia sabia în coaste. În acel moment, amintirea aceea stătea ascunsă undeva în străfundurile minții lui Mat Cauthon. Nu era cea mai gravă insultă a neamului Atha'an Miere, însă nici departe nu era. Renaile se făcu roșie la față ca racul. Șuierând și cu ochii ieșindu-i din orbite de furie, ea sări în picioare, fluturând în mină cuțitul bătut în nestemate.

Mat i-l smulse din mină înainte să apuce să i-l împlânte în piept și o împinse înapoi pe scaun. Își mișca mâinile repede, într-adevăr. Reușea să-și controleze și temperamentul. Indiferent câte femei credeau că-l manevrau ca pe o marionetă, el era în stare să…

— Ascultă aici, cap sec!

Mă rog, poate nu și-l putea controla.

— Dacă Nynaeve și Elayne n-ar avea nevoie de voi, v-aș lăsa în seama creaturii *gholam* să vă rupă oasele și Ajah Neagră să se ocupe de ce va mai rămâne din voi. Ei bine, în ceea ce mă privește, sunt Maestrul Spadasin și săbiile mele sunt scoase.

Habar n-avea ce însemnau mai exact aceste cuvinte, doar că auzise cândva vorba: „Atunci când săbiile sunt scoase, chiar și Stăpâna Corăbiilor se pleacă în fața Maestrului Spadasin”.

— Asta este înțelegerea mea și a voastră. Veți merge acolo unde vor dori Nynaeve și Elayne și, drept răsplată, nu vă voi arunca peste cai și nu vă voi lega ca pe niște desagi!

Nu așa te adresai, mai ales Călăuzei Vânturilor aparținând Stăpânei Corăbiilor. Nu-i vorbeai așa nici măcar unui băiat din cala unui vas, că veni vorba. Renaile tremura încercând să se abțină să nu-l atace cu mâinile goale, fără să mai ia în seamă cuțitul din mina lui.

— De acord, pe Lumină! mârâi ea, cu ochii cât pe ce să-i iasă din cap.

Își mișca buzele, iar pe chip i se citeau nedumerirea și neîncrederea. De astă dată, icnetele răsunară de parcă vântul ar fi smuls draperiile din galerii.

— De acord, zise repede Mat, apoi, după ce-și duse degetele la buze, le lipi de ale ei.

Peste o clipă, ea îi imită gestul și degetele îi tremurară când îi atinseră buzele. Cauthon îi întinse pumnalul, iar ea se zgâi posomorâtă la cuțit înainte să i-l ia din mină. Vârî lama la loc, în teaca ei bătută în nestemate. Nu era politicos să omori pe cineva după ce ai pecetluit o înțelegere cu acea persoană. Cel puțin, nu până când termenii erau îndepliniți. În spatele ei se ridicau murmure, iar Renaile bătu o dată din palme. Acest gest le readuse la tăcere pe Călăuzele Vânturilor aparținând Stăpânelor Valurilor la fel de repede ca și pe cele două femei-matelot ucenice.

— Cred că tocmai am pecetluit o înțelegere cu un *ta'veren,* rosti ea cu aceeași voce rece și groasă.

Femeia le-ar fi putut da lecții femeilor Aes Sedai cum să-și recapete repede stăpânirea de sine.

— Însă într-o bună zi, Jupâne Cauthon, dacă va vrea Lumina, cred c-o să mergi pe frânghie pentru mine.

Mat habar n-avea ce însemna asta, doar că, din gura ei, nu

părea un lucru prea plăcut. Încercă să pară cât mai politicos.

— Orice este posibil, cu voia Luminii, spuse el în șoaptă.

La urma urmei, curtoazia dădu roade. Dar zâmbetul ei era tulburător de optimist.

Când Mat se întoarse către celelalte femei din încăpere, ai fi zis că avea coarne și aripi, așa se holbau la el.

— Mai există și alte comentarii? întrebă el pe un ton crispat, însă nu așteptă răspunsul. Așa mă gândeam și eu. În acest caz, vă sugerez să alegeți un loc cât mai departe de aici și vom porni la drum de îndată ce vă veți strânge lucrurile.

Aceste cuvinte stârniră un val de discuții. Elayne pomeni de Caemlyn, părând pe jumătate serioasă, iar Careane sugeră câteva sate îndepărtate din Dealurile Negre, unde puteau ajunge ușor prin poartă. Lumină, oriunde puteai ajunge ușor prin poartă! Vandene vorbi de Arafel, iar Aviendha sugeră Rhuidean, în Pustiul Aiel. Femeile din neamul Oamenilor Mării se întristau când auzeau cât de departe de mare se aflau locurile amintite. Era o mascaradă. Pentru Mat, cel puțin, era limpede când o văzu pe Nynaeve jucându-se cu cosița, în ciuda sugestiilor care veneau repede din toate direcțiile.

— Dacă-mi dați voie să vorbesc, Aes Sedai? interveni timid Reanne în cele din urmă, ba chiar ridică o mină. Clanul are o fermă pe malul celălalt al râului, câțiva kilometri înspre miazănoapte. Toată lumea știe că este un refugiu pentru femeile care au nevoie de meditație și de liniște, dar nimeni nu face legătura cu noi. Clădirile sunt mari și destul de confortabile, dacă șederea va fi mai îndelungată, și…

— Da, interveni Nynaeve. Da, mi se pare locul potrivit. Ce părere ai, Elayne?

— Mi se pare nemaipomenit, Nynaeve. Știu că Renaile va aprecia că vom fi aproape de mare.

Celelalte cinci surori interveniră și ele, spunând cât de plăcut suna, cât de bună era acea sugestie față de celelalte.

Mat își dădu ochii peste cap. Tylin se pare că nu vedea ce se întâmpla chiar sub ochii ei, însă Renaile acceptă de îndată asemenea unui păstrăv care mușca momeala. Asta era și ideea, firește. Dintr-un motiv sau altul, ea nu trebuia să afle că Nynaeve și Elayne plănuiseră totul dinainte. Tylin le conduse pe celelalte femei din neamul Oamenilor Mării ca să-și strângă lucrurile pe care le aduseseră cu ele, înainte ca Nynaeve și

Elayne să se răzgândească.

Cele două le-ar fi urmat pe Merilille și pe celelalte femei Aes Sedai, dar Mat le făcu semn cu degetul. Ele schimbară o privire – el ar fi putut vorbi vreme de un ceas ca să descrie ce citise pe chipurile lor –, apoi, spre surprinderea lui, veniră la el. Aviendha și Birgitte priveau de lângă ușă, iar Tylin, de pe scaun.

— Îmi pare foarte rău că ne-am folosit de tine, zise Elayne, înainte ca el să apuce să rostească un cuvânt.

Când îi zâmbi, i se văzu gropița.

— Am avut motive, Mat. Trebuie să crezi asta.

— Pe care nu trebuie să le știi, interveni pe un ton ferm Nynaeve, azvârlindu-și cosița peste umăr cu o mișcare experimentată din cap, ce făcu să-i sară inelul din aur pe piept.

Lan *trebuie* să fie nebun.

— Recunosc sincer că nu m-aș fi așteptat niciodată să faci ce ai făcut. Cum de ți-a trecut prin minte să încerci să le *intimidezi*? Ai fi putut strica totul.

— Ce înseamnă viața dacă nu riști din când în când? răspunse Mat vesel.

Puțin îi păsa dacă ele credeau că el acționase plănuit, și nu sub impulsul momentului. Ele se folosiseră din nou de el fără să-i spună, iar el voia să-și ia revanșa.

— Data viitoare, când veți fi nevoite să faceți o înțelegere cu Oamenii Mării, lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta. Poate, așa, nu va fi la fel de proastă ca ultima.

Petele de culoare din obrajii lui Nynaeve îi spuneau că-și nimerise ținta. Nici nu era așa de rău să ochești legat la ochi.

— Cel mai *conștiincios* supus, rosti Elayne în șoaptă, oarecum amuzată.

Faptul că era mulțumită se putea dovedi a fi mai puțin confortabil decât dacă ar fi fost indispusă.

Ele alunecară înspre ușă, fără să-i îngăduie să mai spună altceva. Ei bine, el nici nu se așteptase să-i dea vreo explicație. Amândouă erau Aes Sedai până în măduva oaselor. Trebuia să se mulțumească deci cu puțin.

Uitase complet de Tylin, dar nu și ea de el. Nici nu făcu doi pași, că-l ajunse din urmă. Nynaeve și Elayne se opriră la ușă lângă Aviendha și Birgitte și priviră. Prin urmare, văzură când Tylin îl ciupi de fund. Existau lucruri cu care, pur și simplu, nu te puteai obișnui. Elayne afișă o expresie compătimitoare, iar

Nynaeve, una dezaprobatoare. Aviendha încercă să se abțină să nu râdă, deși fără prea mare succes, în vreme ce Birgitte zâmbea larg. Știau *toate,* afurisitele!

— Nynaeve crede că ești un băiețel care are nevoie de protecție, îi șopti Tylin. Însă în ceea ce mă privește, știu că ești bărbat în toată firea.

Chicotul ei făcu din acea apreciere cel mai nerușinat comentariu din câte auzise el vreodată.

— Ai să-mi lipsești, porumbelule. Ai procedat minunat cu Renaile. Îi admir foarte mult pe bărbații impunători.

— Și tu o să-mi lipsești, bâigui el.

Spre uimirea lui, rostise adevărul. Pleca din Ebou Dar la timp.

— Dacă ne vom mai revedea, eu voi face pe cuceritorul.

Ea chicoti, cu o sclipire în acei ochi negri de vultur.

— Îi admir pe bărbații impunători, rățușcă, dar nu atunci când încearcă să se impună în fața mea.

Apucându-l de urechi, îi trase capul în jos ca să-l sărute.

Mat nu văzuse când plecaseră Nynaeve și celelalte. Ieși din încăpere împleticindu-se și vârându-și cămașa în pantaloni. Trebuia să se întoarcă pentru a-și lua sulița din colț și pălăria. Femeia n-avea pic de rușine.

Îi întâlni pe Thom și pe Juilin, care ieșeau din apartamentul lui Tylin, urmați de Nerim și de Lopin, slujitorul vârtos al lui Nalesean. Fiecare trăgea câte un coș mare de răchită, confecționate pentru samar. În ele se aflau lucrurile lui, constată Mat. Juilin ținea în mină arcul scurt al lui Cauthon, iar tolba îi atârna pe umăr. Ea spusese, într-adevăr, că poruncise să fie mutat.

— Am găsit ăsta pe perna ta, spuse Thom, aruncându-i inelul pe care și-l cumpărase Mat.

Lui Cauthon i se părea că trecuse un an de atunci.

— Un dar de rămas-bun, pare-se. Mai erau niște fundițe de îndrăgostiți și alte flori presărate pe *ambele* perne.

Mat își vârî inelul pe deget.

— E al meu, arză-te-ar focul! Eu l-am cumpărat.

Bătrânul menestrel își mângâie mustața și tuși, încercând, fără a reuși, să-și stăpânească un zâmbet. Juilin își smulse de pe cap acea pălărie caraghioasă de tarabonez și începu să-i analizeze cu interes interiorul.

— La naiba! exclamă Mat, apoi inspiră adânc. Sper că ați avut

vreme să vă adunați lucrurile, fiindcă, de îndată ce-l voi lua pe Olver, vom porni la drum, chiar dacă va fi să lăsăm în urmă vreo harpă mucegăită sau vreo sabie ruginită.

Juilin trăgea cu degetul de colțul ochiului, naiba știe ce-o mai fi însemnând și asta! Tom se încruntă. Dacă cineva îi insulta lui Thom flautul sau harpa, îl insulta și pe el.

— Seniore, rosti Lopin posomorât.

Era un bărbat tuciuriu, cu început de chelie, mai rotund decât Sumeko. Haina neagră și simplă din Tear îi era mai degrabă strâmtă decât largă în jurul taliei, precum cea a lui Juilin. Îi era foarte strâmtă, într-adevăr. Dacă în mod normal afișa același aer solemn ca și Nerim, în acel moment avea ochii roșii, ca și când ar fi plâns.

— Seniore, oare aș putea rămâne la înmormântarea Seniorului Nalesean? A fost un stăpân bun.

Mat detesta să spună „nu”.

— Cine rămâne în urmă e bun rămas, zise el cu blândețe. Ascultă, voi avea nevoie de cineva care să mă ajute să am grijă de Olver. Nerim e ocupat să-mi poarte mie de grijă. De fapt, Nerim se va întoarce în Talmanes. Dacă vrei, poți rămâne în slujba mea.

Se obișnuise să aibă servitor, iar acelea erau vremuri grele pentru un bărbat care-și căuta de lucru.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Seniore, replică bărbatul pe un ton lugubru. Tânărul Olver îmi amintește mult de fiul surorii mele mai mici.

Doar că, pe când intrară în apartamentul de odinioară al lui Mat, Domnița Riselle era acolo, îmbrăcată mult mai decent decât atunci când o văzuse el ultima oară, și era singură.

— De ce să-l fi ținut legat de mine? spus ea.

Pieptul ei minunat tresăltă când își propti pumnii în șolduri. „Rățușca“ Reginei n-avea voie, pare-se, să folosească un ton aspru cu servitoarele suveranei.

— Taie-i avântul unui băiat prea mult timp și nu va mai fi niciodată bărbat. Și-a citit paginile cu voce tare pe genunchii mei – ar fi citit toată ziua dacă l-aș fi lăsat – și și-a făcut calculele, așa că i-am dat drumul. De ce ești așa pornit? A făgăduit că se va întoarce până la apusul soarelui. Pare că se ține de cuvântul dat.

Proptind sulița *ashandarei* în colțul său, Mat le spuse celorlalți

bărbați să lase deoparte bagajele și să meargă să-i găsească pe Vanin și pe ceilalți oșteni ai Mâinii Roșii. Apoi abandonă pieptul spectaculos al lui Riselle și fugi până la odăile pe care le împărțeau Nynaeve și celelalte femei. Le găsi pe toate în salon. Lan era și el prezent, cu mantia de Străjer atârnându-i pe spate și cu desagii pe umeri. Ai lui și ai lui Nynaeve, pare-se. Pe jos se aflau multe grămezi de rochii, precum și cufere destul de generoase. Mat se întrebă dacă aveați de gând să-l pună pe Lan să le care și pe acelea.

— Firește că trebuie să mergi ca să-l cauți, Mat Cauthon, rosti Nynaeve. Crezi că am abandona un copil?

Auzind-o, ai fi zis că exact asta intenționase *el* să facă.

Brusc, toți vrură să-l ajute, nu numai Nynaeve și Elayne, care propuseră să amâne plecarea la fermă, ci și Lan, Birgitte și Aviendha, care se oferiră să participe la căutare. Lan părea impasibil, deși Birgitte și Aviendha…

— O să mi se frângă inima dacă băiatul va păți ceva, se văită Birgitte.

— Am zis mereu că nu-l îngrijești cum se cuvine, adăugă Aviendha cu aceeași blândețe.

Mat scrâșni din dinți. Pe străzile orașului, Olver ar fi putut păcăli opt bărbați până când să revină în Palat la asfințitul soarelui. Își ținea promisiunile, adevărat, însă existau șanse slabe să renunțe la un moment de libertate dacă nu era nevoit. Mai mulți ochi ar fi însemnat o căutare mai rapidă, mai ales dacă participau și Femeile Înțelepte. Șovăi preț de o secundă. Și el trebuia să-și țină promisiunile, dar era suficient de înțelept să nu pună astfel problema.

— Globul este prea important, le explică el. Acea creatură *gholam* pândește pe undeva, poate și Moghedien. Ajah Neagră, cu siguranță.

Zarurile îi bubuiau în minte. Aviendhei nu-i va conveni să rămână cu Nynaeve și cu Elayne, însă, în acel moment, lui puțin îi păsa.

— Aveți grijă de ele până voi lua legătura cu voi. Aveți grijă de toate, li se adresă el lui Lan și lui Birgitte.

— Așa vom face. Promit, răspunse Aviendha tresărind, apoi își pipăi minerul pumnalului.

Se pare că nu înțelese că și ea se număra printre cele care trebuiau protejate.

În schimb, Nynaeve și Elayne înțeleseră. Privirea dușmănoasă pe care i-o aruncă deodată Nynaeve i-ar fi străpuns cu ușurință țeasta. El se așteptă ca ea să tragă de cosiță, dar, în mod ciudat, Nynaeve doar își mișcă mina înspre ea, pe urmă și-o lăsă să cadă pe lângă corp. Elayne se mulțumi doar să ridice bărbia și să-l privească sfredelitor cu acei ochi mari și albaștri de gheață. Nu i se vedea gropița.

Lan și Birgitte înțeleseră și ei.

— Nynaeve este viața mea, spuse simplu Lan, așezându-și o mină pe umărul ei.

Lucru ciudat, ea păru că se întristează brusc, apoi, la fel de inopinat, își încleștă fălcile de parcă s-ar fi pregătit să treacă printr-un zid din piatră și să facă o gaură mare.

Birgitte îi aruncă lui Elayne o privire duioasă, dar i se adresă lui Mat:

— Așa voi face. Pe cuvânt de onoare.

Cauthon trăgea stânjenit de haină. Încă nu știa cât de multe îi dezvăluise când fusese beat. Lumină, femeia te putea băga sub masă! Chiar și așa, el dădu răspunsul potrivit pentru un senior Barashandan, acceptându-i angajamentul.

— Onoarea sângelui; adevărul sângelui.

Birgitte consimți cu un semn din cap și, în ciuda privirilor uimite pe care le primea de la Nynaeve și de la Elayne, alese să-și păstreze în continuare secretul. Lumină, dacă vreuna dintre femeile Aes Sedai va afla despre acele amintiri, ar putea descoperi și că el suflase în Corn! Cu sau fără capul de vulpe, îl vor tortura până când vor scoate de la el și ultimul „de ce“ sau „cum”.

Când se întoarse să plece, Nynaeve îl prinse de mânecă.

— Nu uita de furtună, Mat. Urmează să se dezlănțuie în curând. Sunt sigură. Ai grijă de tine, Mat Cauthon! M-ai auzit? Tylin îți va spune cum să ajungi la fermă odată ce te vei întoarce cu Olver.

Încuviințând din cap, el plecă. Zarurile îi răsunau în minte ca ecoul pașilor lui pe pardoseală. Oare trebuia să aibă grijă de el în timpul căutării sau când va lua informațiile despre ruta de urmat de la Tylin? Nynaeve și obiceiul ei de a Asculta Vântul. Oare credea că puțină ploaie îl va speria? Dacă se gândea mai bine, odată ce vor folosi Globul Vânturilor, va ploua din nou. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai simțise ploaia pe

piele. Un gând nu-i dădea pace, ceva despre vreme și Elayne, ceea ce n-avea nicio noimă. Încercă să-l alunge. Toate la rândul lor. Singurul gând care-l preocupa în acel moment era Olver.

Soldații Mâinii Roșii așteptau cu toții în încăperea lungă de lângă grajduri, toți în afară de Vanin, care stătea întins pe un pat, cu degetele împreunate pe burtă. Vanin zicea că trebuia să te odihnești atunci când apucai. Când intră Mat, el aruncă picioarele peste pat și se ridică în șezut. Ținea la Olver la fel de mult ca și ceilalți. Mat se temea doar ca bărbatul să nu-l învețe cum să fure cai și să vâneze ilegal fazani. Șapte perechi de ochi îl priveau intens pe Mat.

— Riselle a precizat că Olver poartă haina roșie, le explică el. Uneori, le face cadou, așa că, dacă întâlniți vreun puști îmbrăcat în haină roșie, probabil că știe unde a fost ultima oară Olver. Fiecare va merge într-o altă direcție. Căutați și pe lângă Piața Mol Hara și încercați să vă întoarceți într-o oră. Așteptați până revine toată lumea, pe urmă ieșiți din nou. Astfel, dacă îl va găsi careva, ceilalți nu-l vor mai căuta până mâine. A înțeles toată lumea?

Bărbații încuviințară din cap. Uneori îl uimeau: Lanky Thom, cu părul alb și mustață, odinioară ibovnicul unei Regine, de bunăvoie, poate mai mult decât un ibovnic, dacă dădeai crezare pe jumătate la ceea ce afirma. Harnan, cu un maxilar pătrat și un tatuaj pe obraz, și multe altele prin alte locuri, care fusese oștean toată viața lui. Juilin, cu toiagul lui de bambus și cu sabia crestată la șold, care se credea la fel de bun ca orice senior, cu toate că nu-i plăcea ideea de a purta sabie, și grăsanul Vanin, în comparație cu care Juilin părea umil. Slăbănogul Fergin și Gorderan, aproape la fel de lat în umeri ca și Perrin, și Metwyn, a cărui față palidă de Cairhien semăna în continuare cu a unui băiat, deși era cu câțiva ani mai mare decât Mat. Unii dintre ei îl urmau pe Cauthon, deoarece credeau că era norocos, că norocul lui i-ar putea ține în viață atunci când nu-și vor mai putea folosi săbiile, iar alții din motive de care el nu era sigur, însă îl urmau. Nici măcar Thom nu-i contestase vreodată o poruncă. Poate că în cazul lui Renaile fusese mai mult decât noroc. Poate că, fiind *ta'veren,* atrăgea mereu necazuri. Dintr-odată, se simți… responsabil… pentru acei bărbați. Era un sentiment incomod. Mat Cauthon și simțul răspunderii nu prea se potriveau. Era ceva nefiresc.

— Aveți grijă de voi și fiți cu băgare de seamă, zise el. Știți cât poate fi de periculos. Se apropie furtuna.

Oare de ce spusese asta?

— Mișcați-vă. Irosiți lumina zilei.

Deși vântul se întețise, măturând praful din Piața Mol Hara, cu statuia unei regine moarte de mult așezată deasupra fântânii, nu exista niciun alt semn de furtună. Nariene fusese amintită pentru onestitatea ei, dar nu suficient încât să fie reprezentată cu pieptul dezvelit. Cu toate că soarele după-amiezii dogorea pe cerul fără nori, oamenii străbăteau piața la fel de repede cum o făcuseră în răcoarea dimineții. Pe pământ însă, aceasta nu se mai simțea, în ciuda vântului. Pietrele de pavaj păreau a fi un grătar încins sub ghetele lui.

Aruncând o privire încruntată înspre hanul Femeia Rătăcitoare, Mat o luă înspre râu. Pe vremea când stătuseră la han, Olver nu se ducea atât de des cu puștii de pe stradă. Se mulțumise să se zgâiască la servitoare și la fiicele lui Setalle Anan. Se înșelase când crezuse că zarurile îi spuneau să se mute la Palat. Tot ceea ce făcuse de când plecase – de fapt, modificase tot ceea ce voise să facă, gândindu-se la Tylin și la ochii ei; și la mâinile sale – ar fi putut face și dacă ar fi rămas acolo. Zarurile se învârteau, iar el nu-și dorea decât să înceteze.

Încerca să se miște repede, ocolind nervos telegile și căruțele cu coviltir, înjurând lecticile lăcuite și trăsurile care aproape că dădură peste el, privind în toate direcțiile în căutarea unei haine roșii căzute la pământ, dar aglomerația de pe străzi îl încetinea. Ceea ce era mai bine, adevărul fie spus. Ce rost avea să treacă în fugă pe lângă băiat fără să-l vadă? Dorindu-și să-l fi scos pe Pips din grajdurile Palatului, Cauthon îi privea încruntat pe trecători. Cu toate că n-ar fi reușit să se miște mai repede călare prin mulțime, măcar de sus, din șa, ar fi văzut ceva mai departe. Însă, dacă ar fi pus întrebări din șa, ar fi părut ciudat; nu existau prea mulți călăreți în oraș, iar unii oameni aveau tendința să se ferească temători de aceștia.

Mereu aceeași întrebare. Primul pe care-l întrebă, pe podul de sub Piața Mol Hara, fu un individ care vindea mere glazurate de pe o tavă atârnându-i la gât.

— Ai văzut un băiat, cam de înălțimea asta, în haină roșie?

Lui Olver îi plăceau dulciurile.

— Băiat, domnule? se arătă mirat individul, sugându-și puținii

dinți care-i mai rămăseseră. Am văzut o mie de băieți. Nu-mi amintesc de nicio haină. N-ar vrea domnul un măr sau două?

El ridică două mere cu degetele-i osoase și i le întinse lui Mat; acestea cedară sub degetele lui, fiindcă erau mai moi decât orice aluat copt.

— Domnul a auzit de răscoală?

— Nu, răspunse Mat, pe un ton acru, văzându-și mai departe de drum.

La celălalt capăt al podului, opri o femeie rotofeie, care avea o tavă cu panglici. Pe Olver nu-l fascinau panglicile, dar jupoanele roșii se zăreau de sub fustele prinse cu ață aproape de șoldul ei stâng, iar croiala corsajului lăsa să se întrezărească un decolteu rotund, care-l putea egala pe cel al lui Riselle.

— Ai văzut un băiat…?

El auzi despre răscoală și de la ea, și de la jumătate dintre oamenii pe care-i mai întrebase. Bănuia că zvonul se stârnise odată cu evenimentele care se petrecuseră într-o anumită casă din Rahad în acea dimineață. O femeie ce mina o căruță, cu biciul încolăcit în jurul gâtului, îl lămuri că răscoala se iscase pe malul celălalt al râului, asta după ce-i mărturisise că nu-i observa niciodată pe băieți decât atunci când aceștia erau călcați de măgarii ei. Un bărbat cu fața pătrată, care vindea un fagure de miere – unul care arăta incredibil de uscat – îi preciză că răscoala se declanșase lângă farul de la capătul șoselei Golfului, în partea de răsărit a gurii golfului, care era un loc la fel de potrivit pentru o răscoală ca și mijlocul golfului. Dacă plecai urechea, auzeai mii de zvonuri circulând prin oraș și el era nevoit să asculte frânturi din ele, pare-se. Una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, stând în fața unei taverne – Maylin era chelneriță la Oaia Bătrână, numai că singura ei sarcină părea să fie aceea de a sta afară pentru a atrage clientela, ceea ce și făcea –, îi zise că avusese loc o bătălie în acea dimineață, pe Dealurile Cordese, la vest de oraș. Sau o fi fost pe Dealurile Rhannon, în partea cealaltă a golfului. Sau poate… Maylin era uluitor de frumoasă, dar nu foarte deșteaptă; Olver ar fi admirat-o ore în șir atâta vreme cât aceasta nu deschidea gura. Nu-și amintea să fi văzut un băiat într-o… Ce culoare avea haina? El auzise atâtea despre răscoale și bătălii, despre multe lucruri ciudate văzute pe cer și pe dealuri, încât ar fi populat Mana Pustiitoare. Mai auzise că

Dragonul Renăscut se pregătea să atace orașul cu mii de bărbați care conduceau Puterea, că veneau Aielii și o oaste de Aes Sedai – nu, era o oaste de Mantii Albe; Pedron Niall era mort, iar Copiii Luminii aveau de gând să-l răzbune, deși nu era limpede de ce tocmai în Ebou Dar. Te-ai fi așteptat ca orașul să fie cuprins de panică și haos cu toate poveștile care circulau, însă adevărul era că nici măcar aceia care le relatau nu le credeau decât pe jumătate. Așadar, aflase tot felul de prostii, dar nimic despre un băiat în haină roșie.

Când ajunse la câteva străzi de râu, începu să audă tunete, niște bubuituri puternice care păreau să vină dinspre mare. Oamenii își ridicau privirile către cerul senin, se scărpinau în cap și-și vedeau mai departe de ale lor. La fel făcu și el, întrebând fiecare vânzător de dulciuri sau fructe și fiecare femeie frumoasă care-i ieșeau în cale. În zadar însă. Când se opri pe cheiul lung din piatră care mărginea partea orașului dinspre râu, cercetă din priviri docurile cenușii înaintând până în mare și ambarcațiunile ancorate de ele. Vântul sufla cu putere, legănând vasele în locurile unde erau ancorate, frecându-le de docurile din piatră, în ciuda sacilor umpluți cu câlți atârnați peste bord pentru protecție. Spre deosebire de cai, ambarcațiunile nu-i stârneau interesul lui Olver, care le considera doar un mijloc de a se deplasa dintr-un loc într-altul. În Ebou Dar, vasele erau treaba bărbaților, chiar dacă încărcătura pe care o transportau adeseori nu era. Femeile de pe aceste docuri fie erau negustorese care-și supravegheau marfa, fie membre înarmate până în dinți a breslei încărcătorilor de mărfuri, prin urmare n-ar fi avut parte de vorbe dulci acolo.

Dădu să plece și conștientiză că nu observase aproape nicio mișcare. Pe docuri era forfotă, de obicei, dar, în acel moment, pe fiecare vas la care se uita membrii echipajelor stăteau aliniați de-a lungul balustradelor sau cățărați pe catarge și priveau spre golf. Butoaiele și lăzile zăceau abandonate, în vreme ce bărbați la bustul gol și femei vânjoase, purtând veste verzi de piele, se îngrămădeau la capătul docurilor ca să privească printre vase înspre miazăzi, către locul de unde răzbăteau tunetele. În față, fumul negru se ridica în coloane groase, care se înclinau brusc către miazănoapte, în bătaia vântului.

Șovăind doar o clipă, străbătu în fugă cel mai apropiat doc. La

început, din cauza vaselor legate de babele[1] lungi din piatră dinspre sud, nu reuși să vadă nimic, în afară de fum. Datorită însă geografiei coastei, fiecare doc ieșea în afară mai mult decât următorul; de îndată ce-și croi drum prin mulțime până la capătul docului, dinaintea ochilor i se deschise râul întins, cu valuri agitate izbindu-se de golf.

Cel puțin douăzeci de vase ardeau pe suprafața întinsă a golfului, poate chiar mai multe, înghițite de flăcări. Alte câteva se scufundaseră deja, rămânând la suprafață doar pupa sau prora, care începeau să alunece și ele încet sub apă. Chiar în timp ce privea, prora unui vas uriaș cu două catarge, care arbora un steag mare cu roșu, albastru cu auriu, stindardul Altarei, explodă brusc cu o bubuitură de tunet. Coloane de fum, care începeau să se îngroașe repede, pluteau purtate de vânt, în timp ce vasul începea să se scufunde. Sute de nave se aflau în mișcare, fiecare ambarcațiune din golf, corăbii cu trei catarge, șalupe, corăbii cu două catarge, nave de coastă cu pânze triunghiulare, luntri cu pânzele ridicate sau nu, unele încercând să înainteze în amonte, cele mai multe străduindu-se să înfrunte marea. Nenumărate alte vase se legănau în golf sub rafalele vântului, nave mari cu prora lată la fel de înalte ca și corăbiile se izbeau de valurile dezlănțuite, împroșcând cu apă. Lui Mat i se tăie răsuflarea când observă brusc niște pânze pătrate, cu striații.

— La naiba! bombăni el șocat. Sunt nenorociții de Seanchani!

— Cine? întrebă o femeie cu fața severă, care stătea înghesuită lângă el.

Rochia neagră din lână, cu croială fină, sugera că era negustoreasă la fel de mult ca și dosarul din piele pe care-l ținea în mină și în care strângea facturile pentru mărfuri sau acul breslei, de forma unei penițe din argint, prins deasupra unui sân.

— Sunt femeile Aes Sedai, rosti ea pe un ton hotărât. Îmi dau seama când cineva conduce Puterea. Copiii Lumini le vor veni

---

[1] Dispozitiv din metal sau beton pentru legarea parâmelor, alcătuit dintr-o placă pe care sunt fixați unul sau doi cilindri scurți și groși având la capătul de sus o proeminență de forma unei ciuperci, care nu permite buclei (gașei) de parâmă să iasă. Babaua este montată pe punțile navelor, pe dane, diguri, cheiuri, docuri etc. (n. red.)

de hac de îndată ce vor sosi. Vei vedea.

O femeie deșirată, cu părul cărunt, care purta o vestă verde, murdară, se întoarse ca s-o înfrunte, pipăind minerul din lemn al pumnalului.

— Să nu te-aud că vorbești de Aes Sedai, lacomă afurisită ce ești, ori am să te jupoi de vie și-am să-ți vâr o Mantie Albă pe gâtlej.

Mat le lăsă să-și agite brațele și să țipe una la alta și-și croi drum prin mulțime, luând-o la fugă înspre chei. Vedea deja trei – ba nu, patru – creaturi uriașe planând deasupra orașului înspre miazăzi, cu aripile lor mari ca de liliac. Pe spinările creaturilor ședeau niște siluete, pare-se într-un soi de șei. O altă creatură zburătoare își făcu apariția, apoi și mai multe. Sub ele, deasupra acoperișurilor, țâșni o flacără cu un șuierat.

Oamenii alergau în toate direcțiile, ciocnindu-se de Mat în timp ce el se chinuia să străbată străzile. „Olver!”, striga el, sperând să se facă auzit peste celelalte urlete și țipete care veneau din toate direcțiile. „Olver!”

Brusc, toată lumea păru s-o ia în direcția opusă, trecând în fugă pe lângă el. Încăpățânându-se, încercă să înainteze contra curentului. Ajunse la străduța de unde văzu limpede motivul pentru care toți acei oameni o luaseră la goană.

O coloană de Seanchani trecu în grabă, o sută sau mai bine de bărbați cu coifuri care semănau cu capete de insecte și armuri cu plăci suprapuse, toți călărind niște animale ca niște pisici, de mărimea unor cai, acoperite cu solzi de bronz în loc de blană. Aplecați în șeile lor, cu lăncile cu flamuri albastre înclinate, aceștia se îndreptau în galop către Piața Mol Hara, Uitându-se drept în față. Cu toate că „galop” nu era cuvântul potrivit pentru a descrie felul în care se mișcau acele creaturi; viteza lor era cea potrivită, însă… pluteau. Era timpul să plece; de fapt, trecuse de mult. De îndată ce-l va găsi…

Spre sfârșitul coloanei, ceva roșu, care ajungea până la talie, îi atrase atenția în mulțimea de pe strada de dincolo de intersecție.

— Olver!

Cauthon țâșni pe partea cealaltă, cât pe ce să calce pe călcâie ultima creatură cu solzi, și-și croi drum prin mulțime, doar ca să vadă cum o femeie cu ochii mari de groază prinse în brațe o fetiță într-o rochie roșie și o luă la fugă, strângând copila

la piept. Cuprins de panică, Mat continuă să înainteze, împingându-i pe oameni cu umărul atunci când aceștia se loveau de el, izbindu-se, la rândul lui, de alți câțiva.

— Olver! Olver!

De două ori văzu cum o coloană de foc se ridică scurt deasupra acoperișurilor și cum fumul se înalță înspre cer în câteva locuri. De câteva ori auzi acele tunete asurzitoare, mult mai aproape decât cele din golf. Veneau din interiorul orașului, era sigur; nu o dată pământul i se cutremură sub picioare.

Apoi strada începu din nou să se golească, deoarece oamenii fugeau în toate direcțiile, luând-o pe străduțe lăturalnice sau intrând în case și prăvălii, fiindcă veneau Seanchani călare. Nu toți erau bărbați cu armuri; aproape în fruntea acelui pâlc de lănci călărea o femeie oacheșă, îmbrăcată într-o rochie albastră. Mat știa că pe acele fâșii mari și roșii de pe fustă și de pe corsaj era cusut un fulger argintiu. O lesă din argint, care strălucea în lumina soarelui, pornea de la încheietura mâinii ei stângi și ajungea la gâtul unei femei îmbrăcate în cenușiu, o *damane,* care mergea la trap alături de calul stăpânei *sul'dam* asemenea unui câine de companie. Văzuse Seanchani la Faime, mai mulți decât și-ar fi dorit, și totuși, se opri la capătul unei străduțe lăturalnice ca să privească. Bubuiturile și focurile arătau că cineva din oraș încercase să se împotrivească, iar în acel moment suporta urmările acelei cutezanțe.

Seanchanii nu erau singurul motiv pentru care toată lumea se făcuse nevăzută. La capătul străzii, mai bine de o sută de călăreți își legănau lăncile cu vârfuri lungi, îndreptate în jos. Aceștia purtau pantaloni albi, bufanți, și haine verzi, iar șnururile aurii de pe coifurile ofițerilor străluceau. Cu un strigăt colectiv, o sută și mai bine de ostași ai lui Tylin porniră la atac împotriva invadatorilor orașului. Aceștia îi depășeau numeric pe Seanchanii din fața lor cu cel puțin doi la unu.

— Idioți nenorociți, bombăni Mat. Nu așa. Acea *sul'dam* va…

Singura dintre Seanchani care se mișcă fu femeia cu fulgerul argintiu pe rochie, care-și ridică mina ca să arate cu degetul, ca și când ar fi lansat un șoim sau o haită de câini de vânătoare. Femeia cu părul bălai de la celălalt capăt al lesei din argint făcu un mic pas în față. Medalionul cu cap de vulpe se răci pe pielea lui.

Sub căpetenia oastei din Ebou Dar, strada erupse brusc,

aruncând în aer pietre de pavaj, oameni și cai, cu o detunătură asurzitoare. Explozia îl azvârli pe Mat pe spate sau, poate, o fi fost pământul care i se surpa sub picioare. Se ridică la timp să vadă cum fațada unui han de peste drum se prăbuși brusc pe stradă într-un nor de praf, lăsând la vedere odăile din interior.

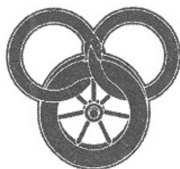
Bărbați și cai zăceau împrăștiați peste tot, bucăți de bărbați și de cai, iar cei care supraviețuiseră se târau în jurul unei gropi în pământ, aproape la fel de lată ca și strada. Țipetele celor răniți umpleau văzduhul. Mai puțin de jumătate dintre oștenii din Ebou Dar se ridicară anevoie în picioare, amețiți. Unii dintre ei apucară hățurile cailor, care se clătinau pe picioare la fel ca și ei, urcară în șei și dădură pinteni bidiviilor. Alții o luară la fugă pe jos. Toți încercau să se îndepărteze de Seanchani. Puteau înfrunta oțelul, însă nu și asta.

Mat conștientiză că, în acel moment, fuga era o idee bună. Când aruncă o privire în urmă, pe străduță, văzu un maldăr de praf și moloz, înalt cât un etaj. O luă la goană pe străduță, în fața celorlalți locuitori din Ebou Dar care încercau și ei să scape, ținându-se aproape de pereți de teamă ca Seanchanii să nu-l ia drept unul dintre oștenii lui Tylin. N-ar fi trebuit să îmbrace haina verde.

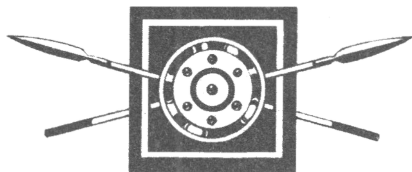
Femeia *sul'dam* nu părea însă mulțumită. Capul de vulpe se răci din nou pe pielea lui, moment în care din spate răsună o altă detunătură, care-l trânti la pământ. În ciuda țiuitului din urechi, auzea zidăria cedând. Deasupra lui, peretele din cărămidă, cu tencuială albă, începea să se încline în exterior.

— Ce s-a întâmplat cu norocul meu afurisit? strigă el.

Pentru asta, avu timp. Și mai avu timp să înțeleagă, pe când cărămizile și lemnul se prăbușeau peste el, că zarurile încetaseră brusc să-i mai zornăie în minte.

CAPITOLUL 40

Sulițe

De jur-împrejurul Galinei Casban se ridicau munți. În spatele acestora se înălțau niște dealuri înalte, iar în față, piscuri acoperite cu zăpadă și vârfuri și mai înalte dincolo de acestea. Totuși, ea nu vedea nimic. Pietrele de pe versant îi răneau picioarele goale. Gâfâia, forțându-și plămânii. Soarele de deasupra ardea, așa cum o făcea de o veșnicie parcă, făcând-o să asude necontenit. Nu era în stare de nimic altceva decât să-și pună un picior în fața celuilalt. Cu toată sudoarea care ieșea din ea, era ciudat că-și simțea gura uscată.

Era Aes Sedai de mai puțin nouăzeci de ani, dar părul ei negru și lung nu-i încărunțise deloc. De aproape douăzeci de ani, era Conducătoarea Ajah Roșie – botezată „Suprema” de celelalte surori Roșii, în intimitate, și considerată de alte surori Roșii egala Înscăunatei – și în ultimii cinci ani de când purta șalul făcuse parte din Ajah Neagră, de fapt. Nu renunțase la îndatoririle ei ca și Roșie, dar era superioară acestora. Locul ei în Consiliul Suprem al Ajah Neagră era lângă cel al lui Alviarin înseși și se număra printre cele trei care cunoșteau numele femeii care prezida întrunirile lor secrete. Ea putea rosti orice nume în timpul acelor întruniri – al unui rege – și știa că numele acela aparținea unui mort. Se întâmplase, cu un rege și cu o regină. Ajutase la înfrângerea a două Amyrlin, ajutase de două ori la transformarea celei mai puternice femei din lume într-o umilă nenorocită, nerăbdătoare să spună tot ce știa, ajutase la înscenarea morții uneia dintre ele, ca să pară că murise în somn, și avusese grijă să fie detronată și ferecată cealaltă. Astfel de lucruri erau o datorie, ca și nevoia de exterminare a tuturor bărbaților care conduceau Puterea, nu acțiuni pe care le agrea, cu excepția sarcinilor bine îndeplinite. Însă fusese lidera, și asta îi făcuse plăcere, cercului care o ferecase pe Siuan Sanche. Toate aceste lucruri însemnau că Galina Casban se număra ea însăși printre cele mai mărețe din lume, printre cele

mai puternice. Cu siguranță, asta însemnau. Trebuie să fi însemnat asta.

Picioarele îi tremurau ca niște mlădițe, iar ea căzu cu putere, incapabilă să se ajute de brațele și coatele care-i erau strâns legate la spate. Furoul odinioară alb, singurul veșmânt care-i mai rămăsese, se rupse din nou atunci când alunecă pe pietrele desprinse. Rănile lăsate de bici i se redeschiseră. Se opri într-un copac. Cu obrazul lipit de pământ, începu să plângă în hohote.

— Cum? gemu ea cu vocea sugrumată. Cum de mi se întâmplă una ca asta?

După o clipă, conștientiză că nu fusese ridicată în picioare; indiferent de câte ori cădea, nu i se îngăduise până atunci niciun moment de răgaz. Clipind ca să-și alunge lacrimile, își ridică privirile.

Femeile Aiel împânzeau versantul. Erau câteva sute împrăștiate printre copacii golași, cu sulițele în mâini și cu voalurile pe care le-ar fi putut ridica într-o clipită, odihnindu-li-se pe piepturi. Galinei îi venea să râdă. Erau Fecioare; acestor femei monstruoase li se spunea „Fecioare”. Își dorea să fi avut forța de a râde. Cel puțin nu era prezent niciun bărbat, o mică ușurare. Bărbații o făceau să se înfioare, iar dacă unul ar fi văzut-o în acel moment, pe jumătate dezbrăcată…

O căută neliniștită din priviri pe Therava, dar cele mai multe dintre cele șaptezeci de Înțelepte stăteau laolaltă și priveau în susul versantului, blocându-i vederea. În fața lor părea să se audă un murmur de voci. Poate că Înțeleptele se sfătuiau în legătură cu ceva. Metodele Înțeleptelor fuseseră brutale atunci când o învățaseră numele corecte; niciodată doar o simplă femeie Aiel și niciodată o sălbăticiune. Ele reușeau să recunoască prin miros disprețul, oricât de mult se străduia Galina să-l ascundă. Firește, nu era nevoită să încerce să ascundă ceva ce-i fusese luat.

Mai toate Înțeleptele priveau în altă parte, însă nu toate. Strălucirea *saidarului* înconjura o tânără frumoasă, cu părul roșcat și buze fine, care o țintuia pe Galina cu niște ochi albaștri, mari și pătrunzători. Poate ca un semn de dispreț, ele o aleseseră pe cea mai slabă dintre ele ca să-i țină pavăza în acea dimineață. Micara nu era, de fapt, slabă în Putere – niciuna dintre ele nu era –, și totuși, așa legată de la umeri până la genunchi cum era, Galina ar fi putut rupe pavăza Micarei fără

nici cel mai mic efort. Un mușchi al obrazului i se zbătea incontrolabil; întotdeauna se întâmpla așa atunci când se gândea la o altă încercare de evadare. Prima fusese suficient de rea. A doua… Cutremurându-se, se strădui să nu izbucnească din nou în plâns. Nu va mai încerca să scape decât atunci când va fi sigură că va reuși. Foarte sigură. Absolut sigură.

Grupul Înțeleptelor se despărți, întorcându-se ca s-o urmărească din priviri pe Therava, în timp ce femeia cu față de șoim se apropia cu pași mari de Galina. Începând brusc să gâfâie din nou, Galina se chinui să se ridice în picioare. Cu mâinile legate și mușchii flasci, reuși să se ridice abia în genunchi când Therava se aplecă deasupra ei, cu colierele din fildeș și din aur zăngănind încet. Apucând-o de păr, Therava îi smuci capul pe spate. Mai înaltă decât majoritatea bărbaților, femeia făcea asta chiar și atunci când stăteau în picioare – îi întindea gâtul Galinei dureros de mult, încât aceasta să privească în ochii Înțeleptei. Deși Therava era oarecum mai puternică în Putere decât ea, puține femei erau, nu din cauza ei tremura Galina. Niște ochi albaștri și reci priveau pătrunzător într-ai ei, țintuind-o mai puternic decât mina aspră a Theravei; păreau să-i citească sufletul mai ușor decât o manevra Înțeleapta. Casban nu implorase încă, nici atunci când o obligaseră să meargă pe jos o zi întreagă fără o picătură de apă, nici atunci când o forțaseră să țină pasul cu ele pe când fugiseră ore în șir, nici măcar atunci când loviturile de bici o făcuseră să urle. Fața aspră și necruțătoare a Theravei, în timp ce o privea insistent și impasibil, o făcea să vrea să implore. Uneori, ea se trezea noaptea, întinsă și legată strâns între patru țăruși; se trezea plângând, deoarece avea să-și petreacă restul vieții sub autoritatea Theravei.

— A început să cedeze, zise Înțeleapta cu răceală în glas. Udați-o și aduceți-o!

Întorcându-se, ea își ajustă șalul, ignorând-o pe Galina Casban până când va fi nevoie să-și îndrepte din nou atenția asupra ei.

Pentru Therava, Galina Casban era mai puțin importantă decât un câine vagabond.

Galina nu încercă să se ridice; fusese „udată” suficient de mult deja. Era singura cale prin care-i îngăduiau să bea. Tânjind după apă, nu se împotrivi atunci când o Fecioară vânjoasă o luă de păr, așa cum făcuse Therava, și-i trase capul pe spate. Nu

făcu decât să-și deschidă gura larg. O altă Fecioară, cu o cicatrice încrețită care-i brăzda nasul și obrazul, înclină plosca din piele și turnă încet un firicel de apă în gura Galinei. Apa era plată și caldă; dar delicioasă pentru cineva însetat. Ea înghițea repede, stângaci, ținându-și gura larg deschisă. Așa cum își dorea să bea apă, tot așa își dorea să-și miște fața sub acel firicel de apă, s-o lase să îi curgă pe obraji și pe frunte. În schimb, își ținu capul nemișcat, pentru ca fiecare picătură să-i ajungă în gură. Dacă irosea apa, le dădea un alt motiv s-o bată; o bătuseră lângă un pârâu lat de patru metri pentru că-i cursese apă pe bărbie.

După ce plosca fu golită, Fecioara cea vânjoasă o ridică în picioare de coatele-i legate. Galina gemu. Înțeleptele își ridicau fustele, aruncându-le peste brațe, dezvelindu-și picioarele cu mult deasupra cizmelor din piele moale, care le ajungeau până la genunchi. Doar n-aveau de gând să înceapă să fugă. Nu din nou. Nu pe stâncile acelea.

Înțeleptele înaintau în salturi cu aceeași lejeritate ca și când s-ar fi aflat pe un sol neted. O Fecioară nevăzută o lovi din spate cu biciul peste coapse, iar Galina începu să se împleticească în fugă, târâtă fiind pe jumătate de Fecioara cea vânjoasă. Primea lovituri de bici peste picioare ori de câte ori acestea îi cedau. Dacă vor alerga tot restul zilei, atunci vor fi nevoite să facă schimb, una să mânuiască biciul, iar alta s-o susțină. Galina urca în fugă povârnișurile, fiind cât pe ce să alunece. Un râs roșcat, cu dungi maronii și mai greu decât un om, mârâi la ele de pe o stâncă de deasupra; era femelă, deoarece îi lipseau smocurile de păr din vârful urechilor și n-avea fața lată. Galina vru să strige la ea să dispară, s-o ia la fugă înainte s-o zărească Therava. Femeile Aiel trecură în fugă pe lângă felina care mârâia, fără s-o bage în seamă, iar Galina plângea pentru că era geloasă pe libertatea acesteia.

Firește că, în cele din urmă, ea va fi salvată; știa asta. Turnul nu va permite ca o soră să rămână captivă. Elaida nu va îngădui ca o Roșie să fie prizonieră. Cu siguranță că Alviarin va trimite pe cineva s-o salveze. Pe cineva, pe oricine, care s-o salveze din mâinile acestor monștri, în special din cele ale Thevarei. Era în stare să făgăduiască orice numai să scape. Ba chiar își va respecta făgăduințele. Când intrase în Ajah Neagră se eliberase de cele Trei Legăminte și le înlocuise cu o nouă trinitate, însă în

acel moment credea cu sinceritate că se va ține de cuvânt dacă va scăpa. Îi va promite orice oricui o va salva. Chiar și unui bărbat.

Până când ajunseră la corturile joase, ale căror culori închise se pierdeau printre pădurile de pe povârnișuri, așa cum făcuse și felina, Galina era sprijinită de două Fecioare, care o trăgeau după ele. Din toate direcțiile se auzeau strigăte, urale de bun venit, dar Galina era în continuare târâtă de Înțelepte mai adânc în tabără, tot fugind, tot împleticindu-se.

Fără niciun avertisment, acele mâini îi dădură drumul brațelor. Se prăbuși cu fața în jos și rămase acolo, cu nasul în praf și frunze moarte, trăgând aerul pe gură. Tuși din cauza unei frunze, dar era prea slăbită pentru a-și întoarce capul. Tensiunea arterială îi bubuia în timpane, însă încetul cu încetul reuși să deslușească vocile pe care le auzea în jur.

— ...nu te-ai grăbit, Therava, se auzi vocea familiară a unei femei. Nouă zile. Noi ne-am întors de mult.

Nouă zile? Galina clătină din cap, frecându-și obrazul de pământ. De când Aielii îi împușcaseră calul de sub ea, amintirile îi deveniseră un amestec de sete, și fugă, și bătaie, dar, cu siguranță, trecuseră mai mult de nouă zile. Săptămâni, negreșit. O lună, poate mai mult.

— Aduceți-o înăuntru, porunci nerăbdătoare vocea familiară.

Fu ridicată de niște mâini care o împingeau în față și o obligau să se aplece, ca să poată trece pe sub marginea unui cort mare, ale cărui părți laterale erau ridicate de jur-împrejur. Fu aruncată jos, pe straturile de covoare. Marginea unui labirint tairenian roșu cu albastru se suprapunea peste niște flori țipătoare chiar sub nasul ei. Reuși cu greu să-și înalțe capul.

La început, nu văzu nimic în afară de Sevanna, care ședea pe o pernă mare cu ciucuri galbeni în fața ei. Sevanna, cu părul ei ca spicul grâului și ochi limpezi, de smarald. Trădătoarea de Sevanna, care-și dăduse cuvântul că va distrage atenția atacând orașul Cairhien, apoi și-l încălcase încercând să-l elibereze pe al'Thor. Sevanna, care ar putea-o scoate măcar din ghearele Theravei.

Se ridică anevoie în genunchi și, pentru prima oară, observă că mai existau și alte persoane în cort. Therava ședea pe o pernă în dreapta Sevannei, la capătul unui șir de Înțelepte – paisprezece femei care conduceau Puterea cu toate că Micara,

cea care-i ținea în continuare pavăza, stătea în picioare la capătul șirului, în loc să șadă. Jumătate dintre ele se număraseră printre acele Înțelepte care o capturaseră cu atâta ușurință, batjocorind-o. Nu va mai fi niciodată atât de neglijentă față de Înțelepte; niciodată. Femei și bărbați scunzi, cu fețe palide, îmbrăcați în robe albe, se mișcau în spatele Înțeleptelor, întinzându-le tăcuți tăvi din aur sau argint pe care se aflau niște ceșcuțe, iar alții făceau același lucru în partea cealaltă a cortului, în stânga Sevannei, unde ședea o femeie căruntă, îmbrăcată într-o haină Aiel și pantaloni maroniu cu cenușiu, în fruntea unui șir de doisprezece bărbați Aiel, cu fețele împietrite. Bărbați. Iar ea nu purta nimic decât furou, și acesta sfâșiat și rupt în mai multe locuri. Galina strânse din dinți ca să-și înăbușe un țipăt. Își încordă spatele ca să nu mai încerce să se facă mică în acele cârpe și să se ascundă de privirile reci ale acelor bărbați.

— Se pare că femeile Aes Sedai pot minți, zise Sevanna, iar Galina păli.

Femeia nu trebuia să știe; nu trebuia.

— Ai făcut promisiuni, Galina Casban, și le-ai încălcat. Ai crezut că poți ucide o Înțeleaptă și să scapi de sulițele noastre?

Pentru o clipă, sentimentul de ușurare îi îngheță limba Galinei. Sevanna *nu* știa despre Ajah Neagră. Dacă nu s-ar fi lepădat de Lumină cu mult timp în urmă, i-ar fi mulțumit Luminii. Sentimentul de alinare o făcea să tacă, la fel și o ușoară indignare. Ele le *atacau* pe femeile Aes Sedai și tot ele erau furioase că unele dintre ele mureau? O ușoară indignare, doar de atât era în stare. La urma urmei, ce mai contau faptele răstălmăcite de Sevanna în comparație cu zilele nesfârșite în care fusese bătută și îndurase privirea Theravei? îi scăpă un râs dureros și răgușit, gândindu-se la o asemenea absurditate. Gâtul îi era atât de uscat!

— Fiți recunoscătoare că unele dintre voi au reușit să scape cu viață, reuși ea să îngâne. Încă nu este prea târziu să-ți îndrepți greșelile, Sevanna.

Cu mare greutate, își înăbuși acea veselie amarnică înainte să se transforme în lacrimi.

— Când mă voi întoarce în Turn, îmi voi aduce aminte de cele care m-au ajutat.

Vru să adauge „și de cele care au procedat altfel”, însă

privirea fixă a Theravei făcu să i se strângă stomacul de teamă. Din câte știa ea, poate că Theravei îi era în continuare îngăduit să facă ce dorea. Trebuie să fi existat o cale prin care s-o convingă pe Sevanna să... se ocupe de ea. Acest gând avea un gust amar, dar orice era mai bun decât Therava. Sevanna era ambițioasă și lacomă. În timp ce se încrunta la Galina, ea își examină mina și zâmbi scurt, admirându-și inelele cu smaralde și „picături de foc”. Purta inele pe jumătate dintre degete, iar colierele din perle, rubine și diamante, demne de orice regină, se înșirau peste pieptul generos. Deși Sevanna nu era de încredere, putea fi cumpărată, poate. Therava era o forță a naturii; ar fi fost ca și când ar fi încercat să mituiască un potop sau o avalanșă.

— Am încredere că vei face ceea ce trebuie, Sevanna, încheie ea. Turnul Alb este foarte darnic când vine vorba despre a recompensa o prietenie.

Pentru o clipă, destul de lungă, se așternu tăcerea. Nu se auzea decât foșnetul robelor albe ale servitorilor care se mișcau de colo colo ducând tăvile. Apoi...

— Ești *da’tsang,* spuse Sevanna.

Galina clipi. O urau? își exprimaseră deja disprețul, dar de ce...?

— Ești *da’tsang,* intonă o Înțeleaptă cu fața rotundă, pe care ea n-o recunoscu.

— Ești *da’tsang,* repetă o femeie mai înaltă cu o palmă decât Therava.

Cu toate că fața de șoim a Theravei părea sculptată în lemn, ochii ei, ațintiți asupra Galinei, străluceau acuzator. Galina se simțea țintuită locului în care stătea îngenuncheată, incapabilă să se clintească. Era ca o pasăre hipnotizată privind un șarpe apropiindu-se de ea. Nimeni n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel. Nimeni.

— Trei Înțelepte au vorbit.

Zâmbetul satisfăcut al Sevannei era aproape bine-venit. Expresia de pe fața Theravei era impenetrabilă. Femeia nu era încântată de ceea ce tocmai se întâmplase. Fiindcă se întâmplase *ceva,* deși Galina nu știa ce anume, doar că părea să fi fost eliberată de sub autoritatea Theravei. Era mai mult decât suficient pentru moment. Mai mult decât suficient.

Atunci când Fecioarele îi tăiară legătorile și-i traseră pe cap o

robă neagră din lână, ea fu atât de recunoscătoare, încât aproape că nu-i mai păsa că ele rupseră de pe ea și ceea ce mai rămăsese din furoul ei, dinaintea acelor bărbați cu ochi de gheață. Cu toate că lâna era călduroasă, o înțepa și-i zgâria rănile lăsate de bice, se bucură ca și când ar fi fost mătase. În ciuda faptului că Micara îi ținea în continuare pavăza, se simțea în stare să râdă pe când Fecioarele o conduceau afară din cort. Nu trecu mult și dorința îi dispăru definitiv. Nu trecu multă vreme până să înceapă să se întrebe ce rost avea dacă o va implora pe Sevanna în genunchi. Ar fi făcut-o dacă ar fi ajuns la femeie, doar că Micara avea grijă să nu meargă nicăieri decât dacă i se spunea să nu rostească niciun cuvânt decât dacă i se vorbea.

Sevanna o privea pe femeia Aes Sedai, pe *da'tsang,* coborând povârnișul împleticindu-se și oprindu-se lângă o Fecioară care stătea ghemuită pe călcâie și ținea în mină un bici. Ea lăsă să cadă bolovanul în formă de cap pe care-l cărase în brațe. Capul acoperit cu glugă neagră se întoarse o clipă în direcția Sevannei, dar *da'tsang* se aplecă repede să ridice un alt bolovan și se întoarse ca să urce povârnișul până la locul unde o aștepta Micara împreună cu o altă Fecioară. Când ajunse sus, lăsă bolovanul să cadă, apoi luă un altul de jos și făcu cale întoarsă. *Da'tsan*g-ii erau umiliți cu munci inutile; dacă nu era nevoie mare de ea, femeii nu i se va îngădui să ducă nici măcar un pahar cu apă. Munca inutilă îi va umple timpul până când va crăpa de rușine. Mai avea multă vreme până la asfințit și multe zile de acum încolo.

— Nici nu m-am gândit că se va învinui singură, rosti Rhiale peste umărul Sevannei. Efalin și celelalte sunt convinse că ea a recunoscut că a ucis-o pe Desaine.

— Este a mea, Sevanna, zise Therava strângând din dinți.

Deși ea o făcuse prizonieră pe femeie, un *da'tsang nu* aparținea nimănui.

— Voiam s-o îmbrac în roba de mătase *gai'shain,* bombăni ea. Ce înseamnă toate astea, Sevanna? Mă așteptam să fiu nevoită să mă împotrivesc să i se taie gâtul, nu la asta.

Rhiale își întoarse capul, Uitându-se pieziș la Sevanna.

— Sevanna vrea s-o fereci. Am discutat mult despre cum ar trebui să procedăm dacă vom captura o Aes Sedai. Sevanna

vrea ca o Aes Sedai ferecată să poarte alb și să-i slujească. Dar e de ajuns și o Aes Sedai în negru.

Sevanna își aranjă șalul, iritată de tonul femeii. Nu era tocmai batjocoritor, dar mult prea insinuator că Sevanna își dorea să întrebuințeze cumva abilitățile de a conduce Puterea ale femeii Aes Sedai de parcă ar fi fost ale ei. Era posibil. Din ce se povestea, ferecarea înseamnă înlăturarea abilității unei femei de a conduce Puterea. O femeie care a fost ferecată simte în continuare Adevăratul Izvor, dar nu mai e capabilă să mânuiască Puterea. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentința pentru o crimă. Novicele Turnului Alb trebuie să învețe numele și crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se mai numește și mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supraviețuiesc mult timp; par să renunțe la voința de a trăi, dacă nu cumva reușesc să descopere ceva care să le umple golul lăsat de Putere.

Doi *gai’shain* trecură pe lângă cele trei Înțelepte, cărând un cufăr mare cu legători din alamă. Scunzi și palizi, soț și soție, aceștia fuseseră senior și domniță în ținutul „ucigașilor de copaci”. Cei doi își plecară capetele mai umil decât ar fi reușit vreodată un Aiel îmbrăcat în alb. În ochii lor negri se citea teama de a nu fi mustrați sau biciuiți. Cei din ținuturile umede puteau fi ferecați precum caii.

— Femeia este îmblânzită deja, mârâi Therava. M-am uitat în ochii ei. Este ca o pasăre care dă din aripi în palmă și care se teme să-și ia zborul.

— În nouă zile? se arătă Rhiale neîncrezătoare, iar Sevanna clătină energic din cap.

— Este Aes Sedai, Therava. Ai văzut cum s-a albit la față de furie când am acuzat-o. Ai auzit-o cum a râs atunci când a vorbit despre uciderea Înțeleptelor.

Ea scoase un sunet de indignare.

— Și ai auzit-o cum ne-a amenințat.

Femeia fusese la fel de alunecoasă ca și „ucigașii de copaci”, vorbind despre recompense și lăsând amenințarea să plutească în aer. Dar la ce altceva te puteai aștepta din partea unei Aes Sedai?

— Va trece mult timp până va fi cumințită, însă această Aes Sedai va cere să se supună și dacă va trece un an.

Odată ce va face asta… Femeile Aes Sedai n-aveau voie să mintă, firește; ea se așteptase ca Galina să nege acuzația care-i fusese adusă. Odată ce va jura supunere…

— S-ar putea să vă ajute asta dacă vreți să faci o Aes Sedai să se supună, se auzi o voce de bărbat în spatele ei.

Sevanna se întoarse uluită și dădu cu ochii de Caddar. Lângă el se afla Maisia, femeia Aes Sedai. Amândoi erau îmbrăcați în mătase neagră și dantelă fină, așa cum fuseseră în urmă cu șase zile, și cărau pe umăr câte un sac plin. Caddar întinse un sceptru alb și neted, lung de aproape o jumătate de metru.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea, apoi strânse furioasă din buze.

Era limpede că el venise cum o făcuse și înainte. Ea era doar surprinsă că el își făcuse apariția în mijlocul taberei. Sevanna luă sceptrul alb pe care i-l oferise, pe urmă, așa cum proceda de obicei, Caddar făcu câțiva pași în spate.

— De ce-ai venit? vru să știe ea. Ce-i ăsta?

Puțin mai subțire decât talia ei, sceptrul era neted, cu excepția câtorva simboluri ciudate, incrustate la un capăt teșit. Nu părea a fi nici din fildeș, nici din sticlă. Era foarte rece când îl atingeai.

— Îi poți spune „Sceptrul Legămintelor”, răspunse Caddar, dezvelindu-și dinții și încercând să imite, fără îndoială, un zâmbet. A ajuns în mâinile mele abia ieri și m-am gândit de îndată la tine.

Sevanna strânse sceptrul în ambele mâini, stăpânindu-se să nu-l azvârle cât colo. Toată lumea știa ce făcea Sceptrul Legămintelor, care aparținea femeilor Aes Sedai. Încercând să nu gândească sau să vorbească, îl vârî la cingătoare, luându-și mâinile de pe el.

Rhiale privi încruntată sceptrul de la cingătoarea Sevannei, apoi își ridică încet privirea rece la fața acesteia. Therava își aranjă șalul cu un zăngănit de brățări și schiță un zâmbet. Nu vor avea niciodată ocazia ca vreuna dintre ele să atingă sceptrul, poate nicio Înțeleaptă nu va avea vreodată această ocazie, însă mai era și Galina Casban. Într-o bună zi, ea se va supune.

Maisia, cea cu ochi de vultur, care stătea în spatele lui Caddar, schiță un zâmbet aproape la fel ca Therava. Văzuse și înțelesese. Pentru o femeie din ținuturile umede, era o bună

observatoare.

— Vino! îi spuse Sevanna lui Caddar. Vom servi ceaiul în cortul meu.

Cu siguranță, nu va împărți apa cu el. Ea își ridică poalele și începu să urce povârnișul.

Spre surprinderea ei, și Caddar era un bun observator.

— Tot ceea ce trebuie să faci este s-o pui pe Aes Sedai – în timp ce urca panta cu lejeritate, cu picioarele lui lungi, el le zâmbi brusc, dezvelindu-și dinții, lui Rhiale și Therave – sau orice femeie care conduce Puterea să țină sceptrul și să rostească orice promisiune dorești, în vreme ce altcineva mânuiește cu ajutorul Puterii puțin Spirit pe durata acestui act. Simbolurile de la capătul sceptrului? adăugă el, ridicând ofensator din sprâncene. Le puteți folosi ca s-o eliberați, dar procedeul este mai dureros. Cel puțin așa am înțeles.

Sevanna atinse ușor sceptrul cu degetele. Mai degrabă sticlă decât fildeș, și foarte rece.

— Funcționează doar asupra femeilor?

Ea pătrunse în cort în fața lui. Înțeleptele și conducătorii frățiilor de războinici plecaseră, dar cei câțiva „ucigași de copaci” *gai'shain* rămaseră, îngenunchind răbdători într-o parte. Nimeni nu mai avusese atâția *gai'shain*, însă ea deținea și mai mulți. Va trebui să le găsească un alt nume totuși, având în vedere faptul că nu se îmbrăcau niciodată în alb.

— Femei care conduc Puterea, Sevanna, adăugă Caddar urmând-o.

Tonul bărbatului era incredibil de necuviincios. Ochii lui negri străluceau amuzați.

— Va trebui să aștepți până îl vei avea pe al'Thor înainte să primești de la mine ceea ce-l controlează.

Scoțându-și sacul de pe umăr, el se așeză. Nu pe o pernă lângă ea, firește. Maisia, care nu se temea că ar putea fi înjunghiată în coaste, se trânti pe un cot chiar lângă Sevanna. Aceasta îi aruncă o privire piezișă, apoi își desfăcu un șiret la bluză, cu un aer degajat. Sevanna nu-și amintea ca femeia să fi avut un piept atât de generos. Că veni vorba, și fața ei era mai frumoasă. Sevanna încercă să se abțină să nu scrâșnească din dinți.

— Desigur, continuă Caddar, dacă ai în minte vreun bărbat, există ceea ce se numește „scaun de legare”. Este mai greu să

legi oamenii care nu mânuiesc Puterea decât pe cei cu însușirea asta. Poate o fi rămas un astfel de scaun de la Frângerea Lumii, dar va trebui să aștepți până îl voi găsi.

Sevanna atinse din nou sceptrul, pe urmă îi porunci nerăbdătoare unuia dintre *gai'shain* să aducă pe o tavă ceaiul. Va aștepta. Caddar era un netrebnic. Mai devreme sau mai târziu, îi va da tot ce-i va cere ea. Sceptrul o putea elibera pe Maisia de el. Cu siguranță că atunci femeia nu-l va mai proteja. Pentru insultele lui, el va purta negru. Sevanna luă o ceșcuță verde din porțelan de pe tava adusă de un *gai'shain* și i-o întinse ea însăși femeii Aes Sedai.

— Are gust de mentă, Maisia. Te va înviora.

Femeia zâmbi, însă acei ochi negri... Ei bine, ceea ce putea păți o Aes Sedai puteau păți două. Sau mai multe.

— Și ce sunt dispozitivele ale ciudate numite și cutiile de Călătorie? întrebă din scurt Sevanna.

Caddar îi făcu semn *gai'shain*-ului să plece și bătu ușor cu mina pe sacul de lângă el.

— Am adus cu mine cât de multe *nar'baha* – așa li se spunea – am găsit. Suficiente cât să vă transporte pe toate pe timpul nopții, dacă vă veți grăbi. Aș face-o dacă aș fi în locul vostru. Al'Thor vrea să vă nimicească, pare-se. Două clanuri vin dinspre miazăzi și alte două au pornit la drum dinspre miazănoapte. Împreună cu Înțeleptele lor, toate pregătite să conducă Puterea. Au primit poruncă să rămână până când și ultima dintre voi va fi ucisă sau luată prizonieră.

— Este, desigur, un motiv să ne punem în mișcare, locuitor al ținuturilor umede, dar nu s-o luăm la fugă, pufni Therava. Nici măcar patru clanuri nu pot traversa Munții Piscul Dragonului într-o zi.

— Nu v-am spus? întrebă Caddar și zâmbetul lui nu era deloc plăcut. Se pare că al'Thor a smuls legăminte și de la niște Aes Sedai, iar acestea le-au învățat pe Înțelepte cum să Călătorească pe distanțe mici fără *nar'baha.* Treizeci sau patruzeci de kilometri. E o descoperire recentă, pare-se. Ar putea ajunge aici... azi. Toate cele patru clanuri.

Poate că mințea, însă riscul... Sevanna își imagina cum era să ajungi în mina Sorileei. Păstrându-și stăpânirea de sine, o trimise pe Rhiale să le anunțe și pe celelalte Înțelepte. Vocea ei nu trăda nimic.

Scotocind în sacul lui, Caddar scoase un cub mic cenușiu, ale cărui laturi erau acoperite cu pânze complicate, unul asemănător cu cel folosit de Sevanna ca să-l contacteze, dar mai simplu, fără însemne, însă cu un disc roșu aprins pe o margine.

— Aceasta este un *nar'baha,* explică el. Folosește *saidinul,* prin urmare niciuna dintre voi nu va vedea nimic, și are limitele lui. Dacă-l va atinge o femeie, nu va mai funcționa câteva zile după aceea, așadar, trebuie să mă ocup de ele, dar acest lucru implică alte limite. Odată deschisă, poarta va rămâne așa pentru o perioadă fixă, suficient de mult cât să treacă prin ea câteva mii de persoane dacă se vor grăbi, pe urmă *nar'baha* are nevoie de trei zile de repaus. Am suficient de multe ca să ne ducă tocmai acolo unde trebuie să ajungem azi, totuși…

Captivată, Therava se aplecă în față atât de mult, încât părea gata să cadă în nas, pe când Sevanna abia dacă asculta. Nu se îndoia de Caddar. Nu va îndrăzni să le trădeze, nu atât timp cât tânjea după aurul pe care-l va primi de la clanul Shaido. Dar existau niște detalii mărunte. Maisia părea să-l privească atentă peste ceașca de ceai. De ce? Dacă trebuiau să se grăbească, de ce nu se simțea urgența în vocea lui? El nu le va trăda, însă ea își va lua măsuri de precauție pentru orice eventualitate.

Maeric se încruntă la cubul din piatră pe care i-l dăduse cel din ținuturile umede, apoi la… poarta… care apăruse când apăsase cu degetul punctul roșu. Era lată de trei metri și înaltă de doi, și plutea deasupra pământului. Dincolo se vedeau dealuri vălurite, nu joase, acoperite cu iarbă uscată. Lui nu-i plăceau lucrurile legate de Putere, mai ales partea sa masculină. Sevanna păși printr-o altă poartă mai mică, împreună cu bărbatul din ținuturile umede și cu femeia oacheșă, urmându-le pe Înțeleptele pe care ea le alesese împreună cu Rhiale. Doar câteva Înțelepte rămaseră alături de Moshaine Shaido. El o vedea pe Sevanna vorbind cu Bendhuin prin acea a doua poartă. Septul „Câmpia de sare” se va pricopsi cu câteva Înțelepte, Maeric era convins de asta.

— Soțule, șopti Dyrele, atingându-i brațul, Sevanna a spus că poarta nu va mai rămâne deschisă prea mul timp.

Maeric încuviință din cap. Dyrele gândea întotdeauna limpede. Acoperindu-se cu voalul, o luă la fugă și sări prin poarta pe care el o deschisese. Indiferent ce ziceau Sevanna și

bărbatul din ținuturile umede, n-avea de gând să trimită dincolo niciun membru al său din clanul Moshaine înainte să aibă convingerea că vor fi în siguranță.

Ateriză greoi pe un povârniș acoperit cu iarbă uscată și fu cât pe ce să se rostogolească la vale. Pentru o secundă, își aruncă privirea în spate, la poartă. Din partea aceea, poarta plutea la mai bine de o jumătate de metru de pământ.

— Soție! strigă el. Este o nimica toată!

„Ochii Negri“ săriră prin poartă, acoperiți cu voaluri și cu sulițele pregătite, urmați de Fecioare. Mai bine-ai fi încercat să bei nisip decât să le împiedici pe Fecioare să nu fie printre primele. Ceilalți din clanul Moshaine îi urmară în fugă, *algai'd'siswai,* soții și copii, meșteșugari și negustori, și *gai'shain,* cei mai mulți trăgând după ei cai încărcați cu desagi grei și măgari. Erau aproape șase mii în total. Clanul lui, oamenii lui. Vor fi în continuare odată ce el va ajunge la Rhuidean; Sevanna nu-l va mai împiedica prea multă vreme să devină șef de clan.

Iscoadele începură să se împrăștie imediat, în vreme ce clanul se revărsa în continuare din poartă. Lăsându-și voalul jos, Maeric începu să dea porunci ca un număr de *algai'd'siswai* să fie trimiși pe coamele dealurilor înconjurătoare, pe când ceilalți rămâneau ascunși la poalele acestora. N-aveau de unde să știe ce sau cine se afla dincolo de acele dealuri. Tărâmuri roditoare, susținea bărbatul din ținuturile umede, însă lui nu i se păreau a fi prea roditoare.

Din clanul lui se desprinse un număr copleșitor de *algai'd'siswai* în care n-avea încredere. Erau bărbați care fugiseră din gintele lor, deoarece nu credeau că Rand al'Thor era adevăratul *car'a'carn.* Maeric nu știa nici el ce să mai creadă, dar un bărbat nu-și abandona ginta sau clanul. Acești bărbați își spuneau *Mera'din*, „Cei fără frați”, un nume potrivit, iar el avea două sute...

Poarta se transformă brusc într-o linie verticală argintie, care-i despică pe zece dintre *Mera'din.* Bucăți din aceștia căzură pe povârniș – brațe, picioare. Trunchiul unui bărbat ateriză aproape de picioarele lui Maeric.

Apăsa pe punctul roșu cu degetul mare, zgâindu-se la locul unde se deschisese poarta. Era în zadar, știa, însă... Darin, fiul lui mai mare, era unul dintre membrii frăției războinice Câinii de

Piatră (*Shae'en M'taal)* care aștepta în ariergardă. Ar fi trebuit să treacă ultimii. Suraile, fiica lui mai mare, rămăsese cu Câinele de Piatră pentru care voia să renunțe la suliță.

El privi în ochii lui Dyrele, care erau la fel de verzi și de frumoși ca și în ziua în care ea așezase cununa la picioarele lui. Și-l amenințase că o să-i taie beregata dacă n-o va ridica de jos.

— Putem aștepta, zise el cu blândețe.

Bărbatul din ținuturile umede spusese trei zile, dar poate se înșela. El apăsă din nou cu degetul mare pe punctul roșu. Dyrele încuviință calm din cap. El spera că nu vor ajunge să plângă unul în brațele celuilalt odată ce vor rămâne singuri.

O Fecioară, Naeise, cobora panta în fugă, își luă voalul în grabă și rosti gâfâind, fără să mai aștepte ca el s-o vadă:

— Maeric, se văd sulițe către răsărit, la câțiva kilometri de aici, și se îndreaptă în fugă spre noi. Cred că sunt din clanul Reyn. Sunt pe puțin șapte sau opt mii.

Maeric vedea și alți *algai'd'siswai* apropiindu-se în fugă de el. Cairdin, un tânăr din frăția războinică Frăția Vulturului (*Far Aldazar Din),* se opri prin alunecare și începu să vorbească de îndată ce Maeric dădu cu ochii de el.

— Respecte, Maeric. Am văzut sulițe la nu mai mult de zece kilometri către miazănoapte și pe cei din ținuturile umede călare. Poate vreo zece mii din fiecare. Nu cred că vreunul dintre noi a urcat pe coamă, dar unele dintre sulițe s-au întors spre noi.

Maeric știu înainte ca Laerad, din frăția Căutătorii de Apă (*Duadhe Mahdi'in*), să apuce să deschidă gura.

— Sulițele vin peste deal la cinci kilometri înspre miazănoapte. Opt mii sau mai mult. Unii dintre ei l-au zărit pe unul dintre băieți.

Laerad era zgârcit la vorbe și nu intenționa să rostească numele băiatului, care, adevărul fie spus, pentru Laerad, ar fi putut fi oricare n-avea părul cărunt.

Maeric știa că nu era vreme de pierdut.

— Hamal! strigă el.

Nu era timp nici de curtoazii față de un fierar.

Bărbatul mătăhălos știu că era ceva în neregulă; urcă în grabă povârnișul, mișcându-se mai repede decât o făcuse de când luase prima oară în mină un ciocan.

Maeric îi întinse cubul din piatră.

— Trebuie să apeși punctul roșu, neîncetat, indiferent ce se va întâmpla, indiferent cât de mult timp va trece până se va deschide din nou poarta.

Hamal încuviință din cap, însă Maeric nu mai așteptă ca el să confirme că așa va face. Hamal va înțelege. Maeric îi mângâie obrazul lui Dyrele fără să-i pese câți ochi erau ațintiți asupra lor.

— Umbra inimii mele, trebuie să te pregătești să îmbraci veșminte albe.

Ea își duse mina la minerul pumnalului de la cingătoare – fusese Fecioară atunci când împletise cununa pentru el –, dar el clătină ferm din cap.

— Trebuie să rămâi în viață, soție, stăpâna casei, ca să ții laolaltă ce va mai rămâne.

Încuviințând din cap, ea îi atinse obrazul cu degetele. El era uluit: soața lui fusese întotdeauna rezervată în public.

Ridicându-și voalul, Maeric își înălță sulița deasupra capului.

— Moshaine! strigă el. Vom dansa!

Aceștia îl urmară pe povârniș în sus, bărbați și Fecioare, aproape o mie de brațe puternice dacă-i luai la socoteală și pe *Mera'dini.* Poate că ar fi trebuit numărați printre septuri. Ei urcară povârnișul și o luară înspre apus; acolo se aflau cei mai apropiați și mai puțini. Poate vor reuși să câștige timp, deși el nu credea. Se întrebă dacă Sevanna știuse despre asta. Of, lumea devenise foarte ciudată de când își făcuse apariția Rand al'Thor. Unele lucruri însă nu puteau fi schimbate. Râzând, începu să cânte:

Dansați sulițele, când soarele urcă pe cer.
Dansați sulițele, când soarele coboară.
Dansați sulițele; cine se teme să moară?
Dansați sulițele; din câți cunosc eu!

Cântând, Moshaine Shaido alergau să danseze cu moartea.

Graendal privea încruntată cum poarta se închidea în urma ultimului Jumai Shaido. În urma septului Jumai și a multor Înțelepte. Spre deosebire de ceilalți, Sammael nu-și înnodase, pur și simplu, pânza ca să se desfacă în cele din urmă. Ea crezuse că o va ține până va trece și ultimul; faptul că poarta se închisese imediat după ce ajunseseră dincolo și ultimii bărbați în

veșminte brune și cenușii fusese un lucru prea fortuit. Râzând, Sammael azvârli cât colo sacul, ținând în mină câteva fragmente inutile din piatră. Sacul ei fusese de mult golit. Soarele apunea în spatele munților către apus, asemănător unei sfere de un roșu strălucitor.

— Într-o bună zi, spuse Graendal pe un ton sec, vei da dovadă de prea multă deșteptăciune pentru binele tău. O cutie de *Călătorie,* Sammael? Să presupunem că unul dintre ei s-a prins?

— Niciunul nu s-a prins, răspunse el simplu, frecându-și în continuare palmele și privind locul unde fusese poarta.

Sau poate la ceva dincolo de acesta. Încă ținea Oglinda Negurilor, care-i crea Iluzia că era mai înalt. Ea renunțase la a ei de îndată ce se închisese poarta.

— Ei bine, ai reușit să bagi spaima în ei.

Erau înconjurați de dovezi: câteva corturi joase, nestrânse, pături, o oală de gătit, o păpușă din cârpe, tot soiul de nimicuri care zăceau acolo unde căzuseră.

— Unde i-ai trimis? Undeva în calea oștii lui al'Thor, bănuiesc?

— Pe unii, surâse el absent. Destui.

Privirea lui introspectivă dispăru brusc, la fel și deghizarea. Cicatricea care-i brăzda fața părea mai palidă.

— Destui cât să creeze necazuri, mai ales cu Înțeleptele lor care conduc Puterea. Dar nu atât de mulți încât să mă bănuiască cineva. Restul sunt răspândiți din Illian și până în Ghealdan. Cât despre cum sau de ce? Poate că al'Thor a făcut-o, din motive personale, însă eu cu siguranță că nu m-aș fi descotorosit de majoritatea dintre ei dacă aș fi fost făptașul, nu-i așa?

Și râse din nou, surprins de propria-i sclipire de geniu.

Graendal își potrivi corsajul rochiei ca să mascheze o tresărire. Era o mare prostie să te întreci astfel – își repetase acest lucru de mii de ori, dar nu ascultase nici măcar o dată o mare prostie, iar în acel moment avea senzația că rochia va cădea de pe ea. Lucru care n-avea nimic de-a face cu tresărirea ei. El nu știa că Sevanna le luase cu ea pe toate femeile Shaido care conduceau Puterea. Oare sosise, în sfârșit, timpul să-l abandoneze? Dacă se va lăsa la mila lui Demandred…

— Ești legată de mine la fel de strâns cum îmi e cureaua, Graendal, continuă Sammael, moment în care se deschise o poartă prin care se zărea odaia lui din Illian. Adevărul nu mai are

nicio importanță, dacă a avut vreodată. Te înalți odată cu mine sau cazi odată cu mine. Marele Senior răsplătește reușita și nu-i pasă prin ce mijloace este dobândită.

— Cum spui tu, îi replică ea.

Demandred era nemilos. Iar Semirhage…

— Mă voi înălța sau voi cădea odată cu tine.

Trebuia să facă totuși ceva. Marele Senior răsplătea reușita, dar nu va îngădui să fie trasă în jos dacă Sammael va eșua. Ea deschise propria poartă, care dădea în palatul ei din Arad Doman, și prin ea se zărea odaia cu coloane, unde animalele ei de companie se bălăceau în bazin.

— Și dacă al'Thor te va vâna? Ce se va întâmpla atunci?

— Al'Thor nu va vâna pe nimeni, răspunse Sammael râzând. Nu trebuie să fac nimic decât să aștept.

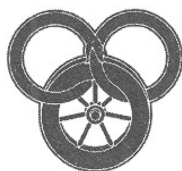
Râzând în continuare, el păși prin poartă și aceasta se închise în urma lui.

Myrddraalul ieși din umbrele adânci, făcându-se vizibil. În ochii lui, porțile lăsaseră o urmă – trei petice de negură strălucitoare. Deși nu distingea o urzeală de cealaltă, deosebea *saidinul* de *saidar* după miros. *Saidin* mirosea ca tăișul ascuțit al unui pumnal, ca vârful unui spin. *Saidar* avea un miros delicat, care devenea din ce în ce mai pregnant pe măsură ce îl foloseai mai mult. Niciun alt Myrddraal nu făcea această diferență după miros. Shaidar Haran însă nu era un Myrddraal oarecare.

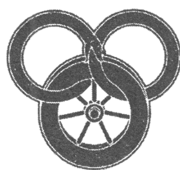
Ridicând de jos o suliță părăsită, o folosi ca să răstoarne sacul pe care-l aruncase Sammael și să golească din el bucățile de piatră. Se întâmplau multe în afara planului. Oare aceste evenimente vor crea haos sau…

Mânerul suliței fu cuprins de flăcări negre și furioase, care ieșeau din mina lui Haran, din „Mâna Umbrei”. Într-o clipită, minerul din lemn se transformă în scrum și se răsuci, iar vârful suliței căzu pe jos. Myrddraalul aruncă bățul înnegrit și-și curăță palmele de funingine. Dacă Sammael slujea haosul, atunci totul era bine. Dacă nu…

Simți o durere ascuțită în ceafă și membrele i se înmuiară. Era prea departe de Shayol Ghul. Legătura aceea trebuia să se rupă cumva. Mârâind, se întoarse și găsi umbra de care avea nevoie. Ziua aceea se apropia. Se apropia.

CAPITOLUL 41

Coroana de săbii

Rand se zvârcolea și avea vise ciudate în care se certa cu Perrin, în care-l implora pe Mat s-o găsească pe Elayne, în care culorile apăreau și dispăreau brusc, iar Padan Fain se năpustea asupra lui cu o sabie strălucitoare. Uneori, i se părea că auzea o voce jelind o femeie moartă în inima negurii. Erau vise în care încerca să se explice în fața lui Elayne, a Aviendhei, a lui Min în același timp, iar Min îl privea încruntată.

— ...nu trebuie deranjat! se auzi vocea lui Cadsuane.

Oare făcea parte din vise?

Vocea îl înspăimânta. În visele lui, îl striga pe Lews Therin și vocea îi răzbătea printr-o negură deasă, unde se mișcau forme, iar oamenii și caii mureau țipând. Era o negură deasă prin care Cadsuane îl urma în timp ce el fugea, gâfâind. Alanna încerca să-l liniștească, însă și ea se temea de Cadsuane. Îi simțea teama la fel de tare ca și pe a lui. Îl durea capul. Și partea laterală a corpului. Vechea cicatrice parcă-i luase foc. Simțea *saidinul.* Cineva folosea *saidinul.* El, oare? Nu știa. Se chinuia să se trezească.

— O să-l omori! strigă Min. N-am să te las să-l omori!

Deschise ochii și îi văzu chipul. Min nu se uita la el, ci îi ținea capul în brațe și privea cu dușmănie pe cineva care stătea departe de pat. Avea ochii roșii. Plânsese, dar nu și în acel moment. Da, era în patul din apartamentul lui din Palatul Soarelui. Vedea baldachinul din lemn negru, masiv, incrustat cu fildeș. Îmbrăcată doar într-o bluză crem de mătase, Min stătea încolăcită în jurul lui, ca și când ar fi vrut să-l protejeze, peste cearșaful din pânză cu care era acoperit până sub bărbie. Alannei îi era teamă; el simți cum îl străbate un fior. Îi era teamă de el. Nu știa de ce, însă era sigur de asta.

— Cred că s-a trezit, Min, rosti cu blândețe Amys.

Min își coborî privirea și fața, încadrată de cârlionți negri, i se lumină cu un zâmbet larg.

El îi înlătură cu grijă brațele – era încă slăbit – și se ridică în capul oaselor. Deși amețea, nu voia să se întindă din nou.

Într-o parte a patului stătea Amys, flancată de Bera și Kiruna. Deși trăsăturile ei mult prea tinere nu trădau nicio emoție, ea își dădu pe spate părul lung și alb și-și potrivi șalul negru ca și când s-ar fi aranjat după ce încheiase o luptă. În aparență, femeile Aes Sedai păreau senine, dar calmul lor era neînduplecat – o regină gata să lupte pentru tronul ei, o țărancă pregătită să lupte pentru ferma ei. Era ciudat, mai văzuse la viața ei trei oameni stând laolaltă – și nu doar fizic –, însă în cazul de față erau cele trei femei, care stăteau cu umerii lipiți de parcă ar fi fost una.

În partea cealaltă a patului, Samitsu, cu clopoțeii aceia argintii în păr, și o soră suplă, cu sprâncene negre și groase și o privire sălbatică potrivită cu părul negru ca pana corbului, stăteau alături de Cadsuane, care-și proptise pumnii în șolduri. Samitsu și sora Aes Sedai cu părul negru purtau șaluri cu franjuri galbeni, iar fețele lor erau la fel de serioase ca și cele ale Berei și Kirunei. Privirea severă a lui Cadsuane însă le făcea pe toate patru să ezite. Cele două grupuri de femei nu se holbau unul la celălalt, ci la bărbați.

La picioarele patului stăteau Dashiva, cu sabia din argint și Dragonul roșu cu auriu strălucind pe gulerul hainei lui, și Flinn și Narishma, cu fețele sumbre, care încercau să le supravegheze în același timp pe femeile de ambele părți ale patului. Jonan Adley stătea lângă ele. O mânecă a hainei lui negre părea pârlită. *Saidinul* îi umplea pe cei patru bărbați, încât părea să se reverse. Dashiva deținea la fel de mult ca și Rand. Al'Thor se uită la Adley, care încuviință încet din cap.

Brusc, Rand conștientiză că nu purta nimic pe sub cearșaful care-i căzuse până la brâu și nimic deasupra acestuia, în afară de un bandaj înfășurat în jurul mijlocului.

— De cât timp dorm? Cum se face că sunt în viață? întrebă el atingând ușor bandajul alb. Pumnalul lui Fain provine din Shadar Logoth. Odată, l-am văzut omorând un om într-o clipită doar cu o zgârietură. Acesta a murit repede, dar în chinuri.

Dashiva rosti o înjurătură în șoaptă, amintind de numele lui Padan Fain.

Samitsu și celelalte surori Galbene schimbară priviri speriate, dar Cadsuane doar încuviință din cap. Ornamentele de aur din

jurul cocului ei cărunt se legănară.

— Da. Shadar Logoth. Asta ar explica anumite lucruri. Poți să-i mulțumești atât lui Samitsu că ești în viață, cât și Jupânului Flinn.

Deși ea nu se uită la bărbatul cu părul cărunt, acesta zâmbi ca și când ea i-ar fi făcut o plecăciune. În mod surprinzător, surorile Galbene îl salutară din cap.

— Și lui Corele, aici de față, firește, continuă Cadsuane. Fiecare și-a adus contribuția, făcând lucruri care cred că n-au mai fost făcute de la Frângerea Lumii, zise ea și vocea îi deveni aspră. Dacă n-ar fi fost cei trei, ți-ai fi pierdut viața. Ți-o poți pierde încă dacă nu te vei lăsa îndrumat. Trebuie să te odihnești și să nu faci niciun efort.

Când stomacul lui ghiorăi zgomotos, ea adăugă:

— N-am reușit să-ți vârâm pe gât decât puțină apă și niște zeamă de când ai fost rănit. Două zile înseamnă mult timp fără mâncare pentru un om bolnav.

Două zile. Doar două. El evită să se uite la Adley.

— Mă ridic din pat, spuse el.

— N-am să te las să-l ucizi, păstorule, rosti Min, cu o licărire încăpățânată în privire. Și n-am să te las nici pe tine să te omori.

Ea își așeză brațele în jurul umerilor lui ca și când ar fi vrut să-l țintuiască locului.

— În cazul în care *car'a'carn* dorește să se ridice, preciză Amys, pe un ton răspicat, am să-i spun Nanderei să le aducă înăuntru pe Fecioarele de pe coridor. Somara și Enaila vor fi mai mult decât bucuroase să-l ajute cu tot ce are nevoie.

Un zâmbet îi încolți în colțul gurii. Odinioară ea însăși Fecioară, știa ce să facă în astfel de situații. Kiruna și Bera nu zâmbeau. Îl priveau încruntate ca pe un nebun de legat.

— Băiete, interveni Cadsuane pe un ton sec, ți-am văzut deja fesele păroase mai mult decât mi-aș fi dorit, însă dacă vrei să ți le etalezi în fața noastră, a tuturor, poate că vreunul dintre noi se va bucura de spectacol. Și dacă vei cădea în nas, am să-ți trag câteva la fund înainte să te vâr înapoi în pat.

Având în vedere expresiile de pe fețele lui Samitsu și a lui Corele, acestea păreau mai mult decât bucuroase s-o ajute.

Narishma și Adley o priveau uluiți pe Cadsuane, în vreme ce Flinn trăgea de haină de parcă s-ar fi certat cu el însuși. Dashiva totuși izbucni în râs.

— Dacă vrei să le scoatem pe femei afară…

Bărbatul cu fața comună începu să pregătească urzelile; nu paveze, ci urzeli complexe din Spirit și Foc care le va provoca dureri prea mari ca să mai conducă Puterea celor asupra cărora vor fi îndreptate. Asta bănuia Rand.

— Nu, zise el repede.

Bera și Kiruna vor asculta porunca de a ieși, iar dacă Samitsu și Corele îl ajutaseră să rămână în viață, meritau mai mult decât durere. Totuși, Cadsuane va avea parte de o surpriză dacă avea impresia că goliciunea îl va țintui locului. Din cauza Fecioarelor, nu era convins că-i mai rămăsese vreun dram de modestie. Zâmbindu-i lui Min, îi desfăcu brațele, aruncă la o parte cearșaful și coborî din pat pe partea lui Amys.

Înțeleapta strânse din buze. El știa că ea se gândea deja dacă să le cheme sau nu pe Fecioare. Bera îi aruncă lui Amys o privire disperată, nesigură, în vreme ce Kiruna se întoarse repede cu spatele, întunecându-se la față. El se apropie încet de dulap. Încet, deoarece se aștepta să-i ofere Cadsuanei ocazia dacă s-ar fi mișcat prea repede.

— Hm! exclamă ea în urma lui. Jur că ar fi *trebuit* să-i trag o bătaie la fund băiatului ăstuia.

Cineva mormăi, ceea ce ar fi putut însemna că era de acord sau nu cu comportamentul lui.

— Ah, dar este un fund atât de frumos, nu-i așa? opină cineva cu un accent murandian.

Trebuie să fi fost Corele.

Ce bine că era cu capul vârât în dulap! Poate că Fecioarele nu reușiseră să-l dezinhibe de tot. Pe Sfânta Lumină! Obrajii îi ardeau ca într-un cuptor. Sperând că îmbrăcatul va ascunde faptul că se clătina, începu repede acțiunea asta. Sabia îi era proptită într-un colț al dulapului, cu centironul încolăcit în jurul tecii din piele neagră de mistreț. Atinse minerul lung, apoi își retrase mina.

Se întoarse desculț la ceilalți, în timp ce-și lega șireturile cămășii. Min ședea turcește pe pat, în pantalonii ei verzi din mătase. Nu-și dădea seama dacă expresia de pe fața ei era aprobatoare sau frustrată.

— Trebuie să vorbesc cu Dashiva și cu ceilalți *asha'mani*, zise el. Între patru ochi.

Min coborî din pat și alergă la el să-l îmbrățișeze. Nu foarte

strâns; era foarte atentă la bandajul lui.

— Am așteptat atât de mult să te văd din nou treaz, spuse ea, strecurându-și un braț în jurul taliei lui. Trebuie să fiu neapărat cu tine.

Ea accentuă aceste cuvinte; doar puțin. Trebuie să fi avut o viziune. Sau poate doar voia să-l ajute să se țină pe picioare. Brațul acela părea să-i ofere sprijin. Oricare variantă ar fi fost, el încuviință din cap; nu se simțea stăpân pe picioarele lui. Când își așeză mina pe umărul ei, își dădu brusc seama că nu voia ca bărbații *asha'mani* să știe cât era de slăbit, așa cum nu voia să știe nici Cadsuane sau Amys.

Bera și Kiruna făcură câte o plecăciune stângace, pe urmă începură să se retragă spre ușă, însă șovăiră când văzură că Amys nu se clintea din loc.

— Atâta vreme cât nu intenționezi să ieși din odaie, rosti Înțeleapta, ca și când nu i s-ar fi adresat *car'a'carn*-ului ei.

Rand își ridică un picior gol.

— Ți se pare că aș vrea să plec undeva?

Amys pufni, apoi, aruncându-i o privire lui Adley, le adună pe Bera și pe Kiruna și ieși.

Cadsuane și celelalte două mai zăboviră o clipă. Sora Verde, cu părul cărunt, îi aruncă și ea o privire lui Adley. Nu era un secret că el lipise câteva zile din Cairhien. Când ajunse la ușă, ea se opri.

— Să nu faci vreo prostie, băiete!

Semăna cu o mătușă severă care-și dojenea nepotul năzdrăvan, fără să spere însă că băiatul îi va da ascultare. Samitsu și Corele o urmară afară, aruncându-le priviri încruntate atât lui, cât și bărbaților *asha'mani.* După ce acestea se făcură nevăzute, Dashiva râse – un hârâit ascuțit – și clătină din cap. Părea, într-adevăr, amuzat.

Rand se desprinse de Min și se duse să-și ia cizmele de lângă dulap. Înăuntrul lor găsi o pereche de șosete.

— Ne vedem în anticameră de îndată ce mă voi încălța, Dashiva.

Asha'man-ul cu față comună tresări. Îl privea încruntat pe Adley.

— Cum poruncești, Seniore Dragon, zise el, ducându-și pumnul în dreptul inimii.

Așteptând să plece cei patru bărbați, Rand se așeză ușurat pe

un scaun și începu să-și tragă șosetele. Era sigur că-și simțea picioarele mai puternice doar pentru că se ridicase și se mișcase. Erau mai puternice, dar, de fapt, tot nu se simțea sigur pe ele.

— Ești convins că e o idee înțeleaptă? îl întrebă Min, îngenunchind lângă scaunul lui.

El îi aruncă o privire uimită. Dacă vorbise în somn în cele două zile, femeile Aes Sedai aflaseră. Amys le-ar fi pus pe Enaila, pe Somara și pe alte cincizeci de Fecioare să aștepte până când se trezea el.

Își trase șosetele sus, pe picior.

— Ai vreo viziune?

Min se lăsă pe călcâie, își încrucișă brațele la piept și-i aruncă o privire fermă. După o clipă, își dădu seama că nu va funcționa și oftă.

— Este Cadsuane. Vrea să vă învețe ceva, pe tine și pe bărbații *asha'mani.* Mă refer la toți bărbații *asha'mani.* Este ceva ce trebuie să învățați, nu știu ce anume, doar că niciunuia dintre voi nu-i va plăcea să învețe de la ea. N-o să vă placă deloc.

Rand se opri cu cizma în mină, pe urmă își vârî piciorul în ea. Ce i-ar putea învăța Cadsuane sau vreo Aes Sedai pe bărbații *asha'mani*? Femeile n-aveau ce să-i învețe pe bărbați, nici bărbații pe femei. Acesta era un lucru sigur ca și Puterea.

— Vom vedea, replică el.

Acest răspuns n-o mulțumi pe Min, firește. Știa că se va întâmpla, la fel și el; ea nu se înșela niciodată. Totuși, ce l-ar fi putut *învăța* Cadsuane? Oare o va lăsa să-l învețe? Femeia îl făcea să se simtă nesigur pe el și neliniștit, așa cum nu se mai simțise de când căzuse Stânca din Tear.

După ce-și vârî piciorul în cea de-a doua cizmă, se duse să-și ia centironul din dulap și haina roșie cu fire de aur pe care o purtase la întâlnirea cu Oamenii Mării.

— Ce înțelegere a încheiat Merana în numele meu? întrebă el, iar Min scoase un sunet gutural, exasperat.

— Niciuna, începând cu această dimineață, răspunse ea nerăbdătoare. Merana și Rafela n-au părăsit vasul de la plecarea noastră, însă au trimis mai multe mesaje întrebând dacă ești suficient de întremat ca să te întorci. Nu cred că s-au descurcat prea bine fără tine. Vei merge acolo sau sper cumva prea mult?

— Încă nu, îi spuse el.

Min rămase tăcută, cu pumnii în șolduri și cu sprâncenele ridicate. Oricum va afla în curând.

După-amiază, toți bărbații *asha’mani,* în afară de Dashiva, săriră în picioare de pe scaunele lor atunci când Rand își făcu apariția împreună cu Min. Privind în gol și vorbind singur, Dashiva nu-l observă pe Rand până când acesta ajunse în dreptul Soarelui-Răsare incrustat în pardoseală, apoi clipi de câteva ori înainte să se ridice.

Rand i se adresă lui Adley în timp ce-și închidea catarama în formă de Dragon a centironului:

— Oastea a ajuns deja la fortărețele din Illian?

Vru să se așeze Într-unul dintre fotoliile poleite, dar apoi se răzgândi.

— Cum? Ar fi trebuit să ajungă abia peste câteva zile. În cel mai bun caz.

Flinn și Narishma păreau la fel de nedumeriți precum Dashiva. Niciunul din ei nu știa unde plecaseră Adley și Hopwil... sau Morr. Era întotdeauna dificil să alegi în cine să ai încredere, și riscant.

Adley își îndreptă umerii. Avea ceva în privire, sub acele sprâncene groase. El văzuse lupul, așa cum se zvonea în Cairhien.

— Înalt Seniorul Weiramon i-a lăsat pe pedestrași în urmă și a continuat călare, preciză Adley, încruntându-se. Am dat peste niște Aieli ieri. Shaido. Nu știu cum au ajuns acolo. Erau vreo nouă sau zece mii, dar n-aveau cu ei nicio Înțeleaptă care să conducă Puterea și nu ne-au încetinit. Am ajuns la forturi azi, la amiază.

Lui Rand îi venea să zâmbească. Îi lăsase în urmă pe pedestrași! Oare Weiramon credea că putea cuceri fortărețele de pe coamele dealurilor cu călăreții? Probabil. Bărbatul i-ar fi lăsat în urmă până și pe Aieli dacă i-ar fi putut întrece. Nobili afurisiți și onoarea lor afurisită! Cu toate astea, nu conta. Cu excepția bărbaților care-și vor pierde viața pentru că Înalt Seniorul Weiramon îi disprețuia pe toți cei care nu luptau călare.

— Eben și cu mine am început să distrugem primele fortărețe de îndată ce am sosit, continuă Adley. Weiramon n-a fost prea încântat. Cred că ne-ar fi oprit dacă nu i-ar fi fost teamă. Oricum, am început să dăm foc buștenilor și să ciuruim zidurile.

Nici n-am început bine, când Sammael și-a făcut apariția. Mă rog, era un bărbat care conducea *saidinul* și care era mult mai puternic decât Eben sau decât mine. La fel de puternic ca și tine, Seniore, aș zice.

— Și-a făcut apariția imediat? îl iscodi Rand, sceptic, apoi înțelese.

Fusese convins că Sammael va rămâne în Illian, sub pavăza urzelilor țesute cu Puterea dacă ar fi crezut că va trebui să-l înfrunte pe Rand; prea mulți Rătăciți încercaseră acest lucru, și muriseră. Rand râse fără să vrea și asta îl făcu să schițeze o grimasă. Îl durea atunci când râdea. Toată acea înșelăciune elaborată de a-l convinge pe Sammael că se afla oriunde cu oastea invadatoare, ca să-l scoată pe bărbat din Illian, și totul irosit de cuțitul din mina lui Padan Fain. Două zile. Toți cei care aveau iscoade în Cairhien – inclusiv Rătăciții, firește – aflaseră deja că Dragonul Renăscut se afla în pragul morții. Mai bine-ar fi aruncat lemn ud pe foc decât să creadă altceva. „Bărbații uneltesc și femeile complotează, dar Roata țese în voie”, era o vorbă care circula în Tear.

— Continuă, zise el. Morr a fost cu tine azi-noapte?

— Da, Seniore Dragon. Fedwin vine în fiecare noapte, așa cum trebuie să facă. Aseară, a fost evident ca nasul lui Eben că vom ajunge la fortărețe azi.

— Nu înțeleg nimic, interveni Dashiva supărat și cu un mușchi de pe față zbătându-i-se. L-ați ademenit să iasă din ascunzătoare, dar cu ce scop? De îndată ce va simți un bărbat mânuind Puterea cu o forță apropiată de a ta, va fugi înapoi în Illian, cu tot cu capcanele și semnalele de alarmă pe care le-a țesut. Nu-l veți prinde acolo, fiindcă își va da seama de îndată ce se va deschide o poartă, fie și la mai bine de un kilometru distanță de oraș.

— Putem salva oastea, izbucni Adley, asta putem face. Weiramon trimitea încă oameni să atace fortăreața atunci când am plecat, iar Sammael îi nimicea în ciuda eforturilor mele și ale lui Eben.

El își mișcă brațul cu mâneca arsă.

— Am fost nevoiți să ripostăm și să fugim imediat, însă chiar și așa el a fost cât pe ce să ne ardă de vii, de mai multe ori. Au fost morți și printre Aieli. Ei luptă doar împotriva celor din Illian care ies la iveală – celelalte fortărețe trebuie să se fi golit, atât

de mulți veneau –, dar de fiecare dată când Sammael vedea cincizeci de-ai noștri laolaltă, Aieli sau alții, el îi nimicea. Dacă mai sunt trei ca el sau chiar doi, mă îndoiesc că voi mai găsi pe cineva în viață când mă voi întoarce.

Dashiva se uita la el ca la un nebun, iar Adley dădu brusc din umeri, ca și când și-ar fi simțit ușor gulerul gol al hainei negre în comparație cu sabia și Dragonul de pe gulerul bărbatului mai în vârstă.

— Iartă-mă, *asha'man,* bombăni el, rușinat, apoi adăugă încet: Putem măcar să-i salvăm.

— Așa vom face, îl asigură Rand, însă nu așa cum s-ar fi așteptat Adley. Mă veți ajuta cu toții să-l omor azi pe Sammael.

Doar Dashiva părea uimit; ceilalți doar încuviințară din cap. Nici măcar Rătăciții nu-i mai înspăimântau.

Rand se aștepta ca Min să se împotrivească sau poate să-i ceară să-l însoțească, dar ea îl surprinse.

— Bănuiesc că nu vrei să afle cineva că ai plecat dacă nu va fi nevoie, păstorule.

El încuviință din cap, iar ea oftă. Poate că Rătăciții depindeau de porumbei și de iscoade, la fel ca și ceilalți, dar dacă erau prea siguri pe ei putea fi o nenorocire.

— Fecioarele vor vrea să mă însoțească dacă vor afla, Min.

Era adevărat, iar el va fi nevoit să le refuze. Dacă ar fi reușit să le refuze. Cu toate astea, dispariția Nanderei și a celor din garda ei ar fi însemnat prea mult.

— Bănuiesc că aș putea vorbi cu Nandera, oftă Min din nou. Să le țin de vorbă pe coridor un ceas, deși nu vor fi încântate de mine atunci când vor afla.

El vru să râdă din nou, dar își aduse aminte de rană. Cu siguranță, nu vor fi încântate nici de ea, nici de el.

— Mai exact, Amys nu va fi încântată, fermierule. Nici Sorilea. În ce situații mă bagi…

El dădu să-i spună că nu-i ceruse să facă nimic, însă, înainte să rostească un cuvânt, ea se apropie de el. Privindu-l printre genele lungi, își așeză o mină pe pieptul lui și bătu din degete. Deși zâmbetul îi era cald și vocea blândă, degetele o trădau.

— Dacă o să pățești ceva, Rand al'Thor, am să-i dau o mină de ajutor lui Cadsuane fie că va vrea sau nu.

Zâmbetul ei deveni luminos pentru o clipă, aproape vesel, înainte ca ea să se îndrepte către ușă. El o urmări cu privirea.

Deși uneori îl năucea – aproape toate femeile pe care le cunoscuse făcuseră asta cel puțin o dată sau de două ori –, felul în care pășea îl făcea să-și dorească s-o privească.

Brusc, conștientiză că și Dashiva o urmărea cu privirea, lingându-și buzele. Rand își drese glasul suficient de tare încât să fie auzit peste zgomotul făcut de ușa care se închise în urma ei. Dintr-un anume motiv, bărbatul cu fața obișnuită își ridică mâinile, în semn de apărare. Nu era ca și când Rand i-ar fi aruncat o privire amenințătoare. Nu putea să arunce priviri amenințătoare tuturor bărbaților doar pentru că Min purta pantaloni strâmți. Înconjurându-se de Hău, îmbrățișă *saidinul* și începu să țeasă urzeli din foc înghețat și noroi topit ca să deschidă o poartă. Dashiva sări în spate atunci când aceasta se deschise. Poate că, dacă se va trezi fără o mină, bărbatul se va abține să-și mai lângă buzele ca un nesimțit. Ceva strâmb și roșu se răspândi ca o pânză de păianjen în exteriorul Hăului.

Păși prin poartă pe un pământ sterp, cu Dashiva și ceilalți pe urmele lui, eliberând Izvorul de îndată ce trecu și ultimul dintre ei. Un sentiment de pierdere își făcu simțită prezența când *saidinul* dispăru, în vreme ce sentimentul de conștientizare a Alannei se estompa. Pierderea nu păruse atât de mare câtă vreme Lews Therin fusese prezent; nu atât de uriașă.

Deasupra, soarele auriu coborâse pe jumătate spre orizont. O rafală de vânt mătură praful de sub tălpile lui, fără să lase în urma ei vreo adiere de răcoare. Poarta se deschisese într-o zonă delimitată de o frânghie legată între patru stâlpi din lemn. La fiecare colț stăteau câte două gărzi, în haine scurte și pantaloni bufanți, vârâți în cizme. La șold le atârnau niște săbii ușor curbate. Unii aveau mustăți stufoase, care atârnau până la bărbie, sau bărbi dese, și toți aveau nasuri obraznice și ochi negri, care păreau migdalați.

— Ce căutați aici? întrebă Dashiva, privind sceptic într-o parte și-n alta.

În jurul lor se întindeau sute de corturi cenușii și albe, cu vârfuri ascuțite și acoperite cu praf, corturi și cai priponiți și înșeuați. Caemlyn se întindea la câțiva kilometri mai încolo, ascuns de copaci, iar Turnul Negru puțin mai departe. Taim nu putea ști despre asta decât dacă avea iscoade. Una dintre sarcinile lui Fedwin Moor fusese aceea de a asculta – de a simți – dacă cineva încerca să spioneze. Cu un murmur care pornea

de la zona împrejmuită, bărbați cu nasuri obraznice și săbii curbate se ridicau în picioare și se întorceau ca să privească în direcția lui Rand. Pe ici, pe colo se ridicau și femei; femeile saldaeane îi însoțeau adesea călare în luptă pe soții lor, cel puțin cele ale nobililor și ale ofițerilor. În acea zi nu se va întâmpla asta.

Aplecându-se pe sub frânghie, Rand se îndreptă cu pași hotărâți către un cort, care nu era diferit față de celelalte, cu excepția steagului din vârful din față – trei flori roșii, simple pe un fundal albastru. Aceste flori nu se ofileau nici măcar în timpul iernilor saldaeane, iar când focurile înnegreau pădurile, acele flori roșii erau primele care răsăreau. Era o floare pe care nimeni n-o putea strivi: era emblema Casei Bashere.

Bashere era în cort, gata încălțat și împintenat, și cu sabia la șold. Amenințătoarea Deira se afla cu el, îmbrăcată într-o rochie de călărie de aceeași nuanță cu haina cenușie a soțului ei. Deoarece n-avea sabie, trebuia să se descurce cu pumnalul cu lamă lungă de la cingătoare, incrustat cu rondele din argint masiv. Mănușile din piele, vârâte la cingătoare, arătau că era pregătită să călărească la galop.

— Mă așteptam la asta peste câteva zile, spuse Bashere, ridicându-se dintr-un scaun pliant. Săptămâni, chiar. Speram ca mai toți oamenii lui Taim să fie înarmați, așa cum am plănuit împreună cu tânărul Mat. I-am adunat pe toți făuritorii de arbalete pe care i-am găsit, iar acum aceștia nu mai prididesc în a le făuri. Însă doar vreo cincisprezece mii au arbalete și știu cum să le întrebuințeze.

Cu o privire întrebătoare, el ridică o carafă din argint de pe hărțile împrăștiate pe o masă pliabilă.

— Avem timp de punci?

— Fără punci, replică Rand, nerăbdător.

Bashere îi mai pomenise despre bărbații pe care-i găsise Taim și care nu puteau învăța să conducă Puterea, însă nu-l prea ascultase. Dacă Bashere considera că-i pregătise suficient de bine, atunci doar asta avea importanță.

— Dashiva și alți trei bărbați *asha'mani* așteaptă afară. Ne vom pregăti de îndată ce Morr li se va alătura.

El o privi fix pe Deira ni Ghaline t'Bashere, care-și domina soțul scund cu nasul ei ca un cioc de șoim și ochi care-i făceau pe cei ai unui șoim să pară blânzi.

— Fără punci, Seniore Bashere. Și fără soții. Nu azi.

Deira deschise gura, ochii ei negri scăpărând.

— Fără soții, repetă Bashere, mângâindu-și mustața care începea să-i încărunțească. Voi da mai departe porunca, adăugă el, apoi se întoarse către Deira și-și întinse mina. Soție, se corectă el cu blândețe.

Rand tresări, în ciuda tonului blând, așteptând ca femeia să se dezlănțuie.

Deira strânse din buze. Își coborî privirea încruntată la soțul ei, asemenea unui șoim pregătit să atace un șoarece. Nu că Bashere ar fi semănat cu un șoarece, firește; doar cu un șoim mult mai mic. Ea inspiră adânc. Atunci când Deira inspira adânc ar fi putut face ca pământul să se cutremure. Desfăcându-și pumnalul de la cingătoare, îl așeză în palma soțului ei.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, Davram, zise ea. Pe îndelete.

Într-o zi, când va avea timp, Rand hotărî să-l facă pe Bashere să-i explice cum reușea să facă asta. Dacă va mai avea timp.

— Pe îndelete, conveni Bashere, zâmbind pe sub mustață pe când își vârî pumnalul la cingătoare.

Poate că bărbatul avea, pur și simplu, porniri sinucigașe.

Frânghia fusese înlăturată, iar Rand aștepta, împreună cu Dashiva și ceilalți bărbați *asha'mani,* în timp ce nouă mii de cai saldaeani se aranjară în spatele lui Bashere într-o coloană de câte trei. Undeva, în urma lor, cincisprezece mii de bărbați care-și spuneau Legiunea Dragonului se vor aduna mergând pe jos. Rand aruncase o privire în direcția lor. Fiecare dintre ei purta o haină albastră, croită ca să se închidă pe lateral, pentru a se vedea Dragonul roșu cu auriu de pe piept. Cei mai mulți țineau în mină o arbaletă din oțel; unii aveau scuturi grele, însă niciunul nu era înarmat cu suliță. Indiferent ce plan ciudat își făcuseră Mat și Bashere, Rand spera ca schema să nu-i ducă la moarte pe mulți din această legiune.

Morr zâmbea nerăbdător, așteptând. Mai avea puțin și sărea în vârful picioarelor. Poate că era doar bucuros că purta din nou haina neagră, cu sabia din argint pe guler. Adley și Narishma afișau zâmbete identice, la fel și Flinn. În sfârșit, știau unde vor merge și ce urmau să facă. Dashiva privea încruntat în gol, ca de obicei, mișcându-și ușor buzele. Ca de obicei. La fel de tăcute și de încruntate erau și femeile saldaeane, adunate în spatele

Deirei, privind dintr-o parte. Semănau cu niște vulturi și șoimi furioși, cu penele zburlite. Lui Rand puțin îi păsa că ele se strâmbau sau se încruntau; dacă el va reuși să le înfrunte pe Nandera și pe celelalte Fecioare după ce le ținuse departe de asta, atunci bărbații saldaeani puteau suporta orice fel de discuții interminabile. În acea zi, cu voia Luminii, nu va muri nicio femeie din cauza lui.

Atât de mulți bărbați n-ar fi putut fi aliniați într-un minut, chiar dacă ar fi așteptat poruncă, dar, într-un timp remarcabil de scurt, Bashere își ridică sabia și strigă:

— Seniore Dragon!

Un strigăt se răspândi deodată de-a lungul coloanei din spatele lui:

— Seniore Dragon!

Atingând Izvorul, Rand deschise o poartă mare între stâlpi și trecu în fugă prin ea în timp ce țesea urzeala, plin de *saidin* și cu bărbații *asha'mani* pe urmele lui. Pătrunse într-o piață deschisă, impresionantă, înconjurată de coloane albe, uriașe, fiecare având în vârf o cunună de ramuri de măslin din marmură. La cele două capete ale pieței se aflau palate cu acoperișuri cărămizii aproape identice, cu galerii prevăzute cu coloane și balcoane înalte și turle subțiri. Acelea erau Palatul Regelui și, puțin mai mică, Marea Sală a Consiliului, plus Piața Tammaz, din inima Illianului.

Un bărbat uscățiv într-o haină albastră, cu o barbă care-i lăsa buza de sus dezvelită, rămase cu gura căscată atunci când îl văzu pe Rand și pe bărbații *asha'mani* în haine negre sărind printr-o gaură care se deschisese în aer. O femeie vânjoasă, îmbrăcată într-o rochie verde de sub care i se vedeau pantofii verzi și gleznele acoperite de ciorapi de aceeași culoare, își duse ambele mâini la față, încremenind locului chiar în fața lor, cu ochii negri mari cât cepele. Toți oamenii se opreau și se zgâiau – vânzători ambulanți cu tăvile lor, căruțași care își opreau boii, bărbați și femei, și copii priveau toți cu gurile căscate.

Rand își ridică mâinile și începu să conducă Puterea.

— Sunt Dragonul Renăscut!

Cuvintele bubuiră în piață, amplificate de Aer și de Foc. Din mâini îi țâșniră flăcări până la treizeci de metri înălțime. În spatele lui, bărbații *asha'mani* umpleau văzduhul cu mingi de foc, brăzdând cerul în toate direcțiile. Toți, în afară de Dashiva,

care lansa fulgere albastre deasupra pieței.

Fu de ajuns. Oamenii începură s-o ia la goană în toate direcțiile țipând, îndepărtându-se de Piața Tammaz. Aceștia fugiră la timp. Rand și bărbații *asha'mani* se dădură repede la o parte, iar Davram Bashere îi conduse pe saldaeanii, care țipau, în Illian – un râu de călăreți care-și flutura săbiile în timp ce se revărsa. Bashere conducea linia de centru a coloanei drept în față, așa cum plănuiseră cu ceva timp în urmă, o veșnicie, parcă, pe când celelalte două linii se bifurcară. Ei se îndepărtau de poartă, alcătuind grupuri mici, luând-o la galop pe străzile care ieșeau din piață.

Rand nu mai așteptă să-i vadă ieșind pe ultimii călăreți. După ce mai mult de o treime trecură prin poartă, țesu de îndată o altă deschizătură mai mică. Nu era nevoie să cunoști un loc atunci când Călătoreai dacă distanța era foarte mică. Simțea cum în jurul lui Dashiva și ceilalți bărbați își țeseau propriile porți, însă el pășea deja printr-a lui. Poarta se închise în vârful unei turle înalte și subțiri a Palatului Regelui. Se întrebă absent dacă Mattin Stepaneos den Balgar, Regele din Illian, se afla undeva sub el în acel moment.

Partea de sus a turlei n-avea mai mult de trei metri în diametru și era împrejmuită cu un zid din piatră roșie care lui îi ajungea aproape până la piept. La patruzeci de metri, era cel mai înalt punct din întreg orașul. De acolo, vedea peste acoperișurile strălucind în soarele după-amiezii, roșii și verzi, și toate culorile. Zărea până la digurile lungi de pământ brăzdând mlaștina nemărginită cu iarbă înaltă, care împrejmuia orașul și portul. În aer se simțea mirosul pregnant de sare. Illian n-avea nevoie de ziduri ca să oprească un inamic, cu toată acea mlaștină care-l înconjura din toate părțile. Orice inamic care nu putea face găuri în aer. În acest caz însă, chiar și zidurile ar fi fost de prisos.

Era un oraș frumos. Cele mai multe clădiri erau din piatră albă de carieră. Urbea era brăzdată de tot atâtea canaluri câte străzi, care, de acolo, de sus, semănau cu niște modele decorative verzi-albastre. Însă el nu se opri să-l admire. Trimitea urzeli de Aer, Apă, Foc și Pământ peste acoperișurile tavernelor, ale prăvăliilor și ale palatelor cu turle, întorcându-se în timp ce făcea asta. Nu încerca să țească urzelile, ci le trimitea, pur și simplu, peste oraș și la mai bine de un kilometru peste mlaștină.

De pe alte cinci turnuri porneau urzeli joase și, când se atingeau accidental, izbucnea lumina, se aprindeau scântei și explodau nori colorați de abur. Era un spectacol care l-ar fi făcut invidios pe orice artificier. Nici că-și putea imagina o metodă mai bună de a-i înspăimânta pe oameni ca să se ascundă sub paturi sau să se ferească din calea ostașilor lui Bashere, cu toate că nu ăsta era motivul.

Hotărâse cu mult timp în urmă că Sammael trebuie să fi țesut santinele prin oraș care să dea alarma atunci când cineva încerca să îmbrățișeze *saidinul.* Santinelele se inversau, ca nimeni, în afară de Sammael, să nu le descopere. Aceste santinele îi spuneau lui Sammael locul exact unde se afla bărbatul care mânuia Puterea și acesta să poată fi distrus pe dată. Cu puțin noroc, fiecare dintre aceste santinele vor intra în alertă în acel moment. Lews Therin fusese convins că Sammael le va simți indiferent unde se afla, chiar și la mare distanță. Tocmai de aceea santinelele ar fi trebuit să fie inutile în acel moment; acestea trebuiau refăcute odată ce se declanșau. Niciodată în viața lui nu renunțase la ceea ce considera că i se cuvenea, indiferent cât de șubredă ar fi fost revendicarea lui, nu fără a lupta. Învățase asta de la Lews Therin. Dacă era real. Trebuia să fie. Amintirile acelea conțineau prea multe amănunte. Dar, oare, un nebun nu-și putea visa fanteziile în cele mai mici amănunte?

„Lews Therin!”, strigă el în gând. Îi răspunse vântul care sufla peste Illian.

Jos, Piața Tammaz era pustie și cufundată în tăcere, goală cu excepția câtorva telegi abandonate. Poarta era invizibilă, în afară de urzeli.

Apucându-le, Rand desfăcu nodul și, când poarta se închise cu o sclipire, eliberă *saidinul* fără tragere de inimă. Toate urzelile dispărură din văzduh. Poate că unii dintre bărbații *asha’mani* atingeau încă Izvorul, deși le spusese să n-o facă. Le mai spusese că, dacă va simți un bărbat conducând Puterea în Illian după ce el însuși se va opri, îl va ucide fără niciun avertisment. N-ar fi vrut să afle ulterior că acel mânuitor al Puterii fusese unul de-ai lor. Se rezemă de zid, așteptând și dorindu-și să stea jos. Picioarele îl dureau, iar în partea laterală simțea că-l ardea indiferent ce poziție ar fi adoptat, și totuși trebuia să vadă o urzeală, nu numai s-o simtă.

Nu tot orașul era cufundat în tăcere. Din mai multe direcții, auzea strigăte îndepărtate și sunetul slab al metalelor ciocnindu-se. Chiar dacă mutase atât de mulți oameni la graniță, Sammael nu lăsase orașul Illian fără protecție. Rand se întorcea, încercând să privească în toate direcțiile. Credea că Sammael ar putea apărea în Palatul Regelui sau în clădire de la capătul celălalt al pieței, dar nu era sigur. Jos, în stradă, văzu un grup de saldaeani ciocnindu-se cu un grup la fel de numeros de călăreți cu platoșe strălucitoare; mai mulți saldaeani își făcură apariția în galop dintr-o parte, iar lupta se mută după clădiri, prin urmare, nu mai reușea să vadă. Când privi într-o altă direcție, îi zări pe unii oșteni ai Legiunii Dragonului traversând în marș un pod jos, peste un canal. Un ofițer, care se remarca prin pana înaltă și roșie de pe coif, înainta cu pași hotărâți în fața a douăzeci de oșteni, care cărau scuturi la fel de late ca umerii lor, urmați de vreo două sute de oșteni înarmați cu arbalete. Cum vor lupta? În depărtare se auzeau strigăte și lame de oțel încrucișându-se, țipetele slabe ale celor care mureau.

Soarele aluneca pe cer și umbrele se întindeau peste oraș. Amurg, cu soarele semănând cu un disc stacojiu către apus. Câteva stele răsăriră. Oare se înșelase? Oare Sammael se va duce altundeva, în căutarea unui alt ținut pe care să-l stăpânească? Oare nu ascultase decât de propriile-i bombăneli nebunești?

Un bărbat conducea Puterea. Rand încremeni o clipă, holbându-se la Marea Sală a Consiliului. Exista suficient *saidin* pentru a țese o poartă; nu simțise doar urzeli mai slabe, de-a lungul pieței. Trebuia să fie Sammael.

Cât ai clipi din ochi, atinse Izvorul, țesu o poartă și sări prin ea cu iuțeala unui fulger. Era o încăpere generoasă, luminată de niște lampadare uriașe și aurii, așezate în oglindă, și de altele care atârnau din tavan, prinse de lanțuri. Pereții erau din marmură albă ca zăpada, prevăzuți cu basoreliefuri descriind bătălii și vase care împânzeau portul din Illian, mărginit de mlaștină. La celălalt capăt al încăperii, nouă jilțuri sculptate și poleite cu aur stăteau asemenea unor tronuri pe un podium alb, cu trepte. Jilțul din mijloc avea spătarul mai înalt decât celelalte. Înainte să închidă poarta în urma lui, vârful turlei în care se aflase explodă. El simți urzelile de Foc și Pământ în momentul în care o ploaie de bucăți de piatră și praf pătrunse prin poartă și-l

trânti la pământ, cu fața în jos. Când ateriză, Rand simți o durere ascuțită în partea laterală. O suliță roșie și ascuțită pătrunse în Hăul în care plutea, lucru care-l făcu să închidă poarta de îndată. Erau durerea și slăbiciunea altcuiva. Le putea ignora atunci când se afla în Hău.

Se deplasă punând în mișcare mușchii altui bărbat, se ridică în picioare și o luă la fugă împleticindu-se înspre podium tocmai în momentul în care sute de filamente roșii începeau să picure arzând din tavan, să pătrundă prin pardoseala albastră din marmură, formând un cerc mare în jurul porții ce începea să dispară. Un filament îi pătrunse prin tocul cizmei, apoi prin călcâi, iar el scoase un strigăt în timp ce cădea. Nu simțea durere nici în partea laterală, nici în călcâi. Nu era durerea lui.

Rostogolindu-se pe spate, văzu reminiscențele acelor filamente roșii, care erau suficient de proaspete, încât să distingă urzelile de Foc și Aer țesute într-un mod care-i era necunoscut. Erau suficient de proaspete, încât să distingă direcția de unde veneau. Pardoseala înnegrită și tavanul cu tencuială albă și ornamente sfârâiau și trosneau zgomotos la atingerea aerului.

Își ridică mâinile și începu să țeasă o spirală de Focul-Răului. Obrazul altcuiva purta urmele unei palme, iar vocea șuierătoare și cârâitoare a lui Cadsuane îi răsuna în minte precum filamentele roșii care lăsaseră găuri în podea. „Niciodată, băiete; nu vei mai face asta niciodată.” I se părea că auzea scâncetul îndepărtat al lui Lews Therin de teama a ceea ce ar putea pierde, a ceea ce fusese cât pe ce să distrugă cândva lumea. Fiecare urzeală de Foc și de Aer se prăbușea, însă el țesea așa cum văzuse. Mii de fire subțiri și roșii îi înmuguriră între mâini, unduindu-se ușor când țâșniră în sus. Un cerc din tavan, cu diametru de o jumătate de metru, o mulțime de fragmente de piatră și tencuială căzură într-un nor de praf.

Abia după ce țesuse urzelile se gândi că ar putea exista cineva între el și Sammael. Voia să-l vadă mort pe Sammael în acea zi, dar dacă o putea face fără să omoare pe altcineva… Urzelile dispărură când se ridică din nou în picioare și șchiopătă în grabă către ușile din partea laterală a sălii, înalte, pe care erau incrustate nouă albine aurii de mărimea pumnului său.

O urzeală mică de Aer deschise ușa înainte ca el să ajungă la ea. Era prea mică pentru a o putea detecta de la depărtare.

Ieșind șchiopătând pe coridor, se lăsă în genunchi. Partea laterală a celuilalt bărbat parcă luase foc, iar în călcâi simțea o durere sfâșietoare. Rand își scoase sabia și se rezemă în ea, așteptând. Un individ proaspăt ras, cu obraji rozalii și durdulii privea de după colț, la o oarecare distanță. Haina pe care o purta sugera că era servitor. Cel puțin după verdele dintr-o parte și galbenul din partea cealaltă părea a fi o livrea. Individul îl văzu pe Rand și, foarte încet, ca și când n-ar fi fi zărit dacă s-ar fi mișcat suficient de încet, se retrase după colț. Mai devreme sau mai târziu, Sammael va trebui totuși să…

— Illian este al meu!

Vocea bubui în aer, din toate direcțiile, iar Rand înjură. Trebuie să fi fost aceeași urzeală pe care el o folosise în piață sau una foarte asemănătoare. Aceasta necesita atât de puțină Putere, încât el n-ar fi simțit urzelile reale dacă s-ar fi aflat la zece metri de bărbat.

— Illian este al meu! N-am să distrug ceea ce-mi aparține doar ca să te omor pe tine și n-am să-ți îngădui nici ție să-l distrugi. Ai avut tupeul să vii aici în căutarea mea?! Ai curajul să mă urmărești din nou?!

În acea voce tunătoare se simțea un ușor ton batjocoritor.

— Ai curajul?!

Undeva, deasupra, se deschise și se închise o poartă. Rand n-avea nicio îndoială în privința asta.

Curaj? Avea *curajul*?

— Sunt Dragonul Renăscut, mormăi el, și te voi omorî.

Țesând o poartă, păși prin ea și ajunse într-un loc cu câteva etaje mai sus.

Era un alt coridor, prevăzut cu tapiserii care descriau corăbii pe mare. La capătul celălalt, ultima fâșie stacojie a soarelui strălucea printre coloanele unei galerii. Urmele porții deschise de Sammael mai pluteau în aer, iar urzelile care începeau să se risipească semănau cu niște vagi fantome strălucitoare. Nu erau însă atât de vagi încât Rand să nu le distingă. Începu să țeasă, apoi se opri. Sărise acolo, sus, fără să se gândească la vreo capcană. Dacă ar fi reprodus întocmai ceea ce vedea, ar fi pătruns oriunde o făcuse Sammael sau foarte aproape de acel loc. Doar cu o mică schimbare, fiindcă n-avea de unde să știe dacă modificarea era de cincisprezece metri sau de o sută cincizeci de metri. Indiferent de situație, tot ar fi fost suficient de

aproape.

O dungă verticală argintie începu să se rotească și să se deschidă, lăsând să se vadă ruinele grandorii învăluite în umbră, nu la fel de întunecate ca și coridorul. Văzut prin poartă, soarele semăna cu un disc roșu, puțin mai gros, pe jumătate ascuns în spatele unui dom aflat în ruină. Cunoștea locul. Ultima oară când se aflase acolo adăugase un nume de Fecioară pe lista pe care o avea în minte; prima oară, Padan Fain îl urmărise și devenise mai mult decât O Iscoadă a Celui Întunecat, și chiar mai rău decât asta. Faptul că Sammael fugise în Shadar Logoth însemna că se încheiase cercul în mai multe privințe. Nu mai era timp de pierdut, de vreme ce el deschidea calea. Înainte ca poarta să se lărgească total, Rand trecu prin ea în fugă și pătrunse în orașul ruinat, care fusese cândva Aridhol. Fugea șchiopătând, lăsând urzeala în urma lui. Pașii îi răsunau pe pietrele de pavaj distruse și pe iarba moartă.

Se ascunse după primul colț care-i apăru în cale. Pământul i se cutremură sub picioare când răsunară bubuituri din locul de unde venise. Fascicule de lumină străluceau în întunericul amurgului. Simți urzeli de Pământ, Foc și Aer. Țipete și urlete se ridicau printre bubuituri. *Saidinul* pulsa înlăuntrul lui. Înaintă împleticindu-se, fără a privi în urmă. Fugea, iar Puterea care-l umplea îl ajuta să vadă limpede în semiîntuneric.

Orașul era împânzit de palate uriașe din marmură, cu patru sau cinci domuri de forme diferite, învăluite într-o nuanță stacojie de soarele care apunea, de fântâni și statui din bronz la fiecare răscruce de drumuri, de șiruri nesfârșite de coloane ce duceau la turnurile înălțându-se spre soare. Cel puțin se înălțaseră atunci când fuseseră întregi; multe dintre ele se aflau în acel moment în ruină. Pentru fiecare dom care rămăsese în picioare, alte zece semănau cu niște coji de ou sparte, cu vârfurile retezate sau o parte lipsă. Statuile zăceau într-un morman de pietre sau le lipseau brațele sau capetele. Întunericul se așternea repede și pe nesimțite peste mormanele nesfârșite de moloz, iar cei câțiva copaci pipernciți, cu forme ciudate, semănau cu niște degete strâmbe pe fundalul cerului.

Un zid din cărămidă și piatră se întindea în față. Erau ruinele unui mic palat. Jumătate din partea din față era prăbușită, iar fațada cu coloane stătea înclinată spre stradă. Rand se opri în mijlocul drumului, la mică distanță de zid, așteptând să simtă o

altă urzeală de *saidin.* Nu era o idee prea bună să se furișeze pe lângă clădiri, deoarece acestea se puteau prăbuși oricând. Mii de ochi nevăzuți păreau că priveau, cu un sentiment de anticipare aproape palpabil, de la ferestre asemenea unor orbite găunoase. Simțea vag cum îi pulsa noua rană, cum îi ardea, cum își găsea ecoul în răul care persista în praful din Shadar Logoth. Vechea rană se strângea ca un pumn. Resimțea vag și durerea din picior. Hăul însuși pulsa în jurul lui, iar atingerea *saidinului* de către Cel Întunecat ținea isonul loviturilor de cuțit pe care le simțea în coaste. Shadar Logoth era un loc periculos chiar și în timpul zilei. Dar și noaptea...

În josul străzii, dincolo de un monument în formă de spirală, care rămăsese în picioare în mod miraculos, se mișcă ceva, o formă întunecată țâșnind prin întuneric. Rand vru să conducă Puterea, deși nu-i venea să creadă că Sammael s-ar fi furișat astfel. După ce pătrunsese în oraș, atunci când Sammael încercase să distrugă totul în jurul porții sale, el auzise niște țipete îngrozitoare. Abia le percepuse atunci. În Shadar Logoth nu trăia nimic, nici măcar șobolani. Sammael trebuie să fi adus cu ei acoliți, indivizi pe care acesta i-ar fi ucis fără să stea pe gânduri în încercarea de a ajunge la Rand. Poate că unul dintre ei îl va conduce pe Rand la Sammael. Al'Thor avansa cât putea de repede, încercând să nu facă zgomot. Pavajul distrus îi scrâșnea sub tălpi asemenea unor oase rupte. Spera ca doar urechile lui ajutate de *saidin* să audă zgomotul pașilor lui.

Oprindu-se la baza monumentului în formă de spirală, care semăna cu un ac gros din piatră acoperit cu însemne ornamentale, privi în față. Cel care se mișcase se făcuse nevăzut. Doar cei necugetați sau cei cu un curaj nebunesc pătrundeau noaptea în Shadar Logoth. Răul care sălășluia în Shadar Logoth, răul care nimicise neamul Aridhol nu murise odată cu el. Mai încolo, pe stradă, un firicel de negură argintie ieșea șerpuind pe o fereastră, furișându-se către un altul care venea să-l întâlnească printr-o gaură mare, făcută într-un zid înalt din piatră. Adâncurile acelei găuri străluceau ca și când înăuntru s-ar fi aflat o Lună Plină. Odată cu venirea nopții, Mashadar punea stăpânire pe oraș. Era o prezență vastă care-și făcea apariția în mai multe locuri în același timp. Atingerea lui Mashadar n-aducea o moarte plăcută. Rand simțea cum *saidinul* pulsa cu putere înlăuntrul lui. Rana îi zvâcnea asemenea

înțepăturilor a zeci de mii de fulgere. Până și pământul părea că-i pulsa sub tălpi.

Se întoarse, gândindu-se să plece în acel moment. Era foarte posibil ca Sammael să fi plecat de vreme ce Mashadar își făcuse apariția. Era foarte posibil ca bărbatul să-l fi ademenit acolo în speranța că el va scotoci printre ruine până când Mashadar îl va ucide. Rand se întoarse, apoi se opri și se ghemui lângă spirală. Doi troloci se furișau pe stradă. Erau niște forme mătăhăloase în armuri negre, pe jumătate cât el de înalți. Armura lor era prevăzută cu țepi pe umeri și pe coate. În mâini țineau sulițe cu vârfuri lungi și negre și cârlige amenințătoare. Le vedea clar fețele, cu ochii lui plini de *saidin.* Unul avea un cioc de vultur în locul gurii și al nasului, iar celălalt, un rât de porc mistreț și colți. Felul în care se furișau trăda frica. Trolocilor le plăcea să ucidă, le plăcea sângele, însă Shadar Logoth îi înspăimânta. Pe-acolo bântuiau și Myrddraali; trolocii n-ar fi pătruns în oraș dacă n-ar fi fost aduși de Myrddraali. Niciun Myrddraal n-ar fi intrat în oraș dacă nu l-ar fi adus Sammael. Asta însemna că Sammael era în continuare acolo, altminteri trolocii ar fi luat-o la fugă spre porți, în loc să iasă la vânătoare. Fiindcă asta făceau, vânau. Cel cu rât de porc adulmeca aerul după miros.

Brusc, o siluetă în zdrențe sări de la o fereastră de deasupra trolocilor, căzând peste ei și împlântându-și sulița. Era o femeie Aiel, cu *shoufa* înfășurată în jurul capului, dar cu vălul atârnând. Trolocul cu cioc de vultur scoase un țipăt atunci când ea împlântă adânc vârful suliței în partea lui laterală. În timp ce camaradul lui lovea cu picioarele în cădere, pufnea și încerca furios să împungă cu sulița, ea se feri de cârligul negru și-l înjunghie în stomac. Acesta căzu grămadă lângă celălalt.

Rand sări în picioare și o luă la fugă fără să mai stea pe gânduri.

— Liah! strigă el.

O crezuse moartă, abandonată acolo de el, moartă din cauza lui. Liah, din Cosaida Chareen. Acest nume se afla pe lista din mintea lui.

Ea se roti pe călcâie ca să-l înfrunte, cu sulița pregătită într-o mină și cu un scut rotund, din piele de taur, în cealaltă. Fața pe care și-o amintea atât de frumoasă în ciuda cicatricilor care-i brăzdau ambii obraji era schimonosită de furie.

— E al meu! șuieră ea amenințători printre dinți. Al meu!

Nimeni n-are voie aici! Nimeni!

El se opri în loc. Sulița aceea era pregătită să i se împlânte în coaste.

— Liah, mă cunoști, zise el cu blândețe în glas. Mă cunoști. Te voi duce înapoi la Fecioare, înapoi la surorile tale de suliță.

El își întinse mina.

Expresia ei furioasă lăsă locul unei priviri încruntate. Liah își înclină capul într-o parte.

— Rand al'Thor? rosti ea încet.

Ochii ei mari de uimire căzură asupra trolocilor și pe față îi apăru o expresie îngrozită.

— Rand al'Thor, repetă ea în șoaptă, grăbindu-se să-și acopere fața cu vălul negru, apoi țipă: *car'a'carn* și o luă la goană.

El fugea după ea împleticindu-se, se împiedica de grămezile de moloz care împânzeau strada, cădea, își rupea haina, cădea din nou și iar își rupea haina, se rostogolea, se ridica din nou în picioare și iar fugea. Slăbiciunea care-i cuprindea trupul era îndepărtată, la fel și durerea, însă chiar dacă plutea în acel Hău, nu-și putea forța trupul mai mult de-atât. Liah dispăru în întuneric. După următorul colț întunecat, bănuia el.

Când ieși de după colț șchiopătând, Rand fu cât pe ce să dea nas în nas cu patru troloci în armuri negre și un Myrddraal a cărui mantie neagră ca smoala îi atârna nefiresc pe spate. Trolocii mârâiră surprinși, cu toate că șocul întâlnirii neașteptate durǎ mai puțin de o fracțiune de secundă. Ei își ridicară sulițele cu cârlige și săbiile curbate precum o coasă; Myrddraalul ținea în mină o sabie neagră ca moartea, al cărei tăiș provoca răni la fel de mortale ca și pumnalul lui Fain.

Rand nici măcar nu încercă să-și scoată din teacă sabia pe care era incrustat stârcul. Conducea moartea cu ajutorul Puterii, într-o haină roșie, zdrențuroasă, iar sabia de foc din mâinile lui, care pulsa, învăluită în *saidin*, descria un cap fără ochi. Ar fi fost mai simplu să-i distrugă pe toți așa cum îi văzuse pe bărbații *asha'mani* ucigând la fântânile din Dumai, dar dacă ar fi încercat să schimbe urzelile în acel moment, mișcarea s-ar fi dovedit fatală. Acele săbii l-ar fi putut omorî chiar și pe el. Făcu formele să danseze în întunericul luminat de flacăra din mâinile lui. Umbrele treceau peste fețele de deasupra lui. Erau fețe cu boturi de lup și fețe de capre care se schimonoseau în timp ce

tăișul lui de foc spinteca armurile negre și carnea ca și când ar fi fost apă. Trolocii erau eficienți atunci când erau numeroși și minați de cruzime; cei care-l înfruntau pe el și sabia Puterii păreau încremeniți și dezarmați.

Sabia dispăru din mina lui. Rămânând în continuare în poziția numită „Vârtej de Vânt”, Rand se trezi înconjurat de moarte. Ultimul troloc doborât încă se zvârcolea, zgâriind cu coarnele sale de capră bucățile de pavaj. Myrddraalul decapitat dădea din brațe și din picioare; victimele nu mureau repede, chiar dacă erau decapitate.

De îndată ce sabia dispăru, un fulger argintiu brăzdă cerul înstelat.

Primul fulger lovi cu un bubuit asurzitor câțiva metri mai încolo. Totul împrejur deveni alb, iar Hăul se prăbuși. Pământul se cutremură sub picioarele lui atunci când lovi al doilea fulger, apoi un altul. Abia atunci conștientiză că stătea întins pe burtă. În aer se auzi un pârâit. Deși amețit, se ridică în picioare, fiind cât pe ce să cadă atunci când o luă la fugă din calea unui potop de fulgere care ciuruiau strada și făceau să cadă clădirile cu un bubuit puternic. Continua să fugă împleticindu-se, fără să-i pese încotro se îndrepta atâta vreme cât se îndepărta de locul acela.

Brusc, mintea i se limpezi suficient cât să vadă unde se afla. Stătea pe o platformă vastă din piatră, acoperită cu bucăți mari din piatră, unele cât el de mari. Pe ici, pe colo, gropi întunecate și neregulate să căscau în pardoseală. De jur-împrejur se ridicau ziduri înalte și rânduri nesfârșite de balcoane. Mai rămăsese doar o porțiune mică din ceea ce fusese odinioară un tavan, doar un colț. Deasupra, stelele străluceau puternic.

Când făcu un pas, pardoseala cedă sub greutatea lui. Cuprins de panică, își aruncă mâinile în aer și se prinse cu mina dreaptă de o margine tăioasă. Atârna în întunericul de smoală. Hăul de sub el putea fi de câțiva metri într-un subsol sau de un kilometru. Nu-și dădea seama. Ar fi putut lega fire de Aer de marginea crestată de deasupra lui cu ajutorul cărora să iasă la suprafață, deși... Cumva, Sammael simțise cantitatea relativ mică de *saidin* folosită în sabie. Fulgerele loviseră cu o mică întârziere, iar el nu știa cât timp îi luase să-i omoare pe troloci. Un minut? Câteva secunde?

Își luă avânt și încercă să se prindă de marginea găurii cu mina stângă. Durerea, care nu mai era estompată de Hău, îi

străbătu partea laterală ca o lovitură de pumnal. Dinaintea ochilor vedea doar pete. Mai rău, mina dreaptă îi alunecă din cauza pietrei sfărâmicioase și simțea că nu mai avea putere în degete. Va fi nevoit să…

O mină îl prinse de încheietură.

— Ești un prost, se auzi o voce groasă de bărbat. Consideră-te norocos că nu vreau să te văd murind azi.

Mâna începu să îl tragă în sus.

— Ai de gând să mă ajuți? întrebă aceeași voce. Nu intenționez să te car pe umăr sau să-l ucid pe Sammael în locul tău.

Revenindu-și din șoc, Rand își întinse mina și se apucă anevoie de marginea găurii, trăgându-se în sus în ciuda durerii sfâșietoare pe care o simțea în partea laterală. Și tot în ciuda durerii sfâșietoare, reuși să redobândească Hăul și să atingă *saidinul.* Nu mânui Puterea, însă voia să fie pregătit.

Când reuși să ajungă cu capul și umerii la marginea găurii, Rand îl văzu pe celălalt bărbat. Era un individ înalt, puțin mai în vârstă decât el, cu păr negru ca noaptea și haină neagră precum cea a unui *asha'man.* Nu-l mai văzuse până atunci. Măcar nu era unul dintre Rătăciți; fețele acestora îi erau cunoscute. Sau așa credea.

— Cine ești? îl întrebă al'Thor.

Gâfâind în continuare, bărbatul izbucni în râs și răspunse:

— Să zicem că sunt un hoinar care trecea pe aici. Chiar vrei să stăm de vorbă tocmai acum?

Abținându-se să mai spună ceva, Rand se chinui să se ridice și mai mult, trecându-și pieptul peste marginea găurii, apoi mijlocul. Brusc, înțelese că pardoseala din jurul lor era scăldată într-o strălucire precum cea a Lunii Pline.

Se răsuci să arunce o privire peste umăr și-l văzu pe Mashadar. Nu era un firicel de negură, ci o urzeală argintie, strălucitoare, care cobora de la un balcon, arcuindu-se deasupra capetelor lor.

Fără să stea pe gânduri, își ridică mina liberă și o spirală lichidă de Focul-Răului țâșni în sus, retezând urzeala care cobora către ei. Rand abia conștientiză spirala palidă de foc solid care țâșnea din mina liberă a celuilalt bărbat și care brăzda aerul în direcția opusă de cea a lui. Cele două se atinseră.

Al'Thor începu să se clatine, deoarece capul îi zăngănea

asemenea unui gong care tocmai fusese lovit. *Saidinul* și Hăul se risipiră. Vedea totul dublu: balcoanele, bucățile din piatră care zăceau împrăștiate pe pardoseală. I se părea că vedea doi bărbați, fiecare ținându-i capul între mâini. Clipi și-l căută din priviri pe Mashadar. Urzeala lucioasă de negură dispăruse; în balcoanele de deasupra rămase o strălucire care începea să se estompeze pe măsură ce vederea îi devenea mai clară. Se părea că până și nepăsătorul Mashadar fugea din calea spiralei lichide de Focul-Răului.

Se ridică anevoie în picioare și-și întinse o mină.

— Cred că ar fi mai bine să ne mișcăm repede. Ce s-a întâmplat?

Celălalt bărbat se ridică și el în picioare, făcând o grimasă când văzu mina întinsă a lui Rand. Era la fel de înalt ca și al'Thor, un lucru rar întâlnit, cu excepția Aielilor.

— Nu știu ce s-a întâmplat, mârâi el furios. Fugi dacă ții vreun pic la viața ta.

În scurt timp, bărbatul dădu curs propriului sfat, luând-o la fugă spre un rând de arcade, și nu spre cel mai apropiat zid. Mashadar ieșise de acolo.

Bâjbâind în căutarea Hăului, Rand îl urmă șchiopătând cât putu de repede, dar nici nu apucară să străbată pardoseala, că fulgerele începură să lovească din nou, ca o ploaie de săgeți argintii. Cei doi țâșniră printre arcade, lăsând în urma lor pereții și pardoseala care se prăbușeau cu un bubuit puternic, norii de praf și potopul de pietre. Cu umerii adunați și ferindu-și fața cu un braț, Rand fugea tușind printr-o sală mare, unde arcadele care susțineau tavanul, din care cădeau bucăți din piatră ca o ploaie, se zgâlțâiau.

Și, înainte să-și dea seama, țâșni afară pe o stradă, împleticindu-se vreo trei pași înainte să se oprească. Se chircea din cauza durerii pe care o simțea în partea laterală, însă se gândi că, dacă ar fi continuat să fie dominat de acea suferință acută, l-ar fi lăsat picioarele. Rana din picior îi zvâcnea. I se părea că trecuse un an de când acel filament roșu de Foc și Aer îi străpunsese călcâiul. Salvatorul său stătea nemișcat și-l privea. Deși era acoperit de praf din cap până în picioare, individul arăta ca un rege.

— Cine ești? îl întrebă din nou Rand. Unul dintre oamenii lui Taim? Sau ai învățat de unul singur? Știi că te poți duce în

Caemlyn, la Turnul Negru. Nu trebuie să trăiești cu teama de femeile Aes Sedai.

Dintr-un motiv sau altul, Rand se încruntă când rosti aceste cuvinte. Nu înțelegea de ce.

— Nu mi-a fost niciodată teamă de femeile Aes Sedai, se răsti bărbatul, apoi inspiră adânc. Poate ar trebui să pleci imediat de aici, însă, dacă ai de gând să rămâi și să-l ucizi pe Sammael, ar fi mai bine să încerci să gândești ca el. Ai arătat că poți. Întotdeauna i-a plăcut să distrugă un bărbat, dacă a putut, în ciuda izbânzilor acestuia. În lipsa acestora, există un loc pe care l-a marcat acel bărbat.

— Porțile Căilor de Taină, rosti încet Rand.

Dacă-și lăsase amprenta undeva, în Shadar Logoth, atunci Porțile Căilor de Taină era locul.

— El așteaptă lângă Porțile Căilor de Taină. Și a pus capcane.

Și santinele, pare-se, asemănătoare cu cele din Illian, care să detecteze orice bărbat care conduce Puterea. Sammael plănuise totul bine.

Bărbatul râse batjocoritor.

— Poți găsi calea, din câte văd. Dacă ești dus de mină. Încearcă să nu te împiedici. Multe planuri vor trebui regândite dacă vei fi ucis azi.

Întorcându-se, bărbatul traversă strada, îndreptându-se către o alee din fața lor.

— Așteaptă! strigă Rand, dar individul își văzu de drum, fără să privească înapoi. Cine ești? Ce planuri?

Bărbatul se făcu nevăzut pe alee.

Rand îl urmă șontâc-șontâc, dar când ajunse în dreptul aleii înguste, văzu că era pustie. Niște ziduri intacte duceau la o altă stradă, aflată cam la o sută de metri depărtare, unde o strălucire trăda prezența unei alte părți din Mashadar, numai că bărbatul dispăruse. Ceea ce era absolut imposibil. Firește că individul ar fi avut timp să deschidă o poartă, dacă știa cum, totuși urma acestuia ar fi fost încă vizibilă, și-apoi, dacă ar fi fost țesută o cantitate atât de mare de *saidin* chiar lângă el, și-ar fi dat seama.

Brusc, conștientiză că nu simțise *saidinul* nici atunci când bărbatul creasе Focul-Răului. I se păru că vede din nou dublu numai gândindu-se la asta și la felul în care cele două spirale se atinseseră. Pentru o secundă, zări din nou fața aspră a

bărbatului, deși totul în jur era încețoșat. Scutură din cap până când i se limpezi vederea.

— Pe sfânta Lumină, cine ești?! întrebă el în șoaptă, apoi, după o clipă: Ce ești?

Indiferent cine sau ce era bărbatul, Sammael se afla încă în Shadar Logoth. Cu un oarecare efort, reuși să atingă din nou Hăul. *Saidinul* începu să vibreze, pătrunzând adânc înlăuntrul lui cu un zumzăit. Hăul însuși vibra. Slăbiciunea pe care o simțea în mușchii flasci și durerea provocată de răni se estompară. Îl *va* omorî pe unul dintre Rătăciți înainte de răsăritul soarelui.

Străbătea șchiopătând străzile cufundate în întuneric ca o stafie, pășind cu mare grijă. Făcea zgomot, dar noaptea era plină de zgomote în acel moment. Țipete și strigăte guturale răzbăteau în depărtare. Nemilosul Mashadar ucidea tot ce-i ieșea în cale, iar trolocii mureau în Shadar Logoth în acea noapte așa cum o făcuseră cu mult timp în urmă. Uneori, vedea pe străzi doi sau cinci, sau vreo zece troloci, însoțiți ocazional de câte un Myrddraal, deși de cele mai multe ori erau singuri. Niciunul nu-l văzu. Rand nu-i deranjă, și nu doar pentru că Sammael ar fi simțit dacă ar fi condus Puterea. Trolocii și Myrddraalii pe care Mashadar nu-i omorâse erau oricum morți. Sammael îi adusese mai mult ca sigur prin Porțile Căilor de Taină, însă acesta nu-și dăduse seama cât de mult marcase Rand aceste Porți ale Căilor de Taină.

Când ajunse la mică distanță de piața unde se afla locul numit Porțile Căilor de Taină, Rand se opri și privi în jur. În apropiere, se înălța un turn care părea să fi rămas în picioare. Deși nu era nici pe departe la fel de înalt ca unele dintre ele, vârful său se înălța la mai mult de patruzeci de metri deasupra pământului. Mai rămăsese doar cadranul la baza acestuia, fiindcă lemnul ușii putrezise de mult, iar țâțânile se preschimbaseră în praf. Pătrunzând în întunericul din turn, dezvăluit doar de lumina slabă a stelelor care se reflecta în ferestre, începu să urce încet scările șerpuitoare. La fiecare al doilea pas pe care-l făcea simțea o durere ascuțită în picior. Era o durere surdă. Ajuns în vârf, se rezemă de parapet ca să-și tragă răsuflarea. Prin minte îi trecu un gând: că Min îi va face capul mare dacă va afla despre asta. Min sau Amys, sau Cadsuane, că tot veni vorba.

Vedea peste acoperișurile lipsă piața mare care fusese odinioară cea mai importantă din Aridhol. Cândva, această parte

a ținutului fusese acoperită de o dumbravă locuită de Ogieri, dar, după treizeci de ani de la plecarea Ogierilor, care construiseră părțile vechi ale orașului, locuitorii urbei tăiaseră copacii pentru ca Aridhol să se extindă. Palatele și ruinele palatelor împrejmuiau piața uriașă, strălucirea lui Mashadar zărindu-se în spatele câtorva ferestre, și un morman imens de moloz acoperea un capăt al acesteia. Și în mijloc se afla locul Porțile Căilor de Taină, care părea a fi o bucată înaltă și lată din piatră. Nu se afla suficient de aproape ca să vadă frunzele și vițele-de-vie sculptate cu migală, totuși reușea să discearnă ruinele gardului înalt care înconjurase cândva locul. Un morman de bucăți din metal forjat strălucea în noapte. Mai reușea să discearnă și capcana pe care el o țesuse în jurul Porților Căilor de Taină, vizibilă doar pentru ochii lui. N-avea cum să-și dea seama dacă trolocii și Pierițiii trecuseră prin ea, dar, dacă o făcuseră, aveau să moară în scurt timp. Ce dezgustător! Dacă Sammael întinsese capcane acolo, acestea erau invizibile pentru el, însă se aștepta la asta. Erau, probabil, și foarte neplăcute.

La început, nu reuși să-l vadă pe Sammael, apoi cineva se mișcă printre coloanele canelate ale palatului. Rand așteptă. Voia să fie sigur, fiindcă n-avea decât o șansă. Silueta ieși de după coloane, făcând un pas în piață și întorcându-și capul când într-o parte, când în cealaltă. Era Sammael, cu un guler din dantelă albă ca zăpada. Bărbatul aștepta să-l vadă pe Rand pătrunzând în piață și căzând în capcane. În spatele lui, strălucirea din spatele ferestrelor palatului se intensifică. Sammael privea cu atenție în întunericul din fața lui, iar Mashadar se prelingea afară pe ferestre, ca niște talazuri groase de negură argintie, care alunecau împreună și se uneau pentru a i se ridica deasupra capului. Sammael făcu câțiva pași în lateral și talazul începu să coboare, din ce în ce mai repede.

Rand clătină din cap. Sammael era al lui. Urzelile necesare pentru spirala de Focul-Răului păreau să se adune, în ciuda vocii lui Cadsuane care răzbătea de departe. El își ridică mina.

Un țipăt sfâșie văzduhul. O femeie era în agonie. Rand îl văzu pe Sammael întorcându-se să privească spre mormanul uriaș de moloz și privi și el într-acolo. În vârful mormanului se zărea conturul unei siluete pe cerul nopții, în haină și pantaloni. Un fir subțire din Mashadar îi atingea piciorul. Femeia își întinse brațele și începu să se zbată, incapabilă să se miște din loc.

Urletul ei părea să strige numele lui Rand.

— Liah, zise el în șoaptă.

Fără să-și dea seama, își întinse brațul ca și când acesta ar fi putut acoperi distanța ca s-o tragă de acolo. Nimic din ce atingea Mashadar nu putea fi salvat, așa cum nimic nu l-ar fi salvat nici pe el dacă Fain ar fi reușit să-i împlânte pumnalul în inimă.

— Liah, spuse el în șoaptă.

Din mina lui țâșni o spirală de Focul-Răului.

Pentru o fracțiune de secundă, silueta ei păru să se mai afle acolo, învăluită în negru și alb, apoi ea dispăru. Murise înainte să cadă în ghearele agoniei.

Țipând, Rand îndreptă spirala de Focul-Răului spre piață, iar mormanul de moloz se prăbuși, răspândind moartea. Renunță la *saidin* înainte ca spirala albă să atingă norul de negură al lui Mashadar, care se rostogolea peste piață, învăluind Porțile Căilor de Taină și îndreptându-se către râurile cenușii și strălucitoare ce ieșeau plutind dintr-un alt palat din partea cealaltă a pieței. Sammael trebuie să fi murit. N-avusese timp să fugă sau să țească o poartă. Și, dacă ar fi făcut-o, Rand ar fi simțit *saidinul.* Sammael era mort, ucis de un rău aproape la fel de mare ca el însuși. Emoțiile se perindau în grabă în exteriorul Hăului. Lui Rand îi venea să râdă sau să plângă, poate. Venise acolo ca să-l omoare pe unul dintre Rătăciți, dar ucisese o femeie pe care o lăsase în voia sorții.

Rămase în vârful turnului multă vreme pe când Luna, aflată în descreștere, străbătea cerul. Privea cum Mashadar acoperea aproape în întregime piața, până când doar partea de sus a Porților Căilor de Taină se mai zărea din negură. Aceasta începu apoi să se retragă încet, ca să cutreiere altundeva. Dacă Sammael ar mai fi fost în viață, l-ar fi ucis cu ușurință pe Dragonul Renăscut în acel moment. Rand nu era convins că i-ar fi păsat. Într-un final, el deschise o poartă ca să se Topească-n văzduh și creă o platformă, un disc fără balustradă, jumătate alb, jumătate negru. Topirea-n văzduh era mai înceată decât Călătoria; îi luă aproape o jumătate de oră ca să ajungă în Illian, iar în tot acest timp, rostea la nesfârșit în gând numele lui Liah, pedepsindu-se singur. Și-ar fi dorit să poată plânge. Parcă uitase cum se face.

Bashere, Dashiva și bărbații *asha'mani* îl așteptau cu toții în

Palatul Regelui, în sala tronului. Aceasta semăna cu cea pe care o văzuse în capătul celălalt al pieței, până la lampadare și la scenele sculptate în pereții din marmură, și podiumul lung și alb. Era perfect similară, cu excepția faptului că era puțin mai mare, iar în locul celor nouă jilțuri de pe podium, se afla doar un tron mare, poleit cu aur. Brațele sale erau reprezentate de niște leoparzi și în vârful spătarului erau incrustate nouă albine din aur, de mărimea unui pumn. Simțindu-se epuizat, Rand se așeză pe treptele din fața podiumului.

— Să înțeleg că Sammael este mort? întrebă Bashere, măsurându-l din priviri.

Haina roșie a lui Rand era zdrențuită și plină de praf.

— Orașul este al nostru, continuă Bashere. Sau al tău, mai bine zis, izbucni el în râs. Lupta a încetat destul de repede odată ce oamenii potriviți au aflat cine ești. A fost foarte simplu în cele din urmă.

Sângele uscat lăsase o pată neagră pe mâneca sfâșiată a hainei lui.

— Consiliul a așteptat cu nerăbdare să te întorci. Cu înflăcărare, aș putea spune, adăugă el, afișând un zâmbet crispat.

Opt bărbați asudați stăteau în celălalt capăt al sălii tronului de când intrase Rand. Aceștia purtau haine negre de mătase, cu broderii aurii sau argintii pe revere și pe mâneci, și râuri de dantelă la gât și la încheieturile mâinilor. Unii aveau bărbi și buza superioară rasă, însă toți purtau o panglică lată de mătase verde peste piept, cu nouă albine din aur cusute pe ea.

La un semn al lui Bashere, aceștia începură să avanseze, făcându-i o plecăciune lui Rand la tot al treilea pas, ca și când acesta ar fi purtat cele mai elegante veșminte din lume. Un bărbat înalt, cu fața rotundă și barbă, părea să fie conducătorul lor. Acesta afișa un aer demn, deși părea îngrijorat.

— Seniore Dragon, zise el, făcând din nou o plecăciune și ducându-și ambele mâini în dreptul inimii. Iartă-mă, dar Seniorul Brend nu poate fi găsit și…

— Nici nu va fi, rosti Rand pe un ton sec.

Un mușchi de pe fața bărbatului zvâcni la auzul tonului folosit de Rand. Bărbatul înghiți în sec.

— Cum poruncești, Seniore Dragon, murmură el. Sunt Seniorul Gregorin den Lushenos, Seniore Dragon. În absența

Seniorului Brend, eu sunt cel care vorbește în numele Consiliului celor Nouă. Îți oferim…

El îi făcu repede semn unui bărbat mai scund, fără barbă, care păși în față, ținând în mâini o pernă acoperită cu o bucată de mătase verde.

— …îți oferim Illianul.

Bărbatul scund înlătură bucata de mătase, lăsând să se vadă o coroană de lauri din aur masiv.

— Orașul îți aparține, firește, continuă nerăbdător Gregorin. Nu ne vom mai împotrivi. Îți oferim coroana, tronul și tot Illianul.

Rand se holba la coroana de pe pernă, fără să se clintească. Oamenii credeau că voia să se facă stăpân peste Tear, se temeau că voia să devină regele Cairhienului și al Andorului, dar, până în acel moment, nimeni nu-i *oferise* o coroană.

— De ce? Mattin Stepaneos este chiar atât de dornic să renunțe la tron?

— Regele Mattin a dispărut în urmă cu două zile, răspunse Gregorin. Unii dintre noi ne temem… Ne temem că Seniorul Brend ar putea avea o legătură cu asta. Brend are…

El tăcu și înghiți în sec.

— Brend a avut o mare influență asupra regelui, prea mare, ar zice unii, însă a fost cam distras în ultimele luni, iar Mattin a început să se reafirme.

Fâșii tuciurii din mânecile hainei și ale cămășii atârnară atunci când Rand își ridică mina ca să ia Coroana de Lauri. Dragonul încolăcit în jurul antebrațului său strălucea în lumina lampadarelor la fel de puternic ca și coroana din aur. El o întoarse în mină.

— Tot n-ai spus de ce. Fiindcă v-am cucerit?

El cucerise Tearul și Cairhienul, dar unii, din ambele ținuturi, se mai întorceau împotriva lui. Și totuși, aceasta părea a fi singura cale.

— Ar putea fi unul dintre motive, adăugă Gregorin, pe un ton sec. Chiar și așa, l-am fi putut alege pe unul de-ai noștri. Au mai fost aleși regi din Consiliu și înainte. Însă vestea că ai poruncit să fie aduse grâne din Tear a ajuns pe toate buzele, prin grația Luminii. Fără ele, lumea ar muri de foame. Brend s-a îngrijit ca toată pâinea să ajungă la oaste.

Rand clipi și-și luă repede mina de pe coroană, vârându-și în gură degetul înțepat. Îngropate printre frunzele de laur ale

coroanei se aflau vârfurile ascuțite ale săbiilor. Cât timp trecuse de când le poruncise tairenilor să le vândă grâne inamicilor lor străvechi? îi amenințase cu moartea dacă se vor împotrivi. Nu conștientizase că tairenii continuaseră să vândă grâne chiar și după ce el începuse pregătirile să invadeze Illianul. Poate că ei se temuseră să aducă vorba despre asta, dar se temuseră și să se oprească. Poate că el își câștigase dreptul și la coroana asta.

Își așeză cu grijă coroana de lauri pe cap. Jumătate din săbii erau așezate cu vârful în sus, iar jumătate, cu vârful în jos. Niciun cap nu va purta această coroană din întâmplare sau cu ușurință.

Gregorin făcu o plecăciune.

— Lumina să vegheze asupra lui Rand al'Thor, Regele Illianului! intonă el, iar ceilalți seniori făcură și ei o plecăciune, murmurând: Lumina să vegheze asupra lui Rand al'Thor, Regele Illianului!

Bashere se mulțumi să-și plece capul – era unchiul unei regine, la urma urmei –, dar Dashiva strigă:

— Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

Flinn și ceilalți bărbați *asha'mani* îi urmară exemplul:

— Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

— Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

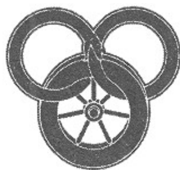
Aceste cuvinte răsunară cu putere.

Vestea se propagă repede și se schimbă așa cum se modificau veștile în spațiu și timp. Se răspândi din Illian prin intermediul ambarcațiunilor de pe ape și al caravanelor de negustori, și al porumbeilor trimiși în mare taină, se împrăștie în valuri care dansau cu alte valuri, făurind ceva nou. Legenda spunea că în Illian veniseră oști. Oști de Aieli și de Aes Sedai își făcuseră apariția din neant, apoi o oaste de bărbați care conduceau Puterea și călăreau bestii înaripate, până și o oaste de saldaeani, deși nu mulți credeau asta. Unele legende relatau că Dragonul Renăscut primise Coroana de Lauri a libanului de la Consiliul celor Nouă, iar altele menționau că o primise de la însuși Mattin Stepaneos, care îngenunchease în fața lui. Unele susțineau că Dragonul Renăscut îi smulsese lui Mattin coroana de pe cap, pe urmă i-l înfipsese într-o țeapă. Nu, Dragonul Renăscut distrusese din temelii Illianul, îngropându-i pe vechiul rege în ruine. Nu, el și oastea lui de *asha'mani* răseseră orașul

de pe suprafața pământului. Nu, după Illian, el distrusese și orașul Ebou Dar.

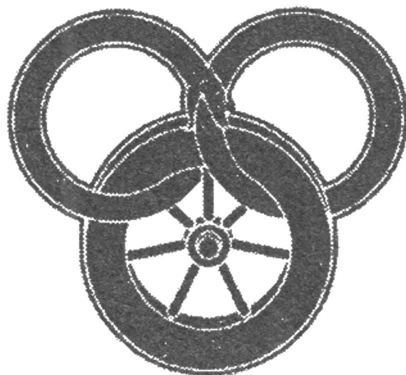
Cu toate astea, un lucru se repeta la nesfârșit în aceste legende. Coroana de Lauri a Illianului primise un nou nume. „Coroana de Săbii.”

Și, dintr-un anume motiv, bărbații și femeile care spuneau mai departe aceste povești simțeau adesea nevoia să utilizeze aceleași cuvinte. Se apropia furtuna, ziceau ei, privind îngrijorați către miazăzi. Se apropia furtuna.

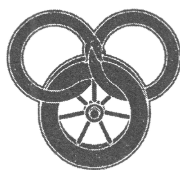

„Stăpân al fulgerelor, călărețul furtunii, purtătorul coroanei de săbii, țesătorul sorții. Cel care crede că el învârte Roata Timpului va afla adevărul prea târziu.”

Fragment din cartea *Profețiile Dragonului,* atribuită Seniorului Mangore Kiramin, bardul Aramellei și Străjerul lui Caraighan Maconar, scrisă într-o limbă numită vulgară pe vremea aceea, circa 300 DFL.

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viață și consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârșitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de amenințarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor, calendarul Gazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să impună un nou calendar, ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul și moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruș-în-Zbor, un învățat din rândurile Oamenilor Mării, și a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci și până în zilele noastre se folosește calendarul Farede, care începe cu sfârșitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani și consemnează anii Noii Ere (NE).

a'dam (AYE-dam): Dispozitiv pentru a controla o femeie care conduce Puterea; poate fi folosit fie de o femeie care mânuiește Puterea, fie de o femeie care poate fi învățată să conducă Puterea, dar nu are niciun efect pentru o femeie lipsită de aceste abilități. Dispozitivul creează o legătură între două femei. Versiunea seanchană constă dintr-o zgardă și o brățară, unite printr-o lesă, toate făurite dintr-un metal argintiu. Însă a fost creat și un model fără lesă și se crede că ar exista încă o variantă, unică, ce îi permite unei femei să controleze un bărbat care conduce Puterea. Dacă un astfel de bărbat este legat printr-un *a'dam* obișnuit de o femeie care mânuiește Puterea,

cel mai probabil este că amândoi vor muri. Atunci când un *a'dam* este purtat de o femeie care conduce Puterea, o simplă atingere a acestui dispozitiv îi induce durere și unui bărbat care mânuiește Puterea. *Vezi, de asemenea,* legare, Seanchan.

Ajah (AH-jah): Frății ale femeilor Aes Sedai, șapte la număr și desemnate prin culoare: Albastră, Roșie, Albă, Verde, Brună, Galbenă și Cenușie. Toate femeile Aes Sedai aparțin unei frății, cu excepția Supremei Înscăunate Amyrlin. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la felul în care ar trebui folosită Puterea și la rolul femeilor Aes Sedai. Ajah Roșie își întrebuințează întreaga energie pentru a găsi și domoli bărbații care conduc Puterea. Brunele se dedică exclusiv cunoașterii și adevărului, în vreme ce Albele se consacră filosofiei și adevărului, renunțând atât la cele lumești, cât și la cunoașterea lumii. Ajah Verde (numită „Ajah Luptătoare“ în timpul Războaielor Troloce) se pregătește pentru Tarmon Gai'don, iar Galbenele se concentrează pe studiul Tămăduirii. Surorile Albastre cercetează cauzele lucrurilor și sunt în căutarea dreptății. Surorile Cenușii sunt mediatoare, căutând armonia și consensul. Există zvonuri despre o Ajah Neagră, ce-l slujește pe Cel Întunecat, dar acestea sunt negate cu vehemență, cel puțin oficial.

***algai'd'siswai**:* „Războinicii suliței”, în Limba Străveche. Denumire dată acelor Aieli care sunt înarmați cu sulițe și participă, de obicei, în lupte, spre deosebire de cei ce se ocupă cu meșteșugul.

Altara (al-TAH-rah): O națiune de lângă Marea Furtunilor, dar, dacă este să spunem adevărul, altarienii au puține lucruri în comun unii cu alții, cu excepția numelui. Ei se văd în primul rând ca locuitori ai unui sat sau oraș, sau ca oamenii anumitor seniori sau doamne, și abia în al doilea rând ca altarieni. Sunt puțini nobili care să plătească taxele coroanei sau să ofere altceva decât cuvinte deșarte. Conducătoarea Altarei (care acum este Regina Tylin Quintara din Casa Mitsobar; TIE-lihn quin-TAHR-ah; MIHT-soh-bahr) este arareori ceva mai mult decât cea mai puternică nobilă din ținut, iar uneori nici măcar atât. Tronul Vânturilor are atât de puțină putere, încât mulți nobili puternici

au refuzat să se urce pe el atunci când au avut șansa. Steagul Altarei este reprezentat de doi leoparzi aurii pe un fundal cu pătrate roșii și albastre. Blazonul Casei Mitsobar este o ancoră și o sabie încrucișate, de culoare verde. *Vezi, de asemenea,* Femei înțelepte.

Amys (ah-MEESE): Înțeleaptă din Sălașul Stâncilor Reci și Vestitoare-n vise. Aiel din septul „Nouă Văi“ al clanului Taardad Aiel. Soția lui Rhuarc (ROARK), soră de soț a Lianei (lee-AHN), stăpâna Sălașului Stâncilor Reci. Amys este soră-mamă pentru Aviendha.

angreal (ahn-gree-AHL): Relicvă din Vârsta Legendelor. Permite oricărei persoane care conduce Puterea să mânuiască o cantitate mai mare din aceasta decât ar putea în mod normal s-o facă în siguranță sau fără ajutor. Unele au fost făurite pentru a fi folosite de către femei, altele de către bărbați. Zvonurile despre existența unui *angreal* care să poată fi întrebuințat și de o femeie, și de un bărbat nu au fost niciodată confirmate. Nu se cunoaște vremea în care acestea au fost create. Puține dintre ele mai există în prezent. *Vezi, de asemenea, sa'angreal; ter'angreal.*

aproape-soră, aproape-frate: Termen de înrudire la Aiel, însemnând prieteni care sunt la fel de apropiați ca și o prim-soră sau un prim-frate. Aproape-surorile se adoptă adesea una pe cealaltă în mod oficial ca prim-surori în cadrul unei ceremonii elaborate conduse de Înțelepte, după care sunt recunoscute de Aieli ca fiind gemeni adevărați, deși o pereche de gemeni cu două mame. Aproape-frații nu fac asta aproape niciodată.

asha'man (AH-shah-mahn): (1) în Limba Străveche, „Păzitor” sau „Apărător”, cu conotații puternice că ei ar fi apărătorii adevărului și ai dreptății. (2) Numele a fost însușit de adepții Dragonului Renăscut, bărbați care au mers la Turnul Negru pentru a învăța cum să conducă Puterea. Unii dintre ei visează să mânuiască Puterea, în ciuda tuturor riscurilor, în vreme ce alții au rămas doar fiindcă au trecut testul pentru abilitatea de a învăța, test care i-a inițiat pe un drum al conducerii Puterii, iar acum trebuie să învețe cum să controleze această abilitate, ca

să nu-i ucidă. Aceștia învață cum să mânuiască atât Puterea, cât și sabia și cum să lupte corp la corp. Bărbații *asha'mani,* care se deosebesc prin hainele negre pe care le poartă, sunt împărțiți în funcție de nivelul de cunoaștere la care au ajuns, nivelul cel mai de jos fiind „Soldatul". Următorul nivel este „Consacratul", care poartă pe gulerul hainei o insignă reprezentând o sabie argintie. Nivelul superior este denumit, pur și simplu, „Asha'man", reprezentat printr-o insignă smălțuită, roșu cu auriu, în formă de Dragon, purtată în partea opusă sabiei argintii. Spre deosebire de femeile Aes Sedai, care depun eforturi uriașe să se asigure că novicele nu vor avansa periculos de repede, bărbații *asha'mani* sunt încurajați în acest sens încă de la început, în special în mânuirea Puterii ca armă. Drept rezultat, în vreme ce moartea sau ferecarea unei novice din Turnul Alb în timpul procesului de învățare vor fi amintite cu groază de-a lungul anilor, Turnul Negru se așteaptă ca un anumit număr de Soldați *asha'mani* să-și piardă viața sau să ardă încercând să învețe. Existența bărbaților *asha'mani* și a legăturii lor cu Dragonul Renăscut le-a determinat pe unele femei Aes Sedai să reevalueze o imediată nevoie pentru liniștire, dar nu multe și-au schimbat părerea în această privință. *Vezi, de asemenea,* liniștire, ferecare.

Asunawa, Rhadam (ah-soo-NAH-wah, RAH-dam): Mare Inchizitor al Mâinii Luminii. El crede că folosirea Puterii înseamnă uzurparea puterii Creatorului și cauza tuturor relelor din lume. Își dorește mai mult decât orice să-i distrugă pe toți aceia care conduc Puterea sau își doresc asta. Aceștia trebuie să-și mărturisească păcatul sub autoritatea Mâinii Luminii, apoi să moară. *Vezi, de asemenea,* Inchizitori.

Atha'an Miere (AH-thah-AHN MEE-air): *Vezi* Oamenii Mării.

Berelain sur Paendrag (BEH-reh-lain suhr PAY-ehn-DRAG): Prima din Mayene, Blagoslovită de Lumină, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron (pay-eh-RON). O tânără frumoasă și hotărâtă și o Conducătoare iscusită. *Vezi, de asemenea,* Mayene.

Birgitte (ber-GEET-teh): Străjerul lui Elayne Trakand,

considerată a fi primul Străjer-femeie a tuturor timpurilor, lucru care creează mai multe dificultăți, la care puțini se așteaptă. Birgitte este, de fapt, legendara eroină care-i poartă numele, una dintre cei aduși înapoi la viață de către Cornul lui Vaiere, și care a fost smulsă din *Tel'aran'rhiod* în lumea muritorilor în timpul unei lupte cu Moghedien, fiind salvată de la moarte de legătura ei cu Elayne. Cu excepția frumuseții și a iscusinței în folosirea arcului, ea are prea puține lucruri în comun cu cea din povești. *Vezi, de asemenea,* Rătăcit; Cornul lui Vaiere; Străjer.

Bryne, Gareth (BRIHN, GAH-rehth): Odinioară Căpitan General al Gărzii Reginei din Andor, în prezent comandantul oștii care le însoțesc pe rebelele Aes Sedai ridicate împotriva autorității Elaidei de Avriny a'Roihan. Este considerat a fi unul dintre cei mai mari generali în viață. Relația lui cu Siuan Sanche îl tulbură la fel de mult cum o tulbură și pe ea. Blazonul Casei Bryne este un taur sălbatic, cu coroana de trandafiri a Andorului în jurul gâtului. Blazonul personal al lui Gareth Bryne reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

cadin'sor (KAH-dihn-sohr): Veșmânt purtat de *algai'd'siswai* Aieli: haină și pantaloni în nuanțe brune și cenușii, care oferă camuflaj printre stânci și umbre, precum și încălțări moi, lungi până la genunchi, cu șireturi. În Limba Străveche, „haine de lucru", deși, desigur, este doar o traducere aproximativă. *Vezi, de asemenea, algai'd'siswai.*

Cadsuane Melaidhrin (CAD-soo-ain meh-LIE-drihn): O Aes Sedai din Ajah Verde, care este considerată o legendă printre femeile Aes Sedai, deși este în viață. Adevărul fie spus, multe dintre surori cred că ea ar fi trebuit să fie deja moartă de ani buni. Se crede că s-a născut în anul 705 NE în Ghealdan, ceea ce o face să fie cea mai în vârstă Aes Sedai în viață. A fost cea mai puternică în mânuirea Puterii vreme de o mie de ani până la venirea lui Nynaeve, a lui Elayne și a lui Egwene, care n-o întrec cu mult. Deși provine din Ajah Verde, de-a lungul anilor a înfruntat și a prins mai mulți bărbați care conduceau Puterea decât oricare dintre surorile în viață; o ciudățenie puțin cunoscută este aceea că bărbații aduși de ea în Turnul Alb tind să trăiască mai mult după ce sunt liniștiți decât cei aduși de

către oricare dintre surori.

Cairhien (KEYE-ree-EHN): Atât numele neamului ce locuiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și cel al capitalei acestui neam. Decimat în timpul Războiului Aiel, neamul Cairhien nu-și revenise complet atunci când asasinarea Regelui Galldrian (998 NE) a dus la un război de succesiune, care a fost el însuși întrerupt de invazia clanului Shaido Aiel în ceea ce a fost denumit „Al Doilea Război Aiel”, cu toate că orașul a fost salvat de invazia Aielilor sub conducerea lui Rand al’Thor. Drept urmare, mulți nobili din Cairhien, împreună cu mulți alții din Tear, i-au jurat credință Dragonului Renăscut. Însă, într-un ținut unde Jocul Caselor ajunsese la rang de artă, nu este deloc surprinzător că mulți dintre cei care juraseră credință erau pregătiți să schimbe tabăra spre beneficiul lor. Steagul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze, care răsare pe un fundal de cer albastru.

Calendar: O săptămână are zece zile, o lună douăzeci și opt de zile, iar un an treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (e cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoștinței (o dată la patru ani, la echinocțiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită și Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocțiul de toamnă). Cu toate că multe sărbători și festivaluri erau sărbătorite peste tot (cum ar fi Sărbătoarea Luminii, care marchează trecerea dintre ani), fiecare ținut are propriile sărbători, iar în multe cazuri până și orașele și satele. În general, Ținuturile de Hotar au cele mai puține festivaluri și zile de sărbătoare, în vreme ce orașele Illian și Ebou Dar, cele mai multe.

Caraighan Maconar (kah-RYE-gihn mah-CON-ahr): Soră Verde rămasă în legendă (212-373 DFL), eroină a sute de aventuri căreia i se atribuie fapte greu de crezut chiar și de către Aes Sedai, deși sunt consemnate în scrierile Turnului Alb. Se presupune că ea ar fi înăbușit de una singură o rebeliune în Mosadorin și a potolit Răscoalele Comaidin într-o vreme când n-avea Străjeri. Ajah Verde o consideră a fi arhetipul surorii Verzi. *Vezi, de asemenea,* Ajah.

Cei jurați Dragonului: Termen general pentru adepții Dragonului Renăscut, folosit, de obicei, de cei care i se opun lui sau de cei care vor să rămână neutri. În realitate, mulți dintre cei care au primit acest nume n-au făcut niciun legământ. Acesta este folosit adesea și pentru tâlhari, unii revendicând acest nume în speranța că nu li se va opune rezistență. Multe atrocități au fost comise de cei care pretind a fi jurați Dragonului.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat și a evoluat în timpul războiului într-o organizație complet militară. Au credințe extrem de rigide și sunt convinși că sunt singurii deținători ai adevărului și dreptății. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. *Vezi, de asemenea,* Inchizitori.

Cornul lui Vaiere (vah-LEER): Obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului lui Vaiere; are puterea de a aduce la viață eroi morți pentru a lupta împotriva Umbrei. O nouă Vânătoare a Cornului a început, iar cei care participă la ea pot fi găsiți acum în multe ținuturi. Chiar și printre femeile Aes Sedai puține știu că, de fapt, acest Corn a fost găsit și folosit sau că este ascuns în Turnul Alb.

Divanul (sau Consiliul) Turnului: Corp legislativ al femeilor Aes Sedai, alcătuit, conform tradiției, din trei Conducătoare în Divan din fiecare dintre cele șapte Ajah. În prezent, există un Divan al Turnului Alb, în care nu se află nicio Conducătoare din Ajah Albastră, și un Divan al celor care se opun Elaidei de Avriny a'Roihan. În acest Divan al rebelelor nu există nicio Conducătoare Roșie. Cu toate că Amyrlin reprezintă prin lege puterea absolută din Turnul Alb, în realitate autoritatea ei a depins întotdeauna de felul în care a reușit să conducă, să

manipuleze și să intimideze Divanul, fiindcă există multe căi prin care acesta poate dejuca planurile unei Înscăunate. Există două niveluri de acord prin care cererile să fie acceptate de Divan, consensul minor și consensul major. Consensul major cere ca fiecare soră prezentă să-și exprime votul și necesită prezența a minimum unsprezece Conducătoare. Este necesară prezența a cel puțin unei Conducătoare din fiecare Ajah, exceptând situațiile în care chestiunea discutată de Divan vizează destituirea unei Înscăunate sau a unei Păstrătoare, caz în care frăția Ajah din care provine aceasta va fi înștiințată după ce a fost luată o hotărâre. Consensul minor necesită și el un cvorum de unsprezece Conducătoare, însă ca o lege să între în vigoare este nevoie de doar două treimi din voturile acestora. O altă diferență este aceea că în consensul minor nu este nevoie să fie reprezentate toate Ajah, exceptând cazurile în care Turnul Alb declară război. Aceasta este una dintre cele câteva chestiuni lăsate în seama consensului minor, despre care mulți ar crede că ar necesita consensul major. Amyrlin îi poate cere unei Conducătoare, sau tuturor Conducătoarelor, să-și dea demisia, iar această cerere trebuie luată în considerare. Dar acest lucru se întâmplă arareori, fiindcă nimic nu poate opri o Ajah să desemneze aceeași Conducătoare, cu excepția unei tradiții potrivit căreia surorile nu mai pot face parte din Divan după ce l-au părăsit. Pentru a arăta cât de serioasă este cererea pentru o demisie în masă, se crede că lucrul ăsta s-a întâmplat de patru ori în mai bine de trei mii de ani în istoria Turnului Alb. În vreme ce două dintre aceste încercări au rezultat cu alegerea unui Divan nou, celelalte două au dus la demiterea și exilul Înscăunatei implicate.

Ebou Dar: Capitala Altarei. Unul dintre cele mai mari porturi și orașe, cu multe obiceiuri ciudate de neînțeles pentru un străin. *Vezi, de asemenea*, Altara.

Elaida de Avriny a'Roihan (eh-LY-da doh AHV-rih-nee ah-ROY-han): O Aes Sedai, fostă Soră Roșie, numită în prezent Înscăunată, deși acest titlu este revendicat și de o altă soră. Odinioară, sfătuitoarea Reginei Morgase din Andor. Uneori are înzestrarea de a Proroci.

Femeie Înțeleaptă: Una dintre legendarele tămăduitoare din Ebou Dar, care se disting prin cingătoarea roșie pe care o poartă la brâu. Vestea despre abilitățile lor de a folosi ierburile și cunoștințele medicale s-a răspândit până în Ținuturile de Hotar. Sunt considerate a fi următoarele cele mai pricepute tămăduitoare după Aes Sedai. Deși Ebou Dar este un oraș cosmopolit, unde străini intră adesea în nenumăratele bresle ale orașului, Femeile Înțelepte, care sunt băștinașe, sunt o raritate, ceea ce este un lucru ciudat.

Ferecare: Înlăturarea abilității unei femei de a conduce Puterea. O femeie care a fost ferecată mai poate simți Adevăratul Izvor, dar nu mai poate mânui Puterea. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentința pentru crimă. Nocivele Turnului Alb trebuie să învețe numele și crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se numește mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supraviețuiesc mult timp; par să renunțe la voința de a trăi, dacă nu cumva reușesc să găsească totuși ceva care să le umple golul lăsat de Putere. Cu toate că odinioară se credea că ferecarea era pe veci, în ultima vreme s-a descoperit o metodă de Tămăduire, care are însă anumite limite ce mai trebuie explorate.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului, al Supremei Înscăunate și al femeilor Aes Sedai. O reprezentare stilizată a flăcării: o picătură albă, cu vârful în sus.

Gaidin (GYE-deen): În Limba Străveche, „Fratele Bătăliilor”. Este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. *Vezi, de asemenea,* Străjer.

gai'shain (GYE-shain): În Limba Străveche, „Juruit Păcii în Bătălie”, este cea mai apropiată traducere. Un Aiel care este luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid este obligat de *ji'e'toh* a sluji cu umilință pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an și o zi, timp în care nu are voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent. O Înțeleaptă, un fierar, un copil și o femeie cu copil mai mic de zece ani nu

pot fi făcuţi *gai'shain.* De când s-a descoperit că strămoşii Aielilor au fost, de fapt, adepţii pacifişti ai Căii Frunzei, mulţi *gai'shain* refuză să îmbrace veşminte albe după ce îşi termină serviciul. Cu toate că o tradiţie la fel de puternică precum legea spune că nu pot fi făcuţi *gai'shain* aceia care nu respectă *ji'e'toh,* clanul Shaido Aiel a început să-i oblige pe cairhieni şi pe alţi prizonieri să poarte veşmintele de *gai'shain,* şi mulţi au ajuns să creadă că, din moment ce aceste popoare nu respectă *ji'e'toh,* nu e nevoie ca prizonierii să fie eliberaţi la sfârşitul serviciului de un an şi o zi.

Gawyn (GAH-wihn) din Casa Trakand (trah-KAND): Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne, care va deveni Primul Prinţ Săbier odată ce Elayne va urca pe tron. Fratele vitreg al lui Galad Damodred. Un bărbat aflat de multe ori la ananghie. Le dispreţuieşte pe femeile Aes Sedai, deşi a jurat să le slujească, şi îl urăşte pe Rand al'Thor, cu toate că a jurat să nu se ridice împotriva lui, şi asta pentru că o iubeşte fără măsură pe Egwene al'Vere. El nu ştie că Egwene a devenit nu numai Aes Sedai, ci şi Înscăunată, care se opune Înscăunatei pe care o recunoaşte el. Blazonul lui este un mistreţ alb.

Illian (IHL-lee-an): Port important la Marea Furtunilor, capitala naţiunii cu acelaşi nume. Vechiul duşman al neamului Tear. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde-închis.

Inchizitori: Ordin în cadrul frăţiei Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, aşa cum le înţeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toţi Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi trebuie doar să-şi convingă victimele să recunoască. Inchizitorii îşi spun „Mâna Luminii" şi uneori acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unşilor. Însemnul lor este o cârjă roşie de cioban. *Vezi, de asemenea,* Copiii Luminii.

Iscoadele Celui Întunecat: Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat. Ei cred că vor dobândi o mare putere și că vor fi generos răsplătiți, chiar cu nemurirea, atunci când acesta va fi liber. Nevoiți să păstreze taina, aceștia se organizează în grupuri numite „cercuri”. Membrii unui cerc nu-i cunosc pe cei ai altui cerc. Ierarhia din lumea exterioară nu are legătură cu ierarhia din interiorul cercurilor; un rege sau o regină care era Iscoadă a Celui Întunecat trebuia să se supună unui cerșetor, dacă el folosea semnele cuvenite. Adesea, aceștia întrebuințează între ei numele străvechi „Prieteni ai Celui Întunecat”.

Înțeleaptă: În rândul Aielilor, ele sunt alese de alte Înțelepte și sunt instruite în arta Tămăduirii, cum să folosească ierburile sau altele de acest fel, ca și Meșteresele. Au o mare autoritate și responsabilitate, și o mare influență printre căpeteniile de sept și de clan, deși acestea de multe ori le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Multe Înțelepte conduc Puterea, într-o măsură mai mare sau mai mică; ele găsesc fiecare fată Aiel care s-a născut cu Înzestrarea de a mânui Puterea și pe cele mai multe care pot învăța. Prin tradiție, Aielii nu vorbesc despre faptul că Înțeleptele conduc Puterea. Tot prin tradiție, Înțeleptele le evită pe Aes Sedai, chiar într-o măsură mai mare decât alți Aieli. Înțeleptele se țin departe de bătălii și conflicte și, potrivit *ji’e’toh,* nimeni n-are voie să le rănească sau să le stânjenească.

Înzestrări: Abilități de a folosi Puterea cu ținte precise. Aptitudinile în diferite Înzestrări pot varia mult de la individ la individ și foarte rar sunt legate de forța cu care acesta mânuiește Puterea. Există câteva Înzestrări foarte importante, cea mai întâlnită fiind Tămăduirea. Alte exemple sunt Dansul Norilor, controlul vremii sau Cântatul Pământului, care presupune controlul mișcărilor pământului, precum și prevenirea sau provocarea cutremurelor sau a avalanșelor. Mai sunt câteva înzestrări mai puțin importante, care rar primesc un nume, precum și abilitatea de a vedea un *ta’veren,* sau să reproducă efectul unui *ta’veren,* într-o zonă restrânsă la doar câțiva pași. Multe Înzestrări mai sunt cunoscute acum doar după nume și câteva descrieri vagi. Unele, precum Topirea-n-văzduh

(putința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipită, fără a trece prin spațiul dintre cele două locuri), încep a fi redescoperite abia în zilele noastre. Altele, precum Prorocirea (abilitatea de a prezice viitorul, în linii mari) sau Răscolirea (abilitatea de a găsi zăcăminte și eventual de a le scoate din pământ), sunt foarte rare. O altă Înzestrare crezută de mult pierdută este Vestirea-n-vise, interpretarea viselor unei Vestitoare-n-vise, într-un mod mai precis decât Prorocirea. Unele Vestitoare-n vise au abilitatea de a intra în *Tel'aran'rhiod,* Lumea Viselor, și chiar și în visele altor oameni (cel puțin așa se spune). Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal (coh-ree-AHN-ihn-de-AHL), care a murit în 526 NE, dar acum există o alta.

Juilin Sandar (JUY-lihn sahn-DAHR): Un prinzător de hoți din Tear. Un bărbat care iubește o femeie de care nu s-ar fi așteptat niciodată să se îndrăgostească.

Legare: Abilitatea femeilor care conduc Puterea în a-și combina urzelile Puterii. Deși combinarea urzelilor nu produce un egal cu suma urzelilor individuale, ea este condusă de persoana care stăpânește legătura și poate fi folosită mult mai precis și cu un efect mult mai mare decât ar fi putut fi cele individuale. Bărbații nu se pot lega fără prezența în cerc a unei femei sau a mai multora. Până la treisprezece femei se pot lega fără să fie nevoie de prezența unui bărbat. Prin adăugarea unui bărbat, cercul poate crește până la douăzeci și șase de femei. Doi bărbați pot face ca într-un cerc să între treizeci și patru de femei, și așa mai departe până se ajunge la limita de șase bărbați și șaizeci și șase de femei. Există legături care pot include mai mulți bărbați și mai puține femei, dar, cu excepția legării unui bărbat de o femeie, o femeie și doi bărbați și, desigur, doi bărbați și două femei, trebuie să fie mereu cel puțin o femeie mai mult. În cele mai multe cercuri, legarea poate fi controlată fie de un bărbat, fie de o femeie, însă un cerc de șaptezeci și doi sau un cerc mixt mai mic de treisprezece poate fi controlat doar de un bărbat. Și, deși în general bărbații au o forță mai mare în ceea ce privește Puterea, cele mai puternice cercuri sunt cele care au un număr aproape egal de femei și bărbați.

Limba Străveche: Limba vorbită în timpul Vârstei Legendelor. De obicei, se așteaptă ca nobilii și persoanele educate s-o poată vorbi, dar cei mai mulți știu doar câteva cuvinte. Traducerea este adeseori dificilă, fiindcă este o limbă cu multe înțelesuri subtile. *Vezi, de asemenea,* Vârsta Legendelor.

Lini (LIHN-nee): Doica din copilărie a Domniței Elayne și, înainte de asta, a mamei lui Elayne, Morgase, la fel ca și a mamei lui Morgase. O femeie cu o mare putere interioară, un spirit de observație ascuțit și multe zicale memorabile, care n-a acceptat niciodată că sarcinile ei de doică au luat sfârșit.

liniștire: Înlăturarea abilității unui bărbat de a conduce Puterea. Această acțiune este necesară întrucât orice bărbat care învață să mânuiască Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidinul* și, în nebunia lui, se va servi de Putere pentru a săvârși fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost liniștit poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea liniștirii este oprită, dar nu vindecată, și dacă bărbatul este liniștit la timp, moartea poate fi evitată. Un bărbat liniștit va înceta în mod inevitabil să-și mai dorească să trăiască; iar cei care nu se sinucid, mor, oricum, în mai puțin de un an sau doi. Odinioară considerată permanentă, liniștirea este considerată acum de unii ca fiind o formă specială de Tămăduire. *Vezi, de asemenea,* ferecare.

Logain Ablar (loh-GAIN): Născut în 972 NE, în Ghealdan, pretinsese odinioară a fi Dragonul Renăscut. A fost capturat după ce a purtat război în Ghealdan, Altara și Murandy, dus în Turnul Alb și liniștit. Ulterior, a reușit să evadeze în confuzia creată odată cu detronarea lui Siuan Sanche. Redobândirea întâmplătoare a capacității lui de a conduce Puterea a fost prima dovadă că pierderea acesteia nu era permanentă. Închis după ce a fost Tămăduit, a reușit să scape din nou, pierzându-și urma. *Vezi, de asemenea,* liniștire; ferecare.

Marele Senior al Întunericului: Numele pe care-l folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Cel Întunecat,

pretinzând că ar fi o blasfemie să-i pronunțe numele adevărat.

Mayene (may-EHN): Oraș-stat la Marea Furtunilor, înconjurat și oprimat de Tear de-a lungul istoriei. Conducătorul statului Mayene este numit „Primul”, această titulatură numindu-se odată Cel Dintâi Senior sau Cea Dintâi Domniță. Primii pretind a fi descendenții lui Artur Aripă-de-Șoim. Stindardul statului Mayene reprezintă un vultur auriu în zbor pe un fond albastru.

Mazrim Taim (MAHZ-rihm tah-EEM): Un bărbat care a pustiit Saldaea până când a fost înfrânt și capturat, deși a reușit să scape ulterior, ajutat, pare-se, de adepții lui. Deținând abilități de a conduce Puterea, extrem de puternice, el este acum M’Hael (MA’kLIAIL; „conducător” în Limba Străveche) al bărbaților *asha’mani. Vezi, de asemenea, asha’man.*

Melaine (meh-LAYN): O Înțeleaptă din septul Jhirad, al Aielilor Goshien. Ea este o Vestitoare-n vise. Are o forță moderată în mânuirea Puterii. Este căsătorită cu Bael (BAYL), căpetenia clanului Goshien, soră de soț a Dorindhei (dohr-IHN-dah) și stăpâna Sălașului Izvoarelor de Fum.

Meștereasă: În sate, o femeie care este aleasă de Cercul Femeilor pentru abilitatea ei de a vindeca sau de a prezice vremea, dar și pentru buna ei judecată. De obicei, este considerată egală Starostelui, însă în unele sate are chiar o putere mai mare ca acesta. Este aleasă pe viață și se întâmplă foarte rar ca o Meștereasă să-și piardă slujba înainte de a muri. În funcție de ținut, poate avea și alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată, Căutătoare sau multe altele.

Moiraine Damodred (mwah-RAIN DAHM-oh-drehd): O Aes Sedai din Ajah Albastră, născută în timpul domniei Casei Cairhien, care a dispărut într-un *ter’angreal* în Cairhien în timp ce se lupta cu Lanfear, ucigându-l pe Rătăcit și pierzându-și și ea viața. Având în vedere că-l găsise deja pe Dragonul Renăscut și-l omorâse pe Rătăcitul Be’lal, ea se numără printre acele surori aproape mitice care sunt considerate a fi eroine de legendă. *Vezi, de asemenea,* Rătăcit.

Morgase (moor-GAYZ): Prin Mila Luminii, Regina din Andor, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Acum se află în exil și este crezută moartă, ucisă de Dragonul Renăscut, după părerea multora. Blazonul ei reprezintă trei chei aurii. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă argintie.

Oamenii Mării: Mai potrivit, Atha'an Miere (AH-thah-AHN MEE-air) sau Neamul Mării. Aceștia își trăiesc cea mai mare parte din viață la bordul corăbiilor lor și detestă să se îndepărteze prea mult de ocean. Se cunosc puține lucruri despre obiceiurile lor, ceea ce le conferă un aer exotic misterios, care dă naștere adesea la povești plăsmuite. Cea mai mare parte din comerțul pe mare este efectuat de vasele Oamenilor Mării, care sunt cele mai rapide și mai mari din lume, iar locuitorii orașelor portuare îi consideră a fi negociatori mai buni decât cei din Doman. Deoarece supraviețuirea pe mare depinde de supunerea imediată, nu este surprinzător faptul că Atha'an Miere țin foarte mult la ierarhie, deși uneori mai există abateri. Atha'an Miere sunt împărțiți în nenumărate clanuri, mari și mici, fiecare conduse de o Stăpână a Valurilor. După ea urmează Stăpâna Velelor, căpitanul corăbiilor clanului. Deși Stăpânele Valurilor dețin autoritatea, acestea sunt alese de douăsprezece Stăpâne ale Velelor din clan, denumite „Primele Douăsprezece", și pot fi înlăturate de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Stăpâna Corăbiilor deține o autoritate care ar putea fi invidiată de orice rege sau regină de pe uscat și este aleasă pe viață, prin votul unanim al celor douăsprezece Stăpâne ale Velelor, denumite „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere. (Termenul „Primele Douăsprezece" este folosit, de asemenea, pentru cele douăsprezece Stăpâne ale Valurilor sau pentru cele douăsprezece Stăpâne ale Velelor prezente la o întrunire). Funcția de „Maestru Spadasin" este deținută de un bărbat care poate sau nu să fie soțul Stăpânei Corăbiilor. Responsabilitățile lui sunt acelea de a apăra și de a asigura negoțul Oamenilor Mării, iar în subordinea lui se află Spadasinii Stăpânelor Valurilor și responsabilii cu mărfurile, care aparțin de Stăpânele Velelor, deținând funcții și sarcini similare, precum și orice alte sarcini ce le sunt atribuite de femeia în subordinea căreia se află. Stăpâna Velelor este cea care hotărăște

destinația și momentul în care va naviga o corabie. Având în vedere faptul că negoțul și finanțele se află în mâinile responsabililor cu mărfurile (sau, la un nivel superior, în mâinile Spadasinilor sau a Maestrului Spadasin), este nevoie de o oarecare cooperare. Fiecare ambarcațiune a Oamenilor Mării, indiferent cât ar fi de mică, și fiecare Stăpână a Valurilor are o Călăuză a Vânturilor, o femeie care conduce Puterea și are Înzestrarea de a Țese Vânturile, după cum numesc Atha'an Miere controlarea vremii. Călăuza Vânturilor din subordinea Stăpânei Corăbiilor este autoritară peste Călăuzele Vânturilor din subordinea Stăpânelor Valurilor, care la rândul lor sunt autoritare peste Călăuzele Vânturilor din subordinea Stăpânelor Velelor din fiecare clan. O ciudățenie a Oamenilor Mării este aceea că toți încep de jos și avansează în timp și oricine, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradat de ceilalți în situații extreme.

Oastea Mâinii Roșii: (1) O oaste legendară de eroi (*Shen an Calhar*) din timpul Războaielor Troloce. Ei au murit în timpul Bătăliei de la Emond's Field, atunci când neamul Manetheren a fost distrus. (2) O formațiune militară care s-a reunit pentru a-l urma pe Mat Cauthon și care, în prezent, le veghează din umbră pe rebelele Aes Sedai și oastea lor. Aceștia au primit poruncă s-o ducă pe Egwene al'Vere la Rand al'Thor și s-o păzească în cazul în care ea ar fi încercat să scape din situația actuală în care se afla sau pe oricare dintre surorile care și-ar fi dorit s-o urmeze.

Osia Lumii: Lanț muntos înalt, cu doar câteva trecători, care separă Pustiul Aiel de restul lumii, la apus. Mai este numit și „Zidul Dragonului".

Padan Fain (PAD-an FAIN): Odinioară doar un negustor în Ținutul Celor Două Râuri și Iscoadă a Celui Întunecat, acesta a fost transformat în Shayol Ghul nu numai ca să dea de urma tânărului care va deveni Dragonul Renăscut, așa cum un ogar găsește prada pentru vânător, ci și să sădească sământa nevoii de a fi găsit. Chinurile acestei transformări i-au indus lui Fain ura atât față de Cel Întunecat, cât și față de Rand al'Thor. În timp ce-l urmărea pe al'Thor, el a dat peste sufletul lui Mordeth

încătușat în Shadar Logoth, acest suflet încercând să pătrundă în trupul lui Fain. Toate cele ce i s-au întâmplat lui Fain au dus la un amestec din care au rezultat anumite abilități pe care nu le deține niciun om și pe care Fain nu reușește să le înțeleagă pe deplin. Cei mai mulți oameni sunt cuprinși de teamă atunci când privesc în ochii unui Myrddraal; un Myrddraal este cuprins de teamă atunci când privește în ochii lui Fain.

Pribegii: Numele lor corect este Tuatha'an (too-AH-thah-AHN) sau neamul Pribegilor. Un popor rătăcitor, adeptul unei filosofii pacifiste, numite „Calea Frunzei”, care nu permite niciun fel de violență. Tuatha'an care se abat de la această cale sunt numiți „Pierduți”, nemaifiind recunoscuți de ceilalți. Sunt printre puținii care pot străbate în liniște Pustiul Aiel, fiindcă Aielii evită contactul cu ei. Foarte puțini oameni bănuiesc că Tuatha'an sunt descendenții Aiel care au fugit în timpul Frângerii Lumii în încercarea de a-și găsi pacea.

Profetul: Mai elaborat, Profetul Seniorului Dragon. Titlu revendicat de Masema Dagar, cândva soldat shienaran, care predică renașterea Dragonului Renăscut. El a reușit să adune o mulțime de adepți din Ghealdan și din nordul Amadiciei, pe de o parte, pentru că răspândea vestea că Dragonul a Renăscut cu adevărat, iar pe de altă parte, fiindcă adepții lui foloseau violența atunci când cineva refuza să recunoască autoritatea Profetului ca fiind mina și vocea Dragonului Renăscut.

Rătăciții: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care s-au alăturat Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Aceștia au fost închiși împreună cu Cel Întunecat când temnița lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a-i speria pe copii. Aceștia sunt: Aginor (AGH-ih-nohr), Asmodean (ahs-MOH-dee-an), Balthamel (BAAL-thah-mell), Be'lal (BEH-lahl), Demandred (DEE-man-drehd), Graendal (GREHN-dahl), Ishamael (ih-SHAH-may-EHL), Lanfear (LAN-feer), Mesaana (meh-SAH-nah), Moghedien (moh-GHEH-dee-ehn), Rahvin (RAAV-ihn), Sammael (SAHM-may-EHL) și Semirhage (SEH-mih-RHAHG). Cei care dețin anumite cunoștințe cred că dintre bărbați au supraviețuit doar Demandred și

Sammael, iar dintre femei doar Graendal, Mesaana, Moghedien și Semirhage. În urma unor întâlniri ciudate, s-a răspândit zvonul potrivit căruia Cel Întunecat ar fi ales câțiva Rătăciți noi sau că Stăpânul Mormântului ar fi ajuns, în unele cazuri, dincolo de moarte.

Războiul Aiel (976-78 NE): Atunci când Regele Laman (LAY-man) din Cairhien a tăiat copacul *Avendoraldera,* patru clanuri de Aieli au trecut dincolo de Osia Lumii și membrii acestora au pângărit și au pârjolit orașul-capitală din Cairhien, precum și alte orașe și târguri, iar conflictul s-a extins până în Andor și Tear. Aielii au fost înfrânți în cele din urmă în timpul Bătăliei de la Zidurile Strălucitoare, în afara Tar Valonului. De fapt, Laman a fost răpus în bătălie, iar Aielii au trecut din nou dincolo de Osie, după ce și-au îndeplinit scopul. *Vezi, de asemenea,* Cairhien; Osia Lumii.

Rhuidean (RHUY-dee-ahn): Un mare oraș, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară. Este abandonat de aproape trei mii de ani. Odinioară, bărbaților Aiel li se permitea să intre în acest oraș doar o singură dată în viață, pentru a le fi testate calitățile de căpetenie de clan în interiorul unui mare *ter'angreal* (doar unul din trei supraviețuia), iar femeilor de două ori, pentru a fi se testa calitățile de Înțeleaptă, a doua oară în același *ter'angreal,* femeile aveau o rată de supraviețuire mult mai mare. Acum orașul este din nou locuit, iar un mare lac se află la capătul văii Rhuidean, alimentat de un ocean subteran de apă dulce, iar din el izvorăște singurul râu din Pustiu.

sa'angreal (SAH-ahn-GREE-ahl): Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii în cantități mult mai mari decât ar fi sigur sau posibil în condiții normale. Este similar cu *angrealul,* dar mai puternic. Cantitatea de Putere care poate fi mânuită cu un *sa'angreal* față de cea care poate fi condusă cu un *angreal* este similară cu diferența dintre cantitatea ce poate fi mânuită cu un *angreal* și fără acesta. Arta făuririi lor a fost pierdută. Ca și în cazul *angrealurilor,* există *sa'angrealuri* pentru femei și pentru bărbați. Au mai rămas doar câteva, mult mai puține chiar decât *angrealurile.*

Sălbăticiune sau fugară: Femeie care a învățat singură să conducă Puterea; doar una din patru supraviețuiește acestui proces. De obicei, astfel de femei au anumite blocaje, dar, dacă piedicile sunt distruse, pot fi printre cele mai puternice mânuitoare ale Puterii. Termenul este adesea folosit în sens depreciativ.

Seanchan (SHAWN-CHAN): (1) Descendenți ai oștilor trimise de Artur Aripă-de-Șoim dincolo de Oceanul Aryth, care au cucerit ținuturile de acolo. Ei cred că orice femeie care conduce Puterea trebuie controlată pentru binele tuturor și orice bărbat care mânuiește Puterea trebuie ucis din același motiv. (2) Ținutul de unde vin seanchanii.

Shayol Ghul (SHAY-ol GHOOL): Munte din Ținuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare, locul în care se află temnița Celui Întunecat.

siswai'aman*:* în Limba Străveche: „Sulițele dragonului”, cu o puternică implicare a proprietății. Este o denumire însușită de mulți bărbați Aiel, însă nu și de femei. Acești bărbați nu recunosc în realitate numele – nici alții, de fapt –, dar poartă o bucată de material roșu înfășurată în jurul capului, pe care se află un disc, jumătate negru, jumătate alb. Cu toate că, în mod normal, *gai'shainii* n-au voie să poarte ceea ce poartă *algai'd'siswai,* mulți *gai'shaini* și-au făcut un obicei din a purta acel batic. *Vezi, de asemenea, gai'shain.*

soră de soț: Termen de înrudire Aiel. Sunt Femeile Aiel care sunt aproape-surori sau prime-surori ce descoperă că iubesc același bărbat sau care nu vor ca un bărbat să intervină între ele, astfel că se decid să se mărite amândouă cu el, devenind deci surori de soț. Femeile care poartă iubire aceluiași bărbat încearcă mai întâi să afle dacă pot deveni aproape-surori, un prim pas să devină surori de soț. Un bărbat Aiel pus într-o astfel de situație poate să le ia în căsătorie pe amândouă sau pe niciuna; dacă are o soție care decide să accepte o soră de soț, el se va pricopsi cu o a doua soție.

Sorilea (soh-rih-LEE-ah): Înțeleaptă din Sălașul Shende, din

Jarra Chareen. Deși abia poate conduce Puterea, este cea mai în vârstă Înțeleaptă în viață, chiar dacă nu este chiar atât de bătrână cum cred unii.

Stânca din Tear: O fortăreață impresionantă din orașul Tear, despre care se spune că ar fi fost ridicată cu ajutorul Puterii la scurt timp după Frângerea Lumii. Atacată și asediată fără succes de nenumărate ori, aceasta a fost cucerită de Dragonul Renăscut, împreună cu câteva sute de Aieli, îndeplinind astfel două părți din Profețiile Dragonului.

Străjer: Un luptător legat de o Aes Sedai. Legarea ține de Putere; prin legare, luptătorul capătă anumite daruri, precum tămăduirea rapidă, abilitatea de a rezista vreme îndelungată fără apă, mâncare sau odihnă ori însușirea de a simți de la distanță murdărirea cauzată de Cel Întunecat. Atâta vreme cât el trăiește, Aes Sedai de care este legat va ști că este în viață, indiferent de distanța dintre ei, iar când moare, ea știe în aceeași clipă în ce mod a murit. Cele mai multe Ajah consideră că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer, Ajah Roșie nu leagă niciodată Străjeri, iar cea Verde consideră că o Aes Sedai poate lega câți străjeri dorește. Etic vorbind, un Străjer trebuie să accepte legătura de bunăvoie, dar se cunosc cazuri când unii dintre ei au devenit Străjeri fără voia lor. Ce câștigă o Aes Sedai de pe urma legăturii este o taină păzită cu strășnicie. Din înscrisurile istoriei se știe că Străjerii au fost întotdeauna bărbați, însă, recent, a fost legată o femeie, iar efectele sunt oarecum diferite. Vezi, *de asemenea*, Birgitte.

Tallanvor, Martyn (TAL-lahn-vohr, mahr-TEEN): Fost Locotenent al Gărzii Reginei, care o iubește pe Morgase mai mult decât viața sau onoarea. *Vezi, de asemenea,* Morgase.

ta'veren (tah-VEER-ehn): O persoană în jurul căreia Roata Timpului țese toate destinele altor ființe, poate chiar ale TUTUROR ființelor. Această țesere este puțin înțeleasă, cu excepția faptului că pare, în multe privințe, o schimbare a șansei; ceea ce s-ar putea întâmpla, dar se întâmplă arareori. Uneori, efectul poate fi localizat. Unii, influențați de un *ta'veren,* ar putea spune sau face lucruri pe care nu le-ar fi făcut

niciodată în acele circumstanțe. Se întâmplă lucruri aproape incredibile, cum ar fi un copil care cade de la o înălțime de sute de metri fără să pățească nimic. Alteori, efectul pare să se extindă și să influențeze însăși istoria, deși adeseori prin intermediul efectelor localizate. Se crede că ăsta ar fi motivul adevărat pentru care se nasc *ta'verenii,* cu scopul de a schimba istoria și de a restaura echilibrul Roții care se învârte.

Tear (TEER): Un neam de la Marea Furtunilor. Este, de asemenea, capitala națiunii și un mare port. Blazonul său reprezintă trei semiluni albe așezate pieziș pe un fond jumătate roșu, jumătate auriu. *Vezi, de asemenea,* Stânca din Tear.

ter'angreal (TEER-ahn-GREE-ahl): Relicvă din Vârsta Legendelor care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de *angrealuri* și *sa'angrealuri,* fiecare *ter'angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt folosite de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaște scopul. Pentru unele trebuie să poți conduce Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le folosește. Ca și în cazul *angrealurilor* și *sa'angrealurilor,* arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii. Vezi, de asemenea, *angreal; sa'angreal.*

Thom Merrilin (TOM MER-rih-lihn): Un menestrel și călător mai interesant decât s-ar crede.

Trei Legăminte: Legăminte rostite de o Aleasă atunci când devine Aes Sedai. Aceasta le rostește în timp ce ține în mină Sceptrul Legămintelor, un *ter'angreal* care le obligă să nu-și încalce legămintele. Acestea sunt: (1) Să nu rostești nicio vorbă neadevărată. (2) Să nu făurești arme cu care oamenii să se ucidă între ei. (3) Să folosești Puterea doar împotriva Creaturilor Umbrei sau doar pentru a-ți apăra propria viață, în ultimă instanță, sau viața Propriului Străjer, sau a altei Aes Sedai. Al doilea legământ a fost primul adoptat după Războiul Umbrei. Primul legământ, ținut în litera lui, poate fi ocolit de cele care știu să mânuiască vorbele. Se crede că ultimele două legăminte sunt inviolabile.

„Ucigașii de copaci”: Termen peiorativ folosit de Aieli pentru cairhieni, împreună cu „cei care încalcă legământul”. Amândouă termenele se referă la episodul în care Regele Laman a tăiat copacul *Avendoraldera,* un dar din partea Aielilor, o faptă prin care s-au încălcat și legămintele făcute la momentul în care a fost oferit darul. Pentru Aieli, ambele termene reprezintă cea mai mare jignire. *Vezi, de asemenea,* Războiul Aiel.

unități de greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre = 100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unități de măsură: 10 inci = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 pași = 1 palmă; 1 000 palme = 1,6 kilometri; 5 kilometri = 1 leghe.

Valda, Eamon (VAHL-dah, AY-mon): Senior Căpitan nerăbdător al Copiilor Luminii, un bărbat care crede că nu poți pregăti cina fără să spargi ouă și că, uneori, este nevoie să dai foc hambarului ca să scapi de șobolani. Se consideră a fi un om pragmatic și profită de orice ocazie care i se oferă. Este convins că Rand al’Thor nu este decât o marionetă a Turnului Alb și că, foarte probabil, nici măcar nu poate conduce Puterea. Țelul vieții lui este să le urască pe Iscoadele celui Întunecat (inclusiv pe femeile Aes Sedai, firește). *Vezi, de asemenea,* Copiii Luminii.

Vârsta Legendelor: Vârstă care se încheie odată cu Războiul Umbrei și Frângerea Lumii. O vreme când femeile Aes Sedai făceau minuni, nu doar le visau.